

Tình Phi Đặc Dĩ

Contents

Tình Phi Đặc Dĩ	3
1. Chương 1: Gặp Gỡ	3
2. Chương 2: Bé Con Sợ Sệt	9
3. Chương 3: Trọng Thập Đồng Thú	13
4. Chương 4: Bùa Hộ Mệnh Và Biến Đổi	17
5. Chương 5: Thiếu Niên Kích Động	22
6. Chương 6: Giải Câu Đố Trong Hội Đèn Lồng	27
7. Chương 7: Nguyên Ước Giản Đơn	31
8. Chương 8: Ngủ Chung	35
9. Chương 9: Bạc Thầy Nấu Lẩu	39
10. Chương 10: Cắm Trại Trên Giường	43
11. Chương 11	48
12. Chương 12: Tỉnh Mộng	51
13. Chương 13: Chủ Ý Của Hai Người	55
14. Chương 14: Phạt Cấm Túc	58
15. Chương 15: Chấm Dứt	62
16. Chương 16: Bà Snape	66
17. Chương 17: Hiệu Trưởng “can Thiệp”	70
18. Chương 18: Harry Bất Thường	74
19. Chương 19: Ánh Mắt Màu Đen	78
20. Chương 20: Người Yêu Của Snape	81
21. Chương 21: Ký Ức Bị Mất Đi	85
22. Chương 22: Màu Bạc Lừa Dối	89
23. Chương 23: Tiếng Gọi Tình Nhân	93
24. Chương 24: Phá Vỡ Cùng Xấu hổ	96
25. Chương 25: Cái Tắt	100
26. Chương 26: Ước Định Và Tín Nhiệm	103
27. Chương 27: Tham Khảo Và Học Tập	107
28. Chương 28: Hoàng Tử Lai	112
29. Chương 29: Án Treo	116
30. Chương 30: Âm Thầm Che Chở	120
31. Chương 31: Dần Dần Thay Đổi	123
32. Chương 32: Tài Năng Của Harry	125
33. Chương 33: Lý Tưởng Và Hiện Thực	129
34. Chương 34	134
35. Chương 35: Mặt Trái Của Hai Người	137
36. Chương 36: Án Treo Tiến Hành	141
37. Chương 37: Cái Gọi Là “trả Thù”	145
38. Chương 38: Châm Lửa	148
39. Chương 39: Gặt Hái Của Cha Đỡ Đầu	152
40. Chương 40: [phiên Ngoại] Ngày Lễ Valentine	156
41. Chương 41: Đánh Nhau	160

42. Chương 42: Tương Kế Tụ Kế	164
43. Chương 43: Một Vở Kịch [pn]	168
44. Chương 44: Kỳ Nghỉ Hè Vui Vẻ	174
45. Chương 45: Ở Cùng Cha Đỡ Đầu	179
46. Chương 46: Trận Đấu Bí Mật	183
47. Chương 47: Đánh Nhau	187
48. Chương 48: Thật Thật Giả Giả	191
49. Chương 49: Chuyện Cũ	195
50. Chương 50: Bộ Mặt Khác Của Malfoy	199
51. Chương 51: Bỏ Trốn	202
52. Chương 52: Hermione Hóm Hỉnh	206
53. Chương 53: Đại Cầu Làm Vệ Sĩ	209
54. Chương 54: Gặp Lại Hoàng Tử Lai	213
55. Chương 55: Vấn Đề Tuổi Tác	217
56. Chương 56: Draco Pk Harry	221
57. Chương 57: Bản Đồ Đạo Tặc Đổi Chủ	225
58. Chương 58: Vận May Xuất Hiện	229
59. Chương 59: Vận May Tuyệt Đối	232
60. Chương 60: Người Yêu Nhất	235
61. Chương 61: Sự Kiện Chấn Động	239
62. Chương 62: Làm Thơ	243
63. Chương 63: Nụ Cười Đắm Máu	247
64. Chương 64: Dù Sao Cũng Không Đạt Yêu Cầu	251
65. Chương 65: Cường Hôn	255
66. Chương 66: Nụ Hôn Tình Yêu	259
67. Chương 67: Tiểu Miêu Harry	263
68. Chương 68: Giáo Sư Và Mèo Con	267
69. Chương 69: Ác Mộng	271
70. Chương 70: Hermione Truy Ra Chân Tướng	275
71. Chương 71: Im Lặng Là Vàng	278
72. Chương 72: Ý Nghĩa Của Cây Tầm Gửi	283
73. Chương 73: Tranh Cãi	286
74. Chương 74	291
75. Chương 75: Kẻ Thứ Ba Xuất Hiện	295
76. Chương 76: Khúc Mắc Của Sirius	298
77. Chương 77: Giáo Sư Bực Bội	302
78. Chương 78: Mật Khẩu Chính Xác	306
79. Chương 79: Thân Phận Của Allen	310
80. Chương 80: Ranh Giới Sống & Chết	314
81. Chương 81: Không Nói Cho Anh Biết	318
82. Chương 82: Khi Dễ Người Hiền	321
83. Chương 83: Canh! Canh! Canh!	324
84. Chương 84: Khiêu Khích	328
85. Chương 85: Ý Loạn Tình Mê	333
86. Chương 86: Cơn Giận Dữ Của Harry	337
87. Chương 87: Quà Sinh Nhật	340
88. Chương 88: Tương Lai	344
89. Chương 89: Người Muốn Cái Gì?	350
90. Chương 90: Hồn Loạn	354
91. Chương 91: Rửa Tội	358
92. Chương 92: Giao Dịch	362
93. Chương 93: Chết Chóc Và Rơi Xuống	366
94. Chương 94: Tôi Yêu Anh!	371
95. Chương 95: Trả Nợ Và Bỏ Trốn	376

96. Chương 96: Thần Hộ Mệnh Tình Yêu	379
97. Chương 97: Gặp Nạn & Thoát Hiểm	383
98. Chương 98: Tôi Muốn Gặp Anh	386
99. Chương 99: Tình Yêu Tuyệt Vọng	389
100. Chương 100: Sợ Hãi	392
101. Chương 101: Vị Trí Vương Miện	396
102. Chương 102: Mình Kết Hôn Đi!	399
103. Chương 103: Quyết Chiến Ở Hogwarts	403
104. Chương 104: Sống Sót	406
105. Chương 105: Chồng	411
106. Chương 106: Cầm Thú!	415
107. Chương 107: Lỗi Lầm	418
108. Chương 108: Tình Yêu	422
109. Chương 109: Ta Yêu Người	425
110. Chương 110: Vĩ Thanh	430

Tình Phi Đặc Dĩ

Giới thiệu

Thể loại: 1×1, biệt nữ cường công phúc hắc dụ thụ, ngọt văn, HE. Nguồn: KittykittyCat/VnSharing

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/tinh-phi-dac-di>

1. Chương 1: Gặp Gỡ

Kẻ lừa đảo! Ranh con nói láo!

Nhật báo tiên tri liên tục mấy ngày nay đã dùng những từ này làm đầu đề, Bộ Pháp Thuật cứ khẳng khẳng định thể lực Hắc Ám vẫn chưa vùng dậy, sự trở về của kẻ-mà-chớ-gọi-tên-ra cũng hoàn toàn là lời nói vô căn cứ.

“Chơi trội.....”

“Lòe thiên hạ.....”

“Gây khủng hoảng.....”

Harry cúi đầu vào món thịt xông khói, nghe thấy những âm thanh nghị luận xung quanh mà không nói được một lời.

Hiện tượng này đã kéo dài hơn ba tháng.

Ngay từ đầu, Harry còn có thể tức giận phản bác, không có ai tin tưởng cậu, thà rằng cứ tin vào những lời nói xằng xiên của đám người Bộ Pháp Thuật đang tự lừa mình dối người, về sau, Harry cũng không giải thích gì nữa, buồn cười hơn nữa loại phản ứng này trong mắt mọi người lại trở thành một loại cam chịu.

Điều duy nhất đáng được ăn mừng chính là, các Weasley tin nhiệm cậu, Hermione tin tưởng cậu, Neville tin cậy cậu, ít nhất thời điểm ở cùng bọn họ có thể thở phào nhẹ nhõm, nhưng điều này cũng chỉ duy trì được một thời gian ngắn ngủi.

Cặp song sinh cùng Ginny học khác niên học với cậu, mỗi ngày họ đều có những chuyện bận rộn của riêng mình, Ron sau khi tan học sẽ vội vàng tham gia huấn luyện Quidditch, bởi vì Harry tạm thời rời khỏi đội nhà, cậu không còn tâm trí nào để chơi bóng, Hermione thì cứ ngâm mình trong thư viện trường hầu hết thời gian của cô nàng, nhất là sau khi gặp phải những giáo sư không có năng lực dạy phòng chống nghệ thuật hắc ám, cô nàng càng cuống cuồng tự học.

Kỳ thật trong lòng Harry còn để ý một chút, đó chính là các bằng hữu tín nhiệm cậu trước mặt các học trò khác vẫn duy trì trao đổi bình thường, Harry biết, điều này không sai, cậu bị cô lập nhưng cũng không thể hi vọng bằng hữu của cậu cũng bị theo, Hermione nói rất đúng, những người đó chỉ bị giả dối che mờ mắt mà thôi, một ngày nào đó họ sẽ hiểu. Harry biết như vậy nhưng mỗi khi nhìn thấy nhóm bạn tốt nói chuyện với người khác, cậu có cảm giác bị phản bội.

Harry kéo ghế, một lần nữa ly khai sớm.

Thời tiết tháng 12 đã có thể gọi là rét lạnh, Harry trực tiếp quay về phòng ngủ, ngọn lửa cháy trong lò sưởi âm tường vẫn còn bập bùng, vẫn còn rất lạnh, ngọn lửa trong lò làm cậu nhớ tới đêm Cedric chết, ngọn lửa tỏa ra từ thân chú cũng chói mắt như vậy.

Gương mặt tái nhợt, cơ thể mất đi hơi thở, Harry nhắm mắt lại liền nhớ lại những hình ảnh đó.

Cậu đã may mắn hơn Cedric rất nhiều, ít nhất cậu còn sống.

Harry nhắm mắt lại, bức chính mình ngủ một lát, bởi vì buổi tối còn phải tới hầm học bẻ quan bí thuật, nếu không tập trung sẽ bị nam nhân kia nhìn được càng nhiều hình ảnh không tốt đẹp trong đầu mình.

Severus Snape, nếu không có chúa tể Hắc Ám, Harry tin tưởng nam nhân chua cay này nhất định là người đầu tiên trong danh sách căm ghét nhất của cậu.

Khi còn bé, Harry cho rằng Dudley là sinh vật đáng sợ nhất trên thế giới này, mắng cậu, đánh cậu, còn làm cậu xấu mặt, bắt cậu làm đủ mọi chuyện, là một tên ác ôn, khi nhập học Harry gặp một kẻ hung ác —Draco Malfoy, thiếu niên quý tộc này vênh váo tự đắc luôn cười nhạo cậu, từ đầu đến chân, nhưng những người này cũng không bắt kịp sự đáng ghét của viện trưởng Slytherin.

Y châm biếm cậu, giễu cợt cậu, trên lớp học luôn phê phán cậu vô cùng khắc nghiệt.

Y phạt cậu cấm túc vô số lần, chà sàn nhà, cắt được liệu, sắp xếp dụng cụ.

Mà lần này, nam nhân lấy việc học bẻ quan bí thuật mà vui sướng tra tấn cậu, hơn nữa còn làm không biết mệt.

Nếu người này không tồn tại thì tốt biết bao nhiêu?

Mơ mơ màng màng Harry mang theo ý niệm này tiến vào giấc mộng.

Không biết qua bao lâu, Harry nghe thấy bên tai truyền tới tiếng gọi quen thuộc.

“Harry, Harry?”

Harry mở to mắt liền nhìn thấy Ron.

“Sao bỏ lại ngủ ở đây?” Ron vừa nói vừa đưa ra một cái bánh bao: “Cho bồ này, vừa này bồ ăn ít quá.”

Harry cảm kích tiếp nhận: “Cám ơn.” Sự ảm áp được người khác quan tâm lớn hơn nhiều so với một cái bánh bao.

“Đừng khách sáo.” Ron nhếch miệng cười: “Đúng rồi, lễ Giáng Sinh tới nhà mình được không?”

Đúng vậy, lễ Giáng Sinh đã sắp tới, ngày mai đã có thể lên tàu về nhà.

Harry suy nghĩ một chút, lắc đầu: “Quên đi.”

Không còn ai ở Hogwarts với cậu mà nói có thể xem như thanh tĩnh, hiện giờ cậu muốn yên tĩnh một chút.

“Nhưng một mình bồ....” Ron có ý định khuyên nhủ.

“Không sao.” Harry đứng lên, cầm bánh bao vẫy tay: “Mình còn phải tới hầm, buổi tối gặp.”

Ron thở dài, Harry giả vờ như không nghe thấy.

Hầm.

Harry hít sâu một hơi, thẳng lưng đứng trước cửa, thật sự không muốn đi vào.

Đột nhiên cửa mở ra.

“Luyện tập làm tượng đá?” Tiếng nói âm trầm truyền tới, dừng một chút âm lượng tăng lớn hơn: “Lăn tới đây, Potter!”

Da đầu Harry run lên, vẫn cố chấp trốn mắt đi vào.

“Chỉ mong lần này trò có chút tiến bộ, tuy rằng ta chưa bao giờ ôm hi vọng gì về điều này.” Bậc thầy độc được từ trên cao nhìn xuống, nhìn vào đôi mắt xanh lá của cứu thế chủ, tựa như đối phương là một con dê béo độn làm thịt: “Chiết Tâm Trí Thuật——”

Harry ngừng thở, xung động cực lớn đang lùi vào trong đầu tiến thẳng vào đại não cậu.

Ghê tởm, khó chịu, hít thở không thông.

Đừng cho y nhìn thấy, không được để y nhìn thấy.

Harry thở hổn hển muốn bảo vệ kí ức của mình, cậu phải làm thế nào? Liệu mạng tạo ra một lá chắn yếu ớt không chịu nổi một kích, lực quang trăn ngập đầu óc, cùng với hình ảnh Cedric ngã xuống trong nháy mắt.

Lúc này, lực lượng bị rút về.

Harry thở dốc, mồ hôi lạnh ứa ra.

“Thanh không đại não, ngu xuẩn, ta nói bao nhiêu lần rồi.” Snape lạnh lùng lớn tiếng răn dạy.

Harry không để ý tới, cậu không còn sức lực để ý nữa.

“Chiết Tâm Trí Thuật——”

Không đợi Harry khôi phục, lực lượng một lần nữa xâm nhập đại não.

Cảnh tượng giống như trước lần thứ hai hiện lên.

Lực quang, tử vong, thét chói tai.

Đầu Harry chấn động mãnh liệt.

Nam nhân tóc đen không chút lưu tình, tiếp tục, hết lần này tới lần khác, thẳng tới khi đối phương toàn hoàn kiệt sức: “Hoàn toàn không có tiến bộ, Potter.”

Harry cơ hồ tựa vào tường để ra khỏi hầm.

Qua một góc quanh, Harry mới tựa lưng vào tường nghỉ ngơi một chút.

Không có tiến bộ? Đúng vậy, cậu vẫn như trước không thể dựng được một lá chắn vững chắc, chính là lần này cậu không bị lộ ra những chuyện mình muốn che giấu, trí nhớ về thời thơ ấu, về Sirius. Cậu đẩy một vài hình ảnh lên phía trước, có lẽ đây là bản năng tự bảo vệ, dùng những kí ức không quan trọng để che giấu những kí ức trọng yếu.

Điều Harry không thể chịu đựng được chính là sự trào phúng của Snape dành cho quá khứ hoặc người thân của mình, cậu tin rằng khi Snape nhìn thấy những hình ảnh này nhất định sẽ đánh giá rất khắc nghiệt, vì thế, cậu tuyệt đối sẽ không cho y có cơ hội này.

Mất một đoạn thời gian rất dài mới bình phục hô hấp, Harry mới chậm rãi trở về ký túc xá.

Phòng nghỉ chung thực im lặng, chỉ có âm thanh tí tách phát ra từ lò sưởi âm tường.

“Harry, bồ đã trở lại.” Đã muộn khuya, trên bàn sinh hoạt chung chỉ còn Hermione, cô nàng khép lại một quyển sách thật dày, thân thiết nhìn về phía bạn tốt: “Có khỏe không?”

“Yên tâm.” Harry thản nhiên nói.

Hermione đảo mắt dò xét chung quanh, lại nói: “Mình nghe nói bồ cự tuyệt lời mời của Ron, tới nhà của mình thế nào? Bồ cũng biết, ba mẹ mình không biết gì về biến cố ở giới pháp thuật, bồ tới nhà mình chỉ giống như một bằng hữu tới làm khách mà thôi.”

Harry cần sự quan tâm nhưng lại chán ghét bị chú ý.

Mấy năm nay, cậu đã bị chú ý quá nhiều, cậu chịu đủ rồi!

“Đừng lo lắng, mình không sao, mình tốt lắm.” Harry lộ ra tươi cười, so với loại thần kinh thô như Ron, Hermione rất nhạy cảm, bất quá Harry thực sự muốn yên tĩnh.

“Àn..... được rồi.” Hermione đi tới, đưa ra hai bình độc dược: “Vây bồ cầm lấy thứ này đi.”

“Cái gì?” Harry khó hiểu.

“Là lễ vật cho lễ Giáng Sinh.” Hermione nhét hai bình nhỏ vào tay bạn tốt: “Có thể thay đổi dung mạo của bồ, như vậy bồ có thể thoải mái đi trên đường cái.”

“Thay đổi dung mạo?” Harry chớp mắt.

“Bồ không thể làm tổ ở Hogwarts suốt ba tuần đi, Harry, bồ nên đi ra ngoài giải sầu.” Hermione lại lôi ra một hộp trang điểm, chỉ vẽ: “Bất quá vết sẹo trên trán bồ phải dùng mảnh khóc của Muggle thôi, bồ có thể thử cái này xem.”

Harry còn chưa hoàn hồn, bạn tốt đã cầm lấy cây cọ nhỏ chà chà trên trán cậu.

“Nhìn xem!” Hermione cao hứng vô cùng phấn chấn giơ lên cái gương nhỏ.

Harry mở to hai mắt, Meilin, vết sẹo tia chớp của cậu hoàn toàn không thấy nữa.

“Thế nào, không tồi đi.” Hermione đưa hộp hóa trang cho Harry: “Độc dược màu vàng có thể thay đổi hình dáng, độc dược màu đỏ khôi phục nguyên trạng, mặt khác, lớp trang điểm trên trán cách vài ngày phải làm lại, rất đơn giản.”

Tựa hồ thật sự rất tuyệt.

Không làm Harry Potter, làm một người bình thường.

.....

Ngày hôm sau, Harry rời giường rất muộn, mọi người trong phòng ngủ đã rời đi.

Dưới cây thông Noel có vài món lễ vật, Ron tặng một tập ảnh về Quidditch, Hermione còn tặng thêm một quyển sách, Neville tặng một cây xương rồng, là hi vọng cậu sẽ ương ngạnh như cây xương rồng sao? Harry đặt cây xương rồng bên cửa sổ, cho dù cậu không biết chăm sóc thực vật nhưng cũng có thể trồng nó.

Sirius tặng cậu một bộ trường bào mới, có kèm theo thần chú giữ ấm.

Cha đỡ đầu của cậu trước mắt cũng không biết đang lưu vong hay làm ổ ở nơi nào, Harry có hỏi qua nhưng đối phương trả lời rất mập mờ.

Giữa trưa, Harry trực tiếp đi tới phòng bếp tìm chút gì đó để ăn, Dobby nói cho cậu biết trừ cậu thì tất cả học trò đã trở về nhà.

Một mình rất tốt, tự do tự tại.

Harry uốn ngược trở về phòng ngủ, không còn nằm trong tầm mắt soi mói của người khác, cảm giác này thật tốt.

Từ ngăn tủ lấy ra áo tàng hình, Harry quyết định nghe theo lời đề nghị của Hermione ra ngoài cho khuây khỏa.

Uống vào độc được màu vàng, Harry có chút khấn trương trừng mắt nhìn mặt gương, dần dần, mái tóc của cậu dần trở nên mềm mại, dùng lực chải một chút liền nằm ngoan ngoãn, thử vài lần, Harry chừa ta một phần tóc để che khuất trán, ánh mắt cậu biến thành màu nâu, gương mặt có chút tròn trịa không còn gầy gò nữa.

Càng tuyệt hơn chính là tầm mắt cậu trở nên rất rõ ràng, chẳng lẽ loại được này có bỏ thêm thuốc cải thiện thị lực sao? Gỡ mắt kính xuống, Harry cẩn thận xem xét, quả thật hoàn toàn bất đồng với quá khứ, cậu dám cá rằng người ngoài liếc mắt một cái tuyệt đối không thể nhận ra cậu.

Tâm tình tốt lên rất nhiều, Harry khoác áo tàng hình rời khỏi ký túc xá, đi ra vườn trường.

Một giờ sau, ở Hẻm Xéo.

Trên ngã tư đường người tới lui tấp nập, các cửa hàng treo đầy dây truy băng và biển quảng cáo trước cửa tiệm.

Harry đã lâu không có loại hưởng thụ đi trong đám người mà không bị soi mói, thật cảm tạ Hermione!

Một cửa hàng kẹo mới mở đông nghịt tiểu hài tử.

Harry cũng tiến qua xem thử, thừa dịp náo nhiệt mua một sâu mứt hoa quả có hình nấm rất ngon ngọt.

Ở đầu đường có một cái đài để các phù thủy biểu diễn, những người xem phía dưới vui tươi hơn hờ hững cười.

Không khí ngày hội thật bất đồng.

Tựa như hắc ám không hề tồn tại.

Harry đột nhiên có chút không thoải mái, áp chế khó chịu trong lòng, cậu tiếp tục đi dạo phố.

“Số đặc biệt, số đặc biệt đây.....” Trên đường cái có một người bán báo dạo: “Bộ Pháp Thuật sẽ phát biểu ở quảng trường tối nay để chúc mừng lễ Giáng Sinh.....”

Vận động hòa bình, kêu gọi tất cả mọi người tổ chức ăn mừng.

Harry liếc nhìn một góc tờ báo, liếc mắt một cái liền nhìn thấy tên mình, vẫn là những lời nói cũ.

Tâm tình vừa tốt lên của Harry trong nháy mắt lại ngã xuống đáy cốc.

Cậu rất cuộc vẫn không thích hợp với những thứ ở nơi này, cho dù gương mặt có thay đổi thế nào đi nữa.

Vì thế, Harry trực tiếp quẹo qua khúc quanh tiếp đó ra ngoài, tiến vào giới Muggle, cỏi đi trường bào bên ngoài, Harry mặc bên trong là một chiếc áo len dày của Muggle.

Ban đêm Luân Đôn rất mỹ lệ, trên đường cái đồng dạng cũng giăng đèn kết hoa.

Cậu phải tìm một nơi để ngủ, cậu không muốn quay về Hogwarts.

Không thể tới những khách sạn chính quy, cậu vẫn chưa trưởng thành, như vậy chỉ có thể tới những nhà nghỉ nhỏ.

Harry giống như một du khách nước ngoài ở trên đường hồ hững nhìn ngắm những ngọn đèn neon hai bên đường, vừa chậm rãi đi về phía ánh sáng có chút yếu ớt hơn.

Không biết đã đi bao lâu, chung quanh đã trở nên yên tĩnh, chỉ còn chút ánh sáng yếu ớt phát ra từ những ngọn đèn đường ít ỏi.

Cố gắng xác định biển báo dựng ngoài ngõ, đường Bàn Xoay? Chưa từng nghe tới nơi này.

Harry rút lại, tìm một nơi để ngủ quan trọng hơn.

Đặng dặng dặng.....

Harry lắng tai, cậu nghe thấy một trận bước chân từ xa đang tiến tới, từ tần suất nghe thấy hình như là một đứa bé.

Vài giây sau, Harry thấy một bé con từ góc quanh thoáng xuất hiện, vội vã cúi đầu lao tới, tựa như có quái thú đang đuổi theo phía sau.

Harry vội vàng định tránh đường nhưng ngõ này rất nhỏ, mà bé con lại chạy quá nhanh.

“Đông.” Harry ngã ngồi trên mặt đất, độ mạnh của bé con so với cậu nghĩ còn lớn hơn nhiều.

Bé con tóc đen bởi vì chấn động cũng ngã trên mặt đất.

Harry chuẩn bị đứng lên lại phát hiện ra bé con trên đất vẫn không nhúc nhích, cậu vội vàng chìa tay qua: “Này, em có sao không?”

Bé con bất động.

Hôn mê rồi sao?

Harry khẩn trương, thu tay lại ngoài ý muốn phát hiện trên tay dính dính, là máu?

“Trời ạ!” Harry trừng mắt, hoang hoang rối loạn mà lật bé con lại, bé con này khoảng 4, 5 tuổi, tóc màu đen, thực gầy, trên vai có một vết thương bất quá miệng vết thương cũng không sâu, bé con chỉ mặc một bộ quần áo mỏng, thân thể lạnh băng: “Tĩnh tĩnh.....”

Lông mi bé con nhú chặt, nức nở hai tiếng nhưng vẫn không tỉnh lại.

Harry lập tức cởi áo len khoát lên người bé con, sau đó ôm bé đi về hướng ngõ nhỏ.

Bé con này là con nhà nào?

Liên tục hỏi mấy hộ nhà, nhưng không ai nhận thức bé con này.

“Cậu tìm lắm nơi rồi.” Một cụ già về mặt hiền lành nói: “Không có đứa nhỏ nào ở phụ cận khu này!”

“Quấy rầy rồi.” Harry lui về phía sau vài bước.

Harry thực mờ mịt.

Bé con trong lòng ngực bởi vì sợ lạnh theo bản năng mà hướng về phía nguồn nhiệt, Harry có thể cảm nhận bé con nhích tới gần.

Rơi vào đường cùng, Harry ôm bé con bất tỉnh tìm một khách sạn nhỏ, chủ nơi này là một phụ nữ, tùy ý liếc mắt một cái, nhận lấy tiền cũng không hỏi thêm gì nhiều: “Ồ mấy ngày?”

“Một tuần.” Harry nhìn khách sạn cũng coi như sạch sẽ.

“Bao ba bữa cơm, trước nửa giờ phải xuống đặt cơm.” Bà chủ tùy ý gật đầu, chỉ hướng lên lầu: “Phòng 201, đây là chìa khóa, còn có, tủ thuốc đặt trong tủ đầu giường.” Ngữ khí nhẹ nhàng tựa như rất thường nhìn thấy người bị thương.

Harry xấu hổ gật đầu, lên lầu.

Phòng không lớn, một chiếc giường lớn, một cái sofa, cộng thêm một cái TV loại nhỏ, còn có phòng tắm cùng WC, coi như không tồi.

Harry mở đèn, đặt bé con lên giường, lấy được, băng gạc cùng cồn linh tinh gì đó.

Thật cẩn thận cởi quần áo trên người bé, sau đó đổ nước thuốc lên sát trùng lên vết thương, sau khi nhận được kinh nghiệm từ thuở bé Harry rất am hiểu việc xử lý các vết thương đơn giản.

Dưới ánh sáng, sắc mặt bé con tái nhợt, thỉnh thoảng phát ra âm thanh khó chịu hừ nhẹ.

Harry cố làm nhanh hơn, cậu biết thuốc sát trùng làm vết thương có chút đau rát, nhanh chóng dùng gạt băng bó vết thương thật tốt, Harry mới thở ra một hơi.

Quay đầu đi vào phòng tắm hứng một chậu nước ấm, Harry lau đi mồ hôi lạnh trên trán bé con.

Cuối cùng, kéo chăn bông đắp lên người bé con, chính mình cũng nằm ở bên cạnh.

Chờ đứa bé tỉnh lại, cậu sẽ đưa bé về nhà.

Harry nghĩ nghĩ một chút rồi tắt đèn.

Hắc ám một lần nữa phủ ngập căn phòng.

Hoàn

2. Chương 2: Bé Con Sợ Sệt

Harry ngủ không quá sâu.

Ngày vừa sáng cậu đã tỉnh lại, bé con vẫn chưa tỉnh nhưng sắc mặt so với hôm qua đã tốt lên rất nhiều.

Harry nhẹ nhàng bước xuống giường, đi vào phòng tắm rửa mặt trước rồi mới đi ra.

Căn phòng còn chút u ám, vì thế Harry vội vàng bật đèn lên, mặc quần áo, chuẩn bị xuống dưới lầu xem thử.

“Ân.....” Có lẽ bởi vì ánh sáng từ ngọn đèn kích thích, đứa bé khẽ phát ra âm thanh, Harry quay đầu, lông mi bé con hơi rung động một chút, chậm rãi bé con mở mắt ra.

“Em tỉnh.” Harry có chút cẩn thận, cậu chưa bao giờ giao tiếp với trẻ con.

Bé con có đôi mắt đen láy, tựa như thủy tinh trong suốt.

Nguyên bản còn có một lớp sương mờ phủ trên hai viên thủy tinh, vài giây sau, đám sương tản đi, bé con khẽ chớp chớp mắt.

“Còn đau không?” Harry nhẹ giọng hỏi.

Bé con đột nhiên bật dậy, sau đó đau đớn kêu tê một tiếng.

“Nhẹ thôi, bả vai của em bị thương.” Harry ngược lại bị hoảng sợ.

Bé con phóng tầm mắt mang theo kích động, cơ thể dần lui về phía đầu giường.

“Sáng quá sao?” Harry đưa tay chuẩn bị đẩy đèn bàn quay sang hai bên.

“Không!” Bé con phát ra tiếng kêu khàn khàn, cơ thể run rẩy, cùng lúc đó hai tay bé đưa lên ôm đầu, cuộn người thành một quả cầu.

Harry cứng ngắc.

Tư thế này cậu vô cùng quen thuộc.

Mỗi khi bị dượng đánh, cậu cũng cuộn người như vậy lui vào một góc, đây là phương thức duy nhất cậu có thể bảo hộ chính mình.

Bé con này nghĩ mình định đánh nó sao?

Harry thu hồi tay, nhất thời có chút lúng túng, tựa như đã làm sai việc gì, cậu lắp bắp nói: “Em...em hiểu lắm.....”

Bé con vẫn còn run rẩy, vừa tiếp tục run cầm cập vừa duy trì tư thế như vậy mà lui ra sau.

Mắt thấy bé con sắp rớt xuống giường, Harry lập tức vươn tay qua bắt lấy bé: “Cẩn thận!”

Qua khe hở giữa hai cánh tay bắt chéo của bé con, Harry nhìn thấy một đôi mắt tràn ngập sợ hãi.

“Phanh! Bùm bùm ——”

Có cái gì đó bùm nổ.

Harry theo phản xạ có điều kiện ôm chặt bé con vào lòng.

Căn phòng đồng thời tối đen.

Cơ thể bé con cứng ngắc, hiển nhiên đã sợ hãi tới cực hạn, Harry có thể ngửi được mùi máu tươi nhàn nhạt. Không xong, miệng vết thương nứt ra rồi?

Duy trì tư thế đang ôm bé con, Harry kéo ra chút khoảng cách nhưng không nhìn rõ lắm.

Vừa rồi chính là bóng đèn nổ?

Harry quay đầu, quả thế, ngay cả phần chân đế cũng bị vỡ nát: “Ma lực bạo động?” Cậu thì thào thành tiếng.

Bé con nghe thấy tiếng động đã yên tĩnh, liền bắt đầu động đậy đứng lên, muốn giãy khỏi tay Harry.

“Đừng nhúc nhích!” Harry cất cao âm lượng.

Bé con lập tức bị dọa mà ngừng lại mọi hoạt động.

“Không, tôi không phải muốn dọa em.” Harry lập tức giảm âm lượng lại, suy nghĩ rối loạn xoay tròn trong đầu, cậu có chút nói năng lộn xộn: “Vừa rồi, em không cần sợ, không có gì kỳ quái cả, tôi cũng không bị dọa chính là ma lực em không khống chế được, ăn, nói thế nào nhỉ.....”

Harry càng giải thích càng rối, cậu nên nói thế nào để một đứa bé hiểu mình là một phù thủy nhỏ, chuyện kỳ quái phát sinh là bình thường. Cậu lại nhớ tới chính mình, khi cậu nói những lời này với người khác đối lấy luôn là những lời mắng chửi hay đánh đập, cậu sợ rằng bé con này cũng gặp phải trường hợp giống mình, vì thế sau khi bóng đèn bị nổ mới vội vàng muốn chạy trốn như vậy.

“.....ngài là phù thủy?” Thành linh, âm thanh khô khốc, yếu ớt của bé con vang lên.

“Ác, đúng vậy.” Harry lập tức trả lời, đồng thời nhìn về phía bé con, trong mắt bé đã rút đi sự sợ hãi chỉ còn một chút sợ sệt: “Tôi là một phù thủy, tôi biết em cũng vậy, vì thế không cần sợ tôi, được không?”

Harry chậm rãi buông tay ra, đối phương không hề động.

Tốt lắm, Harry điều chỉnh gương mặt mình hiện ra một nụ cười ôn hòa: “Đừng sợ, để tôi băng lại vết thương cho em, được không?”

Bé con nhú mồm, lúc này mới ý thức được bả vai đau rát.

Harry lấy băng gạc cùng thuốc sát trùng trong tủ đầu giường ra, thuận tay kéo rèm cửa, căn phòng nhất thời sáng sủa hơn rất nhiều: “Tôi đảm bảo sẽ rất nhanh.”

Bé con nghiêng đầu, nói là nhận sự giúp đỡ của Harry hay nói đúng hơn là bé không dám cự tuyệt yêu cầu của Harry.

Miệng vết thương quả nhiên đã rớm máu, động tác Harry vô cùng nhẹ nhàng: “Sẽ đau một chút.”

Tuy đã nói trước nhưng lúc rút cồn vào miệng vết thương, Harry có thể nhìn thấy bé con vì đau đớn mà nhăn mặt thành một đoàn, chính là không hề phát ra tiếng, ngay cả tiếng nức nở cũng không có.

“Tốt lắm.” Harry chưa xót trong lòng.

Bé con cúi đầu liếc nhìn bả vai một chút, ánh mắt giống như đang kinh ngạc, giống như bé cảm thấy mình không bị thương tổn thêm ngược lại được trị liệu là chuyện rất kỳ quái.

“Ăn trước một cái chocolate con ếch nhé?” Trong túi Harry chỉ còn thứ này, cậu xé bao bì đưa qua.

Bé con ngó người tiếp nhận.

“Oa!” Chocolate con ếch đột nhiên nhảy dựng lên phóng ra ngoài cửa sổ.

Bé không bắt được, ngay lập tức nhìn về phía Harry, ánh mắt tràn ngập sợ hãi.

“Không sao.” Harry lại lấy ra một cái khác: “Chúng nó vĩnh viễn sẽ không biến thành thật, lần này sẽ bắt được.”

Bé con khiếp đảm nhìn nhìn, đại khái hiểu được Harry thật sự không có ác ý mới cúi đầu nhìn món đồ ngọt trong tay, lần này bé nhanh tay túm chặt một chân của con ếch.

“Em ăn đỡ đi, tôi xuống lầu nhìn xem có bữa sáng chưa.” Harry kéo chăn lên tới ngực bé con: “Bên ngoài rất lạnh, tạm thời đừng di chuyển.”

Harry đi tới cửa, nhìn lại thấy bé con ngoan ngoãn tựa trên đầu giường, cậu gạt đầu rời đi.

Ăn vội hai miếng sandwich cùng sữa xong thì Harry đi ra khỏi khách sạn.

Harry căn bản không đoán được chính mình sẽ gặp một phù thủy nhỏ ở giới Muggle, hơn nữa còn có thể là một đứa bé trong một gia đình Muggle, từ những biểu hiện lúc sáng của bé con có thể nhận ra bé đã chịu rất nhiều đối xử bất công.

Harry không hiểu rõ lắm mình có thể làm gì, bắt quá cậu có thể làm những điều cơ bản nhất, tỷ như mua vài bộ quần áo chống rét cho bé.

Đi siêu thị mua áo len, quần, một tấm áo khoác và một đôi giày, Harry xách một gói to trở về, bữa sáng cũng đã được chuẩn bị tốt, cậu cầm lấy khay bưng lên lầu.

Đẩy cửa ra, Harry vô thức thở nhẹ một hơi, bé con vẫn duy trì tư thế lúc trước không hề thay đổi.

“Không thích ăn sao?” Harry phát hiện bé vẫn cầm chocolate con ếch trong tay.

Bé nhìn về phía cậu, âm thanh nho nhỏ: “Cho tôi sao?”

Harry sưng sốt, trong lòng ầm ầm yêu thương: “Đương nhiên là cho em.”

Bé con há mồm, dừng một chút mới cúi đầu: “Tôi cũng không quen biết ngài.”

Không nên lấy bất cứ thứ gì không thuộc về mình, đó là sai trái.

“Này.....” Harry cảm thấy chính mình có thể đọc được suy nghĩ của bé con, cậu suy nghĩ một chút rồi nói: “Đây là lễ vật Giáng Sinh, em nên nhận được.”

“Thật sao?” Bé con vẫn không tin.

“Em có từng nghe thấy ông già Noel chưa?” Harry nghĩ lý lo lừa gạt bé: “Ông già Noel trong lễ Giáng Sinh sẽ tặng mỗi đứa trẻ một món lễ vật, vì thế nó thuộc về em.”

Bé có chút tin nhưng vẫn đưa ra nghi vấn: “Ngài một chút cũng không già.”

Harry nghẹn lời, lập tức soạn lời lại: “Tôi không phải ông già Noel, bắt quá giới phù thủy sẽ có người phát quà cho bọn nhỏ, tỷ như là tôi vậy.”

“Tôi trước kia chưa bao giờ thấy ngài.” Bé tiếp tục nghi ngờ.

Meilin, Harry xác định mình chưa từng gặp quá đứa nhỏ nào nghi hoặc nhiều như vậy: “Đó là bởi vì em đang ở cạnh tôi, năm nay tôi mới phát hiện.”

“.....cám ơn ngài.” Bé con cuối cùng đã hoàn toàn tin tưởng, bắt đầu cẩn thận ăn con ếch.

Harry đặt bữa sáng lên tủ đầu giường: “Ăn xong thì ăn bữa sáng.”

“Đây cũng là lễ vật?” Bé con hỏi.

“Àn.” Harry khẳng định, cậu thề rằng cậu nhìn thấy vẻ mặt bé con có loại vui sướng vì được yêu thương mà vừa mừng vừa lo.

Ăn xong đầu chocolate con ếch, bé liền không động đậy nữa, bé nhìn phần con ếch còn lại: “Tôi có thể lưu lại sau này ăn được không?”

Tâm Harry giống như bị thứ gì đó nghẹn lại, nói không ra lời.

“Chỉ giới hạn trong lễ Giáng Sinh thôi sao?” Âm thanh bé con ngày càng nhỏ.

“Đương nhiên không phải, em có thể tự mình quyết định.” Harry bưng khay đồ ăn qua: “Vẫn là ăn trước đi cho nóng.”

Bé con rất đói bụng, nhưng vẫn chậm rãi nhai nuốt, dường như đang cố gắng ghi nhớ thật kỹ hương vị từng món ăn.

Harry cúi đầu ăn phần của mình.

Hai người yên lặng ăn thật lâu.

“Cám ơn ngài.” Ăn xong, bé con lại nói cảm tạ.

“Không cần gọi như vậy.” Bị người khác dùng kính ngữ để xưng hô rất không được tự nhiên, Harry nói: “Tôi gọi là.....” Cái tên trào tới bên miệng thì lập tức bị nuốt xuống: “Em có thể gọi tôi là Daniel.”

Bé con im lặng trầm kêu một lần trong lòng.

“Em tên gì?” Harry ôn hòa hỏi.

Thần sắc kinh hoảng lại hiện lên trên gương mặt bé con: “Tôi không nhớ rõ.....”

Không nhớ rõ? !

Đây là tình huống gì? !

Harry trấn an bé con: “Đừng hoảng hốt, có thể nói cho tôi biết em còn nhớ được gì sao không?”

Đứa bé cố gắng nhớ lại: “Tôi phá hủy nhà.....”

Ma lực bạo động sao? Harry tỏ vẻ hiểu được: “Còn nhớ nhà ở đâu không? Tôi có thể đưa em về.”

“Không!” Sợ hãi tràn ngập ánh mắt bé con, bé cuộn tròn cơ thể run rẩy, không ngừng nói: “Ba ba sẽ đánh chết tôi.....”

“Đừng sợ.” Harry vội vàng ôm lấy bé: “Tôi không đưa em về, yên tâm.”

Harry hết lần này tới lần khác bảo đảm, mãi đến khi cơ thể bé con trong lòng dần mềm mại, bình tĩnh lại.

Một đứa nhỏ làm người ta yêu thương.

Harry xoa mái tóc đen của bé con, ôn nhu nói: “Chúng ta ra ngoài dạo chơi được không?”

“Đi ra ngoài?”

“Ân, mặc quần áo nào.” Harry xách gói quần áo to đặt lên giường.

Bé con kinh ngạc, sau đó không ngừng lắc đầu: “Tôi không thể, rất đắt tiền.”

“Này thuộc về em.” Harry nhìn đôi mắt đen của bé.

Thay quần áo xong bắt đầu khởi hành xuất môn cũng là khoảng một tiếng sau, Harry lần đầu tiên trở tài hùng biện để thuyết phục một bé con không được tự nhiên nhận ý tốt của cậu.

“Tạm thời gọi em là Allen nhé.” Harry đặt cho bé con một cái tên: “Nếu em nhớ lại tên mình phải nói cho tôi biết, được không?”

Bé con chỉnh lý lại quần áo trên người, trong mớ trí nhớ hỗn loạn, bé nhớ mình chưa bao giờ được mặc quần áo tốt như vậy.

“Ân, Daniel.” Âm thanh bé con như mèo kêu, rất nhỏ nhẹ lại kéo dài mang theo vài phần dò xét vô cùng cẩn thận.

Harry hoảng hốt vài giây mới nhớ đây chính là tên giả của mình.

Sau đó cậu liền mỉm cười.

Dắt bé ra khỏi khách sạn, Harry cầm lấy tay bé con, bàn tay bé xúu nằm trong tay cậu: “Như vậy sẽ không bị lạc.” Cậu giải thích.

Bé con dừng lại, ngẩng đầu nhìn Harry liền đối mặt với một gương mặt tươi cười.

Lòng bàn tay bé con có chút ẩm ướt, xem ra bé đang rất khẩn trương, cúi đầu nhìn mặt đất, tùy ý Harry dắt đi.

Bé không nhớ được mình là ai, bé chỉ nhớ rõ mình có một ba ba rất bạo lực, bộ dáng cũng không nhớ rõ nhưng loại cảm giác kinh khủng đó bé không thể quên được, nếu trở về bé nhất định sẽ bị đánh.

Bé còn nhớ rõ mùa đông rất lạnh, lễ Giáng Sinh chính là thời điểm lạnh nhất.

Chưa bao giờ có cảm giác ấm áp như thế này.

Hoàn

3. Chương 3: Trọng Thập Đồng Thú

Harry dắt đứa bé vào công viên trò chơi, đây là nơi duy nhất cậu biết phù hợp với những sở thích của trẻ con.

Tàu lượn siêu tốc, đu quay, thả bay..... hết trò này nối tiếp trò khác, công viên giải trí vô cùng náo nhiệt, khắp nơi đều là trẻ con, nơi nơi vang vọng âm thanh cười đùa vui vẻ.

“Thích chơi cái gì?” Harry xoay người hỏi.

Đứa bé nhìn mũi chân, lắc đầu.

Harry suy nghĩ một chút, nói: “Allen, nói cho em một bí mật, tôi chưa bao giờ được chơi mấy thứ này.”

“Àn?” Bé con ngẩng đầu.

“Nếu không có em, tôi cũng không có cơ hội tới nơi này.” Harry ngồi xổm xuống, cười khanh khách: “Gặp được Allen thật sự là chuyện rất may mắn.”

“.....nói dối.” Bé con trong khoảnh khắc hiện lên chút cao hứng nhưng cũng rất nhanh biến thành lo lắng.

“Vì sao lại nói như vậy?” Harry hỏi: “Allen là một đứa nhỏ rất đáng yêu nga.”

“Không ai nghĩ tôi đáng yêu.” Biểu tình bé con trở nên tức giận: “Không ai thích tôi cả.”

“Em nhớ được?” Harry mím môi.

Bé lắc đầu: “Nhưng tôi biết như vậy.”

“Allen cảm thấy chính mình có chỗ nào không tốt?” Harry thực sự hỏi.

“Lớn lên xấu, kỳ quái, chỉ biết gây ra phiền toái.” Bé con không chút nghĩ ngợi liền thốt ra, giống như những lời này đã có người ở bên tai bé nói qua vô số lần.

Harry nhìn thẳng vào đôi mắt màu đen kia, tướng mạo bé con không thể nói là xinh đẹp nhưng cũng không phải xấu xí, có thể là dinh dưỡng thiếu nên hai gò má rất gầy gò, mái tóc ngắn màu đen cúp vào hai bên tai, che khuất hai bên gương mặt.

Bởi vì cảm thấy khó coi nên có thói quen che khuất gương mặt sao?

Chỉ là một bé con bốn năm tuổi, có thể có nhiều lỗi, nhưng người nhà của bé làm gì phải thương tổn một đứa nhỏ như vậy.

Harry nhẹ nhàng gạt mái tóc bé con: “Tôi không cảm thấy xấu xí.”

Bé con cố chấp lắc đầu, muốn lùa mớ tóc về phía trước.

“Qua bên này.” Harry kéo bé con tới một tiệm tạp hóa trong công viên, bên trong có bán pháo hoa, đồ chơi, còn có kệ cài tóc và dây da: “Tôi mua một dây cột màu đen.”

Cô gái trông cửa hàng chỉ hơn hai mươi tuổi nhìn đánh giá Harry cùng đứa bé: “Cho em trai sao?”

Harry trong nháy mắt lập tức gạt đầu: “Tóc của em ấy dài quá, che mắt không thoải mái.”

Cầm lấy đồ cột tóc màu đen mộc mạc, Harry có ý đồ cột chặt tóc bé con lại.

Bé con không tình nguyện, nhưng cũng không lên tiếng phản đối.

Harry không biết cột tóc, làm vài lần đều bị tuột ra, cô gái chủ tiệm đứng một bên xem cười hắc hắc: “Để tôi làm cho.” Cô gái đi tới hỗ trợ, còn dùng lược, rất nhanh, gương mặt bé con liền lộ ra ngoài. Buộc xong, cô gái còn cẩn thận quan sát một phen. Bé con muốn lui về phía sau.

“Rất tốt.” Cô gái vui tươi hơn hớn: “Lễ Giáng Sinh vui vẻ, đứa nhỏ đáng yêu.”

Cô gái xoay người trở về trước quầy hàng.

Harry nói cảm ơn, xong quay đầu lại nhìn biểu tình đang ngây người của bé: “Đúng là không tồi.”

“Thật sao?” Bé con xác định.

“ân, em một chút cũng không xấu.” Harry một lần nữa nắm tay bé con: “Bây giờ tin chưa?”

Khóe miệng bé con hơi nhếch lên một độ cung bé xíu.

“Hơn nữa em cũng không cổ quái.” Harry vừa đi vừa nhỏ giọng nói tiếp: “Trong mắt Muggle, phù thủy luôn có vẻ cổ quái, cũng có người nói tôi là quái vật, em cảm thấy tôi có kỳ quái không?”

Bé con lập tức lắc đầu, vội vàng nói: “Anh tốt lắm.”

“Nghe em nói như vậy thật tốt, như vậy, bây giờ có muốn chơi cái gì không?” Harry nhìn một vòng, đề nghị: “Cái thuyền rồng kia thế nào? Tôi luôn muốn chơi một lần.”

Bé con yên lặng gạt đầu.

Harry cũng không hiểu việc kết giao với người khác, nhưng bé con này không giống, Harry biết nên làm thế nào để nói chuyện với bé, cậu biết nên làm thế nào để từng chút kết nối bé với mình.

Cứ như vậy, Harry mang bé con đi chơi một vòng, từ khiếp đảm đến lộ ra nụ cười nhè nhẹ, trong lòng Harry cũng dần dần ấm áp lên.

Cuối cùng hai người ngồi vào vòng quay cao chọc trời, từng chút đi lên phía trên.

Bé con cuối cùng cũng có chút giống bộ dáng của một đứa nhỏ, tò mò nhìn qua cửa sổ ngắm nhìn cảnh vật bên ngoài, màn đêm đã dần buông xuống, ánh đèn lấp lánh bên ngoài phi thường xinh đẹp.

Harry nâng đầu lên cũng nhìn ra bên ngoài.

Cậu suy nghĩ những chuyện sau này, chính cậu cũng chỉ là một thiếu niên vị thành niên cần người giám hộ, căn bản không có khả năng mang theo bé con này. Chính là, đối với bé con này, cậu không bỏ xuống được.

Có lẽ cậu có thể xin hiệu trưởng Dumbledore, bé con này không giống cậu, cũng không phải đối tượng chú ý của Chúa tể Hắc Ám, không cần cái gì gọi là huyết thống bảo hộ, có lẽ có thể để cậu làm cha đỡ đầu để hỗ trợ chiếu cố cho bé con này đi? Quên đi, cha đỡ đầu ngay cả mình cũng không chiếu cố được, hoặc là gia đình Weasley, bọn họ luôn rất tốt bụng.

Hạ quyết tâm, Harry thả lỏng rất nhiều.

Từ vòng xoay chọc trời đi xuống, Harry dắt bé con trở về.

Trên đường quay trở về khách sạn, bé con đột nhiên mở miệng: “Tôi không nhớ rõ nhà ở đâu.”

“Không sao, em có thể tạm thời ở cùng tôi.” Harry trả lời.

“Có thể chứ?” Bé con ngẩng đầu, trong mắt ngập tràn mong đợi.

“Tôi nói có thể là có thể.” Về mặt Harry vô cùng quả quyết.

Ở trong phòng ăn xong bữa tối, Harry kiểm tra vết thương trên vai bé con, đã đóng mồi. Tốc độ so với tưởng tượng nhanh hơn nhiều, có thể là vì nguyên nhân thể chất sao?

“Còn đau không?” Harry hỏi.

“Một chút.”

“Cầm quần áo, đi tắm bằng nước nóng một chút rồi nghỉ ngơi.” Harry đi vào phòng tắm mở nước, nhiệt khí dần dần bốc lên bao phủ cả phòng tắm.

Bé con thực ngoan ngoãn đi theo bên cạnh Harry.

“Tôi dùng khăn mặt bọc bả vai của em lại, tránh cho đụng vào nước, động tác của em cũng đừng mạnh quá, để tôi giúp em.” Harry giải thích, không rời đi.

“Tôi tự mình có thể.” Bé con mặc kệ.

“Chính là vai của em.....”

“Tôi xong rồi, bé con mặc một bộ quần áo ngủ rộng thùng thình đi ra, tóc ẩm ướt hơi nghiêng qua một bên.

“Mau lên giường.” Harry một phen ôm lấy bé con đặt lên giường, sau đó dùng khăn tắm bao lấy tóc bé, nhẹ nhàng nhu nhu: “Đắp chăn lên, đừng để cảm lạnh.”

“.....Cảm ơn.”

Đứa bé tựa bên vai không bị thương vào trước ngực Harry, Harry nhìn thấy bé con đang nhắm mắt lại, ẩn nhẫn cảm xúc của chính mình.

Lau khô tóc xong, Harry quấn bé con vào trong chăn: “Ngủ ngon.”

“.....ngủ ngon.”

Harry tắt đèn mới quay về phòng tắm một lần nữa để tự làm sạch chính mình.

Hôm nay từ sáng sớm đến tận tối quả thực rất bận rộn, Harry xoay xoay bả vai một chút, cậu muốn cho đứa bé này tắt cả thiện ý mà cậu có được, đây là điều lúc trước cậu luôn ao ước mà không có ai cho.

.....

Nửa đêm.

Harry bị lời nói vô nghĩa của bé con đánh thức.

“Àn.....”

Không có nội dung cụ thể, tất cả đều chỉ là âm tiết đơn độc.

Cùng với giấy dựa.

“Làm sao vậy?” Harry kích động đưa tay qua, bé con vẫn nhắm chặt hai mắt, nhưng âm thanh giấy dựa lại càng lớn hơn.

Harry chỉ có thể ôm bé con vào lòng, nhẹ nhàng vỗ lưng bé, là gặp phải ác mộng sao?

“Tôi ở đây, không có việc gì.....” Harry nỉ non bên tai bé con. Harry nhớ rõ Ginny nói phu nhân Weasley luôn làm như vậy để an ủi trẻ con gặp ác mộng.

Cố gắng của Harry có hiệu quả, âm thanh bé con dần nhỏ hơn.

Chờ đến khi âm thanh hoàn toàn biến mất, bé mở mắt ra.

“Thấy ác mộng sao?” Harry nhẹ giọng hỏi.

Bé con lập tức ý thức được tình cảnh của mình, ôm ấp ấm áp làm bé không quen, theo phản xạ có điều kiện muốn kéo dài khoảng cách.

“Ngủ tiếp một lát đi, còn sớm.” Harry ôm chặt bé con, kéo chăn phủ kín hai người: “Tôi ở đây.”

Đôi môi bé con có chút động động, chần chờ hơn mười giây mới bắt đầu nhắm mắt lại.

Bé chán ghét bị người khác đụng chạm, nhưng không hề có ác cảm với người này, người này sẽ cười với bé, sẽ nói bé không xấu xí, sẽ nói gặp được bé là một điều may mắn.

Chưa từng có ai đối xử tốt với bé như vậy, cho dù là mẹ mẹ cũng không có, mẹ mẹ chỉ biết khóc, cho dù thấy bé bị ba ba đánh cũng không tiến tới ngăn cản, mẹ mẹ chỉ biết lập đi lập lại bé không được chọc ba ba sinh khí.

Không ai ở bên cạnh lúc bé sợ hãi mà ôm bé an ủi, không có ai từng để ý bé như vậy, tựa như bé thật sự rất quan trọng.

Bé quả thực nằm mơ thấy ác mộng, nhưng kia không chỉ là mộng, mà là trí nhớ rất chân thực, bé nhớ lại tên của mình, gọi là Severus Snape.

Snape ngủ không được, bé không dám động, chỉ có thể lẳng lặng lui vào ôm ấp của người nào đó, bé sợ đánh thức người này.

Snape chỉnh lý lại trí nhớ của mình, nhà bé ở đường Bàn Xoay, năm nay 5 tuổi, bé có một ba ba nát rượu, trừ bỏ uống rượu chính là đánh bé, Snape nhớ đến đó lại vô thức rùng mình.

Bé vì cái gì lại chạy đi?

Snape tìm kiếm mô hình ảnh có chút mơ hồ trong óc, hình như bé đã hủy đi phòng khách?

Một đồng hồ loạn trong phòng khách hiện lên trong đầu bé.

Snape đau đầu, bé đã làm gì?

Càng đi vào sâu đầu càng đau hơn.

Trực giác nói cho Snape biết, bé đã quên một chuyện rất quan trọng.

“Đau đầu?”

Âm thanh thân thiết đánh gãy suy nghĩ Snape.

Cùng lúc đó, một bàn tay giúp bé nhu nhu huyết thái dương.

Snape lập tức cảm thấy thoải mái hơn, bé nhìn về phía đôi mắt nâu kia.

“Có tốt hơn chút nào không?” Harry hỏi.

Snape gật đầu, không hề cố gắng lục lại mô hình trống trong trí nhớ nữa, bé nhận thức người này chưa đến một ngày, nhưng ôn nhu của người này đã vượt qua tất cả những gì bé từng có, nếu như thật sự đã từng có. Vì cái gì lại đối xử tốt với bé như vậy?

“Daniel.....” Snape cẩn thận kêu.

“Àn?” Harry chớp mắt: “Mơ thấy chuyện gì rất tồi tệ sao, Allen?”

“Tôi.....” Snape lên tiếng, do dự một chút vẫn quyết định lắc đầu: “Không, không có việc gì.”

Bé nhớ Daniel đã từng nói, nếu nhớ lại tên thì nói ra, bé đã nhớ lại nhưng bé không muốn nói, trên đường Bàn Xoay chỉ có một nhà họ Snape, nếu nói ra Daniel nhất định có thể tìm được nhà bé, nhất định sẽ đưa bé về, nhưng bé không muốn trở về, bé rất sợ.

Để cho bé làm Allen vài ngày đi.

Vài ngày là tốt rồi.

Hoàn

4. Chương 4: Bùa Hộ Mệnh Và Biến Đổi

Ánh mặt trời xuyên thấu qua cửa sổ chiếu rọi vào bên trong căn phòng.

Harry tỉnh lại, ngày hôm qua đi chơi về hơi muộn, hơi nửa nửa đêm còn bị đánh thức, hôm nay khó tránh ngủ có chút sâu, cậu duỗi thắt lưng, nghiêng đầu, Harry lập tức thanh tỉnh, Allen đâu?

Bên người trống rỗng.

Harry vội vàng lao xuống giường: “Allen!”

Mở cửa phòng tắm, Harry nhìn vào bên trong, không có ai.

Bé con kia có thể đi đâu?

Harry vừa mang giày vừa mặc quần áo, vừa chạy về hướng cửa, mới vừa kéo cửa ra Harry đã nhìn thấy bé con đứng bên ngoài, bụng trong tay là một khay thức ăn lớn.

“Tôi.....tôi đi lấy bữa sáng.” Snape nâng cái khay lên một chút: “Đánh thức anh sao?”

Bộ dáng Harry thực buồn cười, một chân xỏ giày, một chân khác còn đang cố nhét vào trong giày, áo thì chỉ xỏ có một tay: “Không có, không có, ai nha, sao em lại đi bụng mấy thứ này!”

Harry đoạt lấy cái khay.

“Thực xin lỗi!” Snape trợn to mắt, khẩn trương giải thích. Bé chỉ muốn làm chút việc, không phải cố ý làm đối phương tức giận.

“Không, không phải ý này.” Harry một tay bưng khay, một tay ném chiếc giày đi để lôi bé con vào cửa: “Ý tôi là bà vai em vẫn chưa lành hẳn, không nên tùy tiện bưng này nọ.”

Dưới chân không vững, Harry vừa đi vừa nhảy, đặt khay thức ăn lên tủ đầu giường.

Snape cúi đầu xoắn ngón tay, hốc mắt dần nóng lên.

“Đói bụng thì phải ăn.” Harry ngoắc: “Loại chuyện này lần sau cứ để tôi làm.”

Còn có lần sau?

Snape bưng sữa lên uống một hớp nhỏ, chất lỏng ấm áp theo khoang miệng nhanh chóng tràn xuống dạ dày, thật ấm áp.

“Daniel.....” Uống sữa xong, Snape sợ sệt mở miệng.

“Sao?” Harry cuối cùng cũng mặc hoàn tất y phục.

“Tôi ăn rất ít cũng sẽ thực im lặng.....” âm thanh của Snape ngày càng thấp: “Anh có thể đừng đưa tôi về nhà không?” Bé cũng không thể kiềm nén chính mình tham lam hơn một chút.

Bé con vẫn luôn giẫy dụa trong thế giới của mình, sự xuất hiện của Harry tựa như một chiếc phao cứu hộ.

Harry ngồi xuống bên cạnh bé con, hai tay bé siết chặt ống quần, tầm mắt cúi gầm xuống.

Đứa nhỏ này đang cầu cứu.

Harry nghĩ muốn gạt đầu, muốn nói được, nhưng cậu không có khả năng này.

“Allen.....” Harry khẽ gọi.

“Tôi có thể một ngày ăn một bữa cơm.” Bé con bổ xung thêm một câu, cố gắng cầu xin.

Harry vô cùng luống cuống, cậu ngồi xổm xuống trước mặt bé con, nắm tay bé: “Hãy nghe tôi nói, tôi là phù thủy, nhưng tôi chỉ có 15 tuổi, tôi không có cách nào nuôi dưỡng em.”

Quả nhiên bị cự tuyệt, Snape thất vọng.

“Nhưng tôi nhận thức một gia đình rất ấm áp, có lẽ em sẽ thích.” Harry xoa xoa gò má bé.

“Không.” Snape lắc đầu: “Bọn họ sẽ không thích tôi.”

“Sao lại như thế?” Harry vươn tay vuốt tóc đứa nhỏ: “Allen là một đứa nhỏ rất hiểu chuyện, thực làm người ta thích.”

Snape vẫn lắc đầu. Daniel thực ôn nhu, vì thế có thể dễ dàng tha thứ cho bé, những người khác nhất định không làm được.

Harry có chút hao tâm tổn trí: “Nếu có thể thì ít nhất phải đợi 2 năm sau tôi mới có thể giúp em.”

Mười bảy tuổi, là lúc phù thủy trưởng thành.

“Vậy hai năm sau anh có thể tới tìm tôi không?” Snape mong chờ hỏi.

“Này.....” Harry nhin không được ôm lấy bé con: “Tôi cam đoan, tất cả sẽ ổn.”

Snape không hề truy vấn nữa, bé thích được Daniel ôm, điều này làm bé cảm thấy rất an tâm.

“Ăn chút gì đi.” Harry buông bé con ra: “Chúng ta hôm nay đi quảng trường để mua sắm, lễ Giáng Sinh có rất nhiều gian hàng.”

Gần 11 giờ hai người mới xuất môn.

Lần này Snape chủ động đưa tay lên cao, thực cẩn thận.

Harry mỉm cười nắm chặt.

Trên quảng trường, những nhóm tiểu thương buôn bán đủ loại quà tặng với đa dạng kiểu dáng, búp bê, trò pinball, hay những món trang sức bé xiu.

Snape tò mò nhìn trái nhìn phải, nhưng bàn tay nhỏ bé vẫn túm chặt tay thiếu niên.

“Thích cái gì?” Harry chỉ vào một quầy hàng hỏi, là một quầy hàng bán các mô hình thu nhỏ, được ghép lại từ những mảnh gỗ nhỏ, có đủ loại kiểu dáng động vật.

“Nhìn xem là được rồi.” Snape nhỏ giọng trả lời.

Harry suy nghĩ một chút, sau đó kéo Snape tới một gian hàng có các món trang sức độc quyền: “Vậy chọn một cái bùa hộ mệnh đi, khi tôi không ở bên cạnh, nó sẽ chúc phúc cho em.”

Snape vô thức tăng thêm lực trên tay, lần này, bé thật sự ngẩng nhìn những vật nhỏ.

Tất cả đều được làm từ bạc, có hình tia chớp, cá heo, còn có bồ câu, Snape xem lần lượt từng cái, trên bàn bên cạnh có một con rắn nhỏ làm bằng bạc.

Snape huých một chút.

“Thích cái này?” Harry hỏi.

Snape nhẹ nhàng gật đầu.

Chủ tiệm lộ ra biểu tình rất kỳ quái: “Bọn nhỏ bình thường cũng không thích loại này, nếu cậu bé thích tôi có thể bán rẻ cho cậu.”

Snape cắn môi, quay đầu nhìn thiếu niên.

Harry đáp lại là một cái tươi cười: “Vậy mua cái này.”

Thanh toán tiền xong, Harry đeo sợi dây có mặt dây hình rắn lên cổ bé con.

“Daniel thích xà không?” Đứa nhỏ đột nhiên hỏi.

Harry không có ấn tượng tốt với xà, vô luận là quái xà hay các biểu tượng của nó thì Harry đều chán ghét muốn chết, bất quá lời này không thể nói với một đứa nhỏ: “Cho dù phần lớn người không thích bùa hộ mệnh này, nhưng sẽ có một số rất thích, tỷ như em. Nếu tồn tại, tất nhiên sẽ có ý nghĩa của nó.”

Snape nhú mi, bé bị quấy nhiễu đến mê mang. Nhưng bé không nghe ra được ý tứ chán ghét.

Giữa trưa, hai người ăn cơm ở bên ngoài.

Buổi chiều, Harry mang đứa nhỏ đi vườn bách thú, đây cũng đồng dạng là nơi cậu muốn tới, trước kia mỗi lần Dudley được đi, cậu luôn bị nhốt dưới gác xép.

Chỉ tiếc, lần này đi không phải thời điểm thích hợp.

Thời tiết rất lạnh, đại đa số động vật đều chìm trong giấc ngủ, bất quá nhìn thấy một đàn thiên nga vô cùng phần chần bơi lội trong hồ.

“Thật xinh đẹp.” Snape nhìn không được mà cảm thán.

“Chính là có vẻ cao ngạo.” Harry đỡ trán, vì sao vừa nhìn thấy thiên nga đã nghĩ tới đám quý tộc vô sỉ nhà Slytherin a?

“Đó là cao quý.....” Snape thì thào.

Thích xà, thích cao quý, Harry suy nghĩ một chút, đứa nhỏ này sau này không lẽ là một Slytherin?

Harry cảm thấy chính mình suy nghĩ quá nhiều, vội vàng đem ý nghĩ trong đầu quăng ra ngoài. Nơi quý quái đó không thu phù thủy Muggle.

“Daniel?”

“Chúng ta trở về.” Harry nắm tay bé con trở về.

Đợi đến khi về đến khách sạn, trời cũng đã sụp tối.

“Ở đây chờ một chút.” Harry dặn dò bé con đứng ở cửa, chính mình chậm chậm chạy đi.

Snape nghe lời đứng một chỗ.

“Đứa nhỏ, tiến vào trong rồi chờ.” Bà chủ gọi bé.

Snape chà xát bàn tay, không để ý tới, tiếp tục đứng chờ ở cửa, Daniel bảo bé chờ ở đây.

Qua 5 phút đồng hồ, thiếu niên hớn hển chạy về, trong tay cầm một cây pháo hoa: “Cầm lấy, tôi vẫn luôn muốn chơi thứ này.”

Pháo hoa đủ loại màu sắc loang loáng xẹt lên, trong mắt Snape khó có thể dấu được sự vui vẻ.

Harry cũng thực vui vẻ, cũng có vài phần thương cảm, kỳ thật bé con này không khó gần, chỉ cần một chút quan tâm, một chút chiếu cố, cộng thêm một chút kinh hỉ, chỉ một chút gì đó đã làm đứa nhỏ vui sướng đến vậy.

Buổi tối lúc ngủ, Snape dò xét nhích về phía người bên cạnh, người đó liền mỉm cười ôm chầm lấy bé.

“Ngủ ngon.” Âm thanh thiếu niên vô cùng dịu dàng.

Snape nhắm mắt lại, vô cùng an tâm.

Một đêm mộng đẹp.

.....

Thời tiết Luân Đôn thay đổi bất thường, hôm qua trời trong nắng đẹp thì hôm nay tuyết đã rơi tán loạn.

Snape bọc chăn kín mít nằm uống sữa nóng.

Bé chưa từng được nằm trên giường ăn uống này nọ, kia không hợp quy củ, nhưng Daniel kiên quyết bắt bé phải uống xong chút thức uống nóng mới được rời giường.

Bức màn cửa bị kéo ra, bên ngoài là một mảnh trắng xóa.

Trong mắt Snape, tuyết chính là tượng trưng cho rét lạnh, nhưng lần này bé thấy được một bộ mặt khác của tuyết, trắng noãn, xinh đẹp, bay lượn đầy trời giống như những tinh linh.

“Uống xong thì ngủ thêm một chút đi.” Harry ngồi xuống giường, đề nghị: “Chờ tuyết ngừng chúng ta ra ngoài đắp người tuyết.”

“.....Tôi chưa bao giờ làm.” Snape đặt cái chén rỗng qua một bên.

“Vừa vặn, tôi cũng chưa.” Harry vỗ tay: “Chúng ta có thể học tập lẫn nhau.”

Snape quay đầu nhìn ra ngoài cửa sổ, gật nhẹ đầu.

Harry kéo chăn bông một chút, đứa nhỏ ngoan ngoãn nằm xuống.

“Không muốn ngủ sao?” Năm phút đồng hồ sau, Harry vẫn thấy bé con mở to đôi mắt nhìn mình.

“Không buồn ngủ.”

“Vậy nói chuyện đi?” Vốn đã muốn rời giường, Harry lại quay về nằm bên cạnh bé con.

Snape lập tức khấn trương siết chặt nắm tay, không lẽ Daniel phát hiện y khôi phục trí nhớ?

Harry không phát hiện đứa nhỏ mờ ám, cậu nghiêng đầu tìm kiếm chút chuyện thú vị: “Tôi kể cho em nghe chuyện Hogwarts đi, sau này em sẽ tới đó.”

Snape rất nhanh bị chủ đề này hấp dẫn.

“Đó là một tòa thành rất lớn, bên trong có đủ loại pháp thuật.....” Harry chậm rãi nói, một thế giới hoàn toàn mới mẻ hiện ra trước mắt bé con.

Snape chuyên chú lắng nghe, bé biết đó là trường học, mục mục từng nói tới. Mục mục cũng nói qua, khi bé mười một sẽ tới đó, chính là đối với bé nó còn rất xa xôi.

“Thú một sừng rất xinh đẹp, em nhất định sẽ thích.” Harry nói tới lớp học sinh vật huyền bí, trẻ con hẳn là sẽ thích những động vật có lông mao đi.

Snape gật đầu.

Harry vô cùng hào hứng kể về các Chương trình học khác, Snape ngẫu nhiên sẽ hỏi vài câu.

Không khí rất hài hòa, thời gian bất tri bất giác trôi qua, thẳng đến khi bụng Harry phát ra tiếng kêu.

“Hình như đói bụng.” Harry đỏ mặt vò đầu.

Daniel dường như là một người rất mơ màng, Snape không khỏi nhớ tới bộ dáng quẫn bách của đối phương hôm qua lúc mở cửa.

Harry vội vàng đứng lên: “Nhìn xem, tuyết ngừng rồi, chúng ta xuống lầu ăn cơm, ăn xong có thể xuất môn.”

Snape vội vàng mặc quần áo.

“Ai, từ từ.” Harry chặn động tác của đứa nhỏ: “Để tôi xem bả vai đã.”

“Không đau.” Snape lắc đầu tỏ vẻ không có gì.

Harry kiên trì phải kiểm tra một phen, miệng vết thương đã lên da non, tốc độ lành lặn này có chút quá nhanh so với bình thường.

“Daniel?”

“À, mặc quần áo.” Harry giúp bé con mặc áo len.

Hai mươi phút sau hai người yên vị trên bàn ăn dưới lầu.

“Lại định đi đâu?” Khi bà chủ bưng lên hai phần sườn cừu nướng thuận miệng hỏi.

“Định đắp hai người tuyết ở cửa, có thể chứ?” Harry hỏi.

“Đương nhiên có thể.” Biểu tình bà chủ trông có vẻ rất cao hứng: “Gần đây ít có trẻ con chơi trò này nữa.”

Snape nghe vậy thì vội vàng cúi đầu, sợ bị ai nhận ra.

Bà chủ nói xong thì trở về quầy.

Harry rất chiều cổ bé, cậu giúp bé cắt sườn thành từng khối nhỏ sau đó mới chú ý tới phần ăn của mình.

Snape rất muốn để mình làm gì đó nhưng mỗi lần bé muốn làm gì nhất định sẽ bị thiếu niên giành làm trước.

Sau khi ăn xong, Harry dắt bé con ra cửa, tuyết đã đóng một tầng thật dày.

Snape rón ra rón rén, bé chưa bao giờ nghịch tuyết.

“Tôi nghĩ hẳn là nên lăn thành một cục.” Harry vừa nói vừa làm mẫu, lăn hai cái, nhưng mới vừa cầm lên liền vỡ vụn.

Harry cười gượng hai tiếng: “Em thử xem.”

Snape suy nghĩ một chút, nắm một nắm tuyết ép chặt trên nền đất, sau đó đắp dần lên, một quả cầu tuyết dần dần hình thành.

Harry le lưỡi: “Lăn đầu tiên chơi?”

“Àn.”

Harry muốn nổi cáu, ông trời ơi, đứa nhỏ này quá thông minh, hay là chính mình quá ngu ngốc đây?

“Cứ như vậy, chúng ta tiếp tục.” Harry một lần nữa cố gắng.

Bận rộn suốt cả buổi, Harry cũng nặn được một quả cầu tuyết thật to méo mó: “Của em tròn hơn.”

Snape cúi đầu nhìn cầu tuyết dưới chân làm so sánh, trong mắt lờ ra một tia quang mang đặc ý.

Harry ôm lấy quả cầu nhỏ đặt lên trên quả cầu tuyết lớn, say đó quay đầu tìm bà chủ xin hai cái cúc áo màu đen đính lên trên làm hai con mắt, sau đó lui về phía sau đánh giá một phen: “Thật lớn.”

Snape gật đầu theo.

“Mũi của em đỏ cả rồi, rất lạnh sao?” Harry lúc này mới phát hiện sắc mặt đứa nhỏ có chút không thích hợp.

“Có một chút.” Snape nhỏ giọng nói.

Harry vội vàng kéo bé con vào khách sạn, còn dùng tay sờ trán bé, hơi lạnh.

“Nước chanh.” Bà chủ vẫn luôn chú ý bọn họ đưa tới hai ly nước.

“Cám ơn.” Harry đưa một ly cho bé: “Em lên lầu tắm trước đi, tôi bưng bữa tối lên.”

Snape ngoan ngoãn lên lầu.

“Hai phần chân giò hun khói cùng cháo nóng.” Harry quay đầu nói với bà chủ.

Chờ đến khi Harry trở lại phòng, đã thấy bé con nằm trong lớp chăn ấp áp, đang nhắm hai mắt, sắc mặt trắng bệch.

“Allen!” Harry buông khay thức ăn xuống chạy tới, Mellin, cả người đứa nhỏ đều rét run, chẳng lẽ bị cảm lạnh rồi?

Cậu thật sự ngu ngốc, thân thể đứa nhỏ này rõ ràng không tốt, cậu còn dắt bé đi nghịch tuyết. Harry thực sự tự trách.

Harry bưng nước ấm tới, nhúng một khăn ướt vắt ráo đặt lên trán bé.

Có cần đi bệnh viện không?

Harry sốt ruột nghĩ.

“Tôi ngủ một chút thì tốt rồi.” Đứa nhỏ phát ra âm thanh có chút mơ hồ, một tay nín lấy vạt áo Harry.

Đầu Snape có chút vụng, cơ thể hơi lạnh, loại cảm giác này rất kỳ quái, so với những lần trước y sinh bệnh thì tốt hơn nhiều.

“Ăn một chút gì rồi ngủ.” Harry nâng bé dậy, cầm chén cháo uy bé, đứa nhỏ liền ngoan ngoãn nghe theo.

Có thể ăn được, hẳn là cũng không nghiêm trọng.

Harry cuối cùng quyết định quan sát trước xem thế nào.

Bé con ăn xong liền chui vào chăn bông ngủ mê mết.

Harry vào phòng trong vội vàng tắm qua sau đó liền chui vào chăn ôm lấy cơ thể lạnh lẽo của đứa nhỏ, cảm xúc lạnh như băng làm Harry sợ run cả người, nhưng cũng nhanh chóng ôm chặt bé.

Độ ẩm rất thấp, Harry có chút hoảng, sẽ không có chuyện gì đi.

Bé con theo bản năng nhích đến gần cơ thể ấm áp, thỏa mãn phát ra vài tiếng lẩm bẩm.

Buổi tối này, trái tim của Harry cứ nhảy lên tơi vét hầu, một chốc lại kiểm tra hơi thở đứa nhỏ, một chốc lại sờ sờ trán, chỉ sợ xảy ra sự cố gì, thẳng đến hơn hai giờ sáng cậu mới ngủ.

Trong mộng, cậu đang ôm một khối băng lạnh ngắt.

.....

Sáng sớm, khi ý thức dần dần trở về, động tác đầu tiên của cậu là siết chặt cái ôm, sau đó đôi môi cậu có cảm giác chạm vào da thịt ấm áp, không rét run? Harry còn chưa mở mắt ra đã vội tự hỏi, hơi thở ấp áp phun trên mặt Harry, cậu đột nhiên cảm thấy đứa nhỏ mình ôm có chút không thích hợp, kích cỡ không thích hợp.

Harry mở mắt ra, cậu nhìn thấy một khuôn mặt khác, không phải ở trong lòng cậu mà là ở trước mặt.

Không phải đứa nhỏ, là một thiếu niên!

Cơn buồn ngủ của Harry trong nháy mắt tiêu thất toàn bộ, môi của cậu vừa nãy mới đụng tới.....là môi người này.

Thiếu niên trên người mặc áo khoác của trẻ con, thắt lưng bị tuột ra làm nó trượt khỏi cơ thể, mặt Harry đỏ bừng, thiếu niên không mặc quần áo, mà tay mình còn đang đặt trên lưng ôm lấy đối phương.

Giây tiếp theo, cơ thể Harry hành động nhanh hơn suy nghĩ, cậu cuống quýt lui về phía sau, đồng thời phát ra tiếng kêu ngắn ngủi sợ hãi, cậu không thể bụm được miệng mình.

Lông mi thiếu niên run rẩy một chút, từ từ mở mắt ra.

Đó là một đôi mắt đen tuyền, giống bé con như đúc.

Hoàn

5. Chương 5: Thiếu Niên Kích Động

***Note: bởi vì giáo sư đã trở về hình dáng trưởng thành nên xưng hô của gs quay về ta-người, như thế mới thấy được sự bá đạo của gs =)) mọi ng đọc có choáng vì xưng hô k? Chứ cáo edit thì sắp phát điên zoi =))

“Daniel?” Thiếu niên tóc đen phát ra âm thanh mơ màng, sau đó bưng lấy đầu bộ dáng rất khó chịu.

“Ồn chứ?” Harry buột miệng nói ra.

Ánh mắt thiếu niên chớp động, nghi hoặc, kinh ngạc lại có chút đăm chiêu cuối cùng lại trở về bình tĩnh.

“Allen?” Harry thử.

Thiếu niên lần thứ hai ngẩng đầu ánh mắt tăng thêm vài phần lạnh nhạt: “Quần áo của ta đâu?”

A? Harry xấu hổ.

Thiếu niên nhú mày nhìn trái nhìn phải, kéo mở tủ đầu giường, bên trong chỉ có một vài kiện quần áo lúc đầu của y mặc, lấy ra sờ soạng một hồi.

Điều làm Harry giật mình chính là thiếu niên cứ nhiên lại rút ra một cây đũa phép từ bên trong mớ quần áo.

Mellin, bộ quần áo kia có ẩn túi ma pháp!

“Lớn lên——” Thiếu niên vẫy ma trượng vào bộ quần áo hài tử đặt trên ghế.

Harry há to miệng.

“Quần áo bay tới——” Thiếu niên tiếp tục.

Cầm của Harry lúc này đã sắp rớt xuống đất.

Cậu nhật được một phù thủy nhỏ, mà phù thủy bé con này lại trưởng thành trong một đêm? Không chỉ trưởng thành mà còn có thể tùy ý sử dụng phép thuật?

Harry ngây ngốc nhìn thiếu niên nhanh chóng mặc quần áo, sau đó cũng không nhìn cậu lấy một cái liền biến mất không còn bóng dáng.

Độn thổ? !

Harry hoảng hốt.

Rốt cuộc sao lại thế này?

Cậu ngủ đến hồ đồ sao? Nghĩ lại, Harry thực cảm thấy đầu óc mình có chút choáng váng.

“Hắt xì!” Harry đánh một cái hắt xì thật to, đầu của cậu càng choáng hơn.

.....

Đường Bàn Xoay, trong một căn nhà nào đó.

Mọi thứ trong phòng khách vô cùng hỗn loạn, ở trên cái bàn lớn đặt giữa phòng là một cái vạc, chính xác mà nói là một nửa cái vạc, nửa còn lại đang nằm yên trên sàn, xung quanh là độc dược bị nổ văng tứ tung.

Đây là hiện trường điển hình của một rủi ro trong điều chế độc dược.

Thiếu niên tóc đen vừa độn thổ vào nhà đã tựa vào tường thở hổn hển.

Đầu óc Snape cứ loạn thành một đoàn, những việc nhìn thấy ban sáng làm tâm trí của y đóng băng hoàn toàn, nhưng mớ ký ức trong đầu lại vô cùng rõ ràng, về cha mẹ, về Hogwats, về Slytherin, về y đã 18 tuổi, vừa mới tốt nghiệp.

Cùng lúc đó, trí nhớ về ba ngày nay cũng vô cùng rõ ràng, y biến thành trẻ con, còn gặp phải cậu thiếu niên tên Daniel kia.

Snape khép chặt hai tay, nhiệt độ cơ thể của người kia dường như vẫn còn bám quanh người y.

Chết tiệt.

Một tên đáng ghét thích làm chuyện nhân ái.

Snape thầm mắng trong lòng, y lại có thể dễ dàng tin tưởng một người xa lạ! Cho dù là y lúc năm tuổi cũng không thể!

Y là một Slytherin!

Cố gắng bình phục lại hô hấp của mình, Snape hướng tầm mắt về phía bàn.

Độc được, y đang điều chế độc được, sau đó..... độc được thất bại?

Bởi vì sự cố nên chính mình quay về hình dáng lúc còn nhỏ?

Snape nhanh chóng phán đoán, không thích hợp, y vì cái gì phải điều chế độc được?

Sau khi tốt nghiệp xong trở về nhà, dựa vào việc chế tác và buôn bán độc được để sinh sống, chính là khi nhìn mớ hỗn độn trên bàn y lại không nhớ nổi lúc trước mình đã làm gì, trí nhớ vẫn rối loạn, tựa như thiếu đi một phần nào đó.

Snape nhu nhu huyết thái dương, nhớ lại, chuyện cuối cùng trong trí nhớ chính là mình đáp ứng học trưởng Malfoy hai tuần sau tới trang viên để gặp vị kia.

Còn sớm.

Snape tạm thời đặt chuyện này ra sau đầu.

Trước khi đi thu thập lại phòng ốc, Snape tự nói với mình.

Mới vừa giờ đưa phép lên, Snape liền nhìn thấy cánh tay mình, áo len màu nhạt.....

Y đúng là ngu ngốc! Y cứ nhiên lại dần dần tới mức mặc quần áo Muggle trở về, còn bộ quần áo có yếm thần chú giữ ấm lại quăng ở một khách sạn Muggle!

Gương mặt ôn hòa đang tươi cười của thiếu niên trong phút chốc hiện lên trong đầu Snape.

Không, không cần nhớ tới người kia, đó chỉ là một kẻ có tiền đang chơi trò dưỡng con chó con mèo mà thôi.

Chỉ là như thế thôi.

Snape lại tự nói với chính mình một lần, chính là hình ảnh những chùm pháo hoa, những đêm ấm áp cùng những lời nói dịu dàng cứ như một đoạn băng không ngừng đảo quanh trong đầu.

Thời thơ ấu của y chỉ có bóng tối, một màu đen kịt lạnh lẽo không có một con đường kéo dài từ nhỏ đến khi y lớn.

Snape có chút luống cuống, người kia đột ngột mang một luồng ánh sáng chiếu vào thời thơ ấu của y, đối với người đó mà nói đó có lẽ chỉ là một phút phấn khởi nhưng đối với y, dấu vết mờ nhạt này đã thấm sâu vào tận trái tim.

Y nên cảm ơn cậu chứ không phải lạnh nhạt rời đi như vậy.

Không ai có nghĩa vụ phải chăm sóc y.

Đây là phép lịch sự, y quá thất lễ.

Đi nói một tiếng cảm ơn, sau đó trả tiền cho Daniel, thanh toán hết thấy cho xong!

Snape hạ quyết tâm.

Khách sạn Muggle, trong phòng tắm phòng 201.

Snape cúi đầu, y dồn thổ tới đây mới bắt đầu cân nhắc nên mở miệng thế nào.

Nếu Daniel hỏi thì y làm sao bây giờ? Y nên trả lời thế nào?

Mặc kệ đi, y không có nghĩa vụ phải giải thích.

Y chỉ cần nói cảm ơn, sau đó trả tiền rồi bỏ chạy.

Hít sâu một hơi, Snape đẩy cửa đi vào phòng ngủ.

Nguyên bản đã chuẩn bị xong lời nói nhìn thấy người đang nằm trên giường lại nuốt ngược trở vào, Snape ngây ngốc đứng sững sờ ở đó. Sắc mặt Daniel đỏ bừng, chặn bị đá qua một bên.

Không cần sờ trán Snape cũng biết Daniel đang phát sốt.

Vài giây sau, Snape vội vàng chạy tới đẩy thiếu niên: “Này.....”

Không có phản ứng.

Snape nhìn trái nhìn phải, bên cạnh giường có một cái thao nhỏ đựng nước, có lẽ là ngày hôm qua chăm sóc y nên để một bên, trong lòng Snape có một luồng âm áp ần ần chạy qua.

Là lỗi của y. Y rét run hết một đêm làm hại Daniel sinh bệnh.

Đem khăn mặt thấm ướt, Snape đặt khăn lên trán Daniel, trong nháy mắt đầu ngón tay Snape chạm vào hai gò má cậu, y như bị điện giật mà co rụt tay lại.

Nóng quá.

Daniel nhìn qua so với mình hiện tại còn bé hơn nhiều, thực không hiểu chính mình mơ mơ màng màng thế nào lại xem người này thành chúa cứu thế.

Snape giờ đưa phép lên làm một thần chú hạ nhiệt cho đối phương.

Với năng lực của y mà nói chế một liều cảm mạo hoàn toàn không có vấn đề.

Chờ Snape về nhà làm xong độc dược đã là một giờ sau.

Cầm lấy độc dược, khi trở lại căn phòng thì Snape chợt cứng đờ, bởi vì Daniel đã tỉnh lại đang dựa vào đầu giường dùng ánh mắt kinh ngạc nhìn y đột ngột xuất hiện.

Snape không chịu thua kém ném ánh mắt nhìn qua: “Uống hết!” Ngữ khí vô cùng cứng rắn.

Ngủ ngốc, Snape cùng lúc đó tự mắng mình, y không phải tới để cãi nhau.

Harry chớp mắt, những gì nhìn thấy ban sáng không phải là ảo giác?

“Allen?” Harry nhẹ nhàng hỏi.

“.....đúng vậy.” Snape không muốn nói tên thật, nếu như Daniel muốn biết thì y nên nói thế nào, lỡ như Daniel biết được y chỉ là một Slytherin âm trầm ghê tởm.....

Không cần nghĩ cũng biết sẽ không thích.

Snape nhượng một bên mày: “Độc dược hạ sốt.” Y đưa qua.

“Ách, cảm ơn.” Harry ngây ra.

“Nếu ta là người sẽ lập tức uống hết chứ không phải trờng to mắt như một con cự quái mà ngần người.” Snape nói xong lại tiếp tục hồi hận lần hai.

Châm chọc khiêu khích người khác đã trở thành phương thức quen thuộc khi ở cùng với người khác của y.

“Ta nói là, người uống xong sẽ cảm thấy tốt hơn.” Snape bổ sung, sau đó cảm thấy bộ dạng của mình hiện tại nhất định rất ngu xuẩn.

Cầm nhón, gương mặt gầy gò, cái mũi hơi lớn, Harry nhìn người thiếu niên trước mặt cùng bé con hôm qua còn nằm trong ngực mình đánh giá một phen, cảm giác trong lòng có chút biến hóa, nếu nói hôm qua là một bé con khao khát được ôm ấp thì hôm nay đứng trước mặt mình chính là một thiếu niên lạnh nhạt trên mặt viết hàng chữ chói tới gần.

Harry vừa nghĩ vừa đem độc dược uống vào, vài giây sau cậu liền cảm thấy cả người thoải mái hơn rất nhiều.

Snape đối với độc dược của mình rất tự tin, nhìn thấy sắc mặt của đối phương chuyển biến tốt đẹp hơn, y nói: “Buổi sáng ta quá thất lễ, ta nên cảm ơn mấy ngày nay cậu đã chăm sóc, thực có lỗi đã mang tới nhiều phiền toái cho cậu.” Snape vội vàng nói, trong lòng bàn tay ướt đầm mồ hôi.

“Không có gì.” Harry nhận ra được thiếu niên rất khản trương: “Tôi rất khó hiểu..... bộ dáng của anh.....”

Này không liên quan tới người. Trong lòng Snape nghĩ như vậy nhưng nhìn thấy đôi mắt tràn ngập lo lắng kia lại nhàn nhạt trả lời: “Ta nghĩ là sự cố độc dược, độc dược chưa bào chế hoàn tất văng trúng người làm tâm lý và cơ thể đồng thời lui về quá khứ.”

Harry nghiêng đầu tự hỏi, nga, khó trách những gia đình gần đó không ai nhận ra đứa nhỏ này.

Những chuyện cổ quái ngạc nhiên như vậy cậu cũng đã gặp qua không ít! Harry không khỏi nhớ lại năm thứ 3 gặp được cha đỡ đầu trong hình thái một con chó cực lớn.

Không thể không nói, thế giới pháp thuật thật sự rất thần kỳ.

“Tên của anh?” Khôi phục lại sức khỏe, Harry liền leo xuống giường đứng lên hỏi.

“Không quan trọng.” Snape thẳng thắn cự tuyệt.

A? Đầu óc Harry có chút choáng, cá tính người này quả thực rất khó ở chung.

“Ta chưa nhớ được.” Snape nói dối, phải lẽ độ phải lẽ độ, y tự nhắc chính mình, dù sao thì có nói thêm mấy câu thì sau này hai người cũng không gặp được nữa. Đó là nếu như có thể.

“Nga, được, vậy ăn sáng trước đi, anh đói bụng không?” Harry cẩn thận hỏi.

Đứng lên Harry vẫn thấp hơn thiếu niên tóc đen nửa cái đầu.

Snape nhú mày, Daniel mời y cùng ăn sáng, vì cái gì?

Harry thấy đối phương không lên tiếng liền cho là ngầm thừa nhận, cậu vội vàng mở cửa đi xuống lầu.

“A.....” Snape muốn cản cũng đã chậm, người này rốt cuộc muốn làm gì?

Chần chờ, Snape ngồi xuống, Daniel không phải Slytherin, y chưa từng gặp mặt người này trong nhà, mà ba nhà khác, trừ bỏ một vài đồng học cùng năm ngẫu nhiên gặp gỡ, còn lại những người cấp thấp hơn Snape hoàn toàn không có ấn tượng gì trong đầu.

Cũng khó trách, y không có bằng hữu.

Snape chưa xót nghĩ, có lẽ trước kia có một người, Lily Evans.

Cô ấy sắp kết hôn với Potter.

Không quan hệ, y không cần.

Bữa sáng là chân giò hun khói cùng với sữa.

“Bà chủ mới làm xong, đúng lúc không cần chờ lâu.” Harry nói.

Snape buồn bực cúi đầu ăn. Có người ngồi bên cạnh lúc ăn làm y không được tự nhiên.

Harry cũng không tự nhiên.

Ăn xong, Snape lập tức lấy tiền ra: “Trả lại cho người.” Tất cả phí tổn Snape đều tính toán rất rõ ràng, ngay cả tiền mua pháo hoa cũng tính vào, y không muốn thiếu nợ ai bất cứ thứ gì, mặc dù y biết mình đã thiếu Daniel rất nhiều, là những thứ không phải tiền bạc.

“Anh không cần phải như vậy.....” Harry từ chối.

“Ta làm chậm trễ thời gian của người, người vốn có thể về nhà nghỉ lễ.” Snape nhớ rõ mấy ngày nay chính là lễ Giáng Sinh, người này hẳn là sợ cha mẹ la nên mới đem y vào ở tạm trong khách sạn đi.

Biểu tình Harry biến đổi thành buồn rầu: “Không, thật sự không có việc gì, tôi không có nhà để quay về.”

Snape trừng to mắt.

Harry tùy ý khoát tay: “Cha mẹ tôi đã mất từ lâu.”

Snape chuyển động đôi môi: “Ta.....”

“Không có việc gì.” Harry cười khỏ, nụ cười mang theo ảm áp: “Thực tế tôi phải cảm ơn anh đã theo tôi ăn lễ, nếu một mình tôi sẽ rất xấu hổ khi đến công viên trò chơi, tuy rằng tôi thực sự luôn muốn đi thử.”

Snape nuốt nước miếng: “Người chưa từng đi qua?”

Harry lắc đầu, sau đó nói: “Đúng rồi, người nhà anh có nói gì không.” Ngày nghỉ mà lại mất tích lâu như vậy, dù thế nào cũng không tốt lắm.

“Không có người nhà, đều đã chết.” Snape thản nhiên nói, y lần đầu tiên thẳng thắn như vậy bởi vì y biết Daniel sẽ không cười nhạo, cũng không nói y là tạp chủng.

“Tôi thật có lỗi.” Harry nói.

“Không liên quan tới người.” Snape cứng rắn đáp, ngừng một chút, sau đó tiếp tục: “Người..... không có bạn bè sao?” Một người dưng như vậy chắc hẳn có rất nhiều bằng hữu, tuyệt đối sẽ không thê thảm tới mức tới khách sạn ăn lễ một mình đi.

“Bạn bè?” Harry lặp lại: “Tôi có rất nhiều, chính là bọn họ cũng không tin tưởng tôi, tôi cũng có hai người bạn thân, họ tin tưởng tôi nhưng lại không thể hiểu được tôi.....” Hiểu được khát vọng bình thường trong lòng của cậu.

“Dù sao, thỉnh thoảng tôi cũng muốn yên lặng một chút.” Harry vò đầu, tựa vào ghế, có lẽ Allen cũng từng trải qua những việc như cậu nên làm Harry có cảm giác rất thân thiết, hơn nữa còn có thể tâm sự: “Tới gia đình bằng hữu ăn cơm, đông người rất náo nhiệt nhưng lại làm người ta sinh ra cảm giác hâm mộ..... cũng có thể sinh ra ngăn cách.”

Harry thích gia đình Weasley, nhưng khi nhìn thấy bọn họ náo loạn thành một đoàn cậu cảm thấy rất hâm mộ, hâm mộ bà Molly vì bọn nhỏ bà có thể làm hết thấy, hâm mộ Ron có anh em, cho dù bọn họ đối với cậu rất tốt nhưng cậu vẫn cảm thấy cô đơn, khi cậu không thể không rời đi gia đình bọn họ, cậu lại càng thêm cô đơn.

Cậu khát vọng có một gia đình của chính mình, có lẽ chờ sau khi Sirius rửa sạch tội oan, cậu có thể có một gia đình.

Hoàn

6. Chương 6: Giải Câu Đố Trong Hội Đèn Lồng

Snape rất hiếm khi chú ý tới những biểu hiện của người khác, càng đừng nói tới những người luôn tỏ ra vui vẻ lại ngây thơ, nhưng mà y lập tức đọc được nỗi ưu thương cùng tịch mịch trong hơi thở của thiếu niên, thật sự vượt qua sự tưởng tượng của y, nhưng điều càng làm y giật mình hơn chính là tâm tình của chính mình cũng bị kéo theo.

“Nếu người muốn một mình, ta lập tức rời đi.” Snape lên tiếng.

“Không, không phải ý này.” Harry vội xua tay: “Anh không giống như vậy, tôi cũng không có ý nói anh quấy rầy tôi, ở cùng với anh rất vui vẻ, thật sự.”

Vui vẻ? Snape trợn to mắt trong lòng, Daniel không biết y chân chính thế nào mới có suy nghĩ như vậy. Snape tuyệt đối không thừa nhận sau khi nghe lí do thoái thác của cậu ta mà cảm thấy cao hứng.

“Thực đáng tiếc.” Harry nhún vai: “Vừa rồi lúc xuống lầu, bà chủ có nói cho tôi biết tối nay ở quảng trường có một lễ hội đèn lồng, bảo chúng ta đi xem.”

Trò tạp kỹ nhảm chán, Snape âm thầm đánh giá.

“Hẳn là rất thú vị.” Harry tiếp tục nói, nếu còn bé Allen nhất định sẽ thích.

“Người muốn đi?”

Harry lắc đầu: “Quên đi, không thích hợp với tôi.” Điều là một gia đình tốp ba tốp năm đi chơi, cậu chỉ có một mình lẫn trong biển người lại càng thêm cô đơn.

“Ta có thể đi cùng người.” Snape không kịp suy nghĩ đã buột miệng.

Căn phòng im lặng một trận, giây tiếp theo Snape bắt đầu vắt óc tìm kiếm kế sách để thu hồi những lời này.

Y nhất định là bị nhét một con sên vào đầu, nếu không sao lại nói ra những lời này?

Harry trừng to mắt, thiếu niên Allen này làm cho cậu có cảm giác không giống như người thích các lễ hội như vậy.

Sắc mặt Snape rất nhanh liền chuyển biến, y muốn biến mất ngay lập tức.

“Vậy thì tuyệt quá, cảm ơn anh.” Harry cười toe toét.

“Coi như là cảm ơn người đã chơi trò chơi trẻ con với ta mấy ngày nay.” Snape khô cần đem lời nói từ chối nuốt trở về.

A? Harry bị nghẹn, lại là như vậy, phương thức nói chuyện của Allen làm người ta có ấn tượng rất sâu.

“Nếu không muốn bây giờ người có thể đổi ý.” Snape nhìn thấy ánh mắt kinh ngạc của đối phương lập tức bổ sung, y biết chính mình đặc biệt làm người ta chán ghét, không ai chịu được lời nói chua chát của y.

Harry lắc mạnh đầu tỏ vẻ không thêm để ý: “Anh thực..... hài hước.”

Snape sửng sốt, nhanh chóng cắn môi, lời nói phun ra từ các khe hở: “Sốt cao hoàn toàn phá hủy đại não của người, nếu không chính là.....”

Lần này Harry mới nghe được một nửa liền phá lên cười ha hả: “Anh thực thú vị, Allen.”

Snape chưa từng gặp loại phản ứng này, bình thường mọi người sẽ càng xuyên tạc hàm nghĩa câu nói của y, sau đó sẽ dùng ác ý hời hợt lại. Như vậy rất có thể Daniel là một Hufflepuff ngu ngốc.

Ngụ ngốc nhưng không chán ghét.

So với Gryffindor vô sỉ thì tốt hơn nhiều.

“Nghệ thuật ngôn ngữ thật mạnh mẽ.” Harry thoải mái tươi cười, có thể dùng lời nói nói thành như vậy thật sự hiếm thấy, gương mặt nghiêm túc như Allen, trong trí nhớ cậu chỉ có.....

Harry thu lại tươi cười, cậu nhớ tới một người cũng luôn nói chuyện như vậy——giáo sư Snape, lão dơi khó ưa ghê tởm.

Quả nhiên nói chuyện phải nhìn người, Allen nói như vậy nhìn có vẻ vô cùng đáng yêu, Harry vẫn không thể xóa đi hình ảnh bé con Allen đã tạo ấn tượng trong lòng mình, sự đáng yêu khi còn bé hiển nhiên liền nhập vào trên người thiếu niên trước mắt.

Snape nheo mắt lại, cân nhắc nguyên nhân làm biểu tình Daniel trong nháy mắt trở nên khó coi như vậy.

“Tôi chỉ là đột nhiên nhớ tới một người đặc biệt chán ghét thôi.” Harry vội vàng nói, cậu sợ đối phương hiểu lầm.

Người kia nhất định rất đáng ghét. Snape nghĩ thầm, ngay cả một người ôn hòa như Daniel cũng không chịu được.....thật sự có người như vậy sao? So với mình còn tệ hơn sao?

Snape xét trong lòng một lượt, có thật, Sirius Black, Snape tận mắt nhìn thấy một tên cực kỳ đáng ghét, một Gryffindor kiêu căng ngạo mạn thích lấy lòng mọi người!

“Allen?” Lần này đến phiên Harry nghi hoặc.

“Kệ đi.” Snape lập tức đáp lại: “Lãng phí dung lượng của bộ não để nhớ tới những người chán ghét tuyệt đối là chuyện không sáng suốt.”

Trong chớp mắt, tâm Harry siết chặt nhưng lại nhanh chóng thả lỏng: “Nói rất đúng, Allen.” Cậu vui vẻ nói. Nói không chừng Allen có thể nói chuyện làm lão dơi xấu hổ phải thất cổ tự sát, tài ăn nói của Allen thật sự quá tuyệt vời, không giống như mình, giận ai cũng chỉ biết nói khốn nạn, ngu ngốc hay linh tinh gì đó.

Gương mặt Snape thoáng nổi lên một tia đỏ ửng, không được tự nhiên mà co rút lại. Y không quen bị thân cận.

“Còn sớm, chúng ta có thể chơi cờ.” Harry hào hứng đi tới, lấy ra bộ cờ phù thủy Ron tặng lúc trước từ rương không gian, lúc xuất môn cậu đã bỏ quên ở trong phòng ngủ: “Anh biết chơi trò này đi?”

“Đương nhiên.” Snape hếch cằm.

Mới vừa sắp xếp bàn cờ xong thì quân cờ hai bên đã bắt đầu cãi nhau, Harry nghe các quân cờ phe mình không ngừng ồn ào náo loạn.

“Người nên để ta tiến lên chiến đấu mới đúng!” Kị sĩ trắng không kiên nhẫn nói.

“Trời ạ, sao người có thể để ta ở đây?” Hoàng hậu trắng bắt mẫn.

Harry mỉm cười vò đầu.

Snape nhú mi, cờ phù thủy rất ồn ào.

Harry nghe lời khuyên của các quân cờ hết nửa ngày, cuối cùng lộ ra biểu tình bất đắc dĩ: “Thật có lỗi, mỗi lần chơi tôi đều phải tranh luận với họ.”

Tranh luận với các quân cờ, đồng thời cũng thuận theo tôn trọng ý kiến của các quân cờ đề ra.

Snape chưa từng thấy qua người như vậy, y cảm thấy thực ngu xuẩn, nhưng mà y đại khái cũng có thể hiểu được, Daniel có thể dễ dàng tha thứ hành động vô lễ cùng châm chọc của y không phải là ngẫu nhiên, thiếu niên này có gì đó rất dịu dàng, bình dị dễ gần.

Hoàn toàn tương phản với sự tồn tại của y.

Snape bất đồng, y hoàn toàn không để ý tới quân cờ dưới tay mình có suy nghĩ gì, y có bước đi của chính mình, quyết đoán loại bỏ từng binh tôm tướng của của Daniel, nói thật, thiếu niên này nhất định là Hufflepuff, chỉ số thông minh thấp nhưng tính tình rất tốt, nhưng cũng rất yếu ớt.

“Điều tại người không nghe lời ta.”

“Ai nha, lại sắp thua.”

“Người không thấy tên kia hướng về phía này sao?”

Quân cờ trắng không hề ngừng nghị luận, đám quân cờ bị hạ lại càng âm ỉ hơn: “Xuống đi, xuống đi, dồn hết xuống.” Chúng hối hả gọi các quân cờ khác lui về bảo vệ quốc vương của mình.

Harry không thể khống chế được gương mặt dần dần ửng đỏ, xấu hổ không chịu nổi.

Chơi hơn mười bàn liền thua hơn mười bàn, Allen so với Ron còn khó đối phó hơn.

Allen tuyệt đối lợi hại hơn Ron!

Harry rút cuộc đẩy bàn cờ ra: “Tôi chịu thua.” Âm thanh vô cùng uể oải.

Snape nhú mi.

“Khi ở trường, anh cũng thường chơi trò này?” Harry không cam lòng hỏi, muốn tìm ra lí do thất bại của mình.

“Không có, chỉ nhìn người khác chơi.” Snape khô khốc nói. Chơi cờ là chuyện của hai người, y chỉ có một mình.

“Anh thật lợi hại.” Harry tán thưởng, vài giây sau, cậu nhận ra ý đối phương không phải không thường chơi mà là chưa bao giờ, Harry có chút giật mình, nói như vậy, khi Allen ở trường..... quả thực có chút không xong?

“Thu hồi ánh mắt của người.” Ngự khí của Snape đột nhiên trở nên hung ác, y hung hăng trừng Daniel, y không cần ai đồng tình.

“Này không có gì, thật đó.” Harry cup ánh mắt xuống, cúi đầu nói: “Từ trước tôi luôn bị người khác bỏ rơi, cảm giác đó rất khó chịu, hiện tại tôi cũng hay bị người khác hiểu lầm, cảm giác cũng không tốt chút nào, tóm lại, cuộc đời của tôi thật sự nát bét.” Càng miễn bàn tới cái tên mặt rắn kia cứ đuổi theo cậu không chịu dứt.

Snape khiếp sợ, y cảm thấy Daniel càng nói càng giống như cuộc đời của y, bị bỏ rơi, hiểu lầm, vĩnh viễn không có được sự đối xử công bằng mà mình đáng có.

“Ý của tôi là, tôi nghĩ mình có thể hiểu được cảm nhận của anh.” Harry lớn tiếng nói, kéo người kia: “Được rồi, không cần nói tới những chuyện buồn phiền nữa, tôi không nên lãng phí dung lượng não của mình, tôi đoán trong lòng anh nhất định sẽ phỉ báng chỉ số thông minh ít ỏi của tôi.” Harry hướng về phía bàn cờ mà bĩu môi.

“Điều kiện tiên quyết là người có thứ gọi là chỉ số thông minh hay không đã.” Snape cười châm biếm: “Ta thực hoài nghi vấn đề này.”

Có một cái miệng như vậy vẫn còn có thể sống tới nay, thật sự là kỳ tích của Mellin. Harry vô cùng cảm khái.

“Đến giờ rồi, chúng ta đi xem đèn lồng đi.” Harry bỏ qua chuyện đấu võ mồm với người nào đó, cậu biết mình không phải đối thủ, bất quá lễ hội đèn lồng không như vậy, một phù thủy giỏi không có nghĩa sẽ giỏi giải câu đố, Ron chính là một người rất ngốc trong chuyện này.

Sự thật chứng minh, Harry sai rồi.

Khi cậu cùng Allen nhìn thấy một câu đố viết sau một chiếc đèn lồng ở quảng trường đã vô cùng náo nhiệt, lúc cậu đang vắt hết óc để suy nghĩ ra đáp án bí ẩn thì thiếu niên tóc đen bên cạnh cao hơn cậu nửa cái đầu đã ung dung nói ra đáp án.

Harry lại đâm phải một bức tường, loại trò chơi đoán chữ này hoàn toàn không thể làm khó Allen, toàn là những từ hiếm gặp, người này sao lại rành như vậy: “Anh có đem theo từ điển England sao?” Cậu ngơ ngác hỏi.

“Không, ta chỉ đọc sơ qua, cũng hiểu một chút.” Snape đặc ý: “Không phải giống như một số người chỉ xem qua mà không nhớ gì.”

Harry cười gượng, này cũng cần thấu hiểu gì đó sao?

“Đi xem câu đố đoán vật đi.” Harry kéo tay Snape tiến về phía trước.

Ánh mắt Snape có chút phức tạp, y nhìn cánh tay đang nắm lấy cổ tay mình. Nếu y không hiểu nhầm thì Daniel quả thực muốn kết bạn với mình, mặc dù đã biết y nói chuyện rất độc ác. Daniel có lẽ không phải chịu đựng khi ở cùng y mà là thật sự cao hứng?

Snape cự tuyệt nghĩ sâu hơn, y cũng không buông tay ra, bởi vì y biết trong lòng mình đang rất cao hứng.

Harry không nói gì, cậu phát hiện ra mình không phải đối thủ trong phương diện này của người bạn đồng hành.

“Sao lại như vậy.....” Harry lẩm bẩm.

Tới cái đèn lồng thứ tư, Harry đột nhiên kêu lên: “Cái này để tôi đoán, tôi biết.”

Snape khép môi, câu đố rất đơn giản, y rộng lượng quyết định để cơ hội này nhường cho Daniel vẫn đang u sầu này giờ.

“Đến cũng vội vàng, đi cũng vội vàng, có thể bạn cho rằng mình nhìn thấy nó lóe trước mặt nhưng lại không thể bắt được.” Đây là câu đố.

Harry nhếch môi cười, nhìn người nào đó lớn tiếng tuyên bố: “Banh Snitch!”

Snape bị câu nói này đóng đinh tại chỗ, miệng của y không thể không chế mà nhếch lên, cúi đầu, tiếng cười không thể kìm được mà bật ra, banh Snitch? Banh Snitch! Daniel cư nhiên lại trong lễ hội đèn lồng của Muggle đoán là banh Snitch! Thực buồn cười, y đã quá đánh giá quá cao chỉ số thông minh của đối phương.

“Đó là cái gì?” Một đứa bé Muggle đứng bên cạnh nghe thấy lời tuyên bố hùng hồn của Harry, tò mò hỏi.

Harry hoàn toàn bị biểu tình của bạn đồng hành hấp dẫn.

“Anh trai, banh Snitch là gì?” Đứa bé Muggle không chịu bỏ qua, nắm lấy vạt áo Harry kéo kéo.

Harry bình tĩnh, hiểu được mình chắc chắn đã đoán sai: “Tôi chỉ nói lung tung thôi.” Nói xong, cậu liền kéo thiếu niên đang cười không ngừng bên cạnh nhanh chóng chuẩn khỏi hiện trường.

“Tôi biết cười rất có lợi cho sức khỏe.” Harry bĩu môi.

Snape nghe vậy lập tức quay về gương mặt nguyên bản.

“Anh cười lên nhìn được lắm.” Harry bỏ sung. Allen không phải rất anh tuấn nhưng khi cười rộ lên nhìn rất thu hút.

Snape ngáp ngừng một chút, sau đó ấp a ấp úng: “Ừm, cảm ơn.” Daniel sẽ không cười nhạo y, như vậy đây chính là lời khen tặng thật sự, y dường như đã quên mất cười là thế nào, nhưng Daniel làm y nhớ ra.

“Được rồi, không phải là banh Snitch.” Harry bắt chéo tay ra sau lưng, miễn cưỡng đi về hướng một con phố khác: “Vậy đó là cái gì?”

Snape cười, lần này khóe môi chỉ hơi nhếch lên một chút thành một nụ cười nhợt nhạt: “Thời gian.”

Daniel thực sự là một người ngu ngốc.

Hoàn

7. Chương 7: Nguyện Ước Giản Đơn

Hai người đi dọc theo một con ngõ nhỏ dài ngoằng.

Harry cảm thấy rất thoải mái, chính cậu cũng không ngờ mình có thể thả lỏng như vậy, ở cùng với Allen tuyệt đối không khó, Allen thích thẳng thắn bộc lộ quan điểm của mình, tuy rằng phương thức có chút đặc biệt, những người bạn ở trường của Harry, thậm chí kể cả Ron khi đối mặt với cậu sẽ trở nên rất kỳ quái, làm cậu không thể hiểu được họ.

Khi gần tới khách sạn, Harry đột nhiên nhớ ra đối phương nhất định sẽ không ở nơi này nữa: “Khuya rồi, trở về cẩn thận.” Cậu dặn dò.

Snape vẫn luôn buồn bực này giờ trong lòng chợt run lên một chút, sau đó lập tức nói: “Nên cẩn thận chính là người mới đúng, vị thành niên ở trong một khách sạn Muggle.” Lại còn bày ra bộ mặt hiền lành như vậy, cư nhiên còn chưa bị người ta lừa đi.

Harry gõ đầu mình một cái, lớn tiếng nói: “Tôi thiếu chút nữa đã quên mất, anh biết độn thổ.” Có thể tùy ý sử dụng pháp thuật, Allen lớn hơn cậu ít nhất cũng phải hai tuổi.

Snape nhìn thấy khách sạn Muggle cách đó không xa có chút không vui: “Muốn tới nhà ta không?”

Y nhất định đã điên rồi. Snape trong lòng phần nộ mà tự mắng mình, y đã làm gì? Mời Daniel tới căn phòng âm trầm tối như mực của mình? Mời một người mới nhận thức chưa được một ngày, a, một người mới quen 5 ngày về nhà? Lại còn là một Hufflepuff ngu ngốc! Y chắc chắn đã điên rồi!

Cự tuyệt, mau cự tuyệt đi!

Snape gầm nhẹ trong lòng, chỉ cần Daniel cự tuyệt hẳn lập tức sẽ quay đầu đi, tất cả kết thúc trong hôm nay.

“Thật sự có thể sao?” Biểu tình Harry tràn ngập kinh ngạc.

Đương nhiên không thể! Snape xụ mặt, nhưng không phát ra tiếng.

“Cám ơn.” Harry đáp ứng, nguyên nhân lớn nhất chính vì cậu nghĩ Allen cần cậu làm bạn, bởi vì Allen cũng chỉ có một mình.

Tên mặt dày mày dạn, Snape thầm phỉ báng trong lòng, đại nào tức giận đến co giật, Snape đánh giá sắc bén.

Cuối cùng Snape cũng âm ức dẫn đường, được rồi, dù sao đợi lát nữa Daniel nhìn thấy căn nhà ma kia cũng lập tức bị dọa thất kinh mà co giò chạy trốn.

Sẽ như vậy sao? Snape hiếm thấy có chút hoài nghi.

“Rất.....có cá tính.” Harry trợn mắt nhìn phòng ốc trước mắt, trên tường đều là bụi, trên cửa và xà nhà còn có mạng nhện.

“Người có thể nói thẳng là kinh khủng.” Snape khô cần nói.

“Nơi tôi ở còn kinh khủng hơn.” Harry nhún vai: “Vừa mở mắt ra sẽ có con nhện bầu trên mũi cùng một mớ tro bụi.”

Snape ném ánh mắt tràn ngập nghi ngờ qua.

“Rất nhiều người cũng không tin nơi tôi ở lại tệ như vậy.” Harry đá một viên sỏi trên mặt đất: “Tôi chỉ nói sự thật, mặc kệ anh nghĩ thế nào.....”

“Ta tin.” Snape lại không thể quản được miệng mình, y không thể chịu đựng được việc bị Daniel quy mình vào phạm vi “rất nhiều người” kia.

Ánh mắt Harry bừng sáng tràn ngập cảm kích: “Cám ơn anh.”

Này có gì phải cảm ơn, Snape bỏ lơ hương vị không được tự nhiên đang bùng lên trong lòng, đẩy cửa ra.

Phòng khách đã được thanh lý sạch sẽ, hiện tại nhìn có chút trống rỗng, chỉ có một sofa, một bàn, một ghế dựa còn lại cái gì cũng không có, vô cùng đơn giản.

Snape gục đầu xuống.

“Phòng của anh lớn hơn phòng khách sạn nhiều.” Harry cảm nhận được cảm xúc của bạn đồng hành đang tụt dốc không phanh, vội vàng nói: “Nói thật, tôi vẫn luôn hi vọng có được một căn nhà của riêng mình.”

“U ám giữa mùa đông?” Snape châm chọc.

“Đừng như vậy.” Harry không thích Allen tự châm chọc hoàn cảnh của mình như vậy, cậu biết rõ có một số việc chính mình không thể lựa chọn được: “Tôi vẫn luôn có một ước nguyện.”

Harry ngồi xuống sofa, sofa có mùi mốc thoang thoảng, tựa hồ đã bị bỏ quên rất lâu.

Snape ngồi xuống ghế, khiêu mi.

“Tôi luôn muốn có một ngôi nhà, thậm chí không cần lớn như thế này.” Harry kho tay múa chân: “Bên ngoài có một sân vườn nhỏ, trồng các loại hoa xinh đẹp, mỗi ngày có thể nằm phơi nắng ngoài sân, bình thần trải qua một ngày, có lẽ còn có thể nuôi một con chó.” Một con chó đen lớn giống như Sirius vậy.

“Ta ghét chó.” Snape bĩu môi.

“Thế mèo?” Harry thích những sinh vật có lớp lông mịn.

Snape lần thứ hai lắc đầu, y chán ghét những sinh vật có lông khờ khạo.

“Xà thì sao?” Lần này tới phiên Harry khiêu mi, cậu nhớ bùa hộ mệnh của Allen: “Nếu anh thích, ta nghĩ mình có thể chịu được.” Cảm giác khi trốn thoát khỏi nanh vuốt của quái xà năm 11 tuổi kỳ thực cũng không tệ lắm: “Chúng ta có thể đồng thời nuôi chó và xà.”

“Chúng ta?” Snape lặp lại.

Harry đột ngột ý thức được mình đã nhầm lẫn, bọn họ đang nói tới là nguyện vọng của cậu, chứ không phải của hai người, cậu ngượng ngùng cười gượng hai tiếng: “Như vậy còn anh thì sao, có nguyện vọng gì không?”

“.....không biết.” Snape lẩm bẩm nói, y muốn người khác thừa nhận tài năng của mình, vì thế y mới muốn gặp vị kia, chính là y đột nhiên cảm thấy những người đó cũng không thể chán chính tán thưởng mình, Slytherin biết lợi dụng nhiều hơn thưởng thức. Hiện tại, khi y nhìn đến Daniel y cảm thấy cảm giác của mình có thay đổi, có lẽ y càng hi vọng có một người nào đó có thể hiểu được mình, cùng trao đổi với mình, khi y thành thực bày tỏ quan điểm của mình cái nhận được không phải là châm chọc cùng phản kích.

“Nếu ta thích con nhện thì sao?” Snape thử hỏi.

Harry há to miệng, sở thích quái dị gì vậy a?

“Anh định mở một trang trại nuôi nhện sao?” Harry suy xét nguyên nhân dẫn tới ước mơ kì lạ này: “Nghe nói một vài loài nhện là dược liệu độc dược, có lẽ anh có thể kiếm một mớ tiền, bất quá nếu anh chỉ đơn thuần là muốn dưỡng sủng vật.....” Harry sợ run cả người: “Nếu anh hoành hành tới làm khách thì, ít nhất lúc đó nhớ nhốt nó vào lồng sắt, tôi không thích chúng.”

Snape biết, không có người nào có sở thích giống mình, trừ phi là chính mình đứng sau mặt gương, nhưng y không ngờ có người thật sự lo nghĩ cho mình.

Snape cảm thấy có chút vui vẻ vì đã đưa Daniel về.

“Muốn ăn chút gì không?” Snape chuyển đề tài.

Harry vừa được hỏi như vậy liền cảm thấy đói bụng: “Có gì?”

Ngay sau đó, hai người ngẩn người nhìn phòng bếp trống rỗng, ngay cả đồ dùng làm bếp cũng không có.

“Bình thường anh ăn cái gì?” Harry khó hiểu hỏi.

Thuận miệng nhai dược liệu độc dược, Snape nuốt câu trả lời vào bụng, có chút lúng túng.

“Anh có thể cao lớn như vậy đúng là kỳ tích.” Harry khoa tay múa chân miêu tả độ cao chênh lệch giữa hai người, cậu kéo cánh tay đối phương lôi ra ngoài: “Đi siêu thị thôi!”

Hàng hóa trong siêu thị muôn màu muôn vẻ, Harry đưa xe đẩy giao cho người phía sau, tích cực đi phía trước chọn lựa đồ ăn này nọ.

Trứng gà, sữa, chân giò hun khói cùng một ít mì ăn liền.

“Anh thích ăn mì ý không?” Harry quay đầu lại hỏi.

Snape nhìn bao bì, là nguyên liệu chưa chế biến: “Ta sẽ không làm.”

“Hương vị không tệ, Hogwarts không có món này.” Harry lúc còn bé có ăn qua, chỉ là chút thức ăn thừa của Dudley, cậu đặt mì gói trở lên kệ, tiếp đó lấy thêm một gói mì ý: “Tôi sẽ làm, nếm thử một chút nhé?”

Snape ừ một tiếng trả lời.

Harry chạy tới khu bán đồ dùng sinh hoạt, mua khăn tắm, áo tắm cùng xà phòng, sau đó cầm lấy một cái nôi: “Thiếu chút nữa đã quên mua cái này.”

“A, quên mua gia vị rồi.” Lúc tính tiền, Harry đột nhiên nhớ tới liền vội vàng chạy ngược về phía các kệ hàng, một lát sau ôm một đồng lớn gia vị chạy ra.

Người này thực lơ mơ.

Snape thầm nói trong lòng.

Chờ tới khi hai người xách bao lớn bao nhỏ trở về nhà, Harry phát hiện ra một chuyện vô cùng xấu hổ, nhà Allen không có bếp ga.

“Thần chú tào lửa của anh thế nào?” Harry khô cần hỏi.

Snape lập tức hiểu ra, liếc mắt nhìn về phía cái nồi, khiêu mi.

“Không được thì thôi vậy.” Harry thở dài: “Phải mua mì gói thôi.”

“.....Liệt hỏa hừng hực.....” Snape chỉ đưa phép xuống đáy nồi, ngọn lửa lập tức bùng lên.

“Nhỏ một chút.” Harry chỉ huy: “Nhỏ chút nữa.” Meilin, lớn như vậy đủ để thiêu hủy cả phòng bếp.

Ngọn lửa dần dần được co rút, thu nhỏ lại.

“Anh thật lợi hại, tôi sẽ làm rất nhanh.”

Harry lập tức xắn tay áo, bỏ vào chút dầu ô liu và các thành phần đầu tiên, cà rốt, hành lá thái nhỏ và cà chua, để tăng thêm hương vị cho thêm vào chút tiêu, muối và nước.

“Chờ thêm mười phút nữa cho mì ý vào là được.” Harry quay đầu lại cười.

Snape giơ đũa phép duy trì tư thế bất động, y nhìn người nọ bận rộn xoay tới xoay lui trong căn phòng bếp nho nhỏ, đầu vào đầy, chớp mũi đồ mồ hôi cũng không hay biết, người nọ đột nhiên quay đầu lại nhìn y, mỉm cười thực ôn nhu. Tâm Snape run lên, ngọn lửa lập tức không ổn định. Nhưng y rất nhanh điều chỉnh lại.

“Anh thích ăn tương ớt không?” Harry quay đầu lại, tiếp tục hý hoáy với các loại gia vị: “Không phải khoe khoang chứ tôi có thể phối ra vài loại khẩu vị.”

“Tùy tiện.” Snape cố gắng áp chế những gợn sóng lẫn tẩn trong lòng mình.

“Tôi làm thêm vài loại, thử xem anh thích vị nào.” Harry cẩn thận pha chế một chút gia vị thành từng phần nhỏ vào cái đĩa được tặng kèm.

Snape trắng trợn đánh giá thiếu niên đang chuyên tâm điều chế mà không để ý tới y, rõ ràng nhỏ hơn y nhiều, nhưng lại làm y có cảm giác rất an tâm, đây hoàn toàn không chỉ là cảm giác khi còn là một đứa nhỏ 5 tuổi, hiện tại cũng có cảm giác này.

Ở Slytherin, Snape tuyệt đối là người đa nghi nhất cũng là người khó thân cận nhất, người có quan hệ có thể xem là hòa bình nhất với y chỉ có học trưởng Malfoy, nhưng cũng đã phải qua rất nhiều năm cùng đồng hành và nghi ngờ mới miễn cưỡng có thể tiếp nhận là đồng bạn. Mà Daniel này, chỉ dùng vài ngày đã có thể tiếp cận y như vậy, mà loại thân mật này Snape trước tới giờ chưa bao giờ trải qua.

Gần quá, gần đến mức Snape nghĩ chính mình sẽ bị tổn thương.

Harry làm xong hết thấy, thời gian cũng vừa vặn liền bỏ mì ống vào trộn đều, hương thơm bốc lên nức mũi, rất hoàn hảo!

“Ta cuối cùng cũng hiểu được, chỉ số thông minh của người tất cả đã dồn hết vào việc làm bếp.” Nhìn ánh mắt đầy mong chờ của thiếu niên, Snape đánh giá.

Harry cũng không giận, vừa dọn bàn vừa nói: “Ta có thể xem đây là khen ngợi nga, từ người ngu ngốc trong sinh hoạt.” Nhân tiện bổ sung thêm một ánh mắt trêu tức.

Snape sững sốt, ngược lại khoe miệng lại nhếch lên, thu hồi lại đũa phép.

Mùi vị món mì ý rất ngon, Snape lăm lăm dùng nĩa quăn mì, nước sốt cũng rất tuyệt, vị giác vô cùng thỏa mãn làm Snape nhận thức được tay nghề này đúng ra không nên xuất hiện trên người một thiếu niên chỉ mới 15 tuổi, cuộc sống của Daniel cũng không quá tốt đẹp.

Đúng vậy, Daniel từng nói qua, Snape tin lời Daniel nói, cũng không thể lí giải được những chuyện như vậy sao có thể phát sinh trên người một người ôn hòa như Daniel, Daniel có thể dễ dàng làm người ta yêu thích cùng tín nhiệm.

Nguyên vọng đơn giản của Daniel làm người ta phải chua xót, Snape đột nhiên nhớ tới câu chuyện khi này.

Trong nháy mắt, Snape đã nghĩ nếu như trong nhà có dường một con chó cũng không đáng ngại lắm.

Hoàn

8. Chương 8: Ngủ Chung

Trong nhà Snape có hai gian phòng ngủ, một là phòng của y, một gian khác là phòng của cha mẹ, đã nhiều năm không vào đó, chăn gối trên giường đã mốc meo hết.

“Chúng nó cần phải phơi nắng.” Harry nuốt nước miếng.

“Ta ngủ ở đây, người ngủ phòng ta.” Snape lập tức sắp xếp.

“Như vậy sao được?!” Harry lập tức phản đối, nơi này căn bản không thể ngủ được.

“Ta ngủ sô pha.” Snape nhượng bộ, ít ra sô pha cũng không bị mốc.

Harry trừng mắt: “Tuyệt đối không được, nếu ngủ cũng là tôi ngủ sô pha.”

Hai người vì thế mà bắt đầu tranh luận, suốt nửa giờ cứ cãi qua cãi lại những câu vô nghĩa.

“Mỗi người một nửa giường.” Cuối cùng Harry đề nghị.

Snape nhú mi.

Harry nheo mắt.

Snape bắt đầu dĩ chịu thỏa hiệp.

Trong phòng ngủ của Snape có một cái giá sách thật to, giường thì miễn cưỡng có thể ngủ được hai người.

Harry tò mò đánh giá, cả căn phòng không hề có tấm ảnh chụp nào, Harry nhìn xuống không đặt câu hỏi, phải biết rằng trong nhà dì Petunia cũng không có chút dấu hiệu nào của sự có mặt của một tên quái vật như cậu.

“Có lẽ trong sách có viết tên của anh?” Harry chỉ giá sách.

Snape giật mình, rốt cuộc có nên nói tên của mình cho Daniel biết không, y có chút do dự: “Không có, không nhớ ra tên cũng không ảnh hưởng gì.” Y chọn lựa tiếp tục nói dối.

Tên không nhớ ra cũng không sao, Harry nghe thấy rất khó chấp nhận, tùy tay cầm lấy một quyển sách, xem mặt bìa, xem bìa sau, trên đó hoàn toàn không có viết tên.

Snape ngồi lên giường, điểm này y thực yên tâm, y không có thói quen viết tên trên sách.

Harry đặt quyển sách xuống, quét mắt nhìn qua hàng sách đầu tiên: “Anh thích đọc được sao?” Cậu kinh ngạc, hàng đầu tiên tất cả đều là sách có liên quan tới đọc được.

“Àn.” Snape gật đầu.

“Sao lại thích?” Harry lộ ra biểu tình không thể tin cùng ảo não: “Đọc được đối với tôi mà nói là quá khó, chúng nó tồn tại chính là để tra tấn thần kinh của tôi.”

“Với chỉ số thông minh của người thì có lẽ như vậy.” Snape cảm thấy bộ dáng phồng má của Daniel rất đáng yêu: “Ta cho rằng, đọc được rất trung thành.”

“Trung thành?”

“Nỗ lực sẽ đạt được kết quả tỉ lệ thuận, hơn nữa chúng nó còn có thể làm ta..... quên đi phiền não.” Độc được cơ hồ là tất cả của Snape.

Harry trở lại giường, ngồi xếp bằng: “Nếu anh nguyện ý, tôi có thể thường xuyên chơi cờ phù thủy với anh, cũng có thể làm anh quên đi buồn phiền.” Cô đơn đến mức phải dùng việc chế tác độc được thành phương thức giải trí, thực đáng thương.

“.....Thua liên tiếp cũng là một loại phiền não.” Giọng nói Snape ôn hòa.

“Đừng đả kích tôi như vậy.” Harry ảo não lắc lắc đầu: “Còn Quidditch thì sao? Tôi bay rất tốt nha.”

“Môn thể thao thô lỗ.” Snape cự tuyệt, khinh thường nghiêng đầu.

“Nói đúng hơn là anh không am hiểu đi?” Harry cười hắc hắc: “Tôi thích bay.”

“Vì cái gì?” Snape cảm thấy sự tồn tại của môn thể thao này chính là một sai lầm, một chút ý nghĩa cũng không có.

“Bay làm tôi có cảm giác tự do.” Harry tựa vào đầu giường, siết nắm tay đưa lên phía trần nhà: “Tựa như tôi có được cả bầu trời, có thể làm gì tùy thích.”

Snape trợn to mắt, y cùng Daniel thích những thứ bất đồng, nhưng vì cái gì y cảm thấy mục đích hai người tìm kiếm lại tương tự nhau?

Hai người đồng một câu tây một câu trò chuyện hơn nửa giờ mới ngủ.

Snape cẩn thận nằm ở phần giường thuộc về mình, vểnh tai lắng nghe động tĩnh sát bên cạnh, giường này một người ngủ thì có hơi lớn, nhưng hai người thì lại có chút chật, vì thế hai người đều nằm nghiêng đối lưng với nhau.

Cách một lớp áo ngủ, nhiệt độ truyền tới làm Snape không thể động đây, y có thể nghe thấy nhịp tim đập đến đỉnh tai nhức óc của mình, Daniel có nghe thấy không?

Snape thực khẩn trương, một chút buồn ngủ cũng không có.

Y vẫn trợn tròn mắt đọc sách, y nên kiên trì ngủ sô pha, Snape uể oải nghĩ.

Không biết qua bao lâu, người phía sau trở mình, hơi thở ấm áp phả vào đầu vai làm Snape cơ hồ muốn nhảy dựng lên, mặt y hơi ửng đỏ.

Hơi thở chậm chậm, Snape có thể tưởng tượng được Daniel trong lúc vô thức tự điều chỉnh tư thế ngủ sao cho thích hợp.

Đợi đến khi động tác ngừng lại, Snape cứng ngắc quay đầu lại nhìn, đầu Daniel đã muốn co rụt vào giữa hai đầu gối, lui vào bên trong chăn, cơ thể cuộn tròn tựa như trẻ sơ sinh.

Chỉ có người ngủ trong hoàn cảnh bất ổn một thời gian dài mới có loại tư thế ngủ này.

Snape xoay người, đối mặt với thiếu niên đang say ngủ, chần chờ thật lâu y mới đưa tay khoát lên vai Daniel, điệu bộ như đang trấn an, đây là mức độ cao nhất y có thể làm, người kia vặn vẹo vài cái đến khi chạm tới cơ thể Snape, một bàn tay khoát trên lưng Snape mới ngừng động tác.

Snape lại không dám động đây, sợ tiếng tim đập của mình làm Daniel tỉnh giấc.

Qua thật lâu sau, Snape mơ hồ chìm vào mộng đẹp.

Trong mộng thực ấm áp.

.....

Harry thức giấc liền phát hiện chính mình đang nằm trong lòng Allen, cánh tay gầy yếu đang ôm chặt mình, rõ ràng có hàm ý bảo hộ.

Harry đỏ mặt, nhớ tới phiên bản ngày hôm qua tỉnh lại nhìn thấy người này không mặc gì, cậu từ từ ngẩng đầu, Allen nhắm hai mắt làm gương mặt trông thực ôn hòa, lông mi thật dài ngoài ý muốn, cậu trước kia cũng không chú ý tới, đôi môi rất mỏng, mím lại thì lại càng mỏng hơn nữa, cái mũi có lẽ là bộ phận lớn nhất trong ngũ quan, nhưng tuyệt đối không khó coi.

Hơi nhích cơ thể một chút, Harry không ngờ mình chỉ vừa động đối phương đã lập tức tỉnh lại.

“Chào buổi sáng.....” Harry thực xấu hổ.

Snape nhanh chóng rút tay mình về, tựa như đối phương là một cái bàn ủi nóng hổi, màu đỏ nhanh chóng lan tràn trên hai gò má, không cần sờ lên Snape cũng cảm nhận được mình đang nóng lên, càng không xong chính là y hoàn toàn không thể ức chế loại phản ứng này.

Harry chớp mắt, điều mà mọi người thường nói là trán nóng đến mức có thể chiên trứng có lẽ chính là tình cảnh này, Harry càng xem càng muốn cười, hoàn toàn quên đi tư thế đáng xấu hổ của hai người, vì thế bật cười: “Anh giống như nhìn thấy quỷ.”

Snape hừ mạnh một tiếng nhanh chóng bò xuống giường, vội vàng ôm một bộ quần áo chạy ra cửa.

Tức giận sao? Harry lo lắng cũng vội vàng xuống giường, ăn mặc chỉnh tề xong xuống lần mới phát hiện Allen đang đứng giữa phòng bếp ngăn người. Có lẽ muốn làm đồ ăn sáng, sau đó lại phát hiện chính mình dốt đặc cán mai?

“Cười đủ chưa?” Snape đen mặt.

“Tôi không có ác ý.” Harry dỗ y: “Tôi làm chân giò hun khói với trứng ốp la, anh thích chín một mặt hay hai mặt?”

“Tùy tiện.” Snape dùng phép thuật phóng lửa.

“Tôi làm hai cái, anh chọn một, cái còn lại cho tôi.” Harry tư vấn.

Snape nuốt nước miếng, một lúc lâu sau mới nói: “Tự ra vẻ thông minh.”

“Đây cũng là một loại thông minh, rất vui khi anh cộng thêm chỉ số thông minh cho tôi nga.” Harry nhanh chóng đáp lại.

Snape lại nuốt nước miếng.

“Nói chuyện với anh thật thú vị.” Harry lật chân giò hun khói lại, tâm tình rất tốt.

Snape không buồn nói lại, Daniel là người đầu tiên cho ra loại đánh giá này, hơn nữa, Snape phát hiện y cũng rất hưởng thụ lời thoại như vậy.

Cuối cùng, Snape chọn cái trứng chiên một mặt.

Harry quyết định lần sau sẽ chiên hai cái một mặt, bởi vì cậu cũng thích ăn như vậy.

Xong bữa sáng, Snape không tình nguyện nhưng cố ép mình đặt câu hỏi: “Hôm nay ngươi có tính toán gì không?”

“Không biết.” Harry nhún vai, quay đầu lại sờ túi không gian của mình, món giải trí cũng chỉ có cờ phù thủy: “Hay là chơi vài ván cờ phù thủy trước đi?” Harry tiếc nuối nghĩ, cho dù cậu muốn bay nhưng cũng không có khả năng a.

“Ta đề nghị ngươi làm đám quân cờ này cầm miệng lại, rất nhiều lúc phán đoán của ngươi so với chúng chuẩn xác hơn.” Snape bắt đầu sắp xếp quân cờ.

Harry cúi đầu khuất phục: “Tôi nói không lại chúng nó.”

Snape bắn qua một ánh mắt xem thường, vung đũa phép lên, tất cả quân cờ đều cầm miệng.

“Anh không đọc thần chú sao?” Harry sợ ngây người.

“Chỉ là vô thanh ma pháp thôi, này rất đơn giản.” Snape hất cằm.

“Anh nhất định là một thiên tài.” Harry ca ngợi.

“Chỉ cần cố gắng luyện tập có thể học được.” Snape cao hứng chỉ điểm thêm.

“Vây anh chính là một thiên tài chăm chỉ.” Harry nhớ tới Hermione, đồng dạng cũng là một người thông minh chăm chỉ: “Tôi nghĩ thông rồi, bại trong tay anh cũng không xấu hổ.”

“Viện cớ.” Snape liếc mắt nhìn người mặt dày nào đó.

Hai người bắt đầu chơi cờ.

Snape phát hiện khi không còn âm thanh xen vào, định lực của Daniel rất dễ dàng tập trung lại, chuyên chú suy nghĩ bước cờ, ánh mắt nâu đánh giá từng quân cờ trên bàn cờ, rất nghiêm túc.

Thực lực rõ ràng tăng lên.

Vì thế Snape suy đoán, Daniel là loại người rất dễ bị người khác ảnh hưởng.

“Cờ hòa!” Harry vô cùng vui sướng kêu to, cậu lộ ra tươi cười: “Lấy chỉ số thông minh của anh đánh giá thì anh thua.”

Snape khó có được lúc không châm chọc, y nhìn đối phương, thản nhiên nói: “Người nên giống như lúc này kiên trì với quan điểm của mình. Không cần để ý tới những âm thanh loạn thất bát tao bên cạnh.”

Harry sững sốt, tươi cười cũng nhạt đi, dần dần sắc mặt trở nên uất ức.

Snape nghi hoặc, đồng thời cũng có chút lo lắng.

“Này, Allen.” Harry tựa vào trên sô pha, giọng nói mang theo chút thương cảm không thể bỏ qua: “Nếu tất cả mọi người đều nói với anh, tôi là một kẻ điên, anh có tin không?”

Snape lắc đầu: “Ta chỉ tin tưởng những gì mình nhìn thấy, còn lại, không quan tâm.”

“Thế nếu là bạn bè của anh tin thì sao? Tin tôi là người điên, cũng có ý nói cho anh biết tôi thực sự điên rồi.” Harry lo lắng bổ sung: “Anh sẽ làm thế nào?”

Y không có bạn bè, Snape cho rằng giả thuyết này không thể nào thành lập. Bất quá y không có cách nào bỏ lơ biểu tình bi thương của Daniel, Snape quyết định thuận theo giả thuyết này, sau đó, y lộ ra nụ cười lạnh băng: “Vây bọn họ không xứng làm bạn của ta, trừ phi bọn họ có thể đưa ra bằng chứng thiết thực chứng minh mới có thể chiếm được đồng tình của ta..... tóm lại, ta không có loại bạn bè này, mà quả thực ta cũng không có.”

Harry sững sờ nhìn vẻ mặt kiên định của thiếu niên, cậu biết y không phải nói dối có lẽ, mảnh u ám trong lòng Harry bị thổi bay trong chớp mắt, cậu lộ ra nụ cười khê, mang theo cảm kích: “Cám ơn, lễ Giáng Sinh này có thể gặp được anh thật sự quá may mắn.”

Snape không thể dời tầm mắt, trái tim y mãnh liệt run rẩy, biểu tình của Daniel hấp dẫn y, gương mặt này không anh tuần cũng không xinh đẹp, nhưng hơi khê mỉm cười cùng giọng nói này tựa như một dòng rượu ngọt ngào thơm ngát từng chút thấm sâu vào nội tâm y.

Snape đã rất nhiều năm không có được cảm giác này—có ấn tượng tốt đối với người khác cùng yêu thích, có lẽ từng có hảo cảm với người bạn cũ Lily, nhưng cô ấy đã hướng sự chú ý vào thế giới của riêng mình nhiều hơn, Snape không muốn chấm dứt mối hảo cảm này vì thế y gây ngốc cố nắm vững tình bạn trong sáng kia, chính là không được, y không làm được, bọn họ cãi nhau, huyết thống thuần chủng, Muggle, Slytherin, Gryffindor, phép thuật Hắc Ám, ngay cả độc dược cũng trở thành đề tài tranh cãi giữa bọn họ, càng miễn bàn bởi vì nhóm bốn Potter làm bọn họ càng tranh cãi nhiều hơn.

Lily là một người ôn nhu, Snape vẫn nhớ rõ khoảng thời gian họ ở chung, nhưng cô không phải là một người bạn chân chính có thể thấu hiểu y, cô như ánh mặt trời rực rỡ, không thể nào hiểu được u tối cùng sự chịu đựng của y, cô không thể chịu được lời nói châm chọc khiêu khích của y, đương nhiên, Snape cảm thấy Lily đã làm quá nhiều, y dùng lời nói châm chọc cô, đồng thời cũng tự làm tổn thương chính mình, khi ái tâm của Lily kiệt quệ, bọn họ chỉ còn lại những vết thương.

Daniel bất đồng, đối với thói quen châm biếm của y Daniel chỉ mỉm cười đáp lại, bọn họ thích những thứ khác nhau nhưng không hề tạo ra khoảng cách, vô luận Snape nhắc tới cái gì Daniel luôn nghiêm túc lắng nghe, cho dù không thích cũng sẽ tôn trọng ý tưởng của y, Daniel đối với y rất tốt, quan trọng nhất, bọn họ ở chung với nhau rất thoải mái, y có thể tùy ý nói chuyện, không hề có áp lực gì.

Y mới là người cần nói cảm tạ.

Cảm ơn.

Hoàn

9. Chương 9: Bạc Thầy Nấu Lẩu

Harry vui vẻ một lần nữa sắp xếp bàn cờ: “Chơi tiếp ván nữa.”

Snape lại phân tâm, thay vì đánh cờ, y lại không thể tự chủ càng ngắm nhìn biểu tình của Daniel nhiều hơn, bộ dáng trầm tư nhíu đôi mi lại, khi tính kế cạm bẫy gì thì ánh mắt lại lóe sáng, quân cờ bị ăn mất thì bộ dáng vô cùng ảo não, còn khi tiến công thành công lập tức sẽ vô cùng phấn chấn.

“Tôi thắng!” Harry nhảy dựng lên, lớn tiếng hoan hô.

Snape lúc này mới phát hiện kỳ sĩ của đối phương đã chạy tới trước mặt quốc vương phe mình, a?

“Thế nào thế nào? Tiềm lực của tôi thực xuất sắc đi!” Harry tươi cười lộ ra hàm răng trắng tinh.

Ngu ngốc. Snape trợn mắt.

“Loáng một cái đã qua một ngày rồi.” Harry nhìn đồng hồ treo tường, đứng lên: “Anh không có việc gì thì chúng ta đi siêu thị đi? Mua thêm một ít nguyên liệu nấu ăn được không?”

Snape ngẩn ra, trừ bỏ nấu độc dược, đối với y mà nói thời gian chưa bao giờ trôi qua nhanh như vậy.

“Được không?” Harry xác nhận lại ý kiến của đối phương.

“Tùy tiện.” Snape nói.

Harry cười cười, Allen nói tùy tiện ý bảo chính là có thể nga, nếu không Allen nhất định sẽ một mực cự tuyệt.

Nửa giờ sau, trong siêu thị.

“Mua một cái nồi điện được không?” Harry đề nghị, dùng pháp thuật nhiều quá cũng bất tiện.

“Tùy tiện.”

“Tối nay ăn lẩu nhé.”

“Tùy tiện.”

“Anh thích ăn thịt gì?”

“Tùy tiện.”

Harry bắt đầu đi le lưỡi, tay trái cầm một hộp thịt cừu đông lạnh, tay phải cầm một hộp thịt ba rọi: “Chọn một cái.”

Snape đỡ đầu cầm lấy hộp thịt dê ném vào xe đẩy.

Nấm hương với nấm đông cô, cải trắng với bông cải xanh, đậu hủ đông lạnh với đậu hủ tươi, ngó sen với nấm mèo, Harry mỗi lần đều lấy một phần để cho người nào đó có vốn ngôn ngữ nghèo nàn lựa chọn.

Snape có khi chọn một cái, có khi chọn cả hai, đột nhiên, y nhớ ra một chuyện: “Người thích cái gì?”

Harry dừng lại, một lát sau nói: “Tôi không kiêng ăn.”

“Không kiên ăn cùng thích cái gì không có liên quan.” Snape lạnh lùng nói, không thích bị trả lời cho có lệ.

Harry vò đầu, phụ đẩy xe tươi cười: “Thế đi mua nào?”

Snape hồi hận, trước mặt y là một kệ hàng chất đầy khoai tây chiên và chocolate, tất cả đều là đồ ăn vặt! Toàn bộ đều là đồ ăn vặt không có lợi!

“Anh thích vị thịt nướng lát hay cay?” Harry giơ lên một bịch khoai tây chiên.

Snape cứng ngắc lắc đầu.

“Anh nhất định chưa từng ăn.” Harry khẳng định như chém đinh chặt sắt.

Snape đen mặt, nghiêng răng nghiêng lợi: “Sở thích ấu trĩ.”

Harry đột nhiên áp sát tới: “Đương nhiên, tôi chính là vị thành niên nha.” Harry cười ha hả, thuận tiện ném toàn bộ đồng khoai tây chiên, bánh bích quy và chocolate vào xe đẩy.

Sắc mặt Snape có chút khó coi, nhưng cũng không ném mớ này ra.

Harry lại càng vui vẻ đẩy xe hàng qua hướng khác, còn ngoắc tay: “Anh xem anh mặc đồ thật ấu trĩ nga, còn nói tôi nữa, đi thôi, đi đổi quần áo khác.”

Áo len của trẻ con, sử dụng thần chú nở rộng nhưng vẫn là hình thức của trẻ con, mặc ở trên người Snape, kết hợp với gương mặt nhợt nhạt kia quả thực rất kỳ quái.

“Daniel!” Snape phẫn nộ gầm nhẹ.

Harry quay đầu lại mỉm cười tươi rói.

Snape lập tức cảm thấy buồn bực. Xem xem bộ dáng mình còn chút tiền đồ nào không! Snape tự mắng mình.

Harry thử thăm dò Allen một chút. Thường ngày khi cậu ở cùng với bạn bè cũng vậy, một khi phát hiện không thích hợp sẽ lập tức chui vào lớp vỏ cứng của mình, thói quen của cậu chính là hòa theo ý thích của người khác, cậu không muốn làm chính mình khác biệt với mọi người, nhưng buồn cười chính là cho dù cậu có nương theo thế nào thì trong mắt mọi người cậu thủy chung vẫn luôn khác biệt.

Bản chất của Allen lại hoàn toàn tương đồng với mình, Harry không ngờ có thể gặp được một người ăn ý như vậy, bọn họ có thể thích những thứ khác nhau, nhưng vẫn có thể hiểu được nhau, cậu biết cái gì không nên nói, cái gì có thể trêu chọc, cho dù là nhìn vào có vẻ càn rỡ.

Tiềm thức nói với cậu, Allen sẽ không thực sự tức giận, tựa như hiện tại, gương mặt đen thui nhưng vẫn đi theo một bên xe đẩy.

Rõ ràng so với Ron có vẻ càng khó ở chung hơn, nhưng sự thật khi đứng bên cạnh nhau lại không hề gây ra chút áp lực nào.

Harry cầm lấy một cái áo khoác màu lam đặt lên người nam nhân nhắm thử: “Thử xem?”

Hai hàng chân mày Snape nhíu vào một chỗ.

“Màu đen cũng đẹp.” Harry cầm lấy một cái khác: “Anh xem cái nào được hơn?”

Snape dùng sức túm lấy cái áo khoác màu đen thở hồng hộc tiến vào phòng thử đồ.

Harry ôm bụng ngồi xổm trên mặt đất cười ha hả, Allen thật sự rất đáng yêu.

Snape tiến vào phòng thử đồ liền cởi áo len ra, Daniel chết tiệt! Y càng tức giận chính mình hơn, đối với Daniel mặt dày hoàn toàn không có biện pháp đối phó, Snape nói thầm, sao lại có người có da mặt dày như vậy?

Áo khoác rất nhẹ, so với áo len thì mỏng hơn, Snape mặc vào cảm thấy cũng tạm được, tuy rằng kém hơn trường bào, nhìn vào mặt gương, Snape thấy sắc mặt mình gầy gò vàng như nền, thật khó xem.

Snape chán ghét chính mình, đẩy cửa đi ra, sắc mặt gần như đồng bộ với chiếc áo khoác.

“Rất hợp.” Harry nâng hai tay lên tỏ vẻ thích thú.

“Âm u giống nhau.” Giọng nói Snape lạnh như băng.

“Sao có thể chứ?” Harry kéo bạn đồng hành tới trước tấm gương đặt bên ngoài: “Anh nhìn này, rất vừa vặn, tôi lùn hơn anh nửa cái đầu mặc vào nhất định sẽ không được.....phong cách rất hoạt bát nha, đây là loại khí chất rất tao nhã, tôi cá không ai mặc được như vậy.” Lời nói Harry rất chân thành, trong ánh mắt còn lộ ra quang mang, tỏ vẻ lời nói của mình đều là thật.

Lo lắng trong mắt Snape dần tắt đi: “Thật sao?” Y lăm bầm lâu bầu.

“Nhất định.” Harry đảm bảo.

Snape hừ một tiếng, quay đầu bước đi.

Harry vẫn đứng yên.

“Ta đói bụng.” Snape đi phía trước quăng lại một câu.

Harry lập tức vội vàng đuổi theo: “Chúng ta đi tính tiền đi!”

Trên đường về nhà, Harry càng thêm kiên định với suy nghĩ của mình, mấy ai mang một đồng túi nhựa còn có thể bước đi tao nhã lại nhanh như bay như vậy a? Người trước mắt chính là một.

Allen thật sự là một người thần kỳ.

Lại nói tiếp, sao trước kia mình không hề chú ý tới người này a? Harry suy nghĩ, dù nói thế nào thì khi cậu nhập học vào năm đầu tiên thì Allen hẳn cũng còn ở trường đi, nếu lúc đó có thể quen biết Allen thì tốt biết bao.

Bất quá, hiện tại cũng không muộn.

Hẻm Bàn Xoay, phòng khách.

“Cũng may anh không ngắt nguồn điện.” Harry bỏ thêm gia vị vào nồi: “Như vậy chúng ta có thể vừa đun nóng vừa ăn.”

Snape cầm dao nhỏ hỗ trợ, không biết nấu này nọ, nhưng cắt nguyên liệu thì y biết.

Harry quay đầu lại trừng mắt: “Allen.....”

Snape nâng mi lên.

“Anh thật thú vị.” Harry đổi từ đáng yêu đi, cậu nhện không được ôm lấy bả vai Allen cười phá lên.

Đậu hũ được cắt thành từng khối từng khối, hình dạng kích thước giống hệt nhau.

Ngó sen cũng được cắt thành từng khúc, độ dài cũng hoàn toàn không sai lệch một li.

Nấm hương cắt mảnh, hình dạng như cánh quạt.

Thịt dê là từng cuộn, tựa như mớ cuộn uốn óc trong tiệm, hình cung vô cùng hoàn mỹ.

Thần kỳ nhất chính là, khoai tây được cắt thành hình tứ giác, có góc vuông rõ ràng.

Cánh tay cầm dao của Snape run lên một chút, bị thân cận làm y có chút không được tự nhiên, cũng làm y xem nhẹ ngôn từ của Daniel, y cứng còng cả người.

Harry thối lui ra một chút khoảng cách: “Allen, tương lai anh nhất định sẽ trở thành một đại sư độc được rất giỏi.”

Hai lỗ tai Snape đỏ bừng, y quay đầu qua một bên: “Ăn đi.”

Harry lập tức dồn nhiệt tình vào thức ăn.

Snape yên lặng gấp thức ăn vào miệng, trong đĩa còn có loại nước sốt Daniel đặc biệt pha chế, là loại y thích nhất trong số nước sốt ném thử hôm qua. Daniel là người rất cẩn thận.

Rõ ràng nhỏ hơn y nhiều, nhưng toàn bộ đều là Daniel chăm sóc y. Snape nhất thời cảm thấy thực thất bại.

“Bông lười sao?” Harry nghiêng đầu.

“Không có.....” Snape rầu rĩ trả lời: “.....rất vừa ăn.”

Harry ngoác miệng cười, có được lời khen ngợi từ miệng Allen thật sự không dễ.

Snape lườm qua, bổ sung: “Người đủ tư cách là một con gia tinh nuôi trong nhà.”

“Tôi không nghe thấy gì cả.” Harry chớp chớp mắt, vẻ mặt vô cùng hờ hững gấp nắm hương hình dạng chính tề trong nồi lẩu: “À, đúng rồi, ngày mai phải đi Hẻm Xéo đổi tiền, tiền Muggle của tôi sài hết rồi.”

Snape cơ bản không có tiền Muggle, số tiền trong người cũng toàn là Galleons.

“Không muốn đi sao?” Snape nghe ra được chút buồn bực trong giọng nói đối phương.

Harry cười gượng, khẽ lắc đầu: “Không có gì, tôi tới Gringotts xong sẽ về ngay, chỉ là tôi không thích thể giới pháp thuật hiện giờ.”

Snape nhớ tới cuộc chiến hiện tại, Chúa Tể Hắc Ám cùng với thế lực của Dumbledore đang đối đầu nhau, y đột nhiên nhớ tới vài ngày nữa mình cũng nên tới gặp Chúa Tể Hắc Ám: “Bởi vì người kia?” Snape có chút do dự hỏi.

Harry cả kinh, sau đó suy nghĩ lại, Allen cũng xem nhật báo tiên tri, với tư duy của Allen rất có thể sẽ suy đoán ra chuyện Chúa Tể Hắc Ám hồi sinh có thể là chuyện thật.

“Không sai biệt lắm.” Harry nhún vai, bởi vì dấu tên nên cậu nói có chút mơ hồ: “Tôi nhất định là người tên kia ghét nhất.” Nhớ lại những chuyện xảy ra trong các năm học, Harry cúi đầu cười khổ: “Kỳ thật lúc trước tôi nói hai năm sau có thể đến giúp anh có lẽ là quá khoắc lác, không chừng đến khi đó tôi đã chết mất rồi.”

Snape khiếp sợ, người ghét nhất..... Daniel có xuất thân từ Muggle? Y quả thật đã quá ngu ngốc, nếu không phải xuất thân từ gia đình Muggle sao có thể thuần thực cuộc sống ở giới Muggle như vậy.

Chúa Tể Hắc Ám tôn sùng thuyết thống thuần chủng, cực kỳ chán ghét Muggle.

Snape cũng không thích Muggle, nhưng đối với phù thủy xuất thân Muggle, như Lily cũng xuất thân từ Muggle, nhưng y không chán ghét Lily.

Nếu Daniel cũng có xuất thân Muggle, y.....cũng không chán ghét cậu.

Chúa Tể Hắc Ám sát hại những phù thủy xuất thân Muggle, Snape biết, nhưng với y mà nói chuyện đó không có gì quan trọng, y tới nơi đó chính là hi vọng tài năng của mình được phát huy, kẻ thắng làm vua chính là quy tắc của Slytherin, không có thực lực thì không thể sống sót, không thể trách được ai.

Nhưng hiện tại, Snape đột nhiên có suy nghĩ không muốn đi tới cuộc hẹn.

Nếu có một ngày người Chúa Tể Hắc Ám muốn giết chính là Daniel, y có thể bình tĩnh đứng một bên yên lặng thưởng thức không?

Không, y làm không được.

Daniel là người chân chính hiểu được y, tán thưởng y, ca ngợi y.

“Sẽ không.” Snape hơi ngẩng mặt lên: “Người sẽ tốt.”

“Chỉ hi vọng như vậy.” Harry mỉm cười yếu ớt chấm dứt đoạn đối thoại này.

Ăn cơm chiều xong, Harry chui vào phòng tắm ngâm mình một hơi, cậu biết có một số việc không thể trốn tránh được, Chúa Tể Hắc Ám không thể bỏ qua cậu, dùng sức vỗ mặt mình, Harry tự khuyến khích chính mình, cố lên, Harry.

Từ phòng tắm ra, Harry liền nhìn thấy trên bàn có một ít băng Anh.

Snape ôm áo ngủ đi thẳng vào phòng tắm: “Không thích thì đừng đi.” Y vừa rồi dọn đồ đi Gringotts, dùng tốc độ nhanh nhất đổi toàn bộ tiền trong tay thành băng Anh, sau đó vội vàng dọn đồ trở về.

Trong lòng Harry vô cùng ấm áp, Allen khi còn bé và hiện tại rất giống nhau, người trước đó vì cậu mà chuẩn bị bữa sáng từ rất sớm, người hiện tại thì đặc biệt tới Gringotts đổi tiền.

Một người miệng lưỡi cay độc nhưng tâm dạ hũ..... là một người tốt.

Hoàn

10. Chương 10: Cắm Trại Trên Giường

***Note: Accio : thần chú triệu tập

Snape rất sợ lạnh, nếu không phải vì đã tốt nghiệp, y nhất định sẽ vượt qua lễ Giáng Sinh ở Hogwarts, nguyên nhân vô cùng đơn giản, Hogwarts có lò sưởi âm tường ấm áp mà trong phòng ngủ ở đường Bàn Xoay của y không có, thần chú giữ ấm bình thường cũng không có nhiều tác dụng lắm, nó không thể giúp y chống đỡ cả đêm.

Mà Daniel so với lò sưởi âm tường còn ấm áp hơn.

Snape cúi đầu nhìn thiếu niên đang ngủ say, Daniel chỉ cần ngủ một lúc sẽ liền trở mình lại bắt đầu cuộn lại, nếu Snape cũng xoay người, thiếu niên sẽ lọt thõm vào trong vòng tay của y, tựa như vốn phải ở nơi đó.

Mùi sữa tắm thoang thoảng giữa hai người, Snape có chút hoảng hốt.

Trong bóng đêm, y không thấy gỗ gương mặt của Daniel, nhưng mà cơ thể này vốn đã có vẻ nhỏ xinh, đối phương so với y nhỏ gầy hơn rất nhiều, cuộn lại tự nhiên sẽ lại càng nhỏ hơn.

Snape kìm lòng không được vươn tay qua, tới khi bàn tay y chạm vào phần da thịt trên cổ thiếu niên làm người ta sợ ngứa co rụt cổ lại. Snape mới bình tĩnh mà thu hồi bàn tay.

Trái tim nảy lên bình bịch.

Y đang làm cái gì?

Y muốn làm gì?

Miệng lưỡi Snape khô ran, y nghĩ muốn.... đem người này làm của riêng.

Từ nhỏ đến lớn, chưa từng có ai chân chính để ý y, quan tâm y, Snape cũng tự hiểu được, y âm trầm cay nghiệt, y nên ôm lấy nỗi quặng của mình đắm chìm trong một góc tối chơi đùa với mớ được vật của mình, nơi đó không có ánh mặt trời, cũng không có ánh mặt trời nào nguyện ý chiếu sáng y.

Không ai có thể chịu đựng được y, y cũng không thể chịu đựng được những kẻ ngu ngốc đó.

Nhưng Daniel xuất hiện.

Daniel có thể chịu được y, mà y cũng thích có Daniel làm bạn.

Nếu không tồn tại thì Snape cũng không mơ ước xa xỉ, sẽ không để ý tới gì cả, y nhất định sẽ cô độc, nhưng mà cố tình lại tồn tại người này, có thể làm y cảm thấy vui vẻ.

Snape muốn bắt lấy, tựa như một người sắp chết chìm muốn bắt lấy khối gỗ duy nhất xuất hiện trước mắt.

Cánh tay run nhẹ, Snape chậm rãi ôm lấy Daniel, ôm lấy ấm áp.

.....

Harry tỉnh lại phát hiện mình một lần nữa nằm trong vòng tay ấm áp của người nào đó.

Thật sự không xong. Mặt Harry đỏ bừng, tuy rằng cảm thấy thực thoải mái, nhưng mà vẫn không xong, Allen nhất định cảm thấy cậu giống như một đứa bé con.

“Hắc..... chào buổi sáng.” Harry thấy đối phương mở mắt ra, cười gượng chào hỏi.

“Chào.” Mặt Snape không chút thay đổi thu hồi cánh tay.

Harry có chút xấu hổ dời tầm mắt qua một bên, chống đỡ cơ thể ngồi dậy nhìn về phía cửa sổ: “Oa, tuyết lại rơi.” Cậu chỉ ra ngoài cửa sổ.

“Có gì lạ.” Snape nhìn lướt qua, nói.

“Anh tốt hơn nên mặt nhiều một chút, cẩn thận cảm mạo.” Harry nhún vai, dặn dò người đã từng cảm lạnh suốt một đêm: “át xì!” Vừa mới nói xong, một cơn gió lạnh từ cửa sổ bất ngờ tập kích vào phòng, làm Harry run rẩy lập tức đánh một cái hắt xì.

“Người tự lo cho mình tốt đi.” Snape đỡ trán.

Harry chui vào ổ chăn: “Lạnh quá, không muốn xuống giường chút nào.”

Đồng hồ treo tường trong phòng chỉ mới 7 giờ kém.

“Anh đói bụng chưa?” Harry quay đầu hỏi.

“Hử?” Snape khiêu mi.

“Không đói thì để trễ một chút tôi sẽ nấu lẩu.” Harry tính toán.

“Tùy tiện.” Ngữ khí Snape nhu hòa rất nhiều.

“Kia.....” Harry chớp mắt, cười tủm tỉm: “Tôi có thể ăn chút khoai tây chiên không?”

Snape ghen lời, đáng buồn hơn chính là y phát hiện chính mình không có cách nào cự tuyệt lời thỉnh cầu muốn cắm trại trên giường mình của tên nhóc hư hỏng này.

“Tôi biết đó là thói quen xấu, nhưng mà ngẫu nhiên thử một chút cũng không tệ.” Harry tiếp tục nói: “Tôi đoán anh cũng chưa từng làm thử.” Kỳ thật Harry cũng không biết vì sao lại yêu cầu cần rõ như vậy, nếu ở nhà Weasley cậu tuyệt đối sẽ không bốc đồng thế này.

Snape nghiêm mặt, vẫn giữ nụ cười lên: “Khoai tây chiên, không, túi mua hàng ở phòng khách —— Accio!”

Một túi vật phẩm chứa đầy thức ăn vật bay vào phòng ngủ, rớt xuống trên giường.

Trên mặt Harry lập tức xuất hiện một nụ cười thật tươi, cậu cầm lấy một gói khoai tây vị thịt nướng, xé mở, cầm lấy miếng đầu tiên đưa cho người bên cạnh sắc mặt không tốt chút nào.

Snape quay đầu sang một bên, vẻ mặt chán ghét.

“Ăn thử một chút?” Harry kiên trì không ngừng đưa tới.

Snape duy trì tư thế không thèm đếm xỉa, y mới không cần ăn loại đồ ăn dành cho con nít.

Đột nhiên một bài tay mò tới véo bên thắt lưng Snape một chút: “A!” Snape cúi đầu phát ra tiếng kêu, cùng lúc đó miếng khoai tây tội ác lập tức được nhét vào miệng y.

Harry vừa lòng thu hồi tay: “Thế nào thế nào?” Ánh mắt cậu lóe sáng nhìn thiếu đang đang tức giận nổi hắc tuyến đầy đầu.

Snape tiếp tục theo con đường âm u, hừ một tiếng.

Harry cao hứng để gói đó qua tay người nọ, tự mình mở một gói khác.

Trong phòng lập tức vang lên âm thanh nhấm nuốt thanh thúy.

Thích hay không phải nếm thử mới biết được. Harry chính là nghĩ như vậy, vì thế cậu hi vọng Allen có thể nếm thử, nếu thật sự không thích cậu cũng không miễn cưỡng, nhưng mà ngay cả nếm cũng không chịu thì nhất định sẽ bỏ qua rất nhiều thứ tốt đẹp, Harry không hi vọng như vậy. Lúc cậu còn bé, cậu cũng không

dám đưa ra thỉnh cầu gì, chỉ có thể ước ao nhìn Dudley có được tất cả những thứ tốt đẹp, sau khi được đến trường, cậu đồng dạng cũng không hề đưa ra đề xuất gì bởi vì cậu biết không ai có nhiệm vụ phải thỏa mãn cậu, hoặc là có nhiều thỉnh cầu không phù hợp với thân phận của cậu.

“Ném thử, hương vị này thế nào?” Harry trao đổi với gói trong tay đối phương.

Snape yên lặng an, hương vị cũng không tồi, nhưng mà..... Snape cảm thấy thực hỗn loạn, y không thể nào tiếp nhận được việc chính mình đang nằm trên giường ăn khoai tây chiên.

“Ăn chocolate này.” Harry lại mở bao bì.

Lần này, Snape cam chịu tiếp nhận viên chocolate đưa vào miệng, hương vị ngọt ngào tinh tế như tơ lụa thổi quét qua khoang miệng y.

Y chưa từng ăn chocolate, bàn cơm Hogwarts có bánh phút đing, nhưng không hề có chocolate, từ nay bình thường chỉ xuất hiện trong lễ Tình Nhân, ngày đó trong đại sảnh khắp nơi đều là hương vị chocolate, rất cả đều được tự làm hoặc mua.

Đương nhiên, không có y, cho dù là chocolate bằng hữu cũng không có. Ngày lễ này càng làm y cảm thấy tội tệ hơn mà thôi, tên Black kiêu ngạo kia sẽ khoe khoang một đồng chocolate trong tay, trêu chọc y là một con dơi con đầy mỡ không ai yêu, Potter cũng thực đáng giận, nhưng xét thấy Potter luôn bận bịu xum xoe Lily nên cũng không rảnh mà để ý tới y, những đệ tử khác nhìn y bằng ánh mắt miệt thị, y sớm đã thành thói quen.

Y hận chocolate. Sự tồn tại của thứ này chính là đang đùa cợt y.

Y không ngờ, chocolate trên thực tế lại ăn rất ngon, ngọt ngào, cảm giác hòa tan trong khoang miệng tuyệt vời không thể nói nên lời, Snape lù vào trong chăn.

“Allen?” Harry kỳ quái.

“Ăn no.” Snape nhắm mắt lại làm bộ muốn ngủ tiếp.

Harry bỏ khối chocolate cuối cùng vào miệng: “Hương vị quá tuyệt vời.”

“.....ừ” Snape khẽ đáp lại, y đột nhiên rất muốn khóc.

Bị người ta nhục mạ đến tổn thương, Snape chỉ biết cắn chặt răng, sống lưng đứng thẳng, y không tiếp thu cũng tuyệt đối không biểu hiện ra yếu ớt của chính mình, càng đừng nói tới chuyện rơi nước mắt. Nhưng mà thời điểm này, chung quanh hết thấy thật hoàn hảo, tốt đẹp tới mức làm y muốn khóc.

Y hi vọng thời gian có thể dừng lại.

Mơ mơ màng màng ngủ, chờ đến khi Snape tỉnh lại đã là buổi chiều, đây có thể nói là giấc ngủ dài nhất của y, y không bao giờ có yêu thích lãng phí thời gian của mình trên giường.

Snape không phải tự nhiên tỉnh lại mà chính là bị Daniel làm tỉnh, người phía sau hệt như một con bạch tuộc quấn chặt lấy cơ thể y, gắt gao siết chặt, nháy mắt làm Snape thở không nổi.

“Daniel!” Snape muốn đẩy đối phương ra, nhưng mà sức lực bùng phát từ cơ thể nhó nhảnh làm y giật mình, y kéo không ta.

“Ân.....” Âm thanh dường như đang giãy dựa cùng nước nổ vang lên.

Snape nóng nảy, tăng lớn lực đạo lắc vai đồng bạn, trong khoảnh khắc nâng đầu lên, Snape nhìn thấy khe miệng Daniel tràn ra một dòng máu, ôi Meilin! Snape rống to: “Daniel! Tỉnh tỉnh!” Vừa nói, y vừa mạnh mẽ lay cậu.

“Khụ khụ.....” Miệng rớt cuống cũng mở ra, phát ra tiếng ho khan yếu ớt, đồng bộ cặp mắt kia cũng mở ra tràn ngập mệt mỏi cùng thống khổ.

“Tôi không sao.” Harry lập tức hiểu được đã xảy ra chuyện gì, cậu cố gắng nói chuyện, cấp cho thiếu niên đang lo lắng một nụ cười, miễn cưỡng tươi cười.

Cậu mơ thấy một ác mộng, cũng có thể là sự thật? Là một đoạn ngắn cảnh Chúa tể Hắc Ám đang tra tấn một Muggle.....thật sự là không xong, cậu cắn chặt răng mới không để mình phát ra tiếng thét chói tai: “Khụ khụ.....” Đầu rất đau, Harry lại ho hai ba tiếng, sau lưng cậu ướt đẫm một mảnh, lạnh như băng.

“Người lại phát sốt!” Vẻ mặt Snape giống như được phết lên một lớp than đen, y nhạy cảm phát hiện cơ thể đối phương không ngừng run rẩy, vội vàng đưa tay qua, trên mặt phát sốt, cơ thể lại rét run?

“Không sao, từ từ sẽ tốt.” Harry khôi phục lại khí lực, mỗi lần đầu của cậu đau như vậy một giờ sau nhiệt độ cơ thể sẽ trở về bình thường.

“.....” Này sao giống như bộ dạng không có gì! Snape rất nhanh đứng lên, bỏ thêm vài câu thần chú giữ ấm, sau đó dùng chăn gói kỹ bệnh nhân.

“Allen?”

“Ta đi làm thuốc, người cho ta thật sự là một kẻ ngu ngốc sao.” Snape hung hăng phân phó.

Còn chưa kịp giải thích thêm câu nào, Harry liền thấy đồng bạn chạy ra khỏi cửa.

Ai, cậu thực sự không có việc gì a.

Lại là một liều thuốc cảm mạo, nửa giờ sau, Harry chỉ đành phải thành thật uống hết, biểu tình của Allen giống như cậu đang nợ anh đến cả trăm vạn.

“Tôi cảm thấy tốt hơn nhiều lắm.” Harry tỏ vẻ cảm tạ đối phương đã giúp đỡ, người nọ hừ lạnh một tiếng lại đi xuống lầu.

Harry lần này có chút bối rối, vội vàng mặc quần áo vào chạy xuống lầu, trên bàn lớn ở phòng khách đặt một nồi quặng cùng mớ dụng cụ, còn Allen đang khuấy đều chất lỏng trong nồi.

“Anh đang làm gì vậy?” Harry nghi hoặc.

“Người xuống làm gì?” Cùng lúc đó Snape cũng đặt câu hỏi.

Harry dưới ánh mắt hùng hổ dọa người của đối phương cảm thấy có lẽ chính mình thực sự không nên đi xuống, bất quá cậu vẫn đi tới bên bàn: “Anh đang nấu gì?”

“Làm chút độc dược dự trữ.” Snape tức giận nói: “Đề phòng người nào đó chết ở nhà của ta.”

Harry cười gượng vô đầu: “Ngại quá, để anh lo lắng.”

Snape lập tức lờ đi, ngu ngốc, y tuyệt đối không nói cho cậu biết trái tim mình lúc này đã đập dồn dập không ngừng, chỉ bởi vì nhìn thấy gương mặt thống khổ của Daniel.

Harry đứng nhìn một lát, cảm thấy ngồi không mãi cũng không được liền đi tới bên cạnh hí hoáy với nồi điện.

Hương vị ma dược trộn lẫn với nồi lẩu tạo thành một mùi hương quý dị, từ trong cái bàn lớn phiêu tán ra ngoài.

“Lẩu tốt lắm, ăn chút đi rồi nấu độc dược tiếp.” Harry cầm lấy cái thìa khuấy đều hỗn hợp trong nồi.

Sao có thể vứt bỏ độc dược đã nấu được một nửa! Snape oán hận trong lòng nghĩ, một điểm thường thức cũng không có, thành tích ma dược của Daniel nhất định rất kém cỏi, Snape liếc mắt nhìn Daniel đang liếm môi, thật là một kẻ phàm ăn!

Quên đi, không cần so đo với người bệnh, Snape quay đầu không phản ứng tiếp tục nấu ma dược.

Harry đặt cái thìa qua một bên: “Được rồi, tôi chờ anh.”

Tay Snape phát ra chút run khẽ khó phát hiện, không đáp lại.

Chỉ là một câu nói đơn giản như vậy lại có thể làm Snape cảm động, y cảm thấy chính mình xong đời rồi, Daniel đúng là khắc tinh của y. Snape nhớ lại mình thường bởi vì nấu độc dược nên luôn quên đi thời gian ăn cơm, kết quả cậu rất nhiều lần y để bụng đói đi ngủ, không ai giúp y để ý việc ăn uống, không có một ai.

Snape vung đũa phép, tắt đi ngọn lửa bên dưới nồi quặng. Y có thể sau khi ăn cơm làm lại lần nữa, dù sao đối với y mà nói đây cũng chỉ là loại độc dược vô cùng đơn giản.

Đây là lần đầu tiên y ném chuyện giao chế độc dược qua sau đầu, bất quá, một chút Snape cũng không hối hận.

Ăn lẩu vào mùa đông, bất luận ăn bao nhiêu lần cũng vô cùng hưởng thụ.

Harry nhóp nhép nhai thức ăn: “Buổi tối ra ngoài mua chút thức ăn được không?”

“Tùy tiện.”

Harry cười ha hả, ngôn ngữ của Allen thực tưng tửu: “Anh ăn chậm thôi, mũi đều đỏ lên rồi.”

Snape lúc đầu cũng chỉ ăn một chút, nhưng mà hương vị này có chút cay nồng bốc lên tận mũi, y hưng hăng trừng mắt liếc đồng bạn.

Harry le lưỡi, gấp củ cải cùng cà rốt bỏ vào chén đối phương: “Nếm thử chút, này xào ăn không ngon nhưng nấu lẩu thấm nước thịt vào rất ngon.”

Snape nheo mắt, đây là hai thứ y không ăn trong nồi lẩu, y không thích củ cải cùng cà rốt.

“Thử xem?” Harry giục dấy: “Thử xem thích hơn không.” Cậu chờ mong nhìn anh.

Mặt Snape đỏ lên, có chút nóng. Cái xiên bồi hồi trong chén một hồi, y ăn một khúc củ cải trắng, trước kia y từng ăn cà rốt cắt mỏng, giòn giòn, có cảm giác như con nít, Snape không thích, củ cải cùng cà rốt trong nồi lẩu đều cắt thành khối, hầm nhừ, cắn vào miệng cảm thấy giòn ngọt lán lạt.

Thật sự cũng không tệ lắm.

Snape chuyển qua miếng cà rốt, hương vị so với lúc bình thường không giống nhau, bất quá vẫn không thích.

“Đến đến đến, ăn nhiều một chút.

Snape liền nhìn thấy cà rốt trong chén mình ngày càng nhiều: “Ta cũng chưa nói là thích.....”

Harry giả hoạt cười: “Anh cảm thấy ăn ngon ánh mắt sẽ tỏa sáng, cảm thấy khó khăn lông mi sẽ rủ xuống.” Harry dùng tay kéo mi mình xuống, đồng thời làm cái mặt quỷ.

Quan sát sắc mặt cũng là một trong những điểm mạnh của Harry, cũng là kỹ năng cần phải có trong cuộc sống ở gia đình di dượng, chẳng qua độ nhạy nạy của cậu khá thấp nên lần nào cậu cũng gặp phải rắc rối.

Snape há mồm, ngây ngốc, ngơ ngác.

Harry một lần nữa chú ý vào mớ thức ăn trong chén mình.

Cách lúc lâu sau, Snape ngồi thẳng dậy, yên lặng ăn hết số cà rốt trong chén.

Buổi chiều, Harry bởi vì còn chút mệt nên trở lên lầu ngủ, Snape thì tiếp tục làm độc dược ở dưới lầu.

Nồi quặng vẫn là nồi quặng kia, dược liệu vẫn như trước, Snape vẫn như trước đây, Snape vẫn im lặng đứng thẳng như trước, phòng khách cũng là căn phòng khách trước đây y luôn làm ma dược, chính là Snape cảm thấy tâm mình phát sinh biến hóa rất lớn. Căn nhà quanh quệ tịch mịch này bởi vì sự xuất hiện của Daniel mà phát sinh thay đổi, Snape ngàng đầu nhìn về phía lầu trên, y không hề biết ánh mắt mình tràn ngập ôn nhu.

Hoàn

11. Chương 11

***Note: Các dòng thơ trong bài đc cáo từ vi.wikipedia.org Shelly là một trong những nhà thơ Anh lớn nhất của thế kỷ XIX ^_^

Mấy ngày kế tiếp, hai người đều dành hết thời gian ở trong nhà, Snape vốn nghĩ Daniel sẽ buồn chán nhưng kỳ thật thiếu niên chỉ ôm một quyển sách có thể hao phí thời gian cả một ngày, chẳng qua đó không phải là loại sách giáo khoa, mà là một tập thơ—— tập thơ Shelley.

Trên lầu Snape có một giá sách nhỏ, có vài bộ sách Muggle, tập thơ Shelley nằm trong số đó, trang giấy đã ố vàng. Đây là của mẹ Snape, y từng xem qua nhưng không thích những thứ này, trong đó đều là những câu nói đa sầu đa cảm, tựa như y không thể hiểu được vì sao người mẹ xuất thân cao quý lại thích một Muggle chỉ biết say rượu như cha, y đồng dạng cũng không rõ, vì sao một phù thủy huyết thống thuần chủng như mẹ lại thích loại thơ ca Muggle.

Một buổi tối nọ.

Snape kết thúc công tác bào chế độc dược, số này không phải để dùng mà định sau lễ Giáng Sinh mang đi bán, đây là một phần cuộc sống của y, y chỉ có thể dựa vào chính mình để tự nuôi sống bản thân, y nghiêng đầu nhìn về phía thiếu niên đang nằm trên sofa chuyên chú xem tập thơ: “Hay không?” Thật sự nhìn không được, y hỏi.

“Khúc ca gửi ngọn gió Tây.” Harry trả lời theo nội dung trang cậu đang xem, nhân tiện còn lớn tiếng chậm rãi đọc một câu: “Ôi ngọn gió Tây hoang dã mùa thu. Gió cuốn tung mịt mù bao chiếc lá?”

“A?”

“Viết tốt lắm, đúng không?” Harry lật qua tờ khác: “Suối vẫn đổ về sông. Sông trôi về biển cả. Ngọn gió đời muôn thuở. Tha thiết đắm say tình. Nào có ai cô đơn?”

Harry ngẩng đầu: “Đây là nói bất cứ ai cũng có một nơi để quay về, không có ai sẽ vĩnh viễn cô độc.”

Harry luôn tịch mịch, nhưng cậu đã tìm ra vui vẻ, cậu đang chìm trong cảm giác thoải mái cùng an tâm, quả nhiên thế giới này cũng không phải không có những người bạn hòa hợp, chỉ là cậu chưa gặp gỡ mà thôi.

Snape rót độc dược vào lọ phát ra âm thanh hăm hăm hồ hồ.

Harry tiếp tục đọc: “Theo luật trời thần thánh. Mọi thứ đều hòa quyện. Nhìn núi hôn trời xanh. Sóng xô vào sóng khác.....” Harry nhìn đoạn tiếp theo, sau đó đột nhiên ngừng lại.

“Ân?” Snape rót độc dược xong, đi tới, có chút kỳ quái, đối phương sao lại không đọc tiếp nữa.

Harry đỏ mặt lắc đầu: “Không có gì, a, anh xem, bên ngoài đang bắn pháo hoa.”

Quả nhiên, xuyên qua cửa sổ có thể nhìn thấy pháo hoa Muggle đang bắn từ nơi nào đó, pháo hoa rực rỡ, đủ loại hình dạng nở rộ ở phía chân trời, chính vì độ cao của cửa sổ hạn chế nên cũng xem không rõ lắm.

“Đi lên.” Snape kéo thiếu niên đang rất hào hứng muốn xem pháo hoa, mang theo cậu độn thổ, ngay sau đó bọn họ liền xuất hiện trên nóc nhà, tầm nhìn quả nhiên đã trở nên trống trải.

Snape dùng thần chú vệ sinh làm sạch một góc tuyết trên mái nhà, để hai người có chỗ ngồi xuống.

“Đẹp quá!” Harry ca ngợi từ đáy lòng: “So với Hogwarts hẳn có nhiều màu hơn.”

Hết đợt này tới đợt khác, pháo hoa đủ màu sắc phản chiếu lên mặt Harry.

Snape nhìn khoảng không trên bầu trời, trò hề ấu trĩ, y đánh giá quay đầu nhìn một người khác, người này cũng giống vậy, chỉ vì trò trẻ con đó liền cao hứng đến vậy, thực sự quá ngây thơ.

Nhưng mà cái gì cũng thua kém người này thì chính mình càng ấu trĩ hơn.

Snape yên lặng ôm gối nhìn bầu trời.

Pháo hoa rực rỡ tỏa sáng trên bầu trời, phút chốc sau liền lụi tàn rớt xuống.

Mấy ngày nay, Snape vẫn ở trong nhà, không hề đi tới trang viên Malfoy theo ước hẹn, y thậm ý còn không gửi một phong thư qua bên kia, y nghĩ muốn học trưởng Malfoy biết được ý tứ của mình, y quyết định không làm quân cờ của người kia, vô luận có bao nhiêu lợi ích to lớn y cũng không muốn đi. Lúc đầu y còn có chút lo lắng đề phòng nhưng học trưởng Malfoy cũng không hề viết thư cho y, điều này làm y có chút nhẹ nhàng thở ra.

Có lẽ ngay cả học trưởng Malfoy cuối cùng cũng ý thức được loại phù thủy hỗn huyết như y cũng không thích hợp làm thuộc hạ.

Như vậy đối với y là tốt nhất, Snape lại nhìn về phía Daniel, nếu sau này không thể đối mặt chiến đấu, y cũng có thể đứng bên Daniel, hơn nữa cũng sẽ không liên lụy đến học trưởng Lucius Malfoy, có thể xem là người Snape kính trọng, đầu tiên đối phương chưa từng gia nhập hàng ngũ trào phúng khi để y, thứ hai, y cùng Malfoy có nhiều giao dịch độc được, nhiều năm như vậy, y cũng nhờ người này trợ giúp mới có thể thuận lợi tốt nghiệp.

“Lễ Giáng Sinh chấm dứt anh có kế hoạch gì không?” Harry cảm nhận được tầm mắt đối phương, quay đầu lại hỏi.

Ngày nghỉ chấm dứt, cậu phải quay về trường học.

“Không có.” Snape thì thào.

“Vậy..... tôi có thể lại tới tìm anh không?” Harry hỏi.

“Tùy tiện.” Snape nâng cằm, làm bộ xem pháo hoa, chính là pháo hoa đã bắt đầu đến phần kết thúc, chỉ có một hai cái bắn lên không trung.

“Tôi xem như anh đồng ý rồi nha.” Harry biết đối phương sẽ không cự tuyệt mình, nói như vậy, mỗi cuối tuần cậu có thể tới nơi này để thả lỏng tâm tình, tưởng tượng tới tình bạn này có thể tiếp tục, Harry vô cùng cao hứng.

Snape tỏ vẻ khinh miệt nhìn đồng bạn đang lộ ra tươi cười ngây ngô, trong tay còn nắm chặt quyển sách.

“Này.....”

“Cái gì?”

“Đoạn thơ người chưa đọc xong là gì?” Snape cảm thấy tò mò.

“Anh thích?” Harry lập tức mở ra tập thơ Shelley, nương theo ánh sáng rực rỡ của pháo hoa đọc: “Và nắng ôm đất lạnh. Và trăng hôn biển cả. Nhưng thấy đều vô nghĩa. Nếu em chẳng hôn anh!” Âm điệu đột ngột hạ thấp, trong bóng đêm hiện ra vài phần u tối.

Gương mặt Harry trong nháy mắt đỏ rực, cậu sao có thể quên đi nội dung đoạn sau cơ chứ, chỉ vì Allen thích liền cứ như vậy đọc ra, xấu hổ quá.

“Tôi tôi không phải.....” Harry muốn giải thích, bộ dáng lắp bắp trong mắt Snape vô cùng đáng yêu.

Giống như bị hấp dẫn, Snape buông thả chính mình, nhẹ nhàng chạm vào cánh môi thiếu niên đang cố gắng trốn tránh ánh mắt mình.

Mềm mại, ngấn ngủi, mang theo chút hương vị nào đó.

Tựa như hương vị của chocolate.

Harry cứng đờ cơ thể, tròng to mắt, cậu hoàn toàn bị dọa sợ đến không nhúc nhích được.

Allen hôn mình?

Sao lại thế này? Đầu óc Harry hóa thành tương hồ.

Một giây sau, biểu tình kinh hách chuyển sang gương mặt Snape.

Hai người bốn mắt đối lập, không hai mở miệng nói chuyện.

Snape lui về phía sau, lại tiếp tục lui nữa, trời ạ, y vừa nãy mới làm cái gì, tên ngu xuẩn y vừa mới làm cái gì! Y hủy đi tình hữu nghị giữa hai người, tình bạn khả ngộ bất khả cầu!

“A!” Snape mất thăng bằng rơi xuống.

“Đây là nóc nhà!” Harry sợ hãi kêu lên, cơ hồ bổ nhào tới trước mới bắt được người nào đó, tập thơ Shelley rơi xuống đất.

Harriet ôm thực chặt, tiếng tim đập đĩnh tai như óc vang lên, hai người áp sát vào nhau.

“Thực xin lỗi.....” Snape bức chính mình phải giải thích, y cúi đầu, mái tóc rũ xuống trên chóp mũi, thực xin lỗi, thực xin lỗi, trong lòng Snape thầm nói n lần. Lòng tham của y không đáy, y chỉ muốn một người bạn. Y không nên ước ao xa vời, y không nên như vậy.

Câu “thực xin lỗi” làm trái tim Harry cảm thấy khó chịu, cậu đọc được sự sợ hãi cùng khủng hoảng trong đó, sợ hãi bị bỏ lại.

Allen vì yêu thích mình mà giải thích, Harry há mồm, cậu không biết nên nói thế nào.

Làm thế nào để thích một người? Harry không nghĩ tới, nhưng cậu thực sự thích ở bên cạnh Allen, khác xa với những bằng hữu ở Hogwarts của cậu, Allen im lặng, đơn giản, khô khan, cậu thích thói quen khi hai người ở chung, thích tất cả khi cả hai ở cạnh nhau, nơi này không phải là thế giới thần tiên, nhưng thời gian dần trôi qua, Harry càng không muốn rời khỏi nơi này, cậu muốn cùng Allen ở một chỗ.

Đây có phải là thích không?

Harry không buông tay, cậu liếm môi muốn nói, nhưng không biết nên nói thế nào, cậu cảm thấy nếu mình không nói gì hết, Allen sẽ biến mất khỏi cuộc sống của cậu và không bao giờ..... xuất hiện nữa.

“Allen.....” Harry thấp giọng mở miệng.

Snape cứng ngắc, đầu càng cúi thấp, y không cần an ủi, cũng không cần đồng tình, quên đi là tốt rồi, xem như trước đó cái gì cũng không phát sinh.

“Tôi nghĩ tôi thích anh.” Harry thật sự là không tìm được từ ngữ, chỉ bằng tất cả cảm giác toát ra thành một câu nói.

Cái gì? Snape ngẩn đầu, trong mắt y không phải là vui sướng mà là phẫn nộ, những lời này so với an ủi còn muốn tổn thương người hơn! Y chán ghét bị trả lời qua quýt có lẽ!

Harry nhìn thấy vẻ mặt đối phương có biểu tình bị xúc phạm, chỉ biết chính mình đã nói sau, hoặc là không thể biểu đạt được ý tứ của mình, trong một khắc đối phương sắp đẩy cậu ra thì với trực giác của Gryffindor cậu trực tiếp tiến tới, hôn lên đôi môi đã trắng bệch kia.

Nhẹ nhàng chạm vào, đây là lần đầu tiên Harry chủ động hôn người khác, cậu thực khẩn trương nhưng nương theo cảm giác của chính mình, Harry càng thêm xác định mình thực sự đã thích Allen.

Khi tách ra, trên mặt hai người đều đỏ ửng.

Cả hai cúi đầu xuống, hơi thở nóng rực quanh quần xung quanh, thật lâu vẫn không tản đi.

Không biết qua bao lâu, cũng không biết là ai nói: “Đi xuống thôi.”

Sau đó hai người trở về phòng.

Lại cùng ngủ trên một giường nhưng cảm giác hoàn toàn khác biệt.

Snape khẩn trương không biết nên đặt tay mình ở đâu, y lui thật sâu về bên địa bàn của mình, y tới giờ cũng không ngờ mình đạt được đáp án tương tự từ phía Daniel. Bất quá cả hai vẫn luôn hưởng thụ khi làm bạn cùng nhau, có lẽ đây cũng là đương nhiên? vui sướng chặt kín trong nội tâm Snape.

Harry ở trong phòng tắm sờ lên trán mình, mỗi ngày sau khi tắm xong cậu đều phải hóa trang cho vết sẹo, hiện tại cậu có chút do dự, cậu có nên nói cho Allen biết thân phận thật sự hay không, cậu không muốn lừa gạt anh, nhưng nói thật, cho dù sau khi biết được Allen cũng sẽ không vì vậy mà có đối xử khác biệt với

cậu, cậu cũng không muốn nói, cậu không thể trốn được cuộc chiến này, cậu.... có lẽ cậu không nên nói lời đó, cậu căn bản không có tư cách để nói chuyện yêu đương.

Chính là cậu luyện tiếu, tựa như một đồ vật vô cùng xinh đẹp xuất hiện trước mắt, thuộc về cậu, có thể làm cậu vui vẻ, cậu luyện tiếu phải vứt bỏ.

Như vậy, ít nhất cũng không nên làm Allen liên lụy vào.

Harry quyết tâm, một lần nữa làm tốt hóa trang, trở lại phòng nằm về phía bên giường thuộc về mình, cậu cũng bắt đầu cảm thấy khẩn trương, cơ thể căng cứng như một tảng đá, Harry không khỏi muốn thở dài. Thu hoạch lớn nhất trong lễ Giáng Sinh này chính là tìm được một người bạn trai, mà bạn trai này lại vô cùng thẹn thùng.

Không phải Harry không thẹn thùng, chẳng qua bản tính Gryffindor làm cậu chủ động hơn: “Allen.” Cậu vừa gọi vừa chụp lấy vai đối phương, người kia giống như một con búp bê bị hỏng được lên dây cót từng chút quay lại.

“Ngủ ngon.” Harry nhanh chóng hôn lướt qua hai má bạn trai, sau đó nằm xuống, dựa vào đối phương.

“.....ngủ ngon.” Gương mặt Snape bỗng rất như bị thiêu cháy.

Snape đưa tay duỗi qua, từng chút ôm lấy thiếu niên kéo vào lòng ngực, từng chút làm hai cơ thể nép vào cùng một chỗ, tựa như hai vòng cung hoàn mỹ.

Người này, là của y.

Snape chậm rãi ngủ, khóe miệng khẽ nhếch.

Hoàn

12. Chương 12: Tỉnh Mộng

Quan hệ của hai người kỳ thật cũng không có gì biến hóa, trừ bỏ có thêm những nụ hôn.

Ví dụ như nụ hôn chào buổi sáng.

Harry từ bé vẫn luôn hôn mộ những đứa trẻ được mẹ hôn vào mỗi buổi sáng, cậu không có mẹ, vì thế cậu nhất định không thể nào có được, nhưng cậu nghĩ như hiện tại, cảm giác tiếp xúc đơn giản này có thể làm cậu có tâm trạng thật tốt suốt cả ngày.

“Allen, hôm nay chúng ta đi dạo phố được không?” Harry ôm lấy cánh tay đối phương: “Tôi muốn mua một vài món quà.”

Mua cho ai? Snape áp chế nghi vấn trong lòng mình không để phát ra, y không muốn làm chính mình có vẻ như đang ghen. Hai người chỉ vừa ở cùng một chỗ, Snape không muốn lập tức đã đem mặt bả đạo của mình bộc lộ ra ngoài, tuy rằng y biết rất rõ, tính cách Slytherin đặc biệt thể hiện trên người y vô cùng nhuần nhuyễn, thí dụ như về mặt độc chiếm.

Tuyết tan chảy lạnh hơn nhiều so với khi tuyết rơi.

Harry vui vẻ đi ra ngoài, vừa đưa tay hà hơi vừa nghĩ nên mua cho Hermione thứ gì làm quà, lần này có thể gặp được Allen ít nhiều gì cũng nhờ vào Hermione, cậu phải cảm ơn cô.

Snape rầu rĩ đi theo phía sau, âm thầm khinh bỉ chính mình lòng dạ quá hẹp hòi.

Đầu tiên Harry tới tiệm sách, Hermione thích nhất là sách.

“Quà?” Snape nâng mi, khô cần nói.

“Anh cảm thấy thứ này không tốt?” Harry nhú mào, ngoài sách ra, cậu còn có thể mua cái gì: “Vây qua cửa hàng trang sức đối diện xem thử đi.”

Trang sức? Rồi khỏi tiệm sách trong nháy mắt Snape rút cổ lại, một nửa vì khó chịu, một nửa vì lạnh, trang sức là thứ cho con gái dùng đi.

“Lạnh sao?” Harry thân thiết hỏi.

Snape nhẹ nhàng lắc đầu.

Harry đẩy cửa kính của tiệm trang sức, đầu tiên liền lấy một chiếc khăn quàng cổ treo ở sát cửa quàng lên cổ bạn trai, là loại kiểu dáng trắng đen xen lẫn: “Anh ra ngoài nên mang khăn quàng cổ, thích không?”

“.....” Snape không nói gì, nhưng biểu tình nhanh chóng thả lỏng.

Bà chủ tiệm trang sức dùng ánh mắt quỷ dị nhìn hai vị khách hàng duy nhất trong tiệm.

Harry nhận thấy đối phương rất thích, cậu xếp chiếc khăn gọn gàng, sau đó chuyển qua xem đồ trang sức liền hoa cả mắt, Harry có chút dao động, Hermione thích mấy thứ này sao? Sao có thể chứ, Harry không thể tìm được chút nữ tính nào trên người Hermione. Sở thích sao.

Snape bị một sợi dây chuyền lôi kéo sự chú ý, đó là một viên đá nhỏ có hình oval, màu trắng ngà, dưới ánh đèn phản xạ ra ánh sáng cũng vô cùng nhu hòa.

“Đây là đá ánh trăng.” Chủ tiệm đi tới giới thiệu: “Đây là bảo thạch có thể hấp thụ tình yêu.....”

Chủ tiệm còn chưa nói xong đã bị Snape hung hăng trừng mắt, hơi thở cường đại làm bà phải ngậm miệng lại.

“Ta muốn.” Snape trực tiếp cầm lấy sợi dây lên tay, ngay cả giá cũng không hỏi tới.

Kết quả, Snape sài hết toàn bộ tiền trên người mình.

Harry thoáng sửng sốt, nói lắp bắp: “Tôi tôi.....phải đi mua sách.”

Ra khỏi cửa, Harry trộm nhìn đối phương.”

“Này.” Snape quay đầu qua một bên, vươn tay.

“Mua cho tôi sao?” Harry lập tức gờ lên nụ cười thật tươi.

Snape đỏ mặt gật đầu, y lần đầu nhìn thấy viên đá này liền cảm thấy nó rất hợp với Daniel, nhu hòa không chói mắt lại vô cùng ấm áp.

“Tôi đeo không được.” Harry thử vài lần cũng không đeo lên được.

“Ngu ngốc.” Snape mắng nhỏ, không thể không đi hỗ trợ, hai tay vòng ra sau cổ thiếu niên, cánh mũi to của Snape vô tình lướt qua môi đối phương, tay y khẽ run lên nhưng vẫn thuận lợi đeo xong.

Harry ngây ngô cười hắc hắc, có qua có lại giúp bạn trai chỉnh tốt khăn quàng cổ.

Hai người quay lại tiệm sách một lần nữa, lần này Harry chuyên chú đọc sách trên kệ, cậu nhất định phải chọn một quyển thật hay.

Snape không có việc gì làm xoay người đi tới một kệ sách khác, thật sự rất lạnh, cho dù quần khăn quàng cổ cũng không tốt hơn chút nào, nhìn không được lại rút cổ, y cảm thấy cổ mình lạnh như băng giống như không hề mang gì cả.

Cảm giác này dường như đã từng gặp qua.

Snape nhớ lại, sau đó tâm tình lập tức rơi xuống đáy cốc.

Hai tuần trước, y từng bị cảm giác này một lần, chính là thời điểm y 5 tuổi, kết quả ngày hôm sau y liền biến đổi trở về.

Đây là có chuyện gì?

Snape luống cuống, hiệu quả của độc được không phải đã được giải sao? Vì sao lại còn xuất hiện phản ứng này? Chẳng lẽ.....

Trái tim lạnh băng trực tiếp bị quăng vào lò.

Y vẫn luôn xem nhẹ đoạn trí nhớ bị mất đi. Trí nhớ của y không đầy đủ, y hoàn toàn không nhớ được chuyện mình nấu độc được bị sự cố, lí do phải nấu độc được.

Độc được làm cơ thể cùng tâm trí của y bị co rút, nếu nói như vậy trạng thái hiện tại của y cũng chỉ là một loại hình thái co rút?

Snape vì phỏng đoán của chính mình mà hoảng sợ đến ngất người.

Không, không có khả năng. Snape xuyên qua giá sách nhìn thiếu niên đang chuyên tâm, Daniel..... Y muốn gọi, nhưng không thể phát ra được âm thanh. Ép buộc chính mình bước đi, Snape đi về phía cửa tiệm sách, nơi đó có sách báo Muggle, mấy ngày nay y không để ý tới báo chí, nhưng nếu phỏng đoán của y chính xác thì ngày trên báo.....

Tháng 1 năm 1996!

Đầu óc Snape nhất thời trống rỗng, miệng của y vô thức hé mở.

“Đứa nhỏ, cậu không sao chứ?” Ông chủ đứng chỗ quầy thu ngân hỏi.

Snape ngẩng đầu, sắc mặt y trắng bệch như vừa nhìn thấy quỷ, nếu năm nay là 1996, như vậy y đã 36 tuổi chứ không phải 18 tuổi, cách biệt gần 18 năm!

Lui về phía sau từng bước, lại tiếp tục lui về phía sau, Snape hoảng hốt bối rối chạy ào ra khỏi tiệm sách.

Snape liều mạng cắm đầu chạy, không có phương hướng, không có mục đích, cảm giác khổ sở đánh sâu vào lồng ngực y, Snape hoàn toàn hỗn loạn. Chờ đến khi y hao hết thể lực đã đứng ở một nơi hoàn toàn xa lạ mà thở hổn hển, dạ dày bởi vì hoạt động kịch liệt mà mạnh mẽ co giật, Snape đau đớn xoay người dựa vào tường, toàn bộ những thứ ăn lúc sáng đều ỏi ra hết.

Dựa vào tường bước tới vài bước, Snape tựa vào góc tường chậm rãi trượt xuống, đây là một nơi hẻo lánh, không hề có người qua lại, bất quá Snape cũng không để ý tới chuyện đó, y ôm lấy đầu mình liều mạng nhớ lại, nhớ lại những kí ức mình đã đánh mất, càng nghĩ càng đau đầu, nhưng mặc kệ cơn đau y cứ liều mạng nhớ lại, không chút lưu tình tự làm tổn thương chính mình.

Mồ hôi thấm ướt lưng Snape, áo sơ mi ướt đẫm lạnh như băng.

Thiếu niên tóc đen không ngừng run rẩy, đợi đến lúc chút khí lực cuối cùng cũng rời khỏi cơ thể, y rút cuộc mất đi tri giác.

Mặt trời lặn, ánh trăng lên cao, khí lạnh trong cơ thể ngày càng tăng, thiếu niên trong góc tường vẫn không nhúc nhích, giống như đã chết, bóng tối che dấu bóng dáng Snape, không chút nhân từ cướp đi từng tấc độ ấm trên người y, vô cùng tàn bạo.

Ngày đêm chuyển đổi, ánh mặt trời thay thế bóng đêm.

Thiếu niên cuộn mình trong góc tường đã biến thành một người đàn ông, không thể xem nhẹ sắc mặt thâm sâu, chiếc mũi ưng thật to, sắc mặt tái nhợt, người đàn ông mở to mắt, con ngươi màu đen mang theo chút mê muội, nhưng không đến một giây đồng hồ, ánh mắt lập tức trở nên sắc bén, giống như có thể cắt đứt làn khí lạnh bao quanh mình.

Severus Snape rút cuộc trở về hình dạng chân chính của mình, y là viện trưởng Slytherin.

Tay chân đều bị đông cứng, Snape không chút do dự sắc chống tay đứng lên, y rất nhanh chỉnh lí lại trí nhớ của mình, gương mặt Daniel thoáng hiện qua cùng lúc đó trái tim y cũng run lên.

Trí nhớ này vô cùng sống động, đến mức làm Snape khó có thể thừa nhận.

Một đứa nhỏ 15 tuổi.

Snape dựa vào tường, xem xem y đã làm ra chuyện gì, y cùng một đứa nhỏ 15 tuổi ở cùng một chỗ, trong cái lễ Giáng Sinh điên cuồng này!

Snape thở mạnh một hơi, tâm tình 18 tuổi nhanh chóng chuyển hóa về hiện tại. Y biết rất rõ mình là ai, siết chặt cánh tay, Snape chưa bao giờ cảm thấy tỉnh táo như vậy.

Đều là độc dược kia làm hại.

Từ khi Snape đảm nhiệm chức vụ giáo sư độc dược tới nay, đây là lần đầu tiên xảy ra sự cố lớn như vậy, đó là một liều thuốc ổn định, có tác dụng nhất định đối với tâm hồn, độc dược này cần một loại nguyên liệu là máu của rồng băng, hơn nữa phải là loại tinh khiết nhất, y mua ở hẻm Knockturn, chính là trên thực tế độc dược không được tinh khiết như yêu cầu.

Snape nhất thời sơ suất, chính là chỉ trong một phút sơ ý của y nòi quặng liền nổ mạnh, y vừa vặn bị độc dược văng trúng, cái giá phải trả chính là vận mệnh hiện tại, co rút không chỉ là tuổi tác, chính xác mà nói chính là trạng thái của linh hồn, vì thế ngay cả dấu hiệu xấu xí khắc vào tận linh hồn cũng biến mất, vì vậy y mới không chút nào hoài nghi vị trí cùng hoàn cảnh của mình. Y muốn đốt trụ cửa hàng kia, Snape nghiêng răng nghiêng lợi.

Còn có đứa nhỏ kia, vì cái gì lại xuất hiện ở đường Bàn Xoay, vì cái gì không để y lưu lạc vài ngày, vì cái gì không để y một mình chờ đợi được hiệu hết tác dụng!

Snape siết chặt tay, y không muốn nhớ tới những cảm xúc mình ngày hôm qua, những thứ mà hôm nay tự mình nhìn lại lại thấy thực buồn cười, bất luận là đứa nhỏ kia hay phần tình cảm ngây thơ này đều buồn cười. Đây hoàn toàn là sai lầm.

Snape nâng bước chuẩn bị trở về, thu thập một chút y còn phải quay về trường, nhưng vừa mới di chuyển, Snape liền dừng lại, Daniel có ở trước cửa nhà y không?

Ý niệm này trong đầu làm Snape lùi bước, Snape không muốn thừa nhận nhưng y quả thực không muốn gặp đứa nhỏ kia nữa, quỷ tha ma bắt, y không biết nên dùng cái gì để đối mặt.

Đây tất cả đều là lỗi của y, Snape cảm thấy xấu hổ, trên nóc nhà vài hôm trước, người chủ động trước chính là mình. Được rồi, thời điểm đó mình chỉ mới 18 tuổi, không có dấu hiệu Hắc Ám, không có bằng hữu, hơn nữa cũng đủ ngu ngốc, Snape tự giải vây cho mình, đáng tiếc bào chữa thế nào cũng không thể thuyết phục y lập tức về nhà.

Đứa nhỏ kia vẫn còn ảnh hưởng tới y, ít nhất bây giờ vẫn còn.

Ánh mắt Snape vô cùng rối rắm, nhất gan không dám đối mặt làm y cảm thấy xấu hổ bội phần, có lẽ y nên chờ đứa nhỏ kia đi rồi hẵng quay về, Daniel phải quay về trường, không phải sao? Suy nghĩ này vừa hiện ra lại càng làm Snape rối hơn, ừ, Meilin, Daniel là học trò của y, mười lăm tuổi, là một học trò năm thứ 5, tuy rằng y không nhớ rõ. Cho dù y là giáo sư nhưng cũng không thể nhớ hết tên cùng mặt của học trò, huống chi y cũng không có ưu ái và ham thích của giáo sư.

Học trò Slytherin cùng Gryffindor y nhớ rất rõ, nhưng Ravenclaw cùng Hufflefull, y nhớ không được mấy người, trừ bỏ vài người có thành tích độc dược không tệ lắm, những học trò khác trong mắt y đều là người qua đường A.

“Chết tiệt! Chết tiệt!” Snape hung hăng mắng, trong phút chốc y thật sự muốn giết chết chính mình.

Luồng hơi nóng phả ra từ miệng gặp nhiệt độ lạnh như băng lập tức ngưng kết biến mất.

“Dumbledore chết tiệt.” Snape bắt đầu giận chó đánh mèo sang những người khác, nếu không phải Dumbledore muốn y hỗ trợ bào chế loại độc dược này thì y tuyệt đối cũng không tự mình đi tìm phiên toái, lão già này luôn tìm được biện pháp thuyết phục y làm bất cứ chuyện gì, Snape không tình nguyện nhưng miễn cưỡng cũng phải nghe theo, nếu có thể quay lại, cho dù Dumbledore trừng mắt nhìn y cả ngày, y tuyệt đối cũng không làm.

Harry Potter lại càng chết tiệt hơn!

Đây mới là đầu sỏ gây nên mọi chuyện, ngu ngốc không học được bẻ quan bí thuật, ngu ngốc chỉ biết ôm vết sẹo kêu đau, Dumbledore nói cái gì mà thuốc ổn định linh hồn sẽ có hiệu quả, còn nói gì đứa nhỏ đáng thương cần sự trợ giúp của y, tiểu sư tử vô liêm sỉ trừ bỏ nhào tới gây họa mỗi năm thì có thể làm được cái gì!

Được việc thì ít phá hoại có thừa!

Snape thề, y trở về trường học xong nhất định phải đem Harry Potter xé thành mảnh nhỏ.

Hoàn

13. Chương 13: Chủ Ý Của Hai Người

Thời gian trôi vụt qua.

Harry chọn được một quyển sách xong thì phát hiện không thấy bóng dáng bạn trai mình đâu, cậu kỳ quái tiến tới quầy thu ngân.

“Ồ, đứa nhỏ kia à, chạy ra ngoài rồi, hình như có việc gấp.” Ông chủ nghe Harry hỏi xong trả lời: “Sắc mặt cậu ấy cũng không tốt lắm.”

Sắc mặt không tốt? Harry hơi hoảng một chút, vừa tính tiền xong liền lao ra khỏi cửa, nhưng trên đường cái vắng vẻ hoàn toàn không có tung tích Allen.

Đi đâu mất rồi? Trong lòng Harry vô cùng bất ổn, cậu vội vàng chạy về đường Bàn Xoay: “Allen, Allen!” Cậu không có chìa khóa không thể mở cửa được, chỉ có thể đứng ở ngoài gọi lớn hơn mười phút nhưng không có ai trả lời.

Không về nhà?

Harry thực lo lắng, cậu dọc theo những con phố tìm kiếm, một bên tìm một tên gọi tên đối phương, thẳng đến khi màn đêm buông xuống, vẫn không có kết quả, rơi vào đường cùng, cậu lại quay về đường Bàn Xoay, ngồi trước cửa vừa hà hơi vừa chờ. Allen không biết vì sao lại vô cơ bỏ đi, nhất định là nhìn thấy người nào đó không thể không rời khỏi, nhất định là như vậy.

Harry dựa vào ván cửa ngơ ngác ngồi suốt buổi tối, ban đêm nơi này rất im lặng, ngay cả một tiếng bước chân cũng không có, hoàn toàn không có một tia hi vọng cho Harry. Cuối cùng Harry chống đỡ không được liền nửa mơ nửa tỉnh co rụt vào cạnh cửa nặng nề thiếp đi, mãi đến khi đầu cắm xuống đất đau đớn làm tỉnh lại mới phát hiện ra mặt trời đã lên cao.

Allen cả đêm không về, chuyện này thực sự làm Harry có chút khủng hoảng.

Lúc này Harry có phần sợ hãi, cậu cùng với Allen quen biết có một thiếu sót nghiêm trọng chính là Allen mất đi một phần trí nhớ, thậm chí tên mình cũng không biết, nếu như Allen bởi vì nhớ được cái gì mà rời đi, Harry thực sợ hãi nếu người này rời bỏ mình, nếu Allen đã sớm có người làm bạn thì sao? Harry càng nghĩ càng hỗn loạn, nhưng cậu lại tự thuyết phục mình, nếu như có người như vậy, không có khả năng suốt kì lễ Giáng Sinh không hề xuất hiện lần nào.

Harry tiếp tục nỗ lực tìm kiếm một vòng nhưng vẫn không có kết quả gì.

Bốn giờ chiều, Harry không thể không rời đi, cậu không thể về muộn tiệc tối của trường Hogwarts.

Chạy tới cửa hàng Muggle mua giấy viết, viết lại vài chữ sau đó nhét tờ giấy vào khe cửa, hi vọng Allen lúc trở về có thể nhìn thấy. Cuối cùng lưu luyến nhìn căn nhà một lần, gương mặt Harry có chút tái nhợt rời đi.

Năm giờ chiều.

Snape trực tiếp độn thổ tiến vào trong nhà, xuyên thấu qua cửa sổ, y nhìn thấy bên ngoài không có ai, vô thức thở nhẹ, ngay sau đó y liền nhìn thấy tờ giấy.

Nội dung thế này:

Allen: Tôi phải về trường học, cuối tuần sẽ tới tìm anh.

Daniel của anh.

Lời nhắn hệt như con người của cậu, không hề muốn gây áp lực cho người khác.

Snape muốn thở dài, nếu Daniel oán hận cậu đột nhiên rời đi, nói không chừng y sẽ tốt hơn một chút.

.....

Bảy giờ tối, đại sảnh Hogwarts.

Dư vị của lễ Giáng Sinh vẫn còn tràn ngập khắp các góc ngách ở đại sảnh, đám học trò lú lú bàn luận về các món quà trong kỳ nghỉ cùng các tin đồn thú vị.

Đeo lại mắt kính làm Harry có chút không quen, cậu ngồi giữa Ron và Hermione, không có chút tinh thần nào, tâm trí của cậu vẫn đặt tại căn phòng u tối kia, Allen có nhìn thấy tờ giấy hay không?

“Harry!”

“A.....” Harry nghiêng đầu miễn cưỡng cười một chút.

“Bồ làm sao vậy, sắc mặt không được tốt lắm?” Hermione thân thiết hỏi, sau đó đột nhiên nhỏ giọng: “Bồ có dùng được của mình không?”

Harry gật đầu, lần này lộ ra nụ cười có phần chân thật: “Rất tuyệt, cảm ơn.”

Hermione cũng cười, lộ ra hàm răng xinh đẹp của mình: “Bồ vui là tốt rồi.”

“Hermione.....” Harry lộ ra thỉnh cầu: “Bồ có thể làm thêm loại độc dược này cho mình được không? Nhiều một chút.” Hai bình cho một lần chuyển đổi thân phận, nếu sau này mỗi cuối tuần đều phải ra ngoài thì cậu cần rất nhiều.

“Làm nhiều một chút? Chính là, Harry, bồ vui về mình rất cao hứng.” Hermione tìm từ: “Nhưng mà thứ này cũng không thể giúp bồ trốn tránh sự thật.”

“Không, không phải.” Harry chần chờ, nếu muốn Hermione trợ giúp tốt nhất là cậu nên thẳng thắn, cá tính Hermione không thể cứ mập mờ mà tiếp tục làm thứ gì đó: “Buổi tối, buổi tối tại mình nói chuyện được không?”

“.....Được.” Ánh mắt Hermione càng thêm lo lắng.

“Hắc, Harry.” Ron thúc bả vai bạn thân: “Bồ xem lão dơi kia, lễ Giáng Sinh này lão nhất định rất kinh khủng, biểu tình tựa như muốn giết tội mình vậy.”

“Là giáo sư Snape!” Hermione lập tức cắt ngang: “Hơn nữa thầy không thể giết học trò.”

“Mình chỉ đùa một chút thôi mà.” Ron nhún vai, vẻ mặt lập tức trở nên đau khổ: “Xong đời, ngày mai tại mình có lớp độc dược.”

Loảng xoảng một tiếng, Neville đang ngồi đối diện làm rớt cái đĩa khỏi tay, đứa nhỏ đáng thương vừa vặn vô tình nghe thấy lời nói của Ron.

“Ron!” Hermione nhú mi, xoay qua phía Neville: “Neville, ngày mai mình với bồ một tổ.”

Neville lập tức chuyển ánh mắt cảm kích.

Ron thét lên: “Còn mình thì sao?”

“Bồ giúp Harry.” Hermione bộc lộ khí phách nữ vương sắp đặt.

“Hai anh em chúng ta khổ rồi.” Ron nắm bả vai Harry, động tác vô cùng khoa trương.

Harry mỉm cười ứng phó.

Bữa tối Harry ăn rất ít, cậu ăn không vô.

Buổi tối lúc đối mặt với Hermione, Harry thực xấu hổ.

Hermione lo lắng hiểu rõ mà chờ đợi, không hề thúc giục.

“Mình.....thích một người.” Harry túm chặt vạt áo chùng của mình.

“A?” Hermione không hề lời mở đầu lại là chủ đề này, rất nhanh cô lộ ra vẻ mặt vui mừng: “Mình nghĩ điều này rất tuyệt.”

Harry ngượng ngùng cười, tiếp tục nói: “Nhưng mà mình lại dùng bộ dáng ngụy trang.”

“Cô ấy không biết bồ là Harry Potter?” Hermione hiểu ra: “Vậy cô ấy có thích bồ không?”

Harry cứng đờ, cậu biết đây là phần gian nan nhất, nuốt nuốt miếng, cậu không muốn nói dối Hermione: “Anh ấy thích mình.”

Là anh, không phải là cô.

Nụ cười của Hermione đông cứng lại: “Anh ấy?” Cổ họng khô khan.

Harry gục đầu xuống, cắn răng: “Ừm.”

Người đối diện có chút bối rối trầm mặc.

Đầu Harry ngày càng cúi thấp hơn.

“A, thật có lỗi, Harry, mình chỉ là có chút giật mình.” Hermione ý thức được sự trầm mặc của mình tạo thành hiệu quả tiêu cực, cô bé nhẹ nhàng đỡ lấy bả vai Harry: “Việc này không có vấn đề gì cả, mặc dù có chút bất ngờ.”

Harry cảm kích ngẩng đầu: “Bồ không ngại sao?”

“Tụi mình là bằng hữu, không phải sao?” Hermione thuyết phục đồng bạn: “Tình yêu kỳ thật là chuyện riêng, mình không nghĩ phải để tâm đến điều đó, nhưng mà không thể phủ nhận, mình thật sự kinh ngạc.”

Harry nhẹ nhàng thở ra: “Mình cũng không nghĩ mọi việc sẽ như vậy.”

“Bồ có vui vẻ không?” Hermione liếm môi: “Cùng với anh ấy?”

Harry lập tức gật đầu, không chút do dự.

Hermione ôm chầm lấy Harry: “Là bằng hữu, mình nên chúc mừng bồ nhỉ?”

“Cám ơn.” Harry cảm thấy kế tiếp dễ dàng hơn: “Anh ấy đã tốt nghiệp rồi, mình hi vọng cuối tuần có thể gặp nhau, vì thế mình hi vọng bồ có thể giúp mình làm loại được này.”

Hermione cuối cùng cũng hiểu rõ, gật đầu đồng ý.

Harry liền bày tỏ cảm tạ, sau đó đứng dậy trở về phòng ngủ.

“Harry.....”

Harry quay đầu lại.

“Mình sẽ giúp, nhưng mà” Hermione nói ra suy nghĩ của mình: “Mình cho rằng bồ nên nói anh ấy biết sự thật, tình yêu không nên có sự lừa dối.”

“.....mình sẽ suy nghĩ.”

.....

Sử dụng bột floo di chuyển tới hầm.

Snape dùng tốc độ nhanh nhất chỉnh lí xong mớ nguyên liệu độc được ngày mai cần sử dụng sau đó liền nằm lên giường.

Căn phòng không đốt đèn, tối như mực, rất lạnh.

Snape vô thức nâng tay, tư thế chuẩn bị ôm lấy người nào đó.

“Chết tiệt.” Snape ý thức được chính mình đang làm gì, y cứng đờ, lại mắng lần nữa.

Ba tuần, hai mươi một ngày đủ để tạo thành một thói quen.

Thói quen chết tiệt!

Snape tự ép chính mình nằm thẳng, nhìn lên trần nhà.

Những lúc rảnh rỗi, y lại không thể quản được suy nghĩ của mình, y lại nhớ tới Daniel, thiếu niên tràn ngập âm áp kia.

Snape lại không ngừng tự khinh bỉ chính mình, cùng lúc đó y lại kiềm không được mà hồi tưởng lại, y chờ đợi nhìn trần nhà, có lẽ chỉ có thời điểm ban đêm yên tĩnh như thế này, y mới có thể buông lỏng mình một chút, thoáng nhớ lại một ít chuyện cũ. Bất luận là tình bạn hay tình yêu, y không phải chưa từng khát vọng, nhưng đó chỉ là thời điểm còn trẻ, hai mươi năm qua, hắc ám cùng tuyệt vọng từng chút ăn mòn y, cô độc cùng lạnh lẽo bao quanh cuộc sống của y, y đã sớm nản lòng, cùng kiên quyết sẽ không ước ao những thứ xa xỉ căn bản không hề tồn tại đó, đồng dạng cũng là thứ y không xứng đáng có được.

Hơn nữa, y cùng Daniel lúc đó tính là cái gì? Snape cảm thấy chính mình thực kinh tởm làm người ta buồn nôn.

Nếu Daniel biết được mình là ai, nhất định cũng sẽ cảm thấy ghê tởm.

Trớ trêu cho mớ cảm xúc và mối quan hệ này, y phải cắt đứt nó.

Snape ngồi bật dậy, trở lại phòng khách, nếu Daniel lại đến tìm y, y nên làm cái gì.

Thuốc lãng quên.

Thần chú lãng quên có gây ra một vài tác dụng phụ, Snape loại bỏ, vậy dùng thuốc lãng quên đi, loại độc dược này so ra rất ôn hòa cũng không có tác dụng phụ, chính là có thể phá giải được, bất quá cũng không dễ, dù sao đối với Daniel mà nói, đây dù sao cũng chỉ là 21 ngày trong tuổi 15 mà thôi, cũng không phải..... rất quan trọng.

Snape thấp sáng đèn, chăm chú xử lý dược liệu, đặt nồi quặng lên ngọn lửa màu xanh nhẹ nhàng lay động, giống như ma trôi.

Nam nhân tóc đen không chút thay đổi sắc mặt, động tác vô cùng thành thạo.

Bốn giờ sau, độc dược màu bạc được rót vào lọ thủy tinh.

Snape nhìn lọ độc dược, thật lâu thật lâu, cuối cùng cầm lấy nó vào phòng ngủ, đặt trên đầu giường.

Lần thứ hai nằm lên giường, Snape mạnh mẽ áp chế tình tự đang trào dâng trong lòng, y dùng bế quan bí thuật, chậm rãi làm trống rỗng đầu óc, sắc mặt lạnh như băng bao trùm lên gương mặt Snape.

Snape nhắm mắt lại.

Làm như không nhìn thấy chính mình lúc 18 tuổi đang khóc trong nội tâm.

Hoàn

14. Chương 14: Phạt Cấm Túc

***Note: “Lumos”: Giữ nguyên (ý nghĩa: thấp sáng) [trích từ nhà cuuviho]

“Hắc, Harry, khi nãy bồ ăn ít quá.” Ron oán trách nói: “Meilin, kế tiếp tội mình phải đối mặt chính là.....” Ron đưa mắt nhìn về phía trước, chú ý Hermione không thể nghe được cậu mới nói tiếp: “Lão dơi, lão dơi chết tiệt! Bồ phải có đủ sức khỏe mới có thể đối mặt với trận mưa nước miếng tung tóe của lão.”

Harry bị chọc cười: “Được rồi Ron, mình biết rồi.” Cậu biết Ron đang lo lắng tình trạng của cậu mới cố ý nói như vậy.

“Đầu sọc, lại chuẩn bị diễn màn nổ nòi quặng sao?” Malfoy hất cằm đã sớm chờ để chế nhạo Harry: “Không thể không nói, suốt lễ Giáng Sinh tao hoài niệm nhất chính là chuyện này.” Goyle và Crabbe lập tức phá lên cười hưởng ứng.

“Cút ngay, Malfoy!” Ron hạ giọng, nhóm Gryffindor đều biết, cứ ồn ào ở cửa lớp độc được chỉ có chịu thiệt. Ron kéo Harry chen vào cửa rất nhanh ngồi xuống vị trí của mình.

“Hừ.” Thiếu niên tóc bạch kim nghênh ngang tiến vào, thuận tiện giơ ngón giữa chĩa về phía Harry.

Harry nghiêng đầu qua một bên không để ý tới, cậu có hơi đau đầu, tinh thần cũng không được ổn định.

“Mở trang chín mươi.” Âm thanh âm trầm lạnh như băng của nam nhân cùng tiếng bước chân đột ngột vang lên, Snape phất áo chùng đen nhanh chóng đi về phía bục giảng, bên dưới lập tức vang lên âm thanh lật sách.

“Potter, im lặng phản đối sao?” Âm thanh lãnh khốc lại vang lên.

Chẳng qua động tác của Harry hơi chậm một chút mà thôi.

“Gryffindor trừ mười điểm.”

Ánh mắt nam nhân lấy Harry làm điểm xuất phát bắt đầu quét một vòng xoay quanh nhóm Gryffindor, tạm ngừng lại một giây trên người Neville, cậu bé lập tức run lập cập, may mắn Hermione âm thầm chống đỡ thiếu niên đang vô cùng sợ hãi, nếu không nhất định đã ngã phịch xuống đất.

Lớp học còn chưa bắt đầu đã bị trừ điểm, vẻ mặt Ron buồn như đưa đám, bởi vậy có thể nhận ra tâm tình lão dơi tồi tệ nhất từ xưa đến nay.

Nội dung bài học hôm nay là điều chế thuốc cầm máu.

Giải thích đơn giản đã được trình bày trên bảng, bên dưới chính là phương pháp điều chế.

“Neville, giúp mình cắt được liệu là được rồi.” Hermione nhỏ giọng căn dặn, quyết tâm không để sát thủ nòi quặng có cơ hội chạm tay vào quặng độc được.

Cậu bé nhút nhát cúi đầu ừ một tiếng.

Ron bắt đầu đặt nòi quặng lên, Harry thì đang cắt rễ hoa cúc.

“Potter, cắt thành miếng mỏng chứ không phải thành từng khối, thỉnh lực hay thị lực của ngươi có vấn đề?” Lại một lần nữa, người nào đó lạnh lùng trào phúng: “Gryffindor trừ mười điểm.”

Harry siết chặt nắm tay, vẫn như trước không nói gì.

Đợi cho nam nhân đi tới một bàn khác, Ron kéo Harry, hai người thay đổi vị trí: “Nòi quặng giao cho bồ.” Kẻ ngu cũng nhìn ra được lão dơi cố tình nhắm vào Harry, so với quá khứ còn gay gắt hơn.

Không thể đem tới thêm nhiều phiền toái cho Ron, thành tích độc được làm ra là kết quả của hai người. Harry tự nói với chính mình phải nhẫn nại, nhẫn nại hơn nữa, cậu cần thận thực hành theo phương pháp chỉ dẫn, không để Snape tìm được thiếu sót gì nữa!

Chất lỏng trong quặng chậm rãi biến hóa, lốc xoáy nho nhỏ làm cậu trong nháy mắt có chút hoảng hốt, Allen, cậu nhớ tới bộ dáng chuyên chú điều chế độc được của Allen, im lặng nhưng lại chói mắt như vậy.

Tầm mắt Harry bị kín một tầng hơi nước, cậu nhớ anh.

Răng rắc một tiếng, Harry bừng tỉnh hoàn hồn lại, ngơ ngác nhìn chất lỏng từ phần nòi quặng bị rạn nứt chảy ra, xuôi theo mặt bàn chảy xuống sàn tạo thành một mớ chất lỏng nâu sậm sền sệt.

“Ông trời của tôi ơi!” Ron rên khẽ.

“Tài hoa của cứu thế chủ thực sự làm người ta có ấn tượng sâu sắc.” Snape nhanh chóng vụt tới, mắt nheo lại, hai tay khoanh trước ngực: “Đem việc phá hoại lớp học của ta làm trò vui sao?”

“Con không phải cố ý!” Harry cuối cùng cũng phản bác lại.

“Câm miệng, đem mớ cuồng vọng tự đại của ngươi thu hồi lại, mặc dù ta thực hoài nghi ngươi có hiểu được thế nào là khiêm tốn không.” Snape tức giận: “Cầm tức, Potter, chà rửa từng góc ngách ở đây, không được dùng phép thuật.”

Hermione chuyển một cái nháy mắt qua Harry, cậu liền cố nén oán hận im miệng lại.

“Một mình, không được có người hỗ trợ.” Snape nhìn quét một vòng nhóm Gryffindor, bổ sung.

Đây là lớp học cuối cùng trong ngày, tan học chỉ có mình Harry lưu lại.

“Cố gắng làm một con gia tinh đầu sọc đi.” Malfoy ác ý vụt lại một câu, cười to dắt theo đám người hầu của mình nghênh ngang rời đi.

Đám học trò cũng lục tục rời đi.

“Ta sẽ đến kiểm tra, đừng hi vọng có thể qua loa cho xong.” Snape ném lại cảnh cáo sau đó cũng rời đi.

Harry vô lực ngồi xuống, bên chỗ nhóm Gryffindor rất sạch sẽ chỉ có chỗ của cậu bị bẩn, nhưng phía bên Slytherin, Malfoy để lại khá nhiều món quà lưu niệm cho cậu.

Lấy bàn chải trong ngăn tủ, Harry quỳ trên mặt đất bắt đầu chà rửa.

Cậu đã đem lại rất nhiều phiền toái cho học viện, không thể tiếp tục gây rối nữa.

Sàn nhà lạnh như băng, nước cũng lạnh như băng, hai bàn tay của Harry lộ ra ngoài đã đông lạnh đến đỏ bừng, từ lễ Giáng Sinh đến bây giờ, giống như từ thiên đường nháy mắt rơi tuột xuống địa ngục, một dòng nước ấm ấm len lỏi trong hốc mắt, Harry khẽ cắn môi, cậu ngẩng đầu lên cố bức nước mắt chảy ngược vào trong.

Phòng học trống trải chỉ còn vang vọng tiếng âm thanh chà sát.

Thời gian bữa tối Harry cũng không đi, dù sao cậu cũng không muốn ăn gì, nếu phòng học không được rửa sạch không biết Snape sẽ hạnh hạ cậu cỡ nào, hai chân quỳ gối dần dần tê mủi, Harry rất lạnh..... thực cô độc.

Về sau, Harry hoàn toàn nương theo quán tính mà di chuyển bàn chải, chỉ một chút nữa thôi, chà xong cậu có thể trở về.

Chờ đến khi chỗ bẩn cuối cùng trở nên sạch sẽ, Harry chống tay lên bàn lão đạo muốn đứng lên.

“Bịch!” Cậu té ngã xuống mặt đất.

Cơn chóng mặt không thể kháng cự đánh úp tới, đầu Harry thực nặng, ngo ngoáy, cậu cố gắng nhưng không thể nâng nổi một đầu ngón tay.

Cậu bé đại nạn không chết nhưng cuối cùng chết trong phòng học độc được.

Đây là suy nghĩ cuối cùng trong đầu Harry trước khi hoàn toàn mất đi ý thức, thực buồn cười.

Mười giờ tối.

Snape theo thường lệ đi tuần tra.

Potter không xuất hiện ở bữa cơm tối làm y vô cùng tức giận, tên nhóc này hiển nhiên dùng cách này để tỏ vẻ kháng nghị cùng khoe khoang vẻ khác người của mình.

Tốt nhất ngươi nên hi vọng phòng học thật sự đã sạch sẽ, nếu không ngươi sẽ thực xúi quẩy. Snape âm trầm nghĩ, đẩy cửa phòng học ra: “Lumos!”

Phòng học thực sạch sẽ, nhưng cái càng làm người ta chú ý hơn chính là đứa trẻ cuộn mình hôn mê trên mặt đất.

“Potter!” Snape bước tới, sắc mặt đứa trẻ không có chút huyết sắc, trắng bệch lạnh lẽo, trời ạ!

Snape vội vàng ẵm đứa trẻ chạy tới bệnh thất.

Năm phút sau, bệnh thất.

“Severus Snape! Tên chết tiệt nhà người đã làm cái gì!” Bà y tá của Hogwarts bị đánh thức rống to với viện trưởng Slytherin.

Snape lui từng bước về phía sau, khô khốc nói: “Trừng phạt thích đáng, rất rõ ràng là tự mình Potter.....”

“Câm miệng! Snape!” Bà Pomfrey phần nộ chỉ vào cái mũi to của nam nhân mắng to: “Người xem tên ngu ngốc nhà người đã làm cái gì! Nó chỉ là một đứa trẻ! ”

Đứng trước mặt nữ vương mạnh mẽ nhất ở trường Hogwarts im lặng mới chính là đạo lý, Snape ngậm miệng lại.

Bà Pomfrey hung hăng trừng mắt liếc nam nhân, sau đó quay lại ném một đồng thần chú đo lường kiểm tra lên người Harry, sắc mặt của bà càng lúc càng khó coi: “Nó bị lạnh, đói, rét! Chỉ sợ suốt ba ngày nay cũng chưa ăn cái gì! Ôi, đứa trẻ đáng thương, ngủ không đủ giấc.”

Không ăn gì cũng không ngủ? Snape bị kết quả này làm chấn động.

“Cút đi, nơi này không cần người!” Bà Pomfrey chĩa ngón tay trở ra phía ngoài, mặt mày hung tợn, chỉ cần không phải sự cố độc dược sẽ không cần tới đại sư độc dược.

Snape nghiêm mặt nghe theo chỉ thị đi ra ngoài.

Biểu tình của bà Pomfrey lập tức từ phần nộ chuyển thành đau lòng, náng tiến tới cởi bỏ nút áo đồng phục của đứa trẻ, quá chặt đối với hô hấp không tốt, sau đó là một câu thần chú giữ ấm cùng các câu thần chú chữa trị, bà Pomfrey bận rộn không ngừng nghỉ, bà còn phải nói chuyện với hiệu trưởng, tình trạng của đứa trẻ này rất tệ.

Harry im lặng ngủ trên giường bệnh, sắc mặt sau khi được chữa trị đã chuyển biến tốt hơn nhiều, nơi cổ áo mở rộng lơ lơ có thể nhìn thấy sợi dây chuyền xinh đẹp, đá ánh trắng tỏa ra quang mang phản xạ nhàn nhạt.

Đáng tiếc, người nào đó chạy trốn chết không được nhìn thấy.

.....

Snape còn đang ngồi thờ ra ở hầm của mình, y đang tự trách.

Y không phải là một con quái vật, đương nhiên y cũng biết tự trách.

Cho dù là tên nhóc Potter kia không biết quý trọng cơ thể của chính mình, làm chính mình biến thành bộ dáng như vậy, nhưng bất luận thể nào trừng phạt của y cũng phát ra tác dụng là ngọn rơm cuối cùng, nó đè sụp Potter.

Chết tiệt, y cũng không phải vì muốn giết tên nhóc đó mà ở đây làm giáo sư.

Bất quá, sai lầm ở lớp độc dược quả thực là do Potter gây ra, điểm này không thể nghi ngờ.

Snape ảo não, hiện tại truy cứu việc xử phạt có hợp lý hay không hoàn toàn không có ý nghĩa.

Đáng giận, được rồi, y thỏa hiệp, y sẽ không dùng lao động tay chân để trừng phạt Potter nữa, nhưng tuyệt đối không thể hơn nữa!

Tiếp đó phiền não của Snape biến thành làm thế nào để ứng phó lão hiệu trưởng, không thể nghi ngờ y không thể nào thoát khỏi cuộc nói chuyện này.

Bởi vì đã sớm chuẩn bị tâm lý nên khi muộn một chút gặp Dumbledore tới chơi không hề có chút ngoài ý muốn.

“Severus, bà Pomfrey nói cho tôi biết một vài việc, bà ý hơi kích động nên tôi muốn xác nhận một chút.” Ngừ khí Dumbledore có vẻ ôn hòa nhưng biểu tình lại vô cùng nghiêm túc.

Xác nhận? Cách nói uyển chuyển cỡ nào nga, Snape tức giận nói: “Loại trừ các tính từ đặc biệt thì chính là sự thật.”

“Severus.” Dumbledore thở dài: “Harry chỉ là một đứa trẻ, nếu có thể thì anh thân mật với nó hơn đi.”

Snape nhanh chóng trừng mắt, cười lạnh: “Không cần đề cập tới loại yêu cầu không thực tế này.”

“Nó thật là một đứa trẻ tốt.” Dumbledore vuốt râu để lộ biểu tình thất vọng.

“Lấy lòng mọi người, cuồng vọng tự đại, không biết quy củ.” Snape tiếp tục cười lạnh: “Giống cha nó như đúc, rõ ràng là Gryffindor! Đáng tiếc định nghĩa tốt của ta cùng ngài hiệu trưởng hoàn toàn bất đồng.”

“Severus!” Dumbledore tăng thêm khẩu khí.

Trầm mặc.

“Tôi hi vọng sẽ không phát sinh chuyện tương tự.” Dumbledore nói.

“Tôi sẽ cố gắng.” Snape khô cần đáp lại.

Dumbledore lại thở dài: “Còn có, Chương trình học bế quan bí thuật tạm thời ngừng lại, bà Pomfrey nói trạng thái Harry rất bất ổn, nên nghỉ ngơi một thời gian.”

Snape nghiêm mặt nhìn theo bóng Dumbledore biến mất trong lò sưởi âm tường.

Hoàn

15. Chương 15: Chấm Dứt

***Note: đóa hoa quỳnh sớm nở tối tàn: ý nghĩa là 1 sự việc chỉ diễn ra trong 1 khoảnh khắc mà thôi ^^!

Đoạn thơ trong chap trích từ bài : When The Lamp Is Shattered (khi đèn nát tan) một trong các bài thơ của Shelley (Trích từ phần dịch của trang thơ Đỗ Từ Nghĩa)

Mấy ngày qua, Snape không đi thăm đứa trẻ kia, chuyện giả tạo như vậy y không thềm làm.

Hơn nữa, y cũng tin rằng mình không thềm đếm xỉa tới chính là món quà đứa trẻ kia mong muốn nhất.

Ngày thứ năm, y lên lớp đọc được của Ravenclaw và Hufflepull, không thể không nói y thật sự muốn trốn tránh, hơn nữa mỗi ngày đều nhin không được mà hướng tầm mắt xuống hai dây bàn.

Nghĩ xem, tới khi y phát hiện ra trong đám học trò hoàn toàn không có gương mặt trong trí nhớ tâm tình của y thế nào, y cứ như một kẻ ngu một mực trốn tránh, đột nhiên lại phát hiện ra hết thấy đều là âm mưu!

Năm thứ 5 căn bản không có ai gọi là Daniel, cũng không có gương mặt như vậy.

Snape thực phần nộ, xăm soi trừ một đồng điểm của hai học viện xong y về thẳng hầm, lấy danh sách toàn bộ học trò trong trường trên giá sách xuống, mấy ngày nay y cố tình quăng nó ở tầng dưới cùng để mình nhìn không tới, nhưng bây giờ y vội vàng lật xem, mỗi một trang, tình cả ảnh chụp đều vội vàng xem hết, mãi đến tận khuya y mới xem hết tất cả.

Không có, hoàn toàn không có.

Đứa trẻ đó nói dối, có lẽ tên cậu ta là Daniel nhưng không phải là học trò của Hogwarts!

Trong tiềm thức Snape không tin người kia nói dối mình.

Hừ, không sao cả, dù sao cũng sẽ không có quan hệ gì nữa, Snape liếc nhìn lọ thuốc lãng quên trên đầu giường.

Thứ bảy.

Harry phải dùng rất nhiều lời lẽ mới có thể thuyết phục Hermione để cậu đi, thậm chí không thể không ở phòng nghỉ chung ăn một đồng điểm tâm lớn Hermione chuẩn bị. Cậu biết mình lại làm những người bên cạnh lo lắng.

Chín giờ, đường Bàn Xoay.

Harry kinh hãi phát hiện tờ giấy ở khe cửa không còn nữa, đây chứng tỏ Allen có trở về hơn nữa còn thấy lời nhắn của cậu.

Harry gọi cửa, không ai trả lời.

Lại không ở nhà?

Không, Allen nếu không thể tới cuộc hẹn nhất định sẽ lưu lại tin tức cho cậu. Nếu không có này chứng tỏ cuối tuần này Allen nhất định sẽ trở về.

Cho là như vậy Harry ngồi xuống chờ đợi.

Lần này lại ngồi suốt một ngày.

Thiếu niên ngồi một ngày, nam nhân ở bên trong nhìn một ngày.

Snape sớm đã trở về nhà.

Có một loại sợ hãi ngăn cản y ra mở cửa, chỉ cần lừa Daniel uống xong độc dược là tốt rồi, thực đơn giản, y nghĩ như vậy.

Nhưng Snape vô cùng xấu hổ phát hiện chính mình trong nháy mắt nhìn thấy người này, cơn phẫn nộ trước đó lập tức tiêu tán toàn bộ, cảm giác ấm áp trong lễ Giáng Sinh một lần nữa ập về, vui vẻ, ấu trĩ, châm chọc, tất cả đều rất chân thật.

Vì thế Snape cứ đứng bên cửa sổ lẳng lặng nhìn, người này đợi không được sẽ rời đi mà thôi.

Vĩnh viễn đợi không được sẽ rời đi.

Mãi đến tận 11 giờ tối, người bên ngoài vẫn như cũ không hề có chiều hướng rời đi.

Daniel sẽ chờ ở đây cả đêm sao?

Vướng mắc làm lòng Snape đau thắt làm y phải thỏa hiệp, y uống giảm linh tề, đây là phương thức duy nhất để có thể đối mặt với cậu ta, thu lại biểu tình trên mặt, điều chỉnh tốt quần áo, mở cửa.

“A!” Lưng đột nhiên mất đi chỗ dựa làm Harry ngã quỵ về phía sau, rơi vào một đôi tay.

“Allen? !” Harry lập tức nhận ra, tất cả uất ức trong nháy mắt liền biến mất.

“.....” Loại biểu tình vui sướng này đâm xuyên ánh mắt Snape, hiện tại nhìn lại, đứa trẻ này thực gây yếu, gây đến mức làm y đau lòng.

Harry lập tức đứng lên, đột ngột ngồi dậy cùng với bị đói bụng suốt một ngày làm cậu có chút choáng váng, cậu hơi chao đảo một chút.

Snape vội vàng đỡ lấy.

Ánh mắt vừa khôi phục lại trấn tĩnh động tác đầu tiên của Harry chính là sốt ruột quan sát toàn thân bạn trai một lượt: “Anh có bị thương không? Hay là sinh bệnh? Hay có khó chịu ở đâu không?” Trước tiên phải xác nhận đối phương có việc gì hay không chính là trọng tâm chú ý của Harry.

“Không.....” Snape nghẹn lời: “Ta tốt lắm.”

“Thật tốt quá.” Harry mạnh mẽ ôm lấy cơ thể cứng ngắc kia: “Thật tốt quá..... không có việc gì thật tốt quá.”

Cầu nhàu.....

Harry đỏ mặt: “Tôi đói bụng.” Cậu cúi đầu giải thích.

Trong phòng không có thêm thức ăn gì, chỉ còn lại chút chocolate lần trước mua còn sót lại.

Harry vừa ăn vừa quan sát bạn trai của mình, chờ một lát mới nhẹ nhàng hỏi: “Allen, anh không phải... đã nhớ lại chuyện gì chứ?”

Snape không chút thay đổi sắc mặt lắc đầu, không nói lời nào.

“Trông anh có vẻ không được vui cho lắm.” Harry nói tiếp.

Hiện tại Snape không biết làm thế nào để nói chuyện cùng đứa trẻ trước mắt: “Người nên nghỉ ngơi.”

Mười phút sau, Snape vô cùng cảm giận chính bản thân mình vì đã đưa ra lời đề nghị này, bởi vì Daniel vô cùng tự nhiên ngủ bên phía bên kia giường mình, còn mỉm cười ôn hòa với y.

“Allen?” Giọng nói đứa trẻ mang theo hương vị lo lắng nồng đậm.

Được rồi, không nên để Daniel nghỉ ngơi, Snape vô cùng bối rối nằm xuống phía bên kia, đứa trẻ lập tức tiến vào lòng y lại càng làm y rối rắm cùng cứng đờ cả người.

Trong kế hoạch của y hoàn toàn không có dự tính trước chuyện này.

“Allen, tôi nghĩ mình không tìm được anh nữa.” Harry mệt mỏi cũng rất buồn ngủ, cậu dựa sát vào người bạn trai, nếu Allen không muốn nói thì cậu cũng không hỏi rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì, dù sao cậu cũng có chuyện đầu Allen, cậu không có tư cách để chất vấn đối phương: “Anh vẫn còn ở đây, thật tốt.”

Màu sắc trong đôi mắt Snape lại càng tối hơn, y chậm rãi ôm lấy đứa trẻ, tựa như đã từng làm trước đó. Cơ thể này quá gầy yếu so với độ tuổi, Daniel trưởng thành rất sớm, không tùy hứng, thậm chí ngay cả làm nũng cũng rất hiếm gặp, y biến mất không hề có lí do lâu như vậy, đứa trẻ này ngay cả một lời trách cứ cũng không có.

Có, cũng chỉ là sợ hãi bị bỏ rơi.

Snape biết rất rõ loại sợ hãi này, cũng hiểu rất rõ.

Đứa trẻ này đã trải qua khoảng thời gian không đơn giản.

“Ngủ ngon.” Harry nhanh chóng ngẩng đầu lên chạm nhẹ vào môi đối phương, sau đó vùi đầu vào chăn, an tâm ngủ.

Cảm xúc mềm mại cùng nhiệt độ ấm nóng làm Snape có trăm mối cảm xúc ngổn ngang.

Khiếp sợ, áy náy, xấu hổ, còn có cảm động.

Snape không thể phủ nhận y bị giây phút ấm áp này bao phủ, ấm áp khi được người ta coi trọng, được người ta yêu thương, đây là đối với Allen, là y 18 tuổi.

Cùng lúc đó, Snape lại càng cảm thấy thống khổ.

Bởi vì y không có cách nào tự dối mình dối người, Daniel chỉ là một đứa trẻ, quan hệ của bọn họ chỉ là một trò cười cũng là một sai lầm.

Biểu hiện của Daniel từ đầu đến cuối cũng không phải là ngây thơ khờ khạo, ngược lại, thành thực đến mức làm y đau lòng.

Nếu không có chiến tranh, không có Chúa tể Hắc Ám, không có gì cả, Snape thật muốn ném thủ, y không thể phủ nhận sự thật mình cùng đứa trẻ này ở cùng nhau thật sự rất hòa hợp, y biết chính mình rất khó để ở chung.

Ý niệm này trong đầu chỉ là một đóa hoa quỳnh sớm nở tối tàn, giây tiếp theo, Snape bắt đầu tự phỉ nhổ chính mình.

Bất luận thế nào, Daniel kém mình hai mươi tuổi là sự thật, hoàn cảnh hắc ám xung quanh y đủ để hủy diệt bất cứ người nào ở bên cạnh.

Đừng hi vọng xa vời nữa, cũng đừng để những thứ dơ bẩn của người phá hủy đứa trẻ này. Snape nhắm mắt lại, áp chế tất cả tình cảm trong lòng mình yên lặng lại, vùi lấp thật sâu.

.....

Harry ngủ đã giấc mới tỉnh lại.

Cậu bị mùi hương làm tỉnh, hương vị từ dưới lầu truyền lên.

Vừa mở mắt ra Harry liền nhìn thấy bên cạnh không có ai, trong lòng vô cùng hoảng hốt, bắt quá theo mùi hương dưới lầu cậu lập tức mặc quần áo chạy xuống lầu: “Anh đang nấu lẩu sao?” Giọng nói cậu vô cùng ngạc nhiên.

“Ta nghĩ chuyện này không có gì phức tạp.” Snape mặt lạnh nhíu mi.

“Phải phải, bậc thầy độc dược tương lai của chúng ta đối với trù nghệ cũng có tài năng thiên phú.” Harry phụ họa, vui vẻ hớn hở vọt vào phòng tắm rửa mặt: “Chờ tôi nha.”

Cho dù không nói, Snape cũng sẽ chờ, đây vốn chuẩn bị cho Daniel.

Đây là y cảm tạ cậu, Snape âm trầm nhưng không vô lễ, đây là việc y nên làm.

Harry rất nhanh quay trở ra, cậu ăn mà khen không ngớt: “Không tồi không tồi, rất có tiền đồ.” Cậu trêu chọc.

Dùng phương pháp làm độc dược để nấu lẩu, thật sự cũng không tệ.

Harry ăn nhưng cũng không ngừng gấp rau cho đối phương, người kia yên lặng ăn, bất luận được gấp cái gì đều ăn sạch.

Cơm nước xong, Harry vẫn theo thói quen nằm đọc thơ: “Anh không cần nấu độc dược sao?” Harry kỳ quái hỏi, cậu lần này không tựa vào sofa mà tựa vào lòng người kia.

“Không cần, đã làm rất nhiều.” Snape cố làm âm thanh của mình có vẻ ôn hòa, y nhắm mắt lại: “Người đọc đi, ta nghe.”

Harry không nhận ra được có chuyện không ổn, cậu cao hứng tiếp tục đọc tập thơ Shelley.

Âm thanh thiếu niên trầm bổng du dương vang vọng trong phòng khách .

“Khi đèn tắt tan. Ánh sáng chìm phai trong bụi đất. Khi mây trời tản mát. Ôi, còn đâu sắc thắm của cầu vồng! Khi cây đàn đã vỡ. Tiếng đàn êm để ai còn nhớ ?”

Snape đưa tay sờ tóc Daniel.

“Anh thích đoạn này?” Harry quay đầu lại.

Snape nhẹ nhàng gật đầu.

Harry lập tức đọc lại một lần, cậu còn muốn đọc càng nhiều hơn nữa, đáng tiếc chiếc kim giờ trên mặt đồng hồ treo tường làm cậu không thể không đối mặt với sự thật, Harry thở dài: “Tôi phải về trường, vậy cuối tuần sau gặp nha?”

Snape không muốn truy đuổi chuyện bất ổn trong câu nói kia, nó không còn quan trọng: “Từ từ, uống hết bình độc dược này.” Y nghe thấy trong âm thanh bình ổn của mình có một tia run rẩy.

“Cái gì vậy?” Harry tò mò hỏi.

“Thuốc dinh dưỡng.” Snape nhét lọ thuốc vào tay đối phương.

Harry không chút nghi ngờ ngửa đầu uống một hơi cạn sạch: “Cám ơn.”

Snape nhìn chất lỏng màu bạc chậm rãi biến mất trong miệng đứa trẻ, nhìn thấy đứa trẻ vẫy tay đi ra ngoài, y biết, chỉ cần chờ đến sau khi Harry ngủ giấc, sau đó tất cả mọi chuyện có liên quan tới Allen sẽ quên hết. Y rất tin tưởng vào độc dược của mình.

Đủ rồi, đủ rồi, đối với mình như vậy đã quá đủ.

Nhìn một vòng phòng khách, Snape ngồi xuống, y sẽ nhớ cậu.

Nhưng mà, nên chấm dứt ở đây thôi.

Hoàn

16. Chương 16: Bà Snape

Harry mang theo mớ đồ được Hermione điều chế xếp một loạt ở ngăn tủ quần áo, cất giấu đồ được là làm trái với nội quy trường học, nhất là hiện tại mụ Umbridge cứ lượn khắp trường, lỡ như bị phát hiện nhất định lại gây ra phiền phức.

Harry có chút đắc ý, cậu biết Umbridge rất muốn tóm điểm yếu của mình nhưng hết lần này tới lần khác cứ cuối tuần là không thấy bóng dáng cậu vì thế muốn bắt cũng không được, may mắn mà cậu còn có áo tàng hình.

Quay về phòng tắm qua một lần, ứng phó Ron vài câu, Harry nằm lên giường, tin tốt hai hôm nay ập tới liên tục, đầu tiên là cụ Dumbledore thông báo cậu có thể tạm thời không cần tới hầm học tập, còn nữa, Allen cũng đã tìm được, mọi việc thực thuận lợi.

Vuốt ve sợi dây chuyền trên cổ, Harry mỉm cười tiến vào mộng đẹp.

Ban đêm dần trôi qua, bình minh lại tới.

Cảnh còn người mất.

7 giờ sáng, Harry mở mắt, mơ màng chống đỡ cơ thể xuống giường, vào phòng tắm, Harry bắt đầu làm vệ sinh hằng ngày. A? Cái gì đây? Harry khó hiểu nhìn mặt gương, quan sát vật thể không rõ trên cổ mình, Harry mơ hồ nhớ là có ai đó từng nói đá ánh trắng có tác dụng thúc đẩy giấc ngủ, có lẽ là một món quà, Harry lắc lắc đầu, mình không thể chưa già đã mau quên như vậy chứ.

Nhanh chóng quăng vấn đề đó ra sau đầu, Harry quay về phòng ngủ mặc đồng phục xong cùng Ron và Neville tới đại sảnh ăn cơm.

Vừa nhìn thấy bàn thức ăn thơm phức, Harry liền cảm thấy rất đói, cậu vội vàng ăn lấy ăn để từng ngụm từng ngụm lớn.

“Tâm tình khá tốt hả?” Hermione cười tủm tỉm nhìn cậu.

“Ừh.” Harry mỉm cười đáp lại.

Hermione nháy mắt .

Harry cảm thấy có chút kỳ quái, cười một chút liền tiếp tục vui đầu ăn.

“Harry, bài tập biến hình của cậu làm xong chưa?” Ron né tránh ánh mắt của Hermione, dùng giọng điệu ai oán hỏi Harry.

Harry nhớ lại, há mồm: “Tiêu rồi, mình quên mất.”

“Một chữ cũng chưa viết?” Ron kinh ngạc kêu lên: “Ngày mai phải giao rồi đó.” Cậu lại nhận được đáp án chưa làm, so với mình còn có người chật vật hơn.

Về mặt Harry vô cùng đau khổ, đỡ lấy trán, trộm nhìn Hermione, dùng một chút mới nhỏ giọng hỏi: “Hermione, bài tập của bồ làm xong rồi phải không?”

“Harry, mình nói bao nhiêu lần rồi, bài tập phải tự mình làm.” Hermione có vẻ không vui.

Ron biết ngay là thế mà, biết không thể đùa được liền tìm tới Seamus ngồi bên cạnh.

Hermione hạ giọng: “Harry, cho dù hẹn hò cũng phải có mức độ.” Bởi vì yêu đương mà chậm trễ bài vở là hành vi ngu xuẩn nhất.

“Hẹn hò?” Harry sững sốt, trên mặt nổi lên một gợn đỏ vô cùng khả nghi: “Đừng nói giỡn.”

Hermione lầm bầm, không thêm để ý tới nữa.

Bất đắc dĩ thở dài, Harry nghĩ có lẽ phải tranh thủ đoạn thời gian nghỉ trưa viết thôi.

Giữa trưa, Harry và Ron nằm sấp trong phòng nghỉ chung múa bút thành văn.

“Dựa vào trời dựa vào đất không bằng tự dựa vào mình.....” Ron thở dài: “Một đám không có tình cảm.....”

Harry trở mình một chút tiếp tục viết, không rảnh để phản ứng Ron, đúng rồi, sau lễ Giáng Sinh, thái độ của các học sinh khác đối với cậu tốt hơn nhiều so với trước đó, bị lão dơi hành hạ phải vào bệnh thất thật sự gây ra ảnh hưởng lớn với Gryffindor.

Đây có thể xem là trong họa có phúc không?

Harry nghĩ tới lớp được ngày mai, mày lại nhú chặt.

Một lúc sau, chợt nghe thấy tiếng hoan hô của Ron vang vọng trong phòng nghỉ: “Rốt cục cũng làm xong!” Giơ tấm giấy da lên, có thể nói là vui đến chảy nước mắt.

Harry buông bút, cậu cũng làm xong rồi.

“Harry, đánh cờ phù thủy không?” Ron nhìn thấy thời gian vẫn còn sớm.

“Không ai chơi với bồ sao?” Harry vui vẻ gật đầu, thuận tiện trêu chọc một chút.

“Đó là vì mình là thiên hạ vô địch thủ.” Ron vô cùng đắc ý xếp quân cờ.

Harry cờ trắng, Ron cờ đen.

“Tên ngu ngốc này, mau để tôi xuất chiến.” Kỵ sĩ trắng giật dây.

“Thấy hắc hoàng hậu ở đâu không?” Quốc vương trắng nhìn không thấy.

Ron cười hắc hắc.

Harry nhú mi, do dự nói: “Ron.”

“Hả? Không được đi lại.” Ron vội vàng nói.

“Không, không phải.” Harry cúi đầu nhìn đám quân cờ: “Bồ có biết cách làm cho chúng nó im lặng một chút không?”

“Im lặng?” Ron chớp mắt: “Vì sao chứ? Cờ phù thủy phải âm ỉ mới vui chứ.”

“Rõ ràng im lặng tốt hơn!” Harry nâng cao âm lượng.

Ron sững sốt, Harry cũng sững sốt.

“Thật xin lỗi.....” Harry lấp bắp giải thích: “Mình mình chỉ muốn.....”

“Bồ tào, bồ chịu nhieu áp lực quá rồi.” Ron thấu hiểu chụm vai bạn thân.

Harry cúi đầu tiếp tục, như bình thường chịu thua trận.

Buổi chiều là lớp học phòng chống nghệ thuật hắc ám của mục cóc hồng.

Ánh mắt Harry trống rỗng nhìn một nơi nào đó xa xăm, phương pháp giảng bài của Umbridge có công hiệu giống hệt giờ lên lớp của giáo sư Bin.

“Harry?” Ron khẽ lay bạn thân, Umbridge vừa đọc diễn văn vừa tiến tới bên cạnh Harry.

Harry lập tức thẳng lưng, giả vờ làm ra bộ đáng chăm chú, cậu không muốn làm chim đầu đàn nữa.

Umbridge vừa lòng khiêu mi, vô cùng đắc ý đi lên bục giảng.

Thực ghê tởm, Harry buồn nôn.

“Đang nghĩ gì vậy?” Ron nhỏ giọng hỏi

Harry cũng không biết thế nào tự nhiên phun ra một câu, mà nó chính là nguyên nhân phá hủy cả lớp học.

Hoặc chính xác hơn, tác dụng của những lời này làm Ron phá hủy lớp học.

Cậu nói: “Con cóc cùng lão dơi thật sự là một đôi trời sinh.”

“Ha ha ha ——” Biểu tình nghiêm túc của Ron trong nháy mắt sụp đổ, không thể ức chế được mà bật cười thật to.

Tập thể Gryffindor một vòng xung quanh lập tức kinh ngạc nhìn Ron, Slytherin bên cạnh cũng vô cùng kinh ngạc nhìn Ron, Harry lại càng kinh ngạc hơn nhìn Ron.

Âm thanh của Ron lập tức im bặt, Umbridge từ trên cao nhìn xuống hết như một khối thịt hồng chóc đặt trên cái mâm, mục vụn vụn trông mắt nhìn hai người.

Mặt Ron từ đỏ bừng chuyển thành xanh mét, tiện đà chuyển biến thành đủ loại màu sắc.

“Ron Weasley, trò đang cười cái gì?” Umbridge nghiêng răng nghiêng lợi.

Nửa chừng bị nghẹn lại làm Ron khó chịu cực kỳ, cậu một mực lắc đầu.

“Gryffindor trừ mười điểm.” Âm thanh nặng nề của Umbridge đặc biệt âm trầm.

“Phốc.....” Ron lại một lần nữa không thể chịu nổi, ai cũng biết trừ điểm Gryffindor là sở trường đặc biệt của lão dơi, này không liên tưởng thì không nhận ra, giờ nghĩ một chút thật sự tương tự, rất giống a.

Đó là biểu tình cố gắng nhịn cười nhưng không thành công, sắc mặt Umbridge tức giận biến thành màu đen: “Ron Weasley! Cầm tức! !”

Ron rốt cuộc cười không nổi nữa, Umbridge cầm tức cùng Snape cầm tức đồng dạng vô cùng khủng bố, những học trò từng bị Umbridge giam lại chưa từng có ai toàn thân trở ra.

“Không, đây là lỗi của em.” Harry nói giúp Ron, đây đúng là lỗi của cậu: “Là em.....” Harry ngừng lại.

Ánh mắt Umbridge như một con kên kên nhìn Harry chăm chăm: “Hử?” Người phụ nữ này luôn hứng thú với việc điều tra cậu bé cứu thế: “Tôi nghĩ không chỉ riêng tôi, tất cả mọi người đều hi vọng có một lời giải thích hợp lý.”

Bên Slytherin tràn ngập ánh mắt vui sướng khi thấy người gặp họa, nhóm tiểu xà luôn hi vọng cứu thế chủ mất mặt.

“Em nói.....” Harry liếm môi.

Ron cẩn thận quan sát bạn thân.

“Quần áo giáo sư hôm nay với hôm qua giống nhau!”

“Bài học rất thú vị!”

Câu trước là Harry, câu sau là Ron, cùng nói một lúc.

“Ha ha ha.....” Bên Slytherin cười vang một trận, Malfoy chỉ huy Goyle cùng Crabbe làm trò hề.

Hermione bị thương, không đề cập tới nội dung không giống nhau, Ron ngốc nghếch bịa ra một lí do chẳng buồn cười chút nào.

Umbridge tức giận nhưng cũng vô cùng tò mò, người phụ nữ ngu ngốc nhưng lúc này lại vô cùng thông minh gõ gõ lên mặt bàn, chỉ vào tấm giấy da: “Cùng viết xuống.”

Harry cùng Ron liếc mắt một cái.

“Nếu giống nhau như đúc, Potter, trò bị cầm tức, nếu không.....” Người phụ nữ hồng chóc dè dặt âm điệu: “Hai người đều cầm tức.”

Một hay là hai, đây chính là vấn đề.

Harry cúi đầu: “Không cần cả hai người đi.” Cậu nói với Ron, âm thanh không lớn nhưng đủ để mọi người trong phòng học nghe được.

Kế tiếp trong phòng học chỉ còn tiếng hai chiếc bút lông chim ma xát trên trang giấy.

Seamus ngồi ở hàng ghế trước Harry khẽ liếc nhìn, góc độ của cậu so với Umbridge càng rõ ràng hơn.

“Phịch!” Seamus nghiêng người té khỏi ghế, kinh dị nhìn Umbridge lùi ra hai bước.

Biểu tình Seamus có vẻ rất thống khổ, nhin cười vô cùng thống khổ.

Harry viết xong, nghiêng đầu, âm thanh châm biếm của đám Slytherin thật chói tai, cười vui quá nhỉ? Harry nhìn mắt Malfoy, hoặc là không làm, đã làm phải làm đến cùng, đưa tay lên cầm lấy tấm da dê dùng sức vung qua, lướt qua Umbridge, rơi thẳng xuống trên mặt Malfoy.

“Đầu sọc!” Malfoy rống lên tức giận.

Blaise tiếp nhận tấm da dê rơi xuống, biểu tình mỉa mai trên mặt khi nhìn thấy dòng chữ trên đó liền biến mất. Chú ý tới điểm này nhóm Slytherin lập tức liếc mắt lên tấm da dê, sau đó toàn bộ biểu tình biến đổi thành phần nộ, hơi thở lạnh lẽo.

Harry nhếch khóe môi, nâng một bên mi.

Umbridge rút tấm giấy da liếc mắt một cái, tròn mắt lập tức muốn lòi ra ngoài: “Tan học!” Mụ lớn tiếng tru lên: “Potter! Cầm tức! Ngay bây giờ!”

Harry đi theo Umbridge rời khỏi phòng học.

Hermione lo lắng đi tới bên cạnh, nhìn tấm giấy da trong tay Ron.

Trên tấm giấy chỉ lập đi lập lại một từ duy nhất: ghê tởm.

“Ron?” Hermione lập tức hiểu ra Ron căn bản không hề tính toán nói thật với Umbridge.

“Làm sao bây giờ?” Cậu bé tóc đỏ mê mang, họa này cậu cũng có phần trách nhiệm.

“Bảo tên đầu sọc chờ đó!” Bên kia, Malfoy đại diện cho đám Slytherin hung tợn quăng lại một câu sau đó lập tức rời đi, toàn bộ nhóm Slytherin toát ra sát khí khủng khiếp.

Thời điểm bữa ăn tối, Harry không xuất hiện.

Lời đồn lan tràn với tốc độ chóng mặt, “một đôi trời sinh” nguyên bản đã được thăng cấp thành đủ loại, những điểm tương đồng của lão dơi cùng cóc hồng lập tức bị đám học trò liệt kê ra, so sánh một phát liền làm người ta ghen hòng trở mắt nhìn.

Mọi người đều nghĩ, giống nhau rành rành như vậy sao lại không phát hiện ra chứ, đến khi Harry vạch trần mới giống như vừa tỉnh lại sau một giấc mộng.

Vì thế ngoài biệt hiệu cóc hồng, Umbridge có thêm một nick name càng “thích hợp” hơn: bà Snape.

Đối với dãy bàn dài của Slytherin, điều may mắn duy nhất của bọn họ chính là giờ khắc này viện trưởng của bọn họ không có mặt trên bàn ăn của giáo sư, tuy rằng bọn họ không biết có thể dấu được bao lâu, nhưng mà chỉ sợ cũng chỉ có thể đếm từng giờ.

Về phần Snape giáo sư.

Malfoy tin tưởng, không có Slytherin nào có thể chịu được vũ nhục như vậy.

Huống chi, sự sỉ nhục này lại đến từ cứu thế chủ danh tiếng lẫy lừng Harry Potter.

Hoàn

17. Chương 17: Hiệu Trưởng “can Thiệp”

Em sai rồi.

Harry ngồi trong văn phòng phòng chống nghệ thuật hắc ám viết đi viết lại câu này.

Đó là một tấm giấy da có bỏ thêm ma thuật hắc ám, Harry đã sớm nghe được thủ đoạn trừng phạt của Umbridge, chỉ cần học trò phạm lỗi nhất định phải viết mấy thứ này, nếu viết câu khác cánh tay sẽ bị cắt chảy máu.

Chính là Harry không ngờ cho dù cậu nghe theo thì ngồi bút vẫn có tác dụng lên người mình, không phải mu bàn tay mà là bên trong cánh tay, hơn nữa Umbridge còn uy hiếp cậu, nếu không viết đầy hết tấm giấy da thì sẽ trừ điểm Gryffindor, trừ 100 điểm.

Harry không để ý tới điểm, nhưng cậu để ý biểu tình của mọi người khi nhìn thấy bảo thạch của học viện cạn tới đây sẽ bàn luận này nọ, cho dù không trách cứ cậu nhưng cậu cũng khó mà chịu được.

Từng nét từng nét, tay phải Harry đau đớn đến phát run.

Răng nanh cắn chặt môi dưới, Harry phát ra tiếng thở dốc khe khẽ, máu thấm ướt ống tay áo lan đến tấm giấy da cùng mặt bàn, một mảnh đỏ tươi.

Cổ tay Harry mỏi nhừ đến mất cả cảm giác, cậu hơi cúi đầu nghỉ ngơi một chút, lau đi những giọt mồ hôi lạnh chảy ra thành dòng, tấm giấy da trộn lẫn hỗn hợp máu cùng mồ hôi, từng nét từng nét chiếm đầy trên mặt giấy.

“Như vậy..... vừa lòng rồi đi?” Âm thanh suy yếu, Harry sắc mặt nhợt nhạt tiếp tục viết, còn tự giễu, viết đến từ cuối cùng nét bút xiêu vẹo có vẻ vô lực.

Dùng cánh tay không bị thương cầm lấy cánh tay bị thương, Harry lão đảo đứng lên.

Sáu giờ, thừa dịp mọi người chưa kịp về để tiếp tục xoa bóp nhanh chóng chạy về mới là hay nhất.

Dựa vào tường bước vài bước, Harry thở hổn hển đi hơn chục bước mới tới góc quanh.

Khi đến một chỗ quẹo, Harry e ẩm nhìn về phía cầu thang, xem xem văn phòng của Umbridge với hầm của lão dơi cách nhau cũng không xa, quả nhiên người gì thích nơi đó, vật hợp theo loài, ghê tởm hết như nhau.

Harry đột nhiên có chút chóng mặt, phải đứng lại vài giây mới có thể đi tiếp.

“Potter, đứng lại.” Âm thanh trầm thấp vang lên sau lưng Harry.

Lúc này Harry ngay cả tức giận cũng không bùng lên nổi, trực tiếp hóa thành cười khổ, một ngày đụng phải cả hai, chưa thấy cặp vợ chồng nào ăn nhip cỡ này.

“Lén lén lút lút định làm cái gì? Gryffindor trừ năm điểm.” Ánh mắt Snape bám dính lên người thiếu niên tóc rối.

Snape có một thói quen khi tâm tình tốt hoặc không tốt, hoặc những lúc dao động y có thói quen nhốt mình trong hầm điều chế độc dược để bình phục lại tâm tình, bỏ bữa là chuyện bình thường. Chuyện đáng nói chính là lần này tâm tình y dao động so với lúc trước lại càng phức tạp hơn, còn có khó chịu, nhưng cảm kích lại càng nhiều hơn, này rất không giống y, nhưng sự thật lại chính là như vậy.

Tuy rằng làm cho Daniel quên hết mọi chuyện nhưng Snape vẫn biết rõ cảm xúc của hai người, có cảm giác ảm áp để nhớ nhung đối với một người rất nhiều năm bị bóng tối vây quanh như y quả thật chính là món quà quý giá nhất, vì thế thái độ của y đối với đám học trò so với ngày thường đã ôn hòa hơn rất nhiều, bất quá cấu kỉnh lại tăng thêm một bậc.

“Trả lời, Potter.” Hai tay Snape giáo sư khoanh trước ngực, không thể nghỉ ngơi, Potter rất có thiên phú chọc giận y, hơn nữa còn khó chịu hơn gấp 100 lần.

Đồng phục màu đen rộng thùng thình che lấp được vết máu, Harry cố tỏ ra thực tự nhiên thả tay mình xuống, làm ra trạng thái kiên cố: “Không làm gì cả.” Cậu tăng lớn âm lượng.

“Hừ?” Nam nhân phát ra hơi thở nguy hiểm.

“Nếu không có việc gì thì em về trước, giáo sư.” Harry cúi đầu, hi vọng lần này lão dơi có thể buông tha mình, cánh tay cậu đã đau đớn đến tê dại.

Snape đứng cách đó vài bước khẽ nhú mi, không nói gì.

Harry xoay người đi, khó có dịp Snape không tiếp tục làm khó cậu.

Ánh mắt màu đen vẫn bám theo hành động của thiếu niên, Snape đột nhiên gầm nhẹ: “Đứng lại cho ta!” Y nhìn thấy trên sàn nhà có vài giọt máu nhiều xuống, tốp năm tốp ba kéo dài tới bên dưới cánh tay thiếu niên.

Bậc thầy độc dược nhanh chóng đi tới trước, ngay sau đó mùi máu tươi xộc vào khoang mũi y: “Ngu xuẩn, đưa tay phải người ra.”

Harry vội vàng lui về phía sau, trừng mắt.

“Khiêu chiến tính nhẩn nại của ta tuyệt đối không phải cử chỉ sáng suốt.” Snape lạnh lùng nói, giây tiếp theo y trực tiếp túm lấy cánh tay phải của đứa trẻ.

“A!” Harry kêu lên chói tai, cánh tay vô cùng đau đớn.

Bàn tay to của nam nhân ngừng lại trong chớp mắt, cảm giác ấm nóng dinh dính trong tay làm y hiểu rõ trong nháy mắt.

Harry đau đớn muốn rứt về, tầm mắt căn bản không thể nhìn được nam nhân đứng trước mặt, vì thế cậu không nhìn thấy động tác của nam nhân khi vén tay áo mình vô cùng cẩn thận.

Vết thương trên cánh tay sâu đến tận xương, miệng vết thương nối liền thành một câu buồn cười: em sai rồi.

Đây là trò hề của Umbridge, người đàn bà này cho tới giờ chưa từng làm trò hề này quá trốn đến vậy. Snape phần nộ, thật sự, cho dù đối tượng là ai đi nữa thì hành vi này thực sự quá tồi tệ.

“Đi theo ta, Potter.”

Harry bất động.

“Ta không muốn lặp lại.” Snape cảnh cáo.

Cùng lắm thì ngủ ở bệnh xá một lần nữa, Harry cam chịu đuối theo.

“Uống hết, sau đó cút.” Đến hầm xong, Snape chỉ làm duy nhất một việc, chính là cầm một lọ thuốc cầm máu cùng hai bình bổ huyết đặt mạnh lên bàn.

Harry sững sốt: “Cái gì?” Cậu nghĩ mình đã nghe lầm.

“Mún nằm ngay đơ ở Hogwarts? Bớt gây ra phiền phức cho ta, Potter.” Snape không thay đổi sắc mặt: “Cầm túc một túc, sau bữa cơm tối. Tạm dừng học không có nghĩa là không có cầm túc, ngu xuẩn.”

Thiếu máu quá nhiều mà ngã nhào trước mặt Snape cùng với khuất nhục mà uống cho xong, Harry chọn về sau, bởi vì về trước lại càng mất mặt hơn.

.....

Rất nhanh, Snape liền hối hận, y nên để cho tên ngốc vô sỉ đó tự làm tự chịu! Cho dù bị thối rửa hay bốc mùi cũng không liên quan tới y! Lời đồn của Hogwarts vẫn lây lan không ngừng, tin đồn về các giáo sư độc thân trong trường không thiếu, nhưng chưa có ai can đảm dám hướng mũi tin đồn về phía y.

Harry Potter!

Harry Potter chết tiệt!

Giống hệt như một bản sao của cha nó! Đê tiện vô sỉ không biết cảm ơn!

Snape không thể dễ dàng tha thứ chuyện sỉ nhục này, viện trưởng Slytherin đứng trong hầm riêng gầm lên: “Tốt chưa kìa, tên nhóc chó chết, thật sự quá tốt!”

Không cần đoán cũng biết trước hình phạt là cấm túc.

Snape cười lạnh, biểu tình trên gương mặt vô cùng vắng vẻ.

Ngày hôm sau, hơi lạnh từ hầm của xà vương Snape lạnh như băng trực tiếp đông cứng hai lớp học, công phu châm chích độc ác khủng bố đến mức làm đám học trò đều cúi đầu mà đi ra ngoài, ngay cả Slytherin cũng không ngoại lệ.

Lời đồn đã bị đè ép xuống, không ai dám mạo hiểm tính mạng.

Umbridge không biết còn trơ mắt ở trường đến bao lâu, nên biết rằng giáo sư phòng chống nghệ thuật hắc ám cứ một năm đổi một người, mà Snape vô luận hung ác cỡ nào cũng đã ở trường mười mấy năm, Ravenclaw thông minh cùng Hufflepuff tự nhiên lập tức tránh khỏi ánh đèn rực rỡ, Slytherin vốn cũng không dám lỗ mãng.

Còn Gryffindor, bọn họ triệt để kéo ánh đèn về phía Harry, điều bọn họ quan tâm nhất hiện tại chính là Harry kế tiếp sẽ làm gì.

Buổi tối, Snape đựng phải hiệu trưởng “ngẫu nhiên” tản bộ ngang qua hầm.

“Trẻ nhỏ không hiểu chuyện.” Dumbledore cười ha hả: “Severis, đừng chấp nhặt, đến ăn một khối chocolate?”

Đề nghị chocolate làm Snape giật mình, y nghe rằng: “Không cần.”

“Đừng làm khó nó, được không? Đứa trẻ này đã từng rất bất hạnh.” Dumbledore tiếp tục: “Khoai tây chiên không?”

Mắt Snape run lên: “Không cần.”

“Severus, tôi tin tưởng anh biết nên làm thế nào.” Dumbledore không hề miễn cưỡng, nheo lại ánh mắt cười cười mới rời đi.

Ánh mắt Snape trở nên thâm trầm, lão ông mặt đầy mạnh tiêu thụ đồ ngọt là chuyện thường nhưng lão này trước giờ chưa từng chào hàng khoai tây chiên!

Lễ Giáng Sinh Dumbledore có tới đường Bàn Xoay tìm y!

Chết tiệt!

Hèn chi y cứ thấy là lạ sao lão nhân này không đuổi theo mình đòi độc dược! !

Dumbledore đã biết chuyện của y cùng đứa trẻ kia!

Vốn nó chỉ là bí mật của một mình y, bây giờ.....

Snape không phủ nhận, nguyên nhân y tức giận lời nói của Potter là vì nếu nói người làm bạn với y trong mắt người khác chính là loại người như Umbridge thì không thể nghi ngờ đang sỉ nhục đứa trẻ từng cùng ở một chỗ với y, thậm chí có thể nói, đây chính là nguyên nhân thật sự làm y không thể dễ dàng tha thứ lời nói đó.

Đối với Slytherin mà nói, bao che khuyết điểm chính là thiên tính.

Tám giờ, cửa hầm vang lên tiếng gõ cửa.

Ánh mắt xanh lá của thiếu niên ủ rũ như đang đi lên pháp trường.

“Lao động phục vụ, bên kia.” Snape lạnh lùng chỉ qua một thùng sên đã chuẩn bị sẵn.

Harry tuyệt đối không ngờ hình phạt lại đơn giản đến vậy, Ron và Hermione còn nói qua nếu 10 giờ cậu vẫn chưa trở lại bọn họ sẽ đi tìm hiệu trưởng Dumbledore xin giúp đỡ.

“Não của người bị ghen sên sao?” Snape lộ ra ánh mắt chán ghét: “Xé thành hai phần, dùng tay.” Từ cuối cùng Snape tăng thêm âm lượng.

Được rồi, cũng không tốt hơn được chút nào.

Harry ngồi xuống, tức giận trừng mắt nhìn lúc nhúc trong thùng.

“Chờ ta mời người ăn khuya sao?” Snape quăng qua một ánh mắt sắc lạnh như dao, cứng rắn bức Harry thành thật cúi đầu bắt đầu làm việc.

Snape nhú mày ngồi phê chữa bài tập, gạch gạch, lời nói đã châm chích thì lời bình càng khùng khiếp hơn, thậm chí ngay cả Slytherin được điểm O cũng là hạc trong bầy gà.

Harry nhìn mỗi con sên tưởng tượng thành nam nhân tóc đen ngồi gần đó, hung hăng mà xét, dùng toàn lực mà kéo, nhóp nhép văng đầy trên áo choàng.

Thời gian nhích từng giây, không gian trong phòng yên tĩnh dị thường, đến khoảng mười giờ kém.

Harry làm xong ngẩng đầu lên, ngay cả mắt kính cũng dính vài giọt chất nhầy xanh biếc, nhịn xuống cảm giác buồn nôn, cậu nói: “Giáo sư, em làm xong rồi.”

Nam nhân tóc đen cũng không ngẩng đầu lên: “Cút đi, ngày mai tiếp tục.”

Harry nghiêng răng chịu đựng, bước vội ra khỏi hầm.

Dồn sức ỏi một trận, Harry cảm thấy đầu đau nhức vô cùng, mê mang đi về hướng kí túc xá.

“Harry, lao động phục vụ xong rồi hả?” Âm thanh hòa ái dễ gần đồng dạng với bóng dáng xuất hiện.

“Dumbledore giáo sư?” Harry lập tức lộ ra tươi cười: “Sao thầy lại tới đây?”

“Nhóm bạn của trò rất lo lắng.” Dumbledore vuốt râu, đánh giá Harry sau đó vung đũa phép.

Hương vị ghê tởm trên người thiếu niên lập tức biến mất.

“Cám ơn.” Harry nhất thời cảm thấy cả người mình dễ chịu hơn hẳn.

“Ăn khoai tây chiên không?” Dumbledore lấy ra một gói to từ trong lớp áo chùng rộng thùng thình đưa cho Harry.

Harry bị chọc cười: “Con còn tưởng thầy chỉ ăn mấy món ngọt của Muggle.”

“Ngẫu nhiên thay đổi vị một chút cũng không sai.” Dumbledore lộ ra nụ cười sâu xa: “Theo giúp lão nhân này một chút được không?”

Vì thế hai người đi dạo trong tòa thành vắng vẻ, tỉ lệ gặp được người khác thực hiếm.

“Vết thương trên tay còn không?” Cụ thân thiết hỏi.

“A? Không, không có việc gì.” Harry lắc đầu.

“Vắt vả cho trò.” Dumbledore nhẹ nhàng thở ra.

Harry lắc đầu, cậu biết áp lực của cụ Dumbledore rất lớn, nhiều lúc cụ Umbridge cũng không để mặt mũi cho cụ, mà hiệu trưởng không thể lúc nào cũng ở bên cạnh cậu.

Im lặng đi qua một hành lang, Dumbledore ngừng lại tựa vào cầu thang cuốn, vị trí này là góc chết của các bức họa trong hành lang: “Câu nói kia là trò nói sao? Về Sevenus.”

Harry sửng sốt, cậu không ngờ hiệu trưởng lại hỏi tới vấn đề này, cậu cúi đầu nhìn mũi chân, nhỏ giọng cầu nhàu: “..... dạ phải.”

“Hừm?” Dumbledore nghiêng đầu, ánh trăng xuyên qua mặt kính thủy tinh chiếu lên gương mặt cụ, trong nhất thời không thể thấy rõ biểu tình: “Ít nhất phương thức xử phạt của hai người hoàn toàn bất đồng, không phải sao?”

Harry bị mắc kẹt.

“Xuyên qua bề ngoài để nhìn thấu bản chất là một môn học vất vả.” Dumbledore đẩy gọng kính trên sống mũi: “Đứa trẻ, Sevenus sẽ không tổn thương học trò, đây cũng là nguyên nhân thầy giao trò cho anh ta.”

Dumbledore đột nhiên cúi đầu, nháy mắt giảo hoạt: “Nói cho trò nghe một bí mật, Severus cho dù tức giận tới nghìn rằng nghìn lợi thì nghìn lắm cũng chỉ trừ điểm của Gryffindor mà thôi, công thêm một ít lao động tay chân không đáng.”

Harry lập tức phản bác, tức giận nói: ” Ít ỏi không đáng?” Tiếp đó khóe miệng cậu liền run rẩy: “Dumbledore giáo sư, thầy nói thực.....” Cậu thực sự nghi ngờ mức độ chính xác trong lời nói của cụ hiệu trưởng.

“Đứa ngốc, viện trưởng cấm túc sẽ được ưu tiên so với giáo sư.” Dumbledore chụp lấy bả vai Harry.

Harry sững sốt, ý là Snape cùng Umbridge cùng lúc cấm túc, như vậy cấm túc của Snape sẽ được ưu tiên? Nói như vậy Snape ừ ừ cạc cạc cấm túc mình một tuần chính vì muốn mình tránh được Umbridge?

“Ai nha, có vẻ đã muộn rồi, Harry, trò tốt nhất nên trở về sớm một chút, nếu không nhóm bằng hữu của con sẽ rất sốt ruột.” Dumbledore có ý muốn đuổi người.

Harry bước từng bước chậm chạp, có chút dăm chiêu.

Lão nhân râu bạc xoay người trở lại phòng hiệu trưởng, ngồi trên chiếc ghế nệm êm ái, ánh mắt cụ Dumbledore lóe ra một tia lo lắng, phượng hoàng Fawkes thông minh lập tức nhảy lên chiếc bàn, dùng đầu cọ cọ tay cụ.

“Fawkes.....” cụ vui vẻ vuốt bộ lông phượng hoàng, một lát sau cụ khẽ hỏi: “Người nói xem, ta làm như vậy rốt cuộc có đúng hay không?”

Chú chim xinh đẹp cúi đầu kêu to một tiếng, tựa như đang phụ họa theo lời nói của chủ nhân.

Lão nhân râu bạc chuyển động ghế dựa, hướng mặt về cửa sổ, đắm chìm bên dưới ánh trăng, cụ lầm bầm: “Tình yêu thực sự kỳ diệu.....”

Hoàn

18. Chương 18: Harry Bất Thường

Snape rất hận Harry, nếu tầm mắt có thể giết người thì đứa trẻ kia nhất định đã bị trăm ngàn đao nhọn ghim khắp người.

Y tự hào về sức mạnh ý chí đã ngăn cản mình không giết chết cứu thế chủ, chứ không phải vì vài lời nói có vẻ có lý của Dumbledore mà ngừng việc trực tiếp xử lý tên vô liêm sỉ đó.

Chui vào tấm chăn lạnh như băng, Snape không khỏi rung mình, y đã quên làm thần chú giữ ấm, trở mình, Snape lười đi lấy đũa phép, y ngủ ở phía bên trái giường, tầm mắt nhìn về khoảng trống còn lại, ánh mắt trong khoảnh khắc trở nên phức tạp. Thật lâu sau, y vẫn không nhúc nhích, duy trì tư thế như vậy mà ngủ.

Tựa như người kia vẫn còn ở phía bên phải.

Cùng lúc đó.

Harry nằm ở trên giường lăn qua lộn lại, đây không phải lần đầu tiên hiệu trưởng bên vực cho lão dơi nhưng lại là lần đầu cụ nói rõ nguyên nhân như vậy, nhưng mà quả thật rất có lý.

Không, năm nay Snape phạt cấm túc rất nhiều, năm rồi cũng vậy, nam nhân kia chính là không vừa mắt cậu, từ đầu tới cuối đã như vậy, như vậy những lần cấm túc trước cũng cần lý do sao? Harry nhớ lại, nhưng lại không nhớ rõ.

Harry cười khổ, bị bắt chà phòng học độc được thêm một lần nữa còn hơn bị mụ Umbridge cấm túc.

Harry vùi đầu vào ổ chăn, ngón tay trái sờ sờ cánh tay phải, vết sẹo vẫn còn, miệng vết thương do ma thuật hắc ám tạo thành không thể hồi phục như cũ.

Mơ mơ màng màng, Harry tiến vào mộng đẹp, dần dần cậu lui thành một cục, hô hấp cũng dần ổn định.

Nửa đêm, Harry vô thức vặn vẹo, cái đầu nằm trên gối cọ cọ một hồi chui vào ổ chăn, đôi tay ôm chặt lấy lồng ngực.

“Allen.....”

Không ai nghe thấy câu nói mê này.

.....

“Harry, cái túi gì mà vừa mặn vừa cay của bồ hôm qua ở đâu ra vậy?” Sáng sớm, Ron đã bò tới.

Hôm qua Harry vào cửa xong liền ném một bao thức ăn vặt lên bàn sau đó liền lăn ra ngủ, đám Gryffindor đợi suốt nửa ngày nhất thời choáng váng, lão dơi còn cho thức ăn khuya? Đây đúng là chuyện cổ tích mà.

“Là cụ Dumbledore đưa.” Harry ngẩng đầu, vẫn còn buồn ngủ.

“Mình đã nói rồi mà!” Seamus lớn tiếng nói, Neville ở kế bên thở phào nhẹ nhõm.

Đầu óc Harry lập tức vận động, cười gượng: “Đừng nói với mình, mấy bồ tưởng là lão dơi đưa đi.”

Neville sợ run cả người.

“Y..... không làm khó dễ bồ đi.” Ron thận trọng hỏi.

“Bộ dáng của lão mình quen rùi.” Harry tỏ ra thoải mái để giảm bớt mặc cảm tội lỗi của bạn tốt, dù sao Snape cấm túc cũng từ nguyên nhân bị Umbridge trừng phạt mà ra.

Ron xem xét Harry vài lần, xác nhận xong mới cười phá lên: “Đúng rồi, cái này ăn rất ngon.” Cậu bé tóc đỏ gơ bao khoai tây chiên lên cười như một đứa ngốc.

“Thích thì lần sau mình sẽ mua về một ít, thực ra thì trước kia mình cũng chưa.....” Harry ngừng lại.

Trong trí nhớ cậu chỉ có Dudley từng ăn mà thôi, tên anh họ đáng ghét đó ăn xong liền quăng vào thùng rác, theo lý lẽ của Dudley thì ngay cả mảnh vụn cũng không cho cậu ăn.

Cậu mới không cần.

Chính là Harry dường như biết mua nó ở nơi nào, ngay cả siêu thị ở đâu, kệ ở chỗ nào cũng biết rõ.

Đại khái số lần cùng cả nhà đi dạo đi siêu thị không nhiều lắm, Harry buông tha việc nhớ lại, cậu nhu nhu huyết thái dương.

“Khó chịu sao?” Ron lập tức khẩn trương.

“Không có.....” Harry nhún vai, nhưng vẫn nói ra: “Gần đây cảm thấy có chút lạ.”

Seamus nhảy tới: “Bồ không phải bị lão dơi cho uống cái gì chứ?”

“Hạ độc?” Ron phát huy sức tưởng tượng của mình tới mức tối đa, sắc mặt biến thành màu đen: “Hay là ác chú?”

Harry vỗ trán, cho dù cậu bị phạt hơi nhiều nhưng mọi người cũng không nên phát sinh hội chứng nạn nhân như vậy chứ, sau một lúc lâu, cậu vỗ vỗ vai Ron: “Không, mình nghĩ chỉ là ngủ không đủ giấc mà thôi.”

Duỗi người, Harry rời khỏi phòng ngủ.

Cậu bé tóc đỏ nghiêng đầu, ba giây sau liền vọt theo sau: “Harry, bồ đang trêu mình à!”

Buổi sáng, sau khi lớp biến hình kết thúc, tổ ba người ở đại sảnh tình cờ đụng mặt Umbridge, ba người làm bộ như không có việc gì tự nhiên đi ngang qua.

“Trò Potter.” Nhưng âm thanh nũng nịu của người đàn bà hồng chóa kia cản bước Harry lại.

“Giáo sư.” Harry bất đắc dĩ xoay người, tay đưa ra phía sau làm hiệu cho hai người bạn, ý bảo hai người mau đi trước.

Ron và Hermione lại không nhúc nhích.

“Chúng ta cần tìm một thời gian tốt để nói chuyện, buổi tối 8 giờ tới văn phòng của tôi.” Umbridge kiêu căng nói.

Harry khiêu mi: “Thật có lỗi giáo sư, viện trưởng Slytherin đã xếp lịch cấm túc cho em, thật đáng tiếc em không thể cùng giáo sư nói chuyện thêm.” Cố ý tăng trọng âm vài từ, lời nói của Harry tràn ngập hương vị khiêu khích.

Mặt Umbridge tức giận tới tái lại.

Harry lập tức kéo Hermione và Ron đang sợ đến ngồi người ngồi vào vị trí.

“Harry, như vậy có được không?” Hermione liếc trộm Umbridge, có chút lo lắng.

“Mình chỉ ăn ngay nói thật thôi.” Harry nhếch khóe môi.

“Quả thế!” Ron vỗ tay, cười đến ngoác cả miệng.

“Ron?” Harry cùng Hermione cảm thấy khó hiểu.

“Nói trắng ra, bà Snape dưới uy lực của Snape cũng chỉ có thể lép vế thôi.” Ron chớp chớp mắt.

Lần này Harry không cười.

Snape giúp cậu, hơn nữa còn là cố ý giúp đỡ, nghĩ như vậy sắc mặt Harry liền xụ xuống, vui sướng vừa có được từ Umbridge cũng nhanh chóng biến mất.

.....

Hình phạt cấm túc mấy hôm nay đều là cắt con sên, Harry đã quen cúi đầu im lặng làm việc, mỗi khi quay đầu lại đều thấy nam nhân tóc đen phía sau hết như một bức tượng bằng đá.

Im lặng quá mức.

Harry đột nhiên nhớ lại lời hiệu trưởng, nếu sự thật giống như lời cậu nói, lão dơi nếu không có miệng chẳng phải không hề có chút lực sát thương nào sao?

Harry muốn cười, lập tức cố nén xuống, chờ đến khi áp chế được ý cười thì hô hấp một lần nữa bị vị thối đến gay mũi của con sên làm thở không nổi, tình huống không hay ho chút nào: “Khụ khụ.....” Harry nén giọng ho sắc súa.

Lau lau cái mũi, hương vị càng nồng nặc hơn, bàn tay Harry dính toàn chất nhầy.

Thật không biết lão dơi lấy đâu ra nhiều con sên như vậy. Harry vừa nghĩ vừa tiếp tục công việc.

“Nào bị tắc con sên à? Động tác ỉ ạch như vậy.....” Nam nhân nghiêng đầu, chen vào nói mấy câu kích thích: “Kéo dài thời gian không thể đổi lấy phần ăn khuya đâu.”

Snape ẩn nhẫn thật lâu, lý do y không nói tiếng nào rất đơn giản, tránh để mình nhất thời xúc động mà phạm sai lầm. Hiện tại cho dù trước mặt chính mà bản mặt Potter mà y chán ghét nhất, nhưng phương thức biểu hiện căm hận nhất của Slytherin chính là không thèm nhìn tới, nếu không phải tên nhóc này đặc biệt, Snape hận không thể biến ngay nó thành không khí!

“Nơi này của người...” Động tác Harry không ngừng lại, nhưng lời nói lọt vào tai cậu liền lập tức có phản xạ mà đáp lại, hoảng hốt len lỏi ập tới, nói được một nửa cậu liền ngừng lại, đầu lưỡi thắt chặt, ý thức của cậu lập tức quay lại.

Vừa rồi cậu định nói: nơi này của người nhiều lắm chỉ có thể ăn được liệu.

Đâu không phải lời học trò nói với giáo sư, mà là bằng hữu trêu chọc nhau.

Sao có thể như vậy? Nào cậu trong khoảnh khắc dường như không thể khống chế, hoặc là cơ thể lập tức phản ứng, phun ra một câu châm chọc phù hợp như vậy.

“Là thầy, không phải người!” Snape trừng mắt: “Không tôn trọng giáo sư, Gryffindor trừ mười điểm.”

“Dạ, Snape giáo sư!” Harry lờ đi cảm giác khó chịu trong lòng, lớn tiếng nói.

“Potter, cảm tức của ngươi kéo dài không kỳ hạn.” Snape lạnh khốc ra quyết định không để ý tới nữa, lần thứ hai tập trung vào đồng giấy da, Snape không ngừng lặp lại, thần kinh của mình phải cứng cỏi hơn khi đứng trước mặt đám ngu ngốc này.

Harry làm xong tất cả thì rời đi, đại sư độc được ngay cả đầu cũng không thèm nâng lên.

.....

Harry ở phòng nghỉ chung gần người, cậu mơ hồ cảm thấy gần đây mình có chút kỳ lạ, mỗi lần có cảm giác khác thường cậu đều ném nó qua sau đầu, nhưng ngay sau đó lại có cảm giác kỳ quái khác xuất hiện.

Cho dù đang ở trên bàn ăn, thỉnh thoảng cậu cũng sẽ ngây người, chờ cơn hoảng hốt qua đi, khối cà rốt trong chén đã nguội lạnh.

Cậu rốt cuộc làm sao vậy?

“Harry.”

Là Hermione.

Đã muộn rồi, Harry muốn một mình yên tĩnh suy nghĩ mới ở lại phòng nghỉ, cậu ngẩng đầu lên: “Có việc gì?”

“Cuối tuần lại đi ra ngoài sao?” Hermione tìm từ: “Mình cảm thấy bỏ không nên đi trong lúc này, Umbridge vẫn đang nhắm vào bỏ.”

“Lại đi ra ngoài?” Harry nhú mi, nghi hoặc: “Đi đâu?”

Hermione chớp mắt, đi tới bên người Harry ngồi xuống: “Harry?”

Harry càng cảm thấy kỳ quái, vì cái gì biểu tình Hermione lại phức tạp như vậy: “Hermione, mình nghe không hiểu lời bỏ nói, hơn nữa mình không cần đi đâu cả.... ra ngoài là vi phạm nội quy.”

“Bỏ——” Sắc mặt cô gái đông cứng lại, cô nghiêng mình nhìn vào đôi mắt xanh biếc của bạn mình: “Harry, bỏ đừng làm mình sợ.”

Harry bị giọng điệu dọa sợ: “Hermione, mình thật sự không hiểu được ý bỏ.”

Hermione hít sâu một hơi, chậm rãi nói: “Harry, sau lễ Giáng Sinh, bỏ nói cho mình biết bỏ có đối tượng hẹn hò, hơn nữa hai người thực sự vui vẻ.” Hermione điều chỉnh giọng điệu mình tự nhiên hơn.

“Cái gì? !” Harry khiếp sợ bật người dậy, kinh hoàng nhìn Hermione.

“Bỏ không nhớ sao?” Hermione cẩn thận hỏi thử.

Harry hoảng hốt lắc đầu: “Không, mình không biết, bỏ xác định là mình nói với bỏ?”

Hermione nuốt nước miếng, gật đầu: “Mình xác định.”

Lễ Giáng Sinh, lễ Giáng Sinh cậu đã làm gì? Harry nhớ lại, ăn cơm, ngủ, không hơn, cũng không làm gì khác nữa.

Độc được lãng quên có tác dụng điều chỉnh trí nhớ, nó che dấu trí nhớ, đồng thời dùng những trí nhớ cũ che lấp khoảng trí nhớ cần nhớ, vì thế Harry rất khó phá bỏ tầng trí nhớ giả để tìm được sự thật.

Harry Potter không thể quên được những cảm tình trong tiềm thức cùng quán tính, đây là những thứ độc được lãng quên không thể xóa bỏ.

——như là tình yêu của hai người.

Hoàn

19. Chương 19: Ánh Mắt Màu Đen

Harry ôm đầu, hoàn toàn không nhớ được cái gì.

“Harry!” Hermione nâng đầu bạn tốt lại: “Đừng nghĩ, Harry, đừng nghĩ nữa.”

Harry nhẹ nhàng thở ra: “Mình thật sự..... không biết.”

“Bồ nghe mình nói đi!” Hermione vội vàng đánh gãy lời nói của Harry: “Đây có lẽ có liên quan tới vết sẹo của bồ, bồ càng muốn nhớ lại sẽ càng trùng kếp hơn nữa.”

“Cái gì?”

“Có lẽ đó chỉ là ảo giác mà người kia tạo ra cho bồ, làm đảo lộn những suy nghĩ của bồ.” Hermione nói tiếp: “Bồ không thể loạn, Harry.”

“Ừm.....” Harry nhu huyệt thái dương.

“Rất có thể chuyện bồ nói cho mình cũng chỉ là một đoạn ảo giác.” Hermione đề nghị: “Như vậy, mình đi thư viện tìm tư liệu, chờ có kết luận mới nói tiếp, bây giờ bồ không cần suy nghĩ nhiều, được không?”

Hermione nhất định sẽ có biện pháp.

Harry chậm rãi hít thở, đồng ý.

Nhìn theo bóng dáng thiếu niên dờ dảng đi vào ký túc xá, đôi mắt màu nâu của Hermione ngưng kết tình tự khó hiểu, cô không nói ra hết suy luận của mình, một tuần trước những biểu hiện vui vẻ của Harry không có chút nào là giả dối, hay nói là bị ảo giác, đúng hơn nên nói là đoạn trí nhớ kia dường như đã bị ai đó xóa đi, hay là đoạt hồn chứ?

Mày Hermione nhúu chặt, cô phải xác nhận lại.

.....

Harry bị lời nói của Hermione quấy nhiễu, cho dù không cố ý nghĩ tới nhưng so với ngày thường lại càng hốt hoảng nhiều hơn, Ron thường xuyên phải gọi cậu hai ba lần cậu mới phản ứng.

“Potter! Người lại để quên đầu óc của mình ở bên ngoài sao?” Trong phòng học độc được, tiếng rống của đại sư độc được ngày càng thăng cấp: “Hay là cứu thế chủ kiêu căng ngạo mạn cho tới giờ chỉ là một sinh vật ngu xuẩn!”

Tiếng cười nhào vang lên từ bên trái, ánh mắt lo lắng đến từ bên phải, Harry im lặng, cậu phải cố gắng kìm chế bản thân không cần nói ra lời gì kỳ quái nữa, những lời phản bác lại không ngừng tiến vào đại não cậu, đều bị cậu cố gắng chặn lại ở cửa miệng, nếu cậu nói ra lão dơi nhất định sẽ chế cậu ra cho dù có cụ Dumbledore ngăn cản cũng vô ích.

Hốt hoảng rời khỏi phòng học, Harry thoát được Ron, còn Hermione vì cậu đã vội vã chạy tới thư viện.

“A..... Harry.....”

Âm thanh một cô gái cắt đứt suy nghĩ của Harry.

Harry quay đầu lại, gọi cậu chính là..... Cho Chang.

“Chào.” Harry có chút khấn trương, mỉm cười hơi xấu hổ.

Cô gái tóc đen cũng có chút ngượng ngùng: “Mình thấy cậu gần đây tinh thần không được tốt lắm, không sao chứ?”

“Không sao cả.” Harry nhìn cô gái đến ngây ngốc.

“Harry?” Cho nghi hoặc.

“Ánh mắt của cậu rất đẹp.” Harry nói, sau đó sắc mặt lập tức đỏ bừng: “Thực xin lỗi, mình mình.....”

Cho đỏ bừng mặt, cúi đầu, sau một lúc lâu mới nói: “Harry, có muốn cùng nhau làm bài tập không?”

Từ sau lần mời đi dạ vũ Giáng Sinh thất bại năm thứ 4, trong lòng hai người ít nhiều cũng có chút ý tứ, lúc này Harry vội vàng gạt đầu: “Được.”

Cô gái ngẩng đầu, vẻ mặt vô cùng vui vẻ.

Thư viện trường ngoại trừ dãy bàn dành để đọc sách cũng có khu phòng tự học.

Harry cùng cô gái chiếm cứ một góc, trước buổi ăn tối, hai người cũng không nói gì nhiều, chỉ ngẫu nhiên bàn luận một hai câu về bài tập, hay oán hận Umbridge vài câu.

Harry thích nhìn bộ dáng Cho bàn luận, nhất là cặp mắt đen kia, nó xuyên thẳng vào lòng cậu.

“Ngày mai chúng ta tiếp tục nha?” Khi tạm biệt, cô gái đề nghị.

Harry gật đầu.

Hermione quả nhiên nói đúng, cái gì mà có đối tượng ước hẹn chẳng qua chỉ là ảo giác mà thôi, nếu như vậy Chúa tể Hắc ám đã bị thiệt hại lớn. Cậu rõ ràng đã có người mình thích, không phải chính là Cho sao?

Liên tục vài ngày, sau khi tan học Harry đều ở cùng một chỗ với Cho, cậu vui sướng phát hiện ra khi hai người ở cùng một chỗ số lần hoảng hốt của cậu giảm đáng kể.

“Bạn bè tôi luôn oán hận chả học được gì trong lớp phòng chống nghệ thuật hắc ám.” Một lần nọ, Cho nói: “Học viện bọn mình thực để ý tới chuyện này.”

“Con cóc hồng đó có thể dạy được cái gì chứ.” Harry thở dài lắc đầu: “Môn học đó cần thực hành.”

Hai người tràn ngập cảm phần trò chuyện một ít, đương nhiên, người cảm hận nhất chính là Harry, chờ đến khi hai người chia tay, Harry trở về ký túc xá đột nhiên có một ý tưởng lập một tổ học tập.

Khi cậu thử nói ý tưởng này cho Ron và Hermione cùng nghe thì hai người bạn tốt đều giơ tay tán thành.

“Ý tưởng này thật sự tuyệt vời.” Ron lập tức chạy ra ngoài triệu tập những người tự nguyện.

Hermione gật đầu xong có chút do dự nói: “Harry, mấy hôm nay mình tra được ít tư liệu.....”

“Mình ổn rồi.” Harry tươi cười đánh gãy lời Hermione: “Yên tâm, không có việc gì nữa.”

Hermione há miệng, dở dang ừ một tiếng.

Cô định nói, Harry rất có thể đã uống thuốc lãng quên, bởi vì biểu hiện rất giống hiệu quả của loại độc được này, nhưng sao Harry lại đột nhiên trở nên bình thường?

“.....nếu có vấn đề gì, phải lập tức nói cho mình biết.” Cuối cùng, Hermione chỉ có thể nói như thế.

.....

Nhóm học tập DA chính thức thành lập, thành viên chủ yếu từ Gryffindor cùng Ravenclaw, địa điểm là phòng cần thiết ở lầu tám, nơi này là do Neville phát hiện ra.

Harry bị chọn làm người lãnh đạo đồng thời cũng là người dạy, tham gia qua cuộc thi tam pháp thuật cậu đã được mọi người thừa nhận thực lực.

Mới đầu, Harry rất khấn trương, nhưng dưới sự trợ giúp của Ron và Hermione, mọi việc tiến hành vô cùng thuận lợi, mọi người quơ đũa phép thực chiến kỹ xảo, Neville cũng đã có thể đánh bay được đũa phép của Ron.

Harry đi vòng qua mọi người, thỉnh thoảng chỉ dẫn một chút.

“Harry.” Khi cậu tới trước mặt Luna, cô gái liền lên tiếng gọi: “Tôi thực thích thần hộ mệnh của mình, cảm ơn anh.”

Cậu học tốt lắm.” Harry vò đầu, nên cảm ơn bản thân mình đã rất cố gắng chứ không phải cậu a.

Cho dù là luyện tập nhưng Luna cũng đang theo dõi hoa tai cà rốt thật to, trên mặt còn có cặp kính mắt hồng nhạt kỳ lạ, tầm mắt của cô gái chạy dọc trên người thiếu niên: “Trên người anh có rất nhiều tư tư nhưng.”

“Cái gì cơ?” Cơ mặt Harry có chút co rút.

“Là một loại động vật nhỏ rất đáng yêu, lông tơ mềm mại như nhung, nhỏ xíu, mắt thường không nhìn thấy được.” Âm thanh cô gái có chút mơ hồ: “Chúng nó thường vương vẩn trên người đang yêu, phát ra ánh sáng nhàn nhạt có màu phấn hồng, xuyên qua mắt kính tôi có thể nhìn thấy được.”

Biểu tình Harry cứng đờ, đó là bởi vì kính của cậu mà hồng nhạt.

“A, Cho!” Luna đột nhiên vỗ tay.

Harry lập tức đỏ mặt, cậu thấy Cho đi tới.

“Mình có chút không hiểu lắm.” Cho hỏi Harry, hai người nhanh chóng đi tới một góc trống luyện tập.

“Cậu thật sự quá tuyệt vời.” Cho không quên cổ vũ Harry.

“Đây là vì tất cả mọi người rất cố gắng.” Harry cũng rất vui vẻ.

.....

Thời gian học nhóm trên cơ bản là thứ bảy và chủ nhật hàng tuần.

Cứ như vậy, cơ hội Harry và Cho ở cùng nhau ngày càng nhiều hơn.

Sau ba tuần, Harry lần thứ hai chìm vào mê mang.

Thời gian cậu cùng Cho ở riêng với nhau ngày càng dài hơn, kỳ quái là cảm giác lại càng rõ rệt.

Cậu thích Cho, chính là loại thích này theo thời không không hề sâu sắc hơn, ngược lại thậm chí lại bắt đầu trở nên mờ nhạt, Cho ở trước mặt cậu ngày càng hoạt bát hơn, hay nói hay cười, mà cậu cảm thấy khoảng cách giữa hai người ngày càng lạ lẫm, dường như cậu thích chính là cô gái ít nói hay thẹn thùng, chứ không phải một Ravenclaw nhiệt tình.

Cậu thậm chí còn sinh ra một loại ảo giác, cậu xuyên qua Cho để nhìn một người khác, mà bóng dáng kia mới thực sự là người cậu yêu thích.

“Harry, đi ăn cơm tối đi?” Một ngày, thu dọn mớ bài tập xong Cho như bình thường hỏi.

“Không, mình hơi mệt.” Harry từ chối lời mời, cô gái vô cùng kinh ngạc rời khỏi thư viện.

“Hắc, Harry!” Âm thanh nhẹ nhàng từ Luna truyền tới, cô ôm sách từ phía thư viện chạy tới.

“Sao vậy?” Harry chớp mắt.

“Tôi có đem theo chút bánh quy, ăn thử không?” Cô gái tóc vàng đáng yêu đưa cho cậu một ít điểm tâm ngọt xinh xắn.

Harry không từ chối, cầm lấy một khối.

“Tư tư nhưng trên người anh ngày càng nhiều.” Luna nheo mắt lại, giống như thật sự nhìn thấy vậy.

Cười gượng hai tiếng, Harry phất tay tạm biệt, trở về ký túc xá.

Có lẽ, cậu vẫn nên nói chuyện với Hermione.

Chứng hoảng hốt của cậu dường như đã trở lại.

Cắm tức buổi tối không thể quên, Harry không có thời gian để suy nghĩ khi đối mặt với lão dơi nữa.

Gần đây cậu thật sự rất nhức đầu, từ cắt con sên Snape đã tăng lên thành rửa bình đựng độc được, còn không được phép sử dụng thần chú đối mới hay rửa sạch, đây chả phải công việc tốt đẹp gì, nam nhân kia còn nói, nếu có một tắc nào không sạch sẽ sẽ bắt cậu liếm sạch.

Bất đồng với cắt con sên, cắt con sên cậu còn có thể làm theo quan tính rùi nhân thời gian đó mà ngăn người, còn tẩy rửa bình đựng độc phải luôn bảo trì lí trí rửa từng góc ngách.

Điều này đại biểu cho lão dơi bình thường khi nhìn thấy cậu luôn liếm mất làm ngơ đã biến thành lớn tiếng rít gào.

“Làm cái gì mà ngây ngốc ra đó? !”

“Đầu óc của người bị cự quái ăn rồi à? !”

“Sự chú ý của người để đâu? Thứ Gryffindor vô kỷ luật! !”

Mọi việc cứ như vậy.

Hôm nay âm thanh lọ thủy tinh rơi vỡ vì Harry phạm sai lầm lại tăng lên một bậc.

“Potter.....” Snape mím môi thành một sợi chỉ, trong ánh mắt bùng lên hai luồng sáng đen rừng rực như hai ngọn lửa bằng: “Hiển nhiên người đang khiêu khích quyền uy của ta.”

Ý thức quay trở về, Harry cúi xuống nhìn những mảnh vỡ thủy tinh xung quanh chân mình, thôi chết.

“Cút đi.” Ngữ điệu của độc được đại sư càng thêm băng lãnh: “Còn nữa, Gryffindor trừ 100 điểm.”

Cái gì? !

Harry quay mạnh đầu lại, vẻ mặt phẫn nộ.

Một mặt cười động trên khóe môi khê nhếch của Snape: “Như vậy, trừ 200 điểm.”

“Người không thể——”

“Bởi vì người vô lễ, trừ thêm 50 điểm.” Snape đã không còn chút kiên nhẫn nào nữa: “Cút đi, ta không muốn nói tới lần thứ 3.”

Harry không muốn tranh cãi vô ích lao ra khỏi hầm.

Điều duy nhất cậu cảm thấy may mắn chính là nhóm học trò học viện đã không còn ôm gì vọng gì tới điểm nữa, mục Umbridge trừ điểm đã trừ bọn họ xuống tới thứ hạng cuối cùng, có bị trừ thêm nữa cũng chẳng còn ý nghĩa gì.

Snape sửa một cái lọ thủy tinh trở về hình dáng ban đầu, Potter hoàn toàn là một đứa ngu xuẩn, rõ ràng trong não có một cái lỗ hổng lớn, lại không hề có chút phòng bị nào, loại trạng thái hốt hoảng này chẳng lẽ Chúa tể Hắc ám lại quấy phá?

Không được, cứ như vậy thì tình hình sẽ càng tồi tệ hơn.

Hoàn

20. Chương 20: Người Yêu Của Snape

Trong những tình huống bất lực, cậu bình thường sẽ lựa chọn tự gánh vác, bất quá khi biết có người có thể trợ giúp mình, cậu sẽ thỉnh cầu xin giúp đỡ, ví dụ như khi cậu hoảng hốt thì nên đến tìm Hermione.

“Hermione, mình lại bắt đầu hoảng hốt.” Harry gọn gàng dứt khoát nói.

Hermione dường như đã đoán trước việc này, cô gái bảo Harry đi theo mình: “Bồ nên nói chuyện này với hiệu trưởng.”

Harry đứng yên: “A?”

“Hãy nghe mình.” Hermione kéo Harry đi tiếp: “Mình nghĩ rằng trí nhớ của bồ xảy ra vấn đề, có người có tình bóp méo nó. Hoặc đã dùng độc được, hoặc là chú ngữ, bất luận là cái gì, hiệu trưởng Dumbledore cũng nên biết chuyện này.”

“Trí nhớ của mình.....” Harry không cảm thấy trí nhớ mình thiếu chỗ nào, nhưng hiện tại cậu không dám xác định: “Chính là, tìm hiệu trưởng.....”

“Đây là trường học, sự tình này phát sinh ở đây, bồ không thấy hiệu trưởng nên biết sao? Nếu Hogwarts tồn tại mỗi họa ngầm nào đó.” Hermione tiếp tục công tác thuyết phục: “Hơn nữa, nếu thật như vậy, có lẽ cũng chỉ có hiệu trưởng biết nên làm thế nào để giải quyết nan đề của bồ.”

Hermione không thể nói rõ được, nếu Harry bị trúng chính là đoạt hồn chú, chuyện tình sẽ càng nghiêm trọng.

Hai người đi tới cửa phòng hiệu trưởng, ánh mắt Hermione tràn ngập khích lệ: “Mình cùng bồ vào, hay mình bồ vào?”

“Vẫn là một mình mình đi.” Harry gõ cửa: “Tỷ về mình sẽ tìm bồ.”

Thấy cửa mở ra, Hermione chào hỏi với hiệu trưởng một cái rùi rồi đi.

“Khuya như vậy còn làm phiền thầy, thật có lỗi.” Harry đi vào, phượng hoàng Fawkes đột nhiên bay tới cái giá bên cạnh cậu, vui vẻ nhìn cậu: “”Xin chào, Fawkes.”

“Fawkes với thầy rất hoan nghênh trò.” Dumbledore cười tủm tỉm bảo Harry ngồi xuống: “Trò có vẻ uể oải, đến đây, uống ly nước chanh?”

“Cám ơn.” Thức uống ngọt ngào ấm áp làm Harry thả lỏng hơn rất nhiều.

“Sắc mặt của trò so với tháng trước tốt hơn nhiều lắm.” Ánh mắt xanh biếc của Dumbledore dưới thấy kính khê chớp chớp: “Điều này làm thầy thực vui mừng.”

Harry siết những ngón tay, cắn cắn môi, cậu nhỏ giọng nói: “Con gần nhất có chút kỳ lạ.”

“Hửm?”

Harry nghe được trong âm điệu cụ Dumbledore có chút thích thú, cũng có thể cậu đã nghe nhầm, ngừng một chút cậu nói tiếp: “Hermione nói trí nhớ của con có vấn đề, cô ấy kiên quyết bảo con phải tới nói chuyện với thầy.”

“Trò cảm thấy thế nào?”

“Con không biết.” Harry lắc đầu.

Làm Harry giật mình chính là lão nhân đối diện đột nhiên phát ra tiếng cười nhẹ, tựa như đang nghe cậu kể một câu chuyện hài hước.

“Oh, Harry.” Cụ Dumbledore ngừng cười, ôn hòa nói: “Thầy nghĩ lần này cô Granger đã phóng đại hóa vấn đề, đây chỉ là một vấn đề nho nhỏ mà thôi.”

“Không nghiêm trọng sao?” Harry khó mà tin được, cậu lo lắng tới trạng thái hoảng hốt.

“Nên nói là trò có thể làm nó không nghiêm trọng.” Dumbledore vung tay, ly nước trong tay Harry lại đầy: “Đó là nếu như trò học được bề quan bí thuật.”

Harry trợn to mắt, lời nói của hiệu trưởng ám chỉ là Chúa tể Hắc Ám?

“Thầy nghĩ trò nên bắt đầu lại Chương trình học.” Dumbledore sờ sờ râu.

“.....kia.....” Harry nuốt nước miếng: “Thầy có thể dạy con được không?”

“Không, đứa nhỏ, thứ này chỉ có Snape có thể dạy cho trò.” Biểu tình Dumbledore trở nên bí hiểm.

“Không thể nào, ý con là, con đã học vài buổi ở chỗ y, nhưng mà vô ích.” Harry cố gắng thuyết phục cụ Dumbledore.

“Harry, trò là một đứa nhỏ thông minh, thầy hi vọng trò có thể nhìn thấu mặt sâu hơn.” Dumbledore hòa nhã nói: “Nguyên nhân trò không thể học tốt chính vì trò luôn kháng cự Severus, trò không thích anh ta, nhận định rằng anh ta không đáng nể.”

“Nếu thầy đã biết như vậy vì cái gì còn để con học với y?” Harry bật ra: “Chúng con chán ghét nhau như vậy, y căn bản không muốn dạy con!”

“Severus là một người có trách nhiệm, đứa nhỏ, anh ta sẽ không vì chán ghét mà không dạy trò.”

“Chính là.....” Harry vẫn không muốn.

“Thầy tin anh ta, Harry.” Dumbledore giảo hoạt nháy mắt: “Có lẽ trò nên xem xét một chút, có thể sẽ biết một ít việc thú vị?”

“Cái gì?”

Đột nhiên. Fawkes ngửa đầu lên kêu khẽ một tiếng.

“A, xem đi, nói tới Severus thì anh ta đã tới ngay rồi.” Dumbledore bảo Harry đứng im ở một bên: “Đứng ở đó, đừng lên tiếng.”

Ngay sau đó, Harry cảm thấy tầm mắt mình giống như đang nhìn xuyên qua một tầng lụa mỏng, nhưng mọi thứ trong phòng đều nhìn được rõ ràng, đây là thần chú ẩn thân? Cụ Dumbledore muốn cho cậu xem cái gì?

Cửa phòng hiệu trưởng bị đẩy ra một cách thô bạo, nam nhân mặc áo choàng đen khi tiến vào xốc lên tạo thành một cơn lốc xoáy hoàn mỹ.

“A, Severus, thật hiếm khi thấy anh tới tìm lão nhân này uống trà muộn như vậy?” Ánh mắt cụ Dumbledore lóe ra quang mang thích thú.

Snape chán ghét trừng mắt nhìn thứ chất lỏng màu da cam xuất hiện trước mặt, hừ lạnh: “Albus, chỉ mong đại não của người không bị mớ chất lỏng ngọt gắt này lấp đầy.”

Dumbledore từ chối cho ý kiến nhún vai.

Không đợi lão nhân nói chuyện, Snape không chút thay đổi sắc mặt tiếp tục nói: “Ta nghĩ người rất cao hứng biết cậu bé vàng của người gần đây ngày càng ngu xuẩn, có lẽ không cần đợi người nào đó ra tay, cứu thế chủ đã tự mình tìm một cái cây mà treo cổ.”

Harry nhin xuống xúc động muốn nhào tới đánh người kia, cứ như vậy còn có thể học được cái gì chứ? Snape mới chính là người đứng dưới tàng cây thất dây thừng cho cậu. Chính xác là vậy.

Lão dơi lạnh lùng cay nghiệt đầu đầy dầu này chỉ ước gì cậu chết đi.

“Đứa nhỏ Harry lại làm anh phải quan tâm.” Cụ Dumbledore cười ha hả.

Những lời này hai người còn lại ở đây đều cảm thấy ghê tởm đến muốn nôn hết cả cơm.

“Albus, quản giáo cho tốt cậu bé của người, ta không rảnh cảm tức nó.” Ngữ khí Snape tỏ rõ thái độ không muốn cho người nào đó gây ngốc một giây nào trong hầm của mình.

Harry cảm thấy cao hứng, xem tình hình này, chỉ còn lại cụ Dumbledore có thể dạy cậu.

“Bạn rộn nhiều việc sao?” Cụ Dumbledore không vội, vẫn là bộ dáng bình thản như trước.

“Đương nhiên.” Snape khoanh tay trước ngực, đề phòng, bày ra vẻ mặt cáo già như vậy y phải phòng bị, y kiên quyết sẽ không khoan nhượng, mặc kệ từng đáp ứng qua cái gì, y không có nghĩa vụ làm bảo mẫu cho Potter.

“Bạn rộn..... ước hẹn?” Dumbledore nháy mắt.

Đồng tử màu đen mãnh liệt co rút.

“Đứa nhỏ đó thực đáng yêu, Severus, ánh mắt của anh thực không sai.” Dumbledore tự nhiên nói.

Harry choáng váng, lão dơi có người yêu? ! Merlin, đây so với chuyện heo có thể leo cây còn kinh khủng hơn!

“.....Albus, người có ý gì?” Ngữ khí lạnh như băng cùng từ ngữ từ đôi môi dường như đã đông cứng phun ra, Snape không thể tin Dumbledore lại dám dùng chuyện này uy hiếp mình, hoặc nên nói là dùng người kia ép y, đây là việc Dumbledore không nên làm. Đây quả thực giống như phương pháp hành động của Chúa tể Hắc Ám!

“Chiến tranh rất tàn khốc.” Về tươi cười trên gương mặt cụ biến mất: “Ai cũng không biết trước sẽ phát sinh chuyện gì, có lẽ.....”

“Câm miệng!” Tiếng gầm bén nhọn vang lên từ miệng đại sư độc được.

Harry chưa bao giờ nghe qua khẩu khí như vậy từ Snape, cho dù khi Neville làm nổ nồi quặng, Snape cũng không phát ra âm thanh này, giống như nó từ lồng ngực xé rách mà tràn ra.

Nam nhân tóc đen có vẻ nôn nóng, ánh mắt y gắt gao nhìn chằm chằm cụ Dumbledore, nếu có thể đã khoét cụ thành một cái洞: “Albus, nhiều năm qua ta theo chỉ thị bán mạng cho người, không có nghĩa là cái mũi dài của người có thể ngửi tới những chuyện không liên quan tới mình!”

“Ta đương nhiên cảm kích nỗ lực của anh, chuyện tình của Harry hiện tại rất cấp bách.” Dumbledore nheo mắt lại: “Ta cần sự trợ giúp của anh.”

“Tự người có thể dạy nó!” Snape gầm lên.

“Ta cần sự trợ giúp của anh.” Dumbledore lặp lại, vô cùng kiên quyết.

Độc được đại sư tức giận hừ mạnh, hít sâu vài hơi, y thỏa hiệp: “Được rồi, người thắng, có lẽ người thích ngôi sao của giới pháp thuật chết trong hầm của ta.”

“Chuyện này sẽ không phát sinh.” Về mặt cụ Dumbledore quay về bộ dạng tươi cười.

“Nhưng mà.....” Gương mặt Snape càng tăng thêm vẻ âm trầm, hơi thở tản mát ra nguy hiểm nồng đậm: “Albus, quên đi những gì người đã thấy, không được đi tìm cậu ta, cũng không cho phép người kéo cậu ta vào cuộc chiến tranh này, đây là cảnh cáo. Người có thể yên tâm, ta sẽ không đi gặp cậu ta nữa, cậu ta cũng sẽ không ảnh hưởng tới những chuyện ta phải làm, ta biết mình nên làm cái gì, vẫn luôn nhớ rõ.”

“..... chuyện này ta sợ không thể cam đoan.” Cụ Dumbledore chậm rãi nói: “Severus, đối với người thân thiết, anh có đôi lúc thật mơ hồ a.”

“Cái gì?” Snape kinh ngạc.

“Về sau anh sẽ biết.” Cụ Dumbledore phát tay ý muốn đuổi người: “Muộn rồi, lão nhân này cần nghỉ ngơi, đừng quên chuyện đã đáp ứng với ta.”

Snape cắn môi, hung ác trừng hiệu trưởng: “Người nên hiểu rõ điểm mấu chốt của ta.....”

Cụ Dumbledore không nói nữa.

Nam nhân mang theo hơi thở điên tiết bước nhanh ra khỏi phòng hiệu trưởng, giống như một trận cuồng phong đánh ngã mở đồ vật xung quanh.

“Thật là kích động quá mức.” Cụ Dumbledore quay đầu về hướng Harry: “Thầy đoán Severus một khoảng thời gian nữa sẽ không muốn gặp thầy.”

Chú ngữ được giải trừ, Harry dờ dẫm bước tới: “Vừa nãy, Snape, giáo sư, người yêu?” Một câu bị cậu ngắt thành từng từ.

“Đúng vậy, hơn nữa Snape đặc biệt che chở cho cậu ta.” Cụ Dumbledore cười khổ: “Rất nhiều năm rồi thầy không thấy anh ta tức giận như vậy.”

“Cậu ta?” Harry lại càng hỗn loạn.

“Một cậu bé, một cậu bé rất vĩ đại.” Dumbledore hơi nghiêng đầu, khẳng định: “Giới tính không phải là vấn đề, đứa nhỏ, tuy rằng có hơi khác một chút.”

Qua cả buổi, Harry mới bình ổn lại hô hấp, cậu nhìn về phía Dumbledore, mang theo chút khó hiểu: “Thầy..... uy hiếp y?” Lợi dụng người yêu để ép y dạy cho mình? Giọng nói Harry có chút yếu ớt không tán thành.

“A, không, đương nhiên không phải.” Cụ Dumbledore lắc đầu: “Lời của thầy nói là sự thật.”

“Con không hiểu.” Harry khư khư nhìn cụ, lợi dụng tình cảm để uy hiếp, mặc kệ đó là ai, Harry đều cảm thấy hiệu trưởng làm không đúng.

Đương nhiên, cậu không bao giờ nghĩ tới Snape sẽ có loại tình cảm này, thật sự làm người ta giật mình.

“Đứa trẻ mà anh ta yêu nhất định không thể tránh được cuộc chiến này.” Lời nói cụ Dumbledore đầy ý nghĩa sâu xa: “Trò vẫn hoài nghi lập trường của anh ta à? Thầy muốn để trò biết, chuyện này tuyệt đối không cần lo lắng.”

Về mặt Harry tràn ngập hoang mang.

“Vì chính nghĩa và v...v..., như vậy lý do không cần phải nói tới, đối với Severus mà nói tình yêu đủ để chống đỡ anh ta đối kháng với Chúa tể Hắc Ám, Harry, có đôi khi những người nhìn có vẻ vô tình nhất lại chính là người sâu sắc nhất.” Trong mắt cụ Dumbledore tăng thêm vài phần cảm khái: “Thầy chỉ hi vọng, người yêu của anh ta sẽ không trở thành vết thương chí mạng.”

Harry bất luận thế nào cũng không thể áp đặt hai từ thâm tình này lên người Snape.

“Đêm nay lão nhân này nói nhiều lắm rồi, thầy tin rằng trò sẽ giữ bí mật?” Cụ nghịch ngợm nháy mắt.

“A, đương nhiên.”

“Vậy là tốt rồi, như vậy, hãy ở chung với Severus thật tốt nhé, Harry.” Đây là câu nói cuối cùng cụ Dumbledore nói với Harry ngày hôm nay.

Hoàn

21. Chương 21: Ký Ức Bị Mất Đi

Người nào rơi vào lưới tình với lão dơi đúng là xui xẻo.

Harry cầu nhàu trong cổ họng một tiếng, đi về hướng ký túc xá.

Thật sự là xui xẻo sao?

Trong lòng Harry lại đột ngột nảy lên nghi vấn, đương nhiên là xui xẻo.

Lớn lên xấu như vậy, tính tình còn cáu kỉnh, đầu thì đầy dầu, cùng loại nam nhân này ngủ trên một chiếc giường, ghê tởm muốn chết.

Harry đột nhiên ngồi xổm xuống, dựa vào tường.

Mặc kệ cậu nghĩ thế nào, cảm giác này cứ quanh quẩn trong đầu.

Được người ta yêu tuyệt đối không ghê tởm, cho dù là được yêu theo phương thức nào.

Snape vì người mình yêu mà tức giận với hiệu trưởng, hơn nữa theo cách nói của cụ, Snape thậm chí vì người đó mà đối nghịch với Chúa tể Hắc Ám.

Cố chấp, bao che khuyết điểm, kiên quyết, không để ý tới cảm giác của người khác, những biểu hiện của Snape luôn luôn như vậy.

Khi yêu, cũng như vậy.

Harry chậm rãi đứng lên tiếp tục đi, có lẽ cậu rất cô độc, cho dù có Ron và Hermione luôn ở bên cạnh nhưng cậu vẫn tịch mịch, vì thế mới ngưỡng mộ tình yêu của người khác.

“Harry, bỏ đã trở lại!” Phòng nghỉ chung, Hermione đã chờ sẵn ở đó.

“Ừm.” Harry điều chỉnh biểu tình của mình: “Mình tốt lắm.”

“Hiệu trưởng nói sao?” Hermione sốt ruột muốn biết kết quả.

“Thầy nói không có việc gì, mình chỉ cần khống chế được cảm xúc là ổn.” Harry mỉm cười, phát tay rời đi.

Hermione ngồi yên một chỗ vẫn mang bộ dáng khó hiểu.

Harry nằm trên giường nhìn thẳng lên trần nhà, trong đầu óc đều là Snape, biểu hiện của nam nhân đó trong phòng hiệu trưởng cứ tái hiện trong đầu cậu, bất tri bất giác, cậu không còn cảm thấy Snape xấu xa như vậy, người này không hẳn hoàn toàn vô cảm, có lẽ cậu có thể thử ở chung xem sao.

Cứ thử xem sao.

Nhưng sự thật chứng minh, quá khó.

Buổi tối hôm sau khi Harry tiến vào hầm, nghênh đón cậu là một ánh mắt tử vong, Snape nhìn cậu tựa như muốn cắt từng miếng thịt trên người cậu xuống.

Bị hiệu trưởng cưỡng ép tới nơi này, Harry tự biết thân biết phận mà ngoan ngoãn cúi đầu.

“Chiết tâm trí thuật!”

Harry vẫn chưa chuẩn bị xong một luồng sức mạnh đã tiến thẳng vào đại não.

Mạnh mẽ, cường chế, ác liệt tìm kiếm.

Hình ảnh cậu cùng Sirius đứng trên sườn núi bên ngoài Hogwarts nổi lên.

“Chú sẽ cho con một gia đình....” Âm thanh Sirius thực tang thương.

Harry thở mạnh, ôm đầu lui về phía sau.

Sức mạnh rút ra khỏi đại não.

“Làm rỗng đại não! Làm rỗng! Nghe không hiểu sao?” Đũa phép của Snape vẫn chĩa về phía cậu bé: “Đừng để ta nhìn thấy chó điên nữa.”

“Không được nói chú Sirius như vậy!” Harry gầm lên.

“Chiết tâm trí thuật!”

Lại một lần nữa.

Lần này chính là lúc Harry nhận được tia chớp.

“Hoàn toàn mở rộng , Potter!” Nam nhân hung tợn quả mắng: “Người lăn tới đây để phơi bày sự ngu dốt cùng bất lực của mình à? !”

Harry thở hổn hển, xụi lơ tựa vào trên ghế.

Bị người xâm nhập đại não làm cậu bị tiêu hao thể lực đáng kể, cậu có chút duy trì không nổi.

“Chiết tâm trí thuật!” Lại một lần nữa.

Lần này là hình ảnh Cedric tử vong cùng với tia sáng xanh biếc chói lòa.

Khi Snape ngừng lại, trên mặt Harry toàn bộ đều là mồ hôi lạnh.

Snape nheo mắt lại, một đoạn trí nhớ không thể xuất hiện nhiều lần như vậy, dường như Potter cố ý làm ra: “..... người đẩy trí nhớ khác lên phía trước?”

Harry rụt cổ, quật cường không nói lời nào.

“Người hoàn toàn là một tên ngu xuẩn!” Snape rít lên: “Người cho rằng thay đổi trí nhớ có thể lừa gạt được người kia? ! Hay là người nghĩ tên xông vào đầu người sẽ cho người thời gian để chuẩn bị? ! Người cho rằng mình có thể gặp nhiều may mắn như vậy? ! Cút! Cút về mà cố gắng ngấm lại! !”

Potter hoàn toàn chống cự lại phương pháp dạy của y, Snape tức giận chỉ vào cửa đuổi người đi, tình huống này không có tiến bộ gì.

Harry choáng váng cố gắng rời đi, Snape nghĩ cậu vui vẻ thích bị người ta viếng thăm đầu mình sao? Không, cậu không muốn, nhưng cậu không làm được! Cậu không có biện pháp làm đầu mình trống rỗng, này đối với cậu quả thực quá khó!

“Harry....”

Harry quay đầu lại liền nhìn thấy Cho, cậu đã lâu không cùng cô làm bài tập: “Cho.....”

“Cậu.... làm sao vậy?” Cho do dự: “Có phải mình đã nói gì hay làm gì làm cậu mất hứng không?”

“Không, không có.” Harry vội vàng nói: “Thực xin lỗi, mình, ưm, mình.....”

Chết tiệt, cậu không muốn làm con gái đau lòng.

“Vậy ngày mai chúng ta cùng làm bài tập được không?” Biểu tình của cô gái trong nháy mắt trở nên tươi tắn.

“Này.....” Harry không muốn tiếp tục mối quan hệ không rõ ràng này, hiện tại may mắn chính là cậu đã không thú nhận, nếu không hiện tại thật sự không biết nên làm thế nào: “Mình thật có lỗi, gần đây mình bận rộn nhiều lắm.”

Đây chính là có ý cự tuyệt.

Cho là một cô gái thông minh, cô thoáng ngẩng người sau đó liền cúi đầu, các ngón tay siết chặt vào nhau: “Vậy cậu nên nghỉ ngơi sớm một chút, mình trở về.” Cô gái xoay người chạy đi.

“Thực xin lỗi.” Hành lang vắng vẻ không bóng người, chỉ còn vang vọng tiếng Harry cúi đầu giải thích.

Cậu không hiểu chính mình muốn cái gì, cậu chỉ biết đây không phải cái cậu muốn, cậu không cố ý làm Cho đau lòng, thật sự, thật xin lỗi.

Harry thở dài, cậu cảm thấy ngưỡng mộ tình cảm của người khác nhưng lại không tìm được một người có thể cho mình có cảm giác ấm áp cùng an tâm, có nhiều lúc, cậu lại chợt cảm thấy an tâm đến không thể giải thích được, có lúc lại ngẩn người hoảng hốt trong nháy mắt, hoặc là nhìn một cái gì đó đến thất thần?

Làm rỗng đại não, làm rỗng đại não, Harry tự nói với chính mình, cố gắng làm thử, nơi này không có ai theo dõi, cậu có thể thả lỏng.

“Hô.....” Harry thất bại, cậu đẩy một đám hình ảnh ra khỏi óc, nhưng gương mặt khổ sở của Cho lúc này làm thế nào cũng không đẩy ra được, còn có đôi mắt đen tràn ngập bi thương cùng bối rối.

Bước chân Harry mệt mỏi nặng nề.

.....

Hoạt động học tập cuối tuần vẫn còn tiếp tục, chính là gần đây Umbridge điều tra có vẻ nghiêm khắc hơn nên thời gian huấn luyện từ hai đối thành một ngày, ngày cụ thể dự định là thứ sáu.

Hermione cùng Ron trở thành chủ lực, Harry chỉ giảng về các trọng điểm.

Cho không hề để ý tới Harry, cậu cảm thấy khó chịu nhưng tất cả cũng vì mình, dù sao đây là lỗi của cậu.

Trong phòng cần thiết, Harry xốc lại tinh thần đi chỉ đạo một vòng, sau đó ngồi ở một góc mà ngây ngốc, cố gắng làm rỗng đầu óc, làm rỗng đầu óc, cậu lập đi lập lại, cậu cần phải có một khoảng thời gian.

Chưa thành công lần nào, cho dù cậu đã rất cố gắng.

Harry có những điều bí mật của riêng mình, cậu có rất nhiều điều không muốn để Snape nhìn thấy, vì thế những lần tới hầm cậu không thể thả lỏng được, cậu không làm được, cậu chỉ có thể thông qua phương pháp đó để tự bảo hộ mình, như vậy có gì sai?

Dumbledore làm cậu cảm thấy yên tâm với Snape, được rồi, cậu có thể tin tưởng Snape không làm hại mình, nhưng nó không có nghĩa cậu sẽ cho Snape có cơ hội vũ nhục mình.

Tất cả đè ép làm Harry thở không nổi.

Ngẩng đầu, Harry lại bắt đầu hoảng hốt.

“Harry.” Hermione tới ngồi bên cạnh Harry.

“Hermione, mình hình như không có chuyển biến gì tốt đẹp, quá khó khăn.” Harry miễn cưỡng mỉm cười, cậu ôm lấy đầu mình: “Thật sự, quá khó khăn.”

Hermione cứng đờ, lần đầu tiên cô thấy Harry có bộ dáng bất lực như vậy.

“Bồ cùng Cho.....” Hermione nhẹ nhàng hỏi.

“Tách ra rồi.” Harry chua xót nói: “Là lỗi của mình, mình không thích cô ấy như mình nghĩ.”

“Những ngày hai người ở chung, tình huống của bồ tốt lên nhiều lắm.” Hermione rất cẩn thận, cô vẫn luôn quan sát bạn tốt của mình.

“Có sao?” Tầm mắt Harry hướng đến cô gái tóc đen ở xa xa.

“Đúng vậy, mình nghĩ, có thể trên người cô ấy có gì đó làm bồ an tâm.” Hermione cân nhắc: “Đủ để gợi lên trí nhớ bồ đã mất.”

“Mất trí nhớ?” Harry không rõ vì cái gì Hermione lại nhắc tới việc này: “Chính là cụ Dumbledore nói nó không có vấn đề gì, đây chỉ là....”

“Một đoạn ảo giác?” Hermione khiêu mi: “Mình cũng từng nghĩ như vậy, nhưng mình phát hiện ra mọi chuyện có lẽ không đơn giản vậy.”

“Nhưng mà hiệu trưởng.....” Harry lại càng thêm hoang mang, nếu như Hermione phát hiện ra vấn đề gì đó, như vậy sao hiệu trưởng lại không phát hiện ra?

“Nhận xét của giáo sư Dumbledore làm mình từ bỏ quan điểm của mình.” Hermione thở dài: “Nhưng phương diện này có mâu thuẫn, nhận xét của hiệu trưởng dựa trên những gì cụ biết, mình chỉ hi vọng không có ai nguyên rủa bồ, Harry, mình và hiệu trưởng có điểm bất đồng, mình biết một chuyện khác.”

“Chuyện khác?”

“Đủ để chứng minh đây không phải một đoạn ảo giác, bồ từng nói cho mình biết, người yêu của bồ tặng cho bồ một món quà, mà bồ thực thích nó.” Hermione vẫn luôn giấu kín vụ giới tính: “Bồ không phát hiện thứ gì trong phòng sao?”

Sở dĩ Hermione đợi tới bây giờ mới nhắc tới chuyện này, bởi vì nếu như Harry không phải bị trúng đoạt hồn chú mà là thuốc lãng quên, thì người có khả năng cho Harry uống độc dược lớn nhất chính là bạn trai cậu ấy.

Hermione thực rồi rầm, thậm chí cô còn muốn cứ để Harry quên đi, chính là Harry xảy ra vấn đề.

“Mình quay về tìm thử xem.” Harry nghe theo.

.....

Trong phòng không có gì cả.

Chăn nệm đều bị Harry xốc lên, ngăn kéo cũng bị lôi ra, ngay cả ngăn tủ cũng lục qua một lượt, cậu không biết mình đang kiểm tra thứ gì.

“Harry, bồ đang tìm cái gì?” Ron khó hiểu, Neville cùng Seamus cũng ngó qua.

“Ách.....” Harry chớp mắt, nghi hoặc cầm lấy một lọ độc dược trong ngăn tủ: “Chẳng lẽ thứ Hermione nói là cái này?”

“Hermione bảo cậu dấu độc dược giùm à?” Ron há to miệng.

“Đại khái là, mình không nhớ.” Harry chạy xuống, Hermione còn chờ cậu ở phòng nghỉ.

Ai ngờ sau khi Hermione nhìn thấy liền lắc đầu: “Đây là độc dược mình tặng bồ để thay đổi hình dạng bên ngoài.”

Thay đổi bên ngoài? Sao cậu hoàn toàn không nhớ được chuyện này.

Quả nhiên không thích hợp.

“Nhưng trong phòng không còn thứ gì khác, đồ dùng của mình vốn không nhiều.” Harry bực bội, vận động một phen làm cậu giật nhẹ cổ áo, trên người đều là mồ hôi.

Màu bạc yếu ớt lóe qua mắt Hermione: “Cái gì trên cổ bồ vậy?”

“Úc, là dây chuyền.” Harry dùng đầu ngón tay kéo sợi dây chuyền ra, tươi cười nói: “Đây là.....” Harry trừng to mắt, là ai.... đưa cho mình?

Harry cúi đầu nhìn viên đá ánh trắng, ôn hòa sáng bóng đập vào đôi mắt cậu, khẽ vuốt nhẹ.

Cậu bị mất đi một đoạn trí nhớ.

“Mình có một người yêu?” Ánh mắt Harry trở nên ôn hòa, cậu nhìn Hermione.

“Cậu đã nói như vậy.” Hermione khẳng định: “Hai người ở chung rất vui vẻ.”

“Là người thế nào?”

“Mình không rõ, bồ không nói với mình nhiều như vậy.” Hermione thả lỏng tay.

“Như vậy.....” Ánh mắt Harry mang theo chút bi thương: “Mình nên làm thế nào mới có thể nhớ được cô ấy?”

“Để mình thử tìm biện pháp.” Hermione mơ hồ trả lời.

Theo những tư liệu đọc được trước mắt, trừ phi Harry tự mình bị kích thích nhớ ra thì không còn phương pháp nào.

Hoàn

22. Chương 22: Màu Bạc Lừa Dối

Harry trốn tránh Chương trình học ở hầm.

Với tinh thần của cậu hiện tại căn bản không thể qua đó đối mặt với lão dơi.

“Potter, lưu lại.” Khóa độc được vừa xong, Snape liền túm Harry lại.

Nhóm Slytherin cười ha ha tiến ra ngoài, Malfoy còn không quên làm mặt quỷ.

“Ai cho người quyền hạn trốn cấm túc? !” Sự tức giận của độc được đại sư dành cho tên Potter không biết tốt xấu này đã lên tới tận đỉnh.

“Em vẫn chưa chuẩn bị tốt.” Harry lắc đầu, cố gắng giải thích, hiện tại cậu hoàn toàn không có tâm trạng làm gì cả, cũng không thể làm tốt được, có lẽ khi có lại được trí nhớ cậu có thể thuận lợi hơn: “Em hi vọng.....”

“Câm miệng! Ta không muốn bàn luận vấn đề buồn cười mà người hi vọng!” Snape thô bạo đánh gãy lời nói của cậu bé.

“Em đi tìm hiệu trưởng!” Con tức giận của Harry bùng lên, hỗn hển xoay người bỏ chạy.

“Chiết tâm trí thuật!” Đột nhiên, chú ngữ quen thuộc từ phía sau ập tới.

Không, không xong.

Harry căn bản chưa kịp làm gì đại não đã bị xâm lấn.

“Thầy uy hiếp y?” Đây là giọng nói của Harry, là buổi tối ở phòng hiệu trưởng.

Không, Harry cố gắng ngăn cản, không, không thể xem.

“Thầy chỉ nói sự thật.” Âm thanh cụ Dumbledore mang theo vài phần tang thương.

“Đứa nhỏ anh ta yêu nhất định không thể tránh được cuộc chiến này.....”

Đi ra ngoài!

Cũng không biết là kháng cự của Harry rốt cuộc có tác dụng hay chính Snape khiếp sợ mà chú ngữ bị ngắt ngang.

Harry không dám nhìn Snape.

Đây rõ ràng là lỗi của y, y đánh lén cậu! Harry nghĩ như vậy nhưng cậu vẫn không dám ngẩng đầu.

“.....người ở phòng hiệu trưởng?” Âm thanh dờ dẩn của nam nhân vang lên phá tan bầu không khí im lặng.

Harry đột nhiên quay đầu lại, cậu chưa bao giờ nghe thấy giọng nói Snape yếu ớt như vậy, nếu đây có thể xem là một loại yếu ớt.

Harry giật mình nhìn Snape lui về phía sau vài bước, trong mắt tràn ngập khó tin cùng thống khổ, cảm xúc này trong giây lát liền biến mất trong đôi mắt lạnh như đóng băng.

“Cút!” Tiếng đầu tiên rất nhỏ.

“Cút!” Tiếng thứ hai đinh tai nhức óc.

Harry bị dọa lập tức bỏ chạy.

Lão dơi hẳn là nên cảnh cáo cậu không được nói lung tung, hay nên hung ác rống cậu, chứ không phải như thế này..... không không chế được.

“Đứa nhỏ anh ta yêu nhất định không thể tránh được cuộc chiến này.....”

Harry lập tức nghĩ tới những lời này, vì nó mà Snape không không chế được sao?

Harry sinh ra một loại xúc động, cậu muốn trở lại giải thích với Snape giáo sư, chân cậu thật sự đã làm như vậy.

Không chờ cậu về tới phòng học, nam nhân kia đã từ phòng học đi ra.

Harry khẩn trương cứng đờ cả người, nhưng Snape không hề nhìn tới cậu, lướt qua bên người cậu không hề nói một câu gì.

Một khắc kia, Harry rốt cuộc cũng hiểu được, đối với thứ để ý, Snape sẽ vô cùng để ý, nhưng đối với những thứ không cần, ví dụ như lời đồn đãi hay hăm hại v...v, Snape không hề để tâm.

Một trận chua xót nổi lên trong lòng Harry.

Cậu vậy mà lại đồng tình với Snape.

Snape hi vọng người mình yêu có thể rời xa chiến tranh, nhưng cuối cùng lại bất lực.

.....

Đây cũng không phải điều Snape muốn.

Rất nhiều ngày, Snape cố áp chế chính mình không thèm nhớ tới lễ Giáng Sinh kia, không thèm nhớ tới đứa nhỏ kia. Y muốn tai họa này rời xa để đối phương không có việc gì. Y luôn tự nói với mình như vậy.

Chính là Dumbledore cứ hết lần này đến lần khác khơi gợi đề tài này.

Y vẫn luôn nghĩ Dumbledore lo lắng y vì tình cảm mà hủy đại cục, chính là y hoàn toàn không ngờ thân phận và cảnh ngộ của Daniel so với tưởng tượng càng đặc biệt hơn. Dumbledore biết thân phận thật sự của đứa nhỏ đó, nhất định biết.

Chẳng lẽ hiện tại y nên đi tới chất vấn Dumbledore sao?

Không, Snape chỉ cảm thấy buồn cười, ở chung lâu đến vậy, luôn cẩn thận lại có lúc hồ đồ như vậy, vì y nhiều lần trốn tránh mới dẫn đến hậu quả hiện tại.

Bây giờ y cũng không biết nên làm cái gì, nước thuốc lãng quên đã có công hiệu, cho dù tìm được đứa nhỏ kia cũng không thể làm được gì, huống chi trong mắt mọi người y chỉ là một giáo sư độc được đáng ghét.

Daniel yêu là Allen, không phải y.

Y căn bản không biết nên dùng biểu tình gì để đứng trước mặt đứa nhỏ đó.

.....

Harry thoải mái, lệnh cấm túc vẫn còn, Umbridge không thể tìm cậu gây phiền phức, mà cậu không tới hầm, Snape cũng không tìm cậu.

Vì thế, cậu liền cùng Hermione tới thư viện.

Cậu làm bài tập về nhà, còn Hermione phụ trách tra cứu phương pháp khôi phục trí nhớ.

Theo lời Hermione, Harry chỉ cần thành thật đúng hạn làm xong bài tập chính là đang giúp đỡ cô nàng.

Hermione đứng trước giá sách xoa xoa cằm, đã vài ngày nay, cô cũng muốn sút đầu mẻ trán, lật tới lật lui cũng chỉ có một đáp án, một ý kiến mới cũng không có, chậm rãi quay về bên cạnh Harry, cô cẩn thận nói: “Harry, thứ làm mờ mắt đi trí nhớ rất có thể là độc dược lãng quên, như vậy tình huống này cũng chỉ có thể dùng độc dược.....” Dùng độc dược trị độc dược, đây là quan điểm Hermione đưa ra.

“Độc dược gì?”

Hermione lắc đầu: “Phân tích bệnh trạng cụ thể để điều chế, nếu Snape giáo sư có thể hỗ trợ thì.....”

“Ặc, không.” Harry chán chường ôm đầu.

Cậu đắc tội Snape như vậy, hiện tại nhờ Snape giúp mình, đây đúng là chuyện buồn cười nhất.

“Không thể nào, Hermione, còn cách nào khác không?”

Hermione ném qua một ánh mắt không tán thành, nhưng vẫn nói tiếp: “Là tự bỏ nhớ lại, khi bị kích thích thích hợp.”

“Nhưng mà mình nghĩ không ra a.” Harry chán nản.

“Mình sẽ tìm tiếp.” Hermione không đánh lòng đánh vỡ hi vọng, cúi đầu bắt đầu đọc đồng sách.

Thời gian một ngày trôi qua.

Harry hoàn thành rất nhiều bài tập, sau đó ngồi ở thư viện xem các bộ sách khác, kỹ thuật phòng ngự nếu đã mở tổ học tập, cậu ít nhiều gì cũng phải có trách nhiệm.

Chỉ tiếc phần lớn sách đều bị Umbridge cấm, bà Pince đã khóa bọn nó lại.

“Từ hôm nay, mỗi ngày mang theo một tờ giấy bên người, liệt kê ra những thứ nhìn thấy làm mờ hoảng hốt.” Hermione tìm ra một phương pháp mới: “Mình nghĩ những thứ đó có liên quan tới trí nhớ bị mất của cậu.”

Cứ như vậy, Harry luôn mang theo một mảnh giấy để ghi chép.

Qua một thời gian, một chuỗi từ xuất hiện trước mặt Hermione.

Ngọn lửa, áo gió màu đen, dây chuyền, khăn quàng cổ, cồng, tuyết, thậm chí còn có cà rốt, củ cải và khoai tây.

Hermione trở mắt nhìn, cô nàng thật sự rất khó để liên hệ mấy thứ này lại cùng nhau.

“Chỗ nào của Cho làm mờ chú ý?” Hermione nhớ tới nhân vật mấu chốt.

Harry xấu hổ nhớ lại, mặt đỏ lên: “Mắt của cô ấy rất đẹp.”

“A.” Hermione mặt kệ bạn tốt tiếp tục nghiên cứu.

Harry xoay xoay bả vai, đứng dậy, cậu phát hiện ra có vài quyển sách thú vị đặt nhầm trong mớ sách xếp gọn gàng, cậu từng phát hiện một quyển sách kỹ năng phòng ngự đặt lẫn trong mớ sách biến hình, có nhiều lúc bà Pince cũng đặt sai kệ.

Quét mắt qua một dọc tiêu đề, hai mươi phút sau, Harry đi tới một giá sách.

Ánh mặt trời xuyên thấu qua cửa sổ chiếu xuyên vào làm Harry chói mắt, quay đầu lại Harry có chút ngần người, ai, lại là một ngày không thu hoạch được gì.

Harry nhắc chân đi ra ngoài, chuẩn bị kéo Hermione đi ăn cơm tối.

Khi mắt cậu lướt qua giá sách bên phải, cậu dừng lại, đó là một cuốn sách Muggle.

Vì Chương trình học Muggle cần nên thư viện cũng có vài loại, bất quá nói thẳng ra lớp Muggle cũng không giúp đỡ được gì vì thế giáo sư dạy môn Muggle học rất hứng thú với những thứ được giới Muggle tiến cử, cơ hồ đều là tiểu thuyết, hay tập thơ ca, không hề cập nhật tri thức Muggle.

Nơi Harry vừa liếc nhìn, trong mớ sách thơ ca nổi tiếng đó dường như có gì đó hấp dẫn cậu ngừng lại.

Harry cẩn thận quan sát, lồng ngực hơi nóng lên, đè ép không được xao động.

Một quyển sách cũ, a, đương nhiên, ở đây toàn là sách cũ, còn có chút ố vàng. Ánh mắt Harry ngừng lại ở một gáy sách, lần này cậu không hoảng hốt, chính là cậu cảm thấy quyển sách này hút mình ra khỏi thế giới này.

Đầu ngón tay khẽ động, Harry cẩn thận rút quyển sách ra.

Tập Thơ Shelley, đây là một thi nhân Muggle người Anh.

Không biết vì sao, Harry biết rất rõ mặc dù rõ ràng cậu không có trí nhớ.

Có lẽ đã lâu không ai đụng tới, trên bìa sách có dính một tầng tro bụi, Harry nhẹ nhàng lau chùi, tựa như vật đang cầm trong tay là một khối bảo thạch quý hiếm.

Chần chờ thật lâu, Harry vẫn mở sách ra, trong lòng cậu nảy lên cảm giác bất an cùng chờ mong.

Có cái gì đó đang rục rịch.

Từng bài, từng bài đập vào mắt cậu, từng câu từng chữ như đang tràn về.

Mũi cay xè, lồng ngực tràn ngập tâm tình phức tạp đang không ngừng quay cuồng, kêu gào tìm kiếm lối ra.

“.....Và nắng ôm đất lạnh, và trăng hôn biển cả, nhưng thấy đều vô nghĩa.” Harry tìm không được cúi đầu thì thầm thành tiếng, những lời cuối cùng vô thức run rẩy: “.....Nếu em chẳng hôn anh?”

Phong cảnh vào ban đêm, pháo hoa bắn đầy trời, trên một nóc nhà đầy tuyết, một thiếu niên đỏ mặt luống cuống vì một nụ hôn bất ngờ, trái tim đập thành thịch.

Trí nhớ bị che dấu cuối cùng cũng tìm được lỗ hổng, điên cuồng xông ra, chiếm cứ từng góc ngách trong đầu Harry, mạnh liệt như không thể ngăn chặn lại.

Cũng như nhớ nhung của cậu dành cho anh.

Nước mắt Harry chảy xuôi theo gò má, chất lỏng ấm áp nhiều lên ngón tay lạnh lẽo của cậu.

Hermione đi tới tìm bạn tốt nhưng mà lại nhìn thấy một màn như vậy, cơ thể thiếu niên đứng thẳng, đầu hơi cúi thấp, biểu tình dờ dẩn cùng ánh mắt bi thương, nước mắt trên mặt có thể thấy rất rõ.

“Harry.....” Hermione bị dọa, cô vội vàng bước nhanh tới, nhưng người trước mắt dường như không hề nghe thấy âm thanh của cô, vẫn chìm đắm trong cảm xúc của mình như trước.

Hermione hoảng hốt, cô cố gắng làm âm thanh mình ôn nhu hơn: “Harry, đã xảy ra chuyện gì?” Cô gái nghiêng đầu nhìn quyển sách trên tay cậu bé.

Quyển sách gấp mạnh lại.

“Hermione..... nước thuốc lãng quên có màu gì?” Âm thanh yếu ớt đến vô lực.

Hermione sửng sốt.

“Hermione.....” Giống như bị phá vỡ.

“Màu bạc.” Trừ bỏ thành thật trả lời, Hermione không tìm được bất kì từ ngữ nào nữa.

Hô hấp Harry trong nháy mắt ngưng đọng.

“Đây là gì?”

“Thuốc dinh dưỡng.”

Đoạn nói chuyện trong lần gặp gỡ cuối cùng quanh quẩn trong đầu Harry.

“Harry?” Hermione thực khẩn trương.

Vài giây sau, thiếu niên quay đầu lại, trên mặt mang theo nụ cười mỉm: “Mình không sao, đi thôi, đi ăn cơm.”

Nước mắt dùng tay có thể lau đi, cùng lúc đó, có thứ gì đó trong mắt Harry nhanh chóng biến mất, quay về tỉnh mạch.

Hoàn

23. Chương 23: Tiếng Gọi Tình Nhân

Khéo léo từ chối sự quan tâm của Hermione. Sau bữa cơm chiều, Harry một mình tách ra.

Thời tiết tháng tư vẫn còn rất lạnh, Harry cúi đầu, kỳ thật cậu không có nơi nào muốn đi cả, cậu không muốn quay về ký túc xá, ký túc xá có 3 người, cậu không muốn tới thư viện, thư viện cũng có người, cậu muốn một mình yên lặng một chút.

Allen.

Yên lặng nhớ kỹ tên này, trái tim Harry lập tức bị siết chặt.

Vì cái gì?

Vì cái gì phải cho cậu uống thuốc lãng quên, vì cái gì.....phải vứt bỏ cậu.

Liên tục di chuyển theo đám cầu thang của lâu đài, tới một hàng lang, Harry để chân mình tự di chuyển, thời gian chậm rãi trôi qua, Harry đi một, vì thế cậu tìm một góc ngồi xuống, ngẩng đầu lên nhìn lên trên, trí nhớ dần dần xâm chiếm, hiện lên rõ ràng trước mắt cậu, cảm giác thoải mái, đơn giản, những cái ôm, những nụ hôn, cậu tin tưởng Allen, tin tưởng vô điều kiện, đôi lần chỉ có phản bội.

Điều làm Harry đau đớn nhất chính là hiện tại cậu vẫn nhớ tới người kia.

Harry có thể chịu đựng được di dưỡng mắng cậu, Dudley đánh cậu, đám bạn học Muggle chê cười cậu, chỉ cần đối tượng bị lãng quên không phải người thân của cậu, Harry đều có thể cắn răng chịu đựng, không ai có nghĩa vụ phải chăm sóc cậu, không ai có nghĩa vụ quan tâm tới cảm giác của cậu, mặc kệ cậu trong giới pháp thuật chói sáng thế nào thì cậu vẫn chỉ là một con quái vật bị nhốt trong một cái tủ nhỏ.

Harry tự ti dẫu mình sau lớp vỏ kiên cường, cậu không thấy xấu hổ vì đó chính là một phần của mình. Vì thế khi có người không hề tin tưởng cậu, hay ruồng bỏ cậu sẽ rất khổ sở, cậu sẽ lùi về hình thức bảo hộ mình đã tạo ra, nhưng cậu tuyệt đối sẽ không khóc, khóc chỉ thu nhận được những thương tổn càng sâu hơn.

Harry ở trong tủ đựng chén mười một năm đã nghiệm ra chân lý này.

Nhưng mà hiện tại, Harry gục đầu xuống, chôn đầu mình thật sâu vào hai đầu gối, hai tay ôm chặt gối, kìm nén tiếng nức nở.

Không biết qua bao lâu.

Bên ngoài có âm thanh vang lên.

Harry đã khóc rồi bù thành một đoàn cũng không để ý tới, chỉ theo bản năng rụt về phía sau, mặc kệ là ai, cút ngay, đừng để ý đến cậu!

Sự yên lặng Harry mong muốn bị gỡ bỏ, một cánh tay mạnh mẽ kéo tay cậu về phía trước.

“Cút ngay!” Harry bạo phát, ngẩng đầu lên rống giận, chính là âm thanh khàn khàn cực kỳ.

Là Snape, từ trên cao nhìn xuống Harry chính là Snape.

“Người định đi theo ta, hay định khóc nháo để toàn bộ trường học đều biết?” Giọng nói lạnh băng, Snape không thay đổi biểu tình chăm chú nhìn xuống.

Chỉ đi tuần tra theo thường lệ, Snape không muốn để ý tới Potter phiền phức, nhưng đối phương cuộn mình như một đồng rác rưởi trong góc lâu đài, y không thể không nhìn.

Harry dùng sức giật lại cánh tay mình, cầu xin: “Làm ơn để tôi một mình, một lát sẽ tốt thôi, làm ơn.....” Đây là lần đầu tiên cậu yếu ớt như vậy trước mặt Snape, cậu hít hít mũi.

Snape có chút giật mình, bàn tay chợt buông lỏng, thiếu niên lập tức cuộn mình thành hình cầu.

Trong trí nhớ của Snape, cho dù Potter đang nằm trên giường bệnh ở bệnh xá, chỉ cần tỉnh lại liền trợn mắt nhìn y, phát ra âm thanh lên án chói tai hoặc gầm nhẹ, chứ không phải yếu ớt như hiện tại.

Nhưng mà, Snape không có khả năng mặc kệ Potter, y là Snape.

Lần này, Snape khom lưng, dùng cả hai tay như nắm một con gà con xốc thiếu niên đứng dậy, so với những bạn bè cùng lứa, đứa trẻ này quá nhỏ gầy vì thế việc này đối với y không có chút khó khăn nào.

“Đủ rồi, ông không thể tạm thời buông tha tôi sao! !” Harry gầm lên, đôi mắt đỏ bừng rộ lên ngọn lửa: “Đừng để ý đến tôi, ném tôi xuống, tựa như mọi người vẫn làm đi! !” Harry không thể khống chế được âm thanh của mình vang vọng trong hàng lang, cậu giận chó đánh mèo, đồng thời cũng tự làm tổn thương chính mình.

Đôi tay đang túm lấy vai cậu thả ra, thay vào đó một bàn tay bắt lấy cổ tay cậu: “Đi, Potter.” Không có trào phúng hay mỉa mai, âm thanh rất ôn hòa, nếu trong thời điểm bình thường, đủ để làm Harry cảm thấy được yêu thương mà vừa mừng vừa lo, nhưng lúc này, cậu đang chìm trong đau đớn của chính mình.

“Giáo sư, cầu thầy.....” Âm thanh Harry thật nhỏ, mang theo ý cầu xin.

“Người không thể qua đêm ở lâu đài, nghe hiểu không, mau theo ta.” Snape đánh gãy lời thiếu niên, lực đạo trên tay thả lỏng một chút nhưng không buông ra, y lời đứa nhỏ không còn chút lực phản kháng nào về hăm.

Trên người Potter lạnh như băng, Snape lúc này cũng không thèm bỏ đá xuống giết.

Hầm.

Harry cuộn mình trên một góc sofa, từ khi vào cửa cậu liền co rụt ở đó, ngọn đèn mờ nhạt trong hầm làm cậu có chút thanh tỉnh, đầu lập tức đau nhức, cậu cúi đầu, chôn mình xuống thật sâu né tránh đi ánh sáng.

Mặc kệ tiếp theo sẽ phát sinh cái gì, đối với cậu mà nói, chẳng có gì tồi tệ hơn ngày hôm nay.

Harry mặc kệ âm thanh lanh canh lách cách vang lên bên cạnh.

Không bao lâu sau, âm thanh nam nhân vang lên: “Potter!”

Harry chậm rãi quay đầu lại, một cốc thủy tinh được đưa tới trước mắt.

“Uống hết.” Ngữ khí ra lệnh, Snape nhìn biểu tình chờ đợi của thiếu niên, nếu Potter không nghe theo, y không ngại dè ra rót hết.

Nhưng mà, Snape nhìn thấy một biểu tình lạnh lẽo xuất hiện trên mặt Potter, y tuyệt đối không nhìn sai. Ngay sau đó, cốc bị lấy đi, chất lỏng màu nâu âm ập dần dần được uống hết.

Ngọn lửa vô danh bùng lên trong lòng Snape, Potter như vậy làm y khó chịu: “Không hỏi cái gì đã liều lĩnh uống hết.....”

“Dem tôi độc chết là tốt nhất.” Thiếu niên một lần nữa co rụt cơ thể.

Snape ghen lời, đứa trẻ này rốt cuộc làm sao vậy?

Nam nhân nhú mi, rồi lại nhú nữa, cuối cùng bắt đắc dĩ y kéo Potter lên: “Đi vào ngủ.”

Chỉ duy nhất lần này mà thôi.

Đẩy kẻ gây họa vào giường ngủ trong phòng của mình, Snape đi ra ngoài thu thập đồng hồ trên bàn.

Từ lần ngoài ý muốn đó, Snape không dạy Potter nữa, một kẻ biết được bí mật của y, trong khoảng thời gian ngắn tốt nhất không cần xuất hiện trước mặt y. Potter không truyền ra thành tin đồn quả thật làm y có chút ngoài ý muốn, tuy rằng y cũng chẳng quan tâm đến tin đồn.

Lau cốc, Snape thầm đoán, theo tình trạng của Potter không giống như do Chúa tể Hắc ám tạo thành, ngược lại có vẻ như cùng hai tên bằng hữu ngu ngốc kia cãi nhau linh tinh.

Đối với tóc đỏ Snape không có ấn tượng tốt, nhưng Granger, cô gái kia không giống người nháo đến mâu thuẫn.

Hay là bị con gái đá? Snape cười lạnh, trong thời gian này, y ngẫu nhiên nhìn thấy cứu thế chủ cùng một cô gái Ravenclaw ở cùng nhau.

Snape nghĩ mình không có nghĩa vụ phải giải quyết vấn đề gây thơ do hormone gia tăng.

Tốt nhất là không phải, Potter. Snape xếp mớ chai lọ ngay ngắn, âm thầm nghĩ, nếu như cậu bé vàng vì thất tình mà bị thương khóc lóc như vậy, y tuyệt đối sẽ quăng tên ngốc này treo trên đỉnh tòa tháp Gryffindor.

Mở ra bài tập của các lớp, Snape bắt đầu phê chữa, hai giờ sau y phân loại ra các tấm giấy da xong cuộn lại cất đi.

Tốt thật, y phải ngủ sô pha.

Snape thật sự muốn chạy vọt vào túm Potter ném ra khỏi hầm.

Nhu nhu huyết thái dương, Snape áp chế cơn tức giận.

Một Potter, một Potter yếu ớt, Snape không biết cách ứng phó với một Potter như vậy.

Chỉ là một đứa trẻ.... yếu ớt.

Snape thở dài, đẩy cửa phòng ngủ, nếu Potter chết trong hầm của y, y sẽ bị ý niệm của Dumbledore giết chết.

Cái chắn xanh lá bao phủ toàn bộ cơ thể Potter, trừ bỏ một khối tròn nhô lên, cái gì cũng nhìn không ra.

Muốn ngộp chết mình sao?

Snape đi tới đầu giường, kéo chắn xuống tới gối nhưng cũng không thấy gì, Snape đành phải cầm chắn xóc lên, sau đó y thấy Potter đang ngủ, tay chân co rụt lại hết như tư thế trẻ con ngủ.

Tư thế này vô cùng quen thuộc với Snape.

Một cái chớp mắt hoảng hốt, Snape lập tức hồi phục tinh thần, y vung đũa phép cởi bỏ đồng phục của thiếu niên, chỉ còn áo ngủ đơn độc bên trong, áo sơ mi rộng hơn cổ áo đồng phục rất nhiều, vì thế sợi dây chuyền bạc liền trượt ra ngoài.

Hình bầu dục, viên đá có màu trắng ngà, đá ánh trắng.

Snape hoàn toàn cứng đờ, y không thể tin vào hai mắt mình.

Nếu y nhớ đúng thì y đã tặng cho Daniel một sợi dây chuyền như vậy, giống như đúc, so với sợi dây trên cổ Potter giống như đúc.

Không khí trong phòng ngủ ngưng kết lại trong khoảnh khắc, Snape cơ hồ quên mất phương thức hô hấp.

Độc được đại sư chờ ra thật lâu, sau đó y nghĩ muốn chạm vào sợi dây kia, y muốn nhìn rõ hơn, có lẽ y nhìn lầm thì sao? Giới Muggle có lẽ làm ra thứ tương tự mà thôi.

Nhích tới, nhích tới nữa, hướng về phía viên đá trên cổ Potter.

Bàn tay Snape còn chưa chạm vào viên đá thì đã đụng phải cánh tay người đang say ngủ, người này lập tức bắt được cổ tay y, Snape cả kinh nhưng không rút tay về.

Thiếu niên cũng không tỉnh lại, đại khái chỉ là một thói quen.

Snape hiện tại suy nghĩ làm sao để rút tay mình về, y rất hiếm khi lúng túng, vì thế y dùng tay kia nhẹ nhàng gỡ những ngón tay bám chặt của Potter.

Hơn nữa phút sau, Snape rốt cục thuận lợi thoát được, y nhẹ nhõm thở ra một hơi.

Lúc này, Potter thì thầm một cái tên.

Cái tên này như một đạo sấm sét giữa trời quang bỗng lên người Snape, vô cùng khắc nghiệt.

“Allen.....”

Thiếu niên chìm trong mộng nhủ chặt mi cúi đầu kêu la, âm thanh gào thét thảm thiết.

Hoàn

24. Chương 24: Phá Vỡ Cùng Xấu Hổ

Snape không biết mình làm thế nào để rời khỏi phòng, lúc này ngay cả bệ quan bí thuật cũng không thể ngăn chặn những tiếng gầm rú không ngừng trong đầu y.

Harry Potter chính là Daniel?

“Tôi mới mười lăm tuổi.....”

“Cha mẹ tôi mất từ sớm.....”

“Nếu người xung quanh đều nói tôi là kẻ lừa đảo.....”

Đoạn thời gian đó, đúng là thời điểm Nhật Báo Tiên Tri gièm pha Potter lợi hại nhất.

Vì thế Potter liền thay đổi gương mặt, sửa tên chạy tới giới Muggle giải sầu? !

Đùng một phát lại đụng phải mình đang bị sự cố độc dược? !

Snape cảm thấy thế giới của mình bị phá vỡ, nam nhân tóc đen cứng đờ ngồi trên sô pha, Dumbledore đã sớm biết, vì thế lão nhân đó mới nói đứa trẻ đó không thể tránh được chiến tranh.

Đâu chỉ là trốn không được, chính xác hơn là hồng tâm của Chúa tể Hắc Ám.

Snape lừa mình dối người cố gắng tìm ra bằng chứng bác bỏ lập luận của mình, nhưng những hành vi khác thường của Potter gần đây lại càng khẳng định hơn, hơn nữa còn nảy sinh ra một cảm giác tội lỗi.

Lần cầm tức đầu tiên sau lễ Giáng Sinh, Potter té xỉu, bởi vì đứa nhỏ này đã không ăn không uống chờ suốt một ngày trước cửa nhà y.

Potter luôn ngăn người trong khi cầm tức, hay xuất hiện trạng thái hoảng hốt vì mình cho cậu ta uống thuốc lãng quên, mà tiềm thức Potter lại chấp nhất muốn nhớ ra.

Trí nhớ này đối với Potter rất quan trọng.

Snape không thể không nhận định như vậy. Tác dụng của thuốc lãng quên đối với người bình thường sẽ không phát sinh tác dụng phụ, trừ phi trí nhớ đó đối với người này vô cùng quan trọng.

Cảm giác tội lỗi đè ép làm Snape khó thở.

Y quá tự phụ cho rằng người đẩy Potter tới tình trạng này chính là Chúa tể Hắc Ám, bởi vì đứa nhỏ này không thể chống đỡ được sự quấy rầy từ Chúa tể Hắc Ám, bởi vì đứa nhỏ này quá ngu xuẩn, nhưng y trăm triệu lần không thể ngờ, tất cả đều là lỗi của mình.

“Ta rốt cuộc đã gây ra cái gì.....” Snape nhắm mắt lại, phát ra âm thanh tê tê thống khổ.

Y nợ Potter một lần cứu mạng, nhưng y chưa bao giờ chân chính cảm kích nam nhân đạo đức giả đó, y chỉ cần bảo hộ Harry Potter thì đã có thể phóng thích oán hận của mình.

Y nợ Lily một mạng, là y hại chết bằng hữu, y không muốn như vậy. Nhưng hai người đã chọn lựa hai lập trường đối nghịch, kết cục này có lẽ đã sớm định, y thống hận hành vi mình đã làm, vì thế luôn cố gắng bù đắp lại.

Y cùng hai người kia không có cách nào để tính toán rõ ràng, y nợ bọn họ, nhưng bọn họ cũng nợ y, chính là vấn đề ít hay nhiều mà thôi.

Nhưng Harry Potter bất đồng.

Đứa nhỏ này không nợ gì y cả.

Là y nợ cậu ta.

Snape nhớ lại khi Potter dùng gương mặt của Daniel, an ủi, chiều cố, nhân nhượng cùng bầu bạn.

Cảm giác áy náy hung hăng tập kích trái tim Snape.

Không chỉ nợ, còn có thành kiến.

Y đem hình tượng của Potter toàn bộ áp lên người Harry, y cho rằng cậu lỗ mãng, tệ hại, kiêu căng ngạo mạn, không biết quy củ, y nhận định cậu có tất cả tư chất làm người ta phải chán ghét.

Sự thật lại không phải như vậy.

Severus Snape không thể nhìn thấy cá tính chân thật của Harry Potter.

Nhưng Allen thấy được, tận mắt thấy.

Sự tồn tại của Daniel làm sinh mệnh Allen có một tia ấm áp.

Mà sự tồn tại của Snape làm cho cuộc sống tồi tệ của Potter lại càng thêm thống khổ.

Đến tốt cùng là ai không biết cảm ơn.

Snape ngồi ở sofa suốt một đêm, ngọn lửa trong lò sưởi âm tường đã tắt ngúm, hầm rét lạnh, nam nhân tóc đen cũng không quan tâm tới, cứ như vậy ngồi ở đó, tùy ý để bóng tối cùng rét lạnh bao phủ cơ thể mình.

.....

Harry mở to mắt, ý thức được cơ thể được lớp chăn mềm mại như nhung bao phủ, ấm áp còn vô cùng thoải mái.

Cậu đang ở đâu?

Trí nhớ dần trở về giúp Harry nhớ ra sự mất không chế hôm qua cùng với tình cảnh của mình hiện tại.

Đây là phòng Snape? Harry chống đỡ cơ thể, đám học trò Gryffindor đã tưởng tượng vô số xem lần phòng ngủ của lão dơi có dạng thế nào? U tối ẩm đậm là lựa chọn nhiều nhất.

Nhưng trên thực tế không phải như vậy, Harry kinh ngạc phát hiện nơi này so với tưởng tượng thì, ưm, càng nhẹ nhàng khoan khoái hơn nhiều.

Giường ngủ mềm mại, chăn màu xanh lá mềm như tơ lụa, tủ quần áo hình thức đơn giản, còn có đồng hồ treo tường, là gu thẩm mỹ bình thường.

Tầm mắt Harry dừng lại một giây ở đồng hồ treo tường, cậu trừng to mắt.

Trời ạ, một giờ chiều!

Hôm nay là thứ sáu, buổi sáng cậu có giờ học biến hình!

Harry không thể tưởng tượng được gương mặt giáo sư McGonagall sẽ vằn vện tới hình dạng nào nữa! Cậu lại trốn học!

Snape sao không đánh thức cậu? ! Mún nhìn cậu bị chê cười sao?

Harry không còn thời gian suy nghĩ nhiều, cậu vội vàng đứng lên, hoang mang rối loạn mặc lại đồng phục đặt trên đầu giường, lại lúng túng chạy ra ngoài.

Vừa mở cửa ra, Harry chỉ thấy vẻ mặt âm trầm của nam nhân nhìn mình.

“Snape.....giáo sư.” Harry lúng túng.

Nam nhân nghiêng mặt, biểu tình không có chút thay đổi: “Không có lần sau, Potter.” Âm thanh thực bình thản.

Harry sửng sốt.

“Chẳng lẽ muốn ta tiễn ngươi về?” Ngữ điệu dè dặt, trở nên không kiên nhẫn.

Da đầu Harry run lên, ngày hôm qua nháo loạn như vậy cứ nhiên lại không bị trừ điểm! Thừa dịp người nào đó không kịp dỗi ý Harry vội vàng chạy ra khỏi hầm, ngay cả cửa cũng quên đóng.

Snape một lần nữa ngồi xuống, thở dài thật sâu.

.....

Rời khỏi hầm, Harry đang khẩn trương có thể thả lỏng được một chút.

Cậu lại nhớ tới Allen.

Thần thái trong mắt trở nên ảm đạm, Harry siết chặt tay, không, bất luận thế nào cậu cũng phải đi gặp Allen.

Chuyện này không thể cứ kết thúc như vậy!

Quyết định xong Harry phát hiện vấn đề lớn nhất của cậu bây giờ chính là viện trưởng, cậu phải lấy lý do gì giải thích việc trốn học đây?

Mãi đến khi thiếu niên mê mang trở về ký túc xá, cậu vẫn không nghĩ ra được lý do nào thích hợp.

Nói thật?

Ngủ quên trong hầm, lý do này mặc kệ có thật hay không vẫn không đáng tin chút nào.

“Harry!”

“Harry!”

Hai tiếng gọi vui sướng kéo Harry thoát khỏi suy nghĩ của mình.

“Hắc, Hermione, Ron.” Harry xấu hổ vò đầu, trong lòng tiếp tục điều chỉnh lời nói dối của mình.

“Bồ không sao chứ?” Ron túm Harry qua xem xét từ trên xuống dưới: “Lão dơi không hạ độc bồ chứ?”

“Ron!” Ngữ khí Hermione tràn ngập trách cứ.

Ron le lưỡi, nhìn bạn tốt quả thật không sao mới cười thật tươi: “Bồ tèo, bồ biết không, hôm nay viện trưởng chúng ta đã mắng lão dơi đấy.”

“Cái gì?” Harry giật mình.

“Sáng hôm nay không phải bồ không tới học sao?” Hermione liếc mắt Ron một cái, người nọ không tình nguyện mà ngậm miệng lại, Hermione tiếp tục: “Tụi mình cũng không biết bồ ở đâu, McGonagall giáo sư

cũng rất sốt ruột, sau đó Snape giáo sư tới nói bỏ ở chỗ thầy, nói bỏ phạm tội nặng nên bị thầy cấm túc.”

“A?” Miệng Harry há to đến mức có thể nhét vào một cái trứng gà.

“McGonagall giáo sư rất tức giận liền đi ra khỏi phòng học tranh luận với Snape giáo sư vài câu, chỉ vậy.” Hermione trình bày xong liền dừng một chút, thân thiết hỏi: “Bồ có sao không?”

“A, đương nhiên, mình khỏe lắm.” Harry phản xạ có điều kiện lập tức trả lời.

Trời ạ, Snape lại giúp cậu dấu diếm, thật không thể tin nổi!

Vì cái gì?

Bởi vì biểu hiện của cậu hôm qua sao?

Điều này không đúng, nếu Snape cho rằng tình huống của cậu thật sự không ổn sao lại không chất vấn?

Harry lắc đầu, tự như khi Snape phát hiện cậu bị Umbridge trừng phạt cũng không bỏ đá xuống giếng ngược lại còn giúp cậu trị liệu, nam nhân này so với bề ngoài thì có có tính người hơn.

Cũng có lẽ thật là vậy.

Harry nghĩ theo thực tế khách quan thì chuyện Snape có người yêu có lẽ là thật.

Nhận được sự an ủi nhiệt tình từ nhóm bạn học xong, Harry đi tới văn phòng biến hình, McGonagall giáo sư không hề trách móc, điểm này ngược lại làm cậu cảm thấy áy náy, bởi vì mọi việc đúng ra đều là vấn đề của cậu.

Rời khỏi văn phòng, bước chân Harry đưa cậu tiến về phía hầm.

Cậu nên cảm ơn, Harry do dự đứng ở cửa, chần chờ một hồi, Snape giúp đỡ cậu, cậu lại nghĩ đối phương muốn nhìn mình bị chê cười, bản tính chính trực của Gryffindor làm cậu không thể bất lịch sự như vậy.

Áp lực sắp phải đối mặt với nam nhân kia làm Harry chùn bước, cuối cùng, cậu hít một hơi đưa tay chuẩn bị gõ cửa.

Hắt xì.

Cửa mở ra.

Tay Harry theo quán tính suýt chút nữa đã chụp lên lồng ngực nam nhân.

“A, Snape.” Harry kinh ngạc kêu một tiếng, sau đó lập tức phát hiện xưng hô không đầy đủ liền vội vàng bổ sung: “Giáo sư.”

Nam nhân tóc đen chỉ cúi đầu nhìn, không nói gì.

Harry thực khẩn trương, cậu đến để cảm ơn chứ không phải để bị trừ điểm, vì thế cậu vội vàng nói: “Ngày hôm qua thực cảm ơn.”

Không có đáp lại.

Áp lực của Harry lại càng lớn hơn nữa, miệng lưỡi cậu khô khan, rốt cuộc không nói nên lời, thật sự cậu rất muốn quay đầu bỏ chạy.

“Potter.”

Da đầu Harry run bần bật.

“Tuần sau bắt đầu lại Chương trình học, 8 giờ tối mỗi ngày, không được tới muộn.” Âm thanh nam nhân tròn trĩnh như lụa, thiếu đi vài phần hung hăng, nhưng không hề mất đi quyền uy.

Cửa hầm đóng lại.

Harry vò đầu, thổ dài.

Bên kia cánh cửa.

Snape thở dài, số thở dài của y gần đây đã vượt qua tổng số mấy năm nay cộng lại.

Potter đến nói cảm ơn hoàn toàn tiến thêm một bước kích động y.

Chỉ cần biểu hiện thân thiện một chút với đứa nhỏ này, Potter sẽ lập tức đáp trả lại. Những hành động tàn ác của y mấy năm gần đây rốt cuộc đáng ghét cỡ nào, nó đủ làm Snape cảm thấy xấu hổ.

Tuy rằng với lập trường của mình Snape không có khả năng tỏ ra vẻ mặt ôn nhu linh tinh với cứu thế chủ, ân, y cũng không có cái vẻ mặt ôn hòa ngu xuẩn đó, nhưng nếu y muốn thì cũng không quá tồi tệ như vậy.

Y không biết mình có thể bù đắp lại bao nhiêu, nhưng Snape phải cố gắng dạy Potter bẻ quan bí thuật, y phải làm Potter trở nên càng mạnh mẽ hơn nữa, mạnh đến mức có thể đối đầu với Chúa tể Hắc Ám.

Y phải để đứa nhỏ này sống sót.

Hoàn

25. Chương 25: Cái Tắt

Chín giờ tối, Snape trong hầm điều chế một loạt thuốc trị cảm mạo, khi gần hoàn thành thì ngọn lửa ở lò sưởi âm tường chợt bùng lên, một gương mặt đột ngột xuất hiện.

“A, Severus, tôi vừa lúc có việc tìm anh.” Dumbledore nói xong gương mặt liền biến mất.

Snape mím môi, ngay sau đó một lão nhân mặc áo chùng họa tiết ngôi sao từ lò sưởi chui ra.

Snape vung đũa phép, độc dược hoàn thành tự động rót vào lọ thủy tinh.

“Vất vả cho anh, gần đây đám học trò thật không thể bớt lo.” Cụ Dumbledore cười ha hả.

“Chuyện gì?” Snape hỏi ngắn gọn, lão nhân này không có chuyện tuyệt đối sẽ không tới đây.

“Minerva nói anh cấm túc Harry lúc có giờ học, anh cũng biết đó, về phương diện này Minerva rất nghiêm túc.” Cụ Dumbledore tự tìm cho mình một vị trí ngồi xuống: “Ác, uống chén ca cao nóng không? Nơi của anh thực lạnh.”

Cái tên Harry làm Snape cảm thấy căng thẳng, y không để ý tới đề nghị thưởng thức thứ thức uống nóng từ hiệu trưởng, khô cần nói: “Chỉ như vậy?”

“Tôi thấy tinh thần của Harry cũng không tệ lắm, phiền anh đã lo lắng.” Cụ Dumbledore tự chiếu cổ bản thân biến ra một cốc ca cao nóng, cầm trong tay vừa uống vừa nói.

Mọi chuyện trong trường không thể tránh được ánh mắt của lão ong mật này sao?

Snape nghiêng răng nghiêng lợi, khoanh tay ôm ngực không thềm nói, chuyện y và Potter không cần Dumbledore nhúng tay vào: “Muộn, Albus, không sợ bỏ lỡ giấc ngủ làm đẹp của người sao?” Y cay nghiệt đuổi người.

Ánh mắt cụ Dumbledore nhìn về phía đồng hồ treo tường, ánh mắt xanh biếc khẽ chớp: “Lão nhân lớn tuổi rồi, nên nghỉ ngơi sớm một chút.”

Tuy nói vậy nhưng lại không thấy cụ có động tác gì.

Độc dược đại sư nường mi.

Cụ Dumbledore thả cốc xuống, hà hơi vào hai bàn tay: “Bên ngoài rất lạnh, Severus.”

“.....”

“Harry lại không biết đã chạy đi đâu.” Cụ Dumbledore chậm rãi nói: “Dạ du không phải thói quen tốt, anh nói có đúng không?”

Snape giật mình, Potter không thấy?

“Severus.” lúc này cụ Dumbledore mới đứng lên, vừa đi về hướng lò sưởi âm tường vừa nói: “Độc được lãng quên không thể che dấu được tình yêu chân chính, nếu không ngày hôm qua Harry cũng không mất khống chế đến vậy.”

Snape lại càng cứng ngắc hơn, dù sao, ngày hôm qua y vẫn ôm một tia hi vọng, Potter bị như vậy có lẽ chỉ vì các bằng hữu kích động, chứ không phải..... vì Potter đã tìm lại được trí nhớ.

“Harry là một đứa nhỏ tốt.” Cụ Dumbledore nói xong liền biến mất bên trong lò sưởi.

Lão già đáng ghét thích xen vào việc người khác.

Snape nhú chặt mi, vội vàng cầm lấy độc được giảm tuổi, giây tiếp theo cũng biến mất bên trong lò sưởi, xuất hiện ở lò sưởi trong căn nhà ở đường Bàn Xoay.

Quả nhiên ở trước cửa.

Snape tựa vào bên cửa sổ, nhìn qua bên hông, là gương mặt của Daniel.

Thiếu niên bị rét lạnh co rụt thành một đoàn không thể thấy được biểu tình, hay có thể nói là thờ ơ.

Snape siết chặt tay, lão già chết tiệt, đã xen vào việc của người khác thì không thể tới sớm một chút hay sao?

Cho dù Snape không biết nên ứng phó với Potter thế nào, nhưng y không thể để Potter cứ ngồi như vậy trước cửa nhà một đêm, uống độc được xong, rút lại độ dài áo chùng, Snape kéo cửa ra.

Vốn đang khom lưng cúi rạp xuống đột nhiên bị đẩy một chút liền căng cứng, Snape nhìn thấy Potter đưa lưng về phía mình chậm rãi đứng lên, từ từ xoay người lại, nhìn y.

Gương mặt quen thuộc lại có chút xa lạ bị đông lạnh đến trắng bệch, thiếu niên run rẩy, cơ thể khẽ run lập cập, so với rét lạnh càng giống như đang tức giận, đôi mắt nâu kia gắt gao nhìn chằm chằm vào y.

Nếu là đôi mắt xanh lá giờ phút này vì tức giận sẽ biến thành màu xanh đậm.

Snape đột nhiên nhớ tới ánh mắt của Lily, khi Lily tức giận đôi mắt sẽ bùng lên ngọn lửa xanh thẫm.

Harry ăn xong buổi cơm tối ở trường, thay đổi lịch học nhóm thành tối chủ nhật xong liền vội vàng khoác áo tàng hình chạy khỏi trường tới nơi này, cậu không thấy tờ giấy nào ở cửa, cậu chỉ im lặng nhìn ngôi nhà vẫn tràn ngập âm u này, sau đó lẳng lặng ngồi ở cửa, cậu nghĩ Allen có lý do để làm như vậy, chỉ là một lý do nhưng sao khó khăn quá, bộ não cần cỏi của cậu thật sự không thể nghĩ ra.

Nếu không muốn ở cùng một chỗ thì cứ đưa ra đề nghị chia tay không phải được rồi sao? Vì sao phải làm như vậy?

Tuy rằng ý niệm chia tay xuất hiện trong đầu càng làm Harry đau đớn.

Có lẽ cậu vĩnh viễn không đợi được Allen đi, như vậy chứng minh Allen rời khỏi nơi này vì thế mới làm cậu quên đi tất cả.

Lúc âm thanh từ cánh cửa sau lưng vang lên, trái tim Harry chùng xuống.

Cơ thể bị đông lạnh làm phản ứng có chút chậm chạp, cậu cố gắng đứng lên, xoay người lại, là Allen, giống như mấy tháng trước, vẫn còn ở nơi này, vì sao lại làm như vậy với cậu? !

Harry nghĩ mình có thể bình tĩnh hỏi lý do, tựa như lúc cậu tham gia giải tam pháp thuật, cậu dè dặt hỏi Ron vì sao lại khác thường, cậu nghĩ mình có thể miễn cưỡng trưng ra một cái tươi cười, làm như hai người bình thường sau nhiều ngày không gặp, cậu nghĩ mình có thể làm như chưa phát sinh chuyện gì mà ân cần thăm hỏi.

Chính là phản ứng của cơ thể không thể lừa gạt, khi Harry nhìn thấy biểu tình bình tĩnh của Allen, cả người cậu run lên bần bật, ủy khuất, khó hiểu, phần nộ đan xen vào cùng một chỗ, bắt đầu ồn ào náo động rít gào trong cơ thể cậu.

“Ba!”

Đầu óc Snape trống rỗng, trên mặt có thêm một dấu bàn tay.

Harry cũng cứng đờ, bàn tay vẫn còn nâng cao như cũ.

Lí trí Harry dần dần trở về, bờ môi cậu nhẹ nhàng mở ra lại có chút áy náy mà mím lại.

“Chán ghét tôi có thể nói thẳng, không cần phải làm những chuyện như vậy.” Âm thanh Harry có chút run rẩy đánh vỡ bầu không khí im lặng, dừng một chút, cậu cam chịu bổ sung: “Dù sao tôi cũng quen rồi, tạm biệt.”

Harry quay đầu bước đi, cậu muốn khóc.

Hai chân vốn đã bị đông cứng, đi nhanh một chút liền không vững mà ngã xấp xuống.

Trong nháy mắt ngã úp mặt xuống đất trong đầu Harry xuất hiện một ý nghĩ, mình đúng là ngu xuẩn tự chạy tới cửa tìm xấu hổ!

Một cánh tay vòng qua thắt lưng Harry, kéo ngược cậu trở lại, cậu không té ngã trên mặt đất mà ngã vào một cái ôm ấm áp, ý thức được là ai Harry liền bắt đầu giãy dụa, cậu thà ngã đến mặt mũi bầm dập cũng không muốn nhận đồng tình!

“Thực xin lỗi.....”

Một câu của đối phương làm Harry ngừng hết mọi động tác.

Đây là những lời duy nhất Snape có thể nói trong giờ phút này, y 37 tuổi không thể nói ra miệng, nhưng 18 tuổi có thể nói với Potter, y đỡ Potter sau đó nâng đưa nhỏ đi vào nhà.

Nhét cốc cao nóng vào tay Potter, Snape ngồi ở đối diện. Cốc cao này là hiệu trưởng để lại cho y, y chỉ việc mang đến đây mà thôi.

Nhiệt độ làm ngón tay Harry có cảm giác trở lại, hơi nóng làm mắt cậu có chút ướt ướt, ân, đây là hơi nóng tạo thành.

Hai người đều im lặng.

Thật lâu thật lâu sau, mãi đến khi đồng hồ treo tường chỉ tới số 10.

“Nghỉ ngơi đi.” Snape dời tầm mắt.

“.....anh không có gì muốn nói sao?” Harry ngẩng đầu, ánh mắt không chịu khuất phục.

Snape bình ổn chính mình, chậm rãi nói: “Không có lần sau, ta cam đoan.”

Không nói cho cậu biết nguyên nhân? Trong lòng Harry vẫn có chút bất bình, nhưng cũng không truy vấn nữa, cúi đầu đi nhanh vào phòng tắm, khi tới cửa cậu nghe thấy một câu.

“Ta không chán ghét ngươi, tuyệt đối không.”

Harry ngừng lại một chút, vừa tiến vào phòng tắm liền ôm lấy đầu mình, cậu dùng tiếng nước ào ào để che dấu tiếng khóc của mình, cậu thật sự rất vô dụng, trước kia đâu có như vậy, nhưng hiện tại chỉ vì một câu nói của Allen lại làm chính mình chật vật đến vậy.

Snape nhẹ nhàng thở ra, y đã cố hết sức tự đấu tranh với chính mình.

Nếu không thể đẩy đối phương đi, vậy chỉ giữ bên người mà bảo hộ đi, Snape đoán, với thân phận Allen có lẽ sẽ càng dễ dàng dạy Potter hơn, chỉ cần cẩn thận..... che dấu.

Khi thấy Potter vừa lau lau mái tóc rồi bù ướt sũng vừa bò lên giường mình, Snape mới ý thức được đây mới chính là phiên phức lớn nhất.

Đây là Potter, cho dù gương mặt hiện tại là giả nhưng vẫn là Potter.

Ánh mắt Snape làm bộ như đang lơ đãng, chỉ cần cầm và hai gò má gầy một chút, con người biến thành màu xanh lá, còn kém một chút, à, còn đeo cặp mắt kính ngu xuẩn kia.

Thật sự không ổn, càng nhìn càng giống, vì thế Snape lâm vào khó xử. Nếu y còn biểu hiện chần chờ nhất định sẽ làm đứa nhỏ này bị tổn thương, nhưng nếu y tiếp tục thuận theo, kết quả có lẽ Potter lại càng tổn thương hơn nữa.

“Allen?” Âm thanh Harry rất nhẹ. Cậu nghĩ hai người đã giảng hòa rồi, nếu cậu không nghĩ sai ý tứ câu nói cuối cùng của Allen. Chuyện độc dược lãng quên, Harry không suy xét nữa, tuy rằng trong lòng vẫn còn ghen lại nhưng nó cũng không phải điều quan trọng nữa.

Snape ngồi xuống, đưa một cái chìa khóa về phía Harry: “Lần sau trực tiếp vào trong.”

Chìa khóa Muggle, Snape từ đó tới giờ vào nhà chưa bao giờ dùng tới chìa khóa.

Giống như có gì đó thấp sáng ánh mắt Harry: “Cho tôi sao?”

“Ừ.” Snape tiến vào chặn, đầu đầu với tình cảnh hiện tại, mà người tạo thành hết thấy vừa vặn lại chính là mình, ngay cả tư cách nói dối cũng không có, y nhớ lại khoảnh khắc trên nóc nhà, nói thẳng ra thì người thú nhận trước chính là mình.

Chính mình lúc 18 tuổi chính là nguồn gốc mối đại họa này.

Harry vùi vào lồng ngực người nào đó tìm được vị trí của mình, sau đó nhắm mắt lại.

Cậu nghĩ tới đề nghị của Hermione, lúc đầu cậu định nói cho Allen thân phận thực của mình, nhưng hiện tại cậu quyết định giấu diếm, chỉ cần cảm giác này có thể kéo dài thêm một thời gian nữa.

Allen cũng đã gạt cậu, nói vậy, bọn họ huê nhau, đúng không?

Mãi đến khi Harry ngủ, Snape vẫn còn mở to mắt.

Đứa con của Potter đang nằm trong lồng ngực mình làm y thật sự rối rắm, ngón trở nhẹ nhàng chạm vào trán Potter, chậm rãi di chuyển tới vị trí vết sẹo, tuy rằng không thấy dấu vết nhưng thực tế có thể sờ được vết sẹo, hình tia chớp.

Không cần lừa mình dối người, Snape tự nói với mình.

Thừa nhận đi, người người thích chính là Harry Potter chết tiệt.

Slytherin có thể lừa gạt bất cứ kẻ nào, nhưng đối với chính mình nhất định phải thành thực.

Ai.

Snape buồn bực hiện tại chỉ có thể kéo chăn lên cao, cho dù hiện tại chính là Harry Potter nhưng cơ thể này vẫn thực ấm áp, vô thức siết chặt ôm ấp, y rút cuộc nhắm mắt lại.

Hoàn

26. Chương 26: Ước Định Và Tín Nhiệm

Giá sách, nôi quặng, các loại dược liệu.

Snape thư giãn với lĩnh vực chuyên môn của mình, ánh mắt tập trung vào ngọn lửa nhỏ đang bập bùng, thành phần dược liệu chính xác, lực chú ý cũng tập trung vào hàm lượng cùng các bước, y đang điều chế độc dược ổn định linh hồn, chính là thứ lúc trước Dumbledore nhờ y hỗ trợ đã bị thất bại.

Harry đi xuống lầu chính là nhìn thấy một màn như vậy, hơn nữa một lúc lâu sau vẫn không thể chuyển mắt đi được.

Trước kia Harry chỉ thấy qua Allen điều chế những độc dược đơn giản, còn lần này hiển nhiên là thứ gì đó rất phức tạp, bởi vì trên mặt bàn có rất nhiều loại dược liệu. Trong trí nhớ Harry, thần thái của mỗi người khi điều chế độc dược đều khác biệt, Ron là khản trương, Hermione là cẩn thận từng li từng tí, Neville

không thể nghi ngờ chính là vô cùng hoảng sợ, đa số phần lớn mọi người luôn mang theo tâm trạng lo lắng, e sợ sẽ xảy ra sơ xuất, cho dù là Malfoy vênh váo hống hách cũng không dám vừa điều chế độc dược vừa chăm chọc cậu.

Nhưng Allen bất đồng, từ ánh mắt thiếu niên tóc đen có thể thấy được đây dường như là vương quốc của anh, chững chạc, bình tĩnh, cắt, nghiền thành bột, tất cả hành động trong tay anh đều trở thành một loại nghệ thuật, động tác quấy nồi quặng như những ngón tay đang điều khiển một chú rối, hết thấy đều nằm trong những đầu ngón tay thon dài.

“Cơm sáng trong phòng bếp.” Snape không quay đầu lại.

“A?” Harry vội vàng bước nhanh xuống lầu, giống như đã làm sai chuyện gì cười hì hì vài tiếng liền đi vào phòng bếp, bữa sáng có Lạp Xưởng, thịt xông khói và trứng ốp la, là chín hai mặt: “Sáng nay anh đi siêu thị sao?” Harry vui vẻ bưng chén đĩa vừa ăn vừa đi ra ngoài, độ ẩm vừa phải, có lẽ đã bỏ thêm thần chú giữ ẩm, hơn nữa phòng bếp còn thông đường gas?

“Trừ phi chúng mọc chân tự mình đi về, nếu không chỉ có thể như vậy.” Snape dậy sớm, thói quen nhiều năm làm y cứ đúng giờ sẽ tỉnh giấc, thức dậy cảm nhận được có người đang nằm trong lòng ngực mình sẽ càng quý dị hơn, càng miễn bàn người nọ lại chính là Harry Potter, tố chất làm gián điệp hai mặt không thể nghi ngờ lúc này chính là lúc phát huy tác dụng, đồng thời Snape cũng tin rằng mình là phù thủy nắm giữ phương pháp bế quan bí thuật đứng đầu trong giới pháp thuật, y có thể đứng trước mặt Chúa tể Hắc Ám bảo trì bình tĩnh, chẳng lẽ còn không thể trước mặt Potter giả thành một người xa lạ? Nga, không, không phải người lạ, là người yêu, được rồi, chết tiệt thật, chính là người yêu.

“Ăn ngon lắm, cảm ơn.” Harry ngồi ở vị trí quen thuộc của mình trên chiếc sofa: “Allen.....”

Snape rất muốn xem nhẹ tiếng kêu này, nhất là khi đang điều chế độc dược, trên thực tế y rất gai mắt khi bị quấy rầy: “Nói hết câu của người.”

“Làm một cái ước định, được không?” Harry không muốn cứ phải nghi ngờ cùng suy đoán nữa, nhưng Gryffindor luôn dùng các biện pháp làm vấn đề trở nên đơn giản: “Nếu một ngày nào đó, anh không muốn tiếp tục với tôi nữa thì nói cho tôi biết lý do, sau đó rời đi, tôi sẽ không dây dưa.”

Snape nhú mi, nghiêng đầu.

Biểu tình Harry thực sự nghiêm túc: “Tôi có thể chấp nhận mọi việc phát sinh với mình, không sao cả.” Nói xong lời cuối cùng, gương mặt cậu có chút thiếu tự tin, nhưng nếu Allen sẽ cho cậu uống một thứ độc dược lãng quên mạnh hơn, hay một phương pháp khác thì sao? Nếu như phải trở về lúc bắt đầu thì cậu muốn mình ghi nhớ từng khoảnh khắc yêu nhau.

“.....ta đã biết.” Snape giấu đi vẻ khó chịu, quay đầu lại tiếp tục điều chế độc dược.

Harry không ngờ chính là trong tương lai cậu sẽ vô cùng hối hận về ước định này, khi đối phương lấy lý do yêu cậu để rời đi, cậu ngay cả quyền lực dây dưa cũng không có.

Nhưng vào lúc này, Harry thực thỏa mãn, cậu cầm chén đĩa dơ vào phòng bếp rửa sạch sau đó đặt nó lên kệ gọn gàng, nhìn trái nhìn phải, lấy giẻ lau lau sạch bàn ăn, thuận tiện kiểm tra tủ chén, bên trong khá đơn sơ, có lẽ nên mua một ít chén đĩa nhỉ? Đột nhiên, cậu nhìn thấy tuốt bên trong tủ chén có một quyển sách, cái gì vậy? Harry có chút khó hiểu, vừa lấy ra liền há hốc mồm, là một quyển sách dạy nấu ăn? !

Trang bìa vẫn còn mới tinh, Harry chớp chớp mắt, nghiêng đầu nhìn ra ngoài, trong đầu cậu xuất hiện một hình ảnh, Allen vừa lật sách xem vừa chiêm trứng, làm hết mọi việc liên tiện tay nhét quyển sách vào tuốt trong tủ chén. Rõ ràng không phải là một người giỏi chăm sóc người khác, trong lòng Harry tràn ngập âm ập, trong khoảnh khắc này cậu thực sự không cần gì nữa, bất luận Allen lúc đầu tính kế cậu, cậu đều quẳng tất cả ra sau đầu.

Bởi vì cậu hiểu được, Allen thật sự để ý đến mình.

Harry nhìn lại quyển sách dạy nấu ăn lần nữa, suy nghĩ một chốc mới cầm lấy quyển sách quay lại phòng sách, nằm xuống sofa nghỉ ngơi, còn lật quyển sách ra xem.

Snape liếc nhìn qua một chút liền cứng đờ cả người, con dao bạc nhỏ đang cầm trên tay run rẩy một chút, suýt chút nữa đã rơi xuống.

Tiểu quỷ chết tiệt! Buổi sáng y đi mua thứ này đúng là một sai lầm! !

“Allen?” Thiếu niên nghiêng đầu, ánh mắt rời khỏi trang sách: “Không thoải mái sao?”

Thiếu niên giả dạng gương mặt nhăn nhó thành một đoàn.

Khóe môi Harry nhếch cao, lật vài trang trong sách, đến một tờ cậu giơ lên: “Tôi nay ăn cái này được không?” Harry không phải đầu bếp chuyên nghiệp, có thể làm được tất cả hương vị mọi người thích, nhưng mà có một người bất đồng, Harry vừa phát hiện ra điều này, thức ăn lúc này có hình dạng cùng mùi vị giống như dục với miêu tả trong sách. Allen là thiên tài, bất luận là phương diện nào.

“Đừng có được một tác lại muốn tiến một thước, nhóc con.” Snape nghiêng răng nghiêng lợi phát ra âm thanh tê tê, Potter luôn có biện pháp chọc giận y, bất luận là dưới gương mặt nào.

Harry buông quyển sách xuống: “Tôi sẽ phụ trách rửa bát.”

Snape hừ lạnh: “Sau đó lại đuổi tay tới những nơi không nên đụng?”

“A?” Harry bật dậy, cười khanh khách, tiếng cười càng chọc giận thiếu niên tóc đen, bất quá, Harry rất nhanh liền nói: “Thực xin lỗi, nhưng mà tủ bát của anh nhỏ quá, kéo ra một chút liền nhìn thấy hết cả, tôi chỉ muốn dọn sạch một chút.”

Snape hoàn tất đọc được, cho vào bình, trào phúng: “Ta cần một đầy tớ chăm sóc cho tủ chén sao?”

Harry giật mình, thu hồi lại tươi cười, chìm vào cảm xúc của mình.

Snape vung đũa phép, nháy mắt rửa sạch mọi thứ, quay đầu lại nhìn thấy vẻ mặt thiếu niên không tốt lắm, y nhượng mi, có chút bất mãn đi qua.

Harry hoàn hồn, cười khổ: “Thực xin lỗi, tôi ngẩn người.”

“Có chuyện gì?” Snape hỏi.

“Tôi chỉ là....” Harry do dự, vốn định bịa đại ra một cái cớ cho có lệ, nhưng một chút ngập ngừng lại làm cậu đánh mất thời cơ, không thể để Allen thấy mình chỉ trả lời cho có, Harry thở dài nói: “Tôi từng ở trong tủ chén 11 năm.”

“Tủ chén?” Lần này tới phiên Snape giật mình.

Harry điều chỉnh vị trí ý bảo đồng bạn ngồi xuống: “Anh biết không, Muggle rất ghét phù thủy.”

“Nói người là quái vật?” Snape nhớ lại đoạn đối thoại lúc trước, khi đó mình vẫn còn ở trạng thái 5 tuổi, Potter có nói với y, người khác luôn mắng cậu là quái vật.

Harry gật đầu: “Trước khi vào học ở Hogwarts, tôi luôn nghĩ quái vật nhất định phải sống trong tủ chén, trên đỉnh đầu mỗi ngày đều là tiếng bước chân thùng thùng, tro bụi không ngừng rơi xuống, còn có đám nhện rất hung hăng, ưm, người thu dưỡng tôi, đối với tôi.... không được thân thiện cho lắm.”

“Hiện tại cũng vậy?” Snape nghe thấy âm thanh mình vô cùng khô khốc.

“Đương nhiên không rồi.” Harry tỏ ra thoải mái nói đùa: “Tôi cao 1m7 rồi, trừ phi cuộn mình lại nằm không nhúc nhích nếu không không thể chui vào lọt.”

“Ta nói tới vấn đề thân thiện.” Snape cuối cùng cũng ngồi xuống bên cạnh Potter.

“Bọn họ cơ bản không để ý tới tôi, sự thay đổi này có thể xem là khá tốt.” Bả vai Harry sụp xuống dựa vào một cơ thể khác.

Cơ thể Snape căng cứng một chút, lập tức điều chỉnh thích ứng.

“..... tôi có một người cha đỡ đầu, nhưng chú ấy không thể chăm sóc tôi được.” Harry nhắm mắt lại, nhỏ giọng thì thào: “Nhưng mà, qua hai kì nghỉ hè nữa tôi đã trưởng thành, đến lúc đó tôi không cần phải trở về nơi đó nữa.”

Sắc mặt Snape âm trầm, có xúc động muốn lao đi làm thịt cả nhà Dudley, nga, còn có tên Black vô cùng ngu xuẩn kia. Y cá, cho dù Black được tự do phổng chừng cũng là Potter chăm sóc hẳn chứ không phải ngược lại, con cậu ngu xuẩn đó căn bản không biết cái gì gọi là chăm sóc người khác.

Cơ thể Harry trượt một chút, sau đó thỏa mãn nằm trên đùi đồng bạn: “Tôi đoán anh cũng từng có suy nghĩ như tôi——vì sao Hogwarts lại không cho học trò ở lại trong kì nghỉ hè đúng không?”

“Thỉnh thoảng.” Snape không quen có vật gì đó đè lên đùi mình, khắc chế không để mình động đậy. Trên thực tế, y thường nghĩ tới nhất trong hiện tại chính là vì cái gì Hogwarts không cho giáo sư ở lại trong kì nghỉ hè.

“Chúng ta có rất nhiều điểm giống nhau.” Harry mỉm cười, cậu thích cảm giác này, có một người có những cảm xúc tương tự với mình, cậu có thể thần nhiên nhớ lại quá khứ, đối lại không phải là đồng tình hay hoảng sợ nữa, như lúc học năm thứ 2, khi Ron chạy tới đón, biểu tình khi nhìn thấy tình cảnh của cậu, Harry thật sự không thích.

Harry cần là thấu hiểu.

Snape hơi nhíu mi, giống nhau? Y nên thất vọng về chất lượng cuộc sống của cứu thế chủ, hay nên cùng cứu thế chủ nâng ly chúc mừng vì có bối cảnh cuộc đời như nhau? Nửa này nửa kia đi, Snape lại muốn thở dài, đứa nhỏ này không ngừng nói cho y biết, lỗi lầm của mình chất chồng cỡ nào.

Y luôn góp phần làm cuộc sống của đứa trẻ này càng thêm tồi tệ.

Thật khó tưởng tượng, Harry Potter làm sao có thể duy trì một trái tim tươi sáng trong một hoàn cảnh như vậy? Ngược lại, Snape cảm thấy, trở thành một người âm trầm hận đời mới bình thường.

“Allen?” Trong nháy mắt, Harry thấy được người yêu mình ngẩn người, thật hiếm thấy.

“Sao?” Snape thần nhiên phát ra giọng mũi, tản mát ra hơi thở nhu hòa.

Harry dường như bị âm thanh này mê hoặc, cánh tay kéo lấy áo người kia, đồng thời ngẩng đầu, đưa môi mình lên chạm vào đôi môi vẫn luôn lạnh lẽo của đối phương, một cánh tay khác của Harry vòng qua sau cổ người yêu, theo bản năng kéo sát khoảng cách của hai người, vô cùng thân thiết vuốt ve.

Đây mới là điều phiền phức nhất, Snape lại khẳng định, nhưng y không đẩy Potter ra, ngược lại càng đẩy sâu nụ hôn, khai mở cánh môi thiếu niên, hấp thụ từng tác hương vị ngọt lịm cùng hơi thở thơm mát, mãi đến khi đối phương thở hổn hển mới tách ra.

Trên mặt thiếu niên thoáng nổi lên một gợn đỏ đáng yêu.

Giết ta đi, hôn xong Snape hoàn toàn rối rắm, bất luận thế nào, sự tồn tại của Potter không thể nghi ngờ đang tra tấn thần kinh y.

Xúc động không phải độc quyền của Gryffindor, Slytherin đồng dạng cũng rất khó kháng cự, cho dù là nhân vật khó thân cận nhất trong Slytherin cũng vậy.

“Đứng lên, nhóc con.” Snape dùng bẻ quan bí thuật để ứng phó tình trạng này, y tóm Potter đứng dậy.

“A?” Harry thoát ra khỏi dư vị ngọt ngào.

“Ra ngoài mua sắm.” Snape lạnh lùng nói: “Bữa tối của người sẽ không tự mình bay tới đây.”

“Được.” Harry vui vẻ đáp lại.

“Còn có, uống hết cái đó.” Snape chỉ cốc độc được đã hoàn tất trên bàn: “Cái đó là.....”

Không chờ Snape giải thích xong, thiếu niên đã ngửa đầu uống sạch không còn một giọt.

Snape ghen lời, một lúc lâu sau mới lên tiếng: “Ta nghĩ ít ra người cũng nên hỏi nó là cái gì.”

“Không sao cả.” Ánh mắt Harry tràn ngập tín nhiệm: “Anh đáp ứng rồi, như vậy, tôi sẽ tin tưởng anh.”

Cho dù bị lừa, cũng có thể tín nhiệm lần thứ hai, hơn nữa vẫn là 100% như lần trước, Snape không biết mình có nên hầm như cái đầu của nhóc con ngu ngốc này không, hay là đầu của mình có vấn đề, mặc kệ: “Đi thôi.” Cuối cùng tất cả hóa thành từ này.

Harry cầm lấy quyển sách: “Tôi cảm thấy sườn cừu cũng khá ngon.”

“Tùy tiện.”

“Thế lẩu nấm linh chi?”

“.....tùy tiện.”

“Anh làm?” Harry vừa nhìn tới mở nguyên liệu cùng phương thức chế biến phức tạp liền nhức đầu: “Chính là nhìn có vẻ rất ngon.”

Snape nghiêng đầu liếc nhìn sơ qua cùng với tấm hình, dạ dày có chút run rẩy, tiểu quỷ chính là tiểu quỷ, thích cái loại rác rưởi nhìn thấy đã biết ngọt chết người.

“Có vẻ rất khó làm.” Harry nhú mào, chìm vào bộ dáng đang nghiên cứu.

“.....đọc hướng dẫn.” Snape chuyển hướng đi ra phía ngoài: “Người phụ trách mua vật liệu, các khác không phải chuyện người cần quan tâm.”

“A? Nga, được!” Harry vui vẻ chạy chậm chậm đuổi theo.

Chỉ là một cái lẩu nấm mà thôi.

Snape cảm thấy Potter vui vẻ thật sự rất ngốc, nhưng mà, y so với tên ngốc lại càng ngu ngốc hơn.

Potter, thật đúng là khắc tinh của y.

Hoàn

27. Chương 27: Tham Khảo Và Học Tập

Tối thứ 7, Harry không định ở lại đường Bàn Xoay, bởi vì cuối tuần còn có hoạt động học nhóm.

“Allen, kỹ thuật phòng ngự của anh học thế nào?” Harry ăn uống no nê xong hỏi.

Snape không trả lời, thay vào đó là đến giá sách rút ra một quyển, đưa qua: “Miễn cưỡng thích hợp với chỉ số thông minh của người.” Đó một quyển sách giảng giải về các loại kỹ thuật công kích.

Harry nhún vai, tùy ý lật một vài tờ xem, viết cũng không tệ: “Sách của anh sư tầm sao?”

“Vì vậy cho dù có làm hư đầu người cũng không được làm hư sách của ta.” Snape tỏ vẻ có thể cho thiếu niên mượn về xem.

Harry nghe hiểu được: “Cho tôi mượn? Thật cảm ơn.”

Ánh mắt Snape hướng về giá sách, y đã sắp xếp lại vị trí của các quyển sách. Quả nhiên, Potter thấy y không nói gì liền nhìn theo tầm mắt của y.

“A, bẻ quan bí thuật? !” Harry kêu lên sợ hãi: “Anh lại có cả sách dạy bẻ quan bí thuật? !” Nếu cậu không hiểu sai, thì đây là một môn học rất sâu sắc.

“Ta không thấy chuyện đó có gì kỳ quái.” Snape liếc Potter một cái.

“Anh biết bẻ quan bí thuật?” Harry vẫn giữ nguyên thần thái kinh ngạc.

“Đương nhiên.” Snape khẳng định.

Harry trên mặt bắt đầu chuyển thành biểu tình kỳ quái, Snape không tự giác siết chặt nắm tay, y đã lộ ra quá nhiều sao, bị phát hiện rồi sao? Quả thực, cả giới pháp thuật có thể tinh thông bẻ quan bí thuật thật sự chỉ đếm được trên đầu ngón tay.

“.....Anh là một thiên tài.” Sau một hồi lâu, thiếu niên kêu to lên.

Ngủ gật. Snape ở trong lòng tự kinh bỉ chính mình, được rồi, với chỉ số thông minh của Potter thì đừng hi vọng có thể phát hiện được gì.

Harry kích động nhào tới ôm chặt người yêu, tiếp tục nói: “Cái này quá khó, anh làm thế nào học được?”

“Không có gì khó, chỉ cần người cố gắng.” Snape rút quyển sách ra đưa cho Harry: “Nếu cần, này cũng cho người mượn.”

“Quá tuyệt vời!” Harry nắm chặt sách, nhanh chóng mở ra trang đầu tiên, bẻ quan bí thuật sơ cấp, chính là làm rỗng đầu óc, nghiêng đầu, Harry nhíu chặt mi: “Làm thế nào để làm rỗng đầu óc?”

“Cái gì cũng không nghĩ.” Snape trầm thuật lại quan điểm y đã từng nói qua vô số lần.

“Làm sao làm được?” Harry có chút hoang mang: “Bất luận tôi làm thế nào, trong đầu đều có thứ gì đó chạy tới chạy lui.”

Snape kết, y chưa bao giờ vướng phải vấn đề này, lí trí của y có thể làm y nhanh chóng điều chỉnh tất cả cảm xúc.

“Anh làm thế nào?” Harry vô cùng ngạc nhiên.

Snape vắt hết đầu óc nhớ lại kinh nghiệm lúc mình tự học, đó là chuyện rất lâu về trước: “..... người nhìn trần nhà, sau đó chuyển một mảnh vào trong đầu của mình, đuổi đi hết những việc nhỏ nhặt khác, sau đó rút luôn mảnh trần nhà đó ra.”

Harry lộ ra thần thái đột nhiên tỉnh ngộ: “A, đêm nay tôi sẽ thử xem.”

Lại lật tiếp hai trang, Harry lại hỏi: “Thế làm thế nào để dựng phòng ngự?”

Snape nheo mắt, đây đúng là thứ y muốn nhắc nhở Harry: “Trước tiên phải làm rỗng đầu óc để chống bị xâm lấn, tuy rằng rất dễ phát hiện nhưng cần phải cố tập luyện để giảm khoảng thời gian làm rỗng đầu óc tới mức ít nhất, sau đó mới có thể kịp thời dựng phòng ngự.”

“Tôi có thể dùng cách dồn những ký ức không cần thiết lên phía trước không? Ý tôi là, như vậy cũng có thể chống đỡ được xâm lấn.” Harry nhẹ giọng hỏi.

“Không, không thể, người không phải lúc nào cũng phòng bị.” Snape khẳng định trả lời, Potter phải từ bỏ phương pháp học tập này.

“.....ừm.” Âm thanh thiếu niên có chút uể oải.

Snape nghĩ tới nguyên nhân làm Harry chán nản.

“A, không còn sớm, tôi phải về.” Harry chớp chớp mắt lấy lại tinh thần: “Tuần sau gặp?”

Snape im lặng gật đầu, người kia quơ quơ tay rồi đi.

.....

Hogwarts, đêm khuya.

Harry trừng mắt nhìn trần nhà, tròng đến mức mắt cũng sắp lòi ra ngoài.

“Trời ạ.....” Harry cuộn mình ôm lấy gối đầu, nói nghe có vẻ dễ dàng nhưng làm thì khó quá a. Allen rốt cuộc làm thế nào?

Harry suy nghĩ một lát liền ngủ mất.

Huấn luyện cuối tuần diễn ra rất thuận lợi, Harry chỉ dạo xong liền ở một bên xem sách bạn trai đưa.

“Mình nhớ thư viện trường không có quyển sách này.” Hermione nghiêm túc ngồi xuống bên cạnh Harry, bộ dáng cậu đang dấu diếm chuyện gì.

“A, Hermione, bồ không thể đọc được tất cả số sách đi.” Harry nhún vai.

“Nhưng mình biết tất cả số sách gần đây của bồ, Harry.” Hermione lầm bầm: “Đừng quên gần đây bồ thường xuyên ở cùng ai.”

“Được rồi.” Harry đầu hàng, nhìn xung quanh một chút, nhỏ giọng nói: “Đây là anh ấy cho mình mượn.”

Hermione không kinh ngạc, chỉ thản nhiên đặt câu hỏi: “Bồ nhớ lại rồi?”

“Đúng vậy, may mà có bồ giúp.” Harry gật đầu.

“Sau đó?” Hermione khiêu mi.

Harry kỳ quái nhìn cô gái.

“Bồ không định nói gì sao?” Hermione lộ ra thần sắc không thể tưởng tượng được: “Mình cho lắng cho bồ, Harry, mình không rõ người bồ quen là ai, nhưng mà bồ tự nhiên mất đi trí nhớ, hiện tại tìm được, cứ như vậy liền xong rồi?”

“Xong rồi.” Harry nghiêm túc: “Mình không muốn truy cứu nữa, Hermione, anh ấy đáp ứng sẽ không như vậy nữa.”

“Thật là anh ta?” Hermione hô nhỏ: “Bồ rõ ràng biết là anh ta mà vẫn còn....”

“Mình cũng có chuyện dấu diếm mà, này thực công bằng.” Harry đánh gãy lời bạn tốt: “Mình tin tưởng anh ấy.”

“Chuyện này không giống nhau!” Hermione thật sự không tán thành: “Anh ta vì sao lại muốn làm bồ quên đi?”

Harry không trả lời.

“Không biết? !” Hermione muốn gào lên: “Nếu đối phương có âm mưu thì bồ phải làm sao bây giờ?”

“Sẽ không.” Harry đứng lên, cự tuyệt tiếp tục nói chuyện, cậu khép sách lại, rút đũa phép ra đi giúp Neville, Neville đang vùng vẫy đũa phép, đang cố luyện tập các chú ngữ chưa làm được.

Thời gian cuối tuần còn lại, Harry một mực né tránh Hermione, người kia lại bức thiết muốn nói chuyện với cậu, mà cậu thực sự không muốn.

Ngoài Hermione, Harry còn gặp phải vấn đề lớn hơn nữa chính là Snape.

Bế quan bí thuật.

Harry không thể lại trốn học nữa, nhất là sau khi cậu đã chịu ơn của Snape.

Nhưng mà cậu phải học tập thế nào? Cậu không có biện pháp làm rõ ràng đầu mình trước mặt Snape, cậu làm không được, cậu không muốn để nam nhân kia nhìn thấy trí nhớ cùng bí mật của mình.

Nhưng mình đã biết bí mật của y rồi, Harry tự nói với mình.

Không, cái đó không giống. Harry dùng sức lắc đầu, ít nhất cậu không đem chuyện Snape có người yêu mà lan truyền tùm lum, nhưng Snape..... Snape sẽ làm sao?

Trong lúc nhất thời Harry không thể suy đoán được, Snape sẽ châm chọc quá khứ và những người bạn của cậu sao?

Cốc cốc cốc.....

Tối thứ hai, Harry vô cùng rối rắm vẫn gõ cửa hầm, uể oải tiến vào.

“Potter, đây không phải nơi để ngươi luyện tập làm tượng đá.” Snape lạnh lùng nói, đối mặt với thiếu niên ngày hôm trước còn định biến thành một cây nấm bám dính lấy người mình, lời nói độc ác của Snape coi như cũng không tồi, chính là xa cách cùng thần thái sợ hãi của Potter làm y có chút khó chịu.

“Dạ, giáo sư.” Harry đi qua vài bước, đột nhiên hỏi: “Vì sao tối hôm đó giáo sư lại giúp em?” Thiếu chút nữa đã cắn rớt đầu lưỡi mình Harry mới nói ra kính ngữ.

“.....gián tiếp mưu sát cứu thế chứ không phải chức trách của giáo sư.”

“A?” Harry há to miệng, Snape trực tiếp trả lời cậu, so với câu trả lời càng làm cậu giật mình hơn.

“Ngậm miệng của người lại, Potter.” Snape rút đũa phép ra: “Nếu không, ta không đảm bảo sẽ không có thứ gì đó bay vào.”

Harry lập tức nghe theo, cũng ngồi vào vị trí của mình làm chuẩn bị.

Lần đầu tiên, đoạn đối thoại của cậu cùng Snape không có mùi thuốc súng.

“Chiết tâm trí thuật!” Âm thanh trầm thấp đánh vỡ bầu không khí, chú ngữ đánh về phía Harry.

Harry lập tức ngừng thở, theo phản xạ có điều kiện lập tức lập phòng ngự.... cùng lúc đó tạo một trí nhớ thay thế.

Phòng ngự rất mỏng manh, Snape nhanh chóng xuyên thấu qua nó, thâm nhập càng sâu hơn, lần này không phải cảnh Cedric tử vong nữa, mà là.... một cái trần nhà?

Mây nam nhân nhú lại một chỗ, trần nhà màu trắng được trang trí thêm hoa văn viền vàng?

Là bố cục của ký túc xá Gryffindor?

Snape vừa tức vừa buồn cười, tức giận vì đầu óc tên nhóc con này một chút tiến bộ cũng không có, buồn cười chính là, Potter dựa theo phương pháp của y mà làm rỗng đầu óc, kết quả chỉ nhét vào được hình ảnh một mảnh trần nhà.

Sư tử ngu xuẩn.

“Potter, người thích trần nhà sao?” Snape cố ý kéo cao âm tiết.

Mặt Harry đỏ bừng, này so với dĩ vãng bị Snape nhìn thấy gì đó càng làm cậu lúng túng hơn: “Em em.....”

“Chiết tâm trí thuật!” Lại một lần nữa, không chờ Harry giải thích xong, Snape đột ngột công kích.

Từng đoạn trí nhớ đứt gãy xuất hiện.

Trên cầu treo, một nam nhân tóc nâu dịu dàng nhìn cậu bé mắt xanh: “Con lớn lên rất giống cha, đương nhiên, con còn có đôi mắt giống hệt mẹ.”

Không, đi ra ngoài! Harry cứng đờ cả người, ra sức giãy dụa.

Lớn tiếng thở hỗn hển, Harry nghiêng đầu qua một bên.

Snape nheo mắt, đó là Reamus cùng Harry nói chuyện với nhau.

Nâng cằm, Snape nhìn chăm chú vào thiếu niên, cậu bé muốn đào thoát cố gắng siết chặt nắm tay, Snape nhất thời hiểu ra mấu chốt ở đâu, xoay người, Snape đi tới bàn cầm lấy một lọ độc dược an thần: “Potter, ta không có hứng thú với bí mật bé xíu đáng xấu hổ của người.”

Cái gì? ! Harry nghe thấy vậy liền ngẩng đầu, đây là bí mật riêng tư, chứ không phải là bí mật bé xíu đáng xấu hổ! !

“Tiếp tục Potter.” Snape đặt lọ độc dược lên bàn, cạnh Potter: “Không cần lấy cớ nghỉ ngơi.”

“.....đây là cái gì?” Harry có chút chần chờ.

Snape nheo mắt.

“Đây là cái gì?” Harry hỏi lại, âm thanh nhỏ dần, nhưng vẫn kiên trì.

“Tinh thần cảnh giác của sư tử?” Snape hừ lạnh, âm u hỏi.

“Em.....” Harry kẹt, cậu cũng chỉ muốn hỏi mà thôi. Có lẽ làm Harry ngạc nhiên hơn chính là, Snape không vì cậu không tuân theo mệnh lệnh mà bắt đầu rít gào.

Snape tối nay có chút là lạ.

Đem độc được dời ra một khoảng cách: “Chiết tâm trí thuật!”

Lúc này trí nhớ nhìn thấy là Sirius, Sirius đang ôm Harry thật nhiệt tình.

Cầu ngu xuẩn.

Snape nghiêng răng nghiêng lợi.

Con cầu ngu xuẩn lồi thoi nhếch nhác! Chính xác là một tên khốn!

Snape chán ghét cùng căm hận Sirius Black so với James Potter còn dữ dội hơn, đầu tiên, 7 năm học, người tìm y gây phiền toái nhiều nhất chính là Black, thứ hai, Black bán đứng gia đình Potter là chuyện làm Snape càng thêm oán hận, tuy rằng sự thật chứng minh, kẻ phản bội thật sự là Peter, chứ không phải Black, nhưng oán hận cùng chán ghét cơ hồ đã trở thành một loại thói quen của Snape.

Bình tĩnh, khép miệng lại.

Snape cố gắng kiềm chế nọc độc không ngừng muốn trào ra, chính sự quan trọng hơn, người là một trưởng thành, một ngày không châm chọc cũng không chết được.

Trong nháy mắt, Harry thấy vẻ mặt nam nhân ngày càng khó coi, âm trầm ngày càng kịch liệt.

“Cầm lấy độc được, đi ra ngoài.” Snape tê tê nói, cố hết sức kiềm chế: “Ngày mang mang theo bài tập của người, xét thấy năng lực học tập môn này của người quá ngu xuẩn, vì thế người tốt nhất có năng lực cho các môn khác.”

Xong rồi? Harry chết đứng.

“Cút.....”

Harry lập tức nhảy dựng lên chậm chạp đi ra ngoài, Meilin, vì sao hôm nay áp suất của Snape thấp đến vậy, không hề quả mắng cậu? Co rụt bả vai, Harry khép cửa hầm lại, cho dù Snape không mắng chửi, nhưng vẻ mặt đen như than lúc này quả thực cũng siêu cấp khủng bố.

Harry lắc lắc đầu, cẩn thận nghĩ lại, vẫn không thể hiểu được vì sao đêm nay Snape lại kì quái như vậy.

Trong hầm, nam nhân tóc đen khoanh hai tay úp mặt xuống bàn.

“Con cầu ngu xuẩn người đầy bọ chết không có đầu óc, con lang vênh váo thích hất mặt lên trời nhìn đời bằng nửa con mắt, còn có tên Potter đôi mắt mọc trên đỉnh đầu.....” Nam nhân nhớ lại.

Không thể không nói, những thứ nhìn thấy trong kí ức của Harry ảnh hưởng tới tâm tình của y.

Nếu trong quá khứ, y đã ngấm ngấm hại người, hoặc trực tiếp găm lên chửi mắng.

Harry Potter chết tiệt!

Khi một Slytherin muốn bảo hộ một tên nhãi con mình để ý, cái giá lớn nhất chính là tự nuốt nọc độc của mình đến mức bị nội thương? !

Học được bề quan bí thuật mới là chuyện quan trọng nhất.

Snape lập đi lập lại để trấn an tâm tình cấu kính của mình.

Một hồi lâu sau, gương mặt nam nhân cứng đờ không chút biểu tình bắt đầu bắt nổi quặng lên điều chế độc được.

Dạy dỗ một tên nhãi con tiêu hao rất nhiều năng lượng.

Hoàn

28. Chương 28: Hoàng Tử Lai

Thuốc an thần?

Harry ngửi ngửi, cậu từng uống qua thứ này nên có chút ấn tượng.

Snape thật khác thường, từ sau buổi tối hôm đó liền biến đổi hoàn toàn.

“Harry.....” Phòng nghỉ chung, Hermione bám riết không tha.

“Hermione....” Harry đột nhiên cảm thấy mình hơi quá đáng, Hermione cũng chỉ quan tâm tới cậu mà thôi, cậu tiến tới ôm lấy cô: “Minh thực có lỗi.”

Cô gái không chịu nhượng bộ trước bộ dạng này của Harry: “Đừng có lệ với mình.”

“Allen là một người tốt.” Harry đắn đo.

“Tốt đến mức cho bồ uống độc được lãng quên.” Hermione sắc sảo vạch trần.

“Chuyện đó chỉ là ngoài ý muốn!” Harry đau đầu, cậu không thể giải thích được những chuyện bản thân mình cũng không rõ: “Nếu bồ gặp anh ấy, nhất định sẽ đồng ý với quan điểm của mình.”

“Nga?” Hermione cất cao âm điệu: “Minh thật rất muốn gặp nam nhân làm cậu say mê đến thần hồn điên đảo.”

“A?” Bộ mặt Harry cứng ngắc, cậu chỉ tùy tiện nói mà thôi.

“.....mình sẽ hỏi anh ấy một chút.” Harry dưới ánh nhìn chăm chăm của Hermione đành thỏa hiệp, không biết Allen có đồng ý gặp bằng hữu của mình không nữa.

“Cầm tức thế nào?” Hermione vừa lòng, chuyển đổi đề tài.

“Cũng tạm, Snape giáo sư có chút.... kỳ quái.” Harry vui vẻ chuyển đề tài.

Cô gái tóc nâu nhếch lên một bên mi: “Snape.... giáo sư? Xem ra lần này Snape giáo sư không có trừ điểm.”

Harry gật đầu: “Ai biết y bị gì.”

Harry tạm biệt Hermione, trở về ký túc xá, cho dù Snape kỳ quái cậu cũng không quan tâm tới, cậu muốn đi xem sách của Allen cho mượn, hai quyển đó rất thực dụng.

Từ chối lời mời chơi cờ phù thủy của Ron, Harry tựa vào đầu giường đọc sách.

Nếu chơi cờ phù thủy, đối tượng là Allen thì thú vị hơn nhiều.

Không biết Allen đang làm gì ở nhà?

Hắn là đang làm độc được đi, chính mình tự nuôi sống bản thân, thực vất vả.

Thật muốn chạy tới giúp anh.

Harry ôm sách chìm vào cõi thần tiên.

“Chơi bài nổ không Harry?” Seamus la to.

“Trời ạ, sao bồ lên đem vào được?” Ron kinh ngạc: “Con cóc hồng kia gần đây kiểm tra hàng rất nghiêm.” Kỳ thật Ron càng muốn gọi Umbridge là bà Snape hơn, vì xưng hô như vậy có vẻ chính xác hơn, nhưng e ngại tâm hồn yếu ớt của Neville, Ron đành từ bỏ.

“Có tuyệt chiêu.” Seamus ra vẻ thần bí.

Harry hoàn hồn, lắc đầu: “Minh muốn đọc sách.”

“Bồ đọc nửa giờ cũng chưa lật một trang.” Ron nhỏ giọng nói thầm.

Harry làm bộ như không nghe thấy, bắt quá, lần này, cậu nghiêm túc xem.

Thời gian chậm chạp trôi qua, cho đến tận khuya, Harry xem đến mê mẩn.

Thực tế, trong tất cả, môn học làm cậu có hứng thú nhất ngoại trừ Quidditch chính là phòng chống nghệ thuật hắc ám, cậu thích thực hành hơn là những lời văn rỗng tuếch.

Lời nguyền treo ngược này thật thú vị, lần sau khi học nhóm thử luyện tập một chút.

Harry sờ cằm, trong lòng có chút ngứa ngáy.

Nếu ở bên ngoài trường học có thể được phép sử dụng pháp thuật thì tốt rồi, cậu có thể thảo luận với Allen.

Harry hít sâu một hơi rồi thở hắt ra, tay phải sờ sờ mặt dây chuyền trên cổ, tâm trí lại bay tới bên người bạn trai. Không biết Allen có đang nhớ tới cậu hay không.

Cúi đầu nhìn về quyển sách, trên đó dường như có hơi thở của người nọ.

Nhẹ nhàng vuốt ve, Harry tùy tay lật qua trang, đột nhiên một hàng chữ viết chạy thoáng qua trước mắt.

Đó là cái gì?

Harry ngừng lại, một lần nữa giở trang sách, lật ngược về vài tờ, vừa nãy cậu xác định mình nhìn thấy gì đó.

Một tờ, lại một tờ.

Harry nhìn thấy một dòng chữ viết tay bằng mực đen.

Chữ viết rất ấu.

Harry đưa trang sách tới gần hơn, soi bên ngọn đèn cẩn thận đọc, là một câu.

Sách này của hoàng tử lai.

A?

Harry lúng túng.

Đây là sách của Allen, Allen gọi mình là hoàng tử lai?

Harry xoay người vui đầu vào gối cười khanh khách, Allen thật sự rất đáng yêu.

Mọi người trong phòng đã sớm chìm vào giấc ngủ, Harry cười đủ, vui vẻ cầm lấy quyển sách đang đặt trên bàn, đặt một cái hôn lên trên bìa: “Ngủ ngon, hoàng tử của tôi.” Cẩn thận đặt sách xuống dưới gối đầu, thiếu niên yêu thương nhắm đôi ngươi lại.

.....

“Hermione, mình phải làm thế nào mà không lộ tên thật vẫn có thể liên lạc thư từ với Allen?” Mơ mộng tới người trong lòng suốt cả đêm, sáng sớm hôm sau Harry liền nhờ tới sự giúp đỡ của tiểu thư vạn sự thông: “Mình không thể gửi cú mèo tới cho anh ấy, nhưng mà lại rất muốn mỗi ngày có thể liên lạc.”

“.....bồ quá mê mẩn rồi.” Hermione có loại xúc động muốn túm Harry tới chỗ bà Pomfrey để chữa trị.

“Mình chỉ muốn cùng anh ấy trò chuyện về phương diện học tập thôi, anh ấy rất giỏi, thật đó, anh ấy là một thiên tài.” Harry vội vàng biểu đạt: “Anh ấy có thể thoải mái sử dụng thần chú vô thanh, còn có thể điều chế các loại độc được rất phức tạp, nhà anh ấy có rất nhiều sách, chi chít luôn, cờ phù thủy cũng rất lợi hại, Ron nhất định sẽ thích anh, còn nữa, anh nấu cơm giỏi lắm a, chỉ cần xem qua hướng dẫn một lần sẽ làm ra được, giống như đúc.....”

Harry quơ tay múa chân, càng nói càng không ngừng được.

Hermione nghe đến tử sách có chút hứng thú, nhưng càng nghe, mày cô càng nhíu lại: “Anh ta bao nhiêu tuổi?”

Harry ghen lại, cậu chưa từng hỏi qua: “Hắn là không tới 20.”

Hermione tính nhẩm một phen: “Thuộc học viện nào?”

“Mình không biết.” Harry không hề lo lắng tới vấn đề này.

“Harry!” Hermione không thể tin được, bạn tốt của mình cái gì cũng không biết, đương nhiên, lúc này Hermione vẫn chưa biết ngay cả tên thật của đối phương Harry vẫn chưa xác định, nếu không cô nhất định sẽ nổi bão: “Nghe này, từ lúc mình nhập học, mình có lưu ý tới những học trò xuất sắc trong học viện mình, xem bọn họ giỏi môn nào nhất? Để có thể dễ dàng học hỏi hơn, bọn họ rất nhiệt tình chỉ dẫn cho mình, đặc biệt là vào năm thứ 2.”

Harry lần đầu tiên nghe nói tới chuyện này, nga, đương nhiên, năm thứ 2 cậu với Ron cũng không thường xuyên học tập cho lắm.

“Đối tượng bồ kết giao, theo lời của bồ thì anh ta nhất định là một thiên tài độc được.” Hermione phân tích, hướng dẫn trong sách dạy nấu ăn cũng có hiệu quả như phương pháp điều chế độc được: “Phòng chống nghệ thuật hắc ám cũng rất giỏi.....”

Harry cao hứng gật đầu, tựa như chính mình chiếm được khen ngợi.

Nhưng trùng hợp là, Gryffindor cùng độ tuổi đó không có ai giỏi đều hai môn đó, bởi vì lúc đó mình khá phiền não về môn độc được, vì thế có hồi riêng một chút, trừ bỏ bốn nữ sinh được tham gia lớp độc được cao cấp, còn lại toàn bộ bị Snape giáo sư đuổi sạch, không có một nam sinh nào.” Hermione nhớ lại.

“Bởi vì y quá thành kiến.” Harry phản bác.

“Không, Snape giáo sư sẽ không vì thành kiến mà cướp đi quyền lợi học tập của học trò, chỉ cần bọn họ có năng lực.” Hermione quả quyết phủ định: “Mặc khác, Ron học tập không bao lâu đã khiêu chiến hết cao thủ cỡ phù thủy trong học viện, mình nghĩ cậu nghe không ít lời than thở nhàm chán của cậu ta vì không tìm được địch thủ, vì thế, Allen không phải là Gryffindor.”

“Vậy thì thế nào?” Harry khó hiểu: “Anh ấy đâu nhất thiết phải là Gryffindor.....”

“Đúng vậy, vấn đề không phải ở chỗ anh ta không phải Gryffindor, Harry, vấn đề là thủ đoạn và ngành học mà anh ta giỏi.” Hermione đánh gãy lời bạn tốt: “Mình cũng không phải nói anh ta không tốt, chẳng qua bồ không biết là không nói tiếng nào lằng lằng hạ độc, tính cách này thực giống Slytherin không phải sao?”

“Không, anh ấy không phải Slytherin.” Harry lập tức phản lại: “Có lẽ anh ấy là Ravenclaw, đúng vậy, uyên bác, lại nhiệt tình với tri thức. Hơn nữa anh ấy còn sống ở giới Muggle, là một phù thủy Muggle.....” Harry đột nhiên nhớ tới danh hiệu hoàng tử lai, ừ, ý tứ của danh hiệu đó chẳng lẽ là: “Hỗn huyết có thể tiến vào Slytherin không?”

“Trên lý luận là có thể.” Hermione chăm chú nhìn Harry: “Nhưng có thể anh ta sẽ không giao thiệp với bạn bè, tính cách quái gở, luôn cho rằng xung quanh đều là lũ thuần huyết ngu xuẩn.”

Harry mờ mịt, kỳ thật mặc dù phản bác nhưng trong lòng cậu vẫn rất lo lắng, quả thật cá tính cùng phương thức nói chuyện của Allen rất cay độc, luôn hàm chứa ý châm chọc, là tác phong của Slytherin, chính là Harry vẫn luôn quăng nó ra sau đầu mà thôi, hiện tại tổng hợp tất cả lại, không có bằng hữu, bị khinh thường, quái gở, giống hệt, toàn bộ đều chính xác như lời Hermione nói.

Harry cúi đầu, không nói gì.

Hermione dường như đang an ủi vỗ vỗ lên lưng Harry.

“Cho dù anh ấy là Slytherin....” Harry cúi đầu thì thầm: “Anh ấy cũng không giống bọn người kia.”

“Là người mang lớp mặt nạ nói? Hay chính là bộ mặt thật Harry Potter nói?” Hermione hỏi lại: “Bồ thích anh ta, nhưng người anh ta thích là ai? Harry, hiện tại mình thật sự rất lo lắng, mình sợ bồ sẽ bị tổn thương, bồ biết theo thời cuộc hiện tại thì thái độ của Slytherin đối với chúng ta thế nào. Nếu anh ta biết bồ là ai.....” Hermione muốn nói lại thôi.

“Đủ rồi.....” Âm thanh Harry trở nên vô lực: “Hermione, mình sẽ hỏi anh ấy, nhất định, vì thế đừng nói nữa.”

Một năm nay, ngăn cách và đối chọi gay gắt giữa Slytherin và Gryffindor đã thực sự lên tới đỉnh cao.

Hai học viện không thể có được tình bạn, bất luận là ai với ai.

Đương nhiên, bọn họ cũng chưa bao giờ có ý định thân thiện.

Nhưng mà, Harry chưa bao giờ nghĩ sẽ có một ngày, bức tường từ rất lâu này lại trở thành trở ngại giữa bọn họ.

.....

Tối thứ ba.

Snape vì muốn chỉ đạo cho Potter mà phải âm thầm tự thỏa hiệp đã làm y chán nản muốn chết, vì thế hôm nay nhìn thấy nhóc con đầu tóc rối bù gương mặt so với hôm qua lại càng uể oải hơn, Snape hận tới mức không thể bẻ gãy cổ tên nhóc con này.

“Bên kia!” Snape nghiêng răng nghiêng lợi chỉ vào một góc: “Làm bài tập của người.”

“VẬY còn luyện tập?” Harry sửng sốt.

“Ta không muốn lặp lại lần thứ hai.” Cả người Snape bị bao phủ bởi hơi thở u ám, y âm u nghĩ, hôm nay y phải làm một loại thuốc ngủ, để Potter ngủ đủ giấc, để cái bộ dáng chết dở sống dở kia gai mắt người ta: “Ranh con.....”

Snape vừa đặt nôi quặng lên vừa mắng.

Harry thấy tình thế không đúng, vội vàng lấy bài tập nghiêm túc làm bài, hoàn toàn không biết rằng mình chính là ranh con trong miệng người kia.

Hai giờ sau, cậu bé gặp nạn không chết một lần nữa lông tóc không tổn hao gì rời khỏi khu vực áp suất thấp của xà vương.

Harry Potter là một con sư tử thiếu thốn cảm giác an toàn, luôn gấp gáp muốn xác định cảm tình thuộc về chính mình hoặc những thứ không vững chắc, vì thế nửa giờ sau, cậu rời khỏi trường học, đúng vậy, không phải cuối tuần nên cậu khoác áo tàng mình tự tiện một mình rời khỏi trường học, đêm khuya mười hai giờ, giới Muggle, đường Bàn Xoay.

Đáng tiếc, cậu có chìa khóa mở cửa nhưng hoàng tử của cậu lại không có nhà.

Harry bực mình trong lớp chăn, yên lặng chờ đợi.

Vô số ý niệm lướt qua trong đầu, Harry mơ mơ màng màng ngủ thiếp đi, chờ đến khi cậu tỉnh lại trời đã sáng choang.

“Úc, Meilin!” Harry nhìn về phía chiếc đồng hồ treo tường, phản ứng duy nhất là vô cùng hoảng sợ kêu lên.

Xúc động là phải trả một cái giá thật lớn.

Sáng thứ tư là giờ học của con cóc hồng.

Harry luống luống tay chân nhảy xuống giường, hướng ra ngoài, vừa vọt tới cửa cậu lại quay trở lại, viết vài chữ như gà bới lên mảnh giấy đặt trên bàn.

Sau đó, Harry vội vàng lao trên đường lớn của giới Muggle mà chạy như điên, trong đầu chỉ còn một ý niệm.

Cậu chết chắc rồi.

Hoàn

29. Chương 29: Án Treo

Người đàn bà mặc âu phục màu hồng nhạt nũng nịu rít lên, ngữ điệu độc đáo đủ để lên đầu đề của tờ Phù Thủy Thời Đại, hoặc tờ Kể Lí Sự giật tít với đầu đề tiếng rên của người đàn bà không lồ kinh khủng nhất thế giới? Theo số liệu thống kê thì người khổng lồ ở hiện tại cũng không có được tiếng hú to đến vậy.

Ron chôn mặt xuống đất, cậu hoàn toàn không thể hiểu được vì sao lúc sáng sớm khi thức dậy cậu phát hiện giường Harry trống không, vì thế cậu chỉ có thể nói buổi sáng có nhìn thấy Harry, chẳng qua trong chớp mắt đã không thấy tăm hơi, có lẽ bị bệnh nên được ai đó đưa vào bệnh xá?

Chuyện này cũng rất có thể, Harry đã từng bị như thế.

Àm!

Cửa bị mở mạnh ra!

Cứu thế chủ đầu đầy mồ hôi thở hổn hển, hoạt động kịch liệt sau đó đột ngột phanh lại làm Harry suýt chút nữa ngã quỵ xuống đất.

“Harry Potter!” Tạm ngừng một lát, mục Umbridge bưng tỉnh âm thanh bén nhọn lại càng tăng phần ẻo lả: “Trò dám vắng mặt trong giờ của tôi!”

Đây không phải vắng mặt, cậu ấy đã tới rồi. Ron thầm thanh minh trong lòng, chính là hiện tại chỉ còn 5 phút là hết giờ.

Harry ngẩn ra, cậu hoàn toàn nghe theo quán tính mà vọt vào phòng học, nếu cậu sự dụng đầu óc suy nghĩ một chút tình cảnh của mình thì cậu sẽ không xông vào như vậy, hoặc sẽ tìm một lý do hoàn hảo rùi mới đi vào? Meilin quần.

Harry lại xác định mình chết chắc rồi.

“Cấm túc, buổi tối 8 giờ!” Umbridge thét chói tai.

“Snape giáo sư phạt cậu ấy cấm túc hết học kỳ này, kín hết ngày rồi.” Ron bảo vệ quyền lợi cho bạn mình, nhân tiện ác ý thêm một câu trong lòng, bà Snape.

Mặt Umbridge tái xanh: “Gryffindor trừ hai mươi điểm, ai cho trò nói leo!”

Ron lập tức cúi đầu, Harry cũng chưa bị trừ, ngược lại mình lại bị trừ.

Một vòng Gryffindor lập tức quay đầu nhìn Ron vô cùng tán dương.

Bên Slytherin không nói gì, lợi dụng viện trưởng nhà mình để áp chế Umbridge, hơn nữa còn là từ Gryffindor tính kế đối với bọn họ mà nói có thể xem là một loại vũ nhục.

“Weasley, viện trưởng chúng tao hình như không cấm túc mày?” Malfoy lên tiếng, hàm ý một chút ám chỉ cùng khiêu khích: “Thật sự đáng tiếc, người ngày càng thiếu dạy dỗ.”

Ron lập tức cảm phần nhìn qua, Umbridge còn đắm chìm trong cơn tức giận vẫn chưa hoàn hồn.

Malfoy đành phải tiến thêm một bước nói rõ: “Giáo sư, em nghĩ Weasley rất tình nguyện nhận dạy dỗ để thế vào khoảng thời gian Potter không thể nhận được từ giáo sư.” Khóe miệng cậu bé tóc bạch kim nhếch lên thành một độ cung xấu xa.

“Rất tốt, đương nhiên.” Umbridge lập tức khẳng định: “Buổi tối tám giờ, Weasley.”

“Này không công bằng!” Harry phản đối.

“Không tới lượt trò nói chuyện, Gryffindor trừ ba mươi điểm.” Umbridge vung đũa phép, các miếng giấy da ghép lại với nhau tạo thành một tờ giấy cứng, là thuật biến hình đơn giản.

“Tôi là đồ đần độn!”

Umbridge vung bút, một hàng chữ chói mắt xuất hiện.

Ngay sau đó, tấm giấy cứng dính trên lưng Harry.

“Đây là trừng phạt.” Umbridge tăng thêm một câu chú tăng sức nặng: “Đừng nghĩ rằng không cảm tức tôi sẽ không làm gì được trò.”

“Đây là vũ nhục!” Hermione tức giận đứng lên.

“Chỉ là nói sự thật mà thôi.” Malfoy nói chen vào.

Umbridge rốt cục cũng lộ ra nụ cười hả hê: “Trò phải đeo nó một ngày.”

Harry không nhúc nhích, cậu nhẩn nhện, lần này quả thật là lỗi của cậu.

Là lỗi của cậu.

Đáng giận.

Harry cắn môi, dùng cách này so với việc xử phạt về thể xác càng làm cậu cảm thấy khó chịu hơn. Ngay cả Snape cũng không viết mấy từ ngữ xuẩn sau lưng cậu.

Ủy khuất không thể không chế lên lỗi trong cơ thể.

Không thể khóc.

Mình là con trai, không thể dễ dàng rơi nước mắt, Harry tự nói với mình.

Việc này chẳng là gì hết.

Nên biết rằng khi Hermione bị chửi là máu bùn cũng không khóc, có lẽ đã từng khóc một lần, nhưng chỉ duy nhất lần đó, sau này không còn nữa.

Gryffindor phải dũng cảm, kiên cường.

Harry hít sâu một hơi, mạnh mẽ nuốt hết tất cả xúc động vào lòng.

Umbridge mà thôi, không có gì đáng sợ cả.

Bị sức nặng của tấm giấy cứng đè lên vai, lại còn thêm thần chú tấm giấy thật sự rất nặng, đại khái cũng mấy kg. Harry giơ tay lên ngăn cản Hermione muốn tiến lên một bước ý đồ chống cự lại: “Vâng, giáo sư.”

Harry ngẩng đầu, đáp lễ lại bằng một ánh mắt khinh thường, cậu rời khỏi phòng học khi nghe thấy tiếng chuông tan học vang lên.

Cậu cũng không phải lần đầu tiên trở thành tiêu điểm.

Slytherin châm biếm ngạo nghễ đi bên cạnh cậu, lập đi lập lại câu nói viết trên lưng cậu.

“Đầu sọc, tấm tắc.....” Malfoy vô cùng đắc ý: “Không thể nghi ngờ chính là một tên đần độn!”

Ron vùng nắm tay muốn nhào tới đập Malfoy, Seamus cùng Neville cuống quýt ngăn cản cậu bé tóc đỏ, Umbridge vẫn còn ở đây.

“Bụp!”

Cậu bé tóc bạch kim bất ngờ không kịp đề phòng bị một người kéo lại từ phía sau, sau đó là một cú đâm hung hăng đập tới: “Úc!” Malfoy đau đớn vịn vịn gương mặt, cái mũi bị đánh lệch qua một bên, đổ bưng lên.

Goyle và Crabble choáng váng hoàn toàn, đám Slytherin không ngừng châm chọc cũng lập tức im miệng.

Meilin, là Hermione Granger.

Nắm tay Ron lơ lửng trên không trung, biểu tình nhóm sư tử con cũng đồng loạt lâm vào trạng thái ngây ngốc.

“Mày! Đồ máu bùn ti tiện! ” Malfoy rút đũa phép ra, điên cuồng tức giận.

Ron lập tức hoàn hồn, che chắn phía trước Hermione: “Thu hồi lại lời nói của mày, đồ chồn hôi ghê tởm!” Harry cũng vọt tới chỗ hai người, bảo vệ cho cô gái.

Hai đám học trò nhanh chóng rút đũa phép, giăng co, một cuộc chiến hỗn loạn sắp xảy ra.

“Dừng lại!” Umbridge quơ tay hô to.

Hermione không hề sợ hãi trừng mắt: “Chia năm xẻ bảy!” Cô gái đứng sau lưng Harry hô to.

Bả vai Harry lập tức cảm thấy thoải mái: “Hermione?” Harry thở nhẹ.

“Bồ không thể chịu như vậy!” Hermione xoay người rống to át cả giọng mụ Umbridge: “Bà không thể!” Hermione hoàn toàn bùng nổ, trong mắt cô, hành vi của Umbridge đã chọc giận cô, bắt Harry chịu sự sỉ nhục vác tấm bảng này đi khắp Hogwarts? Không! Có lẽ cô không rành về giới hạn quyền lực trừng phạt của giáo sư, nhưng ở giới Muggle, chuyện này tuyệt đối đã xâm phạm tới nhân quyền! Không có đạo đức!

“Tan xương nát thịt!” Malfoy bị bỏ lơ trực tiếp công kích Hermione.

Harry nhanh tay lẹ mắt vội vàng kéo Hermione qua một bên, áo chùng của cậu dính phải câu thần chú bị khoét một lỗ, may mắn không bị thương.

“Hóa đá!” Ron thấy vậy liền đánh trả.

Có điều Malfoy phòng bị nên né được nhưng vết máu trên mặt làm người ta không thể khen ngợi.

Ron dứt khoát vùng nắm đấm, so ra thì vật lộn tay đôi cậu càng giỏi hơn.

“Tất cả dừng lại cho tôi!” Umbridge gào to nhưng hoàn toàn không có tác dụng gì, bà không thể điều khiển được cục diện.

“Dừng tay.” Một âm thanh vang lên, lạnh lùng âm trầm.

Nhóm Slytherin lập tức dừng lại toàn bộ, ngay cả Malfoy cũng thối lui, không hề có động tác nào.

Snape từ một góc quẹo xuất hiện, đứng phía sau đám Gryffindor nên đám rắn con đều nhìn rõ ràng sắc mặt viện trưởng bọn họ rất khó coi.

“Tốt lắm.” Umbridge héch mặt, không biết xấu hổ đem thành quả làm của riêng, mụ xoay về hướng đàn sư tử: “Các trò.....”

“Bà ta muốn để Harry vác thứ này đi thị chúng ở Hogwarts!” Hermione giành quyền nói trước, đối tượng chính là nam nhân tóc đen. Trong mắt Hermione, Snape giáo sư tuy rằng rất bao che khuyết điểm của mình, nhưng luôn rất công bình trong các việc khác.

Mảnh giấy cứng bị chia năm xẻ bảy nằm trên mặt đất, có thể dễ dàng nhìn được hàng chữ “Tôi là đồ đàn độn”.

“Kết luận thật sâu sắc.....” Giọng nói lạnh lùng của nam nhân từ yết hầu phun ra, Snape liếc mắt nhìn Umbridge, lại nhìn về phía đám học trò đang hả hê.

Cậu bé tóc bạch kim cảm tức hằm hằm nhìn cô gái tóc nâu, không nói một tiếng nào, bị máu bùn đánh trúng chính là sỉ nhục.

“Cố tình công kích bạn học, Gryffindor trừ năm mươi điểm.” Snape một lần nữa quét mắt về phía tổ hoàng kim ba người: “Cấm túc, hằm.....”

“Tôi vừa mới cấm túc Weasley!” Umbridge tranh quyền: “Còn có Granger, cô ta dám cả gan làm loạn khiêu khích tôi, không thể tha thứ!”

Lần này Snape không thềm để ý tới người đàn bà phấn hồng: “Hiệu trưởng có mặt ở văn phòng, người có thể lên thảo luận với Dumbledore về quyền hạn cùng phạm vi của viện trưởng, còn về phần các người.....” Nam nhân lần thứ hai hạ thấp âm điệu: “Hiện tại lập tức cút tới hằm, ta không muốn nói lần thứ ba.”

Harry sững sờ, nếu cậu không nhìn ra Snape đang giúp đỡ mình thì cậu thật sự là một tên đàn độn.

Hermione thở nhẹ ra, lôi kéo hai người bạn bước đi, cô gái thông minh cũng nghe được nam nhân rất bất mãn với hành vi của Umbridge, bị Snape giáo sư cấm túc nhất định tốt hơn nhiều so với Umbridge. Hơn nữa, đây cũng chính là lần đầu tiên Hermione bị cấm túc.

Chỉ có Ron cảm thấy buồn bực, cảm giác mình mới thoát miệng hổ lại nhập ổ sói.

Hầm.

Gryffindor luôn biết cách làm tình hình càng hồng bét thêm, Snape thật sự tin vào điều này, quan sát sắc mặt có thể biết thời điểm nào nên nhẫn nhịn, đương nhiên, Gryffindor làm sao biết tới hai chữ nhẫn nhịn.

“Xử lý hết chỗ này, dùng tay.” Snape chỉ định Ron.

Sắc mặt Ron lập tức tái mét, một đồng con sên, cậu há hốc miệng khát khao nhìn chiếc kéo bên cạnh.

Snape đảo tầm mắt: “Hoặc là người muốn dùng kéo.... đi cắt chân nhện?”

Ron lập tức liều mạng lắc đầu, cúi đầu xé con sên.

“Tốt lắm, như vậy đây là nhiệm vụ của người, Potter.” Snape ra hiệu, những con nhện to cỡ bàn tay không có chút độc nào này đối với Potter không hề có chứng sợ nhện mà nói chính là công tác khá thoải mái: “Cút vào góc mà làm đi.”

Hai cậu bé ngoan ngoãn nghe theo.

Hermione đi theo nam nhân tới bên bàn: “Giáo sư, còn em?”

“Giải thích hết thầy.” Snape ngồi xuống, ánh mắt đen lầy nhìn thẳng vào học trò ưu tú nhất Hogwarts.

Hermione cúi đầu, thành thật kể rõ mọi chuyện, không hề thêm mắm thêm muối hay dấu diêm điều gì.

“Thật ngu xuẩn.” Nghe xong mọi việc, nam nhân lạnh nhạt đánh giá.

Hermione vò một góc áo chùng.

“Chỉ lý tử được liệu mới, phân loại sai một thứ trừ mười điểm.” Snape giao nhiệm vụ cho cô gái: “Thiếu một thứ trừ một trăm điểm.”

Hermione rụt đầu lại.

Đợi Snape rời khỏi hầm ba người đều thở nhẹ ra.

“Lão dơi chết tiệt!” Ron mắng.

“Đừng như vậy, Ron!” Hermione quay đầu lại ngăn Ron.

“Hermione? !” Ron khó hiểu.

“Nơi này so với ở cùng Umbridge tốt hơn nhiều.” Harry đứng bên phe Hermione: “Người đàn bà kia mới thực sự là ác quỷ.”

“Ách.....” Ron cầu nhàu, bỏ qua đề tài này.

Bất quá, rất nhanh, một nụ cười nhanh chóng xuất hiện trên mặt cậu bé tóc đỏ: “Hermione, cú đấm lúc nãy của bồ thực sự rất tuyệt! Xem bộ dáng xốc xếch của Malfoy, quả thực rất đẹp!”

Lời này vừa nói ra, cả ba người đều cười rộ lên.

Lại nói tới Snape.

Lí do nào làm Harry Potter vắng mặt ở buổi học, không phải lại vì mình đi? Trong quá khứ tên Potter ngu ngốc đi muộn về sớm lý do hơn phân nửa chính vì Lily, ví dụ như nửa đêm canh giữ ở cửa ký túc xá nữ mà ngủ không đủ giấc, hoặc vì chọn lựa quà tặng mà mất tích đi dạ du, thực hiển nhiên, Potter con xinh xắn này di truyền toàn bộ truyền thống tốt đẹp của Potter cha, trong đầu trừ bỏ mớ hormone vô dụng thì chả còn thứ gì!

Snape oán hận thâm mắng trong lòng, tên nhóc này lúc nào mới có thể trưởng thành một chút?

Dành ra chút thời gian, Snape quay về nhà, tấm giấy da trên bàn chứng minh suy đoán của y không sai chút nào.

Vô lực túm lấy mảnh giấy da, Snape cố gắng nhìn thật kỹ mới có thể đọc được, thở dài một hơi, Snape thật sự không biết nên làm gì với Harry Potter bây giờ.

Trên đó viết: Nếu tôi không ngại anh là Slytherin, anh có để ý tôi là Gryffindor không?

Hoàn

30. Chương 30: Âm Thầm Che Chở

Snape đương nhiên sẽ không để Weasley cùng Granger mỗi ngày tới cấm túc, vì thế y thông báo cho McGonagall tới lĩnh người, y chỉ có quyền lực phạt cấm túc, còn McGonagall đương nhiên sẽ có cách bảo vệ học trò ưu tú nhất của bà.

Về phần Umbridge, Snape hi vọng người đàn bà này biết dừng lại đúng lúc, Slytherin nhẫn nhịn để tiến hành nhiều thủ đoạn hơn, chứ không phải kiên nhẫn.

Buổi tối hôm nay Snape không triển khai Chương trình học như trước nữa mà sớm thả Potter rời đi.

Nên thả đứa nhóc thích dạ du này về sớm một chút.

Snape đối với học trò nhà mình rất nghiêm khắc, hơn nữa sự việc hôm nay quả thực có liên quan tới Draco Malfoy, con đỡ đầu của y mang theo hai tên to con ngồng nghênh khắp lâu đài, trêu chọc khắp nơi.

Bị sư tử chọc giận, độc xà cũng trở nên ngây thơ.

Snape dùng ánh mắt khinh thường lướt nhìn con đỡ đầu của mình trong phòng nghỉ chung: “Người là người cầm đầu, Draco.” Snape nói ngắn gọn.

Cậu bé tóc bạch kim đã khôi phục vẻ mặt bình thường, chính là không đọc được biểu tình.

“Ta tin rằng gia tộc Malfoy không dạy ra một người thừa kế như vậy.” Snape không nhắc tới chuyện đã xảy ra, ngược lại nói: “Quấy rối trắng trợn không phải tác phong Slytherin, hiểu không?”

“.....ngài đang giúp bọn họ?” Sau một lúc lâu, Draco hỏi.

Snape hừ lạnh: “Chẳng lẽ ta phải theo đuôi một mụ đàn bà ngu xuẩn làm xằng làm bậy? Draco, không chế cảm xúc của người, những lời đồn đãi bên ngoài tạm thời không nói tới, nhưng cha người sẽ không đem trứng đặt vào cùng một tổ, còn người, cũng không nên ngu xuẩn tới mức đóng vai một đứa hư hỏng hoàn mỹ tới mức không thể xoay chuyển.”

Malfoy vì lợi ích mà sinh.

Snape chỉ sợ ngoại trừ người trong tộc Malfoy, chính là người hiểu rõ gia tộc này nhất.

Lucius trước mặt Chúa tể Hắc ám biểu hiện một mặt vô cùng trung thành, nhưng mặt sau cũng không hề đối kháng hoàn toàn với hội Phượng Hoàng, nhiều lắm cũng chỉ nhận xét vài câu về một số vấn đề không liên quan ở Bộ Pháp Thuật mà thôi.

Lucius rất để ý tới thể cục.

Khóe miệng cậu bé ngày thường luôn châm chọc nhạo báng khẽ cong lên thành một độ cung: “Con nghĩ mình có chút nóng giận.” Ngực khí nhẹ nhàng băng quơ tựa như người vừa khiêu chiến lúc này hoàn toàn không phải cậu.

“Nga?” Snape tán thưởng Draco, không phải chỉ vì quan hệ của hai người, mà chính vì đứa nhỏ này rất có phong độ của Lucius, nhưng mà vẫn còn quá trẻ, tính tình vẫn còn chút trẻ con.

“Không có gì?” Draco lắc đầu: “Yên tâm, cha đỡ đầu, con sẽ chú ý.”

“Xảy ra chuyện gì?” Snape nhú mi, mấy ngày nay y không rảnh quản Draco, bộ dáng đứa nhỏ hiện tại có chút không tốt.

Draco lấy lại tinh thần: “Chỉ là chút việc vặt trong nhà mà thôi, đúng rồi, ngài không nói cho cha biết chuyện con bị thương đi.”

“Ta đoán gần đây hẳn không rảnh quản chuyện của người.”

“Quả thực như vậy.” Draco cười khổ: “Không có việc gì nữa thì con đi trước.”

Snape muốn nói lại thôi, cuối cùng vẫn để con đỡ đầu của mình rời đi.

Xem ra, Chúa tể Hắc ám đang tạo áp lực với các quý tộc, Snape luôn ở trường học nên không biết nhiều tin tức lắm, Chúa tể Hắc Ám vẫn chưa triệu tập y.

.....

Lại đi tới đường Bàn Xoay, Harry thật lo lắng, so với khi tham gia kỳ thi cuối kỳ còn lo lắng hơn.

Vừa vào cửa, Harry lập tức nhìn lên mặt bàn, tấm da dê vẫn còn ở chỗ cũ.

Allen không về nhà sao?

Harry vô thức thở nhẹ ra, nhưng sau đó lại càng lo lắng hơn, đi tới một chút, cậu liếc mắt lên tấm giấy da, a? ! Harry phát hiện trên đó có chữ viết của người khác, ngay phía dưới dòng chữ của cậu.

“Ta chỉ để ý tới việc trong thời cuộc hiện tại mà một tên nhóc lỗ mãng như ngươi cứ tùy ý làm xằng một mình chạy khỏi trường học.”

Harry rút cảm.

Mười giây sau, Harry ngồi xồm xuống, cúi đầu cười phá lên.

Allen chính là Allen, quả nhiên không giống người bình thường.

Về lo lắng trên gương mặt Harry biến thành hư không, nội tâm là một mảnh sáng bừng.

Cất tấm giấy da thật cẩn thận, Harry trở về trường học, không có chút buồn ngủ nào, cậu hưng phấn đi dạo trong tòa lâu đài, chuyện này đối với cậu mà nói chỉ là ngựa quen đường cũ, trước kia, cứ tới nửa đêm là tỉnh dậy không ngủ được nữa, vì thế luôn thường xuyên ra ngoài.

Buổi tối tòa lâu đài chìm trong bầu không khí yên tĩnh, giống như nó chỉ thuộc về cậu.

Từ tháp thiên văn nhìn ngắm ra ngoài, ánh trăng rất đẹp.

Harry lẳng lặng đứng ở đó, yên lặng khao khát về tương lai, chỉ cần có thể đá Chúa tể Hắc Ám khỏi cuộc sống của cậu, cậu nhất định sẽ rất hạnh phúc, chỉ cần Chúa tể Hắc Ám biến mất.

Harry đột nhiên muốn mình trở nên cường đại, ý niệm này cứ quanh quẩn trong đầu, đồng thời, cậu lại cảm thấy thực uể oải, ngay cả bề quan bí thuật còn học không xong, làm thế nào biến cường được?

Không được như vậy, Allen cho mình mượn sách, Snape cũng không phải quá khó để ở chung, cậu phải cố gắng hơn chứ không phải ngồi đó mà oán hận.

Harry tỉnh táo lại, hít sâu một hơi.

Làm rộng đại não, làm rộng đại não.

Chuyện vụn vặt, chuyện rắc rối, tất cả, chậm rãi vất ra ngoài, Harry nhắm mắt lại, bình ổn lại tâm tình, không cần phải nôn nóng xao động, dục tốc bất đạt, mọi chuyện chán nản quăng ra sau đầu, yêu thích thì nén xuống tận đáy lòng, bình ổn suy nghĩ bình lặng như mặt nước, phải bình tĩnh, tâm tình bình ổn như mặt nước.

Cảm giác nhẹ nhàng dần dần lấp đầy toàn bộ góc ngách trong bộ não, có chút lâng lâng làm Harry trong nháy mắt quên hết mọi thứ xung quanh.

Thật lâu sau, Harry mở mắt ra, đôi ngươi ngọc bích lấp lánh vui sướng.

Hình như cậu đã làm được?

Meilin, cậu thật sự đã làm được!

Cảm giác này thật là tuyệt!

Harry nhớ lại, nhắm mắt thử lại một lần, bất quá lần này không được may mắn như vậy, Harry thở dài, lẩm bầm lẩm bầm: “Quả nhiên cần phải luyện tập.....”

Chỉ cần cậu có một chút nóng vội liền không thể làm rỗng đầu óc mình, như vậy xem ra, bề quan bí thuật nếu bị nhét vào Chương trình học của Hogwarts nhất định có thể xem là môn học khắc tinh của Gryffindor, so với độc dược còn kinh khủng hơn, nghĩ mà xem, tính cách của đa số Gryffindor là gì?

Tính cách Slytherin lại chiếm rất nhiều ưu thế, khó trách Allen mạnh như vậy.

Harry xoa xoa cổ, vắn vẹo thất lưng, trong lòng tự nói mình phải chứng chặc một chút, Allen không thích người lỗ mãng.

Đến tận nửa đêm cứu thế chủ rút cuộc cũng chậm rãi tiến về hướng ký túc xá.

Trong một góc âm u của tháp thiên văn, một bóng dáng cao lớn bước ra, áo chùng màu đen hòa hợp thành một thể với bóng tối, chỉ có ánh mắt đen láy toát ra nét sắc bén, nam nhân cơ hồ đã ẩn nhẫn tới cực hạn mới không đá tên nhóc mắt xanh xem lâu đài thành vườn hoa nhà mình xuống khỏi tháp thiên văn, y đã thả tên nhóc này về sớm rồi, thế mà lại còn chạy đi lêu lổng như vậy!

Snape hít hít mũi, cuối cùng cũng chỉ có thể cắn giận mà xoay người qua hướng khác.

Y còn một đồng bài tập chưa phê chữa xong.

.....

Snape ở Hogwarts có một thói quen, mỗi buổi sáng khi ngồi vào bàn ăn, nhất định phải uống một ly cà phê đen không đường để nâng cao tinh thần. Nếu có người cản trở trong lúc y uống ly cà phê này, sẽ thực không hay ho, đại sư độc dược ngủ không đủ giấc tính tình ngày hôm đó nhất định sẽ tồi tệ tới cực điểm.

Dumbledore từng ném thử qua, ví dụ như một buổi sáng nào đó tới quấy rầy y, đề cử một phần bánh ngọt, Snape báo thù bằng cách thêm nguyên liệu đặc biệt vào độc dược tránh sâu răng dành riêng cho cụ.

Còn hiện tại, Snape đang ngồi trên vị trí bàn giáo sư chỉ mới ngủ được hơn một giờ, Umbridge đang khoa trương đứng bên cạnh chỗ ngồi của y, lên án hành vi của y với Dumbledore.

“Tôi là người Bộ Pháp Thuật phái tới! Tôi có quyền phạt học trò, để bọn chúng phải biết tuân thủ kỷ luật!” Người đàn bà tức giận chỉ vào mặt Snape tố cáo với Dumbledore: “Hiệu trưởng Dumbledore, Snape dám mang người trong lớp của tôi đi, hoàn toàn xem thường tôi!”

Ánh mắt xanh biếc của lão hiệu trưởng bên dưới cặp kính nửa vắn trắng khê chớp chớp, không hề nhìn tới bà ta, chỉ mãi nhìn ly cà phê của Snape.

Gân xanh trên trán Snape nổi lên, nước bọt của người nào đó bắn thẳng vào tách cà phê của y.

Tất cả học trò bên dưới đều ngẩng đầu lên nhìn, xưa nay chưa từng có một màn giáo sư tranh đấu như vậy.

Dãy bàn Gryffindor.

“Lúc đó rõ ràng đã tan học rồi.” Seamus nhỏ giọng nhấn mạnh.

“Sắp chiến tranh rồi.....”

“Còn có Harry Potter!” Umbridge càng nói càng hăng hái: “Tên ngu xuẩn chết tiệt này cả gan làm loạn, nhiều lần khiêu chiến quyền lực của tôi, phải bị phạt!”

Vì thế ánh mắt của đám học trò lập tức chia làm hai, một vẫn lưu ở bàn giáo sư, mà một phần khác nhìn về phía cậu bé vàng cứu thế chủ.

Harry không chút do dự đứng lên, bộ dáng của Ron cùng Hermione cũng bảo vệ cậu mà đứng lên, bọn họ mới không tin cụ Dumbledore tin vào mù đàn bà điên này.

Sắc mặt Snape ngày càng khó coi, gương mặt vặn vẹo vô cùng dữ tợn. Nếu nói có chuyện so với việc cắt ngang thời gian y uống cà phê càng nghiêm trọng hơn, đó chính là công khai chỉ trích Potter, trong lòng Snape đã nhét Potter vào phạm vi bảo hộ của mình, mình mắng là một chuyện, nhưng bị người khác quả mắng lại là một chuyện khác, huống chi, Snape hiểu rõ Potter rất chán ghét chuyện như vậy.

“Tôi nghĩ đây chỉ là một sự hiểu lầm.” Dumbledore rút cuộc cũng mở miệng, khéo léo đánh lệch hướng: “Hơn nữa, Severus cùng Minerva nhất định sẽ nghiêm khắc dạy dỗ bọn nhỏ, sao có thể không biết xấu hổ mà làm phiền tới đặc phái viên của Bộ Pháp Thuật được?” Nói đến cuối cùng liền biến thành trào phúng.

Umbridge lập tức giống như nuốt phải một con sên, sắc mặt biến thành màu tím đỏ.

Đám học trò cúi đầu cố nén lại tiếng cười.

“Dời thân hình của người, Umbridge giáo sư.” Snape không ngẩng đầu, âm thanh tê tê của xà viện trưởng làm mọi người sợ hãi qua một bên.

“Người——” Chậm chạp hồi phục tinh thần Umbridge rít lên.

“Không còn sớm nữa, ăn điểm tâm đi.” Cụ Dumbledore mỉm cười hơn hở giải hòa, cụ đi theo sau mọi người, thậm chí còn tự mình kéo ghế cho Umbridge.

Umbridge tốt xấu gì cũng cảm thấy lấy được mặt mũi, mọi người hếch mặt lên, thị uy quét một vòng khắp đại sảnh đường, dùng tư thái cao ngạo ngồi xuống.

“Răng rắc..... ầm!” Chân ghế bị gãy ngang, một giây sau Umbridge hoảng sợ ngã ầm xuống: “A!” Mọi người đàn bà béo ú dùng tư thế cực kỳ bất nhã rơi xuống đất.

“Ha ha ha.....”

Gryffindor phát ra một trận cười to, đám học trò thừa dịp mọi người Umbridge còn lui cui dưới bàn, đều hướng về phía cụ Dumbledore vỗ tay. Tất cả mọi người đều tưởng rằng cụ Dumbledore đã gỡ trò quỷ.

Cụ Dumbledore cười gượng hai tiếng, đỡ Umbridge đứng dậy: “Chất lượng ghế kém quá.”

“Đáng giận!” Mọi người Umbridge không nói rõ đang mắng ai, sau đó hừ mạnh một tiếng, đẩy cụ Dumbledore ra, quay đầu khắp khiêng rời khỏi đại sảnh: “Chờ đó.” Mọi người phần lớn không quên bắn lại một câu ngoan độc.

Cụ Dumbledore bày ra gương mặt vô tội, một lần nữa ngồi vào vị trí của mình.

Âm thanh lạnh lạnh lập tức vang lên.

Lão nhân bắt đầu dĩ lạc đầu, buồn bực liếc mắt nhìn độc dược đại sư không thêm hé răng một tiếng, người nọ trực tiếp ném tách cà phê vào thùng rác, còn thuận tay phui phui vai, tựa như trên đó bị dính thứ gì đó không sạch sẽ.

Hoàn

31. Chương 31: Dần Dần Thay Đổi

Sau khi tan học, Harry hăng hái đi theo Hermione tới thư viện trường để tự học.

Đối với Gryffindor mà nói, muốn tìm một nơi im lặng để học tập thì thư viện trường là nơi tốt nhất.

Hermione thấy Harry ôm sách về bề quan bí thuật chăm chú đọc thì cũng không có gì mất hứng, hai người có thể dễ dàng trao đổi các điểm quan trọng hơn.

“Trọng điểm chính là phải bình ổn.” Hermione lập tức bắt được trọng tâm: “Phương pháp giảng dạy nghiêm khắc cũng rất quan trọng.”

“Không cần nhắc nhở mình, Snape giáo sư rất thành thạo trong chuyện này.” Harry rầu rĩ nói, nếu không phải cậu che dấu thân phận với Allen thì cậu càng hi vọng anh có thể dạy mình, Allen nếu như biết bí quyết, nhất định sẽ biết chiết tâm bí thuật.

“Bồ luôn gọi thầy ấy bằng giáo sư, có thể thầy được ở chung không tòi đi?” Hermione trêu chọc, trong mắt cô, Snape giáo sư vẫn chỉ có mỗi một tật bao che khuyết điểm của mình mà thôi, còn luận về học thức hay nghiêm túc, không thể bỏ qua thầy ấy vĩ đại cỡ nào, Hermione thật hi vọng Harry có thể học được chút gì đó thực dụng ở chỗ Snape giáo sư.

Harry nhú mi: “Mình cảm thấy thầy là lạ.”

“Là lạ?” Bộ dáng Hermione có vẻ rất muốn nghe chuyện này.

“Mình cũng không rõ lắm, tuy rằng vẫn trừ điểm, nhưng khi mắng chửi..... nói sao nhỉ, vẫn còn đạo đức?” Harry cân nhắc lựa lời.

“Không cảm giác được.” Hermione buông tay: “Đại khái là thầy so với Umbridge tốt hơn nhiều lắm nên làm bồ sinh ra ảo giác?” Hermione không thể nào liên hệ hai từ đạo đức với Snape.

“Có lẽ vậy.” Harry phụ họa, có lẽ cậu và Snape đều biết bí mật của nhau, vì thế quan hệ mới đỡ căng thẳng hơn. Đương nhiên, chuyện này không thể nói với Hermione.

Buổi tối, hăm.

Harry có dịp có tâm tình háo hức như vậy, cậu chỉ cần có thời gian để luyện tập, một khi thành thạo thì thầy nó cũng không quá khó khăn, lúc này chính là thời điểm để khảo nghiệm.

“Ồ đó, làm bài tập.” Harry nói không nên lời, câu đầu tiên của Snape lại yêu cầu cậu làm bài tập.

Em muốn luyện tập, Harry nói trong lòng.

Nam nhân chuyên chú phê chữa một đồng bài tập, tiếc rẽ không thềm quăng một ánh mắt tới xung quanh.

Nhiệt tình ồ ạt bị dập tắt, Harry thành thật vui đầu làm bài tập.

Không có luồng khí áp suất thấp của đại sư độc được, suy nghĩ của Harry nhất nhanh bị kéo vào đám bài tập, theo yêu cầu, cậu mang theo tất cả bài tập của mình.

Trong nhất thời, hăm thực im lặng, trừ bỏ tiếng tí tách phát ra từ lò sưởi âm tường, chỉ còn tiếng loẹt xoẹt của bút lông chim chạy trên mặt giấy.

Phê chữa xong một lớp, Snape hơi nghiêng đầu nhìn về phía cậu bé say sưa làm bài.

Quấy nhiễu thực sự dễ dàng ảnh hưởng tới Potter.

Giống như khi chơi cờ, chỉ cần có hoàn cảnh thích hợp, Potter có thể phát huy toàn bộ khả năng.

Nói cách khác chỉ số thông minh không phải vấn đề, thứ có vấn đề chính là tính cách?

Snape đau đầu, buổi sáng thiếu đi phần cà phê ảnh hưởng suốt cả ngày, cho dù sau đó y bổ sung hai tách nhưng vẫn không thể giảm bớt cái kính.

Cúi đầu, Snape tiếp tục bùng phát oán niệm trong lòng vào mớ bài tập của đám học trò.

Hai giờ sau, cậu bé mắt xanh ngẩng đầu: “Giáo sư.....em làm xong rồi.” Harry cẩn thận nói.

Sớm phê xong bài tập, Snape đang xem sách quay đầu: “Chuẩn bị xong chưa?”

“A? Dạ!” Harry đột ngột ngừng lại, trời ạ, Snape lại hỏi cậu có chuẩn bị chưa: “A, không, không có.” Harry lập tức nghĩ tới mặt xấu, trước đó cậu luôn sử dụng phương pháp chèn trí nhớ khác để ứng phó.

Snape buông sách, nhú mi.

“Em nói là làm xong đại nào.” Harry tìm cách sắp xếp từ ngữ.

“Chiết tâm trí thuật!” Đũa phép vung lên, mạnh mẽ xông thẳng vào đại não Harry.

Harry nhắm mắt lại, chống cự.

Bảo trì đầu óc trống rỗng, dựng lên một lá chắn, ưm, tóc trước trán Harry phồng lên, cậu cảm thấy choáng váng, đây là phản ứng bình thường, Harry cần môi điều chỉnh ma lực cố gắng chống cự để luồng sức mạnh kia không để nó tiến sâu hơn.

Độ xâm lấn dần mạnh mẽ hơn.

Lồng ngực Harry khó chịu, cái ót giống như có thứ gì đó đánh mạnh lên.

Ầm!

Harry chống đỡ được một phút đồng hồ vẫn tuyên bố thất bại, lá chắn bị đâm xuyên một lỗ hổng, cảm giác bị nhìn trộm đột ngột khuếch tán trong đại não, phát sinh triệu chứng vô lực làm Harry ngay cả ý độ muốn che dấu cũng không làm được.

Lần này là hình ảnh hai thiếu niên đang hôn môi trên nóc nhà.

Meilin quần!

Harry hoảng loạn gào thét trong lòng, mặc dù luồng sức mạnh sau khi đột phá đại não lập tức rút lui nhưng vẫn không thể tránh thấy được một màn này, điều may mắn duy nhất chính là trong hình ảnh đó, cái ót của một người đã che khuất được gương mặt của người kia, cho dù nói là không thấy rõ gương mặt nhưng bất hạnh to đùng chính là, nhìn thế nào cũng thấy hai người chính là nam!

Mà Harry là chủ nhân của ký ức này chỉ có thể là một trong hai.

Snape mím môi, y nhìn thấy những ký ức khi hai người ở cùng nhau, nhưng mà khi đứng ở góc độ của một người khác, trong lòng vẫn có chút chấn động.

Đối diện, gương mặt Harry nóng bừng đến mức có thể nướng chín cả trứng, đỏ bừng như phát sốt.

“Đầu óc ngu dốt của người cuối cùng cũng nghiệm ra được bước đầu tiên.”

Harry nghe vậy trừng to mắt nhìn đại sư độc được như nhìn thấy quỷ.

“Lặp lại lần nữa, Potter, ta không có hứng thú với những bí mật xấu hổ của người.” Snape lạnh nhạt tuyên bố, hơn nữa chung thủy vẫn mang theo hàm ý châm chọc: “Cho dù người yêu thích loại hình giả trang cũng không thể thay đổi được sự thật người vẫn phải tiếp tục học khóa học này.”

“Em mới không có! ” Harry giậm chân, cậu chính là thích con trai, sao lại biến thành giả trang?

“Làm rõ đại não, tiếp tục.” Snape không để ý tới, chỉ phân phó.

Harry thầm le lưỡi, có lẽ vì Snape cũng thích con trai nên mới bình thường như vậy? Hay là động bệnh tương liên? Nghĩ thế nào cũng không hợp với tính tình của Snape.

Bất quá, Snape thật sự bình tĩnh, cho dù thấy được trí nhớ như vậy vẻ mặt cũng không có một tia ngạc nhiên xuất hiện. Chẳng lẽ đây chính là cái gọi là sự điềm tĩnh của Slytherin?

Harry suy nghĩ, đồng thời tin rằng cụ Dumbledore đã nói cái gì đó với Snape, tỷ như học tốt bề quan bí thuật là chuyện quan trọng, những ân oán khác để qua một bên.

Quên đi, Harry thở phào nhẹ nhõm, chỉ cần Snape không phát biểu quan điểm về những trí nhớ của cậu, cậu nguyện ý phối hợp, phần trí nhớ này cứ coi như là lệ phí học tập đi. Đối với cậu hiện tại, trở nên mạnh mẽ mới là chính yếu.

32. Chương 32: Tài Năng Của Harry

Độc được đại sư vùng đũa phép làm sạch mớ hỗn độn trên mặt đất, sau đó dựa vào trên sofa ngăn người.

Khi Slytherin ngẩn người trông rất đặc biệt, không nhận ra đang đi vào cõi thần tiên, sắc mặt không hề thay đổi cứ như đang suy nghĩ chuyện gì đó rất quan trọng.

Snape không chế bản thân, châm chọc lúc này chỉ vì muốn che giấu, suýt chút nữa y đã lên tiếng bảo Potter ở lại.

Mấy ngày này, Snape cố tình để mình và Allen tách biệt, mặc dù cả hai đều chính là y. Khi dùng thân phận giáo sư đối mặt với Potter, không được trộn lẫn tình cảm của Allen vào, Snape tự yêu cầu chính mình như vậy, nhưng giới hạn của hai thân phận chậm rãi trở nên mơ hồ, cảm giác bắt đầu cứ quanh quẩn vào một chỗ.

Huấn luyện bé quan bí thuật, Potter rất có thiên phú, nhưng thể trạng đứa nhỏ này vẫn chưa đạt tới trạng thái lý tưởng nhất.

Đứa nhỏ này cật lực, Snape có thể nhận ra điểm này.

Snape biết chính mình phải nghiêm khắc đối với Potter, vì vậy đối với cứu thế chủ cho tới bây giờ chưa hề có phút nào nhân từ, nhưng về phương diện khác, Snape rất yêu thương Harry. Tâm tình Snape thực phức tạp, trong quá khứ y chưa từng có mâu thuẫn rối rắm như vậy về tình cảm, điều này thực sự làm y không thể thích ứng nổi.

Nghĩ tới buổi tối Potter lại đi dạ du hay làm những chuyện gì đó ngu xuẩn—Gryffindor chính là nguồn gốc rắc rối, Snape thật sự muốn nhốt tên ngu ngốc suy dinh dưỡng lại còn không biết tự chăm sóc mình vào hầm để hảo hảo nghỉ ngơi.

Úc, Meilin.

Snape thật sự muốn giết chết Potter. Con quái vật mắt xanh chết tiệt này đã thành công biến y thành một tên ngu xuẩn chỉ biết nghĩ lan man! May mắn chính là, buổi tối đó Snape tuần tra không phát hiện bóng dáng Potter.

Ngày nghỉ cuối tuần.

Snape biến đổi thân phận về nhà, từ khi có cứu thế chủ cứ hàng tuần tới chơi, số lần y về nhà tăng lên đáng kể.

Khi Snape nhìn thấy tên nhóc đang ngồi đọc sách trên sofa vừa ăn khoai tây chiên, lửa giận của y trong nháy mắt bùng lên, sáng sớm đã không thấy Potter trên bàn ăn ở Hogwarts, y liền đoán ra Potter đã sớm chạy tới đây, quả thật như vậy! Tên quỷ con đầu toàn rơm rạ này dự tính để toàn thân mình biến thành cọng rơm luôn sao! !

“Allen!” Harry nghe được tiếng động lập tức quay đầu lại tươi cười: “Tôi định cho anh một bất ngờ, ai ngờ anh ra ngoài.”

Nụ cười của cứu thế chủ phát ra đủ lực sát thương.

Cổ họng Snape nghẹn lại, sau một lúc lâu mới rầu rĩ hỏi: “Đến từ lúc nào?”

“Nửa giờ trước.” Harry trả lời.

“.....Ta đói bụng.” Trong lòng thầm mắng cậu bé, nhưng miệng Snape lại nói ra những lời thực nhụt chí.

“Vừa lúc, tôi cũng vậy.” Harry đứng lên: “Trong phòng bếp không còn thức ăn, đi mua nha?”

Harry là một người rất biết chăm sóc người khác, nhưng đối với việc tự chăm sóc bản thân, Harry hoàn toàn là một con gà mờ, chỉ cần không phải ở nhà dì, lúc đói bất luận ăn cái gì đối với cậu mà nói đều là mỹ vị, đây cũng chính là nguyên nhân cậu ôm một gói khoai tây chiên làm bữa ăn sáng.

“Còn vài miếng khoai tây chiên nè.” Harry đi tới bên người bạn trai, dứt một miếng về phía miệng đối phương.

Snape im lặng không muốn tốn hơi, nghiêm mặt đi ra ngoài.

“Allen.” Harry không chịu từ bỏ túm lấy cánh tay đối phương: “Anh không phải đang đói bụng sao?”

Snape liếc Potter một cái, tràn ngập khinh bỉ.

“A?” Harry cười ha hả.

Trên thực tế, đối với loại người không ai nấu cơm khi đói bụng liền gặm được liệu như Snape mà nói so với Potter chính là bên tám lạng người nửa cân.

“Ta không.....” Snape cự tuyệt còn chưa nói hết câu, miệng đã bị nhét vào một miếng khoai tây chiên.

Potter! !

Nhỏ ra cũng không phải cử chỉ tao nhã, Snape chỉ đành mím môi gặm miếng khoai tây như đang gặm Potter mà nuốt xuống, bộ mặt vắn vẹo đến đáng sợ.

Harry không chút để ý, hai người ra khỏi nhà, Harry nhìn người yêu: “Allen, anh thật là Slytherin à?” Harry đã xác định khoảng 90% nhưng vẫn muốn nghe chính miệng bạn trai nói.

Snape ngừng lại khoảng nửa giây, lập tức tiếp tục bước tiếp, y quay đầu lại mỉm cười giả dối: “Không thì thế nào? Ta giống một Gryffindor làm việc lỗ mãng không tuân thủ nội quy trường học sao?”

Harry lúng túng, thì thào: “Tôi chỉ.....”

Snape tặng kèm một cái hừ lạnh.

“Dù sao chuyện này không ảnh hưởng tới chúng ta là tốt rồi.” Cậu bé Gryffindor cười mỉa.

Đầu óc của Gryffindor sao lại đơn giản như vậy, Snape thở dài trong lòng, không buồn nghĩ tới phản ứng ngây ngốc của đứa trẻ này nữa, tiếp tục đi về phía trước.

Harry quan sát phản ứng đối phương, cân nhắc tới tâm tư đối phương.

Snape khó có dịp rảnh rỗi mà chuyên chú ở siêu thị chọn lựa rau cải cùng thịt như vậy.

“Cà rốt cũng không tồi.” Harry đột nhiên nói.

Snape theo phản xạ có điều kiện lập tức bỏ một bịch vào xe đẩy, a? Y nghiêng đầu nhìn Potter.

Harry làm bộ không phát hiện, thuận miệng nói: “Thuận tiện mua thêm chút chocolate nha?”

“Không được.” Snape kiên quyết từ chối.

Loại đồ ăn vặt rác rưởi này nên bị loại khỏi cuộc sống.

Harry cũng không buồn bực, lần này nhìn thẳng vào mắt bạn trai: “Allen.....”

Snape nheo mắt lại, y muốn nói nhưng lại thôi.

“Kỳ thật anh đã ăn sáng rồi đi.” Ngữ khí của cậu bé thực khẳng định.

Snape đã ăn sáng ở Hogwarts xong mới về nhà.

Trong chốc lát, trừ bỏ bảo trì bộ mặt không biểu tình, Snape không nói gì, giống như hai người đang chơi cờ, y bị Potter bắt ngờ ăn mất một quân.

“Mua sắm cũng đủ rồi, đi tính tiền thôi.” Harry đoạn lấy xe đẩy, vui vẻ đi trước, vừa đi vừa quay đầu lại nói: “Lần này tôi muốn ăn món ở trang 3 trong sách dạy nấu ăn.”

Snape hoàn toàn bị nghẹn, y không có kinh nghiệm phối hợp các loại nguyên liệu, vì thế này giờ y cứ trực tiếp mua sắm theo hướng dẫn trong sách, chính là trang 3.

Sức quan sát cùng sự nhạy bén của nhóc con này có thể nói là dọa y nhảy dựng.

Nói cách khác, Potter vẫn âm thầm quan sát y?

Snape tức giận, nhưng đồng thời cũng an tâm, cứ thế chủ không phải chỉ là một tên ngốc chỉ biết đến chuyện yêu đương. Nhưng mà, nghĩ tới Potter không chừng đang cười trộm trong lòng, Snape liền nổi giận, sắc mặt không khỏi đen thêm vài phần.

“Tôi sẽ rửa chén.” Cậu bé đảm bảo.

Nói thừa, một mình người ăn, không rửa chén thì để ta rửa sao? Snape khuấy thức ăn trong nồi, oán hận nghĩ, trong lòng lờ Potter ra thăm hỏi từ đầu tới đuôi.

“Hơi mặn.” Harry ăn một miếng, nhận xét.

“Không thích thì khỏi ăn.” Snape lạnh lùng nói.

“Híc.” Harry không nói nữa, từng ngụm từng ngụm chậm rãi ăn, mày nhíu lại một chỗ, tỏ rõ ý thật sự rất mặn.

Ăn không tới một phần tư, người nhịn không nổi vẫn là Snape.

Meilin, giết y đi!

Snape cầm lấy chén đĩa một lần nữa đổ thức ăn vào nồi hâm lại, bỏ thêm một ít nước, tiếp tục nấu. Có lẽ lúc này y có chút choáng đầu mới không cẩn thận bỏ nhiều muối.

Harry ngẩng đầu lên, trên mặt không thể che dấu ý cười.

Một lúc sau, thức ăn làm xong, Snape một lần nữa đặt trước mặt Harry, xoay người rời khỏi phòng bếp, thích ăn hay không, nếu y còn quản nữa thì y không phải họ Snape!

Harry le lưỡi, cũng không đuổi theo, quay đầu nhìn về phía bóng dáng bạn trai biến mất, nhìn trái nhìn phải, từ tủ chén lấy ra một lọ nước tương lắc lắc rồi rót vào đĩa.

Kỳ thật lúc này thức ăn không mặn, vì thế sau khi cho thêm nước lại trở nên nhạt miệng.

Hoàn cảnh từ nhỏ đến lớn làm Harry rất hiếm khi cảm nhận được an toàn, Allen là người đầu tiên làm cậu có cảm giác như vậy, nhưng khi có những nhân tố xuất hiện có thể ảnh hưởng tới quan hệ của hai người, Harry sẽ rất bất an, vì thế cậu vội vàng rời khỏi trường, chỉ vì muốn xác nhận đối phương có để ý cậu là Gryffindor hay không, xác nhận xong còn phải thử nữa.

Allen vẫn rất để ý tới cậu như trước, không hề thay đổi.

Harry há to miệng ăn số thức ăn đã không còn hương vị ban đầu, khóe miệng cong lên một độ cung thật to.

.....

Snape ở phòng khách làm độc dược.

Vẻ bình tĩnh trên gương mặt cùng nội tâm đang dao động mạnh liệt đang tỷ lệ thuận với nhau, Snape không ngừng khinh bỉ chính mình hết lần này tới lần khác thỏa hiệp với Potter.

“Cám ơn, ăn ngon lắm.” Âm thanh từ phía sau truyền tới.

Cút, khắc tinh.

Snape không ngẩng đầu lên.

“Cho tôi uống sao?” Harry thích thú ngồi qua một bên, hai mắt tỏa sáng.

Snape có loại xúc động muốn ụp cả nồi độc dược vào gương mặt tươi cười đáng khinh bỉ của cậu bé, bởi vì! Đây quả thực! Là cho Potter uống! ! !

“Anh biết tôi đang học bẻ quan bí thuật đi?” Harry tự nhiên nói: “Quyển sách kia rất có ích, tôi tiến bộ rất lớn.”

Tiến bộ lớn? Snape liếc mắt nhìn Potter, chỉ là một chút tiến bộ mà thôi, đặc ý cái gì, Snape không quên những ký ức trong đầu Potter, nói tới lại làm y buồn bực, toàn liên quan tới Potter ngu ngốc và con cháu ngu xuẩn làm y buồn bực mắng trong lòng tới hộc máu.

“Mới bắt đầu thì nên vừa phải thôi, nếu không không thể bảo vệ đại não, ngược lại còn mở rộng cửa cho người ta vào.” Snape nghiêm khắc nói.

“Ừm.” Harry gật đầu, suy nghĩ lại hỏi tiếp: “Allen làm thế nào để đuổi người xâm lấn ra ngoài?”

“Lập lá chắn.” Snape vui vẻ cùng Potter thảo luận vấn đề học tập, ngay cả vấn đề vô cùng ấu trĩ y cũng không tiếc hơi mà trả lời.

“Ý của tôi không phải như vậy.....” Harry chần chờ, giơ tay lên quơ quào: “Đó là dạng cảm giác thể nào?”

Snape nhướng mi, nghe không hiểu lắm.

“Là dạng cảm giác gì để anh biết mình đã hoàn toàn đuổi đối phương ra ngoài, lúc thành công ý.” Harry dẫn do nói.

Đây là vấn đề Potter không hiểu?

Nghiêm túc mà nói, Snape thật sự không phải một thầy giáo tốt, y không biết dạy người ta cách cảm thụ, vì thế rất nhiều lúc không thể chỉ đạo trúng trọng điểm.

Snape tự hỏi một chút, ngón tay búng vào cốc thủy tinh phát ra một tiếng keng: “Đó là một loại bắn ngược, đối với người mới bắt đầu thường sẽ căng cứng như thủy tinh, mạnh mẽ bắn ngược trở về thì lá chắn của mình cũng dễ dàng bị đánh nát.”

Vung đũa phép, một cái chén nhựa xuất hiện, đồng dạng búng một phát nhưng không có âm thanh phát ra: “Loại bắn ngược này bền hơn, lá chắn có độ co duỗi, có thể phân tán ma lực của kẻ tập kích, sau đó đẩy ngược trở lại.”

Giải thích vấn đề mang tính chất trừu tượng này đối với Snape mà nói rất khó khăn, chọn lựa ngôn ngữ biểu đạt cho tới bây giờ vẫn luôn là mối ụy hiếp với Snape.

Harry hơi nghiêng đầu, cân nhắc một chút, do dự: “.....cũng chính là điểm giống cùng khác nhau?”

Hử?

“Tôi nên cho đối phương hứng lấy một cú xâm lấn chứ không phải chỉ thoát khỏi xâm lược.” Harry nghiệm ra.

Lần này tới phiên Snape giật mình.

Sức quan sát, sự nhạy bén cùng với năng lực lý giải của Potter thực sự xuất sắc.

Người này nghiệm ra được những điều người khác không thể nhận ra.

“Ừm, chính là như vậy.” Snape gật nhẹ đầu, ngoắc tay: “Cắt cái này thành đoạn, mỗi đoạn dài nửa tấc anh.”

“A? Được.” Harry vội vàng nghe theo phân phó chạy tới giúp.

“Nghiêng dao góc ba mươi độ, dùng ngón tay trái ấn chặt.” Snape nhanh chóng chỉ dẫn.

Harry gật mạnh đầu, bắt đầu cắt. Không được làm hư được liệu của Allen, trong lòng Harry chỉ có duy nhất một suy nghĩ này.

Nhìn động tác của Harry, ánh mắt Snape dần nheo lại thành một khe nhỏ, không thể nói là thuần thực, nhưng căn bản không hề có sai lầm: “Đủ rồi.” Y cầm lấy mớ được liệt trực tiếp ném vào nồi quặng.

Bình thường trên khóa độc được luôn cắt so le không đồng đều, hiện tại lại hoàn toàn khác biệt.

Kết luận, Harry Potter bị tình cảm dao động đi lý trí vốn có của mình, bởi vậy việc học bế quan bí thuật thật sự rất quan trọng với Potter, bởi vì nó có thể trợ giúp để khống chế cảm xúc.

Hoàn

33. Chương 33: Lý Tưởng Và Hiện Thực

Uống xong phần độc dược định thần mới được hoàn thành, Harry đề nghị: “Chúng ta đi Hẻm Xéo đi?”

Harry muốn mua một quyển nhật ký hai chiều, Hermione không chịu nói cho cậu biết, vì thế cậu tìm Luna, cô bé biết rất nhiều thứ cổ quái hiếm lạ.

Nhật ký hai chiều giống như một quyển sổ ghi chép, ghi ở một quyển, quyển kia cũng sẽ hiển thị, nó càng giống như một quyển sổ để liên lạc. Bất quá thứ này không có nhiều lợi ích thực tế vì thế không được phổ biến. Nghĩ lại thì mọi người quen dùng cú mèo để gửi tin, khi cần nói chuyện sẽ dùng kính hai mặt, loại phát minh vô vị này đương nhiên sẽ không được ưa chuộng.

Snape do dự, dùng gương mặt này ra ngoài tỷ lệ bị nhận ra là bao nhiêu?

Không, không lớn, bộ dáng khi còn trẻ của y có chút khác biệt, không dễ dàng nhận ra, huống chi trời cũng gần sập tối, trên đường cũng không còn nhiều người.

“Anh cũng cần mua chút dược liệu đi.” Harry khuyến khích.

Vì thế, nửa giờ sau, hai người tới Hẻm Xéo.

Snape cẩn thận quan sát vài phù thủy ít ỏi đi lại trên đường, cúi đầu đi sát bên vệ đường.

“Tìm được rồi, tiệm tạp hóa.” Harry túm tay bạn trai kéo vào.

Tất cả đều là rác rưởi.

Snape nhìn lướt qua, đánh giá.

Harry thích thú chạy tới quầy hàng hỏi thứ mình cần sau đó nhanh chóng tính tiền, năm phút cậu chạy trở lại: “Quyển này cho anh.”

Hóa ra là vì cái này.

Snape ngờ ra, Meilin, đứa nhóc này muốn xâm lấn hoàn toàn vào cuộc sống của y sao?

“Như vậy chúng ta mỗi buổi tối đều có thể nói chuyện.” Harry mơ tưởng, hơn nữa cũng không bại lộ thân phận thật, thật tốt quá: “Tôi có thể hỏi anh vài vấn đề, tôi đã nói rồi mà, anh thật sự là một thiên tài.”

Được rồi, miễn cưỡng có thể chịu được, Snape cất quyển nhật ký: “So với chỉ số IQ thảm hại của người thì ta vẫn trội hơn.” Y hồi phục như bình thường.

Harry cười rộ lên: “Bây giờ đi mua dược liệu thôi.”

Snape hoàn toàn bị túm đi trước, nhóc con thô lỗ.

Dược liệu cuối cùng cũng kích thích được hứng thú của Snape, nhất là y phát hiện ra vài loại dược liệu lần trước cửa hàng này không có, y bắt đầu chậm rãi lựa chọn.

Harry đứng ở một bên không chịu yên, nhìn trái nhìn phải, dù sao cũng đã tới đây rồi, lát nữa tới thử tiệm cung cấp trang thiết bị Quidditch chất lượng cao xem sao, lâu rồi cậu không chú ý tới Quidditch.

Đột nhiên, Harry nhìn thấy một người.

Lucius Malfoy.

Mái tóc bạch kim thật dài, khí chất ngạo mạn lạnh như băng, đôi mắt nằm trên đỉnh đầu, không hề chớp mắt. Tên chết tiệt này tới đây làm gì? Harry cảnh giác, Malfoy không làm việc gì tốt.

Mắt nhìn thấy quý tộc tóc bạch kim quẹo vào một ngõ nhỏ, trán Harry nóng lên lập tức theo đuôi.

Khoảng hai ngõ quẹo thì Harry bị mất dấu.

Không xong, đây là hẻm Knockturn!

Malfoy chết tiệt, tới nơi này nhất định có âm mưu. Harry vừa thăm mắng trong lòng vừa tìm đường ra ngoài.

Đột nhiên, một bàn tay từ phía sau chụp lấy cậu, Harry lập tức hoảng sợ quay đầu lại.

“Người ở trong này làm gì?” Snape nhíu mày, cũng may y kịp lúc phát hiện Potter biến mất, nếu không Potter chết ở hẻm Knockturn thì ngay cả xác cũng không tìm được.

“Tôi.....” Harry lắp bắp.

Lỗ tai Snape khẽ động, nghiêng người, một mặt màu vàng lóe lên trong khóe mắt.

Trợn to mắt, Snape vội vàng kéo Harry quẹo qua hướng bên trái rồi chạy về hướng ngược lại.

Harry lảo đảo một chút nhưng cũng phát hiện được vấn đề, Malfoy phát hiện cậu theo dõi.

“Đề con lạc đường.....”

Âm điệu lạnh như kim loại của nam nhân vang lên, Malfoy nhẹ nhàng ngậm xướng.

Harry nhanh trí kéo lấy bạn trai, trong nháy mắt ngồi xổm xuống một góc gạch vụn.

Snape trừng mắt đến sắp phun ra tia lửa.

“Không nói.” Harry nhỏ giọng nói, từ túi không gian tùy thân lấy ra áo tàng hình trùm lên hai người.

Hai cơ thể dán sát vào nhau, hô hấp giao hòa cùng một chỗ.

Trán Harry chạm vào gò má đối phương, trong nhất thời làm cậu phân tâm. Thật lâu rồi không gần nhau như vậy, Harry kìm không được càng nhích tới gần hơn, đôi môi nhẹ nhàng chạm vào cằm người kia.

Snape suýt chút nữa nhảy dựng lên, tên ngu ngốc này đang làm gì?

Trong thời điểm này còn bị hormone choáng váng đầu óc? ! Chúc mừng, giới pháp thuật bị diệt vong không còn xa.

“Trò mèo vô dụng.” Gia chủ bạch kim ngạo mạn đi tới, đưa phép chỉ thẳng về trước.

Đùng vậy, trò mèo vô dụng.

Snape so với ai khác càng hiểu biết bản lĩnh của lão bằng hữu này. Áo tàng hình có thể che dậy hơi thở cùng tung tích của ma lực, chính là Lucius phát hiện ra có người theo dõi mới đuổi theo, nói cách khác hẳn đã phát hiện ra tung tích ma lực của bọn họ, tung tích đột nhiên gián đoạn, một là đòn thổ, hai là chú ngữ ẩn thân.

Dùng hắc ma pháp sẽ có thể tiếp tục truy đuổi, đây mới là nguyên nhân Snape kéo Harry chạy chứ không phải đòn thổ, Lucius không phải người bình thường. Thế này thật là tốt, nếu như áo tàng hình bị phát hiện, Potter ngu xuẩn!

Áo tàng hình là của gia tộc Potter, bí mật này Lucius chắc chắn biết được. Thời còn đi học, bọn họ cùng Potter đánh nhau không biết bao nhiêu lần, có câu nói rất đúng, hiểu rõ mình nhất không ai khác chính là địch nhân.

Malfoy chắc chắn biết điều này, chỉ làm bộ như không biết mà thôi.

“Không được nhúc nhích.” Snape phát ra âm thanh của xà vương cảnh cáo Harry.

Ngay sau đó, Snape chui ra khỏi áo tàng hình, xuất hiện bên cạnh một đồng gạch vụn.

Harry trừng mắt, muốn đứng dậy nhưng đối phương dùng chân chống cậu lại, không cho động dậy.

Vì cái gì?

“Tốt lắm.” Malfoy tán thưởng một cách giả tạo, đi tới phía trước, đưa phép không hề hạ xuống: “Người biết rõ mình trốn không thoát.”

Là hai người, không phải một, ánh mắt Lucius quét tới góc chết phía sau đồng gạch vụn, mãi tới khi thiếu niên quay đầu lại.

Harry rõ ràng nhìn thấy trong mắt Malfoy có chút giật mình.

“Người.....” Lucius liếc mắt một cái liền nhận ra đối phương là ai, sắc mặt liền đen đi vài phần, hần đi tới trước mặt lão bằng hữu, kinh ngạc đã biến mất, tăng thêm vài phần tò mò.

Snape trợn mắt liếc lão hữu, đau đầu.

Lucius đột nhiên mỉm cười, lạnh lùng nói: “Tuy rằng không biết người đang chơi trò gì, nhưng nghe một chút cũng không sao.”

Snape khoanh tay trước ngực, bộ dáng rất không kiên nhẫn.

Lucius cũng không gấp, ánh mắt như sắc bén như dao lườm về khoảng trống phía sau Snape: “Hóa đá!” Một chú ngữ từ đũa phép Lucius bắn về phía khoảng trống.

Snape rút đũa phép ra, tốc độ nhanh kinh người, một thần chú không tiếng động thành công đánh bật câu chú của Lucius.

Lucius thu hồi đũa phép, gương mặt tinh tế mang theo một tia cân nhắc, hần nhếch một bên mày: “Thú vị, thật thú vị.” Nam nhân tao nhã xoay người, đi ra ngoài.

Snape cúi đầu nhìn về hướng Potter trùng mắt sau đó mới đuổi theo Lucius.

Đây là tình huống gì? Harry siết chặt tay, Allen là Slytherin, như vậy quen biết Malfoy cũng không phải chuyện không có khả năng, huống chi Allen lại là một Slytherin vĩ đại như vậy, thậm chí có lẽ Draco Malfoy cũng biết tới Allen, Harry phỏng đoán, lúc bọn họ mới vào trường có lẽ Allen vẫn chưa tốt nghiệp.

Bị khí thế của bạn trai làm sững sờ hai giây, Harry liền đứng lên đuổi theo, vắn khoát áo tàng hình trên người.

Khoảng mười met.

Hai Slytherin trong lòng biết rõ.

Tựa hồ không phải là một người bình tĩnh, Lucius nghĩ như vậy.

Snape không chút thay đổi sắc mặt.

Lucius đưa người bằng hữu vào một nhà hàng cao cấp phù hợp với thượng thức của hần, còn chọn một phòng nhỏ riêng biệt, một mặt là phần kính sát đất thiết kế rất độc đáo, từ bên trong có thể quan sát được phong cảnh bên ngoài, về phần từ bên ngoài có thể nhìn được bên trong hay không thì tùy theo ý thích khách hàng.

Thực hiển nhiên, Lucius chọn có thể, hần chỉ khóa chặt cửa sau đó an vị trên chiếc ghế bành.

Mặt bàn cùng chân nền được điêu khắc tinh mỹ, trên trường được bố trí theo phong cách cổ điển theo kiểu quý tộc xưa, nam nhân tóc vàng có chút lười biếng: “Severus, anh như vậy thực làm tôi hoài niệm.”

Snape không nhìn ra bên ngoài, nhưng y biết Potter nhất định đang ở bên ngoài nhìn chằm chằm.

Lucius ngược lại chuyên chú ngắm nhìn tách hồng trà trên bàn, hớp một ngụm, trầm mặt một lúc lâu sau mới nói: “Không tính nói lí do thoái thác sao?”

“Có giá trị?” Snape hờ hững nói: “Hay nên nói là gia chủ gia tộc Malfoy có sở thích thu thập chuyện tầm phào?”

“Những chuyện tầm phào có liên quan tới anh nhất định rất có giá trị.” Lucius chống một tay nâng cằm: “Hiện giờ không ổn định, chú ý chút biến động nhỏ rất có giá trị.”

Nghiêm khắc mà nói, hai người này anh không ra anh, em không ra em, cả hai đều là những kẻ có đủ thực lực giả vờ đi theo Chúa tể Hắc Ám, quan hệ riêng tư cũng rất tốt, tuy rằng Snape không thừa nhận nhưng từ việc Lucius để y làm cha đỡ đầu cho Draco, và y cũng đồng ý đã thấy rõ.

“Nhất là..... khó có dịp thấy anh bảo vệ một ai đó.” Lucius bổ sung, tùy ý liếc mắt một cái về hướng cửa sổ, tựa như đang nhìn phong cảnh.

Snape tựa đầu sang một bên, bộ dáng xa cách.

“Quên đi, con người luôn có bí mật.” Lucius nhận thấy lão bằng hữu không muốn đề cập cũng không miễn cưỡng, liền thay đổi đề tài: “Draco gần đây thế nào?”

“Tùy ý làm bậy, gây chuyện rắc rối.” Snape phun ra hai câu.

“.....cũng khó cho nó.” Lucius thản nhiên nói.

Snape nhin không được hỏi: “Có chuyện gì?”

“Nói ra thì anh vẫn chưa gặp chủ nhân đi?” Lucius một lần nữa nâng tách trà lên, ánh mắt tập trung vào thứ chất lỏng hồng nhạt: “So với lúc trước.... lại càng mạnh mẽ hơn, bất luận phương diện nào cũng vậy.”

“Lucius, người biết rõ cách tránh đi mũi nhọn.” Snape nín thở, sau thất bại lần đầu tiên của Chúa tể Hắc Ám, gia tộc Malfoy nhanh chóng liên gạt bỏ quan hệ, còn có thể vui vẻ đứng một bên xem hỗn loạn đủ để thấy năng lực của Lucius.

“Quá khen.” So với loại tử thần thực tử trung tâm như Bella thả vào Azkaban chờ đợi, Lucius không thể nghi ngờ chính là kẻ phản loạn, Chúa tể Hắc Ám có thể dễ dàng tha thứ đơn giản vì hắn vẫn còn tác dụng.

Chúa tể Hắc Ám không tin bất luận kẻ nào, dưới tay đều là quân cờ, cho dù là những kẻ luôn cẩn thận từng chút ngay giây tiếp theo vẫn có thể làm vật hi sinh. Từ ngày dấu hiệu Hắc Ám được khắc lên cánh tay, gông xiềng đã bắt đầu đeo trên cổ bọn họ.

.....

Harry một mực đứng ở bên ngoài, nhìn hai người ở bên trong uống trà, nói chuyện, ăn cơm chiều cùng nhau, chính là cậu không thể nghe được bên trong nói gì.

Tuy rằng hai người nhìn có vẻ xa cách, nhưng Harry biết đó chỉ là bề ngoài, ít nhất Malfoy rất coi trọng Allen, nếu không tuyệt đối sẽ không bỏ qua khi biết ở đó vẫn có người thứ hai, hơn nữa nhất định sẽ không lãng phí thời gian để ngồi ăn cơm.

Malfoy là lão đại của Slytherin, chỉ cần nhìn hành vi kiêu ngạo của Draco Malfoy ở trường học là đủ hiểu, vì thế Allen mới không thể không cho Malfoy giữ mặt mũi? Suy nghĩ của Harry thực hỗn loạn, cậu hoàn toàn không muốn bạn trai mình có liên quan gì tới tên quý tộc bạch kim xấu xa này.

Hơn nữa, còn có một tư vị khác nổi lên trong lòng Harry. Cậu vẫn luôn nghĩ rằng quá khứ của Allen không hề quan trọng, Slytherin cũng tốt, cái gì cũng tốt, chỉ cần hai người ở cùng nhau là được, hết thấy mọi chuyện không cần hỏi tới, cứ để sau đầu, tựa như cậu không muốn vạch trần thân phận buồn cười của mình là cứu thế chủ Gryffindor. Chính là một màn trước mắt làm cậu..... ghen tỵ, Allen là tên mình đặt, cậu không biết tên thật của Allen là gì, những chuyện riêng tư không nói tới, với cậu mà nói chỉ là một cái tên mà thôi nên cũng không cố truy đến cùng.

Nhưng Malfoy lại biết, nhất định biết, còn có rất nhiều Slytherin biết Allen thực sự, tên thật, quen biết thật, thậm chí còn quen biết Allen trước khi Harry xuất hiện, từng xuất hiện trong quá khứ của Allen.

Hai người yêu nhau, nhưng thế giới không phải chỉ có hai người, rời khỏi thế giới thần tiên ở đường Bàn Xoay, sự thật làm Harry bàng hoàng, cậu phát hiện chính mình ngày càng tham lam, nguyên bản chỉ mong có một nơi ẩn nấp, nhưng hiện tại cậu muốn có nhiều hơn từ Allen.

Tựa như một chú rồng hai màu đỏ vàng đang ở trong tổ lại vô tình trộm được một quả trứng xanh biếc xinh đẹp, ngắm nhìn nó, bao bọc nó không để bất cứ kẻ nào nhìn thấy, hay mơ tưởng hiểu biết sinh vật này hơn mình, chống lại bất cứ ý đồ nào muốn tiếp cận quả trứng này. Bất an trong lòng làm chú rồng ôm chặt lấy quả trứng, nói với nó: có lẽ tao không đủ hiểu biết, nhưng mày chính là tình yêu duy nhất của tao.

Hoàn

34. Chương 34

Chuyện Harry muốn làm nhất bây giờ chính là xông vào, cho Malfoy hai cái tát, sau đó kéo Allen chạy đi. Nhưng đây chỉ là một ảo tưởng tốt đẹp mà thôi.

Là một Slytherin, quen biết Slytherin khác không có gì kỳ quái cả, Harry tự lập một bức tường chắn trong lòng mình, người mà cậu yêu, cho dù lúc ở trường quen biết Draco Malfoy cũng không phải loại người như Goyle và Crabber đi xách giày cho người khác. Mặc dù nghĩ như vậy nhưng cậu vẫn gục đầu xuống, ủ rũ rời đi.

Có lẽ từ nhỏ đến lớn Harry chưa bao giờ chân chính sở hữu một thứ gì đó của riêng mình, vì thế mới khẩn trương như vậy, khát vọng đối phương chính là người nghiêm mật đứng trong nhà bếp vì mình mà nấu cơm, chứ không phải những vai trò khác. Cậu khao khát một mối quan hệ đơn giản, một tình yêu đơn giản, khi tình huống trở nên phức tạp cậu không biết mình nên làm gì.

Hogwarts.

“Thế nào?” Vừa mới đẩy cửa phòng nghỉ chung gương mặt Hermione đã xuất hiện trước mắt Harry.

“Cái gì?” Harry hoàn hồn.

“Mình nói muốn gặp bạn trai bồ, chẳng lẽ bồ quên mất rồi?” Hermione bắt mắt vòng tay trước ngực, nhìn Harry như hổ rình mồi.

Đầu óc Harry trống rỗng, cậu đã quên hết sạch.

“Harry!” Hermione trừng mắt.

“Mình mệt chết đi được, muốn ngủ một giấc.” Harry lập lò, bước ngang qua người bạn tốt chạy lên lầu.

Phải ngủ một giấc, ngày mai còn học nhóm, nằm trên giường sắp xếp xem ngày mai nên học cái gì mới tốt.

Thở mạnh một hơi.

Harry từ trong lòng lấy ra quyển nhật ký, cậu rút cuộc muốn trốn tránh cái gì, muốn hỏi thì cứ hỏi là được rồi.

Nên mở đầu thế nào đây?

Malfoy nói chuyện gì với anh? Tên của anh rút cuộc là gì? Anh đang giúp đỡ Malfoy sao?

Harry thực rối rắm, điều này vốn không nằm trong phạm vi cậu muốn dò xét, hai bên có giao thiệp khác nhau, đều là bí mật song phương, Harry hiểu mình nên đứng mực.

Mặt khác, hăm.

Snape cùng Lucius tách ra thì trở về trường học, tình huống của lão bằng hữu rất tệ, rất có khả năng sẽ bị đẩy lên làm mũi nhọn, còn y ngoại trừ bỏ việc bận rộn để ý tới Potter, còn phải coi chừng đứa con đỡ đầu vốn đã chứng chạc, nhưng dù có chứng chạc thế nào cũng chỉ là một đứa trẻ mà thôi.

Quyển nhật ký để trong người bị nhiễm hơi ẩm từ nhiệt độ cơ thể, Snape nhin không được lại muốn thở dài, chỉ mong nhóc con này không cần vì chuyện hôm nay mà gặp phải nhiều phiền phức.

Mở ra trang đầu tiên, trên mặt đã ghi đầy chữ.

Tất cả chữ viết đầy ắp chỉ có một cái tên: Allen.

Ngặn chặn tình tự đang trào lên trong lòng, Snape lật tiếp một trang, trang thứ hai vẫn là những dòng tên như trước, phía từ cuối vẫn còn đang tiếp tục kéo dài, cứ liên tục như vậy, như đang vô thức mà viết ra.

ngu ngốc.

Snape vừa viết vừa mắng, đánh gãy hành vi theo quán tính của đối phương.

Dòng chữ của đối phương đột ngột bị cắt ngang, chữ viết liền chuyển đổi:

anh về rồi?

Snape phun khí: rõ ràng.

anh cùng Malfoy.....tiên sinh..... chữ viết chậm chạp.

Snape không khỏi muốn ca ngợi vài câu, đối với Potter mà nói phải dùng bao nhiêu dung khí mới có thể cho Lucius thêm hai từ xưng hô “tiên sinh”. Trước mặt một Slytherin không chửi mắng một Slytherin khác là chuyện rất thông minh.

Quen biết mà thôi, nhóc con, Slytherin không có người không biết hắt. Snape tùy ý nói, y không muốn biến mọi chuyện trở nên phức tạp.

Sau một lúc lâu, một câu mới xuất hiện: “ anh đã nhớ lại tên của mình đi?

Snape nhú mi, Potter để ý không phải chuyện mình cùng Lucius ở cùng một chỗ, mà là y cố ý dấu diếm?

tôi chỉ..... Một hồi lâu không nhận được câu trả lời, bên kia có vẻ kích động.

Snape nhu nhu huyết thái dương, trò chuyện với một Slytherin đã làm nhóc con này bận tâm tới như vậy, nên trả lời thế nào? Tên thật? Buồn cười! Chỉ nghĩ thôi cũng không được, y không muốn cậu bé vàng của giới pháp thuật bị chết vì kinh hoảng, nói dối thì sao? Snape là gián điệp hai mặt ưu tú nhất, nói dối cũng làm không ít, chính là đối với quyển nhật ký trước mặt lại không thể nào viết ra được.

Tiếp tục im lặng? Hoặc là đơn giản nhất cứ đóng lại, không để ý tới?

Tốt lắm, đường đường là viện trưởng Slytherin lại bị nhóc con chết tiệt này bức đến phải trốn tránh, đối với Potter mà nói chiến tích này vĩ đại cỡ nào, nếu Snape thực sự làm như vậy, Potter ngày mai nhất định sẽ mang một đôi mắt gấu mèo vào phá hủy lớp độc dược của y.

Suy nghĩ một chút, Snape dùng lại cách thức của người nào đó nếu ta không ngại người dấu diếm thân phận của mình, người có để ý ta làm như vậy không?

Ký túc xá Gryffindor, Harry hốt hoảng ngã lăn xuống giường.

“Harry?” Neville lộ đầu qua.

“Trượt một chút.” Harry vội vàng đứng lên, trời ạ, Allen làm sao biết được: Anh biết tôi giấu diếm thân phận? Harry bám dính vào trang giấy.

năm thứ 5 không có ai tên Daniel, nhóc con.

Úc! Harry rên rỉ trong lòng, cậu nhớ lại quả thực đã rất lâu Allen không gọi tên giả của cậu, Allen đã sớm biết?

tôi không phải cố ý nói dối đích. Harry trong nháy mắt xù xuống.

ta cũng không cố ý. Người kia trả lời.

Harry vẫn chưa chuẩn bị tinh thần để nói cho đối phương biết thân phận thực sự của mình, như vậy, cậu cũng không có lập trường để nghi ngờ đối phương, Gryffindor chính trực bất đắc dĩ cúi đầu, nghĩ tới gì đó, cậu vội vàng ghi thêm một câu tôi thực sự thích anh. Làm ơn đi, chỉ duy nhất chuyện này không cần hoài nghi.

ta không mù. Snape ở trong hầm bị cứu thế chủ tình tình thú nhận mà bị sặc.

Nói thật, cho dù y đang sắm vai chính mình lúc 18 tuổi, nhưng tính tình của Snape vẫn hệt như hiện tại, cho dù lời nói châm chọc có ít đi một chút, nhưng ánh mắt bén nhọn như dao vẫn không ngừng quăng về phía Potter, chính là tên nhóc này không hề có chút e sợ, cứ bám dính lấy y, hoàn toàn xem y là một vật thể vô hại. Bất luận là điều chế độc dược hay làm chuyện khác, Potter luôn chuyển chú nhìn mình, hoặc lấy sách ngồi ở bên cạnh bầu bạn, Snape không bị mù, y nhìn thấy được tình cảm của Potter, cái nhìn tràn ngập mê luyến đó giống hệt như Potter cha, chẳng qua tên kia dành cho Lily.

Tại sao có thể như vậy?

Snape đột nhiên cảm thấy sợ hãi, y có thể đã quen chăm sóc Harry, nhưng mối quan hệ này cuối cùng sẽ thế nào đây? Những năm quá khứ, y rõ ràng là người gây ra nhiều thương tổn cho Potter nhiều nhất, tới bây giờ lại tiếp tục là người gây ra tổn thương sâu nhất hay sao. Đây không phải cảnh tượng y muốn nhìn thấy.

Cứ như vậy, hai người đều vướn vào phiên muộn, chẳng qua trọng điểm không giống mà thôi.

.....

Cuối tuần, Harry xảy ra chuyện.

Chính xác hơn là cả nhóm học tập.

Mụ Umbridge cùng Malfoy cầm đầu Slytherin xông vào phòng cần thiết, vừa vắn bắt được bọn họ.

Harry còn bị một sức mạnh vô hình túm ngã xuống đất.

“Thần chú trói chân, Potter!” Đầu bạch kim vô cùng đặc ý: “Nhìn xem, giáo sư, tôi quơ được tên đầu sỏ.”

“Tốt lắm, Draco, làm rất tốt!” Umbridge vừa thấy Harry lập tức cao hứng: “Slytherin thêm 50 điểm, những người khác không được bỏ sót.” Những học trò khác đã từ cửa khác trong phòng cần thiết kịp thời trốn thoát.

Harry oán hận trừng mắt nhìn Draco, cha con chả có tên nào tốt.

Tình hình trở nên nghiêm trọng, Harry bị đưa tới phòng hiệu trưởng, bộ trưởng Fudge cùng bộ trưởng thần sáng cũng tới, tội danh của Harry bị khuếch đại, Harry cũng không biết nhóm học tập của mình lại bị nói là tập đoàn phi pháp, thậm chí là quân đội?

“Tôi nghĩ thực tử đồ mới là tập đoàn phi pháp.” Harry phẫn nộ trừng Fudge: “Sao ông không đi bắt Voldemort đi?”

Làm Harry cảm nhận nhiều nhất chính là trừ bỏ cụ Dumbledore, tất cả đều lộ ra thần thái hoảng sợ, con mẹ nó đều là một đám nhu nhược! Harry trong lòng thật sự tức giận.

“Không được, tôi quyết không cho phép loại tin đồn này——” Fudge và mụ Umbridge cùng phát ra âm thanh bèn nhọt.

“Tôi nghĩ đây là vấn đề của mình.....” Cụ Dumbledore tán thưởng chụp lấy bả vai Harry, nhìn những người khác lắc đầu, đem hết mọi trách nhiệm đặt lên người mình.

Fudge lập tức hưng phấn: “Là ông mưu đồ bí mật phản đối tôi? !”

Harry muốn nói nhưng bị cụ Dumbledore kìm lại: “Đừng lên tiếng, Harry.”

“Tốt lắm, tôi vốn định khai trừ Potter, nhưng bây giờ, ông sẽ bị áp giải tới Bộ Pháp Thuật để thẩm tra.” Fudge ngày càng hưng phấn.

Còn cụ Dumbledore nhếch lên một nụ cười giả hoạt: “Ai nói với ông, tôi sẽ bó tay chịu trói?”

Một đạo ánh sáng lượng vòng trong phòng, sau đó là một trận pháo nổ điếc tai, bụi cuốn lên mù mịt, Harry lão đảo té ngã xuống đất, nhóm người trong các bức tranh thét chói tai, tiếng kêu của Fawkes cất lên, trời đất quay cuồng, sau đó có âm thanh va chạm, tiếp đó là tiếng rên rĩ.

“Con ổn không?” Harry ngẩng đầu, chỉ thấy cụ Dumbledore tùm tùm nhìn cậu, những người khác đều bị ngã nhào trên mặt đất rên rĩ.

“Thầy.....” Harry đứng lên.

“Thầy phải tránh vài ngày.” Cụ Dumbledore chụp lấy Harry, vội vàng nói: “Đáp ứng thầy, không được tự tiện rời khỏi trường, còn nữa, phải học tốt bế quan bí thuật, được không?”

“Con.....” Harry lúng túng, cụ Dumbledore biết cậu tự ý rời khỏi trường?

“Tin vào Severus.” Cụ Dumbledore kể sất lỗ tai đứa nhỏ: “Anh ta xứng đáng để con tin tưởng, rất mau, con sẽ hiểu được.”

Harry chưa kịp nói gì, liền thấy Fawkes xoay người bay tới, mang theo cụ Dumbledore, một ngọn lửa bùng lên hai người đều biến mất.

“Chết tiệt!” Fudge cùng mụ Umbridge lớn tiếng ồn ào.

“Tuy rằng tôi không thích Dumbledore nhưng cũng không thể phủ nhận, đôi lúc ông ta thực có cá tính.” Trong một bức họa trên tường, Phineas Black đối mặt với bộ trưởng nói.

Một ngày sau.

Bộ Pháp Thuật chính thức phê công văn xuống, Umbridge chính thức tiếp nhận chức vị của Dumbledore trở thành nhân vật số 1 ở Hogwarts. Slytherin trở thành tổ điều tra đặc biệt, có quyền lực trừ điểm ngang giáo sư, còn có chuyện gì tồi tệ hơn được nữa không? Harry lạnh lùng nhìn cái gọi là quy định mới được dán trên tường.

Hoàn cảnh sinh tồn càng trở nên ác liệt, Malfoy giống như một con sên cứ bám theo cậu trừ điểm, Umbridge nũng nịu trào phúng không ngừng xuyên xỏ, một số học trò khác vẫn âm thầm phản kháng, tỷ như cặp song sinh, đây cũng là một trong những nguyên nhân Umbridge không rảnh rỗi tìm tới Harry gây phiền toái, trước cửa văn phòng mụ xuất hiện một cái đầm lầy.

Buổi tối, Harry đứng ở cửa hầm, tự nhiên trong lòng lại cảm thấy vô cùng bình ổn.

Trong trường đã loạn thành một đoàn, nhưng nơi này lại làm cậu cảm thấy an bình, thực không thể tưởng tượng nổi.

Hoàn

35. Chương 35: Mặt Trái Của Hai Người

Nam nhân đang phê bài tập, Harry thấy vậy cũng thành thật ngồi ở chỗ cũ làm bài tập.

Umbridge đi chung quanh thẩm tra, trong lòng nhóm giáo sư cũng rất hoảng sợ, vì thế phần bài tập về nhà cho đám học trò cũng ít hơn, ngoại trừ môn độc được, lớp học của Snape tựa hồ không hề bị ảnh hưởng chút nào.

Làm xong bài tập, Harry trộm nhìn Snape, phía bên tay trái đối phương là một đồng bài tập đã được phê chữa xong, một đồng thật dày, bên phải vẫn còn hơn mười bộ. Ý thức được đối phương hoàn toàn không để ý tới mình, Harry liền lấy quyển nhật ký ra, nhưng thật chán, bạn trai cậu không có ở đó.

Nghe nói Snape dạy ở trường cũng đã mười mấy năm, như vậy Allen cũng là học trò của Snape? Có lẽ là học trò thích nhất, bởi vì Allen có thiên phú độc được xuất sắc như vậy mà. Không có việc gì làm Harry bắt đầu suy nghĩ mơ màng.

“Potter.”

Âm thanh nhạt nhẽo của nam nhân đánh gãy hướng suy nghĩ của Harry.

“Dạ, giáo sư.” Harry bày ra bộ dáng vô cùng khiêm tốn.

“Đã luyện tập chưa.” Bình thản hỏi.

“Dạ có.” Harry không nói dối, cậu quả thật rất chuyên chú luyện tập.

“Thực tế có thể biết thật giả, không phải sao?” Nam nhân chậm rãi điều chỉnh tâm tư tiếp tục nói.

Harry ngừng thở, bắt đầu ngừng hoạt động bộ não.

“Chiết tâm trí thuật!”

Ma lực mạnh mẽ bắt đầu xung đột, Harry nhắm mắt lại thừa nhận xâm nhập, cảm giác ghê tởm vẫn như trước không ngừng dâng lên, phải phân tán ra sau đó đẩy nó đi.

Đi ra ngoài!

Harry bắt lấy cơ hội, âm thầm dùng sức, đại não lập tức trở nên thanh tĩnh, áp lực trong nháy mắt biến mất.

Há mồm thở dốc, Harry mở mắt ra, tươi cười khó có thể che dấu được, vừa rồi đã thành công đi?

Snape không cười, y suýt chút nữa đã bị ma lực bắn ngược trở lại xâm lấn vào đầu, rất nguy hiểm.

“Rút đũa phép của người ra, Potter.” Ánh mắt dừng lại trên người thiếu niên đặc chí, Snape thần nhiên nói: “Thêm vào Chương trình học, công kích cùng phòng ngự.”

“Cái gì?” Harry hoàn hồn.

“Có gì bất mãn thì cứ đi oán hận với Dumbledore, nếu như hắn có thể trở về.” Snape tự biện bạch cho hành vi của mình: “Bây giờ, không cần lãng phí thời gian.”

“Giữ vững tư thế cảnh giới, trốn tránh hoặc đánh trả.” Snape phân phó.

Đây không phải giống như nhóm học tập của cậu sao? Không, cao cấp hơn, Harry nghe theo chỉ thị tiến hành.

Cửa hầm bật mở.

Người vào là Draco Malfoy.

“Snape giáo sư..... em..... thật xin lỗi.....” Thiếu niên bạch kim giật mình nhìn thấy Snape ở cùng với Harry.

“Không có gì, Draco, Potter đang học bổ túc độc được.” Snape hạ đũa phép xuống.

Harry rõ ràng nhìn thấy Malfoy quăng ánh mắt mỉa mai cùng khinh bỉ về phía mình, tốt lắm, ngày mai toàn bộ trường sẽ biết cậu phải học bổ túc độc được.

“Đi ra ngoài, Potter.” Snape bảo.

Harry hung hăng trừng mắt liếc Malfoy một cái mới đi ra ngoài, Snape đối đãi với Slytherin hoàn toàn khác biệt, không giải thích gì về chuyện Malfoy đã trực tiếp đuổi mình đi.

Cửa đóng lại.

“Giáo sư, thầy thật tốt bụng.” Draco thu hồi ánh mắt dư thừa.

“..... người phối hợp với Umbridge làm đủ trò bịp bợm cũng không thay đổi được gì.” Snape tránh đi vấn đề con đỡ đầu nói, thần nhiên nói: “Chỉ là trò đùa con lấy lòng mọi người.”

Draco ghen, bị nhìn thấu, từ sau lễ Giáng Sinh, cậu nhận thấy tình cảnh của cha ngày càng khó khăn, Draco thực mâu thuẫn, vì thế ở trường cậu không muốn cắt đứt hết đường lui, luôn chừa lại một ngõ để đi, nhưng về phương diện khác, lời nhắn từ nhà truyền tới muốn cậu làm một vài chuyện để chứng minh gia tộc Malfoy thật sự đứng đối lập với cứu thế chủ.

“Cha muốn gặp thầy, nhưng ông không tiện tới đây.” Draco mím môi, nhấn lại: “Ông nói thứ như lần gặp ở nhà hàng, thời gian giống nhau.”

“Ta đã biết.” Snape trả lời, có vẻ Lucius gặp phải phiền phức.

Draco xoay người đi ra ngoài, tới cửa lại ngừng lại, chần chờ một chút cậu quay đầu: “Cha đỡ đầu, cha... ông ấy.....”

“Con đường hắn đã chọn thì phải tiếp tục kiên trì.” Snape nói trắng ra với con đỡ đầu: “Người không quan tâm, hắn là Malfoy, không phải sao?”

“Nhưng ông là cha của em.” Draco cười khổ.

Nếu đại nạn sắp ập tới, như vậy lợi ích cao nhất mà Malfoy quan tâm chính là an nguy của người thân, đây cũng là nguyên nhân Snape hài lòng về gia tộc này.

.....

Harry thật muốn nôn, nên biết rằng đam mê đột ngột bị gián đoạn sẽ khó chịu cỡ nào, Harry đại khái hiểu được vì sao mỗi lần Hermione đang đọc sách bị làm phiền sẽ bạo phát như vậy.

Trên giường lật sách xem, Harry thường xuyên ngó qua quyển nhật ký, không có Allen thật nhàm chán.

Mười giờ, một dòng chữ khác rồi cuộc cũng nổi lên.

tôi gần đây phải ôn tập, có lẽ không rảnh tới gặp anh. Harry quyết định nghe theo lời đề nghị của cụ Dumbledore.

Ừm.

Harry ảo não, cách dùng từ ngắn gọn của Allen nhiều lúc làm người ta đau đầu thật, đôi mắt cậu còn có thể xem biểu tình của Allen, nói thế nào nhỉ, hành vi của Allen thực sự rất thú vị đã bù đắp lại ngôn ngữ đơn giản của anh.

Harry gõ gõ đầu bút, suy nghĩ một chút mới hỏi: Snape giáo sư ở chung với anh khi ở phòng sinh hoạt chung có ôn hòa không? Đây là lần đầu tiên cậu bàn tới chuyện ở trường học.

Snape rất thiên vị Slytherin, bất quá, dù thế nào đi nữa Harry cũng không thể tưởng tượng nổi Snape ở phòng sinh hoạt chung mỉm cười với nhóm tiểu xà, thật sự rất kinh dị.

Thật lâu sau mới đáp lại vì cái gì lại hỏi như vậy?

tò mò thôi. Con người luôn có sự tò mò, Harry lắc đầu: tôi cảm thấy thành kiến cùng bao che khuyết điểm của y là có một không hai.

Bất cứ sinh vật nào còn sống cũng nói như vậy, không cần người bàn luận

Harry le lưỡi, viết tiếp: vậy anh nhất định là người y thiên vị nhất. Viết xong Harry liền cảm thấy nhất định là vậy, nhân tiện cậu cảm thấy rất tự hào vì mình bắt cóc được học trò đặc ý nhất của Snape.

không.

Harry nhú mi, chờ đợi một hồi cuối cùng chỉ có một chữ không thật to.

Cậu nói gì sai sao?

Trong lòng có chút hoảng, Harry vội vàng bù lại: Ánh mắt Snape giáo sư rất tệ, anh không cần để ý tới y, y cũng không thích tôi.

không. Lại là câu trả lời này.

Harry không hiểu nổi: Allen?

Đối phương không trả lời, chỉ khéo léo chấm dứt cuộc nói chuyện muộn.

vậy, ngủ ngon. Harry chần chờ một chút nhưng vẫn viết.

Hâm.

Snape đồng dạng cũng chần chờ một hồi mới viết xuống một từ tương tự: ngủ ngon.

Nhức đầu. Snape có cảm giác chính mình đang làm những chuyện cực kỳ ngu xuẩn.

Snape biết mình rất rõ, âm trầm cổ quái khó chịu, y không ngại ánh nhìn của người khác cũng không muốn thay đổi bản thân để phù hợp với mọi người, y có kiêu ngạo của mình, nhưng mà nó không có nghĩa y thích mình, nhiều năm như vậy, y cảm hận rất cả mọi thứ quanh mình, đồng thời cũng tự cảm hận chính mình.

Tựa lưng vào ghế, Snape mím môi thành một đường mảnh như sợi chỉ.

Cho tới giờ, chuyện điên cuồng nhất mà y từng làm có lẽ không phải đi theo Chúa tể Hắc ám, mà chính là sử dụng độc được giảm tuổi cùng ngoạn quyền nhật ký để diễn một vở kịch buồn cười tên là lừa mình dối người.

Không nên tới gần nhưng lại nhịn không thể từng chút tiếp cận.

Ít nhất Harry nói đúng, ánh mắt y thực tế mới có thể nhiều lần lao đầu vào phiền toái như vậy.

.....

Cuối tuần, Snape theo hẹn tới gặp lão bằng hữu.

Vẫn là căn phòng lần trước, vẫn là cửa sổ sát đất nhưng được phủ một tấm rèm thật dày, vô hình giảm bớt ánh sáng trong phòng, nam nhân bạch kim đứng bên cạnh cửa sổ, gương mặt trắng nõn tinh xảo bị phủ một tầng bóng lớn.

“Biến trở lại rồi?” Quý tộc quay đầu lại, nháy mắt cảm xúc buồn phiền lúc trước trong mắt đã rút lui thay vào đó là chút lười biếng cùng trêu tức.

Snape kéo ghế ngồi xuống, ánh mắt sắc bén quét về phía nam nhân: “Ta bận rộn nhiều việc, Lucius, chuyện rêu rĩa không cần đề cập tới.”

“Như vậy..... chuyện cứu thế chủ?” Lucius vừa nói vừa đi lại gần, trượng đầu rần gõ lên mặt đất, ngữ điệu chậm lại vài phần: “Đối với anh, có quan trọng hay không?”

Gương mặt đại sư độc được đột ngột căng thẳng: “Người rốt cuộc muốn nói gì?”

“Anh như vậy làm tôi cái gì cũng không muốn nói.” Khóe miệng Lucius nhếch lên thành một độ cung, tựa tiểu phi tiểu.

“Vậy người cần gì tìm ta.” Snape lạnh lùng hồi phục vẻ mặt. Malfoy sẽ không làm chuyện vô ích, hướng chỉ là hấn.

“Quyết định của anh vẫn như cũ không thay đổi sao?” Lucius ngồi xuống, nghiêm túc hỏi: “Severus, anh thật sự tính toán vì một phụ nữ đã chết mà muốn chơi một trò nguy hiểm?”

“Lucius.....” Snape hậm hực che dấu biểu cảm, y lên tiếng cảnh cáo lão bằng hữu.

Bọn họ là bằng hữu nhưng lại không can thiệp vào chuyện của nhau, thậm chí nếu có lựa chọn lập trường khác nhau nhưng nếu gặp nhau trên chiến trường, người chết ta sống cũng không trách ai. Vì thế, Lucius luôn bảo trì thái độ đứng xem, chẳng qua, lần này có chút khác biệt. Ông cần phải xác nhận lập trường của lão bằng hữu.

Nam nhân tóc vàng nheo mắt lại, dùng khí thế bắn ngược trở lại.

“.....không quan hệ tới cô ấy.” Snape vòng hai tay trước ngực, rốt cuộc cũng trả lời: “Bất quá, ta sẽ không để Potter chết.”

Bởi vì áy náy mà hộ mệnh, y đã từng như vậy, nhưng hiện tại, y muốn bảo hộ Potter, xuất phát tự tận trái tim.

Ánh mắt đại quý tộc tròn tròn: “Anh.....”

“Trở lại chuyện chính, ý đồ của người.” Đối với Snape mà nói, y đã rất thẳng thắn.

Lucius không hề có chút đề phòng thối lui, ngược lại lại vô cùng quyết tâm: “Severus, anh có thể bảo hộ Draco không? Mặc kệ phát sinh chuyện gì.”

Ánh mắt đen thâm thúy như không có tia sáng nào có thể xuyên qua: “Rất nghiêm trọng sao?” Snape hỏi.

Lucius né tránh ánh mắt của bạn tốt, đứng dậy đi về hướng cửa sổ, đưa lưng lại Snape: “Tôi cùng Narcissa đã bàn bạc.” Nam nhân chọn từ, chậm rãi nói: “Sinh mệnh chúng ta thế nào cũng không sao, quyền thế cùng địa vị trong chiến tranh cũng chỉ là mây khói, tôi chỉ hi vọng Draco được tự do.”

Snape nhú mi.

“Một khi bị khắc dấu hiệu, muốn trốn cũng không được.” Lucius xoa cánh tay mình, quay đầu lại, giọng điệu vô cùng kiên định: “Nếu tình hình tồi tệ nhất, tôi thà rằng để Draco lưu lạc ở giới Muggle hèn mọn, anh hiểu được ý tôi không?”

Snape khép mi mắt, vài giây sau, y đứng lên, áo chùng phồng lên cuộn cuộn như một cơn lốc xoáy hoàn mỹ, vũng vàng bước ra cửa.

“Ta sẽ dốc toàn lực.”

Đại sư độc được rời đi, Lucius nhắm mắt lại.

Nhờ anh, Severus.

Hoàn

36. Chương 36: Án Treo Tiến Hành

Cho dù Lucius không nói, làm cha đỡ đầu, Snape cũng sẽ cố gắng hết sức bảo vệ Draco.

Năm đó Lucius lựa chọn cúi đầu trước Chúa tể Hắc Ám cũng vì lợi ích toàn cục, hiện tại lại không muốn Draco làm như vậy để bảo vệ tính mạng. Không chỉ không muốn, còn kiên quyết kháng cự, thẳng thắn mà nói, chuyện này không giống hành động của một người khôn khéo đưa đẩy như Lucius.

Nhưng mà, sự thật đã là như vậy.

Điều này đại biểu gánh nặng trên vai Snape lại khó khăn gấp bội.

Rất nhiều lúc, tự do so với sinh tồn lại càng khó đạt được.

Snape thuộc loại người trong hoàn cảnh khó khăn lại càng thêm vững vàng, gương mặt lạnh lùng không nhìn ra biểu cảm, y trở về trường học.

Nhưng mà, khi Snape nhìn thấy một màn ở đại sảnh đường, cả người y cứng đờ vì phẫn nộ.

Harry đứng trên khoảng trống giữa bàn ăn giáo sư và các học viện, trên cổ là một tấm gỗ to tướng có viết dòng chữ: kẻ gây rối.

Thiếu niên cúi đầu, hai nắm tay siết chặt khế run biểu hiện cậu đang cố gắng ản nhẫn.

Umbridge kết thúc màn dàn dựng.

Đại sảnh ầm ầm hỗn loạn, không phải chỉ có dãy bàn Gryffindor ồn ào, ngay cả Slytherin cũng vang lên tiếng cười mỉa mai, còn có vài đứa học trò Slytherin ném vài thứ linh tinh về phía Harry, có cả con đỡ đầu của mình.

Mụ đàn bà phấn hồng đi lại bên cạnh dãy bàn màu hoàng kim, từ trên cao nhìn xuống đám sư tử không chịu phục, vừa nhìn thấy Snape tiến vào mụ càng cười đắc ý: “Sự thật chứng minh, hình phạt thỏa đáng là cần thiết.”

Nhóm Gryffindor hiển nhiên đã muốn cãi ầm lên, nhưng lại bị chèn ép xuống, lúc này, Hermione mong đợi nhìn giáo sư độc được, hi vọng đối phương có thể ngừng việc sỉ nhục này lại.

Đồng tử Snape co rút, tiếp tục bước tới, lúc đi ngang dãy bàn Slytherin, y lướt nhìn đám học trò đang sôi nổi, dừng lại một giây trên người Draco, hơi thở tràn ngập u ám cùng tàn nhẫn.

Trong nháy mắt, toàn bộ Slytherin an tĩnh lại.

Draco co rút thân mình, cậu chưa bao giờ thấy cha đỡ đầu có ánh mắt như vậy, cậu nghe theo lời khuyên của cha đỡ đầu, ngoại trừ những việc nhỏ vặt vãnh, những cái khác cậu không hề làm gì cả.

Snape đi lên dãy bàn của giáo sư, ngồi vào vị trí quen thuộc của mình: “Thật sự làm người ta ấn tượng sâu sắc.” Y chậm rãi nói.

Thiếu niên đưa lưng về phía y, tựa như không hề nghe thấy gì cúi đầu như trước.

Vài giây sau, Umbridge trở về chỗ ngồi của mẹ.

Nam nhân tóc đen ngẩng đầu bắt chéo chân, chậm rãi mở miệng, âm thanh mượt như tơ, có thể nghe thấy âm điệu mỉm cười: “Nói như vậy, thánh nhân Potter rốt cục đã làm ra chuyện gì?”

“Lần này có chứng cứ vô cùng xác thực.” Umbridge giơ quyển sách trong tay: “Nó đang giữ hàng cấm!”

Đây là sách của Snape, là quyển công kích và phòng ngự.

Harry lập tức quay đầu, tầm mắt hướng về phía quyển sách, là lỗi của cậu, cậu đặt quyển sách này ở đầu giường, một cuộc kiểm tra đột ngột tịch thu được, cậu biết trong tình huống này không thể phủ nhận được, dù sao quyển sách này không có trong hồ sơ mượn về của thư viện, sau đó cậu chỉ có thể bất lực nhìn mẹ Umbridge lấy nó đi, ngay cả một lý do cũng không hỏi tới.

Sách của Allen, cậu phải trả cho anh.

Nếu cậu thành thật nhận trừng phạt, để mẹ đàn bà này đạt được mục đích, như vậy, cậu hẳn là có cơ hội nhận lại sách đi? Harry hiểu rõ, mẹ Umbridge không hề để ý tới quyển sách có thể xem hay không, mẹ chỉ biết chèn ép thế lực của Dumbledore, mà mình đơn giản chính là một trong những người đứng mũi chịu sào.

Snape cười lạnh, không hề để ý tới động tác khoa trương của Umbridge: “Không thể không nói, trước mắt có một tên Gryffindor lỗ mãng ngu xuẩn như vậy, thật chóng mặt.”

Phía dưới lập tức im lặng một mảnh, trong đại sảnh chỉ còn tiếng cười nũng nịu chói tai của mẹ Umbridge.

Nam nhân đứng lên không hề nhìn tới Harry mà lần thứ hai quét mắt về phía dãy bàn Slytherin, sau đó mới bước nhanh ra khỏi đại sảnh đường.

Draco sững sốt một giây mới đi theo ra ngoài, ngay sau đó tất cả Slytherin toàn bộ im lặng rời đi.

Đúng mục.

Umbridge đứng đầu bày trò, đám tiểu xà Slytherin cũng vượt quá giới hạn, hoàn toàn mất chuẩn mực.

Lực lượng trào phúng chủ yếu rời đi, chỉ còn mình mẹ Umbridge, mẹ liền đuổi Harry qua bên Filch nhận cấm túc, quyền lực của mẹ hiện tại cao hơn Snape, không cần phải để ý vào mắt.

Hầm.

Draco theo Snape tiến vào, cậu khiếp đảm thử gọi: “Giáo sư?”

Quả thật cậu có chút sợ hãi vì phản ứng của cha đỡ đầu.

“Lucius không hi vọng người như vậy.” Snape bình tĩnh nói, ngừng một lát mới nói tiếp, giọng điệu tăng mạnh: “Ta cũng không hi vọng.”

“Cha, ông ấy.....” Lực chú ý của Draco lập tức rời đi.

“Đi ra ngoài.”

A? Draco ngây người.

“Đi ra ngoài, ta không muốn nói tới lần thứ 3.” Snape đi về hướng phòng thí nghiệm của mình: “Kiểm điểm lại hành vi ngu xuẩn của mình, không được có lần sau.”

“.....dạ.” Draco lui về phía sau.

Thật sự là vậy, cha đỡ đầu đang tức giận, phi thường tức giận, bởi vì hành động của cậu gần đây sao?

Nghe thấy tiếng cửa hầm khép lại.

Snape bực bội trở mình mấy lần.

Meilin mới biết y phải mất bao nhiêu sức lực mới có thể áp chế chính mình không quăng một câu chú tra tấn lên người mụ Umbridge, mụ dám để Harry làm loại chuyện này! Tuyệt đối tuyệt đối không thể tha thứ!

.....

Có rất nhiều người phần nộ, đặc biệt là nhóm sư tử Gryffindor.

“Harry vẫn còn chưa về sao?” Ginny sốt ruột hỏi Ron.

Ron lắc đầu: “Filch phạt cậu ấy chà hành lang.”

Hermione siết tay: “Tội mình phải trộm tới giúp, được không? Nếu chỉ một mình không biết Harry phải làm tới lúc nào nữa.”

“Cậu ta không cần vội.” Một đầu đỏ nhô ra: “Chúng ta cần thời gian để chuẩn bị một trò chơi lớn.”

“Các anh?” Hermione quay đầu lại.

Một cái đầu đỏ giống hệt xuất hiện: “Anh cảm thấy chúng ta không cần nhận loại giáo dục này nữa.”

Fred cùng George sóng vai nhau.

“Không, Umbridge sẽ khai trừ hai anh.” Seamus nói.

“Khai trừ?” Hai anh em đồng thanh nói: “Thôi nào, chúng ta chả lạ gì chuyện đó.”

Cửa phòng nghỉ đột nhiên bị mở ra.

“Harry? !” Hermione kinh hãi kêu to.

Thiếu niên tóc rối được McGonagall dìu vào.

“Thật xin lỗi, Harry.” McGonagall ôm lấy Harry, sau đó mới giao lại cho đám học trò.

Học trò nhà mình bị đối xử như vậy, McGonagall đồng dạng vô cùng tức giận, nhưng bà không có cách nào, lý trí của người trưởng thành nói cho bà biết, nếu lúc này bà ra mặt xung đột với Umbridge, bà sẽ bị mụ đuổi khỏi trường, hiện tại Umbridge đã có quyền lực này trong tay, McGonagall chỉ có thể cố chịu đựng, nếu bà cũng rời khỏi trường thì nơi này lại càng tồi tệ hơn.

Hiện tại, McGonagall chỉ có thể giúp Harry hoàn tất hết công việc làm vệ sinh, rồi đỡ đứa nhỏ về.

Umbridge đang ngồi trong văn phòng hưởng thụ vinh quang của mụ, tạm thời không đếm xỉa tới bọn họ.

Harry cho mọi người một nụ cười yếu ớt: “Mình không sao.”

“Còn nữa, năm thứ năm có lớp tư vấn nghề nghiệp, cô nghĩ cũng nên bắt đầu.” McGonagall còn nói thêm: “Harry, trò gần đây nên tới văn phòng của cô, đây cũng hợp lý.”

“Dạ.” Harry gật đầu, suy nghĩ gì đó mới nói thêm: “Vậy bên Snape giáo sư, ý em là, em bị phạt cấm túc bên thầy ấy.”

“Cô sẽ nói với anh ta.” McGonagall giáo sư lập tức trả lời, Umbridge không thích nhìn Snape, không có cụ Dumbledore ở đây, Snape cũng quá đáng.

“Để ý tới lão làm gì.” Ron nhỏ giọng nói thầm.

Harry nghe thấy nhưng không nhận xét gì, chỉ nhẹ nhàng nói: “Mình hơi mệt, về phòng ngủ trước đây.”

Nói xong Harry đi lên lầu.

Cậu thực sự mệt chết được.

Cậu phải tìm cơ hội tới gặp Umbridge để lấy bằng chứng phạm tội kia về, mặc kệ phải trả cái giá thể nào.

Cậu còn phải dấu quyển nhật ký và cuốn sách về bể quan bí thuật, tuyệt đối không để bị điều tra nữa.

Liên lạc với Allen cũng phải tạm thời gián đoạn.

Nếu bị Umbridge phát hiện sự tồn tại của Allen, Harry cảm thấy mình nhất định sẽ giết chết mụ.

Hai tuần tiếp đó, trường học tràn ngập trong bầu không khí trầm lắng.

Dưới ánh mắt mong đợi của McGonagall giáo sư, Harry cân nhắc nói ra lý tưởng của mình, trở thành một Thần Sáng.

Kỳ thật khát vọng của Harry là không làm mọi người xung quanh cậu phải thất vọng, nhưng cậu cảm thấy nếu mình chỉ hướng tới một mảnh bình yên thì cả giới pháp thuật đều thất vọng về cậu.

Vài ngày trước kỳ thi, Umbridge nhàm chán lại bắt được Harry, lại cấm túc, lý do là Harry tròng mắt nhìn mụ, coi là khiêu khích. Bất quá cũng may có McGonagall giáo sư nói đỡ hai câu, đại khái là chờ cuộc thi chấm dứt rồi nói sau.

Bởi vì chuyện này xảy ra trước cửa lớp nên chuyện lịch hẹn cấm túc nhanh chóng truyền khắp cả Hogwarts, chỉ sợ ngay cả mụ Umbridge cũng không ngờ chỉ vì một hành động ngu ngốc này của mình đã triệt để khơi gợi lửa giận của rất nhiều người.

Giữa trưa cùng ngày, Umbridge trở về văn phòng.

Cho dù chỉ có một mình nhưng mụ vẫn mang dáng vẻ vênh váo tự đắc, trong đầu nghĩ nên làm thế nào để trừng trị McGonagall, mụ già này dám công khai khiêu chiến quyền uy của mình.

Đột nhiên, mụ dừng bước lại, hay nói cách khác là bị bắt dừng lại, chân của mụ bị dính chặt vào sàn nhà.

Hả? Umbridge cúi đầu, dùng sức kéo chân.

Mày lại càng nhứ chặt vào một chỗ: “Sao lại thế này?”

Mụ tròng to mắt, phần đất dưới chân mụ xuất hiện lổ xoáy, lổ xoáy? Umbridge dùng sức dụi mắt, nhìn lại, căn bản mụ không cần xem, chân của mụ đã bị lún xuống một tấc Anh: “Weasley! !” Umbridge lớn tiếng gào thét.

Lần trước là đâm đầu ở cửa, theo tình báo thì do cặp song sinh giở trò quỷ, Umbridge không bắt được, lần này lại dám cả gan tiến vào cả văn phòng, quá ngạo mạn! !

“Oa á!”

Loảng xoảng, bùm bùm, cửa sổ văn phòng bị pháo hoa nổ bể nát, hai bóng dáng đỏ rực vụt một tiếng vọt vào, chọt lóe qua sau đó từ đại môn xông ra ngoài.

Rõ ràng, là cặp song sinh nhà Weasley!

“Đứng lại cho tôi!” Bị khói lửa vây quanh trong phòng, Umbridge gằm rú.

Không ai để ý tới mụ, tiếng cười đùa cùng tiếng nổ của pháo ngày càng xa, trong khoảng thời gian mụ gào thét, mặt đất dưới chân ngày càng lún sâu, màu đầm lầy dần biến sắc, là màu hồng phấn như mụ vẫn yêu thích, bùn lầy cũng một màu hồng, dính dóp lên người mụ.

“A, chết tiệt.....” Umbridge vận vẹo cơ thể to béo.

Cái gọi là đầm lầy chính là càng giầy dựa sẽ càng lún sâu hơn: “Người tới! Mau tới a! !” Mụ loay hoay vung đũa phép suốt nửa ngày cũng không có hiệu quả, vội vã sử dụng thần chú khếch đại âm thanh: “Mau tới a a! !”

Tiếng kêu nũng nịu bèn nhọn thét lên như tiếng nhạc đệm cho những chùm pháo hoa không ngừng nổ rộ bên ngoài tòa lâu đài.

Bên ngoài đã nháo thành một đoàn.

Umbridge sợ hãi nhìn cơ thể nhìn dần dần chìm vào vũng lầy hồng phấn, lần đầu tiên mụ cảm thấy màu hồng này thật ghê tởm cùng đáng sợ, mụ quay đầu nhìn về phía cửa, ai đó, ai đó xuất hiện đi.

Một góc áo choàng đen thoáng hiện lên trong mắt, hai mắt mụ tròng to: “Snape.....”

Chỉ nói được một nửa, một trận choáng váng tập kích đầu óc Umbridge, hai mắt mụ tối sầm lập tức mất đi tri giác.

37. Chương 37: Cái Gọi Là “trả Thù”

McGonagall giáo sư cùng bà Pomfrey chạy tới văn phòng phòng chống nghệ thuật hắc ám, mụ Umbridge chỉ còn lú một cái đầu ở bên ngoài, về phần những giáo sư khác không tới thì rất đơn giản, những người khác còn đang xem màn pháo hoa đặc sắc trên bầu trời, ngay cả Flitwick giáo sư ngày thường ít thấy mặt nhất cũng đứng lẫn trong đám học trò nắm tay ủng hộ, a, đương nhiên, Snape giáo sư không nằm trong nhóm người này, có lẽ đang ở hầm đi, McGonagall giáo sư phỏng đoán hành tung của đại sư độc được.

Hai bà phải tốn rất nhiều công sức mới rút mụ Umbridge ra khỏi đầm lầy, trên người mụ mỗi tắc da đều dính ấn ký hồng nhạt, tuyệt đối không hề đáng yêu, thật sự rất kinh tởm. Bà Pomfrey cũng không phải thánh nhân, bởi vì người nào đó nghi ngờ trình độ chữa bệnh của bà, hiện tại bà liền đề nghị McGonagall giáo sư chuyển Umbridge vào St Mungo, lý do là trình độ của bà quá thấp không dám làm bậy.

McGonagall giáo sư thật sự vui vẻ tiếp nhận lời đề nghị, mặc dù gương mặt của bà vẫn nghiêm túc như bình thường: “Umbridge giáo sư, bây giờ tôi đưa bà đến St Mungo trị liệu, được không?” McGonagall theo trình tự của nội quy trường học mới được ban hành, bất cứ công vụ gì cũng phải xin chỉ thị từ Umbridge.

Umbridge nếu còn tỉnh táo, nhất định sẽ nhảy dựng lên phản đối, nhưng thực đáng tiếc ngay cả chút động đậy cũng không có.

“Tốt lắm, bà ấy đã đồng ý.” Bà Pomfrey dùng ngữ điệu nghiêm túc làm bằng chứng cho McGonagall, hai bà quả thật đã xin chỉ thị.

Mụ đàn bà chậm chạp di chuyển giữa không trung như một con nhộng, McGonagall xua tay trước ánh mắt tò mò của đám học trò, ý bảo tránh ra nhường đường.

“Tôi xác định bà ấy không có gì nguy hiểm tới tính mạng.” Bà Pomfrey cùng ánh mắt chuyên nghiệp liếc nhìn mụ Umbridge, nhỏ giọng thì thầm với McGonagall. Người kia nghe thấy lập tức thả chậm cước bộ, mụ phần hồng lơ lửng với tư thái hệt như đang điều hành.

Bởi vậy có thể thấy, giáo sư ở Hogwarts không có ai là đèn cạn dầu.

Không phải không báo, chỉ là thời điểm chưa tới.

.....

Tất cả học trò nhìn theo bà McGonagall cùng bà Pomfrey mà vui sướng reo hò, Harry vui vẻ được một vài giây liền lập tức nhớ tới sách của mình, nếu văn phòng Umbridge bị biến thành đầm lầy, vậy sách của cậu thì sao?

Vội vàng đẩy đám đông, Harry lo lắng chạy lên lầu.

“Úc, Meilin.” Cửa văn phòng mở rộng, Harry liếc một cái liền nhìn thấy cảnh tượng bên trong giống như bị một trận cuồng phong càn quét qua, pháp lực của đầm lầy dường như đang từ từ mất đi hiệu lực, không còn sền sệt như lúc đầu, nhưng mọi thứ trong văn phòng đều trở thành một đồng hỗn độn, sách, giấy da, mực nước, tất cả đều văng tứ tung, may mắn không bị rơi xuống khu vực đầm lầy, một vài thứ khác cũng không được may mắn như vậy, một cây bút lông chim bị rơi vào đầm lầy hồng nhạt, chỉ lộ ra một phần lông chim.

Harry vọt tới bên bàn tìm kiếm, không có.

Cúi đầu, cậu bắt đầu tìm kiếm trên mặt đất, xóc lên những tấm giấy da rơi vãi lung tung, âm thầm mong đợi có thứ gì đó bị giấu bên dưới, nhưng vẫn không có.

Chẳng lẽ rơi vào đầm lầy?

Không! Harry hô một tiếng trong lòng, không kịp suy nghĩ tay chân đã bắt đầu lao tới, cũng may khả năng hút vào của đầm lầy đã giảm bớt, cho dù như vậy nhưng mớ bùn đất phần hồng dính lên người thiếu niên đầu tóc rối bù nhìn qua cũng thực buồn cười.

Chính giữa đầm lầy có một lỗ xoáy rất lớn, chứng minh người nào đó từng bị kẹt ở đó, Harry dùng ngón tay móc lớp bùn chung quanh, có rất nhiều đồ vật bị lún vào đó.

Không tìm được sách, Harry phát hiện trên tay mình dính một chút bột phấn đỏ tươi, bột phấn này còn rất ít, còn một chút ở trung tâm vòng lỗ xoáy, những nơi khác không có, là cái gì vậy?

“Người đang làm cái gì? !” Âm thanh gầm nhẹ truyền tới từ phía sau, cùng lúc đó là một lực mạnh kéo cổ áo túm cậu rời khỏi phạm vi đầm lầy.

Harry quay đầu lại: “Snape giáo sư?”

Ánh mắt nam nhân chậm chậm đánh giá thiếu niên tóc rối cao thấp một vòng, dừng lại trên đôi tay dính đầy màu phấn hồng: “Tên ngu xuẩn này.....” Đôi tay kia, bột phấn đỏ tươi nhanh chóng biến mất, tựa như bị làn da hấp thu.

Harry không biết có gì bất thường, cậu lắp bắp nói: “Em chỉ muốn..... tìm đồ.”

“Chính là nơi này.” Đột nhiên, ngoài hành lang truyền tới âm thanh, là McGonagall giáo sư, bà đưa Umbridge đi xong đã quay lại.

“Tôi thực muốn xem cái gì gọi là ngoài ý muốn.” Nghe thấy âm thanh Harry lập tức có thể nhận ra, là Fudge, người này sao lại tới nữa?

Một nhân viên điều tra cao cấp của Bộ Pháp Thuật bị thương, báo cáo lại là chuyện cần thiết, McGonagall sau khi tới St Mungo liền tới Bộ Pháp Thuật báo cáo lại tình huống, đối với chuyện Umbridge nhập viện, giải thích của bà thực sự vô cùng sáng tạo, bà nói đại khái là Umbridge quá yêu thích màu phấn hồng lúc đang nghiên cứu pháp thuật thì đột nhiên xảy ra tình huống ngoài ý muốn, bà cũng không rõ lắm. Anh em nhà Weasley? Không, bà không rõ, hai anh em này sau khi đốt một trận pháo hoa thì liền rời khỏi trường, bất quá nếu đã muốn đuổi học thì bà cũng không nhúng tay vào.

Chết tiệt, Snape mắng, Harry Potter có mặt ở hiện trường phạm tội đương nhiên không phải việc tốt.

Vội vàng túm lấy thiếu niên, Snape kéo cậu bé vào một góc, đầu tiên vung đũa phép về phía đầm lầy, y đang tiêu hủy chứng cứ, chuyện đầm lầy không có quan hệ tới y, nhưng y có thêm một chút phụ liệu, khôn khéo, Snape nhìn không được nhớ tới vừa nãy Potter cũng bị dính vào, bình tĩnh, qua cửa ải này rồi tính sau, kế tiếp Snape làm ẩn thân chú cho hai người, tội tệ nhất chính là mình xuất hiện ở đây cũng sẽ khiến kẻ khác nói này nọ, không cần nghĩ cũng biết được kết luận của Fudge, y là tiền tử thần thực tử đang mưu đồ ám hại nhân viên cao cấp của Bộ Pháp Thuật.

Harry hoàn toàn muốn làm rõ tình huống, cậu nhìn về phía người bên cạnh.

“Câm miệng, Potter.” Snape tê tê thì thầm.

Ngay cả tóc gáy Harry cũng chịu không nổi mà dựng đứng lên, cả người cứng ngắc, cậu nhìn không được nam nhân, nhưng luồng sóng âm con dơi phát ra thực sự rất khủng bố, nếu như ngày thường cũng như vậy thì đúng là rất đáng sợ.

Fudge tiến vào, ánh mắt lập tức bị mặt đất chú ý, hai mắt chau vào nhau: “Ác.....” Cổ họng ông chịu không được kêu cầu nhàu. Một sở thích của Umbridge, thành thật mà nói, ông cũng không hiểu nổi, rõ ràng là một bó tuổi rồi cứ yêu thích màu sắc của đám con gái. Giờ thì tốt rồi, gặp phải phiền toái.

“Như ông thấy đó.” McGonagall giáo sư đứng thẳng, lạnh nhạt nói.

Fudge xoa xoa mũi, hương vị căn phòng này cũng không dễ ngửi, ông vẫy tay, hai người liền rời đi.

Harry không dám động, hai cánh tay cứng như kiếm sắt kẹp lấy tay cậu khê thả lỏng, Harry thầm thở phào nhẹ nhõm: “Giáo sư?” Cậu cẩn thận gọi.

Giây tiếp theo thần chú ẩn thân được giải khai, Harry nhìn thấy biểu tình của đại sư độc được lập tức cúi đầu, bị dọa, trong mắt đối phương đang viết một câu duy nhất: ta muốn giết người.

“Đi theo ta.” Snape cơ hồ nghiêng nát hết rằng mình mới có thể bình tĩnh phun ra một câu này.

“Có thể đợi một lát không?” Harry thỉnh cầu: “Em phải tìm.....”

Ánh mắt sắc bén như dao làm Harry không dám nói thêm tiếng nào, nhưng cậu vẫn cố chấp đứng im không động đậy.

“Tìm cái gì?” Snape thở dài trong lòng, ngoài miệng cũng không khoan dung được chút nào: “Một quyển sách? Thực hiển nhiên, văn phòng này chẳng có thứ gì có giá trị như vậy.”

Harry mở to mắt, chẳng lẽ.....

“Để một nữ nhân giữ một quyển sách rõ ràng không phù hợp với năng lực của mụ ta, chẳng khác nào dạy Longbottom học độc được cao cấp, ta không có hứng thú nhìn Hogwarts bị hủy diệt hoàn toàn.” Snape tỏ vẻ mờ mịt, quyển sách kia đang trong tay y, quan sát nhóc con cả người đầy màu hồng, y chán ghét vùng đũa phép, người kia lập tức sạch sẽ.

Harry nghe hiểu được, nhìn lại người mình, có chút kinh ngạc trước sự tốt bụng của đối phương, vì thế thành thật đi theo phía sau độc được đại sư, tuy rằng Snape giáo sư nói có phần đạo lý, là câu trước, còn câu sau thì Neville thật sự không kém cỏi như vậy, nhưng mà cậu cũng chỉ dám phản bác trong lòng, sách đang trong tay Snape, lấy về mới là chuyện quan trọng.

Harry theo nam nhân tiến vào hầm, trên bàn bày ra một mớ dược liệu, tư thế kia là chuẩn bị điều chế độc được đi, có lẽ sẽ không để ý tới cậu.

Harry trộm nhìn qua giá sách đặt bên ngoài, rón ra rón rén đi qua, đầu ngón tay nhẹ nhàng đưa qua.

Ở đâu?

“Potter!”

Harry nghe tiếng lập tức đứng nghiêm chỉnh.

“Rửa sạch tất cả dụng cụ.” Snape chỉ vào góc, y hiện tại đang sút đầu mề trán, chỉ hi vọng có thể điều chế giải được trước khi bột phấn phát huy tác dụng, Potter ngu ngốc, làm cái gì cũng không biết dùng mắt quan sát xung quanh sao?

Harry do dự đi về hướng được chỉ định: “Cái kia.....”

“Hoàn thành, ta sẽ suy nghĩ có nên trả hàng cầm lại cho người hay không.” Snape không kiên nhẫn đánh gãy, lại chú ý tới việc trước mắt.

“Dạ, giáo sư.” Harry lập tức cảm thấy vui vẻ, vội vàng ngồi xuống cẩn thận tẩy trừ những chiếc cốc thủy tinh, cẩn thận từng chút một, tuyệt đối không được đánh vỡ.

Tiếng nước chảy róc rách, Harry cẩn thận tẩy rửa, nước rất lạnh, hai tay cũng lạnh băng, rửa rửa một hồi Harry cảm thấy có chút khó chịu, cậu quay đầu lại nhìn lò sưởi âm tường, có phải lửa hơi lớn không?

Harry có chút nóng, nói lỏng cổ áo, Harry tiếp tục làm việc.

Thật sự rất nóng.

Harry liếm môi, để mặc dòng nước vẫn còn tiếp tục chảy, đặt nồi quặng còn chưa tẩy rửa qua một bên, cậu hắt nước lạnh lên mặt, nhiệt độ giảm được một chút, nhưng rất nhanh sau đó cơn nóng lại tràn ngập khắp cơ thể cậu.

Sao lại thế này? Suy nghĩ của Harry cũng loạn thành một đoàn, cả người chìm vào trạng thái mơ hồ.

Không chỉ nóng, còn có cảm giác xôn xao, ngứa ngáy, muốn hoạt động.

Nóng..... thì phải cởi quần áo.

Harry hoàn toàn quên khuấy đi nhiệm vụ tẩy rửa, đưa tay lên kéo áo chùng, nhanh nhẹn cởi bỏ, sau đó là áo len giữ ấm, áo lót, rất nhanh nửa người trên đã cởi hết, nhưng vẫn còn nóng, Harry bắt đầu cởi quần, từng tầng từng tầng, đến cuối cùng ngay cả quần lót cũng cởi phăng ra, không còn thứ gì trói buộc trên người cảm thấy thoải mái hơn.

Trong lòng vẫn ngứa ngáy, Harry mơ màng đứng lên, cậu muốn chạy.

Trên thực tế Snape nấu độc được nhưng vẫn chú ý động tĩnh ở góc phòng, chẳng qua bởi vì tiếng nước chảy không hề gián đoạn nên y cũng không quay đầu lại xem, chính là đến khi y quăng mớ được liệu cuối cùng vào nồi, thoáng quay đầu lại thì cả người y liền cứng đờ, y nên tin tưởng vào năng lực điều chế độc được của mình cứ không phải Harry Potter vì nhiễm nước lạnh mà không thể tự chủ—nhóc con trần như nhộng đang chuẩn bị mở cửa hầm.

Gậy ông đập lưng ông, Umbridge để Harry làm trò cười trước mặt thiên hạ, như vậy Snape liền báo lại một chuyện y hết, bột phấn này có công hiệu làm người ta không thể khống chế cởi sạch quần áo chạy như điên, gọi tắt là khóa thân chạy.

Hoàn

38. Chương 38: Châm Lửa

“Potter! !” Snape rống giận đến mức có chút bị khàn tiếng, nhưng khi thiếu niên xoay người lại hoàn toàn không có chút nào sợ hãi.

Một Potter trần trụi, một Potter trần trụi nhìn y cười ngây ngô.

Snape thật sự rối loạn đến ngây người, đũa phép có chút run rẩy: “Bùa choáng.” Đây có lẽ là câu chú mong manh nhất của giáo sư hùng mạnh từng niệm ra. Điều này hoàn toàn vì lợi ích của nhóc con đần độn này, bột phấn làm ý thức người ta trở nên mơ hồ nhưng không phải mất đi trí nhớ, chờ sau khi tác dụng qua đi vẫn sẽ nhớ hết mọi chuyện. Vì thế trước khi kịp làm gì ngu xuẩn cứ cho hôn mê nằm một chỗ! Snape oán hận, y sớm nên làm như vậy.

Harry lập tức ngã nhào xuống đất.

Snape tiến tới hai bước, vừa vặn đón được, tay run lên, Snape suýt nữa hất ngã Harry xuống, đây không phải lần đầu tiên y ôm Harry, nhưng cái gì cũng không mặc tuyệt đối là lần đầu tiên, hai gò má thiếu niên ửng hồng, da thịt trên người cũng ửng lên màu đỏ đáng yêu, nóng rực đến bỏng tay.

Snape ôm chính là thắt lưng thiếu niên, phần eo rất nhỏ, trơn nhẵn bóng loáng, bàn tay chỉ cần đi xuống một chút thôi chính là cái mông, Snape tuy là người lạnh lùng cay nghiệt nhưng xét về nhiều phương diện y không phải lạnh nhạt, huống chi trên thực tế y thực sự là có cảm giác với Harry, đáng giận! Ý niệm kế tiếp trong đầu Snape chính là muốn hóa đá tay mình.

Miễn cưỡng ôm lấy Harry, Snape tùy tay kéo tấm thảm trên sofa bọc lấy cơ thể thiếu niên.

A? Ánh mắt sắc bén của nam nhân bắt gặp vết sẹo trên lưng Harry, dấu vết đã mờ nhạt, chỉ còn một lớp nhợt nhạt, không nhìn kỹ sẽ không để ý tới, đây là vết thương nhiều năm trước.

Harry chỉ có mười lăm tuổi đã có nhiều vết thương như vậy trên người, tay Snape ngừng một chút, sau đó lại tiếp tục gói kỹ Harry, hai tay cũng bị gói chặt, ôm thiếu niên bị bó như kén tằm vào lòng, để đầu Harry gác lên vai y, có chút chần chờ, bàn tay nhẹ nhàng xoa mái tóc lộn xộn của Harry, như đang vỗ về.

Không chút cố sức ôm lấy Harry, lựa chọn duy nhất của Snape là an trí nhóc con này nằm trên giường ngủ của mình.

Lúc nam nhân chuẩn bị rời đi thì thiếu niên đột nhiên ôm lấy y, cơ thể Snape lập tức đông cứng, không chỉ ôm lại còn dùng sức cọ cọ, tấm thảm bọc quanh người lập tức xộc xệch.

“Buông ra, Potter.....” Snape cố gắng kéo mấy cái vòi bạch tuột của Harry ra, người kia lăm bằm vài tiếng lại càng quấn chặt hơn.

Không có ý thức hết như bị say rượu, khoảng cách quá thân cận, Snape ngay cả sử dụng đũa phép cũng không thể chỉ có thể vật lộn với Harry, tiêu phí khá nhiều thời gian mới có thể thoát được, thiếu niên trở mình, lật sau lưng cùng cái mông lên trên.

Snape vỗ trán, áp chế lại mớ rối rắm trong lòng, thở một hơi, độc được ngoài kia nhất định đã hỏng mất, còn phải nấu lại một lần nữa, bột phấn có tác dụng trong 72 giờ, chỉ cần Harry tỉnh lại vẫn có thể làm những chuyện như vậy, lần này Snape dùng chăn bông che khuất cơ thể Harry, đồng thời dùng thần chú trói buộc, hạn chế không cho Harry rời khỏi giường ngủ.

Y không hi vọng mình vất vả điều chế xong độc được, lại phát hiện nhóc con này đã khóa thân chạy lung tung ngoài kia.

Triển khai kế quan bí thuật, Snape đem lực chú ý một lần nữa quay về độc được, một giờ sau mới hoàn thành.

Vấn đề hiện tại chính là làm sao để nhóc con ngu ngốc này uống hết?

Nếu là bình thường, dùng ngôn ngữ uy hiếp không thành vấn đề, cầm cốc thủy tinh đứng ở đầu giường, Snape buồn bực, nếu bây giờ Harry tỉnh lại, ý niệm đầu tiên trong đầu chính là chạy như điên, nếu ngủ..... trừ phi ngủ qua 72 giờ.

Nói đùa chắc, không nói tới chuyện Harry có được ngủ suốt 72 giờ trong hầm hay không, chỉ sợ cậu bé vàng mới vừa biến mất 24 giờ McGonagall đã chạy tới tìm người, y dù có cấm túc thế nào cũng không thể không có giới hạn như vậy, nếu như có người phát hiện Harry trần trụi nằm trên giường y?

Úc, Meilin.

Snape khẳng định, mình sẽ bị bà Pomfrey diệt đầu tiên, bởi vì McGonagall nhất định là người té xỉu trước nhất.

Đủ rồi, không cần nghĩ nữa, tất cả thời khắc hỗn loạn của Snape đều được cống hiến cho Harry Potter.

Dù sao Harry cũng đang hôn mê, Snape quyết tâm, ngậm lấy độc được ôm thiếu niên ngồi dậy, khẽ chạm vào đôi môi hơi hé mở, dòng chất lỏng ấm áp chậm chậm được rót qua, đầu lưỡi thiếu niên mềm mại, nhiệt độ dần dần được hâm nóng, vô thức đáp lại, tựa như đó là một nụ hôn, đôi cánh tay gầy gò vòng lấy cổ đối phương.

Chết tiệt, Snape xác định trong bột phấn mình hạ tuyệt đối không có thành phần bùng nổ hormone.

Trên thực tế, hành động của Harry không hề có nửa điểm quan hệ tới tình dục, mút vào chỉ vì khát nước, cọ cọ vài cái không ngừng chỉ vì nhiệt độ cơ thể đối phương khá thấp.

Bất quá, hiện tại nhiệt độ cũng đã dần tăng cao.

“Ngu ngốc.....” Snape rút đầu về, thấp giọng mắng, chỉ cần nghĩ tới bất cứ ai tiếp cận Harry cũng sẽ có phản ứng như vậy đã đủ để Snape muốn làm thịt tên ngốc ngu xuẩn tùy tiện không thận trọng này!

Nắm lấy cảm thiếu niên đang mơ màng, Snape có thể nói là hôn xuống một cách thô bạo, lần này thực sự là một nụ hôn sâu, trước khi mất hết sự khống chế, Snape mạnh mẽ đẩy thiếu niên ra sau đó vội vàng rời đi.

Tên ngu xuẩn này, lần này Snape đang tự mắng mình, nếu nói Allen hôn Harry là ngoài ý muốn, thế lúc này thì sao? Lại một lần chủ động, tựa như khi ở trên nóc nhà vậy.

Người vì bảo hộ mới giữ cậu bé ở bên người, chứ không phải, chứ không phải.....

Snape siết chặt tay, móng tay cắm vào da thịt đau đớn tận trái tim y, y thậm chí đứng ở một bên mà yêu thương và bảo vệ, chứ không phải chìm đắm trong đó, lại càng không nghĩ tới mình cứ hết lần này tới lần khác không kim lòng được.

Không nói qua chuyện yêu đương không có nghĩa là Slytherin không hiểu, y vô thức làm như vậy không phải vì tình cảnh mà chính vì tình yêu.

Tình yêu không thể nắm trong tay, nó là một loại bản năng.

Cho dù là đại sư xuất sắc nhất về bề quan bí thuật cũng không thể để bản năng vĩnh viễn chôn sâu dưới lý trí, chỉ cần hơi buông lỏng một chút nó liền phá kén chui ra ngoài.

Snape đi vào phòng tắm, hiện tại thứ có thể làm y lấy lại tỉnh táo chỉ có nước lạnh, để làm mình bình tĩnh lại.

Mái tóc rất ít khi gội rửa cũng làm sạch qua một lần, sau đó làm một thần chú khô ráo, Snape ăn mặc chỉnh tề ra ngoài, thật vất vả bình phục lại tâm tình nhìn người nào đó đã đá tắm chăn tuột tới tận thắt lưng lại một lần nữa bị gợn sóng.

Harry cảm thấy hồngбет, vừa tỉnh lại liền bị đoạn trí nhớ lúc trước ập tới làm y suýt chút nữa vùi mình đến chết ngộp trong chăn, sao y lại có thể làm ra chuyện ngu xuẩn như vậy, không chỉ cởi sạch quần áo, còn chuẩn bị lao ra ngoài chạy như điên, may mắn mà Snape.....

Không, lại càng tồi tệ hơn chính là toàn bộ tình cảnh lúc đó lại bị Snape nhìn thấy, Harry nhớ rõ ánh mắt của Snape lúc đó, tựa như vừa ăn vào một nỗi sên, trời ạ, từ khi vào trường Harry luôn hi vọng có thể làm Snape khó xử, làm Snape bực bội, này có thể xem là hi vọng của cậu được thực hiện không? Harry thực muốn khóc.

Cận thận bước ra ngoài, Harry lao thẳng tới nơi mình quăng quần áo và đồng phục, tầm nhìn thoáng lướt qua, động tác hoàn toàn cứng đờ, SSnape giáo sư ở trước mắt chừng 5 met đang trừng cậu, Harry lắp bắp trong lòng, cậu thật sự có thể thấu hiểu tâm tình của Neville.

“Khá thú vị.” Đại sư độc được điều chỉnh ra một cái cười lạnh: “Sở thích của cậu bé vàng thật sự làm người ta ấn tượng sâu sắc.”

Harry xấu hổ đến sắc mặt trắng bệch, nghiêm khắc mà nói, câu nói này so với tính cách của y thì đã khoan dung rất nhiều, Harry hoàn toàn quên bén đi mình nên nói cảm ơn, nếu Snape có thể buông tha không nhắc tới chuyện đó nữa thì Harry có lẽ sẽ vô cùng cảm ơn.

Hai người giằng co một hồi, Snape khiêu mi, nhin không được nói: “Còn không mau mặc quần áo rồi cút đi, chờ người hầu hạ à? !”

Trăm triệu lần cũng không dám có ý tưởng chờ người hầu hạ này, Harry lập tức bình tĩnh nắm bắt cơ hội, nương theo sơ pha che chắn một phần cơ thể, tuy rằng chỉ có thể che đi bộ phận riêng tư, nhưng so với việc bị Snape nhìn thấy mông vẫn đỡ hơn, ừ, Meilin, Harry mún gào khóc, cậu nhớ mình bị nhìn thấy không chỉ là cái mông.

Vội vàng mặc xong phần trên, Harry kéo quần dài tới, không ngờ vì quá vội vàng làm chiếc quần lót bay ra ngoài.

Để cậu chết đi.

Harry không dám quay đầu lại, vị trí của nó hẳn là nằm giữa cậu cùng Snape.

Gương mặt Snape vặn vẹo, nhất là khi nhìn thấy hình banh Snitch vàng được thêu trên đai quần.

Harry trực tiếp mặc quần dài, vội vàng chỉnh lí lại sau đó đột ngột quay đầu lại, dùng thiên phú nhanh nhẹn của tâm thủ lao tới hai bước chụp lấy quần lót của mình sau đó hối hả chạy khỏi hầm, không dám quay đầu lại.

Snape nhu nhu huyệt thái dương, thở dài.

.....

Harry trở về ký túc xá xong mới phát hiện mình vẫn chưa đem được sách về, mà lúc này cậu cũng không còn mặt mũi nào để quay lại.

Sao lại phát sinh chuyện này cơ chứ?

Harry đỏ bừng mặt nhớ lại.

Nhóm Gryffindor đều ở phòng sinh hoạt chung ăn mừng thắng lợi, chỉ có mình Harry mặt ủ mảy ẽ tự nhốt mình trong phòng ký túc xá mà ngẩn người, xấu hổ quá đi, cậu nghĩ lại mà sợ, nếu Snape không ngăn lại cậu nhất định đã trần như nhộng mà chạy một vòng khắp Hogwarts, chính là nên làm thế nào với Snape bây giờ? Đừng nói là gặp mặt, ngay cả nhìn Harry cũng không dám nhìn nam nhân kia nữa.

Giờ học độc được thì ngoan ngoãn một chút, đừng phải trên hành lang thì đi đường vòng, Harry hạ quyết tâm, còn về sách? tính sau đi.

Nghĩ tới sách, Harry từ dưới tấm ngăn cách lò ra quyển nhật ký, đã hơn hai tuần không liên lạc với Allen, cậu cứ sợ mụ Umbridge sẽ từ một góc nào đó nhảy ra.

Mở quyển nhật ký, ánh mắt Harry trở nên âm đạm.

Hai tuần không liên lạc, Allen ngay cả một câu hỏi han cũng không có.

Thực thất vọng.

Harry cúi đầu, nghĩ nghĩ, khép quyển nhật ký lại. Cậu bây giờ cũng không có vấn đề gì cần hỏi, về phần nói chuyện phiếm thì cứ đối mặt với nhau so ra thú vị hơn nhiều, Harry tự an ủi mình như vậy, đúng rồi, tuyệt đối không thể để Allen biết chuyện mình dính vào chuyện bê bối này, thế nhưng lại bị người ta nhìn thấy hết!

Cho dù đều là nam, chính là vẫn rất quái lạ.

Ngay cả khi tắm rửa ở phòng tắm chung Harry cũng không có cảm giác như vậy, ân, bởi vì đối tượng chính là Snape sao.

Úc, Snape!

Harry lắc lắc đầu, đau đầu muốn chết.

Buổi tối, Harry giả vờ đọc sách để tránh né hoạt động chúc mừng đã được dời tới phòng ngủ, trễ hơn một chút, Harry làm rỗng đầu óc, đã quen áp dụng bài học, nếu không làm cậu thực sự không ngủ được. Tuy rất khó nhưng lần này rất thành công, Harry cuối cùng cũng áp chế được mớ hỗn loạn suốt cả ngày của mình nhường chỗ cho một buổi tối yên tĩnh.

Sáng sớm hôm sau.

Harry ngồi trên bàn cơm mà cứ như là kẻ trộm, không dám nhìn lên dãy bàn giáo sư, ngay cả liếc mắt cũng không dám.

“Wow!” Đám cú mèo ồ ạt đem thư tín cùng báo chí tới, bốn phía lục tục phát ra tiếng kêu sợ hãi: “Xem này, Meilin, kinh khủng thật.”

Seamus gần như điên cuồng, cậu cầm tờ Nhật Báo Tiên Tri đưa tít lên cao: “Xem đầu đề kia! !”

Tin sốt dẻo của Rita Skeeter — Umbridge bị kích động suốt đêm khóa thân chạy loạn!

Bên dưới còn có một bức hình thật to chụp một mụ đàn bà béo ú đang chạy như điên, vô cùng phấn khích, đương nhiên, hình ảnh đã được xử lý, ba điểm nhảy cảm được che đậy vì Nhật Báo Tiên Tri là tờ báo rất phổ biến.

Đại sảnh lập tức ồ lên tiếng cười to, ngay cả bên Slytherin cũng không nhịn được khê cười thầm, bọn họ làm việc cho Umbridge không có nghĩa là bọn họ thích mụ.

Harry không cười, cậu sụp mắt xuống.

“George và Fred quá lợi hại.” Dean chụp mạnh lấy bã vai Ron, hết thấy công lao được quy về cặp song sinh.

“Tuyệt thật!” Ron tấm tắc.

Harry khóc không ra nước mắt, hóa ra đây chính là nguyên nhân.

Nhận được một bài học kinh nghiệm, tuyệt đối không thể đụng chạm lung tung vào hiện trường phạm tội, bởi vì hung khí rất có thể vẫn còn tồn tại, hơn nữa lực sát thương vẫn còn rất kinh khủng.

Gearge, Fred, tôi bị hai người hại rồi a. Harry gào thét trong lòng.

“Nhìn cái này xem!” Hai mắt Ron tỏa sáng, chỉ vào tờ báo: “Bà còn cố gắng đòi hôn trị liệu sư của mình, ha ha ha.....”

Đòi hôn? !

Giống như bị sét đánh!

Toàn thân Harry cứng ngắc, ánh mắt nhìn chăm chăm vào tờ báo. Còn có chuyện đòi hôn nữa sao?

Gương mặt của Harry trong nháy mắt cùng màu với đôi ngươi.

“Harry?” Hermione phát hiện biểu tình Harry có chút bất ổn.

Ron quay qua: “Harry” Thiếu niên tóc đỏ hài hước đẩy nhẹ bạn tốt một chút.

“Ầm!”

Cứu thế chủ mắt lục dùng tư thế hóa thạch ngã ầm xuống, bất tỉnh nhân sự.

Hoàn

39. Chương 39: Gặt Hái Của Cha Đờ Đầu

Harry tỉnh lại nhìn xung quanh thì phát hiện mình đang nằm trong bệnh xá, Hermione cùng Ron đang lo lắng ngồi ở một bên.

“Bỏ hôn mê một giờ rồi.” Hermione giải thích.

Bởi vì kích động quá độ nên bị ngất, đây là kết quả chuẩn đoán của bà Pomfrey.

Trí nhớ trở lại trước lúc bị hôn mê, đòi hôn, đòi hôn, Harry hoảng hốt, cậu có hướng Snape..... đòi hôn không hả trời? Thật đáng sợ, tận thể cũng chỉ đến thế là cùng!

“Bồ làm sao vậy?” Hermione nhẹ nhàng hỏi, Ron cũng ném ánh mắt quan tâm qua.

Harry sợ run cả người, nói năng lộn xộn: “Mấy bồ, mấy bồ không đi học sao?”

“Học cái gì a, bồ tèo, bồ quên bởi vì kỳ thi O.W.Ls nên chúng ta đã bắt đầu nghỉ học sao?” Ron bĩu môi: “Úc, chỉ có khóa độc được không được nghỉ.”

Harry lập tức lại sợ run hết cả người.

“Không khỏe sao?” Bà Pomfrey lườm vị khách quen của bệnh xá.

“Không, em khỏe lắm.” Harry vội vàng leo xuống giường, kéo hai người bạn chạy đi.

“Bên này, Harry.” Hermione kéo thiếu niên đang hỗn loạn qua: “Phải tới lớp độc được.”

Meilin, cậu nhất định phải gặp Snape sao? Tuy rằng cậu không có đoạn trí nhớ lúc sau của hôm đó, nhưng nếu thật sự phát sinh thì sao? Má ơi, nghĩ tới cảnh mình bám lấy người nam nhân, còn đem miệng đưa tới..... chân Harry mềm nhũn.

Không có trí nhớ chính là tuyệt đối không có! Harry cố gắng tự thôi miên mình, không thể nào!

“Harry, bồ rốt cuộc bị sao vậy?” Bộ dáng Hermione vô cùng lo lắng.

“Mình không sao.” Harry đứng thẳng lưng, thà chết cũng không chịu nói thật: “Đi, đi học thôi.” Hiên ngang lắm liệt, trốn không được thì phải đối mặt.

Nhưng mà, khi cứu thế chủ thấy chết không sợ vừa tiến vào phòng học độc dược thì khí thế ban đầu liền xui xuống, một tay bầu lầy Neville ở bên cạnh kéo đi, không biết xấu hổ chiếm lấy chỗ ngồi của sát thủ nổi quặng.

“Ha ha ha ry?” Neville lần đầu tiên bị đoạt vị trí, trong nhất thời bị sửng sốt.

“Giúp mình đi.” Harry cúi đầu cầu xin, không chịu di chuyển.

Hermione thấy tình thế có vẻ không ổn bèn vội vàng đứng bên cạnh Harry, tỏ ý mình với Harry một tổ.

Ron vò đầu, vẻ mặt khổ sở đứng ở bên cạnh Neville, cái này, gương mặt Neville đã trắng bệch, phải đứng gần lối đi, người hợp tác còn là Ron Weasley?

Hermione không hề truy vấn gì, chỉ quan sát.

Trước kia, Harry luôn ngồi ở vị trí trung tâm, thứ nhất là mặc kệ cậu ngồi ở đâu Snape cũng sẽ trừ điểm cậu, thứ hai, cậu không muốn bày ra tư thái thỏa hiệp với “thế lực tà ác”.

Hiện giờ ngồi ở góc, Harry cùng Malfoy chỉ cách vài người.

Snape vừa vào cửa, Harry liền cúi đầu, trong đầu run rẩy không ngừng, hai gò má không ngừng nóng bừng lên, không, làm rỗng đầu óc, làm rỗng đầu óc, Harry nhớ tới tác dụng của bẻ quan bí thuật, kia không phải để không chế cảm xúc sao? Bình tĩnh.

Sắc đỏ ửng chiếm cứ gương mặt Harry dần dần lui xuống, cậu thành công.

Tâm tình của Snape rõ ràng rất tệ, đang rất cáu kỉnh. Y bị thiếu ngủ trầm trọng, cái chần trong phòng ngủ của mình từng bị người nào đó đắp qua, y cứ liên tưởng tới lại không thể nào bình tĩnh mà ngủ được, Potter ngu ngốc!

Đương nhiên, việc làm của Potter rõ ràng có bao nhiêu ngu xuẩn! Nhìn xem, lui vào góc tường trốn sau lưng Granger, muốn dọa người bao nhiêu thì có đủ bấy nhiêu, Snape biết người Potter muốn trốn chính là mình, tuy nói Snape sẽ khó chịu, nhưng sự khó chịu của y không hề biểu hiện chút nào trên gương mặt, mà nhìn thấy bộ dáng của Potter như chuột gắp phải mèo làm ngọn lửa vô danh trong lòng y bùng lên phần nộ.

“Nhanh một chút sẽ cắt vào ngón tay sao? Slytherin trừ 10 điểm.” Snape nghiêm mặt lạnh lùng quay đầu nói với Crabber.

Toàn bộ nhóm Slytherin choáng váng, bộ dáng của Crabber thật sự ngu dại.

Snape cơ bản sẽ không trừ điểm của Slytherin, cho dù trừ cũng muốn chia ra mà trừ, thậm chí còn nghiêng rằng nghiêng lợi muốn chia ra trừ có nửa điểm, so với vất cổ chày ra nước còn kinh dị hơn, hiện tại hào phóng cỡ nào, 10 điểm a!

“Thất thần cái gì, trừ thêm 10 điểm.” Cơn bão rét lạnh của Snape thổi quét cả phòng học.

Nhóm Slytherin đồng loạt cúi đầu, chỉ số tập trung tăng vọt, nhóm Gryffindor không thể tin được mắt mình cũng thu hồi tầm mắt, tiếp tục tập trung vào mớ dược liệu trên bàn, Harry giấu mình sau bóng dáng nhỏ bé của Hermione, Snape bạo phát, chắc chắn là vì những chuyện ngu ngốc mình đã làm trong hầm, đòi hôn? Úc, không! Làm rỗng đầu óc, Harry hít sâu, động tác của cậu chậm lại, không có việc gì, có Hermione ở đây, cô một mình cũng có thể hoàn thành.

Snape liếc mắt về phía Harry, nhảy bén phát hiện ánh mắt thiếu niên trống rỗng, đây là.....

Cậu bé ngoan, đem nơi này thành chiến trường.

Sử dụng bẻ quan bí thuật, hơn nữa biểu hiện khá thành công, chính là ánh mắt còn chút trống rỗng.

Khi Snape hướng về phía Gryffindor, cả người Neville lập tức run rẩy, Ron vội vàng giúp đỡ nhỏ giọng nhắc nhở: “Này.....”

“Tôm! Âm!”

Nổi quặng trước mặt Neville nổ mạnh, đinh tai nhức óc, một lượng lớn chất lỏng bắn lên không trung như pháo hoa.

Snape nhanh tay lẹ mắt túm được sát thủ nổi quặng túm về phía mình, một tay khác vung đũa phép làm một chú tạo thành một tấm lá chắn.

“Ôi.....” Khu vực trung tâm được bảo vệ, nhưng bị thương nhẹ vẫn có không ít.

Tỷ như Ron cùng Seamus, hai người một trước, một bên cạnh Neville, lúc này đang ôm lấy cánh tay bị phỏng, còn có một vài giọt chất lỏng lỏng văng lên bàn tay nóng đến nhe răng.

Neville ngã ngồi trên mặt đất, ngẩng đầu lên chính là thân hình to lớn đen kịt của đại sư độc được, ừc, trời ơi.

“Gryffindor trừ 100 điểm.” Snape hung hăng trừng Neville: “Tài hoa tuyệt đỉnh mới có thể tạo ra tai nạn như vậy, Longbottom, người một lần nữa thuyết minh mình mình tôi tệ cỡ nào!”

Sau khi khóa độc được kết thúc, rất nhiều Gryffindor hẹn gặp nhau ở bệnh xá.

Nhóm sư tử con giúp nhau bôi thuốc trị phỏng, bởi vì chỉ là vài vết thương cỏn con, bà Pomfrey chỉ nén giận dặn dò vài câu sau đó vội vàng bỏ đi. Một số ít không hề bị tổn thương gì, ví dụ như Harry, hoặc là Neville, so với tình trạng của những người khác tồi tệ hơn chỉ có thần kinh bị tổn thương mà thôi, chỉ cần nghe thấy nhóm đồng bạn nhắc tới con dơi, hay Snape, hai người sẽ lập tức dời tầm mắt đi, liều mạng ăn uống gì đó.

Thời gian còn lại trong ngày, Harry giống như chim sợ cành cong, chỉ cần có người mặc áo chùng đen, không cần biết là ai sẽ lập tức bị dọa so với thỏ còn chuồn nhanh hơn. Hermione nhiều lần muốn nói chuyện với cậu nhưng cuối cùng cũng thất bại đành phải vào thư viện, đêm trước cuộc thi, sức quyến rũ của thư viện trường đối với tiểu thư vạn sự thông vẫn rất lớn.

Một ngày trôi qua, không hề có tin đồn bất quái gì về cậu bị truyền đi, Harry nhẹ nhàng thở ra, Snape giáo sư xem ra cũng còn lương tâm, Harry thực sự cảm ơn đối phương không hề hé răng về chuyện này.

Lo lắng đề phòng qua ba ngày, không có chuyện gì xảy ra.

Chuyện này cứ như vậy qua đi sao?

Trừ bỏ không phải một mình đối mặt với Snape thì các vấn đề khác tạm thời cũng không có vấn đề gì.

Bữa sáng hôm nay, Nhật Báo Tiên Tri lại có tin mới: Umbridge điên loạn bị mắc hội chứng sợ hãi màu hồng, mặc quần áo xanh lá cây đi ra ngoài, bà hoàn toàn thờ ơ trước các phóng viên truyền thông khi xuất viện, sau đó bị một con chó điên cắn đứt chân trái trước mắt bao nhiêu người, con chó điên chạy mất, bà lại tiếp tục bị đưa vào St Mungo, theo các trị liệu sư chuyên nghiệp phỏng đoán, không thể loại trừ trường hợp con chó kia bị nhiễm bệnh, dù sao ở giới Muggle thường có bệnh chó dại, hướng chỉ là chó ở giới phù thủy, vì thế Umbridge cần làm kiểm tra toàn diện, phải có một thời gian dài để quan sát, ngày xuất viện còn ở tương lai xa.

“Trời ạ!” Hermione hô nhỏ, cầm tờ báo tới trước mặt Harry.

Harry trừng mắt, bóng đen biến mất ở một góc ảnh chụp, tuy rằng chỉ có một chút bóng dáng nhưng rõ ràng chính là cha đỡ đầu Sirius Black của cậu. Chú Sirius làm gì vậy?

Ron cũng nhận ra, ba người đều đã từng gặp qua hình dạng Animagus của chú Sirius.

Hermione lập tức tìm kiếm bức thư tín được cú mèo đưa tới lúc này, quả nhiên có một phong viết cho Harry, chỗ tên người gửi để trống: “Xem này.”

Harry tiếp nhận vội vàng xé thư ra, trong lòng đại khái cũng hiểu được một chút.

Harry:

Chú thật có lỗi, chú không biết con ở trường gặp phải nhiều chuyện tồi tệ như vậy, Umbridge chết tiệt, thật sự không thể tha thứ được, chú thật không xứng làm cha đỡ đầu, chú thật có lỗi, Harry, con bây giờ có khỏe không?

Của con, Chân Nhồi Bông.

“Chú ấy làm sao biết được?” Harry không cố ý che giấu mọi chuyện, bản thân chú Sirius còn lo không xong, cậu làm sao có thể làm chú ấy tăng thêm gánh nặng, huống chi chú Sirius cũng không thể thay đổi được gì, ví dụ như chuyện này.

“Là George và Fred.” Ron giơ lên một phong thư khác, cười gượng: “Bọn họ không cần thận nói ra, họ nói thực xin lỗi.”

Cặp song sinh không phải người lắm miệng, chỉ vì lúc trở về nhà, liền đổ lỗi cho mẹ giáo sư quá đáng kia, sau đó nhận không được mới lỡ miệng nói ra hành vi ác độc của mẹ Umbridge nhằm vào Harry.

“Sirius ở trang trại Hang Sóc?” Harry nhỏ giọng hỏi.

“Có lẽ vậy.” Ron nhìn lại thư tín một lần, bên trong cũng không nói rõ: “Dù sao con cóc hồng, nga, không, cóc xanh lá đã bị báo ứng.”

“Ít nhất thì sự nghiệp chính trị của bà ta đã bị hủy.” Hermione nhếch khóe môi: “Trừ phi giới phù thủy không ngại một phụ nữ trần truồng chạy rong giữ một chức vị ở Bộ Pháp Thuật.”

Ron lập tức nổi da gà đầy mình, cậu ôm đầu kêu rên: “Đừng để mình nhớ tới nữa Hermione, kia là một đồng thịt béo.” Lại còn là một đồng thịt béo không ngừng lay động.

Mãi đến khi rời đi, Harry vẫn còn suy nghĩ tới cha đỡ đầu của mình, bây giờ thế nào?

Buổi sáng, miễn cưỡng khôi phục lại tâm trạng Harry cùng hai bạn thân quyết định tới thư viện ôn tập, vừa mới đi được một đoạn hành lang, một bóng đen liền vọt ra.

“Sirius?” Harry sợ ngây người.

Cha đỡ đầu trong trạng thái Animagus không chút do dự nhào tới.

“Sirius!” Đây có lẽ là thời khắc vui vẻ nhất của Harry trong suốt mấy ngày nay, ôm cổ đại cầu, Harry vô cùng thân thiết cọ cọ, đại cầu không còn gầy trơ xương nữa, mập mạp hơn nhiều, lớp da lông màu đen mượt mà sáng bóng, mềm mịn vô cùng.

“Thượng đế ơi!” Hermione kinh hô, việc này rất mạo hiểm, Sirius vẫn là một tội phạm bị truy nã.

“Tuyệt vời.” Ron tiến tới, quan sát hình dáng đại cầu, loại chó săn thể hình lớn này nhìn thế nào cũng thật tuyệt! Hoàn toàn khác biệt bộ dáng ốm yếu sa sút lúc ở Lều Hết.

Đại cầu không ngừng dùng lưỡi liếm mặt con đỡ đầu của mình, chọc Harry cười khanh khách, chỉ một lát sau, trên mặt cậu đã có một đồng nước miếng: “Được rồi, Sirius, con tốt lắm.”

Đại cầu lùi về, đôi mắt to chăm chú nhìn Harry, còn dùng cái mũi ngửi ngửi.

“Chú không nên chạy loạn như vậy, mọi người sẽ rất lo lắng.” Harry ngồi xếp bằng trên mặt đất, ôm lấy đầu đại cầu lắc lắc, cha đỡ đầu của cậu rất dễ bị kích động.

“Đúng vậy, nếu như bị bắt được.....” Hermione nói được một nửa liền nghẹn lời, tầm mắt cô đắm đắm nhìn về phía trước, Snape xuất hiện ở góc quanh, Ron đồng bộ cũng đại ra.

Harry cảm thấy kỳ quái mới ngẩng đầu qua nhìn, gương mặt đỏ hồng vì hưng phấn lập tức sợ hãi mà trắng bệch.

Từ thời đi học tới giờ, Snape biết rõ Sirius hóa Animagus có hình dạng gì, có hóa thành tro cũng nhận ra được, con cầu ngu xuẩn này lại dám chạy tới đây! ! Snape hung tợn trừng đại cầu.

Sirius miễn cưỡng nghe theo đề nghị của cụ Dumbledore, không chủ động gây chuyện với Snape, vì thế trong những lần hội Phượng Hoàng hội họp, hắn cũng không thêm làm khó dễ Snape, đương nhiên đây không phải nguyên nhân khách quan, tỷ như khi họp có rất nhiều người, bọn họ vốn không có cơ hội ở cùng một chỗ, hoặc là Snape trở mặt ở đó không bao lâu liền lẩn đi, nói đơn giản hai người căn bản không có cơ hội nói chuyện.

Chỉ là, khi Sirius nhìn thấy sắc mặt Harry biến hóa, phản ứng đầu tiên của hắn chính là Snape nhất định đã gây ra không ít rắc rối cho Harry, nếu không sao Harry lại bày ra vẻ mặt này!

Đại cầu bổ nhào tới, hung ác nhe răng trợn mắt với đại sư độc dược, phun ra một hàm ý: nếu người dám làm gì Harry, ta nhất định sẽ cắn chết người.

Lửa giận của Snape từ lòng bàn chân lủi thẳng lên cao, lập tức nhảy tới tận óc.

“Chúng ta tới thư viện đi!” Harry vội vàng nhảy dựng lên, ôm lấy đại cầu, hơi gật đầu một chút, không chờ Snape đáp lại liền bỏ chạy như điên, chính là đại cầu quá nặng chạy có chút cố sức.

Tất cả biểu tình hung ác của Sirius bị phá hủy, đây là tình huống gì a? Đại cầu chỉ có cơ thể bị ôm lấy bốn chân đang đung đưa trong không khí, trong mắt đại cầu tràn ngập dấu chấm hỏi.

Hoàn

40. Chương 40: [phiên Ngoại] Ngày Lễ Valentine

Làng Hogsmeade rất náo nhiệt, đám học trò từ năm thứ ba trở lên, vô cùng ồn ào huyền náo chiếm hết mọi góc ngách trong các cửa hàng đồ chơi và các loại kẹo.

Vì sao lại náo nhiệt như vậy?

Rất đơn giản, ngày một chính là ngày lễ Valentine, vì thế cuối tuần là thời điểm mua sắm tốt nhất, tiệm công tước mật đông đến mức không thể chen vào, các loại chocolate đều được mua sạch, có không ít các cô gái tự mua bột ca cao, chuẩn bị tự mình làm chocolate tặng cho người yêu.

“Hermione, bỏ nhất định muốn tới cửa hàng không ai thèm nhìn tới.” Ron làm mặt quỷ, chỉ vào tiệm sách ở góc đường, thực hiện nhiên trong tiệm không có một bóng khách nhân nào.

Hermione trừng mắt lườm Ron, hừ một tiếng sau đó quay đầu đi về phía tiệm sách.

Harry lắc đầu nhìn Ron sau đó đuổi theo.

“Hai người này không có tí tình cảm nào cả.” Ron càu nhàu, bốn phía đều pháp phối tim hồng, vậy mà Hermione với Harry lại không hiểu phong tình gì cả, quên đi, Ron nhìn không được thờ dài, nhớ lại thì mình cũng vẫn là một người cô đơn.

Nhìn thấy Hermione đã bắt đầu đắm chìm trong mớ sách, Ron kéo nhẹ Harry: “Mình nghe nói có loại chocolate tình bạn đúng không?”

“A?” Harry biểu hiện vẻ mặt hoàn toàn không biết.

“Cho dù là chocolate tình bạn cũng tốt a.” Ron vì chính mình trong lễ tình nhân suốt 16 năm qua không nhận được một cục chocolate mà ai oán: “Bỏ hỏi thử Hermione xem, bỏ ấy thật sự không định làm chocolate sao?”

Harry đau đầu, cho dù dốt đặc đến mức nào cậu cũng hiểu được chocolate không phải muốn là có, cho dù là tình bạn cũng vậy: “Tự bỏ hỏi đi, mình ra ngoài mua ít đồ.” Harry nhanh chóng rút lui, chạy ra cửa.

Ron dùng ánh mắt long lanh như chú chó nhỏ quay đầu lại nhìn cô phù thủy tóc nâu, nhưng người nọ ngay cả đầu cũng không nâng lên, hoàn toàn không có phản ứng.

Về phần Harry, cậu lôi một tấm áo chùng đen từ túi tùy thân theo khoác lên người tiến vào hẻm Knockturn. Thực ra ngày hôm qua cậu đã lên chạy tới đây, vì mua quà Valentine cho bạn trai Allen của cậu. Chocolate là con gái tặng cho con trai hiển nhiên không thích hợp cho cậu cùng Allen, vì thế cậu định tặng một món quà khác, vừa khéo là cậu phát hiện một cửa hàng ở hẻm Knockturn có bán những chiếc nôi quặng vô cùng tinh xảo, được làm từ một hỗn hợp kim loại hiếm, Harry nghe không hiểu lắm nhưng theo giá cả có thể biết được giá trị của nó, đây cũng là nguyên nhân cậu không thể mua ngay lúc đó, cậu mang theo không đủ tiền.

Cẩn thận đi vào tiệm, Harry liếc mắt liền thấy cái nôi quặng kia vẫn còn ở đó: “Tôi mua cái này.” Cậu hạ giọng, gọn gàng dứt khoát.

“Thật đáng tiếc, nồi quặng này đã có người đặt mua.” Ông chủ thản nhiên trả lời, ngữ điệu không hề có ý tứ ngượng ngùng.

“Đặt mua?” Harry sững sốt, ngay sau đó lập tức nói: “Nhưng nó vẫn còn ở đây.”

“Đó là bởi vì vị khách đó không mang theo đủ tiền.” Ông chủ nói tiếp: “Đã trả trước một số để đặt mua nó.”

“Nhưng hôm qua ông không nói như vậy!” Harry tức giận.

“Ác.” Ông chủ nhướng mày, đại khái nhận ra vị khách che kín từ đầu đến chân này đúng là vị khách đã ghé hôm qua: “Cậu không có hỏi.” Ông chủ băng quơ nói.

Harry bực mình, cương quyết nói: “Tôi thật sự rất muốn mua nó, ông có thể dàn xếp một chút được không?”

“Thực đáng tiếc, không thể.” Ông chủ ôn hòa nói: “Như vậy tôi phải đền bù cho người khách kia, nói cách khác, một xu tôi cũng không kiếm được.”

“Tôi có thể trả tiền.” Mắt Harry sáng rực lên, vệt vàng mọc tiền ra.

Những người làm ăn trong hẻm Knockturn luôn xem lợi nhuận là trên hết, cái gọi là tín dụng có thể bỏ qua một bên.

Vì thế Harry trả giá cao gấp hai mua được một cái nồi quặng thượng hạng, vừa lòng rời đi.

.....

Pháp, Paris, thủ đô thơ mộng.

“Severus thân ái, không cần bày ra vẻ mặt đen thui như vậy, thực sự là sát phong cảnh.” Quý tộc bạch kim tao nhã bước đi trên đại lộ phù thủy ở Paris, thưởng thức đủ loại hoa hồng đang nở rộ: “Úc, hoa hồng xanh này thực không tồi, Cissa nhất định sẽ nhất thích, anh thấy sao?”

“Đừng để ta nhắc lại, người đã đi dạo suốt một buổi chiều.” Snape nghiêng răng nghiêng lợi, lão bằng hữu muốn mua hoa hồng tặng vợ, liền cương quyết kéo y tới đây để tham khảo ý kiến, vợ chồng già cả rồi, không thể yên tĩnh chút sao.

Lucius vỗ trán: “Severus, Valentine là ngày lễ rất quan trọng, phải cẩn thận.”

Snape nghiêng răng: “Quan trọng như việc chăm sóc mái tóc của người, ta hiểu được.”

Lucius tấm tắc hai tiếng: “Đây là cơ hội hiếm có để biểu đạt tình yêu, đúng rồi, không mua hoa tặng cho người yêu bé nhỏ của anh sao?”

Snape đen mặt.

Lucius vươn ngón trở lắc lắc: “Như vậy không tốt đâu, cậu ta nhất định sẽ khổ sở, nghĩ rằng anh không cần mình.”

“Bớt lo chuyện người khác đi.” Snape hung ác gầm nhẹ, y mới không cần mua thứ ghê tởm đó: “Người tốt cuộc đã quyết định mua cái gì chưa? Ta còn có việc.”

Cuối cùng cũng ứng phó xong với Lucius vô cùng phiền toái, lúc Snape trở lại Anh quốc trời đã tối. Y không quay về trường nghỉ ngơi mà lập tức tới hẻm Knockturn.

“Cái gì? !” Snape cúi đầu phát ra âm thanh tê tê.

“Thật đáng tiếc, cái nồi quặng kia đã bị mua rồi.” Âm thanh thản nhiên đáp lại.

“Nhưng ta.....” Snape muốn giết người, y vất vả mới tìm dc một cái nồi quặng tuyệt hảo, y còn đặt tiền cọc trước!

“Đây là tiền đặt cọc.” Ông chủ lười ứng phó, trực tiếp ném túi tiền qua cho nam nhân tóc đen.

Gân xanh Snape nổi lên.

Chết tiệt! Y hận kẻ có tiền!

.....

Một tuần này được đi vào kỷ lục áp suất thấp kinh khủng nhất của khóa độc được.

“Gryffindor trừ 10 điểm!”

“Gryffindor trừ 20 điểm!”

“Gryffindor trừ tiếp 50 điểm!”

“Còn có người, Slytherin trừ 10 điểm!”

O()o

“Đây là hậu chứng độc thân của lão dơi.” Sau giờ học, Ron an ủi Neville đã bị dọa đến hồn vía lên mây: “Mình đoán lão đang tưởng niệm tới bà Snape, đặc biệt là đêm trước lễ tình nhân.”

“Ron!” Hermione có chút cáu kỉnh ngắt lời của thiếu niên tóc đỏ, hiển nhiên rất bất mãn về bình luận của cậu.

Cô phù thủy xinh đẹp nói xong liền vội vàng rời đi.

Ron rũ rượi, nhỏ giọng thì thầm: “Không có chocolate tình bạn.....”

Harry kỳ tích không bị xà vương trừ điểm vỗ vỗ bả vai Ron, sau đó cũng rời đi, cậu phải về gói lại nỗi quặng, ngày mai tự mình đem tặng cho Allen.

Thứ 3, ngày 14 tháng 2, ngày Valentine.

Sáng sớm, đại sảnh đường giảng đèn kết hoa, khắp nơi được treo đầy kẹo chocolate đủ loại kiểu dáng cùng các món đồ chơi nhỏ xíu xinh xắn, đây là hiệu trưởng Dumbledore đặc biệt cho phép, trong đại sảnh vô cùng huyền ảo, trên mặt mỗi người tràn ngập vui sướng, trừ bỏ một người, Snape ngồi trên dãy bàn giáo sư mặt đen như đáy nôi.

Ồn muốn chết, một đám ngu xuẩn chỉ biết bộc phát hormone!

Đột nhiên, Snape nheo mắt lại, phía dưới một cô gái đứng đối diện Harry nói gì đó, trong tay còn cầm một hộp chocolate, á, Cho Chang, cô gái ngu ngốc này đang làm cái gì?

Ngay sau đó cô gái đưa hộp chocolate về phía trước.

Chết tiệt, Ravenclaw trừ 100 điểm! Snape gầm nhẹ trong lòng.

Sau đó, thiếu niên tóc rối lắc đầu, không nhận món quà.

Tốt lắm, Gryffindor thêm 100 điểm! Về mặt u tối của Snape giảm bớt một chút.

Harry đương nhiên sẽ không nhận chocolate của bất cứ ai, cậu đã có chủ rồi.

Thật vất vả mới chờ được đến tối, Harry khoác áo tàng hình rời khỏi trường học, địa điểm chính là nhà của người yêu.

“Allen!” Harry mở cửa ra, hưng phấn gọi to, trong phòng hoàn toàn im ắng, không có ai đáp lại.

Không có ở nhà sao.

Uể oải cầm gói quà, Harry chỉ có thể đặt nó lên bàn.

A?

Mắt Harry sáng ngời, trên bàn có đặt một cành hoa hồng đỏ rực, bên cạnh còn một mảnh giấy da: có việc ra ngoài, đến đây thì lấy đi.

Ngay cả xương hô cũng không có.

Trái tim Harry lập tức nhảy nhót, đây là cho cậu! Allen tặng cậu!

Vô cùng vui sướng buông nỗi quặng xuống, cầm lấy cành hoa hồng.

Đây là món quà của Allen tính tình kỳ quặc sao!

Harry thật vui sướng mà không ý thức được, chocolate là quà con gái tặng cho con trai, còn hoa hồng trên thực tế chính là quà con trai tặng cho con gái.

Đêm khuya, Snape rốt cục thoát khỏi nhiệm vụ phức tạp đặc biệt quay về nhà một chuyến.

Hoa hồng đã không còn, hay lắm, tên ngu xuẩn kia lại tự tiện rời trường.

Có thêm một hộp quà?

Snape bĩu môi, được rồi, trong trí nhớ y chưa bao giờ được nhận một món quà nào được gói gém ruy băng cẩn thận như thế này, không thể phủ nhận, tâm tình của y có chút chuyển biến tốt đẹp hơn.

Chậm rãi mở hộp quà, Snape sửng sốt.

“.....thật sự là phá gia chi tử.....”

Nam nhân nhẹ nhàng nói, khóe miệng cũng cong lên, đó là một nụ cười nhợt nhạt vô cùng chân thật.

.....

Trang viên Malfoy.

Bất luận là phòng khách hay phòng ngủ, khắp nơi đều là hoa hồng, đỏ cam vàng xanh tím cả bảy màu sắc đều có.

“Xinh đẹp cỡ nào a, đương nhiên, những thứ này có tuyệt cỡ nào cũng không thể xinh đẹp hơn em, thân ái Cissa của anh.” Lucius phát ra tiếng thổ lộ từ tận con tim.

“Em rất thích, thân ái.” Narcissa cười rộ lên vô cùng quyến rũ, bà từ phòng đêm mang ra một đĩa chocolate, tất cả đều do Narcissa tự tay làm.

Lễ tình nhân của hai vợ chồng năm nay vẫn ngọt ngào như mọi năm.

.....

Nhà cũ Black.

“Hắc, lão bằng hữu, xong chưa?” Người sói khấn trương đứng ở cửa phòng bếp canh chừng, Molly đã nói qua tuyệt đối không cho phép Sirius tiến vào nhà bếp.

“Nhỏ tiếng thôi.” Sirius kêu to.

Remus không nói gì nữa.

Sirius cũng hiểu âm thanh mình quá lớn vội đề thấp lại: “Sợ cái gì, lần này không có làm bậy, cốc thủy tinh Hermione giới thiệu dùng rất tốt.”

Sirius vô cùng đắc ý đi ra, trong tay cầm một cốc thủy tinh chưa một chút lỏng đen đen.

“Cậu xác định đây là chocolate?” Remus tỏ vẻ hoài nghi.

“Chẳng lẽ không phải?” Sirius trừng mắt liếc bạn tốt.

“Được rồi.” Remus thỏa hiệp.

“Nếu không, cậu nếm thử một chút xem?” Sirius chăm đưa thủy tinh vào đưa qua cho người sói.

Mặt Reamus nháy mắt trở nên khổ sở, không thể không cẩn thận liếm một chút.

“Thế nào?” Ánh mắt Sirius lóe lóe sáng.

Biểu tình Remus lập tức thay đổi, lắp bắp nói: “.....hơi mặn.”

“Cái gì?” Sirius không nghe được.

Remus liếm liếm khóe miệng, mặc kệ là ai ăn chocolate do Sirius làm, Remus cảm thấy mình phải có nghĩa vụ cứu vớt sinh mệnh người nọ: “Mặn quá..... cậu đại khái đã bỏ sai đồ gia vị rồi.”

“A? !” Sirius ai oán gào to, vọt ngược vào phòng bếp.

Vì thế mãi đến khi lễ tình nhân kết thúc, Sirius vẫn như cũ không thể làm được một tác phẩm thành công.

.....

Đức, làng Niederdorla.

“Úc, Fawkes, người đã tới rồi.” Lão nhân tinh thần khỏe khấn cười tùm tùm tiếp nhận hộp chocolate dưới chân phượng hoàng: “Lễ tình nhân vui vẻ, Albus.”

Fawkes hiểu được gật gật đầu, tỏ vẻ nó sẽ truyền lời lại sau đó giương cánh rời đi.

“Đáng tiếc em không muốn tự mình tới đây.” Lão nhân xoay người, sắc mặt có chút lo lắng, ông đẩy một khối đá trên tường.

Đó là một ngăn hòm rất to, bên trong chứa đầy các loại chocolate.

Lão nhân cẩn thận đặt hộp quà trong tay mình vào đó, khép cánh cửa đá lại, cuối cùng ông dựa lưng vào tường ngồi xuống.

Đây là vị trí thư giãn ông thích nhất.

.....

Nếu như có ai chú ý tới Ron, thì năm nay cậu cũng không đáng thương đến mức chẳng nhận được chút chocolate nào như những năm trước.

Hoàn Phiên Ngoại.

41. Chương 41: Đánh Nhau

Thư viện trường cấm đem súng vật vào.

Harry đành phải chuyển hướng đem chú Sirius trở về ký túc xá, cậu không phải lo lắng hình thái đại cẩu bị người ta nhận ra, bức hình trên Nhật Báo Tiên Tri chỉ thấy một bóng mờ, người thường căn bản không thể liên tưởng tới chú Sirius, loại chó săn này nhìn thế nào cũng không giống một con chó điên.

Phòng ngủ không có ai, tất cả mọi người đều đang ở thư viện ôn tập.

Sirius lập tức khôi phục hình người, gần một học kỳ không gặp, nam nhân cao lớn trừ bỏ những thăng trầm nhiều hơn tuổi thật của mình, dung mạo vẫn anh tuấn như trước: “Harry, để chú nhìn con một chút.”

Nam nhân cầm lấy mặt Harry, cẩn thận xem xét.

“Con thật không có việc gì mà, mọi việc đều qua rồi.” Ngược lại lại là Harry an ủi chú Sirius.

“Chú nên quan tâm tới con nhiều hơn.” Sirius ảo não tự trách, mấy ngày nay hắn luôn làm việc cho Hội Phượng Hoàng mà không quan tâm tới con đỡ đầu của mình.

“Chú cần một phát kia rất tuyệt.” Harry nhếch môi cười, cầm lấy tay cha đỡ đầu, tỏ vẻ chú không cần để ý, cậu đều biết hết, biết chú Sirius thật sự rất quan tâm mình.

“Cũng ghê tởm muốn chết.” Chú Sirius lập tức bày ra bộ dáng muốn nôn mửa, vỗ vỗ đầu con đỡ đầu, lại đánh giá Harry một phen, cảm thấy thực sự không có gì mới nói: “Snape có khó dễ con không?”

“A?” Đề tài chuyển đổi quá nhanh, Harry há to miệng.

“Snivellus chết tiệt!” Sirius mắng, biểu tình của Harry có thể xem là cam chịu.

“Không, không có.” Harry vội vàng lắc đầu.

“Thật sự?” Sirius không tin: “Con thấy nó cứ như thấy quỷ vậy.”

“Thật sự không có, chỉ là con không thích ứng được thấy ấy dạy bẻ quan bí thuật thôi.” Harry cố gắng động não, vội vàng bổ sung thêm: “Không liên quan tới thầy ấy.”

“A?” Sirius thật buồn bực, Harry đó giờ nhắc tới Snivellus luôn là giọng điệu chán ghét, sao bây giờ hình như có thay đổi rất nhiều.

“Như vậy con có thể không học được không?” Harry định thuyết phục cha đỡ đầu, cậu thực sự không muốn đối mặt với Snape, ít nhất cũng nên để cậu vượt qua học kỳ này: “Con đã học được rất nhiều.”

Harry thấy sắc mặt khó coi của cha đỡ đầu dần trở nên nghiêm túc.

“Không được, Harry.” Sirius trịnh trọng nói: “Chú thực chán ghét Snivellus, con biết đó nhưng chú không thể phụ nhận, con phải để nó dạy môn này, đây là cần thiết.”

“Chú không thể dạy con sao?” Harry mong đợi hỏi.

“Rất tiếc không được, chú không rành, nói đúng hơn bẻ quan bí thuật vốn rất khó học, người trong giới pháp thuật chân chính tinh thông môn học này chỉ có thể đếm được trên đầu ngón tay.” Về mặt chú Sirius vô cùng đau khổ, không thể không thừa nhận chính mình đang khen con dơ là chuyện thật: “Theo chú biết, cụ Dumbledore là một, Snape là một, ân còn có Narcissa.”

“Narcissa?” Cụ Dumbledore đã xác định sẽ không dạy cậu, Snape thì Harry không cần chọn, còn người còn lại là ai?

“Không biết sao?” Chú Sirius méo miệng: “Lucius Malfoy biết không?”

Harry đen mặt.

“Chị ta là vợ của hân.” Chú Sirius bật một hơi: “Vì thế chị ta tuyệt đối không phải lựa chọn của con.”

“Chú gọi tên thánh của bà?” Harry đột nhiên phát hiện chú Sirius không gọi là bà Malfoy, kỳ thực Harry đã gặp qua nữ nhân này, trên đài xem cúp Quidditch thế giới, bất quá người phụ nữ này gương mặt từ đầu đến cuối luôn lạnh lùng không hề nói chuyện.

Sirius đau đầu, có một số việc khi đã thành thói quen rất khó sửa: “Nói thế nào nhỉ, chị ta trừ bỏ việc gả cho tên Malfoy vô liêm sỉ kia thì những mặt khác rất tốt, thuộc loại Slytherin trung tính phi thường ôn hòa, có khi so với Hufflepull còn dịu dàng hơn.” Sirius đánh giá rất cao người chị họ này.

Đôi mắt Harry biến hành hạt đậu xanh.

“Không nói tới chị ta nữa.” Cảnh còn người mất, chú Sirius trở về chủ đề: “Tóm lại....”

“Chờ đã!” Harry đánh gãy lời cha đỡ đầu, cậu nghĩ tới một việc: “Chú nói bẻ quan bí thuật rất khó thông thạo?”

“Đúng vậy.”

“Một học trò mới tốt nghiệp có thể tinh thông được không?” Đúng vậy, Harry nghĩ tới Allen.

“Tinh thông?” Chú Sirius cân nhắc một chút: “Rất khó, trừ phi có thiên phú hắc ma pháp rất cao, bẻ quan bí thuật theo thực tế được xếp trong hắc ma pháp cao cấp.”

Harry suy tư, cậu cảm thấy có chút không thích hợp, nhưng cuối cùng cũng quy Allen vào trường hợp thiên tài bẩm sinh, còn nữa, cậu cũng chưa tận mắt nhìn được trình độ của Allen, nhất thời cũng không nói rõ được.

“Chừng nào tới buổi học của con?” Chú Sirius quan tâm.

“Tối mai, bây giờ một tuần học hai buổi.” Harry trả lời.

“Bây giờ đi đi.” Sirius siết nắm tay: “Chú đi với con.”

“A? !”

Harry nhìn bộ dáng kích động của cha đỡ đầu hoàn toàn há hốc.

.....

Harry không thể lay chuyển được cha đỡ đầu, lại nói tới cậu cũng không tình nguyện một mình đối mặt với Snape, nhất là ở cái nơi lần trước cậu đã cởi sạch quần áo.

Tám giờ tối, Harry gõ cửa hầm nhưng trong lòng âm thầm cầu nguyện ngàn vạn lần, hi vọng Snape không ở đây.

Đại cầu dẫn đầu chen vào, đại sư độc được vắn vẹo gương mặt.

Lông mày Snape nhú chặt, Black dám can đảm xông vào hầm của y? ! Còn có nhóc con chết tiệt này, tới làm cái gì?

Trái tim Harry đập thình thịch, thật sự muốn nằm lăn ra đất mà giả chết, chính là không có cách nào chỉ có thể cúi đầu đi vào.

Cửa vừa khép lại, đại cầu lập tức biến thành một nam nhân tóc xoăn, ánh mắt màu xám như muốn cắn xé đại sư độc được: “Snivellus, tao mặc kệ mày có thành kiến gì cũng không được áp lên Harry.”

Tựa như cách nói chuyện của Snape trời sinh đã không tốt, Sirius nói chuyện vĩnh viễn không bao giờ khách khí trước Snape.

Nội tạng Harry bị tiếng nói vừa vang lên lập tức đông cứng, cậu đúng là tên ngu xuẩn, sao lại nghĩ rằng chú Sirius ở đây là chuyện tốt cơ chứ? Chú Sirius càng làm mọi chuyện hỏng bét hơn, nếu là thầy Remus thì tốt rồi, thầy ấy nhất định biết nên làm gì lúc này.

“Một con chó điên đầy bộ chết chạy tới sửa bậy?” Snape lạnh lùng nói: “Sao không làm như họ chó nhà người mà đứng canh cửa đi? Ngu xuẩn!”

“Tao tới để nói chuyện đứng đắn, mày là con dơi già.” Sirius hừ mũi: “Thành thật dạy cho Harry làm mày thiếu đi mấy miếng thịt à?”

“Cút khỏi hầm của ta, cầu dẫn.” Snape nheo mắt, tản ra hơi thở nguy hiểm: “Nơi này không tới lượt người khoa tay múa chân, à, suýt chút nữa ta đã quên, người chỉ có móng không có tay.” Châm chọc không chút nào lưu tình.

“Mày nói cái gì? !” Sirius lập tức bị châm lửa.

“Ấn tượng làm người ta không thể quên chính là không có đầu óc, chỉ biết lỗ mãng xúc động.” Ánh mắt Snape tràn ngập khinh bỉ cùng xem thường: “Đáng giá là con đỡ đầu của người hoàn toàn kế thừa được truyền thống vĩ đại đó.” Snape so với bất cứ lại am hiểu cách chọc giận Sirius nhất.

Quả nhiên, Sirius bùng nổ rút đũa phép ra: “Hôm nay tao nhất định phải dạy cho mày một bài học.”

“Từ từ.....” Tiếng nói mỏng manh của Harry xen vào không có chút hiệu quả.

Snape quay đầu lại trừng mắt, Harry lập tức rút vào một góc.

Sirius thấy như vậy lại càng tức giận hơn: “Mày dám trừng Harry!” Lại còn trước mặt mình!

Một đạo ánh sáng bắn thẳng vào đại sư độc được, người kia lập tức vung đũa phép dễ dàng hóa giải.

Tình huống không ổn, Harry hoảng hốt đứng lên, có chỗ thóp trong tay Snape cậu không dám chen vào nữa, đầu óc vừa chuyển, thừa dịp hai người trưởng thành còn đang mải mê đánh đấm vội vàng nghiêng người chuồn khỏi hầm.

Vừa chạy vừa quay đầu lại, Harry còn có thể nghe thấy những tiếng vang đổ vỡ.

.....

Gần như là lao thẳng vào văn phòng biến hình.

Harry ngay cả thở cũng không kịp, đầu đổ đầy mồ hôi: “Mc Mc.....” Nói không được đầy đủ.

“Có chuyện gì?” McGonagall nhíu mày, bà đang phê chữa bài tập.

“SS.....” Harry hít sâu một hơi mới nói: “Snape giáo sư với chú Sirius đang đánh nhau.”

“Cái gì? !” McGonagall đứng bật dậy, ghế dựa ngã nhào xuống mặt đất: “Mau, đi mau!”

McGonagall giáo sư mới đi được hai bước liền biến thành một con mèo da hổ, nhanh chóng chạy đi, chỉ một lát đã cách Harry rất xa.

Hogwarts không thể động thổ, dùng hình dạng mèo chạy nhanh hơn người rất nhiều.

Chờ đến khi Harry chạy tới hầm, chùm tia sáng pháp thuật đánh nhau sớm đã không còn, vừa vào cửa, Harry nhìn thấy McGonagall giáo sư mặt nổi gân xanh tức giận đùng đùng với chú Sirius cùng Snape: “Hay chưa, hai anh nhiều tuổi như vậy vẫn không có đầu óc sao?”

“Thực hiển nhiên con cẩu đần đó cho tới giờ.....” Snape lạnh lùng lên tiếng.

“Câm miệng!” McGonagall hung hăng trừng Snape.

Sirius phát ra tiếng cười hắc hắc.

“Anh cũng câm miệng cho tôi!” McGonagall tăng gấp đôi âm lượng rống hai người từng là học trò của mình, một chú ngữ bắn về phía Sirius, Sirius không dám trốn, một giây sau bị ép buộc quay về trạng thái Animagus.

McGonagall nhu huyết thái dương, hai người này đánh nhau từ khi vào trường tới lúc tốt nghiệp, Sirius còn chưa tỉnh, Severus mấy năm nay rõ ràng đã chứng chạc thâm trầm hơn rất nhiều, sao lại có thể đánh nhau như vậy? Hai nam nhân đã gần 40 tuổi nhiều lúc lại ngây thơ đến mức làm người ta vừa tức vừa buồn cười.

Cho dù là đồng nghiệp, McGonagall rốt cuộc vẫn từng là giáo sư của y, hướng chỉ lúc bà tức giận lông mao đều dựng ngược lên, nên im lặng một chút thì tốt hơn, Snape hạ quyết tâm xong hé ra gương mặt đen thui không thêm nói lời nào.

McGonagall lại vung đũa phép, đại cẩu bị lơ lửng trên không trung.

Sirius bất mãn phát ra tiếng càu nhàu, McGonagall trừng làm hấn lập tức ngậm miệng, thành thành thật thật bị bà làm trôi lơ lửng ra ngoài: “Harry, trò cần làm gì thì làm đi.” McGonagall quay đầu lại nói với Harry đang xem cuộc chiến.

Harry giống như một cái cột gỗ vẫn còn chìm trong kinh ngạc, vốn nghĩ trong bốn học viện Snape giáo sư là người lợi hại khủng bố nhất, hóa ra Snape trước mặt McGonagall giáo sư lại ngoan ngoãn như vậy.

Cửa hầm đóng lại.

“Rất thú vị sao Potter?” Nam nhân âm trầm hỏi.

“Không, không có.” Harry lấy lại thần trí, trong lòng cân bằng, hiện tại nơi này chỉ còn lại cậu với Snape.

Cúi đầu, Harry liếm khóe môi.

“Lấy đũa phép của người ra, không cần lãng phí thời gian.” Snape đen mặt.

“Dạ.” Harry nghiêm túc.

Snape không định nói tới việc ngày đó?

Tảng đá đè nặng trong lòng Harry rung chuyển, Snape không nhắc tới, không có nghĩa là cậu có thể bỏ qua, hạ quyết tâm Harry hỏi: “Tối hôm đó em có làm gì kỳ quái không?”

Snape nghe vậy có chút đại ra trong chớp mắt không để nhận ra, y nhìn về phía Harry đang khẩn trương: “Người cho là sao?”

“Em em.....” Harry thực hồi hận khi nhắc tới vấn đề này: “Em chỉ..... trên báo.....”

Snape nhíu mi, thế nào? Sợ hôn? Cảm thấy ghê tởm? Potter, người cũng đã hôn không ít!

“Người nghĩ rằng nếu ta và người có chuyện gì thì người vẫn còn sống tới giờ?” Snape cố ý hạ thấp âm điệu, ác ý hù dọa: “Nếu người đã chơi đủ rồi.”

Harry rút cổ, hình như Snape đã trực tiếp làm mình hôn mê! Harry lần đầu tiên cảm kích sự tập kích của Snape như vậy.

“Bây giờ! Giờ đã phép của người lên, không cần lãng phí thời gian!” Lần này âm điệu lại tăng lên cao.

Hai người dưới bầu không khí đóng băng miễn cưỡng học một giờ, Harry thật cẩn thận đồng thời tiến bộ thần tốc, hoàn toàn không làm chiết tâm trí thuật của Snape xâm nhập được.

Phải cảm ơn Snape, Harry nói trong lòng, nếu mấy ngày nay không phải liên tục khổng chế cảm xúc thì hiệu quả cũng không được tốt như vậy.

Hoàn

42. Chương 42: Tương Kế Tự Kế

Biểu hiện xuất sắc của Harry đổi được đặc xá của đại sư độc được, thẳng đến khi học kỳ chấm dứt, cậu có thể không cần tới hầm nữa, chỉ cần luyện tập nhiều hơn mà thôi.

Harry cuối cùng cũng có thể chuyên tâm đọc sách, cuộc thi đã tới trước mắt, cha đỡ đầu dứt khoát ở trong phòng ngủ của cậu, Sirius muốn bồi con đỡ đầu của mình. Những người bạn cùng phòng, Ron, Neville cùng Seamus đều thực thích đại cậu, Hogwarts tạm thời không có người của Bộ Pháp Thuật, thiên hạ thái bình.

Bất quá Harry không thể mỗi ngày đều ở suốt trong phòng ngủ, người có thể xem lại bài tập của cậu hiện đang ở thư viện trường— tiểu thư vạn sự thông Hermione Granger chính là bậc thầy đứng đầu trong việc ôn tập.

Sáng ngày thi, Harry hoàn toàn không rảnh rỗi để ý tới cha đỡ đầu, từ sớm bốn người trong phòng cùng dặt tay nhau tới thư viện.

Sirius ngủ thẳng căng, thức ăn của Hogwarts không tệ, con đỡ đầu có nhờ Dobby chuẩn bị thức ăn cho hắn, rất tuyệt vời, Sirius ăn xong liền lác đào ra ngoài tản bộ, hắn đã lâu rồi không ngắm nhìn Hogwarts, từng góc gác ở đây đều có những ký ức rất đáng nhớ.

Hàng lang, vách tường, hắn từng viết nguệch ngoạc làm đám bức họa thét chói tai.

Cầu thang di động, hắn từng lập bẫy làm người ta té ngã, hắn liền đứng một bên cười ha ha, sau đó bị người kia tức giận rượt đuổi khắp Hogwarts. Sirius thích đùa dai, nghiêm khắc mà nói, trò đùa dai của hắn không chỉ dành cho Snape, mà là tất cả mọi người, chẳng qua, cậu học trò Slytherin tóc đen kia luôn có thể kích thích phần Black u ám nhất trong người hắn, cả ngày cứ bày ra vẻ mặt như người chết làm người ta cứ muốn bắt nạt!

Ngẩng đầu chó, Sirius nhảy xuống bậc thang, không khí ngoài lầu đài vô cùng tươi mát, rừng rậm cùng bãi cỏ xanh mướt làm từng tế bào trong người Sirius đều reo hò vui sướng, khai mở hai chân, Sirius bắt đầu chạy, vận động hắn thích nhất khi hóa thành dạng chó là truy thỏ, trước kia James không ít lần đã chế nhạo hắn vì chuyện này.

Chạy một hồi Sirius lại đói bụng, lúc làm chó sức ăn so với người lớn hơn rất nhiều.

Sirius đi về hướng sân sau, hắn nhớ rõ James đã cầu hôn Lily ở đây, hắn núp trộm phía sau cổ vũ cho bạn tốt, đáng tiếc lần đó thất bại, Lily lập tức bắt được hắn, nhân tiện khinh bỉ cả hai.

Sau đó không biết James làm thế nào lại thành công, Sirius buồn bực, James cười gian không chịu nói cho hắn biết, thực nghĩ không ra.

Sân sau có người.

Sirius ngừng lại, khó chịu, tựa như đang nhớ lại những kỷ ức tốt đẹp lúc xưa lại bị đánh gãy.

Sirius lộ đầu chó ra nhìn.

Màu bạch kim vô cùng nổi bật.

Nhãi con nhà khổng tước!

Sirius ngán ngẩm, nhóc con này lớn lên giống hệt cha nó, nghe nói vẫn luôn đối đầu với Harry, hay là cần nó một ngụm? Sirius mới vừa nhe răng lập tức từ bỏ, khi hóa thú bản năng động vật của hắn tăng lên rất nhiều, thích cùng chán ghét sẽ càng rõ rệt hơn, âm thầm khinh bỉ chính mình, dù thế nào cũng không được chấp nhận với quý con.

Draco ngồi một mình ở sân sau đọc sách chú ý tới kẻ xâm nhập.

Một con đại cầu màu đen? Bạch kim thiếu niên buồn sách, nheo mắt lại, là sủng vật của ai? Không phải của lão khổng lồ ngốc nghếch kia đi, Draco đánh giá Hagrid rất thấp, bất quá lần này thưởng thức của Hagrid xem ra cũng..... độc đáo.

Đại cầu trước mắt thuộc giống xuất sắc, Draco suy đoán.

Sirius không chút để ý, giả vờ làm một sủng vật bình thường.

Giống như bị quỷ ám, Draco vươn tay, chỉ là mới nửa giây lập tức như điện giật rút tay về.

Sirius nhảy bèn bắt được chớp mắt này, hắn sửng sốt, giáo dục gia tộc từng học qua lập tức nhảy lên trong đầu, cha từng nói quyết không được tỏ ra hứng thú với những thứ bên ngoài, quý tộc phải có phong phạm của quý tộc, Sirius từng làm trò nói ngắn gọn là mặt không thay đổi chính là phong phạm, về phần sủng vật thì lại càng không cho phép nuôi dưỡng, Sirius nhớ rõ Regulus chỉ từng muốn sở một con chó đã bị cha kéo tay về chà đến đỏ ửng, về phần con chó kia, nó trở thành bữa tối của bọn họ.

Cái nhà kia, con mẹ nó đúng là cái trại tập trung biến thái.

Mấy ngày nay Draco thật sự không được tốt, tinh thần luôn cảm thấy nặng nề, vì thế cậu mới tránh mặt những người khác, tìm một góc yên tĩnh đọc sách, vừa nãy đơn thuần là khi bị cảm xúc quấy phá, những động vật hình thể lớn dễ dàng làm người ta có cảm giác an tâm, nhất là loài chó.

Suy nghĩ của Sirius cũng bị xóa sạch, hắn đi qua ngồi xổm trước mặt thiếu niên, chỉ vì bộ dáng đảo mắt của Draco Malfoy rất giống em trai hắn, không phải bộ dáng, mà là thần thái, tựa như rất thích nhưng lại không thể không giả vờ như chán ghét.

Đại cầu không đi, Draco sau khi lấy lại tinh thần liền nhìn trái nhìn phải, không có ai.

Chần chờ một hồi cậu vẫn vươn tay tới sờ lên đầu đối phương, thật cẩn thận, cảm giác không tệ, ánh mắt màu xám của Draco lóe ra ánh sáng nhu hòa.

Sirius hoàn toàn sửng sốt, nhãi con này càng nhìn càng giống Narcissa, nếu không phải Narcissa gả cho Malfoy, quan hệ của bọn họ cũng không trở nên lạnh nhạt như vậy, hắn, Narcissa, Andromeda vẫn luôn là chị em họ thân thiết. Hắn cùng Andromeda bởi vì phản nghịch mà nổi loạn một trận, Narcissa vẫn luôn âm thầm giúp đỡ bọn họ.

Hắn hôm nay nhớ lại rất nhiều chuyện, Sirius lại bước tới vài bước, quay người ngồi xuống bên cạnh đứa nhỏ.

Không hề sợ nó sẽ đột ngột cắn người, Draco nghiêng đầu sờ sờ lớp da lông màu đen của đại cầu, cảm xúc thật chân thật ấm áp: “.....tao mệt mỏi quá.” Vì thế mới muốn tìm một chút an ủi trên người một chú chó.

Nhẹ nhàng ôm lấy đại cầu, Draco đặt trán mình trên chỗ phần cổ mềm mại của đại cầu, thật lâu sau cậu mới thở nhẹ một hơi.

Tách ra một khoảng cách, Draco đứng lên, đẩy đại cầu qua một phương hướng: “Qua bên kia chơi đi, bên này đi một chút là rừng cấm, không an toàn.”

Dừng một chút, Draco tự giễu lắc đầu: “..... mình thật sự điên rồi, cùng một con chó nói cái gì kia chứ.”

Một lần nữa cầm lại quyển sách, Draco khôi phục lại bộ dáng thường ngày.

Sirius không rời đi, nếu là Lucius Malfoy nhất định sẽ một cước đá hất văng ra ngoài, chính là đứa nhỏ này bất đồng.

Đứa con của Narcissa, cháu ngoại trai của hắn, được rồi, người làm cậu này cứ bởi Draco là được rồi.

Đại cầu một lần nữa nằm rạp xuống, tựa đầu lên hai cẳng chân ngủ, hai lỗ tai khẽ vẫy vẫy.

.....

Cuộc thi kéo dài suốt một tuần.

Harry bận rộn tới sức đầu mẻ trán, thần kinh bị căng cứng rốt cuộc cũng được giải thoát sau khi kết thúc môn thi cuối cùng.

“Rốt cuộc cũng thi xong rồi!” Ron cùng Seamus reo mừng, Neville ngồi ở bên cạnh cúi đầu phụ họa.

Harry cúi đầu mới phát hiện ra mấy ngày nay không hề thấy bóng dáng cha đỡ đầu của mình, chạy đâu rồi? Harry tuyệt đối không thể ngờ, cha đỡ đầu thân ái của mình mỗi ngày đều chạy tới chơi với đối thủ một mất một còn của cậu, hơn nữa hai người ở chung còn vô cùng hòa hợp, Sirius mấy ngày nay đều được ăn điểm tâm thượng hạng do Malfoy mang tới.

Bất quá Harry cũng không nghĩ nhiều, thi xong rồi, tâm tư của cậu toàn bộ bay tới người Allen, lấy quyển nhật ký ra, đã nhiều ngày như vậy không liên lạc, Allen một chút cũng không lo lắng sao?

Vừa nhìn thấy tờ cuối cùng không phải chữ viết của mình, Harry lập tức vui mừng, nhưng khi nhìn thấy nội dung xong, cả người lập tức xù xuống, ghi chép trong nhật ký đều có hiển thị ngày tháng, dòng này là thời gian nhiều ngày trước, đại khái chính là lúc chú Sirius vừa tới, chỉ có một từ: vô sỉ!

Hay là nên dịch là đồ đàn độn?

Vội vàng viết vội một câu: gần đây có cuộc thi nên rất bận, không thấy được tin nhắn, thực xin lỗi.

Trùng mắt nhìn quyển nhật ký đến mức ánh mắt Harry sắp đốt lung cả trang giấy.

Không có trả lời.

Harry muốn rời khỏi trường nhưng bất đắc dĩ bị túm lại ở phòng sinh hoạt chung ăn mừng cuộc thi chấm dứt.

Cũng may, buổi có có câu trả lời, chỉ là một từ đơn giản: Ừ.

Hoàn toàn không thể nhìn được tâm trạng của người kia, Harry rối rắm: lần trước anh tức giận chuyện gì?

không có. Trong hầm có người nào đó nghiêng răng nghiêng lợi, lúc trước thuận tay mới viết cái từ kia, vừa viết xong y lập tức hối hận, trong đời này y chưa từng gây thơ đến vậy.

Harry múa may bút lông chim, không biết nên nói gì nữa: không còn sớm nữa, ngủ ngon. Cuối cùng cậu cũng chấm dứt câu chuyện, Allen xa cách như vậy làm cậu không biết nên nói gì nữa, cho dù tức giận cả hai không liên hệ được nhưng đối phương cũng có trách nhiệm mà.

Nói chuyện với Allen thì đối mặt vẫn hơn, Harry quyết định nghỉ hè phải tới tìm bạn trai.

Đêm cùng ngày.

Harry gặp ác mộng.

Vết sẹo vô cùng đau đớn, Harry cuộn tròn cơ thể, vô thức cắn chặt môi.

Phong cảnh u tối, có rất nhiều kệ, một đám cầu thủy tinh được xếp thẳng hàng, trên nền đất giữa hàng kệ là một người đang nằm.....là cha đỡ đầu của cậu? !

“Ở đâu?” Âm thanh khàn khàn đáng sợ xao động trong đầu Harry, là Chúa tể Hắc Ám, cho dù đối phương có hóa thành tro Harry cũng nhận ra được.

Sirius lắc đầu.

“Tra tấn!”

Harry hoảng sợ nhìn cha đỡ đầu vụn vẹo gào thét đau đớn.

“Không!” Harry giật bản tỉnh dậy, mồ hôi lạnh đổ đầy người.

Là mơ? Harry sờ trán, vết sẹo vẫn còn nóng rực cùng đau đớn, không, nó giống hệt như lúc Arthur Weasley gặp chuyện không may, chẳng lẽ.....

Một cái bóng đen lúi lên giường cậu.

“Sirius?” Harry choáng váng, thì thào. Lo lắng nhìn lại quả thực chính là cha đỡ đầu.

A? Đây là chuyện gì? Harry lau mồ hôi lạnh trên trán, cao thấp đánh giá: “Trời ạ.....”

Những người khác trong phòng đều đã ngủ say, Harry rút dĩa phép ra làm một tỉnh âm chú sau đó mới lớn tiếng thở dốc.

“Harry?” Sirius cảm thấy có chút không thích hợp, biến trở về hình người ôm lấy con đỡ đầu, sờ sờ cái trán, cả kinh: “Có chuyện gì?”

“Lại là mơ.....” Harry hỗn hển thở, cố gắng sắp xếp lại mơ suy nghĩ, bề quan bí thuật cậu học cũng chỉ có thể ngăn cản không lộ ra tin tức, nhưng không thể ngăn cản Chúa tể Hắc Ám đưa hình ảnh vào, bất quá, cũng vì năng lực của cậu đã mạnh mẽ hơn hơn Chúa tể Hắc Ám mới không thể thăm dò được việc chú Sirius đang ở trường học, ở bên cạnh cậu.

“Cái gì?” Về mặt chú Sirius nghiêm túc.

“Cái tên ngu ngốc kia.....” Harry nghĩ như vậy liền mắng ra: “Hắn tạo ra một ảo giác ngu ngốc, muốn con nghĩ rằng chú đang ở trong tay hắn.” Nói xong, Harry lại cảm thấy sợ hãi, cậu thật sự không thể phân biệt được ảo ảnh cùng hiện thực, nếu không phải chú Sirius đang ở đây, cậu nhất định đã bị mắc mưu, nghĩ như vậy cậu ôm chặt lấy cha đỡ đầu, cảm tạ Meilin, Sirius đang ở đây.

Nam nhân nheo mắt lại, biểu tình căng thẳng: “Nói rõ xem, Harry.”

Vì thế Harry kể tóm tắt lại nội dung trong giấc mộng.

Nam nhân ngồi bên cạnh lắng nghe, ánh mắt dần sáng rực: “Đi theo chú.” Sirius nhảy xuống giường, dùng hình thái cầu đi trước dẫn đường.

Harry hoang mang, đi theo tới văn phòng biến hình, phòng ngủ của McGonagall ngay ở phía trong văn phòng.

Harry thực vinh hạnh thấy một kỳ cảnh, viện trưởng Gryffindor với cái đầu rối bù.

“Chúa tể Hắc Ám muốn dẫn dụ Harry tới cực.” Một câu của Sirius làm McGonagall đang tức giận lập tức giật bản lên.

“Ta đi triệu tập mọi người.” Sirius vội vàng nói: “Mau lên!”

Sirius dẫn theo Harry về mặt còn đang mờ mịt chạy tới phòng hiệu trưởng, nơi này tạm thời không có ai, thông qua lò sưởi âm tường, Sirius mang Harry trở về nhà cũ Black.

Harry căn bản không theo kịp vấn đề, Sirius bày ra một tấm giấy da vội vàng khoa tay múa chân một lúc, chỉ một lát sau đã có rất nhiều người tới, rất nhiều người cậu quen biết, tỷ như vợ chồng Weasley, Remus cùng Moody, Moody hưng phấn nhìn cậu, con mắt giả không ngừng xoay tròn.

“Kể lại một lần nữa.” Chú Sirius đẩy nhẹ Harry.

Harry xấu hổ lắp bắp kể lại chuyện trong giấc mơ của mình.

“Đó là Bộ Pháp Thuật.” Kingsley lập tức đưa ra nhận xét của mình.

“Cơ hội tuyệt vời.” Moody càng hưng phấn hơn: “Bọn họ nhất định đã thiết kế cạm bẫy, chúng ta vừa khéo có thể một lưới bắt gọn!”

Harry cuối cùng cũng hiểu được, Chúa tể Hắc ám muốn dùng cảnh trong mơ để làm cậu mắc mưu, những người này tính toán tương kế tựu kế, nhưng việc này thực sự rất nguy hiểm.

“Nhìn thử cách bố trí này xem.” Sirius trải tấm bản đồ kế hoạch của mình trước mặt mọi người, hiện tại thời gian là vàng.

Đám nam nhân lập tức chuyên chú thảo luận, không hề đếm xỉa tới Harry.

Molly đi tới cho Harry một cái ôm: “Con giỏi quá, đứa nhỏ.”

“Bọn họ....” Harry lo lắng.

“Tin tưởng chúng ta.” Một cô gái trẻ tuổi đi tới bắt lấy tay Harry: “Tình báo của em vô cùng hữu dụng.”

Harry kinh ngạc nhìn màu tóc của cô gái biến đổi từ màu đen thành màu tím.

“Chị là Nymphadora Tonks, thần sáng, lần đầu gặp mặt.” Cô gái cười hì hì.

“A, xin chào.” Harry bắt tay, còn nhìn chăm chăm vào tóc đối phương, chúng nó hiện tại đã biến thành màu vỏ quít.

“Tonks là một Animagus trời sinh.” Molly mỉm cười, ai nhìn thấy Tonks lần đầu tiên luôn có bộ dáng như vậy: “Đến uống một cốc sữa nóng đi?” Molly vừa nói vừa đi vào phòng bếp.

“Đó.....” Harry mơ hồ, nhìn lướt qua bả vai Tonks, cậu nhìn thấy một người: “A, anh ấy là Shaker!” Là người đi với bộ trưởng tới bắt hiệu trưởng.

“Không cần lo lắng, anh ta là người bên chúng ta.” Cô gái trẻ tuổi nghịch ngợm nháy mắt.

“Bên chúng ta?” Harry nhíu mi hiểu ra, cái mà bộ trưởng Fudge gọi là tổ chức pho pháp hắc chính là cái này đi?

Rất nhanh, Molly quay lại đưa cho Harry một cốc sữa nóng, chất lỏng ấm áp làm Harry cảm thấy tốt hơn rất nhiều.

Mười lăm phút sau, mọi người rút cuộc cũng tìm được phương án, bắt đầu rời đi.

“Sirius?” Harry kêu lên.

“Yên tâm đi.” Nam nhân ôm Harry thật chặt: “Hôm khác chú sẽ giải thích với con, được không? Bây giờ ngoan ngoãn ở lại đây, Molly, nơi này giao lại cho chị.”

“Mọi người cẩn thận.” Molly nói xong ôm chồng mình một cái rồi mới xoay người lại nắm lấy tay Harry.

Căn phòng rất nhanh liền vắng vẻ, lúc này Harry mới có dịp quan sát căn nhà tràn ngập hắc ám cùng âm trầm này, khắp nơi tràn ngập hơi thở không được tới gần, đây là đâu? Harry co người ngồi trên sofa, muốn hỏi Molly nhưng bộ dáng của bà rõ ràng đang rất lo lắng.

Đúng vậy, bọn họ đều lo lắng, ai cũng không biết được Bộ Pháp Thuật đang phát sinh chuyện gì.

Harry nuốt trở lại nghi vấn trong lòng, yên lặng cầu nguyện: mọi người phải bình an trở về.

Hoàn

43. Chương 43: Một Vở Kịch [pn]

Chuyện xưa xảy ra vào mùa thu năm 1997.

Nhà cũ Black.

Thiếu niên dáng người mảnh khảnh tựa người bên cửa sổ, ánh mắt trời chiếu lên mái tóc bạch kim của cậu làm gương mặt kia càng thêm xinh đẹp.

“Đang nghĩ cái gì?” Nam nhân tóc xoăn đi tới, trên tay cầm một đĩa thức ăn: “Ăn chút thịt nướng không? Cửa hàng này bán khá ngon.”

Đây là Sirius, đang cười sáng lạn đề cử món ngon với người yêu nhỏ bé của hắn.

“Không đói.” Draco thản nhiên nói.

“Có tâm sự sao?” Nam nhân buông chén đĩa xuống, vươn móng vuốt tới trên vai đối phương.

Draco không chỉ có tâm sự, hơn nữa còn vì thế mà thực phiền lòng, cậu đã tốt nghiệp hơn hai tháng rồi, cậu phải nói dối với gia đình để lén chạy tới đây, chính là cứ như vậy cũng không phải biện pháp.

“Draco?” Sirius đưa mặt cậu tới trước đôi mắt màu xám của thiếu niên.

Draco nhướng cao mày, neho mắt lại, hai ngón tay bắt lấy cằm nam nhân, nhìn trái một chút, lại nhìn phải một chút, đánh xong liền bĩu môi: “Trừ bỏ lớn lên có thể miễn cưỡng thông qua, mặc khác hoàn toàn không được.”

“A?”

“Quên đi.” Draco buông tay.

“Em đang khen anh!” Sirius cắt câu lấy nghĩa, hưng phấn nâng cằm thiếu niên lên áp xuống gương mặt tinh xảo một nụ hôn.

Ba giây sau, Draco thở hổn hển đẩy nam nhân ra, tên ngu ngốc chết tiệt này!

Nếu không cứ tìm cha đỡ đầu thương lượng trước một chút đi. Draco suy đoán, nhưng mà trước mặt cha đỡ đầu nói tới người yêu lớn tuổi của mình thật sự là khó mở miệng a.

Hai quý tộc thuần chủng kết hôn ít nhiều sẽ có quan hệ thân thích, trên thực tế, trong giới quý tộc có một quy củ bất thành văn, chỉ cần hai người thuộc dòng họ khác nhau là có thể kết hôn, suy rằng Sirius là em họ của mẹ cậu cũng không sao, vấn đề lớn nhất chính là giới tính!

A! Draco nhớ tới mẹ thì đầu càng đau hơn, còn có cha nữa!

Chuyện của cậu cùng Sirius là bí mật, làm thế nào để ngả bài?

Vẫn nên tìm cha đỡ đầu, ít ra phải tìm một hậu viện, cha đỡ đầu tuy lạnh nhạt nhưng vẫn rất thương cậu.

“Tôi ra ngoài một chút.” Draco mặc quần áo.

“Anh đi với em.” Sirius lập tức hưởng ứng.

“Không cần.” Draco cự tuyệt, phớt lờ người yêu quay đầu rời đi.

“Ai, từ từ chờ ta đã!” Sirius cuống quýt chạy lên lầu mặc áo khoác.

Phì phì!

Một con cú mèo xông vào từ cửa sổ, Sirius lập tức ngừng lại động tác trong tay.

“Hedwig!” Nam nhân hưng phấn kêu to: “Cô gái tuyệt vời, đến đây nào.” Ném một ít thức ăn, Sirius hưng phấn kéo thư tín dưới chân nàng cú mèo, sau tốt nghiệp liền nói phải ra ngoài du lịch, sau đó một chút tin tức cũng không có làm hắn lo lắng muốn chết. Nói tiếp, Sirius có phần áy náy, điều làm hắn cao hứng nhất chính là con đỡ đầu chưa bao giờ tới quấy rầy thế giới hai người của hắn cùng người yêu nhỏ.

Quan hệ của Harry cùng Draco có vẻ không được tốt?

Này không được, Sirius trầm nghĩ, đến lúc Harry về nhà hắn nhất định phải trình trọng giới thiệu Draco cho Harry, để bọn họ một lần nữa làm quen với nhau.

“Để xem con đỡ đầu bảo bối của mình có tin gì mới nào.” Sirius vui vẻ mở thư tín.

Tin tức rất ngắn, Sirius đảo mắt qua, tươi cười lập tức đông cứng, toàn bộ cơ mặt bắt đầu không ngừng run rẩy, giống như có vô số trống chiêng đang đánh loạn trong đầu hắn.

“.....mình đang nằm mơ.” Sirius căn bản đã quên mất việc phải đuổi theo Draco, hắn nhặt nhẻo nói ra, sau đó leo lên giường kéo chăn, chui vào: “Ngủ một giấc thôi, tỉnh ngủ là ổn.”

Nửa phút sau, ánh mắt nam nhân vẫn còn trong trạng thái trợn tròn.

“A——” Rốt cuộc, âm thanh trầm thấp gay gắt vang vọng khắp nhà cũ Black.

.....

Đường Bàn Xoay.

“Severus, Sirius là người thân duy nhất của em.” Harry mong đợi nhìn nam nhân tóc đen đang tản mát ra hơi hướng chớ lại gần: “Xin anh mà, không cần cãi nhau với chú ấy được không?”

“Ta thực sự hi vọng con cháu đàn đó không cần xuất hiện trong chủ đề nói chuyện của chúng ta.” Đôi mắt đen của Snape tràn ngập mất kiên nhẫn.

Harry phồng mồm, nhìn chằm chằm người yêu, khó chịu nói: “Em nói với chú ấy rồi.”

“Cái gì?” Snape hoài nghi mình đã hiểu sai ý.

“Nói cho chú ấy biết chuyện của chúng ta.” Harry tăng lớn âm lượng: “Em chán ghét lén lút, chán ghét phải gạt cha đỡ đầu của mình, chú ấy thực sự rất lo lắng cho em.”

Gân xanh Snape xông thẳng lên trán, y cơ hồ đã nghĩ tới cảnh con cháu đàn kia chạy tới đây mà sửa loạn lên: “Potter! Người——” Chẳng lẽ y không thể có được một ngày an bình sao?

Không đợi Snape rống xong, Harry đã bỏ nhào tới chặn môi người yêu, đó là một nụ hôn.

“Đừng tức giận mà.” Harry yếu ớt dụ dỗ.

Cơn tức của Snape có chút bình phục: “..... chỉ mong con cháu đàn kia không chán sống mà chạy tới tìm chết, người có thể đi mà ngăn cản.”

“Vậy anh nguyện ý bình tĩnh một chút, không gây gổ với chú ấy được không?” Harry cười tủm tỉm.

“Thực hiển nhiên, ta cùng hắn không có chung ngôn ngữ, người có thể yên tâm, ta cũng không cho rằng mình có thể trao đổi được gì với hắn.” Snape tức giận trả lời.

“Cám ơn, thân ái!” Harry cao hứng lại hôn nam nhân.

Cộc cộc cộc.....

Tiếng gõ cửa đánh gãy bầu không khí bắt đầu nóng lên của hai người.

Cậu đàn! Snape có thể đoán được người tới là ai, y cấp tốc xoay người đi vào phòng thí nghiệm: “Tự mình đối phó.”

Ầm! Y đóng mạnh cửa.

“Tuân lệnh!” Harry nghịch ngợm le lưỡi, siết chặt nắm tay chạy chậm chậm tới cửa lớn, hít sâu một hơi mới mở ra.

“Chú Si.....” Lời nói mới được một nửa Harry lập tức ngậm miệng lại.

“Sao lại là mày? !” Hai thiếu niên đồng thanh nói, gương mặt cả hai đều vô cùng kinh ngạc.

“Potter! mày đang làm cái gì ở đây?” Draco chỉ vào mũi thiếu niên tóc rối.

“Đây phải để tao hỏi mới đúng, Malfoy, mày tới đây làm gì?” Harry không cam lòng yếu thế rống ngược trở lại.

Hai đối thủ một mắt một còn trừng nhau đo khí thế.

“Nơi này không chào đón mày, mau cút đi!” Harry phát huy ưu thế sân nhà, nghiêng người chuẩn bị đóng cửa.

Draco cường ngạnh chen vào: “Đây là nhà Snape giáo sư, thứ Gryffidor ngu xuẩn như mày mới phải cút.....”

Hử? Không đúng, Draco nói được một nửa liền phát hiện không đúng, sao đầu sọc lại ở trong nhà cha đỡ đầu: “Mày đang chơi trò quỷ gì thế? Còn tìm tới tận đây?” Chẳng lẽ Potter muốn trả thù cha đỡ đầu của cậu? Bởi vì khoảng thời kỳ áp bức lúc là học trò?

“Cứu thế chủ đại danh đỉnh đỉnh rồi cuộc tính toán tìm một giáo sư về hưu gây phiền toái sao?” Draco nhú mày, cười lạnh.

“Chồn hôi, không cần mày xen vào.” Harry tức giận.

Chỉ trong nháy mắt, Draco rút đũa phép ra chỉ vào mũi Harry: “Nơi này không có bằng hữu trợ trận cho mày.....”

“Câu đó tao tặng cho mày!” Harry cũng không phải đèn cạn dầu, trực tiếp bắn qua một chú ngữ: “Hóa đá!”

Draco kỳ thật chỉ làm bộ dáng, nhưng vừa nhìn thấy Harry động thủ trước cậu liền hành động theo bản năng né tránh.

Chú ngữ bắn trúng cái kệ phía sau, hai kệ đồ lịch kịch rơi xuống, mớ đồ vật bùm bùm vang lên âm thanh đổ vỡ.

“Potter!” Draco tức giận trả đòn, Potter kinh nghiệm tràn đầy lập tức né tránh, lạch cạch! Đồng hồ treo trên tường nát bét.

Ầm!

Lần này không phải chú ngữ mà là tiếng cửa phòng thí nghiệm bật mở.

Snape đen mặt, y nghe thấy âm thanh thủy tinh vỡ, chẳng lẽ con cháu đàn này lại dám đánh cả Harry? Xà vương phần nộ lao ra ngoài: “.....Draco?”

Snape có chút ngoài ý muốn, Draco sẽ không tới giới Muggle, càng miễn bàn tới chuyện tới mà không hề hẹn trước, như vậy sẽ thất lễ, nhất định có chuyện gì đó rất quan trọng.

Harry hừ mạnh một tiếng, lùi đến bên người người yêu, thời đi học Severus đặc biệt rất thích Malfoy, thật không biết tên mặt trắng bệch chua ngoa này có gì tốt!

Snape đỡ trán: “Có chuyện gì?”

Draco nhìn cha đỡ đầu cùng Harry một vòng, cậu có chút lơ mờ.

“Người lên lầu trước.” Snape quay đầu lại đuổi Harry.

Harry ủy khuất phồng miệng, bất động, cậu không cần để không gian riêng cho người yêu của mình ở với con chồn này: “Bây giờ em không còn là học trò của anh nữa.....”

Draco nghe thấy mà run rẩy, Meilin, giọng điệu này, Potter đang làm nũng?

Oanh!

Một tiếng nổ.

Cửa lớn bị một nam nhân tóc xoắn trực tiếp cho nổ banh tành, thân mật tiếp xúc với mặt đất.

Ba người đồng thời nhìn qua, là Sirius Black!

Sirius trừ bỏ Snape cái gì cũng không thèm nhìn tới, hấn quơ nắm tay như một con chó điên bỏ nhào tới: “Tao muốn giết mày, Snivellus!”

Nam nhân nổi điên dè lên người nam nhân kia vung tay.

“Đừng! Chú Sirius!” Harry túm được tay cha đỡ đầu của mình.

Snape không chịu thua kém Sirius, khoảng cách quá gần không thể rút đũa phép, liền siết chặt nắm tay trực tiếp đâm vào mũi Sirius, người nọ bất hạnh trúng chiêu.

Ấn đau Sirius vùng lên gạt bỏ cánh tay đang ngăn chặn mình, muốn nện nó vào mặt tên vô liêm sỉ trước mặt!

“Sirius!” Draco lúc này mới lấy lại tinh thần, cậu lớn tiếng gọi: “Dừng tay!”

Âm thanh Draco thành công lọt vào lỗ tai Sirius.

Nam nhân lập tức theo phản xạ có điều kiện dừng lại, cứng ngắc nghiêng đầu: “Draco?”

Úc.....Draco nhìn thấy vết máu trên gương mặt người nọ, trong lòng không khỏi nhói đau một chút.

“Sao em lại ở đây?” Sirius ngây ngốc hỏi.

“Anh đứng lên trước.” Draco thở một hơi.

Snape nhú mày, trong trí nhớ mỗi lần con chó điên này nháo loạn tuyệt đối không có ai có thể khống chế được nhanh như vậy.

“Sirius?” Harry hoảng sợ nhìn cha đỡ đầu của mình cùng đối thủ một mất một còn, thấy Severus vô sự xong mới lo lắng nhìn mặt cha đỡ đầu: “Mặt của chú.....”

Harry đau lòng vươn tay muốn chạm vào.

Ba! Draco đập tay, tựa như đập một con ruồi: “Không phải chuyện của mày, Potter!”

“Malfoy!” Cơn tức của Harry lại lủi lên.

“Câm miệng, Potter!” Snape một lần nữa trầm thấp gầm lên.

“Severus? !” Harry thực khó chịu, người yêu mình cứ bênh vực Malfoy.

“Severus? !” Sirius cùng Draco đồng thời kêu lên quá kỳ.

“Snivellus, tên khốn nạn, chó chết!” Sirius nổi trận lôi đình, lần này rút đũa phép ra chỉ vào mặt Snape: “Tao nhất định phải giết mày, thứ Slytherin u ám vô liêm sỉ!”

Snape nhú chặt mi, y cũng rút đũa phép ra, lãnh khốc nói: “Potter, đây là cha đỡ đầu cần đàn của người muốn chết.”

“Dừng như vậy, Sirius.” Harry bối rối.

Draco nghe vậy sửng sốt, giây tiếp theo cậu nắm lấy đầu đũa phép của Sirius: “Buông tay, Sirius.”

“Draco?” Sirius không ngờ người yêu mình hết lần này tới lần khác ngăn cản: “Chờ lát nữa anh nói chuyện với em, em buông tay ra trước.”

“Tôi nói, buông tay.” Draco nheo mắt, biểu hiện tâm tình mình tệ cực kỳ.

Sirius chần chờ vài giây, cuối cùng vẫn thành thật buông tay.

“Anh ta là cha đỡ đầu của mày?” Draco xoay qua Harry, chỉ vào Sirius lạnh lùng hỏi.

Chưa từng thấy cha đỡ đầu thành thật như vậy, trong nhất thời Harry hoàn toàn không chống đỡ được khí thế của Draco vì thế chỉ biết ngơ ngác gạt đầu.

Draco ngay cả tròng mắt cũng phát đau, biểu tình trên mặt vô cùng vặn vẹo, Potter là con đỡ đầu của người yêu mình? Lại nhìn về phía Sirius, cậu vung đũa phép, mũi người kia lập tức khôi phục nguyên trạng, vết máu trên mặt cũng không còn.

Snape lạnh lùng nhìn khung cảnh vô cùng quỷ dị trước mắt.

“Tôi nghĩ anh đã quên tôi cũng là Slytherin.” Draco cơ hồ nghiêng nạt răng nanh của mình, không nhìn tới Potter, trực tiếp biểu thị bất mãn Sirius đã nhục mạ cha đỡ đầu của mình hơn nữa còn là một Slytherin.

“Không, anh không nói em, thân ái.” Sirius lấp bắp giải thích: “Anh mắc Snivellus!”

Thân ái? ! Snape cùng Harry đồng thời tái mặt vì lời xưng hô này.

“Chú gọi nó là gì? !” Harry hét chói tai.

“Con cầu đầu chết tiệt!” Snape lập tức kết luận, người bình tĩnh như y giờ phút này cũng vô cùng phẫn nộ.

Sirius lập tức quay đầu nhe răng trợn mắt với Snape: “Con mẹ nó mày là đồ biến thái!”

“Người/mày dám quyến rũ con đỡ đầu của ta/tao!” Lời nói giống nhau như đúc đồng thời phát ra từ miệng hai nam nhân đang gào rống.

Một câu, bốn người lập tức chìm vào khoảng không.

Harry và Sirius không biết quan hệ của Snape và Draco.

Draco không biết quan hệ của Harry và Sirius.

Snape thật ra biết quan hệ của Harry và Sirius, nhưng điều làm y khiếp sợ chính là quan hệ của Draco và Sirius, đương nhiên, mối quan hệ rối rắm này mới là nhân tố mấu chốt làm cả bốn người đồng thời khiếp sợ.

“Cha đỡ đầu..... con đỡ đầu.....” Harry đỡ đầu chỉ người yêu, lại chỉ Draco, nuốt nước miếng, cậu tiếp tục: “Hai người..... tình nhân?” Đầu ngón tay cậu chuyển từ Draco qua người Sirius.

“Đừng nói nữa.....” Sirius thật sự muốn điên rồi, Snivellus là tình nhân của con đỡ đầu? Giết hắn đi.

“.....không thể không nói, Draco, ánh mắt của người thật kém cỏi.” Snape dùng ngữ điệu lạnh như băng của Slytherin che dấu cảm xúc kinh hoàng trong lòng.

“..... cha đỡ đầu cũng vậy.” Draco hít sâu.”

“Mày nói cái gì? !” Harry cùng Sirius đồng thời rít gào với đối thủ một mắt một còn của mình.

Draco nhu nhu huyết thái dương: “Sirius, anh định đánh nhau với cha đỡ đầu của tôi một trận, đồng thời tôi và đứa con đỡ đầu ngu xuẩn của anh cũng đánh một trận, hay là chúng ta về nhà?”

Trận đấu khôi hài chưa từng có này bị Draco tóm cầu yêu về nhà mà chấm dứt.

“Potter, tốt nhất người nên câm miệng lại.” Sau khi vị khách không mời mà tới rời đi, Snape ném lại một câu buồn bực đi vào phòng ngủ.

.....

Buổi chiều cùng ngày, trang viên Malfoy.

Hai vợ chồng Malfoy biết cách hưởng thụ cuộc sống đang ngồi ở hoa viên nhà mình uống trà, trên bàn đặt một chồng danh sách, Lucius vừa tinh tế thưởng thức hồng trà vừa tấm tắc nói: “Cissa, con trai của chúng ta thật rất giỏi, có nhiều cô gái quý tộc như vậy muốn kết hôn với nó.”

“Đừng gây áp lực cho tiểu xà.” Narcissa rút ra một tờ giấy của một ứng cử viên: “Nó còn nhỏ, không vội, khó có được những năm thái bình, cứ để nó thả lỏng một chút, dù sao đến khi kết hôn rồi, đứa nhỏ này sẽ thành một người trưởng thành thật sự.”

Gương mặt lạnh lùng của Lucius xuất hiện một nụ cười ôn nhu tuyệt đối sẽ không bày ra trước mặt người khác: “Được rồi.”

Phì phì.

Một con cú mèo bay vào hoa viên, đây là một con cú mèo trời sinh có một mặt như một trái khế qua.

“Severus?” Lucius có chút kinh ngạc.

Lucius liếc mắt một cái liền nhận ra con cú mèo có bộ mặt đặc biệt này, đây là người vợ nghịch ngợm của mình đưa cho Severus, bất quá lão bằng hữu chưa bao giờ dùng qua, có chuyện gì đều trực tiếp tới trang viên.

“Có chuyện gì sao?” Narcissa cũng nhận ra có điều không thích hợp, bà lo lắng nhìn qua.

Lucius mở thư tín, chữ viết rất ẩu, thậm chí còn không có xưng hô, giống như một bản ghi chép, nội dung như sau:

“Người đại khái còn nhớ rõ con cậu đàn Black đi, ta nghĩ mình có nghĩa vụ nói cho người biết, con cậu đàn kia coi trọng cái mông con trai người, thật đáng tiếc là Draco cũng rất vui vẻ với chuyện đó, a, còn có, Narcissa sẽ vì chuyện xưng hô mà đau đầu, bất quá càng đau đầu hơn chính là con cậu đàn Black, dù sao kêu chị họ mình là mẹ, cho dù là Gryffindor nổi tiếng can đảm cũng là một khiêu chiến lớn.” Snape hoàn thành ý định ban đầu Draco tới tìm mình, đầu tiên, nói cho Lucius biết quan hệ của hai người bọn họ, thứ hai, cho ông biết việc này không còn đường cứu vãn. Không thể không nói, Snape vẫn rất hiểu con đỡ đầu của mình, chỉ là lời nói vẫn độc ác sắc bén như trước.

Lucius nhất thời choáng váng hoa mắt: “Meilin....” Ông thở không nổi.

“Thân ái!” Narcissa thất kinh đỡ chồng mình lão đảo sắp ngã từ trên ghế xuống.

Năm đó Chúa tể Hắc ám vùng dậy cũng không thấy anh ấy luống cuống đến vậy!

Narcissa rất nhanh đảo mắt qua dòng chữ rỗng bay phượng múa, sau đó, biểu tình của bà giống hết như Lucius, không thể tin nổi cùng vô cùng hoảng sợ!

Trời ạ, trò đùa này là gì a!

Cuối cùng.

Người thông suốt trước vẫn là Narcissa, bà trấn an chồng mình, tốt xấu gì Sirius cũng là phù thủy thuần chủng, không trái với quy củ của tổ tiên.

“Nhưng hắn là con gà không biết đẻ trứng!” Lucius bi phẫn, chỉ còn kém nhào vào khóc ròng với đám bức họa tổ tiên, gia tộc Malfoy sao có thể không có người nổi nghiệp!

“Thân ái, đừng như vậy.” Narcissa trấn an chồng mình: “Em đã viết thư cho Severus, y đáp ứng sẽ hỗ trợ nghiên cứu chế tạo độc dược sinh tử, này không có vấn đề gì, nếu thật sự không được, chúng ta vẫn có thể sinh thêm một đứa con.”

“Để con cậu chết tiệt kia sinh!” Lúc trước Narcissa sinh khó, Lucius nhớ rất rõ, vì thế ông không muốn để vợ mình gặp phải tình cảnh đó nữa: “Em đi nói với hắn, trừ phi hắn sinh đứa nhỏ, nếu không đừng nghĩ tới việc kết hôn với Draco! Hắn phải tự mình sinh!”

Lucius vẫn nhớ rõ lời của lão bằng hữu, con cậu đàn kia coi trọng cái mông con trai mình, nhất định phải để nó ném trái đau khổ!

Giờ phút này, Sirius cũng không biết tương lai cha vợ sẽ cho mình một nan đề như vậy.

Bởi vì hắn còn đang ôm lấy mộ phần Potter mà sắm vai oán phụ: “James, mình thực xin lỗi, mình không chăm sóc tốt Harry, mình thực sự xin lỗi bồ.....”

Hoàn Phiên Ngoại.

44. Chương 44: Kỳ Nghỉ Hè Vui Vẻ

Harry rốt cuộc không ngủ được, cậu cứ nhìn chằm chằm cửa ra vào, phòng ốc im lặng đáng sợ tới mức làm cậu sồn tóc gáy.

Lúc trời vừa sáng thì huyền quan cuối cùng cũng có động tĩnh.

“Sirius!” Harry nhìn thấy cha đỡ đầu của mình là người đầu tiên tiến vào, cả người liền bừng tỉnh, chú Sirius không có việc gì, thật tốt quá.

Biểu tình chú Sirius có chút kỳ quái, ngược lại ông Arthur khi vào nhà vẻ mặt rất vui sướng.

“A, thân ái.” Molly cũng thở nhẹ.

“Quơ được Greyback! Tên ác ôn đó không biết đã hại bao nhiêu người.” Ông Arthur nói.

Người sói Greyback, nam nhân tội ác dính đầy máu tanh, Remus chính là bị hấn cắn.

Remus vào cuối cùng mỉm cười vui mừng.

“Còn có Lucius Malfoy.” Arthur nói tiếp: “Hắn là nhân vật nổi danh trong số tử thần thực tử, hành động lần này hình như do hắn chủ trì, quơ được hắn bằng bắt được mười tên lâu la.”

Harry lập tức nhớ tới quý tộc bạch kim lạnh nhạt cao ngạo kia.

“Còn những người khác đâu?” Molly hỏi.

“Chúa tể Hắc Ám hiện thân, Bộ Pháp Luật đang loạn thành một đoàn.” Remus cúi đầu nhìn Harry: “Có một tin tốt, ngày mai con về trường học sẽ thấy cụ Dumbledore, cụ đã quay lại.”

Harry nghi hoặc còn chưa được cởi bỏ đã bị chú Sirius một lần nữa nhét vào lò sưởi âm tường, chính là lần này, chú Sirius không đi cùng.

.....

Harry tới kịp thời gian bữa ăn sáng.

Đại sảnh đường vô cùng im lặng, Nhật Báo Tiên Tri rốt cuộc cũng đưa tin về sự thật: kẻ-mà-ai-cũng-biết-là-ai đã trở lại.

Cụ Dumbledore khôi phục chức vị, sự xuất hiện của cụ già tóc bạc mang đến một trận vỗ tay giòn giã, sau đó không khí hoảng cùng sợ hãi lan tràn khắp sảnh đường.

Đối với những người luôn tin tưởng Chúa tể Hắc ám vĩnh viễn biến mất về thì tin tức này như một đạo sét giữa trời quang, kẻ khát máu khủng bố nhất đã trở lại.

Nhật Báo Tiên Tri một lần nữa đề cập tới tên Harry, bất quá không còn là mê hoặc lòng người, chơi trội nữa mà trở thành tiếng gọi chân lý cô độc, một đồng lớn từ ngữ chau chuốt văn vẻ được dùng tới, kiên định, dũng cảm, nhẫn nại, Harry Potter một lần nữa gây nên một trận sóng cồn quét, một lần nữa trở thành cậu bé vàng của giới Pháp Thuật, hiển nhiên cấu thể chủ không phải loại người hời hợt, còn hành động vạch trần sự thật của Harry được tôn thành công hiến vĩ đại.

“Harry, bỏ lên chuồn ra ngoài mà không gọi mình.” Ron với mớ thần kinh khô khan nhỏ giọng nói.

“Ít ra lần này bọn họ đã thừa nhận Harry đúng.” Hermione trừng mắt liếc Ron.

Harry cười gượng.

“Harry.....” Seamus đi tới, xấu hổ nhìn mớ chén đĩa trên bàn: “Thực xin lỗi.”

“A?” Harry nâng mi.

“Ý mình là mình đã không tin tưởng bồ.” Seamus lại càng xấu hổ cúi đầu xuống, nói nhỏ.

“.....không có gì.” Harry sửng sốt một chút, lắc đầu.

“Mình cũng vậy, thực xin lỗi.....”

“Mình nữa.....”

Đám học trò Gryffindor lục tục tới xin lỗi Harry, vì đã trừng xa lánh và đã nói ra những lời hăm hại khó nghe.

Hermione cao hứng chụp bả vai Harry, mọi việc rất tốt đẹp.

Học kỳ đã chấm dứt, sau khi ăn xong mọi người có thể lên tàu tốc hành rời khỏi trường học.

Lúc Harry thu thập hành lý bị McGonagall gọi lên phòng hiệu trưởng.

“Dumbledore giáo sư, thầy tìm con?” Tâm tình Harry tốt xấu lẫn lộn.

“Thầy nghĩ là con đã tới nhà cũ Black.” Cụ già râu bạc nháy nháy cặp mắt xanh biếc sau cặp kính nửa vàng trắng: “Cha đỡ đầu của con sáng nay còn đang bận rộn dọn dẹp phòng ốc, tính tình anh ta vẫn chứ nóng như vậy.”

A? Harry có chút không hiểu cho lắm, nhà cũ Black? Là cái quỹ ốc không lạnh mà rét u ám hôm qua? Nói thật chứ, không khí âm trầm của nơi đó so với nhà Allen còn kinh khủng hơn một bậc, đó là nhà của chú Sirius sao?

Harry quả thực đã nghe thấy từ nhà cũ Black?

Chờ đã, mắt Harry sáng lên: “Con có thể ở chung với chú Sirius sao?” Quỹ ốc đó so với nhà Dursley còn âm áp hơn gấp trăm lần.

“Đúng vậy.” Cụ Dumbledore cười tủm tỉm.

Không cần phải về nhà Dursley tâm tình tội tệ trong lòng Harry hoàn toàn bay biến, cậu kinh hỉ nhếch miệng: “Thật sao?” Sở cụ Dumbledore đang lừa mình.

“Nhưng mà trò phải ở nhà dì dưỡng một tuần, sau đó Sirius sẽ tới đón.” Cụ Dumbledore căn dặn: “Đây là việc cần thiết.”

Bảy ngày, không có gì không thể chịu được, Harry liên tục gật gù.

“À, còn có...” Cụ Dumbledore quay đầu lại lấy một quyển sách trong ngăn kéo ra: “Lão già này suýt chút nữa đã quên, Severus nói thầy đưa cái này cho trò.”

“Sách của con!” Harry bật người lên, đặc biệt vui vẻ cầm lấy quyển sách trong tay lật qua lật lại, đúng là sách của Allen, không hề bị hư hao gì cả, cảm tạ Melin, không, cảm tạ Snape, Snape đúng là người tốt! Harry ca ngợi từ tận đáy lòng.

“Sách của trò?” Cụ Dumbledore thích thích nhường cao mảy: “Thật khó thấy đứa nhỏ kia lại đem sách tặng cho trò.”

Không, không thể nói là của con.” Harry vội vàng lắc đầu, sau đó sưng sốt: “Thầy biết sách này của ai?”

Cụ Dumbledore bí hiểm nheo mắt lại: “Đương nhiên biết.”

Harry trợn mắt, nuốt nước miếng, ánh mắt dừng lại trên bìa sách: “Thầy biết ai là Hoàng Tử Lai?”

“Đúng vậy.” Cụ Dumbledore khẳng định: “Thầy còn biết y chán ghét phải đưa sách của mình cho bất luận kẻ nào, xem ra Harry là ngoại lệ duy nhất.”

Mặt Harry không thể không chế đỏ bừng lên: “Con.....”

“Có chuyện thầy quên nói, yêu cầu đầu tiên của huyết thống bảo hộ là trò phải ngủ ở nhà dì dưỡng trong suốt một tuần, về phần ban ngày muốn đi đâu thì trò có thể tự mình sắp xếp.” Cụ Dumbledore cười rộ lên như một con hồ ly: “Phải hưởng thụ tuổi trẻ thật tốt a.” Vỗ vỗ bả vai thiếu niên, ý bảo Harry nên ra ngoài.

Mặt Harry càng đỏ hơn, hiệu trưởng nói giống như cụ biết hết tất cả mọi chuyện: “Anh ấy.....” Harry muốn biết một chút thông tin từ hiệu trưởng.

“Các trò đều là đứa nhỏ tốt.” Lão nhân cầm lấy một bình nước tưới cho cây xương rồng đặt bên bệ cửa sổ, nghiêng người nhìn Harry làm ra bộ dáng thần bí không chịu nhiều lời.

Harry nuốt xuống tất cả tò mò đi ra ngoài.

Nỗi buồn lúc trước về quyển nhật ký nhanh chóng nhạt đi, Allen để ý tới cậu, rất để ý tới cậu!

.....

Dursley đối với Harry trở về quyết định áp dụng thái độ hoàn toàn không nhìn thấy.

Không hề bảo Harry làm việc nhà, cũng không nói tới cậu một câu nào, cứ coi cậu là không khí, Dudley phòng má trừng cậu, nhưng cũng không hề nói tiếng nào, cậu giống như một đối tượng hoàn toàn xa lạ với gia đình này, một kẻ phạm tội vị thành niên.

Harry mừng rỡ hưởng thụ tự do, có ăn thì ăn, không thì cứ ra ngoài tự mình mua, tốt xấu gì cha mẹ cũng để lại gia sản cho cậu.

Ngày thứ hai của kỳ nghỉ hè, Harry từ sáng sớm đã tới siêu thị mua một đồng đồ lớn, kèm thêm các loại đồ ăn vặt, tâm tình vô cùng vui vẻ tiến vào nhà bạn trai.

Nhẹ nhàng mở cửa phòng ngủ, Allen đang ngủ!

Harry đặt túi mua sắm xuống, cẩn thận đi tới hai bước, thiếu niên tóc đen đang im lặng say ngủ đột ngột mở to hai mắt, một tay rút đũa phép từ dưới gối, ánh mắt hoàn toàn tỉnh táo cùng cảnh giác.

“Tôi không cố ý đánh thức anh.” Harry sợ phát khiếp.

Cửa phòng ngủ Snape có phóng thần chú dò xét, y nhìn thấy Harry liền âm thầm may mắn, lúc về nhà lập tức uống thuốc giảm tuổi là hành động sáng suốt, trong đó cũng phải nói tới lão già chết tiệt kia hôm qua đã ngằm ám thị, còn nói cái gì mà phải chiếu cố Harry, trước kia sao y không cảm thấy Dumbledore thích lo chuyện tầm phào như vậy chứ?

Kỳ thực làm Snape khó hiểu nhất chính là thái độ của Dumbledore đối với quan hệ của bọn họ, một người từng là tử thần thực tử cùng với cấu trúc chủ của giới Pháp Thuật, đầu óc lão già này bị hỏng rồi chắc? Vì cái gì lại có bộ dáng vui mừng như vậy. Chẳng lẽ trong mắt Dumbledore, mình với Harry thực sự là sự lựa chọn chính xác?

Thật khó mà thuyết phục được.

Kết luận của Snape càng có khuynh hướng đầu óc lão ông mật bị mớ kẹo ngọt ăn mòn hoàn toàn rồi.

“Chào!” Harry không hề để ý tới việc nghênh đón này: “Tôi vội tới để cho anh một kinh hỉ, nhưng mà, anh lại cho tôi ‘kinh hỉ’ không ít a.....” Harry nhìn chằm chằm chiếc đũa phép vẫn giơ cao như trước.

Snape bật hơi, buông đũa phép, nghiêng đầu nhìn đồng hồ treo tường, bảy giờ, nhóc con này chẳng lẽ mới 5 giờ đã rời giường? Snape nhớ rõ siêu thị gần đây chỉ mở lúc 6 giờ, khoảng cách tới đây cũng khá xa.

Harry nhìn đối phương đang nhăn mi: “Sao vậy?”

“Không, không có gì.” Snape khô cần nói.

Harry nghiêng đầu cẩn thận xem xét, đã lâu không gặp, Allen thật sự là bình tĩnh đến mức làm người ta phát cáu, bày ra một biểu tình tội nghiệp, Harry ngồi xuống đầu giường: “Không vui khi nhìn thấy tôi?”

“Không.” Snape cố gắng giãn phần mày đang nhíu chặt, trong lòng thầm thở dài.

“Tôi biết anh rất cao hứng khi thấy tôi mà.” Harry lập tức há miệng cười toe toét, nhanh chóng hôn lên hai má đối phương, sau đó tươi cười như một đứa ngốc: “Tôi có mua mỹ ý, còn có, vừa rồi tôi có kiểm tra phòng bếp, không có nguyên liệu nấu ăn, bình thường có phải anh không tự chăm sóc chính mình không?”

Harry làm ra bộ dáng như đang bức cung.

Potter như vậy thực sự làm y khó mà chống đỡ được, Snape leo xuống giường: “Ta rất tốt.”

Harry le lưỡi, quan sát thấy đối phương cũng không gầy hơn cũng từ bỏ: “Tôi đi làm bữa sáng.” Nói xong, cậu lại hôn đối phương rồi mới vui vẻ chạy xuống lầu.

Snape sờ sờ hai má, không nói gì.

Rửa mặt xong, từng trận mùi thơm bắt đầu truyền ra từ phòng bếp, đợi đến khi Snape ngồi xuống bàn, đĩa mỹ ý thơm ngào ngạt lập tức được bưng lên.

“Ném thử một chút, là tương ớt tôi mới pha.” Harry ân cần đưa qua một cái đĩa nhỏ.

“Cũng được.” Snape vừa ăn vừa nói.

“Sách anh cho tôi mượn rất tuyệt.” Harry vui vẻ: “Tôi rất có tiền bộ.”

Đúng vậy, vì một quyển sách còn bị treo biển thị chúng, Snape nói trong lòng.

“Mấy ngày nay anh làm gì?” Harry nuốt vào một ngụm mì, hỏi.

Thu thập cục diện rồi rằm giùm người.

“Allen?” Harry kỳ quái.

“Nấu độc được, bán độc được.” Snape thản nhiên nói.

Lần này tới phiên Harry nhú mi, như vậy thực nhằm chán, đầu óc đảo một vòng, cậu tìm hiểu: “Anh có xem báo không?”

Báo? Snape nhớ lại tin tức gần đây: “Nói hết câu của người.”

“Chính là cái kia, anh có biết, cái kia.....” Harry lắp bắp nhưng vẫn nói ra: “Chuyện Malfoy bị bắt, bởi vì anh với hắn... cái kia..... tôi có chút lo lắng.”

“Không có việc gì.” Lucius bị bắt đã được dự đoán từ trước, nam nhân kia cuối cùng cũng lựa chọn theo bên cứu thế chủ, so với việc đi theo Chúa tể Hắc Ám đối nghịch với Hội Phượng Hoàng thì không bằng cứ tị nạn trong Azkaban, đây là một nước cờ nguy hiểm, chuyện xấu là người nhà của hắn vẫn còn ở đây, càng xác thực hơn chính là con của hắn, Draco.

Qua vài ngày nữa Snape sẽ tới gặp Narcissa, phải tính toán xem kế tiếp phải làm gì, y đã hứa sẽ bảo hộ Draco thì nhất định phải làm được.

“Vậy là tốt rồi.” Harry buông lỏng tâm, cậu hi vọng Allen không có quan hệ gì với tên Malfoy vô liêm sỉ kia, đâm một khúc cà rốt: “Hôm nay anh có kế hoạch gì không?”

Snape không chút thay đổi sắc mặt.

“Nấu độc được, bán độc được nữa sao?” Harry nâng cằm.

Mặt Snape vẫn không có chút gì thay đổi.

“Chúng ta đi hưởng thụ tự do đi, được không?”

Ánh mắt xanh biếc của Harry lóe ra thần thái kỳ dị làm Snape không thể cự tuyệt, bắt quá khi y bị Harry dắt tới vùng núi trống trải sau làng Hogsmeade, nọc độc trong người y không ngừng cuộn cuộn, đặc biệt là khi Harry túm mình tới tiệm cho thuê dụng cụ Quidditch, cái gọi là hưởng thụ tự do là Quidditch?

“Nếu anh không biết tôi có thể chỉ.” Harry vô cùng đắc ý.

Snape chính xác là không biết, y không muốn tốn hơi liền quay đầu muốn bỏ chạy.

“Allen?” Harry lập tức túm lấy bạn trai, gọi lên một mặt cười giả hoạt: “Thực là không biết sao?”

Cái này gọi là khách tướng.

Da đầu Snape đồng loạt run rẩy, chịu yếu thế không phải phong cách của y: “Đương nhiên biết.” Y cứng rắn trả lời.

Một cây chổi, hai người cưỡi, Harry ngồi phía trước, Snape ở phía sau.

Harry đã lâu không bay vì thế cậu vô cùng thích thú bay lên bầu trời trong xanh: “Bầu trời vẫn xinh đẹp như vậy.” Một mảng xanh lam có thể hút lấy lòng người. Người ngồi sau lưng cậu mơ hồ không rõ ừ một tiếng.

Lúc đầu, Harry bay rất chậm, thỉnh thoảng tán gẫu với người phía sau một hai câu, phát hiện đối phương cũng không chán ghét bay lắm mới tăng thêm tốc độ dùng độ biến hóa đường bay, cậu hưởng thụ cảm giác hưng phấn trên không trung, bất tri bất giác có một cánh tay từ phía sau ôm chặt thắt lưng cậu, Harry nghĩ là đối phương rất thích vì thế lại càng say mê biểu diễn, cậu là cậu thủ xuất sắc nhất của Gryffindor.

Cây mạnh là một trong những kỹ năng của Snape, nhưng giờ phút này y thật sự muốn giết Harry, y có lẽ cũng không quá chán ghét bay lượn, nhưng phương thức của Harry thực sự đang khiêu chiến cực hạn của y, y choáng váng hết cả người, đây là môn học trước đây y không am hiểu nhất, lúc trưởng thành cũng vẫn như vậy, ôm chặt hoàn toàn chỉ là bản năng.

Nhóc con chết tiệt làm y mất hết mặt mũi! Cứ như vậy Snape không có cách nào để mình mở miệng bảo Harry dừng lại, y tuyệt đối cảm ghét bị yếu thế.

Harry thích thú kêu lên.

Âm thanh ma quỷ xé rách cả tai, đáng tiếc Snape không có dư ra một đôi tay để bịt kín tai mình, trong lòng y chỉ còn duy nhất một ý niệm: quả nhiên là nhãi con nhà Potter, giống y hệt lão cha lưu manh vô liêm sỉ!

Hoàn

45. Chương 45: Ở Cùng Cha Đỡ Đầu

Sau ngày hôm đó, bất luận Harry quần quýt lấy y thế nào Snape tuyệt đối không chịu đi chơi trò bay lượn kia với đối phương nữa, lý do vô cùng đơn giản, trò chơi ấu trĩ xin tha cho kẻ bất tài. Hơn nữa để phục thù Snape bảo Harry cắt được liệu cho mình, nhìn bộ dáng khổ sở của đối phương Snape thực hưởng thụ.

Bất quá, Snape cũng không chiếm được nhiều tiện nghi, thứ nhất độc được này vốn để Harry uống, thứ hai tiểu quỷ này không biết xấu hổ còn làm nũng với y nấu cơm, còn chọn món nữa chứ! Xem xem một Potter nói thế nào.....

“Allen, món này nhìn không tồi, anh thấy sao?”

“.....”

“Chính là trình tự làm có chút phức tạp.

“.....”

“Chắc là ăn ngon lắm.”

“.....”

“Làm sao bây giờ?” Tựa đầu trên bàn, ra vẻ ủ ê nhìn y.

“Đi cắt rau đi.....” Không thể cự tuyệt cậu bé vàng là thất bại lớn nhất của Snape.

Cậu bé vàng lập tức như một con chó nhỏ, chỉ kém không quắc đuôi.

Snape có ảo giác mình đang đối mặt với Dumbledore——hồ ly khoác lớp da sư tử, mà chính mình đã nhiều lần bị tính kế.

Tuần đầu tiên trong kỳ nghỉ thực sự vô cùng vui vẻ, Harry luyện tiệc phải rời đi, bất quá dù sao cậu cũng có chút nhớ cha đỡ đầu: “Vài ngày nữa tôi lại tới gặp anh.” Hơn nữa, có một số việc cậu cần hỏi chú Sirius.

“Không cần, ta cũng có việc.” Snape lạnh lùng nói.

“A?” Harry nghĩ đối phương không vui, mà thấy đối phương như vậy cậu thực vui vẻ: “Tôi cam đoan rất nhanh sẽ trở lại.” Đưa gương mặt mình tới trước mặt thiếu niên tóc đen, đưa lên đôi môi của mình, nhẹ nhàng cắn dẫm.

Nụ hôn tạm biệt.

Không qua đêm ở đây, sẽ không có lý do để hôn môi, tỷ như nụ hôn chào buổi sáng hay hôn chúc ngủ ngon, Allen không chủ động cũng làm Harry thực đau đầu, thiếu niên đang tới thời kỳ trưởng thành rất muốn có những sự đụng chạm, vừa hôn xong, Harry xoa xoa hai gò má đỏ bừng, lúc này mới hài lòng vẫy tay rời đi, buổi chiều cha đỡ đầu sẽ tới nhà dì dưỡng đón cậu.

Bị đánh tập kích như vậy người đau đầu nhất chính là Snape, y vô thức sẽ nhớ lại Harry trong buổi tối hôm nọ, sau đó máu huyết sẽ xông thẳng lên não, cảm giác của y với Harry càng sâu thì sẽ càng rắc rối lớn hơn.

Thật sự là tai họa.

.....

Đúng như Harry dự đoán, chú Sirius cùng dì dượng gặp nhau chính là một tai nạn.

Một trận trận chiến gầm rú làm người ta có ấn tượng sâu sắc, cha đỡ đầu của cậu lấy một địch hai nhưng vẫn chiếm ưu thế tuyệt đối, mọi thứ trong nhà đều bị vỡ nát trước cơn tức giận của chú Sirius, sau khi trải qua một cơn bão cuồng nộ, mớ dao kéo trong nhà bếp xuyên thủng cửa lớn nhìn vào có thể thấy lỗ lổm chổm.

Chú Sirius sau khi đá ngã cửa lớn đối mặt với Harry thì gương mặt phần nộ trở thành vô cùng áy náy: “Thực xin lỗi con, Harry, chú không ngờ, không bao giờ ngờ được con sống trong hoàn cảnh tồi tệ như vậy.”

“Mọi chuyện đã qua rồi.” Harry ôm lấy cánh tay cha đỡ đầu.

“Ừm, mọi chuyện đều đã qua.” Sirius siết chặt nắm tay: “Chú nhất định sẽ chăm sóc con thật tốt.”

Nhà cũ Black.

Sirius giới thiệu với Harry căn nhà của mình.

“Chào, Harry!” Cả gia đình Weasley trừ bỏ Percy, Ron cùng Ginny, những người khác đều tới đây, vẫy tay chào Harry.

“Chú em xinh xắn của chúng ta!” Cặp song sinh nhào tới, một trái một phải đặt tay lên vai Harry: “Có nhớ trò đùa của chúng ta hay không?”

“Không có tụi em gây sự, Hogwarts cuối cùng cũng được an bình.” Bill nói.

Harry nói không ra lời, cậu không muốn nhớ tới khoảng khắc mình trần trụi muốn bỏ chạy khỏi hầm, được rồi, cặp song sinh cũng không phải nhằm vào cậu, chỉ vì cậu quá ngốc.

Remus ôn hòa chào hỏi với cậu, ngay cả cụ Dumbledore cũng có mặt ở đây, thần bí nháy mắt với cậu, Harry lập tức đỏ mặt, xấu hổ cào cào tóc, sau đó cậu nhìn thấy cô phù thủy trẻ tuổi hay đổi màu tóc kia kéo dài cái mũi của cô ra, phát hiện cậu nhìn chằm chằm lập tức biến nó thành một cái mũi heo, còn phát ra hai tiếng heo hừ hừ, Harry nhin không được bật cười.

“Ra mời coi như thuận lợi.” Remus quay đầu nói với Sirius.

“Hừ, gia đình Muggle kia.” Không nhắc tới thì thôi, vừa nói tới là Sirius phát hỏa: “Bọn họ thực sự ngược đãi Harry.” Vừa nói vừa hận mà nghiêng răng.

“Khẩn cấp muốn truyền bệnh chó dại?” Âm thanh âm lãnh của nam nhân nham hiểm chọc vào.

“Snivellus!” Sirius lập tức giơ chân.

Harry cả kinh, sao Snape lại ở đây?

“Cầu đàn.” Snape lạnh lùng nói, đi đón người cũng tốn một khoảng thời gian dài như vậy, đúng là thứ phế vật.

“Không ai hoan nghênh mày tới đây.” Mũi Sirius phun hơi phì phì.

“Sirius.” Lão hiệu trưởng thành linh xen vào.

Nam nhân cao lớn lập tức căng cứng, ngoài miệng vẫn còn ngoan cố: “Nếu không phải có cụ Dumbledore, tao nhất định không cho mày tiến vào.....”

“Sirius.” Lần này là Remus, giọng điệu trách móc.

Slytherin tóc đen khoanh tay trước ngực, hừ lạnh: “Nơi đây bọ chó này, người cho là.....”

“Severus.....” Remus quay đầu lại nhìn Snape: “Làm ơn.....”

“Remus, sao cậu phải dùng loại khẩu khí này.” Sirius quay đầu lại phát hỏa với Snape: “Có việc thì nói, không thì mau rút, nơi này không có thức ăn thừa.”

“Đừng như vậy, chú Sirius.” Lần này người nói giúp là Harry.

Chuyện này thực sự làm mọi người ở đây lắp bắp kinh hãi, tất cả mọi người đều biết Harry và Snape không hợp nhau.

“Đừng sợ!” Sirius che chở đứng chắn trước mặt Harry: “Nếu nó dám khi dễ con ở trường cứ nói cho chú biết, chú nhất định sẽ lấy lại công đạo cho con.”

Harry cứng lưỡi.

Snape kéo áo chùng: “Tự mình cho là đúng.” Nam nhân bước nhanh về phía cửa.

“Mày đứng lại đó cho tao!” Sirius không thể chịu được kích thích.

“Giữ lại xương chó mà nuôi cậu bé rơm rạ của người đi.” Lạnh lùng quăng lại một câu, Snape biến mất ở huyền quan.

“Mẹ kiếp lúc nào cũng chán ghét như vậy!” Sirius mắng.

Remus đỡ trán, hi vọng Snape có thể hòa bình ở cùng với Sirius đúng là một giấc mộng hoang tưởng.

“.....Snape giáo sư sao lại ở đây?” Harry khô khan hỏi. Vô luận thế nào Snape xuất hiện ở đây cũng là chuyện bất thường.

“Về chuyện này, chú nghĩ bây giờ nên nói với con.” Remus hòa ái ôm lấy Harry, Hội Phượng Hoàng đã nhất trí cho rằng hiện tại nên để Harry biết chuyện này, đây không thể nghi ngờ chính vì bề quan bí thuật của Harry đã mạnh mẽ hơn nhiều.

Harry chăm chú lắng nghe.

Hội Phượng Hoàng, một nhóm phù thủy hỗ trợ cụ Dumbledore đối phó với những phù thủy hắc ám, nhà cũ Black, căn cứ có rất nhiều lời nguyện bảo hộ, Harry đại khái đoán được một chút, cậu nghiêng đầu nhìn cặp song sinh đang cười đùa tí tưng.

“Chúng ta còn đang thực tập.” Hai anh em kẻ vai đồng thanh nói.

“Các người vẫn là tiểu quỷ!” Sirius đưa tay vò một cái đầu đỏ, xoay lại nói với Harry: “Con cũng còn nhỏ, việc này chỉ biết như vậy là đủ rồi.”

“Như vậy, Snape giáo sư cũng là một thành viên của Hội Phượng Hoàng?” Harry khô khốc hỏi.

Tươi cười trên mặt chú Sirius lập tức biến mất.

“Đúng vậy.” Cụ Dumbledore cười tủm tỉm.

“Tên kia..... ai nha.....” Sirius kêu đau, người sói ngồi bên cạnh kéo lấy một lỗ tai hần.

“Cậu đã đáp ứng sẽ không cãi nhau?” Ánh mắt màu hổ phách của Remus lóe lên ngọn lửa tức giận.

“Remus, vì cái gì cậu phải nói chuyện giúp nó?” Sirius đau đến nhe răng vẫn không chịu thừa nhận.

“Cậu cũng sắp 40 rồi, đến bao giờ mới không còn ngây thơ như vậy nữa!” Remus thở dài, buông tay.

“Chờ con dơi kia học được cách mỉm cười?” Sirius nhăn mặt: “Còn không cứ chờ tới tận thế đi, a, Harry, chú đi làm đồ ăn cho con, con nhất định đã đói bụng.” Mọi người ở đây đều đã ăn cơm rồi, chỉ có con dơi đầu đáng thương của hần, gia đình kia nhất định chưa cho Harry ăn.

Sirius nói xong liền lủi đi, sợ Remus lải nhải tiếp.

Harry đỡ đầu.

“Quan hệ của Sirius và Snape rất tệ.” Remus kéo Harry ngồi xuống cạnh mình: “Con đừng để ý tới mấy lời nói vô liêm sỉ của Sirius.”

“Nói chính xác hơn là giữa bọn họ không thể có trạng thái tốt đẹp.” Bill tựa vào ghế, nhìn về phía Charles, anh lập tức nói: “Chúng ta đều quen rồi.”

George và Fred từ sau sofa áp mặt hai bên trái phải Harry.

“Ngẫu nhiên nhìn thấy Snape giáo sư và Sirius....” George nhếch môi.

“Cãi nhau.....” Ánh mắt Fred lấp lánh.

“Thật sự rất thú vị!” Hai anh em đồng thanh nói.

“Hai đứa nghịch ngợm này chỉ sợ thế giới không loạn!” Molly mỗi tay nhéo lỗ tai một đứa con: “Không được gây thêm phiền phức biết chưa!”

“Ai nha nha, mẹ.....” Cặp song sinh cố ý nhăn mặt giả vờ khó chịu.

“Oanh!” Một tiếng nổ cộng thêm một luồng khói mù mịt nháy mắt khuếch tán khắp phòng khách.

Đoàn người lập tức cảnh giác, chỉ có cụ Dumbledore bất đắc dĩ mỉm cười chỉ về hướng phòng bếp.

“Úc, Meilin, ai để tên ngu ngốc Sirius vào phòng bếp?” Molly lớn tiếng, cuống quýt chạy về hướng phòng bếp, Remus và Harry chạy sát theo sau.

Nhà bếp hồng hét, chén bát tán loạn, bếp lò còn lũng một lỗ thật to, không biết là hiệu quả của chú ngữ gì, Sirius mặt đen thui áo chùng cũng bị bén lửa đang cuống quýt chụp không ngừng.

Remus lập tức vung đũa phép, một dòng nước phun ướt Sirius từ đầu tới chân.

“Úc, cảm ơn.” Sirius nghiêng đầu, xấu hổ nhìn mọi người đi tới.

Harry nhìn lướt qua cha đỡ đầu, trên thớt còn một con cá, nhưng hình dáng thực.... độc đáo còn có rất nhiều lỗ thủng với đủ loại màu sắc, Harry sợ hãi, nhà dì dưỡng tuy không tốt nhưng cũng chưa từng nghĩ tới chuyện muốn độc chết cậu. Tay nghề của cha đỡ đầu.....Harry cố nặn ra một nụ cười: “Con, con không đói bụng.”

Cậu cha đỡ đầu lập tức cúi mặt: “Chú đã làm xong hết rồi.”

Harry nuốt nước miếng, vì an toàn tính mạng vẫn muốn cự tuyệt.

“Đây là thứ làm cho người ăn sao?” Molly chống nạnh rống to, hung hăng trừng mắt nhìn Sirius.

“Tôi giúp là được rồi.” Remus cố gắng giảng hòa.

“Đọc!” Molly trừng mắt chỉ vào tờ giấy trên cửa phòng bếp.

Tầm mắt ba người liếc lên, gương mặt Sirius cùng Remus lập tức méo mó, trên tờ giấy viết rõ: “Cấm cặp song sinh cùng chó sói đi vào.” Hai người trước là vì thích gây chuyện..... sau là vì quá ngu ngốc trong phương diện này.

Harry há to miệng, đọc xong cậu nhìn nhìn Remus, người sói xấu hổ vò đầu, mình thực sự là một tên ngu ngốc trong phòng bếp, trong số đám bạn bè, người duy nhất biết nấu cơm, hơn nữa tài nghệ còn rất tuyệt vời chỉ có mình James Potter.

“Để ta làm cho con ăn.” Molly xoa đầu Harry, ngược lại xoay người lườm Sirius: “Snape nói không sai, nơi này của anh Harry chỉ có thể gặm xương chó.”

“Để tôi giúp.” Tonks theo sau nháy mắt với hai nam nhân, Remus vội vàng kéo Sirius chạy ra ngoài, Harry đi phía sau cười không ngừng.

Đường Bàn Xoay.

Phòng ở rất im lặng, ngay cả Snape cũng cảm thấy buồn tẻ, hít sâu một hơi, y quăng suy nghĩ này ra khỏi đầu, chỉnh lí xong dáng vẻ y rời khỏi nhà, Narcissa còn đang chờ y.

Vườn hoa nhỏ trong trang viên Malfoy.

Narcissa một mình đón tiếp y: “Severus, rất vui khi anh tới đây.”

“Lucius xác định ngôi tù.” Snape thần nhiên hỏi.

“Đúng vậy, tôi không định chống án.” Gương mặt Narcissa nhìn không ra bi hỉ, bà tự mình pha một ly hồng trà hảo hạng cho Snape, mùi thơm thơm mát phiêu tán ra từ chất lỏng màu đỏ.

“Nói thẳng đi, Lucius trước đó đã tìm ta, loại kết cục này ta đã đoán từ sớm.” Đối mặt với người phụ nữ này, Snape cũng không muốn vòng vo. Snape cùng Narcissa lui tới ít hơn Lucius nhưng về nhiều phương diện y hiểu Narcissa hơn Lucius.

“Đúng vậy, anh ấy đã nói qua.” Narcissa lộ ra tươi cười nhợt nhạt, ngồi vào phía đối diện: “Severus, anh vẫn là người bằng hữu cùng thân nhân quan trọng nhất của gia đình chúng ta, hơn nữa anh còn là cha đỡ đầu của Draco.”

“Về Draco, người có tính toán gì không.” Snape hỏi vấn đề chính.

“Bella đã tới, ý tứ của chị ta muốn để Draco phụ trách thất bại của Lucius.” Narcissa khép lại mi mắt: “Tôi đoán chủ nhân không lâu nữa cũng sẽ bắt đầu hành động, hẳn cần cảnh cáo những người đi theo hắn.”

Snape không mở miệng.

Narcissa chậm rãi nâng tách hồng trà, nhìn lá trà di động chìm nổi, một lúc sau mới nói: “Draco ở trong phòng, anh dẫn nó đi đi.”

“Ta hi vọng người có một kế hoạch hoàn chỉnh.” Snape nheo mắt, Chúa tể Hắc ám tới đòi người thì phải làm sao.

“Yên tâm, tôi có người giúp.” Narcissa trấn định nhấp ngụm trà: “Anh biết rõ năng lực của tôi.”

Snape quan sát người phụ nữ vô cùng bình tĩnh, cuối cùng gật đầu.

Thiếu niên bạch kim không ở trong phòng mà đứng ở lan can lầu hai, cậu nhìn thấy cha đỡ đầu của mình lên lầu: “Con phải đi sao?”

“Người có thể xem nó là chờ đợi thời cuộc.” Snape nghiêng đầu bảo, thiếu niên lập tức đuổi theo.

“Chính là để mẹ ở lại đây một mình, con lo lắng.” Draco nói ra lo lắng của mình, từ sau khi từ trường học trở về, mẹ đã nói qua cậu phải ra ngoài tránh một chút.

“Cô ta hi vọng người tránh đi, bởi vì người là điều làm cô ta không yên lòng nhất.” Snape nhẹ nhàng nói: “Mặt khác, ở chỗ của ta thì phải tuân theo quy củ.”

Quy củ?

Draco tuân thủ các quy tắc của giới quý tộc bình tĩnh đứng trong một căn nhà Muggle rách nát nghe cha đỡ đầu nói ra một đồng quy củ không thể tưởng tượng nổi, đầu cậu sắp nổ tung, càng miễn bàn tới lúc nhìn thấy bộ dáng cha đỡ đầu sau khi uống độc được giảm tuổi, mắt cậu cũng sắp lòi ra ngoài.

Không được xưng hô trực tiếp, các loại xưng hô biểu hiện ra thân phận thật sự cũng không được.

Khi có người, không được sử dụng kính ngữ.

Cuối cùng, không được kinh ngạc.

Draco không hiểu cho lắm, đây là thủ pháp cha đỡ đầu dùng để che dấu bọn Muggle sao?

Hoàn

46. Chương 46: Trận Đấu Bí Mật

Harry ở nhà cũ Black thực sự rất vui, chính là bị bức họa lớn ở huyền quan dọa sợ, Meilin quần, mẹ của chú Sirius không phải đáng sợ bình thường, so với người đàn bà đánh đá lại còn đánh đá hơn, nếu so ra thì dĩ của cậu còn ôn hòa hơn nhiều.

Mỗi người ở nhà cũ đều có chuyện của riêng mình, Sirius cùng Remus thường không có mặt ở nhà, bà Molly trừ bỏ thời gian nấu cơm cho cậu, bình thường còn phải về trang trại Hang Sóc chăm sóc Ron cùng Ginny,

bà hỏi Harry có muốn tới trang trại Hang Sóc chơi vài ngày không nhưng Harry đã cự tuyệt, lúc này vừa dịp cậu có thể dành thời gian đi gặp Allen.

Harry lập một kế hoạch nghỉ hè hoàn mỹ, bắt quá khi cậu như thường lệ sách một túi đồ ăn mở cửa nhà bạn trai trai thì khung cảnh phía sau làm cậu hóa thạch trong nháy mắt, trước mắt chỉ có một người —Draco Malfoy.

Đối thủ một mắt một còn của cậu đang ngồi trên sô pha, quay đầu lại nhìn cậu, con ngươi màu xám tràn ngập cảnh giác cùng đề phòng.

Harry biết, tình tự trong mắt mình tuyệt đối không thua Malfoy, thậm chí càng phức tạp hơn. Con chồn này sao lại ở trong nhà Allen?

Ngón tay thoáng chút không còn sức lực, túi mua đồ rớt xuống đất phát ra âm thanh lỉnh kỉnh, Harry lập tức bình tĩnh khỏi mở suy nghĩ.

“Cậu là ai?” Người mở miệng trước là thiếu niên bạch kim.

Harry ngẩn ra, sau đó mới nhớ lại hiện tại Malfoy không biết mình.

Tầm mắt Draco gắt gao cắn chặt người đối diện, gương mặt hoàn toàn xa lạ không có chút ấn tượng nào, chính là cậu nhìn về phía cánh cửa, trên đó còn cấm chìa khóa, tên nhóc này có chìa khóa nhà? Sao có thể! Ngữ khí Draco không hề có chút hảo hữu, thậm chí còn mang phần chất vấn.

Harry lập tức phát hỏa, ở trường đã ương ngạnh, hiện tại lão cha đã bị bỏ tù vẫn còn bộ dáng ngạo mạn như vậy, Malfoy nghĩ thế giới này vẫn luôn xoay quanh hắn sao? Nhưng mà Malfoy không hề biết cậu là Harry Potter, muốn mở miệng mắng nhưng lại sợ đối phương nhận ra, bắt quá hành động chống đối Malfoy của Harry cũng không ít đi được chút nào, huống chi nơi này cũng không phải trường học: “Lời này phải là tôi hỏi mới đúng, cậu ở nhà tôi làm cái gì?”

Cái này gọi là ưu thế sân nhà. Harry khó có cơ hội diệt uy phong của Malfoy như vậy.

“Nhà của cậu?” Draco không tin nổi, tuy rằng cậu chỉ tới đây một lần lúc còn rất nhỏ, nhưng cậu biết rõ đây là nhà của cha đỡ đầu Snape Severus, từ lúc nào đã đổi chủ?

Chờ đã, những quy củ của cha đỡ đầu..... không lẽ vì tiểu quỷ này?

Chìa khóa kia cũng là cha đỡ đầu đưa?

Về mặt Draco có chút biến đổi, một lúc lâu sau cậu nói: “Tôi là Draco Malfoy.” Ngữ khí lạnh nhạt xa cách.

Harry cũng không đoán được đối phương sẽ trả lời, trong nhất thời không biết nên phản ứng thế nào.

“Hiện tại tới phiên cậu trả lời vấn đề của tôi.” Draco nhấn mạnh.

Harry nhướng mi, học cách trả lời Malfoy thường dùng với mình, ác ý nói: “Tôi không đáp ứng trả lời cậu.....vấn đề gì cả.” Vô tình tăng thêm âm lượng, Harry nhìn thấy mặt Malfoy tức giận đến trắng bệch.

Thích thật, ha ha.

Malfoy, không có đám người hầu, không có chỗ dựa của lão cha, không có viện trưởng, tao xem mày có thể làm được gì? ! Huống chi mày cũng không thể sử dụng pháp thuật! Harry thầm cảm tạ quy định cấm trẻ vị thành niên sử dụng pháp thuật ở ngoài trường học.

“Cậu——” Draco chưa từng gặp qua loại người lưu manh như vậy, cơ thể nhịn không được mà khẽ run rẩy.

“Chẳng lẽ không đúng sao?” Harry nhếch môi mỉm cười: “Hay là chỉ số thông minh của cậu không đủ để hiểu lời của tôi.” Học được cách thức châm chọc của Allen bắt đầu thực hành với con chồn này, trong lòng Harry dựng thẳng ngón cái.

Cơn tức của Draco bốc lên, nhưng đột nhiên suy nghĩ kỹ càng mà xui xuống, thái độ thiếu niên này đối với mình không tốt, cơ hồ là từ lúc vừa vào cửa, bởi vì thái độ của cậu có vấn đề sao? Không, không đúng, cứ như người này vốn đã chán ghét cậu. Vì cái gì?

“Câm miệng hết cho ta.” Snape trong phiên bản thiếu niên đi ra, y chỉ mới đi vào trong phơi một chút được liệu đi ra đã thấy khung cảnh như vậy, tuy rằng cảnh tượng lúc hai người này gặp nhau đã sớm chuẩn bị tâm lý nhưng việc Harry chiếm thể thượng phong y thực sự bất ngờ.

Harry xách túi đồ lên, bước nhanh tới bên cạnh bạn trai.

Quả nhiên quen biết cha đỡ đầu, Draco quan sát không nói gì.

“Draco, lên dọn dẹp phòng của người.” Snape nhướn mày, hai người này cứ đấu đá không ngừng, phiền toái nhất vẫn là Harry.

Harry trừng mắt, Draco có phòng ở đây?

Draco cũng trừng mắt, cha đỡ đầu rõ ràng đang bên vực tiểu quỷ này, áp chế một đầu nghi vấn, Draco gật đầu lên lầu, tiến vào một căn phòng, căn phòng rất ảm thấp.

Harry lại càng giật mình hơn, Malfoy luôn vênh vác tự đắc lại ngoan ngoãn nghe lời Allen đến vậy?

“Kì nghỉ hè nó sẽ ở đây.” Snape mở miệng nói trước.

“Vì sao chứ?” Harry vội vàng hỏi: “Hai người rất thân sao? Hơn nữa cha của.....” Mặc kệ Allen cùng Malfoy có giao tình gì, việc đã đến nước này sao lại phải bận tâm tới loại người đó.

“Không vì cái gì cả.” Snape lạnh lùng nói: “Nó cũng không ảnh hưởng tới người.”

“Sao lại không?” Harry phản bác: “Anh biết rõ tôi là Gryffindor, còn cùng một niên cấp với cậu ta, anh còn.....”

“Ta cũng là Slytherin.” Âm thanh Snape càng lạnh hơn.

Harry nghẹn lời, cúi đầu, dùng một chân đạp đạp lên chân khác, cậu nhớ tới lời Hermione từng nói, Hermione muốn gặp Allen, chính là hiện tại cậu đột nhiên ý thức được, bạn hữu của mình không chắc có thể hợp với Allen, tựa như bằng hữu của Allen cũng không hợp với mình, chờ đã, phải xác định trước: “Hai người là bằng hữu?”

“.....đúng vậy.” Snape nói.

“Cậu ta là khách du lịch?” Harry nghiêng rằng, với hiểu biết của cậu thì Allen không có bằng hữu, cho dù có cũng chỉ có thể đếm trên đầu ngón tay, hơn nữa con chồn này không chịu ở nhà lại chạy tới đây làm cái gì, tìm an ủi sao?

“.....” Là tị nạn, Snape thở dài trong lòng, được rồi, du lịch thì cứ xem là du lịch đi, y gật đầu.

Cho dù là bạn thân của Allen đi nữa thì hiện tại anh cũng là bạn trai của cậu, Harry suy xét trong lòng, Allen đã nói như vậy thì cậu cũng không thể phản đối, nhưng bất luận thế nào cậu cũng phải cẩn thận quan sát, không thể để Malfoy làm hư Allen, đây là việc quan trọng nhất.

Kéo giọng điệu về bình thường, Harry lại hỏi: “Cậu ta hình như.... thực nghe lời anh?”

Khả năng nhảy bén đáng chết. Snape không khỏi trách diễn xuất con đỡ đầu mình quá tệ: “Ta là chủ thuê nhà.” Giáo sư khô cần giải thích.

Nói như vậy cũng rất có lý.

Harry tạm thời quyết định tin tưởng, Malfoy thì Malfoy, con chồn ở đây một mùa hè, cậu cũng không thể yếu thế, cậu không tin mình đâu không lại!

Úc, còn có, Malfoy nhất định biết tên thật của Allen, vì thế mình phải chú ý một chút nói không chừng có thể biết được gì đó, Harry cuối cùng cũng tìm được một lợi ích để Malfoy ở lại đây.

“Hôm nay tôi có mua thức ăn.” Hạ quyết tâm, Harry thả lỏng hoàn toàn, xách túi đồ ăn cho bạn trai xem: “Tôi đi nấu cơm.”

Về phần có làm cho Malfoy hay không?

Làm, đương nhiên làm rồi.

Harry không phải kẻ ngốc, không nhìn bằng hữu của bạn trai khác nào không để mặt mũi cho anh, Harry mới không làm loại chuyện ngu xuẩn đó.

Chẳng qua, cậu không thể kiểm chứng tay mình có bỏ nhiều gia vị một chút hay không.

Harry vừa nghĩ vừa tiến vào phòng bếp, nhân vật đứng đầu bảng cậu chán ghét đã có thay đổi rõ rệt, Umbridge, không nhắc tới, mẹ đàn bà đó cả đời này cũng không có quan hệ với cậu, như vậy Malfoy chính là người cậu chán ghét nhất, tên nhóc ngạo mạn vô sỉ này không chỉ nhằm vào cậu, còn nhắm vào những bằng hữu bên cạnh cậu, hơn nữa đặc biệt chính là hai người bạn thân của cậu, lần này khó khăn lắm mới có cơ hội, không nắm bắt cậu sẽ không gọi là Harry Potter.

Snape xoay người lên lầu, con đỡ đầu của y đang tự tay dọn dẹp phòng ốc, đứa nhỏ này mang theo không nhiều đồ nhưng thứ Snape tuyệt đối không cho mang theo chính là gia tinh, Narcissa rất thương đứa con, nhưng y tuyệt đối không chịu được loại cuồng loạn đó.

“Em có vinh hạnh để biết cậu ta là ai không?” Ngữ khí Draco đã trở về bình tĩnh, cậu ngừng hành động mở miệng.

“Daniel, người có thể gọi như vậy.” Snape mập mờ giới thiệu.

“Chỉ như vậy?” Draco nhếch miệng.

“Còn nữa, hấn là phù thủy.” Snape làm một câu tổng kết: “Chỉ mong các người có thể hòa bình ở chung.”

“Cậu ta nói đây là nhà của mình?” Draco chiếu tướng, đây là vấn đề cậu vẫn không cảm thấy thuyết phục.

“Xét theo nguyên nhân nào đó, ta không thể thu hồi chìa khóa trong tay hấn, vì thế cách nói này tạm thời có thể thành lập.” Snape chỉ giải thích như vậy: “Thu hồi lòng hiếu kỳ của người, Draco, ta không hi vọng người tìm hiểu chuyện của hấn.”

“.....” Dừng một chút, Draco không cam lòng gật đầu.

Đợi đến lúc Draco xuống lầu ăn cơm, cậu nhìn thấy người kia đang múc bông cải xào thịt ra đĩa, thấy cậu cũng ra vẻ khó gần, chỉ đặt đĩa thức ăn tới trước mặt cậu sau đó ngồi xuống bên cạnh cha đỡ đầu, tư thế kia nghiêm nhiên chính là chủ nhân của căn nhà này.

Tuy rằng rất tức giận nhưng Draco vẫn bắt động thanh sắc cúi đầu ăn, vừa quan sát sắc mặt cha đỡ đầu.

Này.....

Mặn quá.....

Draco nhú mi, nghi hoặc nhìn về phía cha đỡ đầu đang trong bộ dạng thiếu niên vẫn tao nhã như trước, không có gì bất thường.

Cha đỡ đầu thích ăn mặn?

Hay nên nói chỉ cần do người này làm cha đỡ đầu sẽ ăn hết?

Draco thăm phỏng đoán, chuyện mình tới đây vốn là bí mật, nhưng cha đỡ đầu không hề kiêng kị thiếu niên này, một là vì người này đáng giá tin tưởng, hai là người này không thể trêu vào.

Bất luận là loại nào, Draco cũng lựa chọn đối sách cung kính mà tránh xa.

Cố gắng chịu đựng hương vị thức ăn, Draco bảo trì biểu tình lạnh nhạt.

Harry có chút kỳ quái, vội vàng nếm thử đĩa thức ăn của mình, mùi vị rất bình thường, cậu rõ ràng chỉ làm một phần hơi mặn, biểu tình Malfoy bình thường như vậy, chẳng lẽ đưa nhầm cho Allen rồi? Harry quay đầu lại xem, bạn trai ngồi bên cạnh biểu tình vẫn như bình thường, Harry mơ hồ.

Sao lại thế này?

Tâm trí của Harry xoay chuyển, buổi chiều, thiếu niên bạch kim ở trên lầu lo dọn dẹp phòng không chịu ra ngoài, Harry tựa vào sofa, ánh mắt đảo trên người thiếu niên tóc đen, đối phương vẫn cứ mang bộ dáng

như thường, Harry thở dài cân nhắc, cậu phải làm thế nào mới để Allen hiểu được Malfoy không phải người tốt.

Lúc chạng vạng, Harry mới nhận ra một vấn đề quan trọng.

Cậu phải trở về ngủ ở nhà cũ, như vậy buổi tối chỉ còn Malfoy ở cùng Allen?

Meilin, sao có thể được a!

Trong lòng Harry bốc mùi chua, sắc mặt chuyển đổi, cậu chạy lên lầu xem xét, tuy là hai phòng riêng biệt, nhưng mà.....

Harry sờ mặt mình, uể oải cho ra một kết luận, cứ việc Malfoy từ đầu đến chân đều là hỗn đản nhưng cũng không thể phủ nhận Malfoy lớn lên nhìn tốt lắm, còn cậu bất luận là mặt thật hay giả vẫn thua kém Malfoy.

Mẹ nó, trước kia sao lại không cảm thấy gương mặt con chồn kia đẹp như vậy, Harry nhìn không được bạo phát trong lòng.

Harry càng nghĩ lại càng buồn bực.

Cuối cùng vẫn phải bắt đắc dĩ rời đi, chỉ có thể tự hạ quyết tâm, ngày mai phải tới sớm một chút.

Hoàn

47. Chương 47: Đánh Nhau

Harry không yên lòng, cho dù cha đỡ đầu biến thành cẩu đũa giỡn với cậu Harry cũng không thể hăng hái nổi, suy nghĩ không thể khống chế lại bay tới Đường Bàn Xoay, Malfoy cùng Allen, Malfoy cùng Allen.....

Tối đó cậu nằm mơ, trong mơ đều là gương mặt thiếu niên bạch kim đang cười gian.

Nếu không phải kiêng dè thân phận của hai người họ cùng lớp ngục trang của mình, Harry thật muốn gặp riêng để nói chuyện.

Ngày hôm sau trời còn chưa sáng, Harry đã mang một cặp mắt gấu mèo rời nhà.

Mở cửa tiến vào phòng ngủ bạn trai, Harry thực sự có cảm giác một ngày không gặp như cách ba năm.

“Mới năm giờ.....” Snape bị đánh thức, nhìn không thấy đồng hồ treo tường đành phải làm một câu chú thời gian. Đầu óc Potter hồng thật rồi sao? Mới bốn giờ đã rời khỏi nhà cũ Black? Snape nhú mi, giới Muggle cũng cũng hần là an toàn, nhất là thời điểm đêm khuya vắng vẻ: “Người có biết.....”

“Tôi nhớ anh.” Dù sao trời cũng tối đen nhìn không thấy mặt, Harry không biết xấu hổ ôm chặt bạn trai, đây là giường ngủ của cậu.

Snape bị sặc.

Tối đen như vậy thật tốt, Harry vừa cảm khái vừa càng thêm vô sỉ ôm lấy người nằm bên trái chặt hơn, đầu tựa trước ngực đối phương: “Tôi buồn ngủ.” Cậu thì thào, cuối cùng cũng tìm được nơi an tâm, vì thế lập tức bị cơn buồn ngủ đánh úp.

Như thế thật sự rất tốt, trong hai giờ tiếp đó người không ngủ được đã biến thành Snape, đại sư độc dược đem cẩu dẫn mắng từ đầu tới chân, đây là cái mà hắn gọi là chiếu cố? Nửa đêm người chạy mất còn không biết!

Việc làm đầu tiên của bạch tuộc tám chân Harry khi thức dậy là đòi một nụ hôn buổi sáng.

Snape trốn không thoát, trước kia sao y không nhận ra Harry đánh người như vậy?

Harry cười híp cả mắt, ôm lấy đối phương không cho y rời giường.

“Làm sao vậy?” Chỉ là ánh mắt nâu bình thường mà thôi, nhưng nó đang long lanh chớp động, Snape bắt đầu nhìn đầu tiểu quỷ.

“Anh cảm thấy.....” Gryffindor rốt cuộc vẫn là Gryffindor, có gì cũng không thể chôn trong lòng mãi được: “Malfoy thế nào?”

“Cái gì thế nào?” Không muốn duy trì biểu tình giả dối nữa sao? Snape biết hai nhóc con này như nước với lửa, nhưng với gương mặt này hai người vẫn tạm nhẫn nhịn ở chung cho dù thực sự không hợp, nếu như căn nhà này không thể cùng lúc chứa đựng hai người thì Snape chỉ sợ vẫn chỉ có thể chọn lưu lại Draco.

“À, chính là.....” Harry nhỏ giọng thì thào: “Anh thấy cậu ta lớn lên thế nào?”

“A?” Snape rất khó có dịp luống cuống.

“Có đẹp không?” Dù sao cũng đã nói ra rồi, Harry chớp mắt một chút sau đó thẳng thắn nhìn chằm chằm bạn trai.

Gương mặt Snape cương cứng, chỉ cần đánh một cái sẽ vỡ thành mảnh nhỏ. Harry hỏi về dung mạo Draco? Harry chú ý dung mạo Draco?

Harry đột nhiên thở dài, mê mang nói: “Anh sẽ không nghĩ cậu ta đẹp, đúng không?”

Mùi vị dấm chua này cho dù Snape ngừng thở cũng có thể ngửi được, quả thực gay mũi.

Harry đang ghen?

Snape không ngờ chuyện này sẽ phát sinh trên người mình, đầu Harry rốt cuộc cấu tạo thế nào!

“Coi như tôi chưa nói đi.” Không có được câu trả lời, Harry càng buồn bã ỉu xìu hơn.

Snape thở dài lắc đầu: “Tiết kiệm bộ não của người, nhóc con, đừng nghĩ tới những chuyện căn bản không có khả năng.”

Ánh mắt Harry lập tức sáng bừng, vô cùng thân thiết tiến tới làm một nụ hôn, sau đó mới vui tươi hơn hớn leo xuống giường.

Snape hé miệng, y thật sự đã có chút thói quen.

.....

Draco thực rối loạn.

Vô luận là hôm qua nhìn thấy thiếu niên rời đi nhưng hôm nay lại cùng cha đỡ đầu của cậu rời khỏi phòng, hay nhìn thần thái thiếu niên ở nhà bếp làm bữa sáng thảnh thơi còn túy ý nói chuyện với cha đỡ đầu đều làm đầu Draco rối loạn.

Cậu hiểu sai rồi đi?

Draco trừng mắt nhìn, cậu đột nhiên nhìn thấy thiếu niên choàng tay lên vai cha đỡ đầu, cười khúc khích. Còn cha đỡ đầu chẳng những không cảm tức còn nghiêng đầu đáp lại vài câu, theo hiểu biết nhiều năm của Draco thì tâm tình cha đỡ đầu tốt lắm.

Draco không nghe được âm thanh nói chuyện ở nhà bếp vì cậu đang đứng trên cầu thang nhìn trộm, khoảng cách hơi xa một chút.

Cảm giác của hai người làm cậu..... thấy có chút giống người yêu?

Cơ thể Draco run rẩy, cậu bị ý nghĩ của mình dọa sợ, cha cùng cha đỡ đầu là bằng hữu nhiều năm, cảm giác bạn bè không phải như vậy, loại không khí trước mắt cậu là một loại hoàn toàn không thể xen vào.

Cha đỡ đầu có người yêu? Lại còn là một đứa con trai?

Draco đối với khuynh hướng này thật ra không hề có thành kiến gì, chỉ là nhất thời không thể chấp nhận. Bất quá, nếu sự thật là vậy cậu có thể hiểu được dịch ý của Daniel ngay lần đầu gặp mặt xuất phát từ đâu.

Draco tái mặt, bị người ta xem là tình địch nói ra cũng là một cách khẳng định sức quyến rũ của bản thân thôi, nhưng bị xem là cùng với cha đỡ đầu.....

Không thể đoán được, Draco bước xuống bậc thang cuối cùng cậu cố ý gây ra một ít tiếng vang, cha đỡ đầu lập tức đi tới.

“.....a, chào.” Draco khô cần chào hỏi, có thêm vài phần xấu hổ.

Snape nheo mắt, không nói tiếng nào ngồi xuống, con đỡ đầu của y là một người thông minh, có thể nhìn ra bao nhiêu y không quản được, chỉ cần quản tốt cái mồm là được.

Harry bưng chén đĩa lên sau đó quay người đi lấy dao nĩa, cố gắng làm mình bày ra sắc mặt tươi tỉnh.

Draco chớp chớp mấy cái, đầu óc vừa chuyển tay chân lập tức thay đổi vị trí chén đĩa của người nào đó.

Snape có chút kinh ngạc, hơi nhíu mi.

Harry lau mồ hôi trên trán, ngồi xuống vị trí của mình: “Ăn thử một chút?” Hướng về phía Draco gật đầu một chút làm tượng trưng, Harry nói với bạn trai của mình.

Snape không nhúc nhích, chăm chú quan sát động tác của Harry.

Harry cúi đầu cắn một ngụm, động tác lập tức ngừng lại, sợi mì vừa cắn vào miệng sắc mặt cậu lập tức thay đổi, cậu ngẩng đầu nhìn về hướng thiếu niên bạch kim, vừa chậm rãi nuốt mì, đầu lưỡi không ngừng liếm qua khoang miệng, lần này không nếm mặn như hôm qua nữa, trực tiếp bỏ bột ớt vào, còn cẩn thận điều chỉnh giống như nước sốt cà chua.

Draco lập tức hiểu rõ, giả dạng như không có việc gì cúi đầu ăn. Hương vị thật bình thường.

Harry điều chỉnh nét mặt đau khổ xuống dưới, trong lòng ân cần hỏi thăm con chồn kia n lần, điển hình của kẻ ăn khổ mà không nói được.

Snape còn không hiểu sao? Hóa ra hai tên nhóc này đã âm thầm đấu đá nhau.

Không phải chỉ hơi khó ăn.

Harry gắng gượng tiếp tục gắp mì vào miệng.

Snape không quản, con nít gây chuyện phải tự mình chịu hậu quả.

Không khí bữa ăn sáng đặc sệt lại.

Draco càng xác định phán đoán của mình, Daniel cũng không phải người không thể trêu vào, chẳng qua chỉ là một phù thủy Muggle chiếm được hảo cảm của cha đỡ đầu mà thôi.

Đột nhiên, sắc mặt Snape căng thẳng, dấu hiệu Hắc ám trên cánh tay y đột ngột cháy bỏng.

Chúa tể Hắc ám triệu tập y, ngay bây giờ?

Snape đứng lên: “Có việc ra ngoài một chút.”

“A?” Harry há mồm, đầu lưỡi tiếp xúc không khí làm vị cay càng cay xè.

Snape vội vàng rời đi.

“Ôi....” Harry căn bản không kịp ngăn cản.

Draco đột nhiên cảm thấy không muốn ăn nữa, ánh mắt xám thoáng lướt qua một tia thống khổ.

Mặc dù không biết nguyên nhân nhưng Harry cuối cùng cũng không cần ăn tiếp, cậu bưng đĩa thức ăn lên đổ hết vào thùng rác, sau đó quay đầu lại: “Malfoy tiên sinh, cậu nên rửa chén.”

“Cái gì?” Draco có chút không hiểu.

“Không thể ăn không ngồi rồi.” Harry nói đạo lý.

Draco nhìn về phía thiếu niên đang nói chuyện với mình, Daniel đang nói thực? Xác nhận xong, biểu tình trên mặt Draco trở thành không thể tin nổi, cậu cười lạnh: “Mày dám nói như vậy?” Cha đỡ đầu của cậu rất có thể đã bị Chúa tể Hắc ám triệu đi, hiện tại cậu phải ở đây bàn về việc lông gà vỏ tỏi này?

“Đương nhiên, cái này gọi là chia sẻ trách nhiệm.” Harry tích cực, vì cái gì cậu phải nấu cơm cho Malfoy ăn, đâu phải có giao tình gì.

Gương mặt u ám, Draco kéo ghế, ánh mắt sắc bén như dao: “Cút ngay, máu bùn.”

Harry nghe vậy trừng mắt: “Mày nói cái gì?”

“Mày không có nghe sai, máu bùn ngu xuẩn.” Draco quay đầu bước đi, đồ đạc đồ đạc hoàn toàn không có chút năng lực, cha đỡ đầu rút cuộc vì cái gì để loại người này ở bên cạnh, ấn tượng của Daniel với Draco hoàn toàn rơi xuống đáy cốc.

“Đáng giận!” Harry vung một quyền đâm qua, người sau nhanh nhẹn né tránh.

Tâm tình Draco vốn đã không tốt, đơn giản quay đầu đánh đấm với đối phương.

Bình bình bang bang, chén đĩa, bàn ghế trong phòng ăn toàn bộ đổ vỡ, hai người đánh đấm một hồi té ngã trên mặt đất, sau đó vẫn tiếp tục lăn tròn bám lấy nhau, âm thanh bang bang vang lên không ngừng.

.....

Trang viên Lestrage, căn cứ tạm thời của Voldemort, mặc dù phong thái không bằng trang viên Malfoy, nhưng đang trong thời gian Bộ Pháp Thuật kiểm tra gay gắt, ở đó không có lợi.

Snape thanh không đại não, đôi mắt đen bảo trì trạng thái trống rỗng sau đó tiến vào.

Đại sảnh âm u, Voldemort đang ngồi trên vị trí cao nhất, con người hẹp dài tràn ngập hơi thở nguy hiểm, Snape cúi đầu, dư quang đã kịp thời nhìn rõ quang cảnh xung quanh, Bellatrix vui sướng đứng ở vị trí gần Voldemort nhất, tiếp đó là một hàng tử thần thực tử hèn mọn cúi đầu, trong đám người, người hấp dẫn tầm mắt của Snape nhất chính là Narcissa——cô ta không phải tử thần thực tử, người phụ nữ tóc vàng nghiêng đầu nhìn y một cái lập tức cúi đầu như trước.

“Chủ nhân.....” Âm điệu không có chút tình cảm vang lên, Snape khom thắt lưng.

“Severus, nghe nói người nghe theo mệnh lệnh của Dumbledore?” Nam nhân không có tóc phát ra âm thanh tê tê, ngón tay dài mảnh không chút huyết sắc vuốt ve đầu xà Nagini.

“Thuộc hạ hoàn toàn tuân theo lệnh chủ nhân an bài.” Snape không chút hoảng hốt.

“Nói vậy!” Bella lập tức kêu lên chói tai: “Chủ nhân, hẳn bây giờ chính là tay sai của lão Dumbledore.”

“Đúng vậy, ta an bài người tới bên cạnh Dumbledore làm gián điệp, bất quá cũng muốn biết, nhiều năm như vậy, người rút cuộc đứng ở bên nào?” Ánh mắt nam nhân híp lại, chỉ còn một khe hở, Nagini đồng bộ cũng híp mắt.

“Lòng trung thành của thuộc hạ chưa bao giờ thay đổi.” Snape càng cúi thấp đầu hơn.

Im lặng ngán ngùi, phần lớn tử thần thực tử đều chìm vào sợ hãi sâu sắc, gần đây chủ nhân thường hỉ nộ bất thường.

Voldemort nâng cằm, phát ra tiếng cười trầm thấp, tựa như sung sướng, đột nhiên hắt ngừng lại: “Hội Phượng Hoàng gần đây thế nào?”

“Từ... trận chiến trước đó không lâu, bọn họ vẫn phòng bị, vẫn chưa có sắp xếp khác.” Snape lập tức trả lời.

“Nga nga, thất bại lần đó.....” Ngử khí Voldemort đột ngột thô bạo: “Tra tấn!”

Snape cắn răng.

“A——” tiếng thét thống khổ vang lên từ bên cạnh y, là âm thanh nữ giới.

Chú ngữ đánh lên người Narcissa Malfoy.

Ánh mắt Snape lóe một chút, tiếp tục bảo trì im lặng.

Giây dụa, vắn vẹo, thét chói tai.

“Narcissa, tên chồng vô năng của ngươi làm ta thực sự tức giận.” Voldemort đình chỉ chú ngữ.

Người phụ nữ cả người đầm đìa mồ hôi ngồi dậy khỏi mặt đất, run rẩy quỳ xuống.

“Draco ở đâu?” Voldemort thu hồi đũa phép, đầu ngón tay tiếp tục chơi đùa trên đầu đại xà.

“.....ở nhà.” Âm thanh Narcissa vì thét chói tai mà có chút khàn khàn.

“Vì chủ nhân mà cống hiến sức lực là vinh quang vô hạn của Draco.” Bella không hề để tâm tới trạng thái của em gái, ngược lại đề nghị: “Chủ nhân cứ việc phân phó.”

Narcissa hoảng sợ nhìn về phía người chị ruột.

“Úc?” Voldemort lại phát ra tiếng cười âm trầm: “Ngươi không muốn?”

“Không, đương nhiên nguyện ý.” Âm thanh Narcissa vẫn run rẩy: “Chỉ là nó còn quá nhỏ, sợ phá hủy đại sự của chủ nhân.”

“Severus, ngươi nghĩ thế nào?” Voldemort có vẻ tùy ý hỏi.

“Thứ cho ta nói thẳng, dưới mắt Dumbledore nếu Draco có hành động chỉ sợ sẽ đứt dây động rừng.” Snape trợ giúp Narcissa.

“Nói rất đúng, quả nhiên biết suy nghĩ cho đại nghiệp của ta.” Voldemort khen ngợi vỗ tay, cùng lúc đó âm điệu cũng trầm xuống: “Nhưng mà, nếu Draco ngay cả chút năng lực cũng không có thì có thể phục vụ gì cho ta?”

Snape không dám nói tiếp nữa, y nghe được Voldemort có ý muốn sai Draco đến trừng phạt Lucius.

“Narcissa, lần họp sau mang Draco đến đây.” Voldemort dứt khoát.

“.....dạ, chủ nhân.” Một giây sau, Narcissa trả lời.

Snape tránh được một kiếp, Chúa tể Hắc ám chỉ thản nhiên phân phó y tiếp tục chú ý hướng đi của Dumbledore cùng Hội Phượng Hoàng.

Biểu tình Narcissa đỡ hẳn, lúc trở về Snape bắt được cơ hội túm lấy cô, người phụ nữ mang biểu tình tang thương miễn cưỡng lộ ra tươi cười: “Severus, đừng hỏi cũng đừng nói gì cả, làm ơn.”

Ánh mắt Snape trở nên phức tạp, thả tay, theo sau Narcissa rời khỏi.

Hoàn

48. Chương 48: Thật Thật Giả Giả

Nếu Draco đi nhất định sẽ bị đóng dấu ấn.

Nếu không đi, Narcissa không thể ăn nói, tỉ lệ Chúa tể Hắc Ám trực tiếp giết chết cô ta là 100%. Snape bắt lực, nhưng y phải giữ kín được bí mật này sao?

Hay là.....

Theo khẩu khí của Narcissa, có vẻ cô ta đã có phương án giải quyết. Narcissa sẽ không dễ dàng từ bỏ sinh mệnh của mình, nếu không có cô ta, Draco hiện tại không thể chống đỡ được gia tộc, điều này cô ta rõ hơn bất cứ ai.

Snape đau đầu, trong nhà y bây giờ lại còn hai tên dở hơi.

Về tới nhà, trong nhà thực im lặng, trong phòng khách không có ai, Snape cảnh giác quét mắt một vòng, đột nhiên hình thấy chén bát vỡ vứt trong thùng rác, còn có mì sợi, Snape lập tức nhìn về phía bàn ăn, trên bàn rất sạch sẽ, mặt đất cũng vậy, không có gì bất thường.

Snape lập tức đi lên lầu, gõ cửa phòng con đỡ đầu.

Cửa phòng lập tức được mở ra, đón chờ y là một gương mặt lo lắng, đúng là một gương mặt đặc sắc với những vết bầm xanh tím, khóe miệng còn có vết máu: “Mẹ của em có khỏe không?” Draco chỉ chú ý tới an nguy của mẹ mình.

“.....cô ta không tới.” Snape nói dối, y nhìn thấy đứa nhỏ nhẹ nhàng thở ra, một lúc sau mới hỏi: “Sao mặt lại thế? Daniel đâu?”

“Nó về rồi.” Draco tức giận nói.

“Ta nghĩ người sẽ không ấu trĩ đến vậy.” Snape nhìn chằm chằm gương mặt đầy thương tích của cậu bé quý tộc bạch kim, quở trách.

“Nó mới ngây thơ, cái gì cũng không biết?” Draco bất bình: “Thân phận, lập trường, còn những điều khác nữa?”

“Người nói gì với hắn?” Mặt Snape trầm xuống.

“Không có, một phù thủy Muggle, em có thể nói gì.” Draco nuốt từ máu bùn xuống.

“Draco, ta hi vọng các người có thể hòa bình ở chung.” Lời nói Snape mang theo vài phần thành khẩn: “Nếu hắn còn tới.”

“.....em.....” Draco dùng sức lau miệng, ẩn nhẫn hết nửa ngày mới nói: “Em sẽ cố gắng.”

.....

Harry trong một khoảng thời gian ngắn không ra khỏi cửa, gương mặt cậu đồng dạng cũng rất đặc sắc, xanh xanh tím tím, chú Sirius thì cứ ôm cậu khư khư không chịu buông, Harry bịa chuyện nói là lúc ra ngoài tản bộ bị mấy tên du côn gây chuyện. Đây không phải không có khả năng, Harry trước đây không lâu đã gặp chuyện này, tuy rằng đám rắc rối đó do Dubley cầm đầu.

“Ai.....” Harry rầu rĩ thở dài, nhà cũ Black hiện giờ đúng là trước có sói sau có cẩu, hết lời khuyên bảo Harry, cậu làm cách nào cũng không thoát đi được, nếu cậu nói cho bọn họ mình muốn đi gặp hai Slytherin, trong đó một người còn là Malfoy, như vậy thì càng khó phải nói, Harry đành phải từ bỏ.

“Chắc chắc, trị an giới Muggle thực kém cỏi, con phải cẩn thận một chút nhá Harry.” Trong phòng khách, bà Molly vừa xếp đĩa vừa nói chuyện với Harry đang thần thờ, bà cũng không biết Harry bị thương vị chú Remus có tạo một bùa ảo ảnh trên mặt cậu, trước mắt chỉ có cha đỡ đầu và người sói biết chuyện này.

“A?” Harry giả vờ như đang chăm chú lắng nghe.

“Đây này, ngẫu nhiên xem báo chí Muggle cũng tốt.” Bà Molly đi tới bên bàn trà, cầm theo một tờ báo đưa tới trước mặt Harry: “Không nên tùy tiện ra ngoài, bên ngoài không an toàn.”

Bà Molly nói vọng vội vàng tiến vào lò sưởi âm tường, trang trại Hang Sốc vẫn còn rất nhiều người phải chăm sóc, mấy ngày này bà đúng là người vất vả nhất, lúc trước còn có Tonks hỗ trợ, mấy ngày nay cô gái đáng yêu kia phải quay về nhà.

Trên báo đăng một sự kiện tập kích nhỏ, phát sinh vào ban đêm, nạn nhân là các tên côn đồ thường bắt nạt trẻ vị thành niên, vết thương trên cánh tay được xác minh là bị dã thú cắn phải, cảnh sát Anh quốc kêu gọi mọi người phải chú ý an toàn khi ra ngoài. Ánh mắt Harry hoàn toàn ngây dại, một cái đầu rám nắng lộ ra bên vai cậu, quét về phía tờ báo.

“Sirius!” Người sói gầm lên, dễ dàng tóm lấy lỗ tai nam nhân đang chuẩn bị chạy trốn.

“Ngao ngao ngao.....” Nam nhân cao lớn hô đau.

“Đến bây giờ mà cậu vẫn nháo loạn sao!” Remus vô cùng tức giận, lực đạo trên tay không hề nương nhẹ.

“Ngao ngao ngao.....” Sirius ủy khuất kêu: “Dù sao cũng chỉ là mấy tên côn đồ.....”

“Cậu còn nói!” Gần tới ngày trăng tròn, tính tình người sói thực táo bạo: “Trước kia cậu có kém bọn họ bao nhiêu, sao cậu không tự mình biến thành xác ướp mà ném vào St Mungo đi!”

Harry không phải ngu ngốc, cậu nhìn thấy danh sách người bị hại không khỏi áy náy, cậu chỉ thuận miệng bịa chuyện nhưng đã hại không ít người: “Sirius, con.....”

Nam nhân thực sự trốn không được ma trảo của người sói, cuối cùng đành phải tung tuyệt chiêu, cơ thể lóe lên biến thành đại cầu chuồn tới bên người Harry.

Remus vừa tức giận vừa buồn cười, xụ mặt nói: “Sirius, cậu phải đảm bảo sau này không được làm chuyện như vậy nữa.”

Đại cầu phát ra âm thanh lều bầu, gác cái đầu dài trên đùi Harry.

Harry dùng sức nhu nhu đầu chó: “Việc này cho qua đi, có được không?”

Đại cầu cọ cọ lòng bàn tay con đỡ đầu của mình.

Remus lắc đầu thở dài, nhiều năm như vậy rồi, tính tình bộp chộp như cầu của Sirius vẫn không thay đổi chút nào, cứ làm cản bất chấp hậu quả.

.....

Snape tương đối rảnh rỗi, thiếu đi màn đối nghịch của Draco cùng Harry, phần lớn tinh lực của y cũng chỉ đặt vào buổi tối, lúc nói chuyện với Harry qua quyển nhật ký, nhóc con này rất cẩn thận tìm từ, thường thường tìm hiểu hai ba câu về Draco, biểu lộ rằng cuộc đánh nhau lúc đầu cũng chỉ là chuyện ngoài ý muốn.

Snape đương nhiên không có khả năng tự đi nấu cơm hay v.v....., nếu không phải cần chăm sóc Draco, y thậm chí ngay cả siêu thị cũng lười đi, bắt qua con đỡ đầu luôn sống trong sung sướng trong hoàn cảnh này cũng rất thức thời, đối với một ngày ba bữa cơm không hề có ý kiến. Đương nhiên, Snape không biết, ở một mặt nào đó Draco thực sự tưởng niệm tối thiểu niên đánh nhau với mình, ít nhất tay nghề người nọ cũng không tồi.

Hơn nửa tháng sau, Snape lại tham gia cuộc họp mặt của tử thần thực tử.

Địa điểm vẫn không thay đổi, trang viên Lestrangle, con người không đổi, vẫn là đám người đó, chính là có thêm.....

Snape che dấu ngạc nhiên, bất động thanh sắc đứng ở một góc, trừ bỏ Voldemort vẫn luôn đóng vai trò nhân vật chính, thì hôm nay diễn viên chính có lẽ chính là thiếu niên tóc vàng đứng bên phải Narcissa——kia chính là con đỡ đầu về mặt lo lắng nhìn theo mình xuất môn 30 phút trước.

Không, đó không phải Draco.

Snape cúi đầu suy đoán, như vậy đó là ai?

“Mọi người đã tới đông đủ, tốt lắm.” Voldemort chậm rì rì mở miệng: “Draco, người đang.... run rẩy sao?” Giống như một con mèo đang đùa giỡn con chuột, Voldemort mỉm cười khàn khàn.

“Không.....” Không gian im lặng quá mức dường như có thể nghe thấy âm thanh thiếu niên nuốt nước miếng: “Tôi chỉ.....”

“Xin chủ nhân tha thứ, Draco vẫn chưa hiểu chuyện.” Người phụ nữ tóc vàng vội vàng quỳ xuống.

“Ta cần chính là lòng trung thành.” Voldemort không so đo.

“Xin chủ nhân ban vinh quang cho Draco.” Bella quỳ gối xuống, trên mặt mang theo biểu tình điên cuồng.

Snape đột nhiên cảm nhận được một tầm mắt bắn về phía mình, vừa nhấc đầu lên liền thấy Chúa tể Hắc ám đang nhìn mình.

“Severus, người thấy thế nào?” Lại một lần dò hỏi.

Snape biết lời nói của mình có thể gây ra tác dụng gì, y khiêm tốn cúi người: “Tất cả nghe theo chủ nhân an bài.”

“Chủ nhân.....” Thần sắc Narcissa có phần kích động: “Draco, nó vẫn chỉ là một đứa nhỏ, vẫn chưa thể đảm nhiệm nhiệm vụ của chủ nhân, nó....”

“Tôi có thể làm được!” Thiếu niên bạch kim đột nhiên lên tiếng, tức giận trừng mắt nhìn mẹ mình một cái, giống như đang bị giành đi vinh quang của mình.

“Tốt lắm.” Voldemort nói, phía dưới lập tức yên tĩnh: “Tốt lắm, Draco, ta thực thường thức người, rất thường thức.” Nam nhân có đôi mắt đỏ rực như máu đi tới trước mặt thiếu niên, cậu lập tức quỳ xuống.

“Đưa tay người ra.” Quyết định của Voldemort không có gì thay đổi được.

Ánh mắt Snape chăm chú quan sát, thiếu niên sắc mặt tái nhợt hơi run rẩy nhưng vẫn đưa tay tới trước, Narcissa che miệng phát ra âm thanh ầm ầm, biểu tình hay động tác của bọn họ đều phụ hợp tới tình cảnh cùng thân phận hiện tại.

Cẩn thận suy nghĩ.

Snape trừng mắt nhìn dấu hiệu của Chúa tể Hắc ám chậm rãi khắc vào cánh tay trắng nõn đến mức tái nhợt.

Trong khoảnh khắc dấu hiệu được khắc vào, Chúa tể Hắc ám sẽ nhìn thấy chữ ký pháp thuật, nói cách khác đây không chỉ là vấn đề giả dạng, không chỉ giả thành Draco còn phải có năng lực thay đổi chữ ký pháp thuật của mình trong một thời gian ngắn, Snape không nghiên cứu về vấn đề này, nhưng y biết chỉ có phù thủy am hiểu ma thuật cổ đại mới có thể làm được.

Chết tiệt, y đáng ra phải đoán được từ sớm! Trừ bỏ Narcissa còn ai có thể làm được chuyện này!

Bất luận là một Black hay là một người mẹ, Narcissa luôn có được sự cương quyết mà ngay cả Malfoy cũng không bằng, đây cũng là một trong những nguyên nhân Lucius mê đắm người phụ nữ này.

Nếu Draco là Narcissa giả trang, như vậy Narcissa đang đứng ở đây là ai?

Snape mím môi, mày nhíu chặt, một người có đủ can đảm để đứng ở đây, hơn nữa còn hiểu rõ Narcissa đến mức có thể giả dạng, cục diện trở nên vô cùng phức tạp.

Sau khi cuộc họp kết thúc, thiếu niên bạch kim đơn độc lưu lại.

Snape không lo lắng về chuyện này lắm, Narcissa mặc dù sợ hãi Chúa tể Hắc ám, nhưng cô ta biết tiến thoái, rời khỏi trang viên ánh mắt Snape có chút hoảng hốt nhìn Narcissa giả, sau đó quay đầu đi.

Đường Bàn Xoay.

“Mẹ thế nào.....” Vừa vào cửa, Draco thực sự đã xông tới, điều cậu lo lắng trước sau chỉ có một.

Narcissa a Narcissa, đây là nan đề người quảng cho ta sao?

Về mặt Snape âm trầm không nhìn ra được biểu tình, vì đứa con mà tiếp nhận dấu hiệu Hắc Ám, như vậy đứa con này nên làm cái gì bây giờ?

“Cô ta.... rất an toàn.” Snape tránh ánh mắt con đỡ đầu, tiến vào phòng khách.

Draco đuổi theo sau: “Có phải xảy ra chuyện gì không?” Thiếu niên nhảy bèn phát hiện có điểm không thích hợp.

“Cô ta sẽ tự mình nói với người, nếu có chuyện cần thiết.” Snape phát tay tỏ vẻ dửng dề tài này ở đây.

Draco không thể cứ tiếp tục mù tịt như vậy, nhưng Snape không có cách nào nói ra, những lời này cho dù là một người luôn tàn khốc như y cũng nói không nên lời.

Hai ngày sau, một con cú mèo ướm sừng lão đảo bay vào qua đường cửa sổ, Snape hồ hững nhìn con đỡ đầu vội vàng mở thư tín, giấy da cao cấp, trên bao bì còn dính gia huy Malfoy, là một lời nhắn gấp mặt, có vẻ Narcissa cũng hiểu được chuyện này không thể giấu Draco.

Bên ngoài đột ngột đổ mưa tầm tã.

Snape nhìn theo con đỡ đầu khẩn trương cầm dù chạy ra ngoài, cánh cửa đóng sầm lại.

Đôi mắt đen lập tức lưu chuyển quang mang phức tạp, trái tim Snape chùng xuống.

Hoàn

49. Chương 49: Chuyện Cũ

Thời gian giống như ngưng đọng.

Snape không muốn động đây, khẽ xoa dấu hiệu trên cánh tay, hơi thở tràn ngập bức bối, bởi vì đeo cái này nên y hiểu rất rõ nó có ý nghĩa gì, hắc ám, máu tươi, tuyệt vọng, tương lai mờ mịt, bây giờ rõ ràng đang là tháng 8 nhưng Snape lại cảm thấy lạnh lẽo.

Không biết qua bao lâu, cửa lớn phát ra tiếng động Snape lập tức tỉnh ngủ.

“Mưa lớn quá!” Âm thanh khe khẽ, bước chân cũng lẹ làng, lẹ xep chạy vào trong: “Tôi lau mặt đã.” Vừa nói bóng dáng thiếu niên vừa vọt vào phòng tắm.

Là Harry Potter.

Không thể không nói, Potter luôn biết lựa chọn cơ hội thích hợp nhất để xuất hiện, hơn nữa vừa có mặt không khí căn phòng lập tức thay đổi trong nháy mắt.

Con cẩu dẫn kia lại chạy đi đâu rồi. Snape thầm mắng trong lòng, nếu không phải như vậy sao Harry rảnh rồi mà chạy tới đây.

Harry vội vàng trang điểm lại vết sẹo trên trán, cuối cùng nhà cũ cũng có lúc vắng lặng, Sirius vội vã chạy đi làm việc riêng, cậu mặc kệ trời đang mưa to chạy ào tới đây, trời mới biết mấy hôm nay cậu lo lắng cỡ nào.

Hóa trang xong, Harry nhìn mặt gương kiểm tra thêm một lần mới đi ra: “Tôi đem tới này.... có cả phần cho cậu ta.” Lời nói có chút không tình nguyện, Harry ngồi xuống bên người bạn trai, cầm lấy hộp giấy mình đem theo đặt lên bàn trà.

Cắt miếng bánh gato thành hình tam giác.

Oh, 31 tháng 7, là sinh nhật Harry. Lúc này Snape mới nhớ tới chuyện vài ngày trước.

“Ừm, gần đây có sinh nhật bằng hữu nên tôi có chừa lại một chút.” Harry ẩm ờ giải thích: “Có bỏ thần chú giữ tươi, ăn ngon lắm.”

Harry nhìn lên phía lầu.

“Nó không ở nhà.” Snape thản nhiên nói.

Ánh mắt Harry rõ ràng vui sướng hơn hẳn: “Vậy anh ném thử trước đi?”

Snape không có cảm giác thèm ăn nhưng vẫn miễn cưỡng cắn một ngụm.

“Có chuyện gì sao?” Harry cẩn thận hỏi.

“Không có gì.” Snape lắc đầu, y thiếu chút nữa đã quên mất Harry rất giỏi quan sát sắc mặt.

“Thật sao?” Thiếu niên nhích tới gần, mang theo hơi thở ấm áp vây xung quanh.

Quan tâm cùng ấm áp, trong nhất thời Snape cơ hồ không thể cự tuyệt được rốt cuộc chính là bản thân Harry, hay chỉ là ánh sáng mà y luôn hướng tới.

“Vậy để lại ăn sau đi.” Harry biết bạn trai mình không thích đồ ngọt, nhưng dù sao bánh mừng sinh nhật mình cũng phải để đối phương nếm thử một chút, cậu đặt bánh vào hộp, đem vào nhà bếp đặt trong kệ chén, thuận tiện đánh giá một phen, trừ bỏ góc tường có vài hộp mì ăn liền thì không còn nguyên liệu nấu ăn gì.

Người này thực sự làm cậu lo lắng, tuy rằng nhìn qua khí sắc vẫn rất tốt.

Cầm lấy bàn chải, Harry bắt đầu chà rửa cái chảo lớn bám đầy bụi, không được, mặc kệ mưa to thế nào nhất định phải lôi Allen ra ngoài mua chút rau quả tươi, sau đó còn phải đưa Allen tới mấy cửa hàng phục vụ tiệc đứng, cho dù cậu không tới được cũng phải đảm bảo vấn đề dinh dưỡng cho Allen, bất quá nói đi nói lại thì Allen ăn như vậy nhưng sao vẫn cao hơn mình nửa cái đầu a?

Đối với Malfoy, Harry không hề có chút hứng thú, con chồn đó không ở đây là tốt nhất.

Snape nâng tách trà lên uống một ngụm để tẩy đi hương vị ngọt lịm trong khoang miệng, tiếng mưa rơi có vẻ lớn hơn, y quay đầu lại phát hiện cửa không đóng, Potter là đồ hồ đồ, Snape vừa bước vài bước liền ngừng lại.

Con đồ đầu của y đã trở lại.

Người ướt đầm, tóc rũ xuống không thể thấy mặt. Những giọt mưa tí tách nhiều xuống từ những đầu ngón tay, Snape đương nhiên không hi vọng Draco sẽ nhớ chuyện mang dù về.

Bước đi nặng nề, xung quanh cơ thể vô cùng chật vật tràn ngập hơi thở thống khổ.

Từng bước từng bước, thiếu niên bạch kim đi tới, Snape có thể nghe thấy tiếng hít thở hỗn loạn của đối phương, lúc này Draco ngừng lại.

Snape không động đậy, cũng không nói chuyện.

“Rõ ràng cái gì anh cũng biết.....” Âm thanh to hơn, Draco vẫn không nâng đầu lên, cánh tay run rẩy của cậu bắt lấy tay Snape, chính xác hơn là tay áo đối phương: “Gạt tôi..... anh có biết bà đã làm gì không, đúng không, anh đã biết ngay từ đầu đúng không!”

Nói đến cuối cùng, âm thanh biến thành gầm khàn khàn, tựa như Draco đã dùng hết toàn bộ khí lực cả đời của mình.

Snape che dấu chuyện Chúa tể Hắc ám yêu cầu Draco là sự thật, về mặt khác, được rồi, có lẽ y cũng đoán được một phần, chỉ là chính y không muốn nghĩ nhiều mà thôi.

“Anh có nghĩ tới cảm giác của tôi không.....” Lúc đối mặt với mẹ, Draco cố gắng nhẫn nhịn không để mình khóc, nhưng hiện tại cậu thực sự không chống đỡ nổi, mẹ, người mẹ hiền lành ôn nhu đã thay cậu gánh vác hết tất cả, mà hiện giờ lại bảo với cậu tất cả chỉ vì hi vọng cậu không phải sống cuộc đời của một người đầy tớ.

Nhưng mà, mẹ phải làm sao bây giờ? Lừa gạt Chúa tể Hắc ám, còn mang dấu hiệu như vậy, nếu mẹ gặp phải chuyện bất trắc, Draco đời này tuyệt đối không thể tha thứ cho mình.

Draco quỳ rạp xuống mặt đất bật khóc, tiếng nức nở dần dần trở thành nghẹn ngào khóc ròng.

Lấn át cả tiếng mưa.

Harry đi tới, cậu không phải kẻ điếc. Cậu ngăn người, chưa bao giờ gặp qua Malfoy trong bộ dáng này, cứ như đang thương tâm cùng cực, cậu có chút không biết làm sao, tựa như mình đã nhìn thấy chuyện không nên nhìn.

Thiếu niên vẫn không hề phát giác trong phòng khách có thêm một người, cứ như trước chìm trong thống khổ của mình.

Snape đặt ngón trỏ lên môi, làm dấu với Harry.

Harry sưng sọt lui từng bước trở về nhà bếp, Malfoy làm sao vậy?

Mãi đến khi tiếng khóc vì kiệt sức mà trở nên yếu ớt, Snape mới đỡ con đỡ đầu đứng dậy, cuộc sống chính là như vậy, đứa nhỏ này phải tự mình trưởng thành.

Thiếu niên không hề cảm kích, cậu gạt bỏ cánh tay y, gian nan đứng dậy lao đảo lên lầu, cuối cùng biến mất sau cánh cửa phòng ngủ.

Draco cần thời gian, Snape có thể hiểu được.

“Cái kia.....” Harry tìm được âm thanh của mình: “Cậu ta.....”

Harry có một bụng nghi vấn, thậm chí còn có chút lo lắng, cho dù cậu và Malfoy bất hòa cỡ nào, nhưng Malfoy làm cậu xuất hiện sự cảm thông không thể giải thích được, Harry cũng không phải người thích bỏ đá xuống giếng.

“Cứ coi như không biết.” Snape thần nhiên nói.

“Nhưng mà.....” Harry liếm môi, ý đồ muốn tiếp tục đề tài này.

“Nó không có vấn đề gì, nếu mắt của người không có vấn đề, ta nghĩ người tự mình nhìn được.” Snape tiến lên trước, ánh mắt đen sâu sắc nhìn cậu bé đang lúng túng.

Harry giật mình.

Bề ngoài của Slytherin luôn chói lọi, nhưng thật sự không có mấy ai chân chính sống khá giả, đối diện với đứa nhỏ đang chờ ra như một đứa ngốc, Snape cười khổ trong lòng, đến tận cùng là Slytherin dấu điểm quá sâu, hay Gryffindor không chịu nhìn sâu hơn, bất quá, nói thế nào thì Slytherin cũng chán ghét sự thấu hiểu từ Gryffindor.

Harry ở đây chỉ là một chuyện ngoài ý muốn mà thôi, duy nhất.

“.....còn anh?”

Snape mở to mắt, nhóc con chết tiệt tự nhiên nhào tới ôm lấy, cảm giác trên vai y.

Trong lòng Harry luống cuống, vì Malfoy, cũng là vì Allen cũng là Slytherin, cậu không phải xem tất cả mọi chuyện quá đơn giản, chiến tranh không dễ dàng như vậy. Harry thực bất an, lúc đám người Sirius nghị luận thời cuộc, khi bọn họ mắng tử thần thực tử hay đề cập tới Slytherin cậu đều cảm thấy không yên lòng.

Quan hệ của Allen và Malfoy rất chặt chẽ làm bất an của cậu cứ không ngừng thăng cấp, nhưng khi mình thân thiết với Allen lại làm những bất an đó hoàn toàn tan biến: “.....tôi có làm anh thêm phiền phức không?” Harry mơ hồ cảm nhận, lúc trước Allen muốn xóa trí nhớ của cậu có lẽ vì không muốn chính mình phải lâm vào cục diện phức tạp.

Lúc Harry là Daniel, tựa hồ có thể đánh trúng nơi mềm yếu nhất trong lòng Snape.

“Không có.” Snape cứng nhắc trả lời, y đã sớm quen với thể chất phiền phức của Potter.

Hôm nay, Harry ngây ngốc không bao lâu thì trở về, không khí ngọt ngào nói cho cậu biết, Allen muốn yên tĩnh một mình, như Malfoy, cũng như chính cậu.

Tương lai của bọn họ ở đâu? Harry đột nhiên cảm thấy hoang mang, dù sao ngay cả tên của mình cậu cũng không dám nói ra.

.....

Snape không biết cách an ủi người khác, chuyện này đối với y mà nói thực sự là một kỹ năng với độ khó cực cao, chính là, y biết mình nên kéo Draco đứng dậy, đây cũng coi như là trách nhiệm của cha đỡ đầu.

10 giờ tối, Draco tự nhốt mình trong phòng suốt mười mấy tiếng, Snape mở khóa tiến vào.

Thiếu niên bạch kim rúc mình trong một góc giường, hai tay bó chặt gối, đầu chôn giữa hai chân, mái tóc xinh đẹp không còn thần thái như xưa, sàng đan ẩm ướt, quần áo vẫn còn ướt bó sát vào cơ thể thiếu niên, độ ẩm trong phòng quá lớn, quần áo tự nhiên không thể khô nổi.

Snape nhẹ nhàng làm một thân chú khô ráo.

Thiếu niên vẫn không nhúc nhích như trước.

Việc này quả thực đã kích quá lớn với đứa nhỏ này.

“Mẹ người làm ra quyết định như vậy bởi vì cô ta biết mình có thể xử lý được những rắc rối tiếp đó.” Snape ngồi xuống chiếc ghế trong phòng: “Cô ta không phải một người làm việc lỗ mãng.”

Thiếu niên rút cuộc cũng có phản ứng, cậu hơi ngẩng đầu lên, dưới ánh đèn có thể nhìn thấy ánh mắt xám mang theo thống khổ: “Xử lý cái gì? Cha nói cho tôi biết mẹ có thể đối phó người kia sao? Hoàn mỹ không chút dấu vết?”

“Tất cả đều vì tôi.” Draco khàn khàn thì thầm, mẹ chỉ vì mình mà tiến vào nguy hiểm như vậy, tất cả đều vì cậu.

“Cũng là vì chính cô ta, cô ta không thể chịu đựng việc người phải làm quân cờ cho người kia.” Snape biết vấn đề mấu chốt làm Draco không yên tâm nhất chính là an nguy của Narcissa, ngừng một chút, Snape tiếp tục: “Gia tộc Malfoy lựa chọn nữ chủ nhân theo tiêu chuẩn gì?”

A? Đề tài chuyển đổi nhanh chóng làm Draco nhất thời sững sờ.

Snape nhìn thẳng vào con đỡ đầu.

Draco nhớ lại giáo dục gia tộc, không chỉ từ cha, còn từ những tổ tiên trên bức họa. Gia tộc Malfoy trước nay đều là hôn nhân chính trị, quy tắc lựa chọn nữ chủ nhân đã là cố định: dịu ngoan, hiền lành, phục tùng an bài của chồng, thông minh dĩ nhiên rất tốt nhưng không cần có nhiều chủ kiến.

“Người không hiểu mẹ của mình, Draco.” Snape thông qua ánh mắt có thể suy đoán được suy nghĩ của đối phương: “Cô ta tuyệt đối không nhu nhược, nhiều thời điểm cô ta so với cha người còn kiên nghị hơn.”

Draco không tự chủ ngồi thẳng sống lưng, trong trí nhớ mẹ vĩnh viễn luôn ôn nhu mỉm cười dịu dàng, bất luận cha nói gì sẽ phục họa, trước mặt người ngoài trừ bỏ vẻ lạnh lùng vốn có của quý tộc thì không hề vênh vào hung hăng, nói đơn giản, trong giới quý tộc mẹ không thể nghi ngờ được xem là dịu ngoan nhất.

“Thời còn đi học, Narcissa đứng ở vị trí chủ tịch học sinh không phải vì thân phận Black, mà vì thực lực, tất cả môn học của cô ta đều đạt điểm O.” Snape nhớ lại, y thực sự rất khâm phục vị học tử này, thậm chí còn có phần hơn Lucius: “Trước lúc đính hôn, Lucius đánh giá cô ta rất cao, thậm chí còn có chút yêu thích, đối với một Malfoy mà nói, trình độ tình cảm như vậy đã có thể xem là xa xỉ, bọn họ ngầm lui tới với nhau, ta cũng không rõ lắm, bất quá sau khi Lucius tốt nghiệp, mời ta tới dự lễ đính hôn của hắn, vị hôn thê khi đó không phải Narcissa.”

“Cái gì?” Draco lần đầu tiên nghe được chuyện cũ của cha mẹ, cậu cảm thấy thật khó tin.

“Người kia chỉ thuận miệng nói Lucius nên chọn một Black để kết hôn, hiển nhiên lúc đó gia tộc Black cho rằng người Lucius nên cưới là trưởng nữ, cũng bởi vì so ra thì người kia thượng thức Bellatrix hơn.” Đó là hôn nhân chính trị trong giới quý tộc, hướng chi Chúa tể Hắc ám đã mở miệng, ai cũng không dám đề xuất vấn đề gì.

Vì thế lúc đó Lucius đồng ý, cứ việc Bella không phù hợp với tiêu chuẩn nữ chủ nhân của gia tộc Malfoy, cứ việc Snape nhìn ra được bạn tốt của mình có tình cảm với Narcissa.

Malfoy vì lợi ích gia tộc mà sinh, như vậy nam nhân tuyệt đối sẽ không vì một cô gái thông minh mà xung đột đến người khác, chung quy cũng chỉ là một nữ nhân mà thôi.

“Sau đó thế nào?” Draco cảm thấy phía sau mới là mấu chốt.

“Trong tiệc đính hôn, Narcissa mặc lễ phục hoa lệ đánh gãy nghi thức.” Đó là lần đầu tiên Snape biết được cô gái này chính là Black, một Black thuần chất kiên nghị, một Black sẽ vì tình yêu của mình mà đấu tranh tới cùng: “Cô ta nói với Lucius, nếu hắn thực sự buông tha cô, như vậy đừng mong có cơ hội thứ hai, cũng đừng mơ tưởng cô ta sẽ làm tình nhân ngầm của hắn.”

Lễ đính hôn ngày đó trở thành một trò hề, điều may mắn duy nhất chính là người tham dự rất ít, càng may mắn hơn là không hề có tay chân của Chúa tể Hắc ám, Bella cay độc giờ đưa phép lên công kích em gái ruột

mình, lại bị Narcissa bình tĩnh đánh ngã xuống đất, ba chị em nhà Black quả thực không có ai chịu quần mình bởi quy luật gia tộc, thời điểm đó Andromeda cũng vì tình yêu mà bị trục xuất khỏi gia tộc.

Cô gái tóc vàng dưới sự chỉ trích của cha mẹ vẫn không chút lùi bước, chỉ nhìn chăm chăm vào quý tộc bạch kim đang sợ ngây người, trong mắt không hề còn vẻ ôn nhu thường ngày mà tràn đầy kiên định, cô biết hôn sự này do ai định ra, cũng biết tình yêu này có bao nhiêu gian nan, nhưng cô không muốn từ bỏ, nếu cuối cùng nam nhân trước mặt này vẫn chọn lựa buông tha thì cô sẽ bỏ đi không chút nuối tiếc, bởi vì hắn không xứng đáng với cô.

Có những lợi ích khi bỏ lỡ có thể tìm lại, nhưng có những người, bỏ lỡ sẽ vĩnh viễn biến mất.

Nếu từ đầu Lucius đối với Narcissa là thích, như vậy Snape hiểu được, từ ngày đó bắt đầu, tình cảm của bạn tốt đã biến thành yêu, đây là nữ nhân cho dù hấn mất tất cả trở thành hai bàn tay trắng cũng phải theo đuổi, kết quả hai người kiên trì đảo qua đảo lại suốt nhiều năm mới kết hôn, khoảng thời gian đó đã nháo loạn không ít, nhưng lúc này, đó không phải trọng điểm.”

“Narcissa nhìn có vẻ không thích tranh đoạt, chính là cô ta có chính kiến của mình, tình yêu của mình, đứa con của mình, bất luận là ai chạm vào những thứ này, cô ta sẽ phản kích, hơn nữa còn vô cùng kiên quyết.” Snape nhìn thấy con đỡ đầu ngây ra, chậm rãi nói: “Đây mới là mẹ của người, Draco, cô ta là một phù thủy cường đại.”

Nói xong, Snape rời đi.

Hoàn

50. Chương 50: Bộ Mặt Khác Của Malfoy

Harry mất ngủ, suốt đêm lăn tới lăn lui không thể nào ngủ được, tiếng khóc xen lẫn trong cơn mưa của đối thủ một mất một còn cứ quanh quẩn bên tai, còn có gương mặt cứng nhắc của Allen cứ xuất hiện trong đầu, bên trong tựa hồ có có chút bất lực.

Harry không hiểu Slytherin, Allen là ngoại lệ duy nhất mà cậu biết, nhưng hiện tại có lẽ Malfoy cũng không phải như ngày thường cậu thường thấy, nhìn thấy một màn kia, Malfoy lại khóc? Hoặc đúng hơn là Slytherin lại khóc? Giới quý tộc khoe khoang Slytherin trong mắt Harry chỉ là một đám băng đá chanh chua vênh váo tự đắc, trừ bỏ gương mặt lạnh lùng thì không còn bộ mặt khác.

Bi thương và khóc là tình cảm của người thường, trong nhận thức của Harry, đây không phải những điều Slytherin sở hữu.

Harry rất dễ bị tình tự biến đổi của người khác ảnh hưởng, cậu nghĩ tới những lời Draco nói với Allen, trong lòng bắt đầu sinh ra một dự cảm bất an, đến tận cùng đã xảy ra chuyện gì?

Sáng sớm, Harry ăn xong bữa sáng bà Molly lưu lại, khéo léo từ chối lời mời tới nhà Weasley, sau đó vội vàng chạy tới Đường Bàn Xoay, nhân tiện còn ghé qua siêu thị mua tạp phẩm đông lạnh cùng trứng gà.

Thực trùng hợp chính là Harry vừa vào cửa liền bắt gặp thiếu niên bạch kim đang quay lưng với cậu chuẩn bị chế mì ăn liền.

“.....buổi sáng tốt lành.” Harry không được tự nhiên chào hỏi, giống như người lúc trước cùng đối phương đánh nhau tới bầm dập mặt mũi không phải cậu.

Động tác Draco ngừng lại, sau đó chậm rãi xoay người, dấu vết trên mặt đã được che dấu, duy trì tư thái như cũ, cậu nâng cằm sau đó chậm rãi di động xuống một góc, tỏ vẻ nghe được.

Chết tiệt, Harry kêu cầu nhàu trong lòng, bất luận thế nào thì Malfoy vẫn làm người ta chán ghét.

Harry bước nhanh qua đi vào phòng bếp, thuận miệng nói với bạn trai đang ngồi trong phòng khách: “Tôi có mua đồ ăn.”

Draco đồng bộ hướng tầm mắt mình về phía cha đỡ đầu, một buổi tối, cậu đã có thể bình tĩnh tự suy nghĩ, cậu không thể trách bất cứ ai đã giấu diếm, bọn họ đều suy nghĩ cho cậu, còn mẹ, cậu không thể phụ khổ tâm của bà, hối hận không thể giải quyết được vấn đề gì.

Snape yên lặng đặt mỳ ăn liền qua một bên, Draco ngồi xuống bàn ăn, làm ra động tác tương tự, phòng bếp truyền ra âm thanh lạch cạch, rất nhanh có hương vị lạp xưởng bay ra.

Bưng đĩa lạp xưởng không có mùi gì quái lại, Draco cắn một miếng nhỏ cho ra kết luận, hôm qua người ngày có ở đó sao? Trí nhớ Draco có chút mơ hồ, quên đi, nếu đối phương không chủ động nói tới cậu không không muốn nhắc tới hành động luống cuống của mình, duy trì tư thế tao nhã, Draco chậm rãi điều chỉnh công tác cắt lạp xưởng.

Tác phong quý tộc đã khắc vào xương tủy hoàn toàn phát huy tác dụng, với gương mặt hiện tại của Draco hoàn toàn không nhìn ra cảm xúc tiêu cực nào.

Nếu nói việc này làm Harry thoáng ngạc nhiên, như vậy sau đó, Malfoy cầm lấy chén đĩa thanh thật đi vào nhà bếp rửa thực sự làm cậu rung động, không thể không nói, lúc trước trong lời đề nghị của cậu ít nhiều cũng có phần trào phúng, một thiếu gia sống an nhàn sung sướng đi rửa chén? Cậu mới không tin, Harry biết trong nhà Malfoy không thiếu gia tinh.

Tiếng nước ào ào không ngừng, Harry vênh tai lên.

Không làm bể chén đĩa, Meilin, Malfoy còn lợi hại hơn Ron, Harry biết rõ, đừng nhìn gia đình Weasley nghèo túng như vậy, nhưng đám con cái trong gia đình Weasley không thể thoát ly khỏi pháp thuật làm việc nhà.

Thực sự phải nhìn với cặp mắt khác xưa.

Lúc thiếu niên bạch kim đi ra khỏi phòng bếp miễn cưỡng nhìn Harry, cậu mới hoàn hồn, đây có tính là tư thái của đối phương đã hạ xuống không? Hay là Allen đã nói gì đó?

“Phòng bếp không còn gì dư thừa.” Draco thản nhiên nói.

A? Harry không nắm được trọng điểm.

“Daniel, tôi nghĩ cậu cần đi ra ngoài mua thêm.” Vẫn là âm điệu lạnh nhạt như trước.

A? Harry lập tức bực bội, cậu đâu phải tới đây hầu hạ Malfoy.

“Tôi đi cùng.” Câu thứ ba giống như một cây gậy gõ lên đầu Harry, cậu ngẩn người, tình huống gì đây?

Quý tộc bạch kim quý giá của giới pháp thuật định hạ mình đi trên đường cái của giới Muggle? Thuận tiện còn tới nơi Muggle tụ tập mua bán mua đồ?

Snape xoay người đùa nghịch ngồi quặng của mình, xác minh mình không muốn bị quấy rầy.

Harry hoàn toàn ngờ ngạc cùng đối thủ một mất một còn ra khỏi cửa.

Draco ẩn nhẫn chán ghét đối với Muggle, cẩn thận đánh giá hết thấy xung quanh, quan sát, cẩn thận quan sát, cậu dùng phương thức học tập của Slytherin, cha mẹ không cần biết trong tương lai cậu sinh tồn ở đâu, bọn họ chỉ quan tâm cậu có được tự do cùng vui vẻ, như vậy cậu cũng không thể tùy hứng nữa, nếu bắt đắc dĩ không còn đường lui, Draco không hi vọng mình không có năng lực thích ứng.

Draco im lặng ghi nhớ từ ngữ Daniel dùng để nói chuyện với Muggle, nhóc con này cư xử với người xa lạ đặc biệt rất ôn hòa, làm cái gì cũng không quên nói tiếng cảm ơn, so với lúc đối mặt với mình có thể nói là gương cung bệch kiêu.

Harry cảm thấy sợ, người nào đó cứ ở sau lưng nhìn mình chằm chằm, so với vẻ kèn kiệu còn làm người ta nổi da gà hơn, xung quanh toàn là Muggle vậy mà Malfoy không bùng nổ.

“Bên kia, đẹp trai ghê.....”

“Đúng vậy.....”

Harry rùng mình, cậu thấy bên kệ hàng bên cạnh, hai cô gái đang bàn luận về người phía sau cậu, các cô nàng đang bàn về Malfoy.

Harry nghiêng người nhìn lại, Malfoy hiển nhiên cũng nghe thấy lời bình luận, nhưng chỉ hơi nhú mồm một chút, không nói gì.

Hai cô gái còn đặc biệt đi một vòng như vô tình nhìn bọn họ, sau đó mới rời đi.

Harry nhin không được mà phỉ nhổ trong lòng, các người trong mắt Malfoy là nhân loại thấp kém, còn ở đây mà mê trai nói Malfoy đẹp? Thật sự là hai đứa ngu ngốc.

Malfoy đúng là có thể chất gây họa, đi dạo một vòng siêu thị, Harry cảm nhận sâu sắc chân lý này chính xác cỡ nào, khổng tước gây rối, nhất định là khổng tước có tiềm chất gây náo loạn! Harry rầu rĩ thầm hi vọng Malfoy nổi bão cho đám nữ sinh ngu ngốc này biết trên thực tế cậu hung ác cỡ nào, nhưng mà từ đầu đến cuối Malfoy không nói một tiếng.

Nghiêm khắc nói, biểu tình Malfoy rất ít dao động, cậu biểu hiện như một Muggle, một Muggle không thích nói chuyện.

Harry hút hút khí, chép chép miệng, không nói được chỉ đành đặc hết tinh lực vào việc chọn lựa thức ăn, cứ như vậy, rau cải cùng trái cây, thức ăn nhanh, đồ ăn vặt, đến cuối cùng tính tiền tới hai túi plastic.

Không đợi Harry lên tiếng Draco đã xách lấy một trong hai.

Harry chớp chớp mắt, Malfoy như vậy thực sự quý dị tới cực điểm! !

Hai người một trước một sau trở về Đường Bàn Xoay.

Draco phát hiện trong không khí lan tràn có gì đó rất thoải mái, nhìn nhận khách quan thì Daniel rất đơn thuần, tuy rằng không biết lai lịch nhưng tính tình thực tế đặc biệt bình dị gần gũi, một câu khái quát chính là đứa nhỏ được lớn lên dưới ánh mặt trời.

Khó trách cha đỡ đầu thích cậu ta.

Cũng khó trách cha đỡ đầu cái gì cũng không nói ra.

Bởi vì thích nên muốn âm thầm bảo vệ, để cậu ta rời khỏi hắc ám này, rời khỏi hết thảy phân tranh.

“Bằng anh với Galleons đổi thế nào?” Draco thình lình đặt câu hỏi.

“A?” Harry trừng to mắt, vẫn quay đầu lại trả lời: “Một Galleons bằng 5 bảng Anh, đổi ở Gringotts.”

“Ừm.”

Harry gào trong lòng, con chồn này hoàn toàn biến dị.

Harry nằm mơ cũng không nghĩ tới việc có thể hòa bình ở chung với Malfoy, cho dù là gương mặt giả cậu cũng không nghĩ tới. Nhưng từ hôm nay, Malfoy trở nên kỳ lạ thật sự ở chung rất tốt, tương đối..... hiền hòa, hơn nữa thỉnh thoảng còn hỏi một chút vấn đề về giới Muggle.

“Tôi nghĩ cậu không thích những thứ này.” Rốt cuộc, Harry cũng không ngăn được miệng mình, trong buổi chiều Allen có việc rời đi, cậu hỏi Malfoy: “Giống như cậu xem thường tôi vậy.” Nếu xem thường cậu, xem thường Muggle thì cần gì hỏi nhiều như vậy? Bình yên ở chung cũng không thể làm Harry có quá nhiều hảo cảm với Malfoy, trên người Malfoy có loại ngạo khí thủy chung không thay đổi, đây chính là vấn đề gây ra ngăn cách.

Draco nheo mắt, ánh mắt sắc bén.

Harry không thể lùi bước trừng qua, âm thầm siết chặt tay.

Không khí đóng băng, cơ hồ có thể ngửi được mùi thuốc súng.

Hơn mười giây sau, người dời tầm mắt trước là Draco: “Tôi chán ghét Muggle là không thể nghi ngờ.” Cậu không hề che dấu việc mình xem trọng huyết thống.

Harry siết tay càng chặt.

“Cậu cũng chán ghét tôi.” Draco cười lạnh: “Bất quá nếu chúng ta có thể vì cùng một người mà chịu đựng lẫn nhau, thì cậu cần gì cứ phải miệt mài theo đuổi vấn đề này? Về nghi vấn thứ nhất, đáp án cũng rất đơn giản, không thích không có nghĩa là tôi không cần hiểu biết.”

Harry nghẹn hơi ở ngực, sau một lúc lâu mới hỗn hển phun ra được.

Đúng vậy, nếu không phải vì Allen, cậu mới lười bận tâm tới Malfoy, cứ bỏ mặt như không thấy.

“Tôi phải đi rồi!” Lấy màn phơi bỏ vào giỏ, Harry đứng thẳng người nói: “Giúp tôi chuyển lời, nói tháng sau tôi lại tới.” Học kì mới sắp bắt đầu, chú Sirius nói cậu phải tới trại Hạng Sốc ở vài ngày, sau đó cùng bọn Ron đi mua sách, cứ vậy tới tận khai giảng, cậu sợ mình không có cơ hội tới đây.

Draco cắn môi, nhìn tên nhóc hầm hầm bước nhanh ra cửa.

Kì nghỉ hè này, điều duy nhất Draco không giải thích được chính là thái độ của cha đỡ đầu đối với người này, có lẽ cha đỡ đầu không đành lòng cự tuyệt?

Draco bước qua: “Này.....” Cậu gọi lại đứa nhỏ đã muốn đi ra khỏi cửa.

Harry u ám quay đầu lại.

“Cậu thực sự thích anh ta?” Draco cố gắng làm âm thanh mình nhu hòa hết cỡ.

Harry sững sốt, sau đó nói trong lòng, không liên quan tới chuyện của mày.

Một phù thủy Muggle, cha đỡ đầu nên hiểu được điều này phiền toái cỡ nào, Draco bình tĩnh nhìn Daniel, cậu cùng đứa trẻ này không có cái gọi là thù hận, gương cung bạt kiếm cũng chỉ vì những nhận thức vô lý của cậu ta: “Không cần tới nữa.”

“Cái gì?” Harry trợn to mắt.

“Nếu cậu thực sự thích anh ta thì mau rời khỏi đi.....” Không cần trở thành gánh nặng của cha, Draco chậm rãi nói hết lời: “Sau đó..... phải cố gắng sống sót.”

Draco đóng cửa, nhắm mắt lại. Hiện tại điều Slytherin không thể nói tới chính là tình cảm.

Hai ngày sau, Draco rời khỏi Đường Bàn Xoay quay về nhà.

Nhìn thấy mẹ, cái mũi vẫn nhịn không được cay xè: “Mẹ.”

Narcissa đáp lại đứa con vẫn là nụ cười ôn nhu như trước, tiếp đó là một cái ôm: “Hết thấy không có việc gì cả chứ?”

Darco buồn bực gật đầu, cậu sẽ cố gắng.

“Đúng rồi, còn có....” Người phụ nữ tóc vàng dẫn đứa con đi vào phòng trong: “Mẹ tặng cho con một sủng vật, lúc khai giảng phải nhớ mang theo.”

Sủng vật? Draco cảm thấy kỳ quái, trong nhà ngoại trừ khổng tước không hề nuôi con gì khác, hơn nữa khổng tước chỉ dùng để thưởng thức.

“A?” Draco nhìn thấy một con vật lớn nằm trên tấm thảm trải sàn liền luống cuống kêu thành tiếng: “Nó?!”

Đây không phải con đại cầu màu đen ở sau lầu đài sao? !

Hoàn

51. Chương 51: Bỏ Trốn

Lời nói của Malfoy như một cây gai bén nhọn chui vào lòng Harry, đâm cậu đau đớn.

Lúc đó cậu lại không dám mở cửa ra để truy vấn, dũng khí của Gryffindor trong nháy mắt tiêu tán. Nếu lời Malfoy nói là: “Mày là loại máu bùn dơ bẩn, mau tránh xa Allen một chút.” Có lẽ Harry có thể dùng loại khí thể tương tự mà đáp lễ, nhưng một câu kia của Malfoy “Phải cố gắng sống sót” lại làm đầu cậu trống rỗng, này so với lời nguyên rửa ác độc càng làm cậu hoảng sợ hơn.

Allen đến tốt cùng có bí mật nào, lại làm Malfoy cho rằng... bọn họ không hề có tương lai?

Đúng vậy, đây là kết luận Harry suy ra được.

Harry không trở lại Đường Bàn Xoay, cậu ngăn người cả đêm nhìn chăm chăm vào quyển nhật ký, một chữ cũng không viết được, Allen có trả lời nghi vấn của cậu hay không là một chuyện, nhưng trên thực tế chính cậu cũng sợ hãi, cậu không dám hỏi, cậu sợ chuyện mình và Allen trên thực tế không phải đơn giản như vậy.

Đây là trực giác, mà bình thường khi Harry có cảm giác này sẽ không có chuyện gì tốt.

Harry đứng hẹn tới trang trại Hang Sóc, mọi người trong gia đình Weasley nhiệt tình hoang nghênh cậu.

“Hắc, bồ tèo, bồ nên sớm tới đây mới đúng.” Ron nhào tới cho cậu một cái ôm.

Harry nặn ra một nụ cười thật tươi, cố hết sức làm mình tự nhiên, chính là đôi mắt đen thui đã bán đứng cậu.

“Lại không ngủ được sao?”

“Hermione?” Harry có chút giật mình.

“Mình tới sớm vài ngày.” Hermione nhường mi, Ginny đứng bên cạnh ngượng ngùng mỉm cười.

“Mau vào đi.” Bà Molly thân thiết kéo Harry, tựa như Harry là con trai út của bà.

Chào hỏi có lệ một chút, sau đó Harry, Ginny, Ron, Hermione lên lầu, cậu ở phòng của cặp song sinh, đây là bà Molly đã chuẩn bị, còn về cặp song sinh thì bọn họ đang ở cửa hàng Giởn ở Hẻm Xéo, khá bận rộn.

“Kì nghỉ này rất tuyệt vời phải không?” Ron rất hưng phấn: “Mình cá là chỗ của chú Sirius rất lớn, nghe nói tòa nhà kia rất cổ, những căn phòng cổ xưa luôn rất thần bí, bồ có thám hiểm chưa? Mẹ mình không cho mình tới đó chơi với bồ.”

“Cũng có.” Harry ứng phó.

Cộc cộc cộc.....

Không đợi Hermione lên tiếng, tiếng gõ cửa vang lên, sau đó một cô gái xinh đẹp động lòng người bưng ly tách tiến vào: “Uống chút nước hoa quả đi? Harry, rất vui được gặp cậu.”

Harry chớp mắt, đây là Delacour? Là cô gái Pháp Quốc kia?

“Không cần cô bưng, tôi cũng đang chuẩn bị đem vào.” Bà Weasley chợt xuất hiện phía sau Delacour, bộ sắc không mấy vui vẻ.

“Cô ở đây?” Harry hỏi xong liền cảm thấy mình có chút mơ hồ.

“Úc, đại khái cậu không biết đi, tôi với Bill chuẩn bị kết hôn.” Delacour hạnh phúc tuyên bố, sau đó tao nhã như một cơn gió xoay người rời đi, cùng lúc đó, mọi người ở đây ngoại trừ Harry đều quay đầu qua một bên.

“Mẹ chán ghét chị ta.” Ginny nhỏ giọng nói.

“Mẹ không chán ghét cô ta!” Molly thực ảo não: “Mẹ chỉ cho rằng bọn họ quyết định quá gấp gáp.”

“Thực tế là đã quen biết được một năm.” Ron quay đầu lại nói với Harry, bắt quá giọng điệu cho thấy cậu cũng không thích Delacour làm chị dâu của mình cho lắm.

“Kia cũng không nhiều, mẹ cũng hiểu vì cái gì lại vội như vậy, người-mà-ai-cũng-biết-là-ai-kia đã trở lại, mọi người đều vô cùng hoảng sợ, những chuyện vốn phải cẩn thận suy tính lại trở thành quyết định vội vàng, lần trước người kia nắm giữ quyền lực cũng vậy, mọi người bỏ trốn khắp nơi.....”

Bỏ trốn? Từ ngữ này đột ngột xông vào đầu Harry và không thể chui ra được, kế tiếp mọi người nói chuyện gì Harry cũng không nghe được.

“Harry? Harry?”

“Hả?” Harry giật mình, sau đó nhìn thấy Ginny và bà Weasley đã rời khỏi phòng, chỉ còn Ron và Hermione.

“Bồ tào, bồ sao vậy?” Ron nhú mày.

“A, mình chỉ hơi mệt chút thôi.” Harry mờ mịt đuổi người.

“Vậy bồ nghỉ ngơi trước đi.” Hermione kéo Ron, sau đó quay đầu lại mỉm cười sâu sa với Harry: “Ngày mai chúng ta nói chuyện tiếp.”

Harry nhin không được đỡ trốn, cậu còn nợ Hermione một lần gặp mặt với Allen.

Harry nằm trên giường, nhìn lên trần nhà, nghĩ đến Allen lồng ngực lại ần ần đau, lúc chỉ có hai người, Harry cảm thấy vô cùng hạnh phúc, nếu có thể cứ như vậy..... cứ.....

Harry chỉ có một mong ước như vậy, mong ước đơn giản nhỏ nhoi, chỉ có hai người ở cùng nhau, Harry rút quyển nhật ký ra viết: Allen, anh có nghĩ tới chuyện rời khỏi Anh Quốc không, tới một địa phương xa lạ, an toàn..... ngồi bút dừng một chút sau đó tiếp tục chỉ có tôi và anh.

Này xem như là lời mời bỏ trốn đi?

Harry liếm môi, gương mặt dần đỏ ửng.

Cậu là Gryffindor, Allen là Slytherin, ở nơi quỷ quái này bọn họ một chút an toàn cũng không có, nếu như rời đi, lên bỏ trốn tới một nơi không ai quen biết..... không bao lâu nữa, chỉ cần cậu mười bảy tuổi.....sẽ không còn ai có thể truy tìm được cậu.

Harry cũng không cho rằng mình là cứu thế chủ gì cả, cũng không nghĩ mình có năng lực cứu vớt chúng sinh, cậu chỉ là một học trò bình thường, không hề vĩ đại, cậu căn bản không phải người có thể đối đầu với Chúa tể Hắc ám, cậu là người bị hại, nhiều năm như vậy cậu đã phải gánh chịu sự sợ hãi này, mà bây giờ cậu muốn bắt lấy khát vọng về một hạnh phúc nhỏ nhoi của mình, rời xa thương tổn, rời xa.....

Cốc cốc cốc!

Tiếng gõ cửa đánh gãy suy nghĩ Harry, cậu giật mình bật dậy, sau lưng lạnh như băng.

“Harry, là chú.” Âm thanh nam nhân cõi mở.

Harry hít sâu một hơi, mở cửa, là cha đỡ đầu Sirius.

“Nghe nói con không khỏe?” Bàn tay to của nam nhân đặt lên trán Harry: “Úc, trời ạ, con lạnh như băng.”

“Không, không có gì, con chỉ bị chú làm giật mình.” Harry vội vàng ngăn cản cha đỡ đầu hô to gọi nhỏ, làm bộ như mình rất khỏe: “Con tốt lắm, không có vấn đề gì cả.”

“Thật sự?” Nam nhân đa nghi.

Harry lảng phí không ít nước miếng mới có thể tổng cha đỡ đầu dong dài ra khỏi cửa: “Con chỉ cần ngủ một chút thôi.”

Cha đỡ đầu bị đuổi ra khỏi phòng thực ủy khuất, xuống lầu oán giận với Remus: “Harry không chịu tâm sự với mình.”

“Đứa nhỏ ở tuổi này luôn có những bí mật riêng.” Remus mỉm cười đưa cho lão hủ một ly sữa.

“Nhưng mình là cha đỡ đầu.” Sirius tỏ rõ thân phận.

“Cho dù cậu là cha ruột nó cũng vậy.” Remus tiếp tục mỉm cười, Sirius gật gật đầu, uể oải.

Harry dựa lưng vào cửa chậm rãi ngồi xuống trên sàn nhà: “Mình rốt cuộc đang nghĩ cái gì?”

Lúc này cậu cảm thấy xấu hổ, cậu lại muốn thoát khỏi chiến tranh, thoát khỏi nơi này, thậm chí còn không lo lắng tới thân nhân cùng bằng hữu của mình. Sirius, gia đình Weasley, cụ Dumbledore, còn có những

người trong học viện luôn tin nhiệm mình Neville, Luna, Hermione vẫn luôn giúp đỡ mình, đây là những người từ lúc 11 tuổi tiến vào Hogwarts mà cậu luôn quý trọng.

Cậu không thể tùy tiện quyết định như vậy.

Allen là người yêu của cậu, cũng không thể thay đổi được tất cả.

Tình yêu không phải là tất cả.

Đứng lên khỏi mặt đất, Harry một lần nữa mở quyển nhật ký: thực xin lỗi, vừa rồi tôi chỉ nói đùa thôi.

Đúng vậy, cậu cùng Allen bỏ trốn chỉ là một ảo tưởng không thực tế, quả nhiên Chúa tể Hắc ám trở về làm tất cả mọi người đều hoảng hốt. Có lẽ việc cậu nên làm là nói rõ hết mọi chuyện, sau đó sẽ xảy ra những điều tồi tệ gì đây?

Tỷ như, Allen là thủ hạ của Chúa tể Hắc ám?

Không, trên cánh tay Allen không có dấu hiệu, trong trí nhớ của Harry, lần duy nhất nhìn thấy cánh tay trơn bóng của bạn trai chính là buổi sáng đối phương biến từ đứa nhỏ trở về, lúc đó Allen không mặc quần áo, còn sau đó..... Harry nhíu mi, tháng 3 tháng 4 thì không tính, nhưng lúc nghỉ hè Allen cũng mặc áo dài tay, đem cơ thể mình bao bọc nghiêm kín.

Có chút kỳ quái.

Cũng chỉ là kỳ quái mà thôi, Harry không nhìn ra được có vấn đề gì lớn.

Trở lại vấn đề, nếu Allen là tay sai làm việc dưới tay Chúa tể Hắc ám thì việc gặp gỡ Harry đúng là chuyện tồi tệ nhất, nói thẳng ra anh phải trở mặt rời khỏi Chúa tể Hắc ám mới mong có thể nói đến chuyện yêu đương.

Vì thế việc cậu nên làm là nói Allen biết thân phận của mình, cậu là Harry Potter, là Gryffindor mà nhóm Slytherin căm ghét nhất, cậu cần sự thẳng thắn chứ không phải tiếp tục giấu diếm nhau.

Không có gì phải sợ cả, Harry tự khích lệ mình, Allen sẽ không để ý đến việc này, sẽ không..... Harry đột nhiên nghĩ tới Snape, đại sư độc dược đã gào rít với cụ Dumbledore trong phòng hiệu trưởng, tình yêu của Slytherin không phải cũng giống như bản tính của Slytherin sao? Harry lần đầu tiên cảm thấy bất công bao che khuyết điểm không phải chuyện xấu, nếu mình là người được thiên vị kia.

Vì thế Allen sẽ chấp nhận mình là..... Harry Potter.

Có thể trao đổi với Allen, lý giải lẫn nhau cùng tín nhiệm, mục tiêu cuối cùng mà Harry theo đuổi chính là —— cảm giác an tâm.

Đúng, đúng vậy.

Harry liếm môi, cầm bút bắt đầu viết: có chuyện muốn nói với anh, tôi.

Đột nhiên, Harry ngừng lại.

Chờ đã, Harry cảm thấy có gì đó không đúng.

Allen đối với thân phận của cậu thật sự hoàn toàn không biết gì cả sao? Allen từng nói qua năm thứ 5 không có ai tên Daniel, nói cách khác, Allen từng điều tra qua.

Tâm Harry chùng xuống, thời điểm cậu dành cho Allen tất cả tín nhiệm thì anh cũng hoài nghi mà điều tra cậu. Năm thứ 5 không có người tên Daniel, nhưng theo những lần cậu quay về trường có thể xác định cậu chính là học trò Hogwarts, nếu Allen tiếp tục điều tra năm thứ 5 của Gryffindor.....Allen có thể đoán được bao nhiêu?

Hay chính xác là anh đã biết thân phận của cậu?

Cha mẹ mất sớm, bị người xa lánh, thời gian đó cậu đã lộ ra rất nhiều tin tức, Allen là người thông minh sao không đoán ra? Có lẽ vì đoán được mới để cậu uống độc dược lãng quên.

Allen biết cậu là Harry Potter!

Chết tiệt, Harry càng nghĩ lại càng khẳng định kết luận của mình, từ đầu đến cuối chỉ có mình lo được lo mất, đáng giận!

“Gian xảo chết tiệt.” Harry nghiêng rằng nghiêng lợi, ảo não viết hoàn câu trong nhật ký: khai giảng tôi sẽ hơi bận, không thể tới nhà, cứ vậy nha.

Harry lại càng ảo não hơn chính là cậu biết Allen biết thân phận cậu vẫn không hề bận tâm chính là điều làm cậu thực sự hạnh phúc, về phần thân phận của Allen, Harry không tính toán hỏi, Allen có thể điều tra ra cậu, cậu cũng sẽ có biện pháp tra ra Allen rốt cuộc là ai.

Slytherin 17 tới 20 tuổi, tinh thông độc được cùng kỹ năng phòng ngự, có giao tình rất tốt với Malfoy, hừ! Chờ đến lúc vào trường cậu phải bắt đầu hỏi thăm!

Hoàn

52. Chương 52: Hermione Hóm Hỉnh

“Harry, bồ có gì muốn nói với mình không?” Trong bữa sáng, Hermione vừa trét bơ trái cây lên bánh mì vừa quay đầu nhỏ giọng thì thầm với Harry.

“Tạm thời không có.” Harry khẳng định.

Hermione nheo mắt lại, chậm rì rì nói: “Trước khi làm rõ chuyện người kia, mình không định làm độc được cho bồ nữa.”

Khóe miệng Harry cong lên tươi cười: “Mình cũng nghĩ như vậy.”

“Hả?” Lần này Hermione có chút khó hiểu.

“Mình không tra rành mạch mười tám đời tổ tông nhà anh ấy mình sẽ không gọi là Harry Potter!” Harry oán hận nói.

Đôi mắt Hermione thoát chốc biến thành hai một đậu xanh, khô cần chớp chớp.

“Năm nay mình là huynh trưởng!” Ron đột ngột phát ra tiếng kêu kinh hãi, cậu giờ con cú mèo vừa đem thư tới cùng thư thông báo lên cao hứng phấn la không ngừng.

Hermione lấy lại tinh thần, miễn cưỡng thu hồi tầm mắt dừng trên người Harry, xé thư của mình ra cô nàng lập tức tươi cười: “Mình cũng vậy.”

Harry nhún vai: “Chúc mừng.” Hai danh hiệu đã có đủ, phỏng chừng không tới phiên cậu đi: “Ồ?”

“Sao vậy, Harry?” Ron hỏi.

“Mình thành đội trưởng Quidditch của Gryffindor.” Harry thật sự không ngờ McGonagall giáo sư lại giao vị trí này cho mình.

“Đúng là tin tức tốt, mình bắt đầu mong chờ học kỳ này.” Ron ảo tưởng tới cảnh mình thẳng lưng trừ điểm các niên cấp dưới, dù sao đây cũng chính là quyền lực của huynh trưởng.

Buổi chiều, mọi người tới Hẻm Xéo mua sách.

“Lại một tin tốt nữa bồ tèo, chúng ta không cần nhìn tới mặt Snape nữa.” Ron trong tiệm sách tấm tắc: “Chúng ta không cần học khóa độc được cao cấp.”

“Đây không phải chuyện đáng khoe khoan.” Hermione lườm Ron.

Ron le lưỡi, vội vàng chạy tới giá sách khác tránh né sự khinh bỉ của Hermione, Harry thấy vậy liền đi tới bên cạnh Hermione: “Hắc, bồ còn liên lạc với những người đã tốt nghiệp của Gryffindor không?”

“Thỉnh thoảng cũng viết thư.” Hermione nghi hoặc nhìn cậu.

“Có thể giúp mình tra ra danh sách học sinh tham gia khóa độc dược cao cấp mấy năm trước không? Là Slytherin.” Harry suy nghĩ.

“Bỏ muốn tra Allen?” Hermione vốn đã có ý này: “Mình có thể trực tiếp hỏi giùm bỏ.”

“Không.....” Harry có chút xấu hổ, thật khó nói rõ: “Thực tế là anh ấy không phải tên Allen.”

Hermione hoang mang: “Vậy tên gì?”

Harry vò đầu, cười gượng.

Hermione trừng to mắt: “.....bỏ không biết?”

Harry tiếp tục vò đầu, tiếp tục cười gượng.

“Giờn gì chứ!” Hermine đề cao âm lượng: “Hai người rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì!”

Ron khó hiểu ló đầu nhìn về phía hai bằng hữu, Harry vội túm lấy Hermione: “Nói nhỏ thôi, không phải mình đang muốn điều tra sao?”

“..... thế mà mình vẫn luôn giúp bỏ.” Hermione đỡ trán, ảo não lẩm nhẩm: “Nếu bỏ bị Slytherin kia lừa bán đi, lỗi lớn nhất chính là mình, thượng đế ơi, Harry, não của bỏ rốt cuộc cấu tạo thế nào vậy.”

“Tha cho mình đi, Hermione.” Harry xấu hổ cầu xin tha thứ.

“Bỏ thật sự cứng đầu.” Hermione cầu nhàu, nhưng không cự tuyệt lời kêu gọi giúp đỡ của Harry.

Mua sách xong, ba người tới tiệm Madam Malkin để mua áo chùng mới cho năm nay, ở đây, bọn họ không hẹn mà gặp Malfoy, thật sự đúng là oan gia, nếu không phải bà Malkin lớn tiếng ngăn cản, Ron và Malfoy không thể nghi ngờ đã đánh nhau một trận ra trò trong tiệm! Harry hiếm có dịp không nói chen vào, cậu chỉ cảm thấy gương mặt kiêu ngạo ương ngạnh của Malfoy hoàn toàn khác biệt với bộ dáng yếu đuối trong kì nghỉ, cậu không mắng ra được, cho dù người này căn cứ mắng chửi Hermione, người này vẫn cứ tồ tộ như vậy.

Sau khi đo đạc xong áo chùng, Harry một mình chuồn ra khỏi tiệm, bởi vì cậu thấy Malfoy quẹo vào một góc đường, Harry cân nhắc xem Allen có tới hay không, chắc là không, Allen chưa từng đề cập tới chuyện cùng cậu tới Hẻm Xéo, tuy rằng Harry cũng không hỏi đối phương có rảnh không, nhưng nếu Allen cùng đi với Malfoy, thì.....

A? Harry đột nhiên trợn mắt, ngộ Malfoy tiến vào là hẻm Knockturn? Malfoy vào đó để làm gì?

Cân nhắc một chút, Harry đuổi theo, cậu muốn xem xem Malfoy lại muốn làm trò quỷ gì!

Đi theo một đoạn thì Harry bị mất dấu: “Con chồn này chạy đi đâu rồi.” Bực bội chà chà chân xuống đất, Harry nhớ tới kết quả thảm bại khi theo dõi Malfoy cha.

Lần trước nếu không phải..... Harry đang nghĩ ngợi thì một bàn tay chụp lấy vai cậu: “A!”

Harry giật mình hét to.

“Potter!” Âm thanh trầm thấp lạnh như băng mang theo tức giận vang lên sau lưng Harry.

“Sssnape giáo sư?” Harry quay đầu lại kêu, Meilin, sao Snape lại ở đây?

Dùng sức đẩy Harry, Snape cay mày, nhóc con này sao cứ chạy loạn tới đây: “Người cho đây là nơi nào? Hoa viên Gryffindor sao?” Sư tử ngu xuẩn này rốt cuộc có hiểu hẻm Knockturn là thiên đường của phù thủy hắc ám hay không, cũng hoàn toàn không thích hợp để cứu thế chủ đạo bước ngắm cảnh.

“Em lập tức đi.” Harry lập tức muốn chạy, gậy ngược lại không bằng mau mau chạy trốn.

“Potter! !” Âm thanh nam nhân lại trầm thấp vài phần.

“Giáo sư?” Harry rụt cổ.

“.....người đi nhằm hướng, ngu xuẩn.” Snape thật muốn chế đầu Harry xem đại não của tên ngốc này vận hành thế nào, ít nhất bộ phận xác định phương hướng tuyệt đối bị hỏng nghiêm trọng.

Harry xấu hổ, vòng lại vội vàng bỏ chạy.

Snape ứa gân xanh, nghiến răng, cuối cùng vẫn không mắng chửi mà xoay người đi tiếp, y ra ngoài vì muốn mua được liệu.

Một lát sau, một đầu vàng nhô ra khỏi một ngõ nhỏ, là Draco: “.....theo dõi tao?” Thiếu niên quý tộc nhú mi, ngay sau đó một đầu cầu nhô ra bên cạnh chân Draco, còn nhe răng với bóng dáng của Snape ở xa xa.

“Làm tốt lắm.” Draco đưa tay xoa xoa đầu đại cầu, là đại cầu mẹ tặng phát hiện ra cậu bị theo dõi, quả nhiên không phải loại tầm thường: “Lần sau còn nhìn thấy đầu sọc, tao không ngại mày trực tiếp nhảy tới cắn nó.” Đồ vô liêm sỉ gián tiếp hại cha bị bỏ tù!

“Ồ ô.....” Đại cầu không kêu gì, chỉ ô ô hai tiếng không rõ.

Chạy về Hẻm Xéo, Ron và Hermione đang sốt ruột tìm cậu.

“Bỏ đi đâu vậy?” Hermione chống tay lên thất lưng có vẻ không cao hứng.

“Chỉ đi dạo một chút thôi.” Harry thuận miệng đáp.

Ron là người lỗ mãng nên cũng không buồn truy vấn, kéo Harry qua hướng khác, vừa đi vừa gọi Hermione: “Không có gì là tốt rồi, đi tới chỗ Fred với George thử xem, nhất định rất thú vị.”

Cặp song sinh mở một cửa hàng giỡn, trong vẻ tiêu điều của Hẻm Xéo thì nó là cửa hàng rực rỡ nhất, bắt kể là đèn nê ông bảy màu lấp lánh hay phong nền cùng âm nhạc sống động, tất cả đều tạo nên không khí vui vẻ, cũng như bản thân hai anh em nhà Weasley.

“Harry, muốn cái gì cứ tùy ý chọn.” Cặp song sinh một trái một phải ôm lấy bả vai Harry, vô cùng nhiệt tình.

Ron bĩu môi, có chút ganh tỵ, Hermione ở bên cạnh cảm thấy thực buồn cười.

Harry vừa gật đầu vừa xem, không thể không nói, Fred cùng George nhất định là thiên tài trong thiên tài, trừ bỏ một ít đồ chơi, bọn họ còn phát minh ra nón hay quần áo phòng ngự linh tinh rất có thực dụng, trong tiệm có rất nhiều người, cơ bản đều là học trò, Ginny đã đến từ sớm cao hứng chào hỏi Harry, sau đó lực chú vào một cái chai màu phấn hồng, Hermione tiến tới, tựa hồ cũng có chút hứng thú.

“Đây là mê tình cao cấp nhất.” Fred nhếch quảng cáo, bắt quá, anh lập tức nói thêm: “Chúng ta sẽ không bán thứ này cho em gái đâu, em đã đã có tới 5 chàng trai bốc lửa.....” George cùng lúc đó cũng quay qua nháy mắt với Ginny.

Ginny lập tức sa sầm mặt, quay về phía Ron tức giận nói: “Đừng có bịa chuyện trước mặt hai anh ấy.”

“Vốn là vậy mà.” Ron nhỏ giọng lầm bầm, Harry cũng thực tò mò, cậu hoàn toàn không biết chuyện này.

“Hermione, em cầm đi.” George nhét lọ nhỏ màu hồng vào tay tiểu thư vạn sự thông: “Em trai ngốc nghếch của chúng ta ít nhiều gì cũng được em chiều cổ, đây là quà cảm ơn nho nhỏ.”

“Đúng đúng, Ron bé bỏng của chúng ta nếu không có em giúp đỡ sao có thể thi được kết quả như vậy.” Fred phối hợp làm ra biểu tình kinh diễm: “Cư nhiên được điểm O còn nhiều hơn tụi anh!”

Hermione ôn tập miễn phí hơi do dự, vẫn nhận lấy.

“Bồ định dùng trên người ai?” Ron tò mò.

“Làm nghiên cứu.” Hermione trừng Ron.

Ron rút cổ, quay đầu kề bên tai Harry nói nhỏ: “Cô ta lừa ai a.”

Harry quay đầu, không muốn bị dính vào “chiến trường”.

Harry cầm mấy bịch kẹo động vật, cộng thêm một cái nôi quặng biết cười, bởi vì cặp song sinh sống chết không chịu lấy tiền của cậu.

“Em mua cái nôi quặng này làm gì?” Hai anh em bát quái tò mò ánh mắt sáng như đuốc.

“.....cảm thấy thú vị.” Harry không biết nói dối trước mặt bằng hữu, chỉ một lời nói dối bé xíu cũng làm hai gò má cậu phồng hồng, kỳ thật cậu nhìn thấy nó liền nghĩ tới mua cho Allen, Allen rất ít khi cười, chính là khi cười lộ lên thực sự rất đẹp.

Đỏ mặt? Fred cùng George nhìn nhau, không sai biểu tình Harry có biến hóa trong chớp mắt.

Biểu tình Ginny trở nên kỳ quái.

Hermione hắc tuyến đầy đầu, đi tới túm lấy Harry đi về phía dãy kệ khác: “.....thiếu niên đang yêu đương.....” Hermione cúi đầu trêu tức.

Harry quẫn.

“Harry, đừng nói mình không nhắc nhở bồ.” Hermione tức giận nói: “Học kì này ngay cả một bài độc được cao cấp bồ cũng không rở tới, còn thích nài quặng? Thật buồn cười đi, không biết còn nghĩ bồ đối với Snape giáo sư từ hận hóa thành yêu, mới có thể yêu ai yêu cả đường đi lối về mới đột ngột phát sinh cảm tình với nài quặng.”

“Khụ khụ.....” Harry bị sắc vội vàng ho khan, ngôn ngữ Hermione thật sự làm người ta sợ chết khiếp.

Hermione nâng mí mắt, tiếp tục: “Còn sợ bồ đến lúc vào trường hết phân nửa thời gian sẽ chạy tới hầm.”

“Đủ rồi!” Harry nhin không được ngắt ngang, Hermione ngẫu nhiên hài hước có thể giết chết cậu: “Tuyệt đối không buồn cười, làm gì có ai nghĩ như bồ.” Người bình thường cho dù có liên tưởng thì cùng lắm cũng sẽ kết luận là một cô gái, lão đời? còn không bằng bảo cậu tìm một cái cây mà treo cổ, sớm đầu thai.

“Dù sao cũng đều là nam nhân Slytherin.” Hermione lầm bầm, nói đến cùng cô nàng vẫn còn bất mãn Harry lỗ mãng ở cùng một người luôn giấu diếm thân phận từ lễ Giáng Sinh tới tận bây giờ.

“Mình cam đoan..... nhất định bồ là người đầu tiên mình giới thiệu.” Harry thành tâm sám hối, chỉ cần làm rõ thân phận Allen, cậu nhất định sẽ dẫn bà mai Hermione tới giới thiệu: “Mình thề!” Harry nghiêm túc đảm bảo.

Hermione hơi nâng mi, lúc này mới buông tha Harry.

Harry thâm than thở, trước kia sao mình không phát hiện mỗi khi Hermione há mồm chàm biếm người khác lại lợi hại đến vậy.

Hoàn

53. Chương 53: Đại Cầu Làm Vệ Sĩ

Ngày khai giảng, bước chân lên đoàn tàu Hogwarts Harry không thể một mình đi tìm ghế trống, bởi vì Ron và Hermione phải làm nhiệm vụ của huynh trưởng đi giữ gìn trật tự.

Cự tuyệt lời mời của một cô gái xinh đẹp, Harry ngồi vào khoang của Luna, không lâu sau Neville cũng vào ngồi xuống, chào hỏi với cậu.

“Trên người anh vẫn còn tư tư nhưng.” Luna đẩy gọng kính mắt màu hồng, nghiêm trang nói.

Harry cười gượng, cậu nhớ lúc mình mất trí nhớ Luna cũng từng nói như vậy: “Em đang xem gì đó?” Harry hỏi.

“Kể lí sự.” Luna giờ tờ báo trong tay: “Tập chí khá nổi tiếng.” Đây thuộc loại mề khen mề dài đuôi.

“Nga?” Harry có nghe tên, bởi vì Hermione từng đánh giá đây là một tờ báo rác rưởi, nội dung chỉ toàn nói về những điều tưởng tượng không có thật, bất quá, có lẽ không phải không tồn tại, dù sao thì chưa từng thấy qua không có nghĩa là nó không có: “Cho anh mượn chút được chứ?”

“Cho anh.” Luna có vẻ cao hứng, cô gái đưa toàn bộ mớ báo đưa qua cho Harry.

Harry im lặng nghiêm túc xem, mãi đến khi Ron cùng Hermione tuần tra một vòng tìm được cậu.

“Bồ nhất định không thể tưởng được, Malfoy vậy mà không tìm số tân sinh gây phiền phức!” Ron lớn tiếng nói.

“Thực tế là nó không đi tuần tra.” Hermione ngồi xuống bên cạnh Harry, quét mắt qua tờ báo, lộ ra biểu tình kinh dị.

“Nga.” Tầm mắt Harry không rời khỏi tờ báo, suy nghĩ lại bắt đầu luân chuyển, Malfoy thích nhất là khi dễ người lại ngoan ngoãn sao? Quả nhiên đã có chuyện xảy ra.

“Thái độ của bồ là sao?” Ron bắt mồm.

“Có lẽ nó vẫn còn đang thương nhớ tới lão cha đi.” Harry khép tờ báo lại, bình tĩnh nói, trong lòng nghĩ, sau khi nhìn thấy cảnh Malfoy khóc nhè xong thì sau này khi thấy Malfoy phát sinh biến hóa gì cậu cũng không còn ngạc nhiên.

Điều tra thân phận Allen, Malfoy có lẽ là phương án dự bị, có lẽ cũng là phương pháp đơn giản nhất, nếu cậu có thể để Malfoy uống chân được.

Bất quá, chân được cũng không phải dễ tìm.

Thật hao tổn tâm trí.

Harry nâng cằm như đang tiến vào cõi thần tiên, dù sao Malfoy cũng là điểm mấu chốt, học kỳ này phải chú ý hơn.

.....

Lại nói tới bên Draco, lý do cậu không đi tuần tra vô cùng đơn giản, sủng vật của cậu hung hăng nhe răng trợn mắt với đám học trò Slytherin làm ra thái độ cảnh cáo.

Trong đó người chịu thương thế nặng nhất là Pansy, lúc cô gái toàn thân nồng nặc mùi nước hoa chạy tới trước mặt Draco, ý đồ đụng tay đụng chân thì đại cầu đang ngồi trên ghế không chút lưu tình quơ móng vuốt, trực tiếp xé rách vạt áo chùng cao cấp của Pansy. Lúc cô gái phát ra tiếng kêu sợ hãi, đại cầu nhào tới nhe răng chấn ngay trước mặt Draco, mười phần hộ chủ. Đối với việc này, nói thẳng ra Draco thực cảm tạ, rất cao hứng vì sủng vật cùng mình tâm linh tương thông, có Meilin biết cậu nhấn nhay Pansy bao lâu rồi.

Bất quá đại cầu ngoại trừ cậu ra thì không thích ai khác, bạn hữu tốt của Draco, Blaise cười cười muốn chiếm được cảm tình của đại cầu cũng nhận lấy thất bại đồng dạng, Goyle cùng Crabbe thì càng khỏi phải nói, Draco cảm thấy đại cầu hung hăng trừng to mắt cứ như bọn họ chỉ là con sên.

Mẹ từng nói, cầu này là vệ sĩ trung thành nhất, Draco hiện tại có chút hiểu được ý tứ này. Vì thế Draco ra hiệu, Blaise thức thời túm Goyle cùng Crabbe đổi phòng, Pansy cũng ngây ngốc bỏ đi, về mặt bờ phờ.

“Đây là ý mày muốn sao?” Draco nhẹ nhàng vỗ đầu đại cầu, nó nhẹ nhàng nhảy lên ghế, gật gù ngủ.

Sirius thực hài lòng với hành động của mình, hẳn chẳng thêm ngồi chung phòng với một đám nhãi con Slytherin, đương nhiên Draco là đặc biệt, Draco là cháu ngoại trai của hắn.

Hắn ở đây với chức trách bảo hộ an toàn của Draco, tận sức để Draco rời xa nguy hiểm. Bất quá, quan hệ của Draco và Harry thực sự rất tệ, Sirius nhớ tới một màn ở hẻm Knockturn, Sirius phiền não, mình có nên giải hòa không? Có chút phiền toái, dù sao nhiệm vụ chủ yếu của hắn chỉ là bảo hộ Draco mà thôi chứ không phải gây phiền toái.

Narcissa, Andromeda cùng hắn, ba người đã lập chú không thể phá bỏ.

Narcissa vì đứa con, hắn vì Harry, Andromeda vì đứa con gái đang làm Thần Sáng, ba người bọn họ đều có lý do để lật đổ Chúa tể Hắc Ám, vì thế liên minh Black thành lập, Narcissa cung cấp tình báo, hắn giữ nhiệm vụ bảo vệ, Andromeda khi cần thiết sẽ nguy trang thành Narcissa để làm bức màn che giấu.

Ngoài ra, lý do quan trọng nhất để Sirius tiến vào Hogwarts chính là lúc Narcissa cần Draco chấp hành mệnh lệnh, Sirius phải hỗ trợ.

Suy nghĩ trong đầu Sirius không ngừng chuyển đổi, đợi đến lúc đoàn tàu ngừng lại hắn mới ý thức được một chuyện chẳng tốt đẹp gì, hắn không phải ở cái nơi âm u gọi là ký túc xá Slytherin suốt một học kỳ đi? Thật là đủ tồi tệ.

.....

Đại sảnh đường Hogwarts có thể nói là oán than đầy trời, nhất là dãy bàn Gryffindor.

“Tại sao lại như vậy chứ.....” Ron ôm đầu: “Lão dơi thành giáo sư dạy phòng chống nghệ thuật hắc ám.....”

Neville kinh sợ, nguyên bản cứ nghĩ rời xa khỏi Chương trình độc được cao cấp khác nào rời xa Snape giáo sư làm cậu khóc không ra nước mắt.

“Nén bi thương.” Harry đứng bên cạnh bình tĩnh vỗ vỗ vai Neville, sau đó há mồm nuốt nửa khúc lạp xương.

“Ít nhất Snape giáo sư thực sự có tài năng.” Hermione lườm Harry, tỏ vẻ học kỳ này rốt cuộc môn phòng chống nghệ thuật hắc ám cũng có cái đáng để học.

“Chúng ta sẽ bị sát hại sao?” Seamus mê mang nói.

“Không.” Rất có khó dịp Harry nhếch môi, trả lời giúp Hermione: “Có lẽ sẽ ném bỏ tới bệnh xá trước.”

Ron hoảng sợ nhìn Harry, Seamus há mồm không nói được tiếng nào.

“Đây là kinh nghiệm của mình.” Harry nhún vai, cậu tổng hợp lại tăng xuất mình phải vào bệnh xá và nguyên nhân trực tiếp. Vì thế chức vị giáo sư đổi mới, trong mắt Harry không hẳn là một tin tức xấu.

Đợi đến khi tiệc tối chấm dứt, Harry thu được một tin tức xấu từ Slughorn —— giáo sư độc được mới nói bọn cậu phải tham gia Chương trình học độc được cao cấp, cậu và Ron, dù sao thành tích độc được của Ron cũng tương đương với cậu.

“Thầy thực xem trọng em, Harry.” Lão nhân mập mạp mỉm cười, hướng Harry gật đầu một cái mới rời đi.

“Vì cái gì chứ!” Ron ở bên cạnh muốn phát cuồng.

“Chúc mừng hai bồ.” Hermione chớp mắt.

Harry than thở, cậu có một bạn trai am hiểu độc được không có nghĩa là cậu cũng trở thành yêu thích độc được, ít nhất hiện tại là vậy.

“Nghe nói Slughorn giáo sư rất hư vinh, thích mượn sức những học trò tài hoa.” Hermione kéo Harry, ghé vào bên tai hắn nói thầm: “Bồ nghĩ xem người yêu bí mật của bồ có thể là một trong số đó không?”

Harry nhú mi: “Nhưng mà học trò mấy năm trước do Snape giáo sư dạy, không phải ông.”

“Không, Slughorn thường tìm kiếm nhân tài tốt nghiệp hằng năm đến các buổi họp mặt này nọ.” Hermione ở trên tàu nghe được không ít lời đồn: “Có một Ravenclaw đã tốt nghiệp bất ngờ nhận được thư mời.”

Mắt Harry sáng bừng, cái này lại có thêm một con đường: “Quá tuyệt vời.”

Tin xấu thành tin tốt.

.....

Lúc Draco trở về phòng ngủ của mình thì phát hiện sủng vật không có ở đó.

Đi đâu rồi? Draco có chút sốt ruột, với tính tình của con cẩu này, cho dù cần các học sinh vài cái cũng không phải chuyển lạ, cậu còn đang định trở lại giáo dục nó một chút.

Vội vàng quét mắt một vòng phòng ngủ, cậu cuống quýt kéo cửa chuẩn bị ra ngoài tìm, lúc này một bóng đen chạy vọt vào làm Draco giật mình.

“Mày chạy đi đâu đó.” Giây tiếp theo Draco nhận ra là cẩu của mình.

Trong miệng đại cẩu là một tấm da dê.

“Đây là cái gì?” Draco nhú mày, đưa tay kéo.

Một tấm da dê ố vàng, trên mặt không viết gì cả.

“Mày không thể đem mớ rác rưởi về.” Draco ý bảo đại cầu ngồi xuống cạnh giường, đại cầu tuy vẫn ngoan ngoãn nghe theo nhưng ánh mắt vẫn nhìn chằm chằm vào tấm da dê trong tay Draco.

“Đó là bữa tối của mày.” Draco chỉ về phía đĩa thức ăn đặt trên mặt đất, là một khúc sườn cừu cậu mang về từ bữa tiệc.

Đại cầu do dự một lát, vẫn cúi đầu ăn bữa tối thơm ngào ngạt.

Draco thở dài, quay người dọn dẹp phòng, mở không gian tùy thân lấy ra một cái giường nhỏ chuyên dụng cho súc vật.

“Về sau không được tùy tiện nghe răng trợn mắt với người khác.” Làm xong, Draco xoa đầu chó, nói: “Như vậy không lễ phép.”

Đại cầu kêu ô ô.

“Thưởng cho mày, có thể giữ cái này.” Draco giơ lên tấm da dê cũ kĩ, đây là sai lầm của cậu, quên mua xương chó, có nó súc vật sẽ không chạy loạn tha về mấy thứ linh tinh. Chưa từng nuôi đại cầu âm thầm rút kinh nghiệm.

Đại cầu quẫy quẫy đuôi, hiển nhiên rất hài lòng.

Cộc cộc cộc.....

Có tiếng gõ cửa, Draco xoay người ra mở cửa.

Người tới là cha đỡ đầu của cậu.

“Giáo sư?” Trong trường học Draco sẽ xưng hô như vậy.

Nguyên nhân Snape đặc biệt tới đây có hai cái, một vì đã lâu y không gặp con đỡ đầu, có chút lo lắng đứa nhỏ này vì Narcissa mà mất kiên nhẫn, thứ hai, y muốn hỏi Draco có phải đã nói gì đó với Harry hay không, bởi vì biểu hiện của Harry gần đây rất khác thường, nhất là mấy câu nói kỳ lạ trên nhật ký.

Nhưng mà, lúc Snape nghiêng người vào cửa thì tất cả lời nói lập tức ứ lại trong cổ họng khi nhìn thấy đại cầu đang ngồi bên cạnh giường.

Draco nhìn thấy sắc mặt cha đỡ đầu trong nháy mắt trở nên dữ tợn.

Cơ hồ là cùng lúc, đại cầu đứng thẳng, ánh mắt hung bạo, cơ thể căng cứng hoàn toàn vào tư thế chiến đấu. Sirius lén lén vào ký túc xá Slytherin vô cùng bị thúc ngay ngày đầu tiên đã đụng phải đối thủ một mất một còn biết rõ thân phận của hắn.

Chén đĩa thức ăn cùng giường chuyên dụng, Snape phân tích cục diện trước mắt, hiển nhiên con cầu dẫn đã chiếm giữ chỗ này: “Draco, người có thói quen nuôi súc vật từ lúc nào?” Lạnh lùng, y nghiêng răng nghiêng lợi hỏi.

Draco nghe thấy ngữ điệu lạnh băng liền rụt cổ lại: “Này.....”

Sirius nghe nhanh tiến tới, uông một tiếng: cút ngay, Snivellus, đừng có chỏ cái mũi to của mày vào chuyện người khác.

Snape cười lạnh, cay nghiệt tiếp tục nói: “Lại còn là một con chó điên.”

“Trở về.” Draco vội vàng kéo đại cầu: “Đây là mẹ tặng cho em.” Draco vừa kéo vừa giải thích với cha đỡ đầu.

Quang mang không rõ nghĩa lóe lên trong mắt đại sư độc dược, nhắm mắt, y vung áo chùng xoay người đi: “Vậy thì tốt nhất nên mua xích sắt buộc nó lại, ta không hi vọng một con thú người đầy bộ chét chạy loạn lung tung.”

Draco đỡ đầu nhìn nam nhân rời đi.

Cha đỡ đầu rốt cuộc tới đây làm gì?

Sirius rống to, tức giận nhảy lên giường dành cho mình, nếu không phải có Draco ở đây, hẳn tuyệt đối sẽ đập Snivellus một trận, làm cho bảo bối Harry của hắn khó chịu! Không thể tha thứ!

“Giáo sư đại khái không thích cậu.” Draco lầm bầm, có vẻ đang nói với đại cậu.

Y chỉ thích nổi quặng! Sirius thầm phỉ báng trong lòng, hai móng vuốt giữ chặt tấm da dê, gác đầu lên gập gù ngủ, Snivellus chết tiệt, Snivellus thối rữa, còn dám trêu chọc hắn, hẳn nhất định sẽ chạy tới hầm quấy phá! Dù sao trừ bỏ việc bảo hộ Draco hắn cũng không có chuyện gì cần làm.

Draco quay về giường, tắt đèn, trong bóng tối cậu nhìn về phía đại cậu, ánh mắt mang vài phần dăm chiêu, sau đó lại nhìn lên trần nhà, tựa hồ đang nghĩ gì đó cuối cùng chậm rãi nhắm mắt lại.

Hoàn

54. Chương 54: Gặp Lại Hoàng Tử Lai

Khóa phòng chống nghệ thuật hắc ám sáng thứ hai đúng là thảm họa.

Draco rõ ràng cảm nhận được tâm tình của cha đỡ đầu mình đang nằm trong vùng giá trị âm, chỉ một cái quét mắt vô tình chiếu về phía này đủ làm cậu sồn gai ốc, xong khóa, điểm số bị trừ của Slytherin tăng vọt, thế mà lại cao tới 60 điểm.

“Lão dơi biến dị hoàn toàn.” Ron nhỏ giọng đánh giá, không khí cả phòng học đã chìm xuống mức thấp nhất.

“Neville, cố gắng trụ đi.” Cơ thể “gầy yếu” của Hermione không thể chống đỡ nổi Neville lung lay sắp đổ.

Harry vội vàng bay qua nâng phụ, lúc tiếng chuông nhân từ vang lên cũng là lúc Neville đổ gục xuống.

“Mình thật nhớ chú Remus.” Hermione thở dài, khoảng thời gian ở trang trại Hang Sóc, giáo viên phòng chống nghệ thuật hắc ám cũ từng dạy cô nâng mấy chiêu. Snape là một giáo viên rất có năng lực, nhưng lại không phải một giáo sư giỏi trong việc giảng dạy học trò.

Tối giữa trưa, phương pháp dạy áp suất thấp của giáo viên phòng chống nghệ thuật hắc ám tân nhiệm đã được lan truyền khắp Hogwarts, đám học trò còn chưa được lĩnh giáo đều lạnh run, ngay cả học viện Slytherin cũng không thể may mắn tránh khỏi.

“Mình có cần tới chỗ bà Pomfrey đặt trước một cái giường không?” Seamus vui vẻ giỡn.

Hermione liếc Seamus, sau đó quay lại an ủi Neville vẫn còn sợ hãi: “Không có việc gì đâu, mình nghĩ hôm nay có lẽ tâm tình Snape giáo sư không được tốt lắm.”

“Nghe nói thầy muốn làm giáo viên phòng chống nghệ thuật hắc ám lâu lắm rồi.” Harry nói, cậu là một trong số ít học trò có thể bảo trì tâm tình bình thường: “Theo lí mà nói, thầy phải cao hứng mới đúng.”

“Đây chẳng lẽ là biểu hiện cao hứng của lão dơi?” Ron kỳ quái nói.

Harry đối với hình thức biểu hiện của Snape hoàn toàn không có hứng thú, trên thực tế sau khi cậu biết Snape là thành viên của Hội Phượng Hoàng, thì cũng không còn quan tâm việc Snape trừ điểm trên lớp học nữa.

“Không thấy Malfoy đâu cả.” Harry đột nhiên nói.

“A?” Ron theo phản xạ có điều kiện nhìn về phía dãy bàn Slytherin, quả nhiên, thiếu niên bạch kim không có ở đó.

“.....Mình về trước.” Harry kéo ghế dựa, vội vàng chạy về ký túc xá, túm được Malfoy đối với cậu mà nói rất có ý nghĩa, cậu nghĩ tới nguyên nhân Malfoy tới hẻm Knockturn.

Bản đồ đạo tặc.....Bản đồ đạo tặc.....Bản đồ đạo tặc.....

Harry vội vàng lục tung tủ quần áo của mình, a? Bản đồ đạo tặc của cậu đâu?

Chẳng lẽ để quên ở nhà cũ Black?

.....

Lúc này, Sirius đang ôm lấy bản đồ đạo tặc lười biếng ngủ. Nếu không muốn để con đỡ đầu biết hành tung của mình, việc đầu tiên phải trộm lấy bản đồ đạo tặc, nếu không nhất định sẽ thất bại trong gang tấc.

Cửa bị đẩy ra, Sirius ngẩng đầu nhìn thấy Draco tiến vào, trong tay bưng một đĩa thức ăn đầy thịt. Đây là một trong những nguyên nhân Sirius yêu thích Hogwarts, thức ăn ngon tuyệt vời.

Draco bảo trì biểu tình bình thường, đặt chén đĩa xuống, thuận tay vắt tờ Nhật Báo Tiên Tri xuống đất, xoay người vào phòng tắm, còn đóng cửa lại.

Cửa phòng tắm là một tấm thủy tinh, bên ngoài nhìn không thấy bên trong, bên trong cũng không nhìn ra ngoài được, nhưng việc này đối với phù thủy mà nói chỉ là việc cỏn con. Draco mở vòi nước, tiếng nước rất lớn vì thế khi Draco đọc thần chú đại cầu bên ngoài cũng không nghe thấy.

Draco híp mắt, xuyên thấu qua tấm kính thủy tinh, cậu nhìn thấy đại cầu đang cúi đầu xem báo, đúng vậy, quả thực là đang xem, vừa xem vừa lật trang.

Animagus?

Mẹ có biết không? Draco kinh ngạc nhưng vẫn cân nhắc, rất có thể đã biết.

Kỳ thực, khi nhận được sủng vật này, Draco vẫn rất cảnh giác, mà phản ứng của cha đỡ đầu hôm qua lại càng cậu hoài nghi hơn, chỉ sợ cha đỡ đầu biết rõ Animagus này là ai, hơn nữa quan hệ của hai người không tốt lắm.

Như vậy, hiện tại nên làm rõ hay giả vờ không biết?

Làm bộ không biết..... cậu vĩnh viễn là một đứa nhỏ bị người khác bảo hộ.

Kéo mạnh cửa, Draco vung đũa phép, một chú ngừ bắn về phía đại cầu, chú ngừ cường chế hiện hình.

Sirius hoàn toàn không thể tránh né kịp, thân thể không thể khống chế bắt đầu biến hình, vài giây sau khôi phục nguyên dạng.

“Sirius Black?” Draco không thể nào ngờ người mẹ phải tới bên cạnh cậu lại là một tội phạm truy nã, cậu trợn mắt há hốc nhìn nam nhân tóc đen cao lớn, đũa phép nắm chặt, càng tăng thêm cảnh giác.

“Chào.....” Sirius có chút lúng túng, trong nhất thời không biết giải thích thế nào, xấu hổ chào hỏi.

Draco không nói gì, ánh mắt sắc bén như dao.

“Draco, đừng khấn trương.” Sirius liếm môi, Narcissa có nói qua Draco rất thông minh, có lẽ sẽ phát hiện được, nhưng không ngờ lại nhanh như vậy?

“Không được nhúc nhích.” Draco thấy nam nhân chuẩn bị lấy cái gì đó lập tức cảnh cáo.

Sirius giơ cao hai tay tỏ vẻ mình vô hại: “Tôi là cậu của em, không phải địch nhân.”

A? Mà Draco nhú lại càng chặt.

“Tôi nghĩ em không quên Narcissa trước khi lập gia đình họ Black đi.” Sirius nhắc nhở.

“Bellatrix trước khi lập gia đình cũng họ Black.” Draco lạnh lùng đáp lại, cậu từng gặp qua người dì kia một lần ở trang viên, cậu tuyệt đối không thích người phụ nữ đó.

Thực rõ ràng Sirius đồng dạng cũng chán ghét Bella: “Miễn bàn tới mụ điên đó, chán ngấy, tóm lại, là mẹ em nhờ tôi tới chiếu cố, không tin em có thể viết thư về nhà hỏi.”

Trong ánh mắt nam nhân tóc đen tràn ngập chân thành.

“.....Tôi cần một lời giải thích đầy đủ.” Draco chậm rãi buông đũa phép.

“Thì...” Sirius vò đầu: “Narcissa lo lắng vì thế mới để tôi tới bảo hộ em.”

“Đây là phần cuối.” Draco ngồi xuống sô pha, chậm rãi nói: “Tôi muốn biết kỳ nghỉ hè đã xảy ra chuyện gì?”

Sirius đau đầu, Draco thực sự là Malfoy, không thể dấu diếm được.

“Anh có thể không nói, bắt quá giáo sư thực phản cảm việc tôi nuôi chó, nếu thầy ấy tịch thu tôi cũng không có cách nào.” Draco nâng cằm, dò xét.

“Ai sợ tên Snivellus kia.” Sirius bĩu môi.

“Anh nói cái gì?” Draco đề cao âm lượng, không hài lòng.

Narcissa nói gì nhỉ? Nga, đúng rồi, Draco rất sùng bái Snivellus. Sirius bực mình, hẳn không muốn làm rối loạn mọi chuyện: “Quên đi, kỳ thật mọi chuyện cũng rất đơn giản, dấu hiệu đang ở trên tay Narcissa, nhưng chị ta không thể lên vào trường học, vạn nhất Voldemort nào tàn kia có ra chủ ý gì, tôi có thể kịp thời phối hợp.”

Đầu Draco nổ tung: “Anh gọi Chúa tể Hắc ám.....”

“Tên dùng để gọi.” Sirius không hề sợ hãi, thậm chí còn khinh thường: “Em càng sợ thì nó sẽ ngày càng tăng hơn, cứ vậy, chưa kịp đánh trận thì tâm lý đã thua.”

Sắc mặt Draco trắng bệch.

“Đứa nhỏ, lá gan phải to lên một chút.” Sirius ngồi xuống bên người Draco, đưa tay nhéo mặt đứa nhỏ: “Tốt xấu gì cũng có một nửa dòng máu Black, Black cho tới giờ chưa hề biết sợ.”

“Buông ra.....” Cảm giác rõ rệt trên mặt làm Draco co rụt cơ thể, nam nhân cao lớn bật ra tiếng cười to: “Có gì buồn cười.” Draco ảo não, nam nhân thần kinh.

“Em thú vị hơn lão cha.” Sirius vừa nói xong liền biến trở về hình dạng cẩu, nhào tới trên người Draco mà cố gắng hiên nước miếng. Xem xem, bộ dáng Malfoy chặt vật thật thú vị.

Draco trốn không kịp, một lát sau trên mặt đều là nước miếng: “Tránh ra cho tôi!”

Cuối cùng Draco một cước đá văng đại cẩu xuống sô pha, thiếu niên bạch kim thở hổn hển tức giận trừng mắt lườm đại cẩu, lần này thực sự cầm quần áo đi vào phòng tắm, người cậu bị con cẩu này làm hỗn loạn hết cả. Đây là cậu của mình? Meilin, hành vi hết như một đứa trẻ ba tuổi?

Sirius lắc lắc đuôi, cúi đầu tiếp tục ăn hết phần thức ăn còn lại. Trước kia James có nói, hình thái đại cẩu rất dễ thu phục trẻ con, quả nhiên đúng vậy!

.....

Harry sốt ruột cầm kính hai mặt gọi cha đỡ đầu suốt buổi trưa, nhưng không có trả lời.

“Ai.....” Harry thở dài, cậu rõ ràng nhớ mình đã đem bản đồ đạo tặc theo mà, với tay, kéo quyển nhật ký trong ngăn kéo ra, mấy câu mình hỏi Allen cũng thực sự làm cậu đau đầu.

Buổi chiều, khóa đọc được cao cấp.

“Tụi em không có sách giáo khoa.” Harry không thể giải thích với Slughorn: “Tụi em tưởng mình không thể tham gia Chương trình học.”

“Không sao cả, bọn nhỏ, trong tủ có sách giáo khoa cũ, các em có thể dùng tạm.” Slughorn gọi ý.

Trong tủ vừa đúng có hai quyển, Ron cầm một quyển có vẻ mới hơn, còn bản rách nát thì thuộc về Harry.

Khóa học đầu tiên của Slughorn chủ yếu chỉ giới thiệu về vài loại độc được cao cấp, để tăng hứng thú của đám học trò: “Đến đây, quan sát thật kỹ và nói cho thầy biết đây là độc được gì?”

Trên chiếc quặng ngoài cùng, chất lỏng trong veo không ngừng cuộn cuộn.

Hermione không kịp suy nghĩ đã giơ tay: “Đây là chân được.”

Bên phía Slytherin sát bên, thiếu niên bạch kim hừ lạnh một tiếng.

Harry liếc Malfoy, trong lòng ngứa ngáy, thực muốn đem chân được đổ vào miệng Malfoy.

“Tốt lắm, Gryffindor thêm 5 điểm, như vậy cái này?” Slughorn thực xem trọng Hermione, tiếp tục hỏi, lần là là dung dịch sền sệt như bùn.

“Thuốc đa dịch.” Hermione giơ tay.

Harry hoàn toàn không nghi ngờ đáp án của Hermione, bởi vì trong năm thứ 2 Hermione đã chế tạo thành công loại thuốc này.

Chất lỏng trong nồi quặng cuối cùng cũng được Hermione trả lời chính xác, xem biểu tình của Slughorn, ông thực sự rất thích cô gái, mặc kệ xuất thân của Hermione là Muggle.

“Quá tuyệt vời, bắt quá chúng ta phải trở lại bài học hôm nay.” Slughorn vung đũa phép, trên bản lập tức xuất hiện các dòng chữ: “Bài học hôm nay là độc dược địa ngục trần gian, người chế tạo thành công đầu tiên sẽ được thưởng một bình phúc linh tề.”

Lập tức tiếng kinh hô vang dội, biểu tình Hermione tràn ngập hưng phấn, cô nàng cúi đầu nói với Harry: “Phúc linh tề chỉ có thể được điều chế bởi những đại sư độc dược vĩ đại, tiêu hao một khoảng thời gian rất lớn, hơn nữa từng bước phải cẩn thận tuyệt đối không thể sai sót, thứ này rất khó mua được ở cửa hàng độc dược, có thể nói là vô giá.”

“Dùng để làm gì?” Harry hiếm khi thấy Hermione có thần thái bay bổng như vậy.

“Có có thể mang tới vận may! Vận may tuyệt đối!” Hermione khó có lúc không hề so đo việc Harry mù tịt, âm lượng của cô nàng rất cao, mọi người trong phòng học đều có thể nghe thấy.

“Đúng vậy, uống vào, trong vòng 24 giờ mình làm gì cũng sẽ được ngôi sao may mắn chiếu rọi.” Slughorn tán dương gật đầu: “Bây giờ mọi người bắt đầu thực hành, người hoàn thành độc dược trước tiên sẽ dành được phần thưởng quý giá này!”

Lạnh canh leng keng, lực chú ý trước nay chưa từng có, mọi người chuyển chú vào nồi quặng cùng cán cân nguyên liệu của mình, chăm chú thực hiện.

Harry cúi đầu nhìn quyển sách rách nát của mình, cậu buồn bực phát hiện, những bước thực hành trong sách bị chữ viết của chủ nhân cũ che phủ, Harry nhìn một hàng phải dành ra mấy chục giây, vị huynh trưởng này có rất nhiều lời phê bình kín đáo với các thủ pháp thực hành trong sách, có lúc viết là dùng dao bạc sẽ hiệu nghiệm hơn, lúc thì viết là phải quấy ngược chiều kim đồng hồ làm ánh mắt Harry thực sự rối loạn nhưng vẫn làm theo, dù sao với thực lực của cậu cũng không bằng mọi người, cần chi phải tổn phí tâm tư.

Nhưng làm Harry giật mình chính là, chất lỏng trong nồi quặng dần dần biến thành màu sắc được yêu cầu.

Một giờ sau.

“Được, đã đến giờ!” Slughorn nói.

Slughorn đi một vòng quan sát, lúc nhìn thấy nồi quặng Harry, ông lộ ra thần sắc vui sướng không thể tin được: “Quá tuyệt vời, quả thực rất xuất sắc! Harry, em hiển nhiên đã kế thừa được sự khéo léo của mẹ, phúc linh tề, cầm lấy, đây là phần thưởng của em.”

Tâm tình Harry thực phức tạp, bắt quá bộ dáng của Malfoy làm cậu có chút cao hứng.

“Là người kia dạy bồ?” Hermione nhỏ giọng thì thầm bên tai Harry, cô nàng có chút không vui.

Harry xấu hổ lắc đầu.

Ron với những người khác lăm nhăm bên tai Harry, nói vận khí cậu thật tốt.

Mãi đến buổi tối xong trở về phòng ngủ, Hermione giữ chặt cậu, Harry mới nói thật, cậu lừa những người khác nhưng không có tự tin dấu giếm được Hermione, vì thế, cậu đem sự tình từ đầu tới cuối nói cho Hermione: “Đây đại khái giống như làm bừa thôi.”

“Nhưng bỏ lại làm theo lời người khác viết?” Hermione kinh hoàng: “Bỏ quên chuyện cuốn nhật ký của Tom Riddle sao?”

“Này không giống.” Harry lắc đầu.

“Không được, phải kiểm tra một chút.” Hermione cố chấp vươn tay.

Harry thở dài, không còn cách nào cậu phải đưa quyển sách cũ qua.

Sắc mặt Hermione nghiêm túc, ném ra mấy câu thần chú dò xét nhưng một phản ứng cũng không có: “Có vẻ chỉ là một quyển sách.”

“Vốn là vậy mà.”

Hermione lật nhanh quyển sách, cơ hồ mỗi trang đều chi chít lời phê bình, đa số là chỉnh sửa một số thao tác hướng dẫn trong sách: “Nhưng mình vẫn cảm thấy không được an toàn.....”

Harry nhào qua: “Không nghiêm trọng vậy đâu.” Harry đánh gãy lời Hermione, đột nhiên cậu nói: “Dừng lại, Hermione.”

“A?” Hermione cứng đờ.

Harry giật lấy quyển sách, từ từ cuối cùng Hermione vừa lật, trở ngược lại, một hàng chữ làm cậu giật mình: Sách này của Hoàng Tử Lai.

“Harry?” Hermione quan sát biểu tình bạn tốt.

“Đây là sách của anh ấy.....” Harry thì thào.

“Cái gì?”

“Bỏ chờ ở đây.” Harry quay đầu chạy vọt vào phòng ngủ, vài giây sau Harry đem quyển nhật ký cùng mớ sách phòng ngự được cho mượn xuống, cơ hồ là bỏ nhào tới bên người Hermione: “Bỏ xem.....”

Trong tờ cuối cùng của sách Allen cho mượn, cũng có một câu giống hệt.

“Thượng đế ơi.” Hermione che miệng.

Harry cuống quýt so sánh chữ viết trong quyển sách độc được cùng quyển nhật ký, tuy rằng kích cỡ lớn nhỏ khác nhau nhưng cách viết quả thực giống như đúc: “Đây là chữ của anh ấy, bút ký trong sách đều là anh ấy viết, thực vậy.”

Hoàn

55. Chương 55: Vấn Đề Tuổi Tác

***Note: Snape trở thành giáo sư phòng chống nghệ thuật hắc ám nhưng vẫn ở hàm nên cáo đoán chỗ ở của Slughorn giáo sư độc được là văn phòng của giáo viên phòng chống nghệ thuật hắc ám. ^^! Mọi ng hiểu hok nà...

Harry chỉ cần làm theo những lời ghi chép đã có thể giành được tán thưởng của Slughorn, như vậy, với tài hoa của Allen nhất định là học trò được Slughorn ưu ái nhất.

Nghĩ như vậy, Harry lập tức chạy tới văn phòng phòng chống nghệ thuật hắc ám.

“A, Harry, thấy em làm thầy rất cao hứng, mau vào đây.” Slughorn nhìn thấy Harry biểu tình lập tức vô cùng vui vẻ: “Tài năng trong lĩnh vực độc được của em thực sự rất xuất sắc.”

Harry mỉm cười, cẩn thận hỏi: “Giáo sư hẳn là đã gặp qua rất nhiều người tài giỏi đi.”

“Đương nhiên, thầy thích những đứa nhỏ thông minh.” Slughorn phàn là nói tới những học trò vĩ đại xung quanh ông sẽ rất đặc ý: “Đến, xem này.” Slughorn dẫn Harry tới xem quyển album đặt trên kệ sách.

Trong đó có quan viên cao cấp của Bộ Pháp Thuật, có cầu thủ Quidditch của đội tuyển Anh Quốc, thậm chí có cả mẹ, Harry nhìn thấy ảnh chụp mà ngẩn người.

“Mẹ em là một học trò tài hoa, em kế thừa được thiên phú hoàn mỹ của trò ấy.” Tầm mắt Slughorn dời lên người cậu, ông cảm khái nói: “Ba em cũng không tệ, chỉ là thích quấy phá một chút.”

Harry thu hồi suy nghĩ, trở về vấn đề chính: “Đó là chuyện quá khứ sao, giáo sư, mấy năm gần đây thầy có gặp được tài năng độc được nào không?”

“Gần đây à.....” Slughorn nhớ lại: “Không tính em thì đúng là không tìm ra được ai.”

“Không có?” Harry kinh ngạc, con mắt đảo tròn, cậu nói: “Học trò Slytherin luôn là người am hiểu độc được nhất, em nghĩ thầy nhất định đã gặp được những học trò rất xuất sắc, chút thông minh của em tính là gì đâu.”

“Harry, em rất khiêm tốn.” Lão nhân mập mạp bảo Harry ngồi xuống, bắt đầu chậm rãi nói: “St Mungo mới có hai trị liệu sư gia nhập, hai đứa nhỏ Ravenclaw, đã hơn 20 tuổi nhưng thực sự không tồi, bắt quá xét về thiên phú độc được bọn họ không bắt kịp một phần mười của em. Không gạt em, hàng năm Hogwarts tốt nghiệp, thầy luôn tổ chức một bữa tiệc hội họp, lắng nghe mọi người nói về các tài năng, nga, đúng rồi, trong số những giám thị cũng không ít từng là học trò của thầy.”

Sao có thể như vậy? Harry nghi hoặc, vẫn cố gắng hỏi: “Em chắc chắn không phải học trò ưu tú nhất giáo sư từng gặp, nếu không đám học trò Slytherin nhất định sẽ khóc thét.”

Lão nhân cười ha hả, đề cập đến vấn đề độc được ban đầu, Slughorn càng nói nhiều hơn: “Nói thật, đại sư độc được chân chính rất hiếm, bởi vì độc được không phải chỉ cố gắng là được, cần phải có thiên phú, Lily rất giỏi, nhưng cũng không phải người đứng đầu, em có được thiên phú của mẹ, đứa nhỏ, chỉ cần cố gắng, thấy tin tưởng em sẽ có được thành công rất lớn.”

“Cám ơn.” Harry khô cần nói.

“Nếu nói đến ưu tú nhất.....” Trong mắt Slughorn có vài phần cảm khái: “Đương nhiên là đứa nhỏ của gia tộc Prince.”

“Gia tộc Prince?” Harry nhẹ giọng phụ họa.

“Đúng vậy, gia tộc Prince là ma được thế gia, chỉ tiếc hiện giờ cũng khá nghèo túng.” Lão nhân lắc đầu: “Eileen xuất sắc như vậy..... đáng tiếc.....”

“Đáng tiếc?” Harry nuốt nước miếng.

“Để thầy tìm thử.” Slughorn từ ngăn tủ tìm được một quyển sách cũ kỹ, lục lọi một hồi mới rút ra một tấm ảnh chụp: “Đây, đứa nhỏ này có chút quái gở, sau khi tốt nghiệp liền mất tích, mãi đến khi gia tộc Prince bị diệt vong cũng không trở về, đây là chuyện nhiều năm trước.”

Trong tấm ảnh chụp cũ kỹ là một cô gái gương mặt khá bình thường, mặc đồng phục Slytherin, cô gái nhìn thấy bên ngoài có người liền lui vào góc ảnh chụp.

Prince, Prince, Harry lặp lại, chẳng lẽ kia không phải ý là hoàng tử, mà là một nửa Prince?

“Có lẽ cô ấy đã rời khỏi giới Pháp Thuật?” Harry giả thuyết.

“Cũng có người nói trò ấy đã tới giới Muggle.” Slughorn buông tay: “Ai biết được.”

“Ảnh chụp này có thể cho em được không?” Đột nhiên, Harry hỏi.

“A?” Lão nhân ngẩn người: “Cầm đi, đứa nhỏ.”

Harry cầm lấy chiến lợi phẩm rồi đi, cậu tin rằng cậu đã tìm được chút tin tức có quan hệ tới Allen, trở lại phòng nghĩ chung, cậu phát hiện Hermione vẫn ở đó chờ mình.

“Harry, mình phát hiện một vấn đề nghiêm trọng.” Hermione vừa thấy cậu về liền bình tĩnh nói.

“A?” Harry ngồi xuống.

“Bồ còn nhớ Flitwick giáo sư từng nói cho chúng ta về lời nguyên chống gian lận được ếm vào bút lông chim không?” Hermione bày ra gương mặt vạn sự thông nghiêm túc nói.

“Cái gì cơ?” Harry có chút mơ hồ.

“Bút lông chim chống gian lận, có thể giới hạn người sử dụng, giới hạn thời gian làm bài, tỷ như một cuộc thi là từ 10 giờ sáng tới 12 giờ, như vậy sau thời gian đó cây viết này sẽ không sử dụng được.” Hermione ví dụ, sau đó nói tiếp: “Nói cách khác, thông qua chú ngữ đại khái có thể đo lường được thời gian của bản ghi chép.”

“Kết luận?” Harry nhú mày, nhìn chằm chằm quyển sách cũ trong tay Hermione.

“Loại bỏ các nhân tố ảnh hưởng làm cũ quyển sách, những bút ký còn lưu lại trên đó.....” Hermione hít sâu một hơi: “Ít nhất là mười lăm năm, hoặc hai mươi năm.”

Harry trừng to mắt, hoài nghi mình đã hiểu sai ý tứ của Hermione.

“Chính là như vậy.” Hermione gật đầu: “Nếu vậy, quyển bút ký này không phải lưu lại vài năm nay, nếu người sử dụng vào năm lớp 6 đã lưu lại bút ký, như vậy hiện nay người này, hẳn phải từ 35 tới 40 tuổi.”

“Không có khả năng!” Harry hoàn toàn bác bỏ: “Mình dám khẳng định đó là bút tích của Allen! Allen nhiều lắm cũng chỉ 20 tuổi!”

“Mình chỉ phỏng đoán theo kết quả kiểm tra.” Hermione nhún vai, cô nàng cũng khá hoang mang về điều này: “Bồ đi chỗ giáo sư tra được gì rồi?”

“.....dòng họ.” Harry lấy tấm ảnh chụp ra: “Prince là họ, bồ có thể tra được tuổi của người trong ảnh không?”

“Không có bút tích sao.” Hermione lật ra mặt sau: “Mình phải đọc tư liệu một chút, Flitwick giáo sư không dạy phần này, ý của bồ cô gái này có quan hệ với Allen?”

Harry gật mạnh đầu.

“Không thành vấn đề, mình sẽ điều tra.” Hermione chính là loại người rõ ràng, hiện tại những điểm đáng ngờ xung quanh ngày càng nhiều, cô nàng nhất định phải điều tra rõ ràng, vì Harry.

.....

Phòng ngủ Slytherin, đêm nay cũng không bình yên.

Sirius bị vạch trần đang dùng hình người ngồi trên sofa, bắt chéo chân ăn khuya.

“Quan hệ của anh với viện trưởng tôi rất tệ sao.” Draco đột nhiên nói.

“Khụ khụ khụ.....” Sirius suýt chút nữa bị nghẹn chết.

Draco vô tâm nhếch mi, cậu không phải cố ý.

“Nói đúng hơn là đối đầu.” Sirius cũng không che dấu, khôi phục lại hô hấp bình thường: “Chúng ta cùng khóa, đánh nhau từ khi vào trường tới lúc tốt nghiệp, tôi mặc kệ em có kính nể nó hay không, đối với nó tôi cũng không có gì hay ho để nói.”

Gương mặt Draco hơi run rẩy, Sirius hoàn toàn không có chút uy nghiêm của trưởng bối, tâm tính hết như một đứa trẻ, yêu ghét hoàn toàn lộ rõ trên mặt, người này sao lại sinh ra trong quý tộc thế gia?

Đối với một người cậu chán ghét cha đỡ đầu, Draco nên chán ghét mới đúng, nhưng kỳ lạ cậu một chút cũng không ghét Sirius, mỗi ngày phải đeo mặt nạ đối diện với một vòng Slytherin phức tạp, bị trống rỗng vây quanh, người như Sirius thực sự rất hiếm gặp. Đối với loại người thẳng như ruột ngựa thế này, Draco cảm thấy khá thoải mái.

“Quên đi.” Draco xua tay, tỏ vẻ không quan tâm: “Anh đã tới bảo hộ tôi, như vậy nhất định am hiểu quyết đấu?”

“Đương nhiên, tôi là số một.” Sirius vung nắm tay: “Đánh nhau với lão dơi tới giờ tôi luôn là người thắng.”
Draco đỡ trán.

“Ngẫu nhiên cũng sẽ thua.” Sirius nghĩ nghĩ, vẫn phải thừa nhận.

“Dạy tôi.” Draco xem nhẹ ngôn từ vô lễ của Sirius, trực tiếp nói trọng điểm.

“A?” Sirius đặt chén đĩa xuống, kinh ngạc.

“Tôi muốn học nhiều hơn nữa, chỉ cần anh có thể dạy tôi.” Draco nghiêm túc nói: “Tôi không thể để mẹ cứ phải gánh vác cho mình.”

Nam nhân chớp mắt, khép mi, lập tức mở ra, hần đưa tay xoa mạnh mái tóc chĩnh tề của thiếu niên.

“Anh làm gì, Sirius!” Draco xù lông, gạt tay đối phương, lại bị đối phương né được.

“Phải gọi bằng cậu, cháu ngoại trai bé bỏng.” Sirius nhếch lên nụ cười không đứng đắn, lộ ra hai chiếc răng nanh.

Gân xanh Draco xuất hiện, giơ chân qua đập, người kia phản ứng linh hoạt lập tức tránh né.

“Đánh được tôi rồi nói sau, cháu ngoại trai bé bỏng, em còn phải học nhiều lắm.” Sirius đùa giỡn.

“Sirius!” Draco tức giận ngay cả đùa phép cũng quên mất, trên tay có thứ gì liên quan về nam nhân, đồng thời đứng lên đuổi theo sau. Khổng tước bạch kim bé con dĩ nhiên không phải đối thủ của đại cậu Black, người kia dễ dàng hóa giải tất cả công kích của Draco.

Bình bang lách cách, phòng ngủ nháo loạn đến bất diệc nhạc hồ, bút thước chén đĩa ly tách phút trước còn nằm trên bàn phút sau đã chiếm chệch nằm trên mặt đất.

Vẫn không thể đánh trúng Sirius, Draco lại vướn một thứ gì đó dưới chân ngã ụp xuống đất.

“Ha ha ha ha!” Nam nhân cao lớn chống nạnh cười to.

“Chết tiệt!” Draco buồn bực gương mặt đỏ bừng: “Anh ——”

Sirius nhảy dựng lên, biến thân về Animagus bỏ nhào tới Draco, dùng cái mũi đẩy đẩy mặt đối phương, giống như đang dỗ Draco vui vẻ.

Draco nghiêng đầu qua một bên, không chịu tiếp nhận.

Đáng tiếc Sirius là nam nhân da mặt dày nhất cậu từng gặp phải, hoặc là con cậu mặt dày mảy dạn nhất, càng không phản ứng nó lại càng nhào tới, còn dùng nước miếng ghê tởm của nó làm vũ khí công kích.

“Tránh ra, tránh ra.....” Draco muốn ngồi dậy nhưng đại cậu trên người không nghe lời, tiếp tục cọ loạn.

“Đừng nháo.....” Draco nháo nãy giờ vốn đã không còn bao nhiêu khí lực, cậu lớn tiếng nói: “Còn nháo nữa có tin ngày mai tôi mua thực ăn cho chó cho anh không.”

Biểu tình đại cậu trong nháy mắt đứng hình, động tác cũng ngừng lại.

“Parkinson, chính là nữ sinh bị anh xé áo chùng hôm trước, hôm nay còn giới thiệu với tôi thức ăn nào thích hợp cho chó.” Draco nheo mắt lại.

Đại cậu thở phì phì, biến trở về hình người: “Cô gái đó một chút cũng không dễ ngủ, người toàn mùi vị nồng nặc chán ghét.”

“Nga?” Draco híp mắt, đánh không lại không lẽ nói cũng chịu thua: “Biệt danh của cô nàng là chó xù, hai người khá xứng đôi a.”

“Sao lại đối xử với cậu như vậy?” Sirius bị ghen lời, cố ý phụng phịu.

Anh có chút nào là bộ dáng của cậu? Draco vừa giận vừa buồn cười, ngoại trừ tuổi tác cùng thực lực, Sirius làm em trai mình còn ấu trĩ hơn!

“Mẹ bảo anh tới chăm sóc tôi.” Draco đứng lên, đánh giá phòng: “Anh lại biến phòng tôi thành ổ chó, tính sao đây?”

Biểu tình đứng đắn của Sirius suy sụp trong nháy mắt, khó xử nhìn mớ lộn xộn trong phòng: “Có thể ở là được.... mà.”

“Lôi thôi!” Draco đá một cước vào mông Sirius, lần này nam nhân không trốn tránh: “Mau dọn dẹp!” Vừa nói Draco vừa bắt đầu dọn, Sirius vẻ mặt đau khổ nhưng cũng nghe theo.

Mãi đến tận khuya, hai người mới dọn xong căn phòng.

“Phòng ngủ sao lại lớn tới vậy chứ.” Sirius nhu nhu thất lưng oán giận, ở nhà hắn cũng chưa làm nhiều đến vậy.

“Tôi đi tắm.” Draco lườm Sirius, ôm quần áo đi vào phòng tắm, nửa giờ sau đi ra cậu thấy Sirius đã trở về dạng cẩu đang nằm trên chiếc giường nhỏ của mình.

Draco ngồi xổm xuống, có chút dăm chiêu nhìn đại cẩu đang ngủ say, đầu óc xoay chuyển, khóe miệng thành linh nhếch lên một độ cung.

Một thần chú giảm thanh cộng cạo râu, Draco nhìn cái mông cùng cái đuôi trụi lủi của đại cẩu vô cùng thâm lộ ra ngoài cười đắc ý: “Hừ, ai bảo dám khi dễ tôi.”

Một điểm bị thua Malfoy cuối cùng cũng kéo lại thành hòa nhau.

“Ngủ ngon.” Draco nhẹ nhàng chọt chọt đầu chó, thần nhiên leo lên giường của mình.

Cậu ngu ngốc, Draco thâm bổ xung trong lòng.

Hoàn

56. Chương 56: Draco Pk Harry

Có một bằng hữu thông minh hơn mình gấp trăm lần thực sự là một điều may mắn, Harry sâu sắc cảm nhận được, Hermione không tới một tuần đã tìm được một ít tin tức của Eileen Prince.

“Harry, này thực khó khăn, mình không tìm được cách xác định niên đại qua ảnh chụp.” Hermione hít một hơi, nhưng lại có phần đắc ý: “Nhưng mình lên bà Pince tra danh sách học sinh từng mượn sách trong thư viện, có hai quyển.”

“Một là 1953 và 1954.” Hermione vừa nói vừa tính toán: “Nếu bây giờ Eileen còn sống đại khái cũng hơn 60 tuổi.”

“.....rất già.” Harry thở ra.

“Mặc khác, gia tộc Prince là gia tộc thuần chủng.” Hermione lấy ra một quyển tóm tắt các gia tộc cổ xưa, nói tiếp: “Bọn họ đều là những đại sư độc được, nếu Aileen thực sự như lời đồn đã tới giới Muggle, nếu bà ấy lại kết hôn với một Muggle, như vậy đứa con trai chính là hỗn huyết, cũng tức là một nửa Prince.”

“Ý của bà Eileen có thể là mẹ anh ấy?” Harry lập tức hiểu ý.

“Prince trong giới pháp thuật là dòng học độc nhất vô nhị, đây cũng không phải trùng hợp.” Hermione gom góp mở tri thức tổng kết lại: “Phù thủy sinh đứa nhỏ sau 50 tuổi rất bình thường, nên biết rằng phù thủy sống lâu gấp hai lần Muggle.”

Harry nhìn bức hình ổ vàng trong tay, cô gái trong bức hình trốn tránh tầm mắt của người bên ngoài, ánh mắt cậu trở nên âm trầm: “Nếu thực sự như vậy, Eileen.... đã mất rồi.”

“A?”

“Cha mẹ anh ấy đã mất.” Harry thở dài.

Một trận trầm mặc.

“Sau đó?” Sau một lúc lâu, Harry lên tiếng: “Có thể thông qua chuyện này tìm được thân phận thật sự của Allen không?”

Hermione nhún vai: “Đáng tiếc, anh mỗi bị chặn đứt, dù biết được Eileen có đứa con, nhưng nó cũng theo họ cha, mình định đối chiếu với danh sách độc được cao cấp gần đây lại một lần nữa.”

“Nhờ bô.” Harry hít sâu một hơi: “Không có bô mình không biết phải làm gì bây giờ, Hermione thân ái.”

Hermione nâng cằm, ôm lấy đồng sách hùng dũng rời đi, chỉ cần cố gắng, không có gì cô nàng không thể làm được.

Mấy tuần kế tiếp, mỗi lần lên khóa độc được Harry luôn ngoan ngoãn làm theo chỉ thị của bạn trai, điều này làm cậu trở thành học trò sáng chói nhất được Slughorn vô cùng ưu ái: “Quá tuyệt vời, xuất sắc!” Slughorn lần thứ n lập lại lời khen này, Harry nghe đến mức có chút nhàm chán.

Sau thời gian lên lớp, Harry khá bình yên, cậu mỗi ngày tán gẫu với Allen vài chuyện vặt vãnh qua nhật ký, giọng điệu thoải mái, thuận tiện lấy cớ không tới gặp mặt, tỷ như khai giảng khá bận rộn, hoặc là kỳ huấn luyện Quidditch dày đặc hay vài việc linh tinh.

Đây cũng là lời thật, đội trưởng Quidditch không phải chuyện dễ dàng, lựa chọn thành viên trong năm cấp hai tốn của cậu không ít thời gian, ừ, đúng rồi, Malfoy không xuất hiện trong thời gian huấn luyện Quidditch, một lần cũng không, việc này thực kỳ quái.

Hôm nay, Harry mang đội viên nhóm Quidditch theo lịch đi huấn luyện, bay được một nửa cậu nhìn thấy Hermione đứng dưới sân ngoắc mình.

Lao xuống một cú ngoạn mục, Harry ngừng bên cạnh Hermione.

“Có thể về trước không?” Hermione nhướng mi.

“Đội trưởng luôn có đặc quyền.” Harry đem chổi cất: “Ginny có thể quản lý bọn họ.” Harry vừa nói vừa nhìn lên không trung, cậu cảm thấy Ginny mới giống đội trưởng đội bóng, bởi vì đám sư tử nghe lời cô bé hơn.

Hermione nhin không được phì cười, cô nhớ lại ngày đầu tiên huấn luyện đám đội viên cứ chi chít nháo loạn không chịu nghe Harry nói, kết quả Ginny rống một tiếng, toàn bộ mọi người lập tức im lặng.

Harry xấu hổ vò đầu.

“Nói chuyện chính, mình đã tra xong.” Hermione thu hồi nụ cười, gương mặt trở về vẻ nghiêm túc.

“Thân phận Allen?” Harry căng thẳng.

“Không có.” Hermione nhẹ giọng nói.

“Không tra được?” Harry có chút mơ hồ.

“Kết luận là không có.” Hermione nhíu mi, ánh mắt nâu lóe ra tia sáng phức tạp: “Mình nắm được danh sách học trò Slytherin tốt nghiệp khoảng 5 năm nay, tất cả bọn họ đều có thể tra được dòng họ trong giới pháp thuật.

“Toàn bộ tra hết rồi?” Harry kinh ngạc.

“Đúng, Slytherin quả thực xứng đáng là học viện quý tộc, tập trung huyết thống thuần chủng.” Hermione lộ ra nụ cười trào phúng: “Mình xác định Allen không nằm trong số đó.”

“Sao có thể như vậy?” Harry nhíu chặt mi, cậu thật sự không ngờ thân phận Allen lại khó điều tra đến vậy.

Hermione thả lỏng tay: “Không biết, mình tính tra thêm những năm trước nữa, thử xem thế nào, bất quá như vậy phải tốn rất nhiều thời gian, hơn nữa nhóm học trưởng cũng không có được danh sách lâu như vậy,

mình phải tra từ bản mượn sách trong thư viện trường để tìm những dòng họ xa lạ.” Hermione tuyệt đối không bỏ cuộc.

“Cám ơn.” Harry nhẹ nhàng nói.

“Không có gì. Đúng rồi, lúc mình ra khỏi thư viện có nhìn thấy Malfoy.” Hermione đột nhiên nhớ tới: “Nó có chút kỳ lạ.”

“Cái gì?”

“Tựa hồ không hề chú ý tới mình.” Hermione nhớ lại: “Mình phát hiện.....trên mu bàn tay nó có vết bầm xanh tím.”

“Gần đây nó không hề gây gổ.” Harry cân nhắc nói: “Đi học cũng không tìm mình gây phiền toái, ăn cơm cũng thường xuyên vắng mặt, Hermione, mình nghi nó đang bí mật làm gì đó.”

Hermione cau mày suy nghĩ, vẫn không đoán được nguyên nhân: “Dù thế nào nó cũng chỉ là một học trò mà thôi.”

“Mình nghĩ.....chúng ta có thể dò xét thử?” Harry chụp vai Hermione, chỉ về một hướng cách đó không xa, thiếu niên bạch kim đang ôm sách vội vàng đi, có vẻ mới ra khỏi thư viện chuẩn bị quay về ký túc xá: “Lâu rồi mình không thấy đám người hầu đi cạnh nó.”

“Đừng nói là bỏ lỡ nhé.” Hermione trêu ghẹo, nhưng cũng không cự tuyệt lời đề nghị của Harry, cô gái vội vàng đi theo sau Harry.

“Đương nhiên không phải, ý của mình là chúng ta hai đối một.” Harry nhếch môi cười: “Đương nhiên, mình cho rằng chỉ mình mình cũng đủ thu phục con chồn trắng đó.”

“.....ấu trĩ.” Hermione tức giận vừa nói vừa trừng mắt.

Nói sao nhỉ, Harry thực sự rất có năng lực, bởi vì sau khi cách thức theo dõi vụng về của Ginffindor bị phát hiện, Malfoy lập tức quay đầu phóng tới một chú ngữ công kích: “Hóa đá!”

Harry vội vàng kéo Hermione, nhất thời tức giận: “Mày làm gì! Malfoy!”

“Nga, là đầu sọc sao.” Ánh mắt thiếu niên bạch kim lóe sáng sắc bén sau đó biến mất, thế vào đó là giọng nói mỉa mai cùng coi thường: “Lén lén lút lút, đúng là tác phong của mày.” Mấy ngày nay trừ bỏ học tập chính là học tập, căn bản không có thời gian để phản ứng đối thủ một mất một còn, không thể ngờ Potter lại tự mình đưa đầu tới cửa.

Draco giơ đũa phép, cười lạnh: “Muốn đánh nhau?”

Hermione giữ chặt tay Harry: “Đừng.....” Bọn họ tới thăm dò, không phải để đánh nhau.

Con người màu xám quét qua cô gái, chán ghét lấp tức tràn đầy: “Máu bùn, nơi này không có chỗ cho mày nói chuyện.” Cậu đánh gãy lời cô gái, mối hận gây mũi cậu vẫn chưa quên.

Hòa bình hiển nhiên không thể có được trong lúc này, người bùng nổ trước tiên biến thành Hermione, đáng về cô nàng cực kỳ phần nộ như một chú mèo xù lông: “Malfoy!”

Hermione vĩnh viễn không thể giải thích được một chuyện, chính nàng rõ ràng trong trường học tài giỏi hơn bất cứ ai, nhưng Slytherin luôn dùng ánh mắt thấp kém nhìn cô, vũ nhục cô, vĩnh viễn tàn nhẫn như vậy.

“Chia năm xẻ bảy!” Hermione quăng ra một chú ngữ.

Bạch quang bay về phía Draco, cậu lập tức lui về sau, thoải mái tránh né, cậu không tức giận chỉ cười lạnh: “Chỉ có trình độ như vậy?” Ngữ khí đùa cợt, thiếu niên thoải mái tao nhã phát ra công kích, trong nhất thời thần chú bắn ngược xuống chân hai người, phát ra một trận bạch quang.

Harry giật mình phát hiện trình độ Malfoy đã tiến bộ thần tốc, cùng lúc đó thấy Hermione rớt xuống thế hạ phong lập tức sốt ruột: “Đổi chiều chuông vàng!” Nhìn thấy Hermione không thể tránh kịp, Harry vội vàng ném ra một chú ngữ, lần này người tránh né không kịp biến thành Malfoy.

Thị giác Draco biến đổi, sau đó cả người bị chống ngược treo lơ lửng trên không trung, có gì đó túm lấy chân cậu, máu đổ dồn về não, cậu phản nộ rống to: “Đầu sọc, mày đánh lén, tên tiểu nhân dê tiện này.”

Mặt Harry thoáng chốc đỏ bừng, Hermione sửng sờ nhìn tình thế đột ngột chuyển biến.

“Tôi tôi.....” Harry lắp bắp.

“Mau thả nó xuống!” Hermione cuống quýt xua tay.

“Ừm ừ.” Harry cũng luống cuống theo, liều mạng nhớ lại câu phản chú, trên sách ghi thế nào nhỉ: “Chuông vàng rơi xuống đất!”

Vừa dứt lời, Draco ngã ầm xuống mặt đất.

Harry nhìn tư thế kia cũng biết rất đau, cậu theo phản xạ co rụt cổ, sau đó lập tức tự kinh bỉ mình, thương để a, sao phải chột dạ chứ, trước kia Malfoy luôn lấy nhiều khinh ít, vu oan giá họa, chính mình chỉ đánh lén có một lần thì tính gì cơ chứ.

Draco xoa bả vai đau nhức, cậu bực bội đứng lên tống một quyền vào mặt Harry.

“Ồi!” Harry bị đấm chính diện muốn tránh cũng không kịp, hai má nhất định bầm đen, một quyền này đồng thời đánh tan xấu hổ của Harry, khoảng cách gần như vậy, cậu vung nắm tay.

Hermione hoàn toàn ngây ngốc đứng một chỗ.

Dùng sức đấm một quyền, Harry đấm không trúng, một quyền khác, cũng không trúng?

Draco thuận tay túm lấy mái tóc rối bù của thiếu niên, đồng thời tung một cú đá vào đầu gối, sau đó dễ dàng làm Harry mất thăng bằng ngã nhào xuống đất, Draco héch cằm dùng sức giẫm lên cổ Harry: “Thực sự vô dụng..... mày cũng không được động!” Draco giơ đũa phép chỉ vào Hermione, cảnh cáo.

Malfoy mạnh hơn, tựa như đã thay da đổi thịt, Hermione ngừng thở, cô nàng không hề buông đũa phép cũng không công kích: “Mày buông cậu ấy ra.”

Draco không nghe theo, ngược lại còn tăng thêm lực, sắc mặt âm trầm: “Lần này là tui mày muốn tìm chết.....” Nói được một nửa, Draco cảm thấy cảm xúc dưới chân không đúng, cậu giẫm lên cái gì đó cứng cứng, hơi lệch một chút, vật kia rơi ra khỏi cổ áo đồng phục Quidditch của Harry.

Cổ Harry đau buốt, thực sự khó thở, mãi đến khi Draco động đậy cậu mới có thể thở hắt hắt, đại não hỗn loạn chỉ còn một suy nghĩ: lần trước rõ ràng còn bất phân thắng bại với con chồn, sao hiện tại lại thua thê thảm như vậy!

Draco chớp mắt, đó là một sợi dây chuyền, mặt dây là một viên bảo thạch xinh đẹp. Draco có chút dờ dẩn dời chân, người bên dưới lập tức cong lưng bắt đầu ho khan.

“.....Daniel?” Draco thì thào.

Đúng rồi! Sợi dây chuyền giống nhau như đúc! Không thể đem mình quán như xác ướp như cha đỡ đầu, tên nhóc chết tiệt kia suốt mùa hè cứ mặt áo cộc ngắn tay đi tới đi lui, muốn không thấy cũng khó!

Ho khan ngừng lại, cơ thể Harry cứng đờ.

Hermione cũng nghe thấy, gương mặt cô bé trắng bệch, tròng to mắt.

Draco rùng mình, giây tiếp theo cậu nhào tới túm lấy thiếu niên đang co rúm giả chết trên mặt đất, vạch cổ áo, sợi dây chuyền lóe sáng trước mặt, ánh mắt Draco tràn ngập không thể tin nổi: “Mày đang nói đùa đi.”

Trong nhất thời Harry không thể nói ra lời nói dối nào, ngay cả lời phản bác cũng quên sạch, so với xấu hổ còn xấu hổ hơn.

Đầu Draco nổ bùm một phát, đây rốt cuộc là chuyện gì?

Harry Potter là Daniel? Bọn họ, cha đỡ đầu cùng đầu sọc không phải là.....

Meilin quần!

Buông áo ra, Draco lui về sau từng bước: “Mày không biết anh ta là ai.....” Lại một câu lầm bầm, thiếu niên bạch kim gương mặt trắng dã môi không còn chút huyết sắc đủ để chứng minh cậu đang vô cùng khủng hoảng.

Lại lui về sau, thiếu niên trên gương mặt tràn ngập kinh sợ quay đầu đi, bước nhanh như chạy, tựa như có quỷ ở sau lưng.

Hoàn

57. Chương 57: Bản Đồ Đạo Tặc Đổi Chủ

“Bồ nói gì? !” Hermione cơ hồ hét lên.

Harry vội vàng bịt miệng cô gái lại: “Nhỏ giọng thôi.”

“Bồ ở nhà Allen gặp Malfoy?” Hermione không thể tin được: “Suốt một kỳ nghỉ hè? !”

Harry rụt đầu cam chịu.

“Thế mà bồ không hề nói cho mình biết?” Hermione tức giận, cô nàng chỉ vào mũi Harry: “Nếu bạn trai bồ cùng Malfoy có quan hệ rất tốt, bồ có biết nó có ý nghĩa gì không? Bồ thực sự chỉ biết làm ầu!”

Harry sờ sờ mũi, chính vì nghĩ tới Hermione sẽ phản ứng như vậy, cậu mới tránh đề cập.

“Nói rõ cho mình! Ngay bây giờ!” Hermione trừng Harry: “Mình phải biết toàn bộ quá trình bồ lui tới với Slytherin kia!” Ngờ ngợ của cô gái cho thấy toàn bộ hảo cảm cô nàng đối với bạn trai vô danh của Harry đã mất sạch.

“Bình tĩnh một chút, Hermione.” Harry càng nói càng nhỏ.

“Bình tĩnh?” Hermione lúc này cười lạnh giống hệt biểu tình thường thấy của Malfoy: “Bồ nói xem trên đời này có mấy ai ngay cả tên bạn trai mình cũng không biết? Mình không nên cảm thấy nghi hoặc sao? !”

“Ngay từ đầu..... chỉ là một chuyện ngoài ý muốn.” Harry bắt đầu, dưới ánh mắt sắc như dao của Hermione, cậu chậm rãi kể lại cuộc gặp gỡ kỳ lạ trong lễ Giáng Sinh, chuyện xưa mê người lúc cậu giả trang vô tình gặp phải một đại sư độc được Slytherin: “Mình không biết sau khi kỳ nghỉ kết thúc anh đã xảy ra chuyện gì, nhưng tình cảm của tụi mình trong lúc đó là thật, không thể nghi ngờ.”

Hermione trầm mặc, thật lâu vẫn không nói gì.

“Hermione?” Harry cẩn thận gọi.

Hermione nghiêng đầu, giọng điệu có vẻ ôn hòa hơn rất nhiều: “..... có lẽ anh ta thực sự thích bồ.”

“Thực sự là vậy?” Harry không hề nghi ngờ điểm này.

“Chính là, sau đó, anh ta phát hiện mình không nên thích bồ. Vì thế mới phát sinh chuyện bồ mất trí nhớ.” Hermione bình tĩnh phân tích: “Harry, bồ không phải một người giỏi che giấu chính mình, mình thấy, bồ cứ để lộ sợi dây chằng suốt cả ngày, nếu không phải Malfoy không tham gia huấn luyện Quidditch, nếu không nó đã sớm phát hiện ra bồ, lúc trên bầu trời bồ không hề để ý đến chuyện này đi.”

Harry vuốt ve viên đá sáng lấp lánh, đúng vậy, cậu không hề cảnh giác, cũng không nghĩ tới việc phòng bị Malfoy.

“Ý của mình là, Allen có lẽ đã sớm phát hiện thân phận của bồ.” Hermione chậm rãi nói.

“.....mình biết.” Harry uể oải cúi đầu, Hermione chỉ phân tích một chút đã rút ra kết luận mà mãi tới khi kỳ nghỉ hè kết thúc cậu mới nghiệm ra được, cậu thực sự ngu ngốc.

Hermione nhướn mi, ánh mắt đảo vòng: “Thì ra là thế, vì vậy bồ mới vội vã tra thân phận của anh ta.”

“.....anh ấy đối với mình tốt lắm, Hermione, mình tra vì mình không cam lòng.” Harry rất nhẹ nhưng vô cùng kiên định: “Mình mặc kệ anh ấy có dính líu gì tới Malfoy, mình vẫn muốn cùng một chỗ với anh.”

Lời này nói ra, Hermione thật sự không biết trả lời thế nào, bạn tốt trong mắt cô là một người thực hiện hòa nhưng trong một vài thời điểm lại rất kiên định, cho dù chết cũng nhất định không quay đầu.

“Hermione?” Harry không muốn mất đi sự hỗ trợ của Hermione, so với Ron, Hermione là người bạn bất luận phát sinh chuyện gì cũng luôn kiên định đứng bên cạnh cậu.

Hermione thở dài một hơi: “Tóm lại tình cảm là việc riêng của bồ, mình không nên xen vào.”

“Mình không phải ý này.” Harry vội nói: “Mình.....”

“Mình hiểu mà, Harry.” Hermione cười khổ vỗ bả vai thiếu niên tóc rối: “Bồ đã tin tưởng anh ta, mình cũng tạm tin anh ta là người tốt.” Một người có giao hảo với Malfoy là người tốt? Hermione trầm lắng đầu thở dài trong lòng, thật sự bất đắc dĩ.

“Cám ơn.”

“Lúc này bồ có để ý không?” Hermione rút lại tươi cười: “Biểu hiện lúc này của Malfoy.”

“Nó hoảng sợ.” Harry trả lời: “Đổi lại là mình, cũng sẽ như vậy thôi.”

“Không chỉ vậy, so với hoảng sợ.” Hermione nhớ lại: “Còn có lời nó nói, giống như chuyện bồ cùng người kia ở cùng một chỗ là chuyện không thể tưởng tượng nổi.”

“Cứu thế chủ Gryffidor cùng Slytherin xác định là không thể tưởng tượng.” Harry quơ tay: “Malfoy biết Allen là ai, bồ hoàn toàn không thể tưởng được mình đã muốn nhét chân được vào miệng con chồn đó cỡ nào đâu, như vậy mọi chuyện thực đơn giản.”

Hermione bị chọc cười, một lúc sau lại lộ ra biểu tình dăm chiêu: “Với năng lực của nó bây giờ, chuyện này thực khó khăn.”

Harry cũng sưng sốt, sờ cằm: “Đúng vậy, nó mạnh hơn rất nhiều.”

“Đừng nghĩ nhiều nữa, mình tới thư viện một chuyến đây.” Hermione gật đầu tạm biệt Harry, sau đó chạy về hướng thư viện trường, trong khoảng khắc quay đầu biểu tình cô gái có chút lo lắng. Có lẽ cô không thể ngăn cản Harry, nhưng cô phải nhanh chóng điều tra thân phận người kia, phải xác nhận người đó thực sự vô hại với Harry mới có thể an tâm.

.....

Hai chân Draco cứ theo bản năng mà bước đi.

Cha đỡ đầu cùng đầu sọc.....Cha đỡ đầu cùng đầu sọc.....Cha đỡ đầu cùng đầu sọc.....

Hình ảnh hai người thân nhiên trò chuyện trong phòng bếp trong kỳ nghỉ hè vô thức hiện lên trong đầu Draco: “Điều đó không có khả năng.....” Draco không thể tin được.

Cậu đi thẳng một đường về phòng ngủ của mình, không hề nghe thấy tiếng chào hỏi của nhóm Slytherin trên đường về.

Ầm một tiếng đóng cửa lại, Draco tựa vào cửa, cha đỡ đầu từ lúc nào bắt đầu thay đổi thái độ với đầu sọc? Những ký ức lần lượt ào về, điểm trừ giảm mạnh, dưới uy thế của Umbridge luôn im lặng bảo vệ, tình cảm của Slytherin cho dù có che dấu thế nào cũng sẽ để lại dấu vết, cha đỡ đầu thích Daniel, cha đỡ đầu rõ ràng biết Daniel là ai.

Trái lại, Potter hình như hoàn toàn không biết gì cả, thực hiển nhiên, những quy củ trong kỳ nghỉ hè của cha đỡ đầu chính vì muốn dấu điểm Potter.

“Draco?”

“Draco?”

“Draco? !”

Tiếng gọi ngày càng lớn hơn, cuối cùng một tiếng bùng nổ sát bên tai Draco, cậu lập tức hoàn hồn, nhìn thấy gương mặt phóng đại của Sirius sát bên cạnh: “Cái gì?”

“Em làm sao vậy?” Sirius khó hiểu hỏi: “Bộ đáng bất an như vậy?”

“.....không, không có gì.” Draco vô lực trả lời. Merlin! Vì cái gì là Potter! Đánh chết Draco, cậu cũng không dám tin Daniel chính là Potter! Tuy rằng sự thực chính là như vậy.

Cố gắng trấn định tinh thần, Draco nhìn về phía Sirius: “Tôi tốt lắm.”

“Nhóc con chết tiệt, bao giờ mới nấu độc được cho tôi?” Sirius truy đến cùng, vẻ mặt đau khổ hỏi.

“.....tôi không có thời gian mua được liệu.” Draco nói thật.

Nấu độc được gì? Rất đơn giản, là thuốc mọc tóc, dùng trên người động vật chính là thuốc mọc lông, sáng sớm hôm đó Sirius nhìn vào gương thấy cái mông trụi lủi của mình có thể nói là khóc không ra nước mắt, hẳn thật sự không biết nên khen ngợi cháu ngoại trai bé bỏng có thiên phú về đùa dai, hay nên cảm khái cái mông trụi lủi của mình. Cháu ngoại trai còn cố tình bày ra vẻ mặt xứng đáng.

Sirius không phải không nghĩ tới việc báo thù, cạo sạch tóc của cháu ngoại trai, nhưng hẳn khẳng định, nếu hẳn làm như vậy nhất định chị họ sẽ đem hẳn hằm thành chó luộc.

Không chấp nhận với con nít, Sirius chỉ có thể tự an ủi mình như vậy.

Bất quá, cái mông với đuôi của hẳn không thể không quan tâm a, hiện tại cái mông ở trong không khí cứ lạnh run, càng miễn bàn tới việc ra ngoài tản bộ, hẳn tuyệt đối không thể ra ngoài để chịu mất mặt như vậy!

Hiệu quả chú ngữ không tốt, chỉ có thể dùng độc được, với loại thành tích bình thường như Sirius hẳn chỉ có thể trông cậy vào cháu ngoại trai của mình, hẳn dạy cậu kỹ thuật chiến đấu thực chiến, cậu phải tìm được liệu nấu thuốc, bây giờ, thực lực cháu ngoại trai tăng lên rồi, mông hẳn vẫn không có một cọng lông, buồn bực lên tới cực điểm.

“Hầm có, em tới trộm đi.” Sirius hiến kế.

“Như vậy sao được?” Draco lúc này nhớ tới cha đỡ đầu trong lòng lập tức run rẩy.

“Không sao cả, tuyệt đối sẽ không bị phát hiện.” Sirius xoay ngơ sờ soạng dưới sàn một lúc lâu, lấy ra một tấm da dê, chính là mớ rác rưởi lúc đầu hẳn tha về: “Tôi trang trọng thề rằng tôi không làm chuyện đứng đắn.”

Vừa dứt lời, tấm da dê bắt đầu hiển thị bản đồ cùng tên.

“Mẹ nó!” Sirius chửi tục, oán niệm nhìn chăm chăm nơi nào đó.

Draco kinh ngạc nhìn qua, trên dấu chấm đỏ biểu hiện tên Severus Snape.

“Nó cứ ở hầm mãi.” Sirius nói.

“Đây là?” Draco đảo mắt lướt qua tấm bản đồ, trên đó có biểu hiện tên gọi.

“Bản đồ đạo tặc, có thể biểu hiện tất cả hành tung mọi người ở Hogwarts.” Sirius đắc ý hếch mặt, vô cùng tự hào nói: “Tôi là một trong những người phát minh.”

Draco không thể dứt tầm mắt, thật sự là một thứ thần kỳ: “Dùng xong thì thế nào?”

“Phá luật xong!” Sirius làm mẫu, tấm da dê lập tức biến về bộ dáng ban đầu: “Thế nào, thứ này không tồi đi.”

“Ừm.” Draco gật đầu, giấy tiếp theo liền giật lấy tấm da dê trong tay Sirius: “Này tặng cho tôi.”

“A?” Sirius há mồm.

“A cái gì mà a?” Draco thiêu mi: “Anh không phải cậu tôi sao? Tặng chút lễ vật cho cháu ngoại trai là đúng rồi.”

Sirius trừng mắt: “Cũng không phải không thể, chính là.....” Lẽ vật hay gì đó thật sự không phải vấn đề, nhưng thứ này đã cho Harry rồi, tuy là không phải hẳn cho.

“Cứ như vậy đi, cảm ơn.” Draco đánh gãy: “Yên tâm, tôi sẽ nhanh chóng làm độc được cho anh.”

“Đúng đúng!” Sirius liên tục gật đầu, Animagus cùng nguyên hình có liên hệ nhất định, nơi Animagus không có lòng lúc trở về nguyên hình mặc quần áo nhưng phía sau giống như bị tàng hình vậy, lại còn là nơi xấu hổ nhất nữa a!

Draco thuận miệng trấn an Sirius vài câu, cầm lấy bản đồ chuẩn khỏi phòng: “Tôi trang trọng thề rằng tôi không làm chuyện đứng đắn.”

Bản đồ hiện ra, Draco tìm được vị trí hai người vừa đánh nhau với cậu lúc này.

Harry Potter, Hermione Granger, bản đồ rất tuyệt, cả hai đang ở thư viện trường.

Mới khai giảng chưa được một tháng, thư viện trường là nơi vắng vẻ nhất, Granger học tập thì chưa tính, Potter đang làm trò gì, nghĩ tới Potter, đầu Draco lại đau, lừa được ai chứ, ngoại trừ hai người đều cố tình che giấu, nhưng sự thật chính là đầu sọc bò lên giường cha đỡ đầu! Bò lên giường vẫn là việc nhỏ, mấu chốt là đã chui thẳng vào trái tim đi.

Draco thở dài một hơi, dạo bên ngoài thật lâu mới quay về phòng ngủ, việc quan trọng nhất là luyện tập thực chiến với Sirius, hiện tại có bản đồ đạo tặc, không ai có thể dò xét cậu.

Một đêm mơ thấy ác mộng, Draco ngẩng ngơ ngày hôm sau lên lớp suýt chút nữa đã làm nổ nồi quặng.

Buổi chiều sau khi tan học, vì Sirius, Draco thừa dịp hầm không có ai vẫn lén vào trộm vài loại dược liệu: “Thật xin lỗi, giáo sư, ngài cứ xem như là người nào đó của Gryffindor trộm đi.”

Khom lưng, Draco rời đi, đi được một nửa, đột nhiên lại có chút nghi hoặc, cha đỡ đầu không ở hầm sẽ đi đâu? Lấy ra bản đồ đạo tặc, Draco đột ngột dâng lên linh cảm chậm rãi tìm kiếm, tìm rất lâu mới ở một nơi hoàn toàn không có khả năng nhìn thấy tên Severus Snape.

“Tháp thiên văn?” Draco kinh ngạc, sao lại ở đó.

Tháp thiên văn là nơi học bói toán, cha đỡ đầu đối với chỗ này một chút hứng thú cũng không có.

Draco nhìn về phía cửa sổ, im lặng suy nghĩ, cậu trùng to mắt, đứng trên tháp thiên văn có thể nhìn được sân bóng Quidditch, mà bây giờ đang là giữa trưa, là thời gian huấn luyện Quidditch.

Trăm ngàn loại tư vị len lỏi vào lòng Draco, làm cậu không thoải mái.

Cha đỡ đầu thực sự yêu thích..... Potter.

Như vậy, Potter thì sao?

Draco cảm thấy buồn cười, tên ngu ngốc này ngay cả người mình thích là ai cũng không biết lại còn luôn mồm nói xấu cha đỡ đầu, không phải chán ghét thì là xem thường.

“Phá luật xong.” Draco nhẹ giọng nói.

Draco không hận Potter, bởi vì cậu biết phụ thân bị bỏ tù không phải trách nhiệm của Potter, cậu có thể giận chó đánh mèo nhưng không thể lừa mình dối người. Mà hiện tại chuyện này trừ bỏ khiếp sợ, cậu càng quan tâm tới tâm tình của cha đỡ đầu hơn, cất kỹ tấm da dê, con người màu xám của Draco lưu chuyển quang mang: “Potter, tương lai nếu mày thương tổn cha đỡ đầu, tao tuyệt đối không bỏ qua.”

Hoàn

58. Chương 58: Vận May Xuất Hiện

Snape đối với thói quen tệ hại cách vài ngày lại chạy tới tháp thiên văn của mình thực sự khinh bỉ cực điểm, có lẽ chính y cũng không ngờ có một thứ so với nỗi quặng lại làm tâm tình mình tốt tồn tại, chẳng qua, mỗi lần nhìn thấy Potter làm một vài động tác nguy hiểm, y còn có xúc động muốn bóp chết nhóc con này.

Snape là một người rất nhạy cảm, nhóc con chết tiệt đó bắt đầu khác thường từ kỳ nghỉ hè tới nay vẫn không chấm dứt, với bản tính thích bắm dính như Potter nhất định không thể án binh bất động như vậy, không biết có phải Draco đã nói gì đó hay không, Snape nhú mi, con cẩu chết tiệt ở ký túc xá làm mỗi tác thần kinh của y đều bị thiêu đốt, may mắn tên khốn Black đó không chủ động tìm y gây sự, y tạm thời cũng không chủ động tìm tới.

Lại nói tới Black vì sao không chịu ra khỏi phòng ngủ, sau khi uống thuốc mọc lông đặc chế, hẳn thật sự muốn gào khóc, nước thuốc của cháu ngoại trai thực sự có tác dụng với phần móng và đuôi của hắn, đây không phải vấn đề, vấn đề chính là quá dài, nhìn qua hết như vấy cỏ Ha-oai, chỉ là có màu đen mà thôi.

Draco nghiêng đầu, nhin cười.

Đại cẩu xoay xoay cái móng, giống hệt một cây lau nhà.

Draco thật sự nhin không được, bật cười.

Đại cẩu buồn bực rống hai tiếng, ai oán trừng mắt nhìn cháu ngoại trai bé bỏng, biến thành cẩu hẳn thực sự không có biện pháp tự cắt tỉa lông cho mình, nếu là hình người, đáng giận, hẳn tưởng tượng thử sau đó không muốn biến trở về.

“Được rồi, tôi làm cho.” Draco giơ cái kéo: “Còn nữa, Sirius, rãnh thì anh dạy tôi Animagus được không?”

Đại cẩu khôi phục tinh thần, chỉ cần em khôi phục bộ dáng oai hùng hiên ngang vốn có, muốn tôi dạy cái gì cũng được.

Draco dùng khiếu thẩm mỹ của Malfoy cẩn thận chỉnh sửa một phen, sau khi hoàn thành tạo hình của đại cẩu so với trước kia còn xinh đẹp hơn.

Sirius thực vừa lòng, vừa lòng tới mức thậm chí quên bén đi là ai hại mình ra nông nỗi như vậy, lắc lắc cái đuôi mới xinh xắn bỏ nhào tới người cháu ngoại trai cạo loạn không ngừng, Sirius thăm nghĩ, hẳn rút cuộc cũng có thể ra ngoài hít thở không khí.

Sirius có chút nhớ tới con đỡ đầu đáng yêu của hắn, vì thế vội vàng chạy đi, lại nhìn thấy McGonagall đang đứng trước cửa ký túc xá Gryffindor thì rụt lùi từng bước, Meilin, nếu để viện trưởng phát hiện không chừng lại bị xách tai đi răn dạy một phen, vì suy nghĩ cho lỗi tai của mình Sirius quay đầu nhanh chân chạy trốn, thần nhiên hoạt động gân cốt bù lại mấy ngày nay buồn chán muốn chết.

Nói đến cũng khá trùng hợp, lúc Sirius lang thang tới gần sân bóng Quidditch thì nhìn thấy Harry cùng Hermione ở đó, Harry cầm một bức ảnh chụp, bộ dáng trầm tư, mà Hermione thì đang cúi đầu đọc sách.

Sirius không thấy có người khác liền nhào tới biến về nguyên hình: “Hắc, Harry.”

“Sirius? !” Harry kinh ngạc bật dậy.

Hermione ngẩng đầu, bắt đặc dĩ mỉm cười: “Chú lại chạy tới đây, chú Remus không la sao?”

“Sao có thể chứ!” Sirius có chút xấu hổ, mỗi lần hắn làm vậy, Remus sẽ nhéo lỗ tai hắn mà mắng, hắn thực sự rất sợ, bất quá, loại chuyện như vậy tuyệt đối không thể để con đỡ đầu chê cười, hắn ra vẻ tùy ý nhìn Harry cười quỷ dị: “Con đang nhìn hình của ai, có phải thích cô bé nào rồi không?”

“Không có!” Harry vội vàng phủ nhận.

“Thật sao?” Sirius chớp chớp mắt: “Đừng nói dối, cha con năm đó cứ ôm lấy hình Lily mà ngủ.”

“Thật sự không có.” Harry thanh minh, đưa ảnh chụp ra cho cha đỡ đầu xem.

“Đây.....” Sirius nhú mi, một nữ sinh Slytherin?

“Slughorn giáo sư gọi Harry học khóa độc được cao cấp, Harry không có sách vì thế giáo sư cho cậu ấy mượn một quyển.” Hermione phản ứng cực nhanh, cô nàng xem ra Harry tạm thời không muốn nói cho chú Sirius biết: “Ảnh chụp này vô tình bị kẹp bên trong, phỏng chừng là đệ tử Slytherin từ trước đó, Harry cùng con đang thương lượng xem có nên trả về không.”

Harry vội vàng gạt đầu.

“Này có gì phải nghĩ.” Sirius xem xét: “Lớn lên không đẹp, có thể người này cũng không muốn giữ.”

Harry cười gượng vài tiếng, vội vàng chuyển đề tài: “Sirius, mấy ngày nay chú rất bận sao, con liên lạc không được.”

“Ừm, có chút việc.” Sirius chợt dạ: “Có gì sao?”

“Bản đồ đạo tặc của con hình như không đem tới trường, chú tìm giúp con xem có phải bỏ quên ở nhà không.”

“A?” Sirius lại càng chợt dạ: “Nga, nga, được.”

“Sirius?” Harry có chút nghi hoặc thái độ của chú Sirius.

“A, chú đột nhiên nhớ ra còn có việc.” Sirius xoa xoa đầu con đỡ đầu: “Chú sẽ giúp con tìm.” Nói xong, không đợi Harry kịp nói gì đã biến về dạng cầu như chạy trốn mà phóng đi.

Bản đồ đạo tặc đã tặng cho Draco rồi, phải làm sao bây giờ? Sirius suy nghĩ, nếu không thì cứ tìm Remus làm thêm một tấm?

Thực đau đầu, Sirius chạy một khoảng mới bắt đầu thả chậm tốc độ.

Quên đi, không nghĩ nữa, chừng nào Harry lại hỏi tới thì tính sau. Thuộc phái sống vô tư Sirius nhanh chóng điều chỉnh tâm tình, lúc này hắn mới nhớ lại ảnh chụp trên tay con đỡ đầu, cô gái kia hình như đã gặp qua ở đâu.....

Lắc lắc đầu chó, hắn ở Azkaban ngậy người suốt mười mấy năm, cho dù gặp qua cũng đã rất lâu về trước, Sirius nhớ lại.

Úc! Hắn nhớ rồi, người này không phải mẹ Snivellus sao? ! Chính là nhìn có vẻ trẻ hơn một chút!

Sirius từng gặp mẹ Snape, đó là khoảng năm thứ hai tới Hẻm Xéo mua sách, hắn thấy con dơi âm trầm được người phụ nữ đó nắm tay, hắn còn nhớ rõ mình làm mặt quỷ, cười nhạo Snivellus là nhóc con mới cần mẹ nắm tay dắt đi, người phụ nữ này trông mất liếc hắn một cái, hắn liền vội vàng bỏ chạy.

Bây giờ nhớ lại, Sirius không thể thừa nhận, năm đó thực tế là hắn hâm mộ Snape, cho dù một người không được ai thích như Snivellus cũng được mẹ nắm tay, chính là mẹ hắn có nắm cũng chỉ nắm tay Regulus, chứ không phải hắn, từ lúc hắn tiến vào học viện Gryffindor ánh mắt mẹ nhìn hắn cứ như đang nhìn một đồng rác rưởi.

Chuyện cũ nhớ lại mà đau đớn.

Kéo chính mình thoát khỏi mớ tình tự trong quá khứ, Sirius hít hít mũi, Harry đang dùng sách của mẹ con dơi sao? Có cần nói cho Harry biết không? Quên đi, Sirius cuối cùng quyết định không để ý tới việc này, hắn không hi vọng Harry có ác cảm. Không ai biết, Sirius từng có một ao ước trong nháy mắt, hi vọng người phụ nữ đó là mẹ mình—— một người sẽ mặc kệ đứa con mình là người thế nào cũng sẽ nắm lấy tay nó.

.....

Harry nghĩ Malfoy sẽ tìm cậu chất vấn, vì thế cậu chuẩn bị không ít lí do, nhưng mà hết cái này tới cái khác đều làm cậu không hài lòng.

Chính là không ngờ chính là, Malfoy không hề có động tĩnh. Đạo này Chương trình học của Slytherin và Gryffindor cũng không quá nhiều, mỗi lần Harry nhìn thấy Malfoy sẽ khấn trương đến căng cứng cơ thể, nhưng đối phương ngay cả một câu trào phúng cũng không có, chính xác hơn là đối phương xem cậu là không khí, sau vài lần gặp thoáng qua nhưng Malfoy không hề nói câu nào, Harry càng khẳng định hơn.

“Hermione, bồ cảm thấy xác xuất cho Malfoy uống chân được thành công cao không?” Phản ứng của Malfoy làm Harry càng ngứa ngáy muốn biết chân tướng, đồng thời cũng vô cùng bất an, cậu không thể tiếp tục chờ đợi.

“Tỷ lệ bồ bị ép uống ngược lại càng cao hơn.” Hermione tức giận gõ đầu Harry.

Harry thở dài: “Có tiến triển gì không?”

“Không nhanh như vậy.” Hermione liếc Harry: “Mình không phải thần”

“Bồ nói xem nếu mình đi hỏi Allen, xác xuất biết được chân tướng lớn bao nhiêu?” Harry thay đổi góc độ.

“Harry, đừng rối loạn nữa.” Hermione chụp vai bạn tốt, an ủi.

“Mình nói thật mà.” Harry nghiêm túc: “Cứ đoán tới đoán lui tới bao giờ, không bằng cứ trực tiếp hỏi thẳng.”

“Mình không nghĩ anh ta sẽ thành thật trả lời.” Hermione đồng dạng dùng giọng điệu nghiêm túc trả lời.

“Không thử sao biết được?” Harry lắc lắc cánh tay Hermione: “Bồ giúp mình làm độc được giả trang đi, được không?” Số độc được cậu có hoàn toàn cạn sạch. Tuy rằng lấy diện mạo thật của mình đi cũng không sao, dù sao Malfoy nhất định nói cho Allen biết chuyện của cậu nhưng cậu vẫn muốn dùng gương mặt của Daniel.

“Mình.....” Hermione không muốn làm.

“Xin bồ đó.....” Harry khẩn cầu.

“Được rồi.” Hermione trả lời có lệ: “Mình xác minh số danh sách mới tra được xong sẽ giúp bồ làm, lúc đó nói sau.”

“Đi!” Harry gật đầu, cậu nghĩ, tình huống qua nhật ký không thể nói rõ, vẫn nên gặp thẳng mặt sẽ tốt hơn.

Hermione vội vàng rời đi, nếu tình huống tệ nhất cô muốn đi cùng Harry, an toàn là quan trọng nhất.

Hai ngày sau, Harry phát hiện lần này ngay cả Hermione cũng bắt đầu trốn tránh cậu.

Cậu biết dụng tâm của Hermione, ai, nhưng nếu chờ thì phải chờ tới khi nào đây.

Chiều nay không có khóa học, cũng không có luyện tập Quidditch, Harry ngăn người nằm trong phòng ngủ, trở mình lật sách của bạn trai rồi lại lục lại mớ tạp chí Quidditch, Harry đột nhiên nhìn thấy bình độc được trong ngăn kéo, đó là lọ phúc linh tề cậu được thưởng vào ngày đầu tiên của khóa độc được.

Thượng đế, sao cậu không nghĩ tới thứ này chứ?

Chỉ cần có đủ vận may, cậu nhất định có được tất cả tin tức từ Allen! Quá tuyệt vời!

Harry vội vàng cầm lấy nước thuốc chạy khỏi phòng, cậu muốn đi tìm Hermione, đem chủ ý này nói cho Hermione biết, như vậy bạn tốt cũng không quá lo lắng.

Cộc cộc cộc..... cộc cộc cộc.....

Không có ai.

Chẳng lẽ Hermione lại ở thư viện trường?

Harry suy nghĩ, nhẹ nhàng đẩy một chút, cửa không khóa.

Phòng ngủ Hermione vô cùng sạch sẽ, Harry do dự một lát, cậu tùy tiện vào như vậy có vẻ không tốt lắm, quét mắt sơ một vòng, Harry hi vọng Hermione đã làm độc được cho mình, thực hiện nhiên, Hermione sẽ không để thứ này ở bên ngoài.

Đi, hay không đi?

Harry chần chờ, sau đó nhìn lọ phúc linh tề trong tay, có lẽ, cậu nên giao cho phúc linh tề quyết định. Slughorn giáo sư đã nói, nó có tác dụng trong 24 tiếng, như vậy cũng đủ duy trì tới buổi tối cậu gặp Allen.

Cẩn thận rút nút bình, Harry hít sâu một hơi, uống cạn chất lỏng màu vàng trong bình.

Một cảm giác ngọt ngào khó có thể hình dung xẹt qua cổ họng, Harry nhất thời cảm thấy trong phút chốc cơ thể cậu bắt đầu lâng lâng, cậu cảm thấy, hiện tại mình muốn gì cũng có thể làm được.

Loại cảm giác này thực sự tốt đẹp.

Hoàn

59. Chương 59: Vận May Tuyệt Đối

Những cuốn sách và vách tường sẽ tạo thành một chỗ cất giấu lý tưởng cho những người yêu thích sách.

Chủ ý đột ngột nảy sinh trong đầu, Harry không tự chủ vươn tay qua sờ, quả nhiên, có một bình nhỏ.

Quá tuyệt vời, Harry nường theo trực giác rời khỏi phòng ngủ, cậu có nên trở về lấy áo tàng hình không? Không, đột nhiên cậu cảm thấy việc đó không quan trọng, cậu cứ trực tiếp rời khỏi ký túc xá là tốt nhất.

Tâm tình vui sướng làm Harry muốn ca hát, bắt quá cậu vẫn áp chế lại không làm như vậy, lúc đi ngang qua tòa lâu đài, trong đầu cậu lại nảy lên một suy nghĩ, lâu một không phải có phòng rửa mặt sao? Cậu vừa lúc có thể tới đó giả trang, sau đó đi gặp Allen, tốt lắm, chủ ý hoàn mỹ!

Nhà nhân đạo bước trong lâu đài, học trò khác đều đang lên lớp, cho dù không có khóa cũng đang ở ký túc xá hoặc thư viện trường, vì thế Harry đi dọc hành lang cũng không bắt gặp ai, không nhanh không chậm vui sướng đi vào phòng rửa mặt, Harry đánh giá gương mặt của mình trong gương, cậu dường như có thể nhìn thấy hơi thở may mắn đang lượn lờ quanh cơ thể, liếm liếm môi, Harry rút bình nhỏ ra, mở nắp sau đó ngửa đầu uống sạch.

Rất ngon, ngon ngọt.

Đây là cảm giác đầu tiên của Harry.

Dường như có chút chóng mặt, đây là cảm giác thứ hai của Harry.

Cậu nên hóa trang cho vết sẹo? Harry mơ hồ suy nghĩ, nhưng cơ thể đã đưa cậu chuyển hướng về phía cửa, từng bước, từng bước cậu đi ra ngoài, tựa như đang giẫm lên vải bông, lắc lắc cuối cùng cậu ngã về phía trước, vội vàng dùng tay chống đỡ cơ thể, Harry cơ hồ ngã nhào trên hành lang.

Chóng mặt quá.

Harry vẫn không nhúc nhích, đầu óc cứ như loạn thành một đoàn.

Sao hiệu quả độc được lần này Hermione điều chế lại kỳ quái như vậy?

Một hồi lâu sau, Harry vẫn nằm trên mặt đất, cậu có chút mệt mỏi, chính là không muốn động dậy.

Lúc này, góc hành lang phía trước truyền tới tiếng nói.

“.....Ta không nghĩ có gì cần thảo luận cả.” Âm thanh lạnh lùng, không kiên nhẫn đến từ đại sư độc được hiện đang đương nhiệm chức vị giáo sư phòng chống nghệ thuật hắc ám của Hogwarts.

“Severus, anh quá nghiêm khắc.” Giọng nữ nghiêm túc cứng nhắc hiển nhiên là viện trưởng đương nhiệm của Gryffindor: “Anh hi vọng bà Pomfrey tự mình tới tìm anh oán giận sao?”

“Bởi vì đám giáo sư phòng chống nghệ thuật hắc ám lúc trước toàn là một lũ ngu xuẩn, vì thế đám nhãi con này mới cảm thấy không chịu thấu.” Snape không chút e dè nói ra quan điểm của mình: “Ta tuyệt đối không để bọn nó muốn làm gì thì làm trong lớp của mình.”

“Tôi chỉ hi vọng anh có thể..... tiến hành theo tuần tự một chút.” MacGonagall nghiêng rằng, đối chiến là phương thức dạy học rất tốt, nhưng thường xuyên phải vào bệnh xá như vậy hiển nhiên không được tốt cho lắm.

Hai người bước đi vội vã hết như tính cách nóng nảy của mình, đột nhiên, tiếng bước chân dừng lại.

“Úc, đó là.....” McGonagall nhìn về thiếu niên đang nắm sấp trên mặt đất.

Snape nhíu mày, y rất miễn cảm với kiểu tóc rối bời đó, vội vàng đi tới, y vươn tay kéo thiếu niên nói: “Nơi này không phải.....” Lời mắng mỏ lạnh như băng còn chưa nói ra liền ngừng lại khi kịp nhìn thấy thiếu niên là ai.

Là Harry Potter.

Thiếu niên tỉnh lại, từ nằm sấp trở thành ngồi bệt dưới đất, làm Snape kỳ quái chính là Harry thấy y cũng không bị dọa mà chạy trốn, ngược lại còn dùng ánh mắt thực quỷ dị quan sát y.

Liếc mắt một vòng, Snape có thể xác định đối phương không có ngoại thương gì, lấy lại tinh thần, Snape điều chỉnh âm điệu bằng lãnh bình thường: “Potter, ngươi lén lút lút lút làm gì ở đây?”

McGonagall cũng tiến tới: “Potter, có chuyện gì vậy?” Bà suy nghĩ, nên làm thế nào kéo học trò đặc ý của bà đi trước khi bị Snape trừ điểm.

Harry không trả lời, cậu nghiêng đầu, không chút kiêng nể đánh giá đại sư độc được, tựa hồ không hề quan tâm tới viện trưởng nhà mình.

Snape căng thẳng, có gì đó không đúng.

“Harry?” Macgonagall cũng phát hiện có gì đó kỳ lạ, bà nhẹ nhàng gọi.

Chỉ thấy Harry chậm rãi đứng lên, tầm mắt không hề dời khỏi nam nhân tóc đen, sau đó một nụ cười tươi rói xuất hiện trên gương mặt cậu, động tác tiếp theo của cậu làm MacGonagall rút cảm xuống đất, cậu vươn tay ôm chặt lấy cánh tay Snape.

Biểu tình Snape nhảy mất biến thành trống rỗng.

“Severus, hẹn hò với em đi.” Một lời mời tràn ngập hạnh phúc.

Snape trực tiếp thể nghiệm cảm giác lông tơ dựng đứng, mà MacGonagall bên cạnh bộ dạng như sắp té xỉu tới nơi.

Giây tiếp theo Harry bắt đầu dùng mặt cọ cọ cánh tay nam nhân, tựa như một chú mèo nhỏ muốn được chủ nhân ôm ấp.

“Buông ra cho ta!” Snape cuối cùng cũng tìm lại được âm thanh của mình.

“Severus?” Harry ủy khuất kêu to, giống như đối phương cự tuyệt cậu chính là tội ác.

Snape đồng thời nâng tay dùng sức ngăn cản cánh tay thiếu niên, vừa hốt hoảng gầm với McGonagall: “Còn sững sốt, không mau tới hỗ trợ!”

Giáo sư bình tĩnh đột ngột bắt lấy Harry: “Hắc, Harry, trò làm sao vậy?” Bà phá lệ lắp bắp nói, Meilin, bà mới vừa nhìn thấy cái gì? Meilin quần lót a! Nhất định là ảo giác! Harry Potter tỏ tình với Severus Snape? Còn động tác này nữa, bà nhất định đã thấy ảo giác!

Harry không tình nguyện vịn vịn: “Buông, em muốn Severus.....”

McGonagall tăng khí lực: “Đừng như vậy!”

“Im lặng!” Snape đồng thời cũng không rõ tình huống rộng to.

Harry lập tức ngừng động tác: “Được, Severus.” Hoàn toàn là hình tượng bé ngoan.

Snape hít sâu, lại hít sâu lần nữa: “.....tay trái ngươi đang cầm cái gì?”

Harry có chút nghi hoặc cúi đầu nhìn, sau đó vươn tay, vui vẻ đưa ra: “Này?”

Một cái bình nhỏ, bên trong còn lưu lại một chút dịch thể phấn hồng.

Snape lấy qua, đưa tới gần mũi người một chút, cùng lúc sắc mặt nam nhân âm trầm của nam nhân trở thành u ám như mây đen trước cơn giông.

“Severus?” McGonagall cũng hiểu ra Harry nhất định đã uống nhầm phải độc dược gì đó.

“.....tình dược.” Snape nói lời này cơ hồ sắp cắn nát răng mình.

Lúc này, mặt McGonagall cũng đen.

“Tựa hồ là tình dược nguyên chất.” Snape bổ sung.

Cách dùng tình dược bình thường là bỏ tóc vào sau đó cho người kia uống, sau khi uống xong người này sẽ vô cùng say mê chủ nhân của sợi tóc đó, bình nhỏ này có tác dụng khoảng một tuần, bất quá nếu không bỏ thêm đồ vật gì sau khi uống xong sẽ cực độ si mê người đầu tiên mình nhìn thấy, hiệu quả sẽ vượt hơn một tuần.

“Ngu xuẩn, trước khi uống thứ gì cũng không biết nhìn xem nó là cái gì sao?” Snape nhin không được mắng Harry: “Trong óc người đều là con sên sao? !”

“Thực xin lỗi, Severus.” Harry đáng thương nhận lỗi.

Snape ghen lời.

“.....làm sao bây giờ?” McGonagall khô khan hỏi.

“Sao ta biết được!” Snape hỗn hển rống.

“Anh là giáo sư độc dược a!” McGonagall rống ngược trở lại.

“.....” Snape cảm thấy lúc này mình có bổ sung là tiền nhiệm giáo sư độc dược cũng không có ý nghĩa gì: “Ta đi làm giải dược.”

“Em cùng một chỗ với Severus.” Harry thừa dịp McGonagall thả lỏng , lập tức giãy ra tiếp tục dính lấy người đại sư độc dược.

Snape có chút căng cứng, không rõ là tức giận hay xấu hổ: “Potter.....”

“Chúng ta cùng tới hầm đi, được không?” Nếu sự tình có thể giải quyết, ngẫu nhiên nhìn thấy vị đồng sự bị trêu chọc cũng khá thú vị: “Tốt lắm, Harry, trò thả lỏng một chút, được không? Severus không thích trò tùm như vậy.”

Harry vội vàng thả lỏng một chút, sau đó dùng ánh mắt nóng bỏng nhìn nam nhân: “Như vậy được rồi chưa?”

“.....người buông ra, sau đó đi bên trái ta, ta sẽ càng cao hứng.” Snape trừng mắt liếc McGonagall một cái, quay đầu lại bất đắc dĩ nói.

Harry phòng mỗ, xem xét nam nhân đang nhúu chặt mày, cuối cùng vẫn buông tay.

Snape đen mặt vội vàng bước đi, Harry vui vẻ chạy theo sau, trời ạ, bước chân Severus tao nhã cỡ nào a, cậu nghĩ vậy.

McGonagall đi cuối cùng.

Ba người vừa tới hầm, Snape liền vội vàng tìm nguyên liệu bắt nôi quặng, giải dược này không quá khó.

“Severus, em có thể hỗ trợ.....”

“Severus, thầy tuyệt vời quá.....”

“Severus, nó đang sủi bọt kia.....”

Đầu Snape nhức bưng bưng, y quay đầu nhìn McGonagall đang thờ ơ đứng xem: “Người đứng đó làm gì? Gryffindor trừ 100 điểm!”

McGonagall vừa tức vừa buồn cười, Severus đã rối loạn tới mức trừ điểm của cả viện trưởng Gryffindor: “Harry, ngoan, rất nhanh sẽ ổn.” Bà không thể không dùng giọng điệu dùng để dỗ con nít.

“Vì cái gì Severus không để ý tới em?” Harry ủy khuất cầu xin giúp đỡ.

“Anh ta đang bận rộn.” McGonagall trấn an, trong lòng nói, một lúc nữa trò sẽ không muốn anh ta để ý mình một chút nào đâu.

Rất nhanh, Snape trừng mắt đưa qua một lọ thủy tinh: “Uống hết.”

Harry nghiêng đầu: “Uống hết thầy sẽ hẹn hò với em sao?”

Gân xanh Snape nảy lên trán.

“Đúng, Harry.” McGonagall phụ họa: “Mau uống nhanh đi.”

“Tốt quá!” Harry hoan hô, cầu nhàu một tiếng uống cạn giải được, liếm liếm môi, ánh mắt cậu lờ lờ tỏa sáng: “Xong rồi, hẹn hò đi.”

Harry lại nhào tới, nhiệt tình túm lấy cánh tay nam nhân.

McGonagall trợn tròn mắt, Snape cũng không tốt hơn được chút nào: “Ta là ai?” Y hỏi Harry.

“Người em yêu nhất, Severus à!” Harry lập tức trả lời, còn thành linh nhào tới hôn lên gò má nam nhân một chút.

Snape cứng đờ người, McGonagall bị hóa đá.

Hai giây sau: “Buông tay cho ta!” Snape dấy thiếu niên: “Chết tiệt, rốt cuộc người đã uống cái gì? !”

Harry không hiểu đối phương nói cái gì, cậu thực ủy khuất: “Rõ ràng đồng ý hẹn hò mà, sao lại đẩy em ra?”

“Ta phải nghiên cứu nước thuốc tên ngu xuẩn này uống, người xem chừng nó.” Snape trực tiếp ra lệnh cho McGonagall, thấy đối phương vẫn còn bất động lập tức bổ sung một câu: “Gryffindor trừ thêm 100 điểm.”

McGonagall xấu hổ kéo Harry, lại có chút lúng túng không biết làm sao, vốn tưởng vấn đề có thể dễ dàng giải quyết không ngờ lại rắc rối như vậy.

Quơ đũa phép, Snape phân tích, chỉ là tình dược bình thường rất dễ dàng giải, trừ phi Harry uống phải loại thuốc được điều chế đặc biệt, hoặc đồng thời Harry đã uống thứ độc dược gì đó song song với tình dược, bình thường giải được cũng không hiệu quả đối với độc dược hỗn hợp, còn một vấn đề Snape cũng không thể bỏ qua, tình dược nguyên chất so với bổ thêm gì đó tác dụng tốt hơn nhiều, huống chi người đầu tiên Harry nhìn thấy lại là y.

Tình dược có một quy tắc, nếu người trúng tình dược nhìn thấy người mình thích như vậy hiệu quả của tình dược sẽ vô tình tăng mạnh vài lần. Tuy rằng y hiện tại không phải Allen, nhưng độc dược so với con người lại càng thành thực hơn, Harry nhìn thấy y cùng với Harry nhìn thấy Allen, hiệu quả hết như nhau.

Snape không biết vận may của Harry lần này đã lên tới đỉnh điểm, tất cả tai nạn đều dồn vào một chỗ: tình dược nguyên chất, phương pháp chế tác đặc biệt, sự cố độc dược hỗn hợp, người đầu tiên nhìn thấy là y.

Harry hồ hồ đồ đồ bị vây trong cảm giác hạnh phúc cũng mơ màng, phúc linh tề đã bày ra sự thật mà cậu muốn biết, cũng là khao khát hạnh phúc trong lòng cậu.

Hoàn

60. Chương 60: Người Yêu Nhất

Sau buổi cơm tối, phòng hiệu trưởng.

Snape ở bên trái sofa, cả người phát ra hơi thở băng lãnh đủ để đông chết bất cứ vật còn sống dám tới gần, bất quá hiển nhiên không bao gồm Harry Potter đang ngồi bên kia nhìn y chăm chăm như rồng nhìn thấy kho báu.

Snape hung hăng trừng Harry, người kia mới kiểm chế bàn tay đang vươn ra của mình thụt về một chút.

“Severus.....” Harry nín thở.

Snape nghiêng rằng.

“Severus, đừng như vậy.” Đẩy đẩy gọng kính trên mũi, hiệu trưởng râu bạc đứng bên cạnh bàn bộ đáng thực thích thú.

Snape oán hận lườm lão nhân, lại nhìn về phía một người khác trong phòng hiệu trưởng, Slughorn giáo sư.

“Tôi không dạy bọn trẻ chế tác tình dược.” Lão nhân mập mạp giải thích, tuy rằng ông đang là giáo sư độc được đương nhiệm, nhưng sự kiện lần này không có quan hệ gì tới ông.

“Nếu người dạy, như vậy bọn nó ít ra cũng hiểu được trình tự chế tác bình thường.” Snape khô khan nói.

“Có lẽ bỏ quá nhiều phụ liệu mê dược?” Slughorn giả thuyết, ông sờ sờ cái ót, giai đoạn đầu của tình dược rất dễ bị thất bại, chỉ cần có thể thành công tới giai đoạn sau, tỉ lệ được liệu rất dễ dàng thay đổi.

“Harry, trò lấy tình dược ở đâu?” Cụ Dumbledore cười tủm tỉm hỏi.

Harry dường như không hề nghe thấy, vẫn nhìn chăm chăm nam nhân tóc đen.

Snape đầu đầu, đành phải lặp lại: “Lấy độc dược ở đâu, Potter!”

“Severus, thầy rốt cuộc cũng nói chuyện với em?” Tươi cười lập tức xuất hiện trên gương mặt thiếu niên: “Quá tuyệt vời.”

Đầu Snape càng đau tợn, hiện tại nói chuyện với Potter hết như đàn gảy tai trâu.

Cụ Dumbledore cảm thấy tình cảnh này thực sự buồn cười, nhất là bộ dáng như bị đánh bại của Snape.

Lúc này, cửa phòng hiệu trưởng bị đẩy ra, McGonagall bị phất đi duy trì trật tự đại sảnh đường suy sụp tiến vào, sau đó còn một cô gái tóc nâu, Hermione.

“Úc, Harry!” Hermione liếc nhìn một cái liền nhìn thấy bạn tốt, bất quá đối phương không hề có chút phản ứng với tiếng kêu của cô gái.

McGonagall đối mặt với một đồng ánh mắt soi mói không thể không mở miệng: “Tình dược là Potter lấy ở chỗ Granger tiểu thư.”

Vốn là Hermione sau khi quay về phòng ngủ phát hiện lọ tình dược mình giấu không thấy đâu, bình này là lúc trước cặp song sinh đưa cho cô nghiên cứu, cô gái lập tức chạy ra ngoài hỏi, kết quả nghe thấy Ginny nói có nhìn thấy Harry, mà cậu ấy có chút hoảng hốt không hề để ý tới cô bé.

Hermione lập tức hiểu ra, nhất định Harry tới tìm mình để lấy nước thuốc giả trang, nhưng trời ạ, cô chỉ đáp ứng có lệ chứ căn bản không hề làm, vì thế Hermione vội vàng tìm kiếm Harry, hi vọng Harry vẫn chưa uống, bất luận là màu sắc hay hương vị tình dược đều khác biệt với nước thuốc giả trang, Harry không ngốc tới vậy đi.

Mãi tới buổi ăn tối, Hermione vẫn không tìm được Harry.

Nhất định đã xảy ra chuyện, Hermione đành phải tìm viện trưởng nhà mình, mở mồm nói Harry mất tích.

Sau đó nữa thì cô gái cùng viện trưởng nhà mình đứng ở văn phòng hiệu trưởng.

“Giải thích rõ ràng!” Một từ nối tiếp một từ phun ra từ đôi môi mỏng mím chặt của Snape.

Hermione nhịn không được run rẩy.

“Bảo trì khoảng cách móng vuốt của người!” Snape quay đầu lại gầm nhẹ với Harry: “Thành thật ngồi đó cho ta!”

Harry không tình nguyện rụt về sau, bất quá, cậu lập tức hỏi lại: “Chúng ta lúc nào mới hẹn hò?”

Hermione nghe vậy cứng đờ, ánh mắt si mê của bạn tốt dành cho đại sư độc được làm khí lạnh từ gót chân chạy thẳng lên óc cô gái.

“Như trò thầy đó, hiệu quả độc được thực sự không tồi.” Dumbledore trêu ghẹo tùm tùm cười, trấn an tâm linh bé nhỏ của cô gái: “Bây giờ nói chuyện một chút, chuyện này phát sinh thế nào?”

Hermione nuốt nước miếng, lại nuốt, liều mạng vặn đầu óc, không cần phải lộ ra tin tức, cố gắng sắp xếp lời nói dối, chậm rãi nói: “Harry..... hai hôm nay ngủ không tốt lắm, em đáp ứng nấu thuốc an thần cho cậu ấy, hôm nay lúc cậu ấy tới phòng em không có ở đó, cậu ấy lầy nhảm.”

Người trúng tình được, thần trí không rõ, Hermione nhớ lại nội dung trên sách, vì thể hiện tại Harry hẳn sẽ không phản bác lời của cô.

“Tình được là em làm sao?” Slughorn giáo sư hỏi.

“Không, không phải.” Hermione vội lắc đầu: “Trước khi khai giảng Geogre với Fred tặng cho em.”

Giống như một trận gió lạnh thổi qua, nhiệt độ phòng hiệu trưởng lại giảm đi vài phần.

“Tôi đi tìm bọn họ hỏi phương pháp cùng được liệu.” McGonagall vội vàng chạy đi, chuyện lần này rốt cuộc đều do học trò Gryffindor gây ra.

Không chờ những người khác nói chuyện, McGonagall đã biến mất trong lò sưởi âm tường, thẳng tới Hẻm Xéo.

“Harry?” Hermione cẩn thận đi qua Snape, tới bên cạnh bạn tốt.

“Severus.....” Harry vẫn không để ý tới, cứ nhìn nam nhân tóc đen chăm chăm.

Hermione cứng ngắc nhìn về phía giáo sư phòng chống nghệ thuật hắc ám, người này vẻ mặt như một tảng băng không hề có biểu tình: “Gryffindore trừ 100 điểm.” Không nói rõ lý do trừ vì Harry vô lễ hay vì Hermione lén tàng trữ độc được.

Hermione rụt cổ, cô cảm thấy Snape giáo sư không giết chết mình đã quá may mắn.

Thời gian như đóng băng, lúc lò sưởi âm tường bùng lên một ngọn lửa xanh cứ như đã trôi qua một vạn năm, lúc McGonagall giáo sư xuất hiện, biểu tình trên mặt bà vô cùng xấu hổ: “Bọn họ không nhớ rõ.”

Lúc McGonagall nhìn thấy ánh mắt Snape bà lập tức nói: “Gryffindor trừ 100 điểm!”

Nói thật, trừ điểm học trò Gryffindor đã bị đuổi học thực sự không biết cái phễu ghi điểm có nhận biết được không.

Cụ Dumbledore nhin cười không nổi: “Đừng trừ nữa, sớm đã thấy đấy.”

“Dumbledroe! Đầu óc của người bị kẹo đường lấp đầy hết rồi sao?” Snape phản nộ: “Ta không thấy có điểm nào đáng buồn cười?”

Cụ Dumbledore không thêm phản ứng Snape, quay đầu nói với McGonagall: “Anh em Weasley còn nói gì nữa không?”

“.....” McGonagall lại càng xấu hổ hơn, không được tự nhiên xoay người chống lại tầm mắt Snape: “Bọn họ nói bình kia là sản phẩm thí nghiệm, là kết quả tinh chế, tình được.....cao cấp nhất.”

McGonagall lấy nhân cách thề, bà tuyệt đối không có ý quảng cáo cho cặp song sinh.

“Nghe có vẻ rất có tài hoa.” Slughorn nhận xét, sau đó lập tức phát hiện mình nói sai: “Tôi nghĩ nơi này không có chuyện của mình, tôi đi trước.” Lão nhân mập mập nói xong không chút do dự biến mất khỏi cửa phòng hiệu trưởng.

“Đây là giáo sư độc được người thỉnh về?” Snape bèn nhon phun ra câu trào phúng.

“Tôi vẫn luôn cho rằng anh mới là đại sư độc dược tài giỏi nhất.” Cụ Dumbledore bảo trì cười, không tự hỏi bao lâu liền kết luận: “Như vậy đi, đêm nay Harry ở chỗ anh, anh nghiên cứu lại phương pháp giải dược?”

“Cái gì? !” Snape đứng bật dậy: “Người muốn ta thu nhận..... con sư tử ngu ngốc đầu đầy hormone? !”

McGonagall cùng Hermione có bộ dáng choáng đầu hoa mắt.

“Không thì thế nào?” Hiệu trưởng làm ra biểu tình không thể không làm như vậy: “Nếu cưỡng chế đem trò ấy về ký túc xá Gryffindor, tối nay trò ấy sẽ nháo sập chỗ đó mất.”

“Albus Dumbledore!” Snape gầm nhẹ: “Ồ sư tử cho dù bạo động cũng không liên quan tới ta, ta không có lý do phải quản nó!”

“Thật sao?” Dumbledore giả hoạt nháy mắt, một lúc sau, cụ mới nói tiếp: “Đừng như vậy, Severus, tôi cần sự giúp đỡ của anh.”

“Severus, thầy chán ghét em sao?” Harry chen vào nói, bộ dáng kia giống như nếu Snape nói chán ghét cậu lập tức sẽ khóc rống.

“Làm ơn đi, Severus.” McGonagall cũng không thể không cúi đầu xin giúp đỡ, bà không muốn ứng phó một oán phụ Potter khóc lóc ỉ ôi.

Sau một lúc lâu, Snape điều chỉnh ra một nụ cười châm biếm, hừ một tiếng, y xoay người đi về phía cửa, Harry không nói gì lập tức chạy theo.

Đến cửa, Snape dừng lại, nghiêng đầu xấu xa nói: “Tùy các người, bắt quá nói trước, ta không đảm bảo mình có không kiềm chế mà giết chết chứ chủ hoàng kim của giới pháp thuật hay không.”

“Severus muốn em chết sao?” Ánh mắt xanh biếc của Harry lóe sáng dưới ánh đèn, cậu mỉm cười: “Em sẵn sàng chết vì thầy.”

“.....”

Ầm một tiếng, cửa phòng hiệu trưởng bị gãy nát.

“Hiệu trưởng Dumbledore, thật sự không có vấn đề gì sao?” Hermione thật sự lo lắng cho bằng hữu.

“Không cần lo lắng, mọi chuyện sẽ ổn thôi.” Cụ Dumbledore phát tay, dùng nụ cười hòa ái của mình trấn an. Có lẽ người khác không nhận ra, nhưng Dumbledore biết chuyện tình của hai người thì dễ dàng phát hiện, từ đầu chí cuối, cho dù Snape biểu hiện lạnh lùng cỡ nào, phần nộ cỡ nào, phiền toái cỡ nào nhưng không hề uốn nắn cách xưng hô thân thiết của Harry, một lần cũng không có.

.....

Hầm, đóng cửa lại, Snape nhẹ nhàng thở dài, trong thời điểm chỉ còn y và Harry, lớp nguy trang trước mắt người bên ngoài cũng có thể dỡ xuống: “Qua bên kia ngoan ngoãn ngồi đó.” Y nói với Harry, giọng điệu bình thản mang theo vài phần nhu hòa.

Tình được bất kể đối tượng là ai cũng sẽ bị khống chế tâm trí, chờ độc dược mất đi hiệu lực, Harry chỉ nhớ đại khái mình đã làm những chuyện ngu xuẩn, về phần chi tiết cũng không nhớ rõ, vì thế Snape mới có thể dùng giọng điệu như vậy.

“Được.” Harry lập tức nghe theo.

Snape một lần nữa phân tích vài giọt tình dược còn sót lại, thực khó khăn, cặp song sinh có thể đã vô tình thanh lọc nó, điều này làm y ngoại trừ mắng vài câu thì hoàn toàn bất lực, dù sao, thành phẩm nghiên cứu còn quá ít, cặp song sinh cũng không còn dư lại.

Ngồi trên ghế, Snape nhíu mày suy nghĩ tìm biện pháp khác.

“Thầy mất hứng sao?” Thiếu niên mắt xanh bò lại gần, vươn tay vuốt ve ánh mắt nam nhân, tay kia thì giúp nam nhân xoa xoa huyết thái dương: “Tốt hơn không?”

Snape sững sờ, vô luận là khoảng cách hay ánh mắt tràn ngập lo lắng kia đều làm y trong nhất thời có chút sững sờ.

Lần này không bị cự tuyệt, Harry cao hứng được một tắc lại muốn tiến một thước leo lên đùi nam nhân, trong phòng chỉ có hai người bọn họ, hương vị của Severus rất dễ chịu.

Snape kéo tay Harry: “Không có gì, người đứng lên.”

“Không cần.” Harry làm nũng, hư hỏng vươn hai tay ôm lấy thắt lưng nam nhân: “Em thích ở đây.”

Hơi thở ấm áp quần quanh hai người, Snape nhẹ giọng nói: “Không cần nháo loạn, được không?”

“Em thích thầy.” Harry tiến thêm một bước thổ lộ, nhắm hai mắt lại, tựa đầu trước ngực nam nhân.

Hình ảnh trong nháy mắt bị đóng băng, không có cách nào đẩy thiếu niên ra, nam nhân bất đắc dĩ tùy ý bị ôm, mà thiếu niên nhỏ xinh thỏa mãn vùi mình trong lòng người yêu, tựa như một chú mèo con cuộn mình thành quả cầu.

Không biết qua bao lâu, chú mèo nhỏ Harry ngáp một cái: “Mệt mỏi quá.....” Harry lẩm bẩm nói.

Lăn qua lăn lại suốt một ngày đương nhiên mệt rồi, Snape thờ dãi: “Vào phòng ngủ đi.”

“Không.....” Harry không mở mắt, cọ cọ đầu tóc rối bù trên người nam nhân: “Như vậy là tốt rồi.” Hai tay Harry lại càng quấn chặt nam nhân hơn: “Úc, em có nói thích thầy chưa?” Đột nhiên Harry mở trừng mắt, truy vấn.

“.....người nói rồi.” Snape thực sự không có cách với kẻ siêu dính Potter.

“Ừm, em thích Severus nhất.” Harry tăng thêm âm điệu: “Còn thầy?”

Snape không trả lời.

“Em biết, Severus nhất định thích em nhất.” Harry khẳng định nói, sau đó bộ dáng lại bắt đầu mơ mơ màng màng, cậu tựa đầu sát vào ngực y, hô hấp dần dần vững vàng.

Hầm có chút lạnh, Harry vô thức run rẩy.

“Harry?” Snape nhẹ nhàng gọi, người nọ không có phản ứng, xem ra đã ngủ rồi.

Snape lúc này mới nâng hai tay, ôm thiếu niên vào lòng, tay phải nhẹ nhàng xoa xoa mái tóc rối bù, đôi mắt đen dần dần hiện ra nét ôn nhu người ngoài tuyệt đối không có khả năng nhìn thấy: “Ta nên cho Gryffindor thêm 10 điểm sao? Nhóc con ngu ngốc này.”

Thực đáng tiếc, Harry say ngủ không nghe được lễ vật phúc linh tề đưa cho cậu——lời thổ lộ kín đáo chân chính từ Severus Snape.

Hoàn

61. Chương 61: Sự Kiện Chấn Động

Cho dù được tính vẫn chưa được giải nhưng Harry Potter không thể vĩnh viễn ở trong hầm.

Đối với việc này Snape hoàn toàn không ý kiến gì, về phần Harry, hiển nhiên so với bất cứ ai càng thích thú hơn.

McGonagall sáng sớm liền chạy tới hầm, phát hiện Harry vẫn còn mang bộ dáng kia lập tức phát ra tiếng rên rĩ nhỏ nhỏ.

Làm viện trưởng của Harry, McGonagall không thể không hao hết miệng lưỡi thuyết phục Harry đi học.

Nhưng mà bà nói tới sắp rụng cả đầu lưỡi cũng không bằng một câu nói của đại sư độc được.

“Ta hi vọng người bây giờ tới đại sảnh ăn sáng, sau đó ngoan ngoãn đi học.” Ngữ khí Snape vô cùng thần nhiên.

Harry không quá tình nguyện, nhưng vẫn hỏi lại: “Như vậy thầy sẽ vui vẻ sao?”

“.....đúng vậy.” Snape tăng cao âm lượng.

“Severus cũng bận rộn nhiều việc.” McGonagall vội vàng chen vào nói: “Trò không thể cứ ở trong này quấy rầy.”

“Sau khi tan học em có thể tới sao?” Harry tính toán phúc lợi cho mình: “Em nhất định sẽ ngoan ngoãn.” Nói tới đây biểu hiện của Harry giống như một chú chó con bị người ta vứt bỏ.

Dưới gợi ý của McGonagall, Snape khẽ gật nhẹ đầu.

“Tốt quá!” Harry vẽ mặt tươi tắn đứng lên.

Tổng được Harry cứ bám dính không rời, Snape ngồi trên sô pha, động một chút cũng không muốn, y không muốn tới đại sảnh dùng cơm, không thể nghỉ ngơi với hiện trạng của Harry, nhất định tới bữa cơm trưa chuyện này sẽ lan truyền khắp Hogwarts.

.....

Đại sảnh đường Hogwarts, dãy bàn Gryffindor.

Hermione một chút cũng ăn không vô, bộ dáng cô nàng mắt hờn mắt vía cứ thường xuyên nhìn về phía cửa.

“Sao Harry còn chưa tới?” Ron thấy kỳ quái, hôm qua McGonagall giáo sư tới ký túc xá thông tri Harry tới nay sẽ không trở về, bọn họ rất lo lắng có phải đã xảy ra chuyện gì hay không.

Lúc này, McGonagall dẫn thiếu niên mắt xanh ử rử tiến vào.

Hermione lập tức chú ý quan sát, đáp lại cô nàng là cười khổ cùng lắc đầu của McGonagall.

“Ngồi ở đây.” McGonagall kéo ghế để Harry ngồi bên cạnh Hermione.

“Bỏ bị sao vậy?” Đợi McGonagall đi lên bàn giáo sư, Ron quay qua hỏi.....

Harry gục đầu xuống bàn, tựa hồ không muốn ăn uống gì.

“Harry, này, ăn chút lap xướng đi.” Hermione giống như bảo mẫu gấp thức ăn, hi vọng những thứ này có thể chặn miệng Harry.

“Lap xướng nướng.....” Harry chậm rãi lập lại, sau đó ánh mắt tỏa sáng: “Severus nhất định thích, mình đi đưa cho thầy.” Nói xong Harry định đứng bật dậy.

Hermione lập tức túm được Harry, cố gắng áp cậu xuống ghế: “Thầy ấy có rồi, bỏ không cần đưa!”

Harry ngừng lại, chuyển ánh mắt qua Hermione: “Thật không? Thế chân cừ? Còn bánh pút đing nữa?”

“Harry, bỏ mới nói cái gì?” Ron nghĩ mình bị lãng tai, tuy rằng hình như không đúng lắm bởi vì Neville ngồi đối diện đã bắt đầu run rẩy.

“Thầy ấy cái gì cũng có cả, thật mà, bỏ chỉ cần ngoan ngoãn ăn xong bữa sáng là tốt rồi.” Hermione nói.

“.....Chính là thầy không có mình.” Harry không cầm lấy dao nĩa lại nói tiếp: “Nhìn không thấy mình, Severus nhất định ăn không vô.”

Ầm ầm.....

Nếu tiếng “Severus” đầu tiên là tập thể Gryffindor bị lãng tai, như vậy tiếng “Severus” thứ hai chính là tiếng sét giữa trời quang đánh vào nhóm sư tử, bọn họ há mồm, không ít dao nĩa trong tay mọi người rơi xuống thăm hỏi mặt bàn.

Sau tiếng ầm ầm đại sảnh đường chìm trong yên lặng, âm lượng Harry không lớn không nhỏ, vừa lúc làm toàn trường kinh sợ.

Tập thể Slytherin trừng mắt, có người còn quên nuốt thức ăn xuống, khí độ tao nhã mất sạch, nhóm Ravenclaw đưa lưng về phía Harry vì xoay người quá độ mà một đám ngã xuống khỏi ghế, nhóm Hufflepull giật bắn người khỏi ghế, trên mặt viết hai chữ tận thế.

Trong chốc lát.

“Meilin, mình đang mơ.....” Một âm thanh.

“Meilin, đau quá.....” Người nào đó tự nhéo đùi mình.

“Meilin, mình bị lãng tai.....” Phản ứng chung.

“Harry, nếu bỏ ăn hết khúc lap xưởng này, Snape giáo sư sẽ rất hài lòng.” Hermione rút kinh nghiệm tối qua, cô gái đã nắm giữ được một ít kỹ xảo nói chuyện.

“Thật sao?” Harry nghiêng đầu, cậu thực sự để ý tới cảm giác của người yêu.

“Mình thề.” Hermione thăm bỗ sung trong lòng, ít nhất giáo sư thật sự hài lòng vì bỏ không chạy tới tìm thầy.

“Ừm, được.” Harry cười tươi như hoa, cúi đầu chăm chú ăn.

“Meilin, này không phải nằm mơ!” Ron lộ ra biểu tình sợ hãi: “Con mẹ nó đây là chuyện gì!”

Harry mất diếc tai ngơ, tận sức với sự nghiệp ăn cơm để làm vừa lòng người yêu.

“Đủ rồi, Ron, đừng gây thêm phiền nữa.” Hermione đau đầu, cục diện rối tung hiện tại đã làm cô phiền muộn chết.

“Mình làm phiền? !” Ron phát ra tiếng kêu kỳ quái: “Bồ xem xem Harry.....”

Học trò toàn trường dồn ánh mắt từ trên người Harry qua Hermione, theo phản ứng của cô gái, có thể thấy được cô biết việc gì đã xảy ra.

“Tự bỏ không thể động não sao? !” Hermipne hỗn hển rống, cả một đêm mất ngủ làm chỉ số cáu giận của cô bé tăng cao: “Tình được hoàn toàn hủy đầu óc của cậu ta rồi! !”

Vừa lúc Harry ăn hết lap xưởng, cậu quay đầu nhìn Hermione: “Hermione?”

“A, Harry, ăn thêm chút bánh chiên.” Giọng nói Hermione lập tức nhu hòa, không quên cường điệu: “Ăn nhiều một chút bỏ mới có khí lực đi tìm Snape giáo sư, được không?”

“Tốt.” Harry thực vừa lòng với cách nói này lần thứ hai cúi đầu ăn.

Biểu tình học trò toàn trường trở thành kì quặc, nhưng phần lớn chính là đây là việc kinh khủng nhất: “Meilin.....”

Tuy rằng có thể giải thích được hành động khác thường của Harry, nhưng..... biểu hiện của Harry thực sự không thể làm người ta bình tĩnh chấp nhận được.

“Tình được.....lão dơi.....” Ánh mắt con chuyển qua, cậu dùng sức nuốt nước bọt, đề phòng chính mình bị nghẹn chết, khô khốc nói: “Harry sẽ như vậy bao lâu?” Đây mới là vấn đề mấu chốt.

“Hỏi hai anh trai bỏ đi.” Hermione tức giận trả lời.

Bất luận là trò đùa dai nào, một khi nhắc tới cặp song sinh Weasley, liền có nghĩa là rắc rối lớn.

“Có vẻ trò Granger xử lý tốt lắm.” Trên bàn giáo sư, cụ Dumbledore mỉm cười khen ngợi, sau đó nhìn về phía đám học trò hốt hoảng: “Như các trò thấy đó, trò Potter đã xui xẻo gặp phải tai nạn độc dược, mọi người không cần ngạc nhiên, ngồi xuống tiếp tục dùng bữa đi.”

Không cần ngạc nhiên? Nói nhẹ nhàng như vậy, đám học trò ngồi xuống vẫn không ngừng nhìn về phía Harry, vừa xem xét vừa bàn tán, tùm năm tùm ba sôi nổi không ngừng.

“Tôi thực sự không thể tưởng tượng nổi bộ dáng Potter bám dính lấy viện trưởng chúng ta.” Pansy làm ra biểu tình khoa trương: “Viện trưởng nhất định muốn làm thịt nó.”

Blaise nhìn về phía vị trí còn trống trên bàn giáo sư: “Tôi đoán bảo thạch Gryffindor đã bị trừ sạch.”

Người không nói được một lời nào bên Slytherin chính là Draco, vẻ mặt âm u không nhìn ra biểu tình, trong ánh mắt có thêm một phần rối rắm.

Bữa sáng nào loạn cuối cùng cũng kết thúc, đám học trò cơ bản chia làm 3 phe, chế giễu, đồng tình, và..... cá cược. Hufflepull luôn ngoan ngoãn bày ra trò chơi đặc sắc của bọn họ, bọn họ ngằm đặt ra vài ván bài, Harry bao giờ trở lại bình thường, Snape giáo sư sẽ làm gì, cặp song sinh có suy tính gì trong việc này.

Không thể không nói, cặp song sinh vô tình bị gánh vác mối họa lần này.

Còn một sự kiện, học trò chuyên tâm học tập trên lớp được đột ngột tăng vọt, trong đó cũng do kết quả tích cực tuyên truyền của Slughorn giáo sư.

Tỷ như hôm nay có khóa độc được cao cấp của năm thứ 6.

Hermione thực vất vả lừa Harry tới, hai người chung một tổ, chỉ cầu mong Harry có thể ngoan ngoãn cắt được liệu là đủ rồi.

“Thầy nghĩ các em đều có thể thấy được, độc được có ma lực thần kỳ.” Slughorn nói, hơn nữa còn nghiêng đầu về phía biển quảng cáo sống Harry Potter, rất nhanh, bên Slytherin phát ra tiếng cười châm chọc. Hai học trò Ravenclaw hăng hái tới tham gia vừa nhìn Harry, vừa gật đầu thật mạnh.

Không thể nghi ngờ, tình được là vũ khí cường đại cỡ nào, có thể làm Harry Potter cảm hận lão dơi nhất lại có thể si mê đắm thiết đến vậy.

Ron thầm gạt nước mắt trong lòng, bộ dáng của người anh em thực làm người ta đau lòng.

“Mình muốn Severus dạy mình.” Harry từ sáng sớm đã không được gặp nam nhân thực uể oải.

“Snape giáo sư có giờ lên lớp.” Hermione nhỏ nhẹ giải thích.

“Mình muốn học lớp Severus.” Harry lập tức nói.

“Harry thân ái, sau khi tan học em có thể nhìn thấy Severus.” Slughorn cười khê nói chen vào, cả phòng học lập tức cười vang một trận.

“Em mới không phải Harry thân ái của thầy.” Harry nhú mào: “Em là Harry thân ái duy nhất của Severus.”

Ron ghen lời, cậu thật sự nghi ngờ mình hôm nay không thể hoàn thành món độc được đang làm.

“Úc, thực xin lỗi, em nói đúng.” Slughorn không hề chú ý, vẫn cười cười nói.

“Thật đáng sợ.” Ron thì thào.

Hermione bắt đầu dĩ lắc đầu, Harry một lòng nghĩ tới Snape giáo sư quả thật đáng sợ, nhưng đối với Hermione mà nói, nếu trong khoảng thời gian này Harry tạm thời không muốn đi tìm người bạn trai tràn ngập hơi thở nguy hiểm kia, như vậy tạm thời cô có thể chấp nhận, chỉ cần có thêm một chút thời gian, cô có thể tra rõ thân phận của Allen.

.....

Draco trở về phòng ngủ vẫn không nói được một lời, cậu ngồi xuống bàn học làm bài tập về nhà. Về phần cậu chó của cậu, phỏng chừng muốn tìm chút thú vị nên phóng ra ngoài.

Tin tức giật gân của Harry đã huyền não khắp trường học, như vậy phòng sinh hoạt chung Slytherin tự nhiên cũng đủ âm thanh bàn tán, huống chi việc này còn liên quan tới viện trưởng bọn họ.

“Viện trưởng nhất định rất tức đến phát điên, buổi chiều đi học phải chú ý một chút.” Một Slytherin lớp nhỏ nói.

Sirius cẩn thận đi sát tường vòng ra ngoài, nghe thấy lời này lập tức vánh tai lên, a? Snivellus tức đến phát điên? Đúng là tin tức tốt, Sirius vô cùng vui sướng.

Bất quá giây tiếp theo, Sirius liền cười không nổi.

“Potter ngu xuẩn cứ như một đứa ngốc, ai lại mơ mơ hồ hồ uống phải tình dược? Nó cũng có phải nước lã đâu.” Một Slytherin nói: “Cậu có thể tượng tượng được cảnh Potter nói yêu đương với viện trưởng không?”

Một loạt Slytherin run rẩy: “Thật kinh khủng.”

“Còn có phương thức nói chuyện của Potter.....” Lần này lên tiếng chính là Blaise mới trở về tứ lớp độ được cao cấp: “Hở ra là Severus, Meilin quần, thật sự lo lắng không biết viện trưởng có vì quá mức tức giận mà cắt đứt cái cổ ngu xuẩn của nó không nữa.” Thực hiển nhiên, lo lắng này không phải nhắm tới an nguy Potter, mà là viện trưởng bọn họ có phải đeo tội danh sát hại học trò hay không.

Sirius thần thờ.

Đầu óc chó của hắn nhanh chóng sắp xếp lại mớ tin tức rồi cho ra kết luận: “Snivellus chết tiệt dám hạ tình dược Harry!

Con mẹ nó! Hình ảnh con đỡ đầu nhà mình bày tỏ yêu thương với Snivellus vừa xuất hiện trong đầu, Sirius liền hung hăng cắt đứt, hắn muốn giết Snivellus! !

Bóng đại cầu màu đen quỷ dị biến mất ở cửa phòng nghỉ chung, mục tiêu, hàm.

Hoàn

62. Chương 62: Làm Thơ

Loại mặt khẩu này không hề cản chân Sirius đang tràn ngập lửa giận cùng oán hận.

Một chú ngữ hắc ma pháp, cửa hầm suốt nhiều năm không đổi hoàn toàn hư hỏng. Lần Sirius lên vào Hogwarts tìm kiếm tên phản đồ Peter lúc Harry học năm thứ ba cũng không hề dùng tới loại pháp thuật này.

Kết luận: hắn bùng nổ.

Một đạo bạch quang sắc bén bắn thẳng tới vật sống duy nhất trong hầm——Severus Snape.

Snape đã sớm thiết lập thần chú dò xét ở cửa, y đại khái có thể đoán được vị khách không mời mà tới, thực tế, cầu dẫn này chạy tới đây còn hơi chậm so với suy đoán của y, giờ đã phép lên dễ dàng hóa giải chú ngữ.

Gương mặt anh tuấn của Sirius vì tức giận mà vặn vẹo, nâng tay lên típ tục bắn ra chú ngữ công kích.

Snape mang biểu tình lạnh lùng, linh hoạt né tránh vừa đánh trả lại một loạt chú ngữ.

Đối với bọn họ, giờ phút này ngôn ngữ thực dư thừa, cứ đánh nhau một trận tý nói sau.

Các loại ánh sáng đủ màu sắc giao nhau lóng lánh.

“Đổi chiều chuông vàng!” Đột nhiên một âm thanh khê vang lên sau lưng Sirius, lập tức nam nhân cao lớn bị treo ngược xuống từ trần nhà.

Máu đỏ dồn xuống óc trong nháy mắt, Sirius vặn vẹo cơ thể đồng thời điên cuồng gào to: “Là tên khồn nào dám đánh lén.....”

Lời nói đột ngột im lặng, người xuất hiện trong tầm mắt rõ ràng là con đỡ đầu bảo bối của hắn, hơn nữa còn đang dùng ánh mắt chán ghét nhìn hắn: “Harry?”

“Không được gọi tên con!” Harry trừng Sirius: “Dám khi dễ Severus của con, chú là người xấu!”

Sirius bị nghẹn, hắn quay lại gào rít với Snape: “Mày là đồ vô liêm sỉ, Snivellus.....”

“Khóa lưỡi!” Harry quyết đoán phóng tới một chú ngữ nữa.

Nam nhân đánh mất năng lực nói chuyện nện đến đỏ bừng mặt, hấn múa may đùa phép nghĩ muốn thi chú nhưng lại mất đi ưu thế thanh âm, hiển nhiên, vô thanh chú của Sirius vẫn chưa đủ để giúp hấn thoát khỏi tình cảnh khốn cùng.

Snape nhếch một bên mi, không thể không nói, thời khắc này y thật sự vui vẻ, đối thủ một mất một còn trước nay chưa từng có khoảnh khắc kinh hoàng đến vậy!

“Severus, thầy có bị thương không?” Xử lý phiên phức xong, Harry nồng nhiệt nhào tới bên người đại sư độc dược, vô cùng khẩn trương đánh giá Snape.

Snape lấy lại tinh thần, sau đó thở dài trong lòng, mức độ ngây thơ của Harry thực sự làm y chịu không nổi.

Sirius muốn dùng vô thanh chú công kích Snape nhưng con đỡ đầu lại đứng chắn ngay phía trước, hấn sợ mình sơ xuất đánh nhầm người. Meilin quần lót, con đỡ đầu lại vì Snivellus mà công kích hấn! Còn nói ra những lời làm hấn thực thương tâm!

“Em sẽ bảo vệ thầy.” Harry nhiệt tình ôm lấy cánh tay đại sư độc dược, sau đó còn hung hăng bắn một ánh mắt sắc như dao lườm cha đỡ đầu của mình, cha đỡ đầu thì sao? Dám khi dễ người yêu cậu không thể tha thứ được!

Sắc mặt Sirius từ đỏ chuyển thành xanh lá, chết tiệt, con dơi khốn khiếp, lấy cánh tay đầy dầu mỡ của mày ra, chết tiệt! hấn muốn giết người! Cậu đỡ đầu gào rít trong nội tâm thủy chung không muốn đối mặt với sự thật con đỡ đầu của mình mới là người chủ động.

Đừng ấu trĩ hưởng thụ thất bại của đối thủ nữa, Snape nói trong lòng, liếc mắt một cái về phía Sirius, sau đó y giẫy khỏi tay Harry: “Đứng yên, không được cử động.”

“Dạ.” Harry chớp mắt nhưng vẫn ngoan ngoãn nghe theo.

Snape xoay người vói đầu vào trong lò sưởi âm tường: “Dumbledore, tốt nhất người nên lại đây một chuyến.” Hiện tại y chỉ có thể thông tri vị lão nhân có phân lượng nói chuyện này.

Dumbledore rất nhanh nhảy ra khỏi lò sưởi âm tường trong hầm, cụ liếc mắt một cái liền thấy rõ tình huống: “Úc, xem ra có chút hiểu lầm nhỏ.” Trong miệng thầm đọc một chú ngữ, Sirius ngã nhào xuống đất: “A!” Ngay cả chú ngữ khóa lưỡi cũng được giải trừ.

“Không phải hiểu nhầm!” Harry oán hận: “Chú công kích Severus!”

Thiếu niên mất lục chấn trước người Snape như hồ rình mồi nhìn chăm chăm cha đỡ đầu đang lồm cồm bò dậy khỏi mặt đất.

Sirius loạng choạng đứng lên, mất hấn khí thế, hấn thực sự không thể tin nổi bờ ngõ nhìn con đỡ đầu, khóc không ra nước mắt.

“Đi theo tôi, Sirius.” Cụ Dumbledore nói với Sirius, hấn hoàn toàn bất động.

“Sirius!” Cụ Dumbledore quát mắt.

“Harry.....” Sirius đáng thương hề hề gọi tên con đỡ đầu.

Harry nhìn nhìn Snape, lại nhìn nhìn Sirius, suy nghĩ nói: “Nếu chú xin lỗi Severus, con cho phép chú gọi như vậy.”

Sirius giống như bị nuốt một tấn con sên, sau đó tầm mắt làm vũ khí tấn công đối thủ một mất một còn.

“Thật sự là một đề nghị không tồi.” Snape cười lạnh.

“Thầy đang khen em sao?” Harry vui sướng: “Thật tốt quá, thân ái.”

“Mày——” Sirius chán nản, hai mắt hấn cơ hồ sắp lọt ra khỏi tròng, đáng tiếc, nó vẫn không thể gây ra chút ảnh hưởng nào tới Snape.

Cụ Dumbledore nhu nhu huyết thái dương, sau đó cụ áp dụng phương pháp lúc trước của McGonagall đã từng làm qua, một con đại đầu ủ rũ lơ lửng trong không khí, trước lúc đi còn quay đầu nói với Snape: “Nhờ anh chăm sóc Harry.”

Khóe miệng Snape run rẩy, Harry nhếch môi tươi cười: “Hiệu trưởng Dumbledore, thầy đúng là người tốt.”

“Cáo già.....” Snape lầm bầm.

“Vây cũng là cáo già tốt bụng.” Harry lập tức nói, còn vẫy vẫy tay với cụ Dumbledore.

Lão hiệu trưởng cười ha hả rời đi, vui vẻ tiếp nhận lời ca ngợi của Harry.

Thật là hỗn loạn, Snape bức bối phát hiện cửa hầm không thể trở về tình trạng cũ, phải làm sao bây giờ, thuật biến hình bình thường không có tác dụng đối với tường trường học.

“Severus muốn một cánh cửa mới sao?” Harry tựa như vừa chui vào đầu Snape, nhanh chóng phản ứng.

“Con cầu đàn kia.....” Snape chửi nhỏ.

Harry xem xét con rắn nhỏ khắc trên cạnh cửa, đột nhiên phát ra âm thanh tê tê.

“Người làm gì?” Snape cả kinh.

Harry lộ ra biểu tình vô tội: “Xà tiểu thư trên tay cầm đang oán giận với xà tiên sinh khắc trên cánh cửa, em hỏi bọn họ có thể làm một cánh cửa mới không, bọn họ nói sẽ giúp em xem thử.”

Snape hơi nhíu mi, Harry là xà khẩu y đã biết từ bốn năm trước, nhưng lúc nghe thấy Harry kêu tê tê như vậy làm y có cảm giác xấu.

Harry lại tê tê một trận sau đó nói với Snape: “Được rồi.”

Snape nheo mắt, cánh cửa đang nằm trên mặt đất biến mất, một cánh cửa khác hiện ra hoàn mỹ không chút sức mẻ.

Kiến trúc ở Hogwarts có năng lực tự khôi phục, mà Harry chỉ đẩy mạnh quá trình mà thôi.

“Severus vui không?” Trên mặt Harry viết rõ mấy chữ mau khen em đi.

“Sau này không được tùy tiện nói chuyện với xà.” Snape dặn.

Harry liên tục gật đầu, nam nhân nói gì cậu cũng cho là đúng.

“Bây giờ đi ngủ trưa đi.” Snape ra nhiệm vụ cho Harry.

“Severus cùng ngủ với em đi.” Harry ôm chặt không buông.

“Ta không buồn ngủ.” Snape còn một đồng chuyện phải xử lý.

“Em cũng không buồn ngủ.” Harry nhõng nhẽo.

“Snape hít sâu: “Harry, ta cần người ngoan ngoãn, hiểu không?”

Harry nghiêng đầu, tạm ngừng vài giây mới quyết định: “Được, em nghe lời.” Nói xong liền nhượng người lên hôn môi nam nhân: “Nụ hôn ngủ ngon.” Sau đó mới chậm chạp đi vào phòng ngủ nghỉ ngơi.

Đại sư độc được bị đánh lén cười khở trở về bàn, y thực sự còn một đồng bài tập chưa phê chữa.

Buổi chiều có giờ huấn luyện Quidditch.

Nhóm Gryffindor lúc này mới nhận ra một vấn đề nghiêm trọng, đội trưởng đồng thời là tâm thủ quý báu của bọn họ hiện tại là người nguy hiểm nhất, nói chính xác hơn là so với Slytherin còn trung thành với viện trưởng Slytherin hơn.

“Mình muốn làm tâm thủ của Slytherin, Severus nhất định rất vui khi mình giúp Slytherin thắng trận đấu.” Harry vĩnh viễn chỉ suy nghĩ cho lợi ích của người yêu.

“Không được, Harry.” Ron cầu xin: “Bồ chỉ có thể đại diện Gryffindor tham gia thi đấu thôi.”

“Mình không tập nữa.” Harry bãi công.

Ron cuống quýt ngoắc Hermione, cô gái đành phải cắn răng chạy tới: “Harry, trận đấu không phải chỉ có Slytherin và Gryffindor, còn có Ravenclaw với Hufflepuff, bỏ có thể dẫn dắt mọi người chiến thắng Ravenclaw với Hufflepuff, như vậy chứng minh bỏ rất có thực lực, Snape giáo sư thích học trò có thực lực.”

Harry bị lừa cân nhắc một chút nghe có vẻ có lý, vì thế liền tiếp tục leo lên chỗ bay lên không trung.

“Tôi trận đấu phải làm sao bây giờ?” Ron bội phục Hermione đồng thời nói ra mối lo lắng của mình: “Cậu ấy cứ như vậy.....”

“Vậy đừng hi vọng dựa vào cậu ấy để thắng đội Slytherin.” Hermione dứt khoát nói: “Dù sao không phải Malfoy cũng không tham gia đội bóng sao? Chúng ta dựa vào Ginny cũng thắng nổi.”

“Việc này sao đùa giỡn được.” Ron tức giận.

Hermione không để ý tới, ôm sách ngồi vào vị trí bên cạnh sân bóng, cô đã đáp ứng McGonagall giáo sư, chỉ cần Harry rời khỏi hầm, cô phải đi trông cậu, vốn việc này cũng có phần trách nhiệm của cô.

Huấn luyện Quidditch kết thúc, Hermione lại lừa Harry về ký túc xá làm bài tập, cô gái tranh thủ rút ngắn thời gian Harry đối mặt với Snape giáo sư, như vậy có lẽ Snape giáo sư cũng không quá vất vả. Lương tâm Hermione nghĩ như vậy, cho dù trong mắt người khác đều cho rằng Harry rất đáng thương, nhưng là một trong những người chăm lo cho Harry, Hermione thực sự hiểu được Harry như vậy ngay cả Ron, Lavender còn phải bùng nổ, Snape nhẫn nại như vậy.... thực sự đáng quý.

Harry ngồi trong phòng sinh hoạt chung làm bài tập, thái độ thực khác thường, cậu gờm tấm da dê lên, nghĩ nghĩ một lát nói: “Mình muốn viết thơ tình cho Severus, thầy nhất định sẽ cao hứng.”

Nhóm sư tử trong phòng sinh hoạt chung luôn quan sát Harry, một nhóm mặt trắng bệch, một nhóm lại tò mò không biết Harry định viết gì.

“A, cặp mắt thầy như ánh sao! Rọi chiếu trái tim em trong đêm tối!” Harry không hề che dấu vừa lớn tiếng đọc vừa ghi lại.

Ầm ầm lịch bịch.....

“Ngoài mong đợi” nhóm Gryffindor đồng loạt run chân té nhào xuống đất, biểu tình Neville tựa hồ bị rút gân.

“Meilin....”

“Dạ dày của mình....”

“Bụng của mình....”

“Khuyết tay của mình....”

Có người đau vì nội thương, có người đau vì va chạm, phòng nghỉ chung Gryffindor như vừa trải qua một trận cuồng phong lâm vào trạng thái tê thảm, chỉ có mình Harry hưng phấn đến mức hận không thể nhảy lên bản để biểu lộ ngẫu hứng của mình.

“A, đôi môi mỏng khêu gợi.....”

“Đủ rồi, Harry!” Hermione túm lấy bạn tới, Ron lập tức che miệng Harry lại.

Meilin, không thể chịu nổi nữa, nói thêm cái gì nữa toàn bộ Gryffindor sẽ chết vì kinh hoàng mất.

“Thơ tình phải im lặng viết, chỉ cần đọc cho giáo sư nghe là được rồi.” Hermione tìm cách ngăn cản Harry, tiếp đó cô gái đặt tấm da dê cuống bàn nói: “Bỏ chậm rãi viết.”

Lần này Harry tiếp nhận góp ý, vừa viết vừa nghĩ tới biểu tình của người nào đó.

“Mình thực sự chịu không nổi.” Ron kéo Hermione: “Cậu ấy cứ như vậy mình sẽ điên mất.”

Hermione liếc nhìn Harry đang múa bút thành văn, từ diện mạo vốn có, Harry đều tán dương lên tới n lần, ngay cả cái mũi to dưới ngòi bút của cậu cũng trở thành thứ đẹp nhất.

“Mình viết xong rồi!” Harry vui vẻ ôm tấm da dê chạy khỏi phòng nghỉ chung.

“Cậu ấy đi như vậy, có sao không?” Seamus khô khan hỏi.

“Lão dơi sẽ giết cậu ta mất.” Ron hoảng sợ, không biết nên làm gì.

“Giáo sư không thể giết học trò.” Hermione lý trí nói: Mọi người xem chuyện vui cũng đủ rồi!”

“Đây không phải chuyện đùa, cái này gọi là phim kinh dị.” Không biết ai nói ra câu này.

Thực hiển nhiên, tất cả mọi người đều tán thành, bao gồm cả Hermione.

.....

Buổi tối, hầm.

Sư tử Gryffindor không chút ngại ngần ngồi trên đui đại sư độc được lớn tiếng đọc những câu thơ làm kẻ khác phải đỏ mặt tía tai.

Còn Snape thì nghiêng đầu nhìn ánh lửa trong lò.

Ánh sáng ngọn lửa chiếu sáng gương mặt nam nhân, một mảnh đỏ ửng.

Hoàn

63. Chương 63: Nụ Cười Đẫm Máu

“Nếu anh vẫn không chịu nhúc nhích trên người nhất định sẽ có bọ chết.” Draco nâng cằm thản nhiên mở miệng, cậu đang nói với đại cầu đang nằm ỳ trên giường của mình, chính là người kia cứ như một xác chết hoàn toàn bất động.

Draco nhíu mi, lại nhìn về phía đĩa thịt bò không hề bị động tới, không biết người cậu này rốt cuộc bị gì, từ hôm qua trở về đã chán nản như vậy, lúc đầu, Draco còn khẩn trương không biết có phải mẹ xảy ra chuyện gì hay không, bất quá cậu ngộ ra với tính tình của người cậu này nếu thực sự xảy ra chuyện như vậy hẳn đã nháo loạn long trời lở đất, chứ không phải khá lạc quan như vậy.

Draco nhìn đồng hồ treo trên tường, buổi sáng cậu có khóa. Lớp phòng chống nghệ thuật hắc ám, nghĩ tới môn này tâm tình cậu cũng tốt hơn, thật sự khó tưởng tượng Potter mê trai cùng cha đờ đầu ở chung một chỗ, hi vọng không quá mức chịu đựng.

Nói đi nói lại thì vụ tình dục này thực sự chỉ là trùng hợp sao? Đối với vấn đề này, Draco không ý kiến.

.....

Lớp phòng chống nghệ thuật hắc ám năm thứ 6 không thể nghi ngờ là một tai họa.

Tiến vào phòng học, Hermione cùng Ron một trái một phải kẹp Harry ở giữa, ba người một hàng thản nhiên hoặc không thản nhiên đón nhận ánh mắt thử thách của mọi người.

“.....thông minh một chút.” Draco trừng Goyle và Crabber, hai tên to con ngu ngốc này cứ trưng bộ mặt đang xem náo nhiệt ra ngoài, thực sự ngu xuẩn. Nếu Potter ngu ngốc không phải đối tượng của viện trưởng, có lẽ còn có thể..... ừ, không, nếu đối tượng của Potter ngu ngốc không phải là viện trưởng, lũy thừa cơn bùng nổ của viện trưởng có lẽ còn kinh khủng hơn.

“Severus!” Không thấy nam nhân tóc đen nhưng tiếng kêu vui vẻ của Harry đã vang lên.

Ngay sau đó, Snape âm trầm nghiêm mặt bước nhanh vào phòng.

Mày là máy thăm dò Snape sao..... Draco phỉ nhổ trong lòng.

“Thân ái.....” Harry líu lo tiếng thứ hai, Ron cương quyết che miệng bạn tốt lại.

Snape đầu đầu, quét mắt qua toàn phòng, đỉnh đầu mọi người, trái hoặc phải trừ bỏ Harry.

“Ồi!” Ron hét lên phá nát không khí im lặng trong phòng học.

“Ron!” Hermione thấp giọng cảnh cáo,

“Cậu ấy cần mình!” Ron nhảu tít mắt, đầu đón rứt tay về.

Harry không cảm thấy mình làm sai gì cả, cậu còn dùng sức ý đồ giãy khỏi kìm kẹp của Ron và Hermione, muốn nhào tới vòng tay ấm áp của người yêu.

“Không được lộn xộn.” Snape lạnh lùng mở miệng.

Harry lập tức đứng im.

Ron cùng Hermione liếc nhìn nhau, trời ạ, rất trung khuỷn.

“Nội dung lần trước, vô thanh chú, tiếp tục luyện tập.” Âm thanh âm trầm của Snape làm mọi người không rét mà run.

Kiểu dáng như vậy chỉ có mình Harry lộ ra thần thái say mê, tựa như nghe thấy âm thanh của thiên nhiên.

Ron do dự, phương thức luyện tập là đối chiến, trước kia cậu với Harry một tổ, nhưng mà với trạng thái hiện tại của Harry..... trong mắt Harry chỉ có lão dơi.

Snape mím môi, ý chú ý không ai chuyên tâm luyện tập, tất cả sự chú ý đều dồn lên người Harry.

“Em cùng một tổ với Severus.” Harry hiểu được Chương trình học hôm nay, cậu lớn tiếng tuyên bố.

Snape cắn môi, bất thành linh vung đũa phép lên.

Thiếu niên tóc rối bị một sức mạnh vô hình ném mạnh lên đất.

“Harry? !” Hermione sợ hãi kêu.

Ron cùng Seamus vội vàng chạy tới đỡ, Neville nơm nớp lo sợ nhìn Harry, lại nhìn Snape, người mù cũng có thể nhìn ra lão dơi đang nổi bão.

“Snape giáo sư, Harry đang bị bệnh.” Hermione vừa vội vừa tức.

Cái mũi Harry bị gãy, máu tươi từng giọt nhiều xuống, như vậy mà thiếu niên mắt lục vẫn lộ ra nụ cười ngây ngốc, bộ dáng như đang hưởng thụ hình thức đối đãi của nam nhân.

Slytherin bên kia không biết là ai phát ra tiếng cười khê.

Sắc mặt Snape vô cùng khó coi, lớp học an tĩnh lại.

“Em.....” Hermione lại có vài phần đồng tình Snape: “Giáo sư, em có thể đưa Harry xuống bệnh xá được không?”

Đầu Snape khê di động xuống một biên độ rất nhỏ.

“Đi thôi, Harry.” Hermione như trút được gánh nặng, vội vàng kéo Harry.

“Potter, đi cùng nàng.” Snape ra lệnh.

Harry quệt mặt: “Gọi em Harry, em sẽ đi.”

Nhóm Gryffindor đồng loạt hít một hơi, phòng học giống như bị ném vào hầm băng.

Lông mi Snape nhúu chặt.

“Ba!” Harry kêu một tiếng đau đớn, loạng choạng ngã về trước.

Ron ôm cổ Harry, quay đầu lại tức giận nói: “Malfoy, mày làm gì! !”

Nắm tay vừa vung đánh vào gáy cổ Harry đúng là Draco, cậu nhếch mi, liếc mắt nhìn Harry bị hôn mê: “Bây giờ mày có thể đem nó đi, không cần lãng phí thời gian của mọi người.”

Không hề nhìn tới biểu tình của cha đỡ đầu, Draco bình tĩnh trở về vị trí của mình.

Tổ hoàng kim ba người đi ra cửa.

Thời gian kế tiếp của mọi người giống như đang trong địa ngục, lảo đảo trong hóa thân ác ma lần đầu tiên tự mình “chỉ đạo” từng tổ luyện tập, đỉnh cao là lời nói và việc làm đều vô cùng chuẩn mực, đám học trò ăn khổ hoàn toàn im lặng không dám nói tiếng nào.

Đại khái khoảng 20 phút sau, một đầu tóc nâu nhú vào phòng học: “.....Snape giáo sư, bà Pomfrey mời thầy qua bệnh xá một chuyến.” Là Hermione, cô gái như đang giấu diếm chuyện gì đó.

Nhất định là nhóc con ngốc nghếch Harry lại gây họa, Snape nghĩ như vậy, y quét một vòng: “Tự mình luyện tập, không được lười biếng.”

Đám học trò gật đầu như trống bỏi.

Snape vung áo chùng, gió lốc thổi qua, y bước nhanh: “Tên ngu xuẩn đó lại gây ra chuyện gì.” Y liếc mắt về phía Hermione làm cô gái rùng mình.

Hermione muốn nói, Harry không phải cố ý, chỉ vì trúng tình được mà thôi, làm một vài chuyện kì quái không phải lỗi của cậu ấy.

Nhưng nhớ lại một màn phát sinh ở bệnh xá, Hermione không khỏi muốn mắng Harry, dùng từ ngữ giống hệt như Snape giáo sư: ngu xuẩn.

“Bà Pomfrey trị mũi cho cậu ấy.” Hermione uể oải nói: “Sau đó cậu ấy tỉnh lại.....”

“Tiếp đó?” Snape có dự cảm không hay.

“Thừa dịp tụi em không chú ý, Harry đập mặt mình vào tường.....” Hermione quả thực khó mở miệng.

“Cái gì?” Snape dừng một chút, y hoài nghi mình nghe lầm.

Hermione dừng cảm đón nhận ánh mắt của đại sư độc dược: “Chính là như vậy, mặt mũi dính đầy máu nhưng không cho bà Pomfrey trị liệu.”

Chết tiệt! Sắc mặt Snape lại trầm xuống vài phần, Harry rốt cuộc đang suy nghĩ cái gì.

Đẩy mạnh cửa phòng bệnh, Snape túm lấy thiếu niên đang tự hại mình, quả nhiên, tình trạng cái mũi Harry so với lúc này còn nghiêm trọng hơn, thấy y vào còn lập tức ngoác miệng cười.

“Severus!” Gương mặt tươi cười của thiếu niên tóc rối có thể xếp vào danh sách nụ cười kinh dị nhất thế giới——nụ cười đầm máu.

Snape siết chặt tay, xoay người gầm nhẹ với bà Pomfrey: “Chút việc cón con này người cũng không xử lý được sao?”

Bà Pomfrey nhướng mí mắt, ả nhăn nhơ tức giận bà rặn ra một nụ cười, nụ cười lạnh tới mức làm người ta run rẩy: “Harry nói ai đó thích cái mũi đỏ hồng của nó, thực hiển nhiên, tất cả chuyện cậu bé làm đều vì niềm vui vô liêm sỉ của ai đó.”

Gương mặt Snape không thể đen hơn được nữa.

“Severus, thầy cao hứng không?” Harry bảo trì tươi cười.

Làm thế nào có thể cao hứng cho được, tên ngu ngốc này! Cho dù là gián điệp hai mặt có thể giữ được ý chí kiên cường trước mặt Chúa tể Hắc ám, nhưng đối mặt với người trong lòng ngày ngốc mơ màng thế này, nội tâm cứng rắn cỡ nào cũng phải đầu hàng: “.....đi theo ta.”

Snape vô lực nói, sau đó xoay người rời đi.

Harry vui vẻ đuổi theo sau.

“Này.....” Hermione lo lắng nhìn về phía bà Pomfrey.

“Severus thực là đồ vô sỉ nhưng ít ra anh ta vẫn có ý thức trách nhiệm.” Bà Pomfrey mặt mày xoa huyết thái dương: “Về phần Harry, tuy rằng cô biết rõ nó bị bệnh, bắt qua vừa rồi thực sự muốn đập nó một trận.”

Ron nuốt nước miếng, cậu mới thoát cơn rối loạn vì hình ảnh bạn thân tự hại mình: “Em.....Harry không cảm thấy đau sao?”

“Nó chỉ ưu tiên lo lắng cho..... người khác.” Bà Pomfrey thản nhiên nói.

Ron lại nuốt nước miếng: “Lão dơi.....a, Snape giáo sư nếu bảo Harry đi chết, Harry có phải không chút do dự lao xuống từ tháp Gryffindor không?”

Bà Pomfrey quay đầu lại nhìn Ron, ánh mắt âm trầm làm Ron nổi da gà.

“Trên thực tế, đúng là vậy.” Cuối cùng, bà Pomfrey nói.

.....

Hầm.

Hoàn toàn quên bèn đi mình còn một đám học trò trong phòng học, Snape lấy lọ thuốc cầm máu trong ngăn tủ, sau đó nói với Harry: “Ngồi xuống.”

Harry ngoan ngoãn ngồi trên sô pha.

Lúc này, Snape mới cẩn thận đánh giá gương mặt thiếu niên, mũi có vẻ bị gãy lìa, tới bây giờ y mới biết lúc Harry làm liều còn hơn lão cha của mình một bậc. Snape đột nhiên nhớ tới lúc còn đi học, có một lần Potter cãi nhau với Lily, sau đó Lily tức giận nói một câu bảo Potter đi tìm cái cây nào đó mà treo cổ chết quách đi, kết quả Potter thật sự chạy ra ngoài tìm một cái cây để treo cổ.

Thở dài lắc đầu, Snape ngồi xuống đối diện Harry: “Đau không?” Y nhẹ nhàng hỏi, mang theo một chút ẩn ý đau lòng.

Harry nghe vậy lập tức xụ mặt xuống, tựa hồ lúc này mới bắt đầu có cảm giác đau đớn: “.....đau.” Mặt nhăn thành một đoàn, cậu ừm khuất trả lời.

“Nằm xuống.” Snape tiếp tục phân phó, thiếu niên lập tức nằm ngửa mặt trên sô pha: “Nếu đau sao lúc tỉnh lại không đập nhẹ một chút?” Snape chăm chọc.

“Nhẹ không chảy máu.” Harry cầu nài.

“.....” Snape dùng thuốc cầm máu thoa lên cánh mũi Harry, cơ thể người nọ khẽ run rẩy, biểu hiện rất đau.

“Ta cũng chưa nói thích cái mũi đỏ của người.” Snape đột nhiên nói.

Harry lộ ra biểu tình nghi hoặc: “Chính là.....” Cậu suy nghĩ một chút: “Severus quảng em xuống đất..... không phải vì muốn tạo hình mới cho cái mũi của em sao?”

“.....” Snape trầm mặc, y thấy máu đã bắt đầu ngừng chảy, liền vung đũa phép làm mũi Harry khôi phục nguyên dạng, cuối cùng là một câu chú vệ sinh: “Không, ta chỉ.....” Y chỉ biểu hiện như vậy trước mắt người ngoài.

“A?” Harry sờ sờ cái mũi, vui vẻ phát hiện không còn đau nữa, cậu nhúc nhích ngồi dậy nhìn nam nhân tóc đen: “Chỉ vì cái gì?”

Snape nhú mi, đôi môi mỏng mím thành một sợi chỉ mảnh, lúc này, một ngón tay thon mảnh lạnh lạnh nhẹ nhàng xoa mi mắt y.

“Thầy lại nhú mày, không thoải mái sao?” Đôi mắt xanh biếc của Harry tràn ngập lo lắng.

Snape không động đậy, để mặc cánh tay kia càn phá trên mặt mình.

Harry chuyên chú ngắm nhìn gương mặt nam nhân, từng tấc, từng góc, tựa như đây là vật đẹp nhất thế gian.

Snape trong chốc cảm thấy mình đang nhìn Harry, một chốc lại thấy mình đang nhìn thấy chính mình trong mắt thiếu niên, cuối cùng y nhẹ nhàng vươn tay xoa tóc Harry: “Nằm xuống nghỉ một chút đi.”

Harry lưu luyến, sau đó một bàn tay lồi lẻo cánh tay nam nhân: “Thầy ở đây với em?”

Snape không trả lời, nhưng không có xu thế rời đi.

Harry mỉm cười, thả lỏng bả vai, lẩm bẩm nói: “Severus ở bên ngoài với trong hầm không giống nhau.”

Snape tùy ý dựa vào ghế, nghe tiểu quỷ lẩm bầm.

“Ngoài hầm rất hung dữ.” Harry cẩn thận hình dung, tiếp đó ngấm ngía người nào đó rồi nói tiếp: “Trong hầm thực dịu dàng.....”

Xem ra tình được có tác dụng tới cả sức phán đoán, Snape phỏng đoán, tuy rằng y cảm thấy mình cùng từ dịu dàng không có chút dính dáng nào.

“Bất quá em đều thích.” Harry bắt lấy thời cơ thổ lộ tâm ý: “Bất luận Severus có bộ dáng gì, em đều thích.”

“.....ừ.” Snape đáp lại bằng giọng mũi, y quay đầu đi, vung đũa phép, ngọn lửa trong lò sưởi lớn hơn một chút.

Vài giây sau, Snape cảm thấy độ ấm của cánh tay đang ôm lấy mình cũng ấm áp trở lại.

Hoàn

64. Chương 64: Dù Sao Cũng Không Đạt Yêu Cầu

Cái pheù ghi điểm của Gryffindor hoàn toàn trở về số không, nhóm sư tử cũng không còn trông mong gì về việc này, bọn họ thực may mắn vì Hogwarts không có chức năng ghi điểm âm, vì thế lão dơi cho dù có tức giận thế nào cũng không có biện pháp trừ điểm nữa, nói thế nào nhỉ, nhóm sư tử theo trường phái yên vui nhìn xà vương đen mặt vì không thể trừ điểm mà vô cùng sung sướng, cứ mặc kệ kỷ lục điểm số chạm mốc không của bọn họ sẽ kéo dài tới bao giờ, có lẽ là vĩnh viễn? Không ai đoán được.

Harry trở thành đối tượng cấm tham gia lớp học phòng chống nghệ thuật hắc ám, đối với việc này mọi người nhất trí hoan hô, bốn học viện khó có dịp cùng bảo trì một thái độ trong cùng một sự việc như vậy.

Mọi người nhưng đương nhiên không bao gồm Harry.

“Vì sao em không thể học lớp phòng chống nghệ thuật hắc ám?” Harry đối mặt với McGonagall giáo sư, người vừa tuyên bố tin tức này cực kỳ bất mãn: “Đây là môn học em thích nhất.”

“.....” McGonagall cố gắng suy nghĩ.

“Em muốn học lớp Severus!” Harry kiên trì bảo vệ quyền lợi hợp pháp của mình.

“.....cô đã nói chuyện với Severus.” McGonagall không muốn tiếp tục dây dưa với Harry thần trí mơ màng nữa: “Anh ta đại khái muốn dạy riêng cho em vào buổi tối.”

“Thật sao?” Biểu tình bất mãn của Harry trở thành kinh hỉ.

“Đúng vậy, cô nghĩ trò rất thích anh ta dạy riêng đi, vì thế trò không cần tới lớp, được không?” McGonagall chống đỡ, thu phục Harry xong bà còn phải tới nói chuyện với Severus, thật sự mệt mỏi với hai người này.

“Đương nhiên, quá tuyệt vời.” Harry hài lòng rời đi.

Khoảng thời gian rảnh giữa trưa, McGonagall tìm được Snape vừa mới tan lớp.

“Ta đề cử người nên đi kiểm tra lại đầu lưỡi mình có vấn đề hay không.” Snape lạnh nhạt châm chọc: “Ta xét thấy thánh giác mình rất chuẩn.”

“Anh không nghe sai.” McGonagall kiên trì nói tiếp: “Anh không thấy như vậy đối mặt với đám học trò cũng khỏe hơn sao? Hoặc là anh hi vọng Potter phá nát lớp học của mình?”

“Như vậy nó có thể phá hủy thời gian nghỉ ngơi của ta?” Snape tăng mạnh giọng điệu.

“Harry mỗi ngày đều ở bên cạnh anh, anh chỉ cần dành ra chút thời gian giúp nó theo kịp tiến độ Chương trình học là được rồi.” Ánh mắt McGonagall không chút trốn tránh, nhìn có vẻ đang thỉnh cầu nhưng tư thế lại như nếu không đạt được mục đích nhất định không bỏ qua.

Snape nheo mắt, không chút nghi ngờ nếu một ngày Dumbledore phải về hưu, lão sư tử cái Gryffindor này thực sự sẽ không chút lưu tình mà đè bẹp mình, bắt y phải làm những chuyện không hề tình nguyện, tuy rằng chuyện này không tính là “chuyện không tình nguyện.”

“Nga nga nga, thật không ngờ chuyện Potter ở lại hầm lại trở thành chuyện đương nhiên, theo ta biết, biểu tượng trên đồng phục của nó hình như là huy hiệu đầu sư tử?” Snape cố ý nâng cao âm điệu, biểu hiện phần nộ: “Cái từ “đều” mà người nói căn bản là một sai lầm.”

“Nếu anh có thể giải tình được của trò ấy, tôi rất vui về dẫn trò ấy về.” McGonagall hừ nhẹ, bà có chút cau kỉnh, vị đồng sự này không thể mở lòng từ bi tiếp nhận chuyện này được sao chứ?

Mấy ngày nay McGonagall vất vả không kém Snape, bà Pomfrey cứ lăm nhăm bên tai, đám sư tử Gryffindor cứ nhào tới khóc lóc kể lể, ức, còn có nhóm Quidditch nữa, đám nhỏ đáng thương cứ tìm tới bà mãi, hết lần này tới lần khác bà phải giải thích rằng Harry Potter sẽ không chết vì ở trong hầm.

“Có lẽ ta nên nhắc nhở, nếu đây không phải công tác của bà Pomfrey, thì phải là trách nhiệm của Slughorn giáo sư.” Snape ngoài miệng vẫn cương quyết từ chối, nói xong lập tức xoay người rời đi.

“Chờ đã.” McGonagall đuổi theo.

“Người biết ta còn bao nhiêu bài tập cần phê chữa không?” Snape lườm McGonagall: “Nếu người còn một chút lương tâm thì đừng chắn trước đường của ta.” Snape sau khi dạy học xong, một nửa thời gian đã tiêu hao cho Harry, một nửa còn lại dùng để xử lý công vụ học viện, vì thế đồng da dê chất trên bàn học đã sắp thành một ngọn núi, thời gian ngủ hiếm hoi đến đáng thương còn không giải quyết xong được đám này.

“Harry có thể giúp anh phê chữa.” McGonagall lập tức nói.

“Hử?” Snape rốt cục dừng lại.

“Anh hiện tại đang là giáo viên phòng chống nghệ thuật hắc ám không phải sao? Harry là học trò ưu tú nhất môn này.”

“.....” Snape đột nhiên cảm thấy đầy óc McGonagall nhiều lúc rất xuất sắc.

“Thế nào?” McGonagall truy hỏi.

“Không ổn lắm.” Snape khô khan trả lời, trong lòng lại đang suy nghĩ làm thế nào để bắt đầu tiến hành lời đề nghị này.

“Severus!” McGonagall tức giận.

Khẽ hừ một tiếng, Snape không hề để ý tới nhanh chân rời đi.

Năm phút sau, hầm.

Snape giật mình nhìn thiếu niên tóc rối ngay ngắn ngồi trên sofa của mình.

“Thân ái!” Vừa thấy y, Harry lập tức cao hứng reo lên.

“Người vào bằng cách nào?” Snape giận tái mặt, y thay đổi mặt khẩu không nói cho Harry biết muốn để nhóc con này chỉ có thể vào sau bữa cơm tối.

“Xà tiểu tư trên nắm tay mở cửa cho em vào.” Harry thành thật trả lời.

A? Snape sững sốt một lúc lâu, ức, Meilin, xà khẩu từ lúc nào đã trở thành giấy thông hành vạn năng ở nơi này?

“Không được làm như vậy nữa.” Snape cảnh cáo.

“Chính là em nhớ thầy.” Harry ủy khuất nói: “Từ suốt sáng sớm tới giờ em không nhìn thấy thầy.”

“.....” Snape không nói gì.

“Severus tức giận sao?” Harry nhăn mặt.

“Ta có rất nhiều chuyện cần làm.” Snape đi về phía bàn học.

“Em có thể giúp thầy.” Harry xung phong nhận việc, cậu chỉ cần cùng Snape yêu cầu ở cùng một chỗ là tốt rồi.

Snape không chút thay đổi sắc mặt đẩy ba bốn chồng bài tập tới trước mặt Harry, đồng thời quăng quyển sách giáo khoa qua: “Phê chữa đồng bài tập này, không hiểu thì tự tra trong sách.” Đồng thời cũng để người học bù lại, Snape thăm bổ sung trong lòng, không khỏi cảm thấy phương pháp dạy lý thuyết phòng chống nghệ thuật hắc ám rất hay.

“Câu sai thì sao?” Năng lực lý giải của Harry không tồi: “Còn lời bình thì sao?”

“Tham khảo ở đây.” Snape đưa qua mấy phần bài tập đã được phê chữa xong: “Học viện khác nhau sẽ có cách đánh giá khác nhau, hiểu chưa?” Nếu Harry sửa bài tập xong y còn phải bổ sung lời bình thì rất phiền phức, đơn giản cứ giao cho Harry làm hết, chỉ cần lưu ý cách cho điểm theo từng học viện, Snape tuyệt đối không có thói quen cho học viện Gryffindor đánh giá cao.

“Được, không thành vấn đề!” Harry lật lật xem mấy bản mẫu, lộ ra biểu tình thông suốt: “Severus nhất định rất chán ghét Gryffindor.....được, được, đạt tiêu chuẩn, a, Severus thích Slytherin, tất cả đều là xuất sắc.”

“.....không thể nghỉ ngơi.” Snape quay lại với công việc của mình, y phải phê chữa số còn lại.

“Em phải chuyển viện.” Harry duỗi thẳng sống lưng, lộ đầu lên nhìn nam nhân.

“.....quyết định của nón phân loại không thể thay đổi.” Snape ôn hòa đáp lại.

“Em không muốn làm Gryffindor bị Severus chán ghét.” Harry kiên quyết với lập trường của mình: “Em phải làm Slytherin.”

Slytherin không ngu xuẩn như vậy, Snape nhìn không được nói trong lòng, cho dù là Goyle hay Crabber cũng không hồ đồ tới tức nốc sạch tình được.

“Được rồi, ngồi xuống đi.” Snape ngăn cản động tác của Harry: “Ta hi vọng người không phải ở đây để gây rắc rối cho ta.”

“Đương nhiên không rồi.” Harry đành phải ngồi xuống, cầm lấy bút lông chim, cúi đầu còn nói thêm: “Em có thể coi là người duy nhất ở Gryffindor thầy thích đúng không?” Harry đối với cách nói “duy nhất” thực thích: “Úc, em là Harry, người duy nhất Severus thích.” Harry vỗ đầu, rốt cục bất luận mình ở học viện nào cũng không thay đổi được sự thực là Severus yêu mình, vì thế thiếu niên vô cùng thỏa mãn, vùi đầu hăng hái chiến đấu.

Snape thở phào trong lòng, y thực sự không thể chịu nổi sự kết hợp giữa say mê và tự kỷ, có lẽ y phải dành ra nhiều thời gian hơn để làm giải được? Vấn đề là nếu như có thể làm ra được.

“Slytherin phải cho điểm cao, Gryffindor không thể cho điểm cao.....” Snape vừa phê vừa nghe Harry lầm bầm, trừ bỏ việc chữ viết khác nhau y hoàn toàn không lo lắng vấn đề nào khác.

Hai tiếng sau, Snape hoàn tất hết phần việc của mình xoay đầu qua nhìn Harry còn nghiêm túc bên cạnh.

“Sắp xong rồi.” Harry vô cùng xúc động vì sắp hoàn thành nhiệm vụ Snape giao.

Snape liếc mắt nhìn số bài tập Slytherin, rất ít lỗi sai, tốt lắm, đám tiểu xà ngoan ngoãn biết ưu tiên làm bài tập. Snape tiện tay rút một phần bài tập của Gryffindor, so với những học trò khác làm dài hơn vài cuộn giấy da, quét mắt sơ một chút, không hề có lỗi, y đương nhiên biết người này là ai, tuy rằng không muốn thừa nhận, nhưng Granger thực sự là một học trò xuất sắc, so ra cũng có nhiều tài năng hơn phần lớn học trò trong viện y.

Snape có chút tò mò Harry sẽ đánh giá bằng hữu trong bộ ba này thế nào, vì thế y lật tờ cuối cùng.

“Khụ khụ.....” Snape xưa nay chưa từng gặp phải trường hợp bị sắc vì nén cười.

“Severus?” Harry nhạy cảm lập tức ngẩng đầu, nhảy tới xoa lưng nam nhân: “Thầy sao vậy.....”

“.....” Đại sư độc được nghiêng thân, không nói.

“Severus?” Harry vội vàng sắp tới: “Thầy đang cười?”

Snape vội vàng không chế cơ mặt.

“Thầy thực sự đang cười!” Harry lập tức nhếch môi: “Thầy cười lên thật là đẹp.” Biểu tình vô cùng say mê.

Snape nhú mi, che dấu biểu tình xấu hổ của mình.

“Thầy nên cười nhiều một chút.” Harry chậm rãi đưa mặt qua, chăm chú ngắm nhìn người trong lòng: “Thực sự.....mê người.”

Snape giống như bị một sức mạnh vô hình giữ chặt, cứ như vậy trong một khoảnh khắc.

Mà trong chớp mắt này Harry cũng nhắm mắt lại hôn lên môi nam nhân, cánh môi mỏng, giống như được bôi một lớp mật ngọt, Harry say mê vuốt ve.

Chết tiệt! Snape trong một giây lấy lại tự chủ, y rút về phía sau kéo dài khoảng cách.

“Đi học đi!” Ngữ điệu thay đổi.

“Severus?” Harry chưa thỏa mãn liếm liếm khóe môi, trong mắt người kia vô cùng đen tối, hay nói đúng hơn là ranh ma tới cực điểm, tràn ngập tình ý.

“Ta không muốn nói lần thứ hai.” Snape tăng mạnh ngữ điệu.

“A.” Harry gục đầu xuống, mê mang lén nhìn biểu tình nam nhân, hiểu được chính mình không còn cách nào khác đành lưu luyến rời khỏi hãm.

“Mẹ nó.” Snape đánh một quyền lên bàn, thô bạo chửi, y đã vượt quá giới hạn.

Sau đó, nam nhân trầm mặt đứng bên cạnh bàn, sắc mặt không chút thay đổi, giống như một bức điêu khắc, thật lâu.

.....

Sau buổi cơm tối, phòng nghỉ chung Gryffindor.

“Úc, trời ạ!” Ron trừng mắt nhìn bài tập mới được phát xuống: “Mình lại không đạt yêu cầu? ! Sao có thể chứ, mình cũng lắm chỉ sai chỗ này rồi chỗ này rồi chỗ này..... mà thôi.”

“Mình quen rồi.....” Neville mơ màng nói, đột nhiên cậu buồn bực: “Không đúng, đây không phải bài tập độc được, vì sao mình lại bị không đạt yêu cầu?” Quả thực, Neville rất sợ Snape giáo sư, nhưng kết quả phòng chống nghệ thuật hắc ám cũng không tệ lắm.

“Hermione, điều này thực sự.....” Ro hằm hừ chuyển hướng qua bạn tốt của mình, sau đó bị gương mặt tái mét dữ tợn của Hermione làm kinh hoàng: “Hermione?”

Ron cẩn thận xem xét bài tập cô gái: “Không đạt yêu cầu? !” Ron thét chói tai.

“Cái gì? !” Đám học trò đang oán hận kết quả của mình đồng loạt hướng mắt về phía Hermione.

“Đúng vậy, không đạt yêu cầu.” Hermione nghiêng răng vang ra tiếng kéo kệt kệt kệt.

Không đạt, một chữ không đạt thật to!

Tầm mắt Ron chạy về phía bài tập của mình, trừ bỏ không đạt yêu cầu còn có lời bình.....

“Mình thấy chữ viết này không giống của lão dơi.” Seamus nói chen vào.

“Người mù cũng nhìn ra.” Ginny bĩu môi, của cô bé cũng là không đạt: “Chữ viết hoàn toàn khác biệt, Hermione, đừng buồn nữa, chắc có chuyện nhầm lẫn gì đó.” Ginny an ủi Hermione, cũng với tay cầm lấy bài tập cô gái.

Lời bình trong bài tập Ginny rất đơn giản, nói ra mấy chỗ sai sau đó ghi không đạt yêu cầu, những người khác cũng vậy, vì thế tất cả mọi người đều tò mò Hermione nhận được đánh giá thế nào.

“Viết quá nhiều, dài dòng, chữ viết không đủ tao nhã.....” Ginny ghen một chút, nhú mày, sau đó đọc tiếp: “Chữ L cuối nếu khoanh thêm một vòng tròn sẽ càng hoàn mỹ hơn....” Lại ghen một chút: “Tôi thực sự không tìm ra lỗi, dù sao chính là không đạt yêu cầu.”

“Rốt cuộc sao lại thế này? !” Ron kỳ quái kêu lên.

“Sao lại thế này..... trừ bỏ Harry đại não hoàn toàn bị phá hủy thành một kẻ ngu xuẩn suốt ngày ở trong hầm ngoạn ngoạn phục tùng Snape giáo sư còn ai có thể đánh giá tất cả bài tập Gryffindor không đạt yêu cầu?” Cô gái vụn sự thông vụn vẹo gương mặt thực hung ác, đây là thất bại đầu tiên trong quá trình học tập của cô bé: “Có lẽ Snape giáo sư quá bận rộn nên để Harry giúp đỡ nhiều lần cũng chỉ cảnh cáo là không được cho Gryffindor điểm cao nhưng hiển nhiên con lừa kia hiểu thành toàn bộ không đạt đúng rồi mình tin rằng hai tên ngu xuẩn Goyle cùng Crabber bên Slytherin sẽ đạt được điểm xuất sắc lần đầu tiên trong đời!”

Trừ bỏ giọng điệu nhấp nhô lên tiếng, câu nói của Hermione không hề có lần tạm dừng, sắc mặt cô gái từ xanh mét biến thành đỏ tía, hơn nữa cô gái còn bật người dậy như vừa trải qua một cơn ác mộng khủng khiếp bỏ nhào về phía chánh chủ đang băng ngang qua phòng nghỉ chuẩn bị lao về hầm: “Mình nói đúng không? Harry?”

Lúc này mọi người mới phát hiện sự tồn tại của thiếu niên tóc rối.

“Gi cơ?” Harry mang vẻ mặt vô cùng sáng lạn muốn chạy về với đại sư độc được hoàn toàn trái ngược với mọi người ở đây.

“Bài tập này.....” Ron vội vàng túm lấy vai Hermione kéo cô bé lại, bộ dáng Hermione hiện tại như muốn ăn tươi nuốt sống Harry, chính là người kia không hề phát giác.

“Mình sửa á, rất tuyệt phải không!” Biểu tình Harry lại càng rực rỡ: “Severus thực cao hứng vì mình giúp đỡ!”

Cậu bé Potter hoàn toàn không có chút áy náy nào vui tươi biến mất khỏi tầm mắt mọi người.

“Bình tĩnh một chút, Hermione, cậu ấy không cố ý.” Ron trấn an Hermione, thành tích đối với cậu cũng không quá quan trọng, chỉ thêm một điểm không đạt mà thôi.

Hermione hỏn hỏn ngồi xuống, cô nàng luôn chú trọng việc học thực sự nổi giận.

Không được, cô nhất định phải tìm ra phương pháp làm Harry khôi phục bình thường, Hermione không thể cam đoan chính mình có thể bảo trì bình tĩnh như hiện tại khi nhận được một điểm không đạt lần nữa hay không.

Hoàn

65. Chương 65: Cường Hôn

Lúc nửa đêm, Snape đứng trên tháp thiên văn suy tư, trên thực tế, từ sau bữa cơm tối đến giờ y không hề quay lại hầm, Harry có thể hồ đồ, nhưng y không thể hồ đồ, bất luận là có trúng tình được hay không, trường học cũng không phải nơi nói chuyện yêu đương, bọn họ lại càng không phù hợp. Chuyện quan trọng bây giờ y phải làm là thừa dịp Harry ngoạn ngoạn phục tùng mà dạy dỗ phương một ít kỹ xảo chiến đấu thực tế.

Dưới chân chậm rãi xoay chuyển góc độ, Snape leo xuống tháp thiên văn, bắt đầu chậm rãi tuần tra lâu đài, suốt một vòng lớn cuối cùng cũng trở về hầm, đẩy cửa ra, y liếc mắt liền nhìn thấy thiếu niên đang say ngủ trên sofa, Snape không kinh ngạc, chậm rãi đi tới, nhìn xuống tư thế cuộn mình ngủ của trẻ con kia, chưa sót thở dài: “Ta phải bắt người làm sao bây giờ đây, Harry.”

.....

McGonagall đen mặt bước nhanh qua hành lang lâu đầu Hogwarts, hôm nay bà mặc một thân áo chùng đen tuyền, vì thể rất có hương vị của viện trưởng Slytherin, bà chuẩn bị tới phòng học phòng chống nghệ thuật hắc ám nói chuyện với Snape.

McGonagall đem qua ngay cả ngủ cũng ngủ không ngon, bởi vì một đám sư tử con chạy tới khóc lóc kể lể với bà vì bài tập cho điểm không công bằng, bà trấn an một lúc lâu mới hiểu ra vấn đề, huyết thái dương của bà đau nhức dữ dội, Harry hoàn toàn không để bà có một giây phút nghỉ ngơi yên ổn.

Sáng sớm, McGonagall tìm được Harry trước, bà dùng vẻ mặt ôn hòa trò chuyện với cậu bé, phát hiện ra là đứa nhỏ này tùy tiện cho điểm lung tung vào mớ bài tập, nhưng Snape lại không tuân thủ ước định dạy cậu bé học phòng ngự. Được rồi, tuy rằng Snape không hề nói đồng ý, nhưng việc này nhìn góc độ nào cũng là việc nên làm a.

Cho điểm chỉ là một loại hình thức, nhưng học tập thực sự quan trọng.

“Severus.” McGonagall vòng tay trước ngực, đứng thẳng chắn trước mặt vị đồng sự xong lớp học đang chuẩn bị quay về hầm.

Snape nghiêng đầu hơi nhú mi nhưng không nói.

“Về chuyện dạy bù cho Harry.” McGonagall gọn gàng dứt khoát.

“Người đã nói.” Snape lạnh lùng đáp lại.

“.....” Đầu bà lại bắt đầu đau: “Như vậy....”

“Như vậy không cần lãng phí thời gian của ta.” Snape nói tiếp, sau đó phúi bước đi, không cho đối phương cơ hội tiếp tục trao đổi.

McGonagall sững người vài giây đã phát hiện nam nhân biến mất ở góc hành lang.

Giao tiếp có vấn đề, McGonagall đầu hàng, đối mặt với Severus người chịu thiệt luôn là bà. Bà nên tới nói chuyện với hiệu trưởng thì hơn, cụ luôn chế ngự được Severus.

.....

Buổi tối, hầm.

“Severus, hôm nay chúng ta vẫn cùng nhau phê chữa bài tập sao?” Harry tràn đầy năng lượng.

“Lấy đũa phép của người ra.” Snape ra lệnh.

“Để làm gì?” Harry hoang mang, vẫn nghe lời rút đũa phép ra.

“Luyện tập thực chiến.” Snape nói tóm gọn.

Harry chớp mắt, suy nghĩ cẩn thận một hồi nói: “Em không đánh nhau với Severus.”

“.....bắt buộc.” Snape châm biếm.

Biểu tình Harry lại càng hoang mang hơn.

“Linh hoạt né tránh công kích đồng thời tìm cơ hội phản kích, đây là việc người cần chuyên tâm làm.” Snape hướng dẫn, dừng một chút vẫn bổ sung thêm: “Đây không phải đánh nhau, là luyện tập.”

Harry đỡ đầu gật đầu, đột nhiên nhếch miệng cười: “Luyện tập tốt có phải được thưởng không?”

“.....chờ chú ngữ của người đánh trúng ta hãy nói sau.” Snape tự cho việc này hoàn toàn không có khả năng.

“Có thể hôn môi không?” Harry thực mong nhớ nụ hôn hôm qua.

“.....” Snape ghen lời, y không trả lời mà trực tiếp vung đũa phép, một đạo bạch quang bắn qua.

Harry theo bản năng tránh né, nhìn ánh mắt ngăm đồng ý của nam nhân mà hai mắt tỏa sáng, bắt đầu vận hết nhiệt tình: “Mơ màng.....”

“Quá chậm.” Snape cay nghiệt đánh giá vừa quăng qua một chú ngừ.

Harry vì tránh né mà gián đoạn câu chú.

“Dùng vô thanh chú, Potter.” Snape nâng tay lại phát ra một luồng ánh sáng: “Tập trung chú ý.”

Harry lão đảo né tránh, luyện tập Quidditch thường xuyên làm động tác cậu vô cùng linh hoạt, né tránh tạm thời không thành vấn đề.

Snape điều chỉnh tốc độ công kích, không thể không thừa nhận, về phương diện thực chiến Harry quả thực là người nổi bật nhất Hogwarts, nhưng như vậy vẫn chưa đủ: “Động tác nhanh lên!”

“Khôi giáp hộ thân!” Harry vất vả tranh thủ được một khe hở lập lá chắn phòng ngự cho mình.

“Vô thanh chú!” Snape nhấn mạnh.

Dần dần tiến vào trạng thái chiến đấu, động tác của Harry nhẹ nhàng hơn so với lúc đầu, vô thanh chú, vô thanh chú, Harry có chút nôn nóng.

Snape đột nhiên cảm thấy cái ót lạnh băng, y lập tức cúi đầu, oanh..... bùm bùm!

Chai lọ trên chiếc kệ lướt qua gáy y vỡ nát khi va chạm phải bức tường, thủy tinh vỡ cùng chất lỏng toàn bộ rơi xuống mặt đất.

Đây là vô thanh chú?

Ôi, độc được của y!

Ngay lúc Snape còn ảo não, bình thủy tinh trên kệ độc được hết bình này tới bình khác bay về phía y.

Harry Potter chết tiệt!

Snape chỉ có thể dựng lên một lá chắn, bùm bùm bùm bùm..... Đám chai lọ vỡ nát, đồng thời Snape nghiêng người tránh né một chú ngừ bất ngờ đánh qua.

Harry Potter chết tiệt! Snape lại thềm mắng trong lòng.

Đáng ra y phải cất hết độc được vào ngăn kéo! Vô cùng may mắn đây chỉ là số độc được bình thường.

Ánh mắt Harry nổi lên một tia thất vọng, vừa nãy suýt chút nữa cậu đã đánh trúng, cậu cảm thấy đó là cơ hội duy nhất chính là Severus đã tránh được.

Đại sư độc được vô cùng tức giận ngoan độc liên tiếp bắn ra chú ngừ, chính xác đánh vào góc chết thiếu niên không thể tránh né.

“A!” Harry bị đánh trúng, phát ra tiếng kêu ngắn ngủi, cơ thể ngã mạnh xuống đất.

Khí lạnh vờn quanh Snape, y lạnh nhạt nói: “Đứng lên.”

Thiếu niên nằm trên mặt đất không nghe lời, cơ thể cuộn thành một đoàn, khó chịu phát ra tiếng rên rĩ.

Chẳng lẽ bị thương? Snape đột nhiên ý thức được phần sàn nhà dưới lưng Harry có những mảnh vỡ thủy tinh.

Thật sự hồng bét.

Snape bức bối, bước tới vươn tay muốn trở mình xem cơ thể Harry, xem cuối cùng bị thương thể nào.

Sau đó, y cứng đờ.

Một đạo bạch quang từ cơ thể cuộn tròn của Harry bắn ra, đánh trúng Snape.

“Ye!” Thiếu niên vui sướng kêu to, tươi cười sán lạn xuất hiện trên gương mặt.

Harry Potter chết tiệt! Snape nổi giận, chú hóa đá làm y không thể nói, vì thế ân cần hỏi thăm Harry trong lòng n lần!

“Em thành công rồi!” Harry vui vẻ bỏ nhào tới nam nhân, vừa rồi cậu nhanh trí nghĩ ra biện pháp, Severus đau lòng nhất định sẽ mắc mưu, cậu thực sự là một thiên tài.

Bịch một phát lưng Snape chạm xuống nền đất, khốn khiếp, người này muốn làm gì.

Harry đương nhiên là muốn phần thưởng, cậu nằm đè trên người nam nhân, sau đó cúi đầu hôn lên đôi môi mỏng làm mình mong nhớ, đối phương không hề chống cự làm Harry được một tác lại muốn tiến một thước vói đầu lưỡi vào trong.

Vô liêm sỉ..... trừ trước tới giờ lần đầu tiên bị cưỡng hôn như vậy làm đầu óc Snape rối loạn, quỷ con ngu ngốc đầu chứa đầy hormone! Snape vừa mắng vừa cố gắng sử dụng vô thanh chú, khoang miệng y tràn ngập hương vị thiếu niên, y không thể tập trung nổi.

Lúc này, một cái đầu bạc trắng xuất hiện trong ngọn lửa trong lò sưởi âm tường bên cạnh: “Severus, Minerva hi vọng tôi nói chuyện với anh về việc.....” Âm thanh đứt đoạn, lão hiệu trưởng kinh ngạc nhìn “tình cảnh” trên mặt đất, cụ chớp chớp mắt, sau đó ho nhẹ hai tiếng: “Xin lỗi, hai người cứ tiếp tục.”

Harry hoàn toàn không phát giác, Snape thực sự muốn đập đầu chết.

Trong khoảnh khắc lò sưởi ngắt kết nối, Snape còn nghe được Dumbledore lùi đầu về nói với người nào đó trong phòng hiệu trưởng: “Yên tâm đi Minerva, Severus đã bắt tay vào việc dạy Harry.”

Harry Potter khốn khiếp! ! !

Giây tiếp theo, Snape thoát khỏi khống chế của chú ngữ, y đẩy mạnh thiếu niên đang bám dính trên người mình ra: “Potter.....” Y thực sự muốn bóp chết nhóc con này.

“A.....” Harry kêu lên một tiếng đau đớn.

Snape phát hiện cảm giác trên tay có chút không đúng, dính dính, vội vàng chống tay ngồi dậy, lúc này y mới phát hiện lưng Harry thực sự bị thương, mấy mảnh thủy tinh cắm sâu vào trong, miệng vết thương đang chảy máu.

“Đau quá.....” Harry vùi vào lòng nam nhân làm nũng.

“.....” Snape tức giận đến phát run.

Nhóc con ngu xuẩn này nhất định là khắc tinh của y! Snape cố gắng khống chế tay mình không làm ra những động tác không cần thiết, tỷ như chụp chết nhóc con chết tiệt này.

Trước tiên phải lấy mảnh thủy tinh ra, Snape quan sát xong cho ra kết luận: “Nằm xuống sô pha đi.” Vừa nói y vừa đỡ Harry nằm xuống sô pha.

Snape xoay người tới ngăn tủ tìm thuốc cầm máu.

“Severus.....” Harry yếu ớt gọi.

“Câm miệng!” Snape cho dù tức giận cỡ nào cũng chỉ có thể nuốt ngược vào lòng, y cầm độc dược quay lại, ngồi xuống bên cạnh.

Harry lập tức bò tới, gác đầu lên đùi nam nhân.

Snape ứa gân xanh, nhăn nạy, phải nhăn nạy, một chú ngữ cất phần áo chùng của Harry để lộ ra phần lưng.

Harry khẽ run.

Snape nhú mi, chán ghét nhìn qua lò sưởi âm tường, cuối cùng cũng tăng lớn độ lửa, y nhớ lại Dumbledore không đứng đắn.....quên đi, không cần nhớ tới.

Cẩn thận kẹp lấy mảnh vỡ, nhanh nhẹn kéo ra ngoài.

“A.....” Harry lại rên một tiếng, hơi nâng đầu lên, cậu khàn giọng nói: “Đau.....”

Đáng đời! Snape nghĩ như vậy nhưng động tác lại vô cùng dịu dàng.

Một cái rồi lại một cái, Snape cẩn thận sát trùng, sau đó mới bôi thuốc.

Đau đớn qua đi, thay vào đó là cảm giác mát lạnh, Harry dễ chịu quan sát nam nhân: “Em chọc giận thầy sao?”

“Người nói xem?” Snape tức giận trả lời, tẩy sạch vết máu, ánh mắt y dừng lại trên những vết thương cũ, những thứ này làm y đau lòng, có lẽ y nên tìm thời gian đi gặp mặt đám thân thích khốn kiếp Muggle của Harry.

“.....Severus có chút kỳ lạ.” Harry khẽ nói: “Trước mặt người khác thực hung dữ, không có người liền đối với em tốt lắm..... hôm nay không còn vậy nữa.”

Động tác trên tay Snape hơi ngừng lại một chút.

Harry ủy khuất oán giận: “Như đêm nay vậy, tuy rằng vẫn rất thân thiết, nhưng lại.... có chút xa cách.”

Snape không nói gì, trực giác dã thú của Gryffindor có nhiều lúc làm y hoảng sợ.... quả thực y muốn giữ khoảng cách, duy trì lập trường của một giáo sư, đáng tiếc.... tất cả đều bị Harry nháo loạn thành một nùi.

“Severus, thầy sẽ không bỏ rơi em phải không?” Harry khao khát một lời hứa.

Tầm mắt Snape không hề rời khỏi tấm lưng Harry, y trầm tư.

“Severus?” Harry lại kêu.

“.....ta hi vọng người trở nên mạnh mẽ.” Im lặng trong chốc lát, Snape nói: “Ta không thích kẻ yếu.”

Harry lập tức lấy lại tinh thần, cậu siết chặt tay đảm bảo: “Em cam đoan sẽ chăm chỉ luyện tập, thật sự, em sẽ mạnh mẽ.”

“Hôm nay dừng ở đây.” Snape vỗ đầu Harry: “Vào nghỉ đi.”

“Dạ, được.” Harry vui vẻ nhảy xuống sô pha chạy về phía phòng ngủ, mới chạy được hai bước lại quay ngược trở lại, hôn lướt qua hai gò má nam nhân mới chịu chạy vào trong.

Thật sự là một buổi tối hỗn loạn.

Snape sờ hai gò má, đi tới bàn học, y vẫn còn rất nhiều việc phải giải quyết.

Hoàn

66. Chương 66: Nụ Hôn Tình Yêu

Hermione chỉ cần có thời gian rảnh sẽ lao tới thư viện đọc sách, cô điên cuồng tìm đọc các loại sách bách khoa toàn thư, sau khi thư viện đóng cửa, cô nàng còn mượn một đồng lớn mang về ký túc xá.

Cuối tuần, làng Hogsmeade.

“Thứ này có tác dụng không?” Ron cùng Hermione đi trên đường cái.

“Nhất định có hiệu quả.” Hermione lấy ra phương pháp điều chế độc dược viết tay: “Chỉ cần mua đủ dược liệu, tin mình đi, mình nhất định có thể chế ra giải dược.”

“Mình đâu có hoài nghi năng lực của bồ.” Ron liên tục gật gù: “Nếu Harry có thể khôi phục bình thường, cậu ấy nhất định sẽ cảm động tới rớt nước mắt.”

“Có lẽ sẽ khóc rống lên?” Hermione châm chọc: “Nếu như cậu ấy có thể nhớ rõ mình đã làm cái gì.”

“Có nhớ hết không?” Ron thực hứng thú với vấn đề này.

“Theo lý luận là không.” Hermione thả lỏng: “Bất quá có thể nhớ đại khái, cũng đủ làm cậu ta buồn bực muốn chết đi.”

“Hermione.....” Ron cẩn thận gọi.

“Để cậu ta buồn bực một chút cũng đáng.” Hermione cảm giận: “Đâu phải có người bỏ tình dục vào thức uống của cậu ta đâu, hừ, tự nhiên uống sạch nguyên bình tình dục, nhận xúi quẩy cũng xứng đáng!”

Ron sáng suốt chọn lựa ngậm miệng lại, cậu biết Hermione vẫn còn oán hận về vụ bài tập không đạt yêu cầu. Cũng may số bài tập sau đó không còn xuất hiện tình huống này, đại khái là lão dơi có lương tâm không để Harry thọ tay vào nữa.

Kỳ thực nguyên nhân Harry không nhúng tay vào cũng rất đơn giản, hầu hết thời gian của cậu dành để nghiên cứu quyết đấu và thực chiến, mệt mỏi liền nằm bệt lên giường hoặc sô pha mà ngủ, vì thế toàn bộ bài tập đều do Snape phê chữa, cũng vì vậy mà giấc ngủ của Snape thiếu thốn trầm trọng, mỗi ngày một tách cà phê đen đã nâng cấp thành ba bốn tách.

Đi vào cửa hàng độc dược, Hermione trực tiếp đưa danh sách viết tay cho ông chủ, người nọ lập tức gật đầu đi chuẩn bị.

Hermione nhẹ giọng thở dài: “Khôi phục hay không khôi phục đều là chuyện phiến toái, Harry thực sự có bản chất gay ròi.” Thân phận Allen vẫn chưa điều tra rõ, những phù thủy phù hợp với độ tuổi Harry đoán hoàn toàn không có, điều này vô hình làm tăng khối lượng công việc của Hermione, cô nàng đã cố gắng tra thêm danh sách trước đó, ngay cả số Slytherin 28 tuổi, nhưng cũng hoàn toàn không có tí tiến triển nào.

“Ít ra nếu cậu ấy khôi phục, trận Quidditch tiếp theo 100% chúng ta sẽ thắng.” Ron lẩm bẩm.

“Sau đó thắng được 150 điểm?” Hermione nhún vai: “Còn chưa đủ để Snape giáo sư trừ hai ngày.”

Ron lập tức xụ mặt: “Tính tình lão dơi ngày càng kinh khủng.”

“Cũng không hẳn.” Hermione hừ lạnh: “Snape giáo sư có thể khoan dung với Harry như vậy, chúng ta phải cảm ơn mới đúng.”

“.....thì cũng đúng.” Mặc dù không tình nguyện nhưng Ron vẫn phải gật đầu thừa nhận điểm này: “Bất quá, Hermione, mình nghĩ lão dơi có làm giải được cho Harry, đúng không?”

“Đây có thể là tình huống của Harry có chút rắc rối.” Hermione gật đầu: “Mình tìm được một vài phương pháp, có lẽ Snape giáo sư không lưu ý. Đương nhiên, cũng có thể chúng hoàn toàn vô dụng.”

Một lát sau, đồng dược liệu đóng gói kỹ càng được đặt lên bàn.

“Tổng cộng 58 Galleons.” Ông chủ nói giá.

“Ông muốn giết người à.....” Ron phát ra âm thanh rên rỉ, sao lại đắt đến vậy chứ.

Hermione xấu hổ mỉm cười với ông chủ, lấy tiền ra trả sau đó quay đầu nói với Ron: “Giá dược liệu là vậy.”

Sắc mặt Ron vẫn không ổn lắm: “Ồ đâu bỏ có nhiều tiền như vậy?” Đứa nhỏ xuất thân trong gia đình nghèo túng thật sự khó tiếp nhận cách vung tiền hào phóng.

“Là tiền tiêu vặt của mình.” Hermione nói: “Bất quá giờ cũng cạn sạch rồi.” Cha mẹ Hermione là nha sĩ, trong giới Muggle có thể xem là gia đình giàu có, Hermione có tiền chỉ là không thích tiêu sài phung phí mà thôi.

Ron chớp chớp mắt, một lúc sau mới nói: “Chờ Harry khỏe lại bỏ nhất định phải đòi cậu ta.”

Hermione sững sốt, nói tiếp: “Mình sẽ tính lời.”

Hai người liếc mắt, nhin không được cười rộ lên, người bạn tốt này thực sự làm bọn họ hao tổn tâm trí.

Trở về trường học, Hermione dùng phòng học trống để chế tạo độc dược, Ron làm trợ thủ. Hai ngày sau, Hermione thành công làm ra giải dược, cô nàng định thử nghiệm một chút.

“Meilin, nhất định phải thành công.” Ron ngửa đầu lên trời cầu nguyện.

“Bỏ vào nước bí đỏ hẳn là không có vấn đề.” Hermione nghiên cứu qua, trộn với nước bí đỏ không hề ảnh hưởng tới hiệu quả.

“58 Galleons a, ngàn vạn lần không thể trở thành phế thải.” Ron lần thứ hai tiếc nuối món tiền lớn kia.

Hermione bắt đầu dĩ lặc đầu.

Bữa sáng, Hermione nhìn Harry uống hết phần nước bí trộn độc dược.

Buổi sáng Harry vẫn luôn miệng nhắc tới Severus.

Thất bại!

Cơm trưa, loại độc dược tiếp theo.

Buổi chiều, Harry vẫn tiếp tục luôn miệng nhắc tới Severus.

Lần thứ hai thất bại, Hermione có chút uể oải.

Bữa tối, loại độc dược cuối cùng.

Sáu giờ tối, Harry vui vẻ chạy về hầm.

Hoàn toàn thất bại!

“Kế tiếp phải làm gì bây giờ?” Ron vừa tiếc tiền vừa hỏi.

“Làm sao mình biết!” Hermione lao ra ngoài, đi về hướng thư viện.

Ron vò đầu, lăm bầm lăm bầu: “Mình chọn tới ai a.”

.....

Thời gian dần trôi qua, một tuần lại một tuần, đám học học dần dần cũng tập thành thói quen với sự bất thường của Harry, nếu một ngày nào đó Harry nói ít đi một câu Severus bọn họ lại cảm thấy giật mình.

Một số bé thích buôn chuyện nhà Hufflepuff nhiều lần đụng Harry còn nói đùa: “Yo, Harry lại đi tìm chồng cậu?” Bất quá lời này sau đó rơi vào lỗ tai chánh chủ, kết cục của đám tiểu hoan thật thê thảm, cụ thể là gì thì bọn họ đều ngậm miệng lại không nói, bất quá sau đó mỗi lần đụng mặt Harry đều đi đường vòng.

Snape luyện tập thực chiến cho Harry có tiến bộ rất lớn, tuy rằng trong lúc đó Harry vẫn thường làm nũng giả vờ đáng thương, nhưng Snape không bao giờ..... mặc mười nữa, trước khi luyện tập y đã cắt hết toàn bộ chai lọ thủy tinh cùng các vật phẩm bện nhện.

Snape ngẫu nhiên cũng nghĩ, đây có lẽ là món quà quý giá nhất tình được tặng cho Harry, tuy rằng sau khi tỉnh lại sẽ quên đi chuyện từng luyện tập như vậy, nhưng cơ thể sẽ không quên được những kỹ năng chiến đấu đã tiếp thu.

Nói tới phương diện học tập thì lão già Dumbledore không biết xấu hổ kia còn tới tìm y nói cái gì mà Harry may mắn có y linh tinh, Snape tuyệt đối không có nhìn lầm, trong mắt lão già chết tiệt đó chỉ có gian xảo cùng ý định trêu chọc.

Xem đi, vì Harry mà y có bao nhiêu nhược điểm rơi vào tay lão già đó, bấy nhiêu đó cũng đủ để y xấu hổ muốn chết.

.....

Hermione thực sự tuyệt vọng, sau khi lục tung hết cả thư viện cô nàng rốt cục cũng đầu hàng.

Đã hơn một tháng rồi sao Harry vẫn không trở lại bình thường?

Hermione lo lắng nhất chính là thời hạn tác dụng của tình dược, cô nàng gửi riêng một phong thư cho cặp song sinh, chính là ngay cả người chế tác cũng không biết chính xác.

Như vậy cô còn có thể tìm ai xin giúp đỡ đây.

Hermione thực sự là trong lúc cùng đường mặt lộ tìm được phương hướng, bởi vì Allen, cô nàng bắt đầu nghiên cứu tư liệu về các dòng họ cổ xưa, biết được trong các gia tộc cổ xưa luôn có một thư viện cá nhân cất chứa rất nhiều loại sách hiện tại không còn xuất bản nữa, đây có thể hi vọng có một tia sáng.

Gia tộc Weasley không nằm trong phạm vi cân nhắc của Hermione, lúc ở trang trại Hang Sốc Hermione không hề phát hiện mấy thứ này, cô nghĩ nói tới gia tộc xưa có lẽ đáng nói tới nhất là gia tộc Black, vì

thế Hermione gửi thư tới trang trại Hang Sóc, người nhận là chú Sirius hoặc Remus, cô định nhờ bà Molly chuyển thư tín hộ.

Ba ngày sau, Hermione thu được hồi âm, nội dung như thế này.

Hermione:

Thực ngoài ý muốn nhận được thư của con, chuyện trong trường chú có nghe nói, chú nghĩ có thể dễ dàng giải quyết nên cũng không quan tâm lắm, cũng vì bên chú hiện có rất nhiều chuyện bận rộn (phần lớn cũng vì Sirius không ở đây), về giải được tình được, chú có xem qua những phương pháp bào chế mà con gửi, chúng nó hoàn toàn không có hiệu quả thực làm chú giật mình, có vẻ đây thực sự là một nan đề.

Có một tin tốt, chú tìm được một phương pháp bào chế ở nhà cũ Black, trên sách viết nó có thể bất kì chủng loại tình được nào, chú viết tay một bản ở mặt sau (thực sự nhin không được mà oán giận một chút, quyển sách này bị ám ma thuật, nó cứ la hét chói tai).

À, đúng rồi, thuận tiện nhớ nói cho chú biết cô gái may mắn kia là ai nhé. (Harry rất ít khi nói tới vấn đề tình cảm, con hãy thông cảm cho sự tò mò của những người đàn ông.)

Trung thành của con, Remus Lupin.

Nhìn qua bức thư, Hermione vô cùng vui sướng, nhưng nhìn thấy dòng cuối cùng phối phương có thể giải bỏ tất cả chủng loại tình được Hermione lại buồn bực, cái gì gọi là cô gái may mắn chứ?

Lật qua trang thứ hai viết phối phương, Hermioen rớt cuộc cũng hiểu được ý tứ của câu nói này.

Phối phương cùng trình tự chế biến phức tạp tạm thời không đề cập tới, mấu chốt là phương pháp sử dụng.

Uống hết độc được đồng thời phải có một nụ hôn của người yêu.

Hermione lập tức liên tưởng tới chuyện cổ tích hoàng tử ếch, nụ hôn của người yêu chính là phương pháp giải trừ lời nguyền.

“.....hay có lẽ là truyện cổ tích công chúa ngủ trong rừng?” Hermione đỡ trán, thì thào nói, cũng không phải không đúng, Harry mơ mơ màng màng hết như công chúa ngủ trong rừng.....ai, chỉ có điều đây không phải công chúa, mà là nụ hôn của hoàng tử.

Hoàng tử lai, lúc này nghe thấy nó đúng là mỉa mai.

Hermione nhức đầu, chẳng lẽ cô nàng còn phải tìm được Allen mới xong sao? Đừng nói tới việc có tìm được Allen hay không, hiện tại ngay cả bộ dáng Allen thế nào cô nàng cũng không biết, một hoàng tử điện hạ vô cùng thần bí lại còn nguy hiểm, cô phải làm gì bây giờ?

Quét mắt qua phối phương, điều chế độc được không thành vấn đề, ức, có vấn đề, cô không còn đủ tiền mua được liệu nữa, trong nháy mắt cô nghĩ nếu Remus gửi kèm được liệu tới thì tốt rồi, nhưng sau đó cô lại nghĩ, nếu có tiền thì Remus nên mua cho mình một cái áo chùng mới.

Hay là trực tiếp đưa phối phương cho giáo sư, tác dụng của phối phương này thực rất lớn, nhóm giáo sư sẽ coi trọng, không, cũng không được, như vậy sẽ lộ ra chuyện Harry có bạn trai, chưa được Harry cho phép, cô không thể để lộ ra loại chuyện riêng tư như vậy.

Hermione lâm vào rối rắm, nếu cô là Harry, nhất định sẽ không nguyện ý đứng bên cạnh Snape giáo sư. Được rồi, trước tiên nghĩ biện pháp làm ra giải được, chuyện Allen đến lúc đó tính sau.

Thống nhất các bước thực hiện, Hermione bắt đầu suy tính công việc chế tác độc được, được liệu có trong hầm, tuy rằng học kỳ này giáo sư độc được là Slughorn, nhưng trong văn phòng thầy chỉ có những loại được liệu đơn giản nhất dành cho việc dạy học, mà hầm của Snape giáo sư vẫn là kho được liệu đầy đủ nhất của Hogwarts.

Có lẽ cô có thể mượn một chút? Còn có, lấy cả áo tàng hình của Harry nữa.

Cô gái Gryffindor bất lực thở dài, chỉ mong Snape giáo sư không trách tội, cô cũng chỉ muốn cứu thầy khỏi bề khổ.

Cô gái luôn tuân thủ nội quy vì bạn tốt mà lần này triệt để nổi loạn.

Hoàn

67. Chương 67: Tiểu Miêu Harry

“Bồ xác định phải đi?” Ron cứ luôn miệng hỏi vừa giúp Hermione tìm áo tàng hình Harry giấu trong tủ quần áo.

“Phối phương lần này nhất định không có vấn đề.” Hermione che dấu đi vụ nộ hôn, gật đầu thật mạnh.

“Tối hằm trộm cũng không phải chuyện đùa, lỡ như bị phát hiện.....” Ron có ý khuyên nhủ: “Nếu bồ xác định đọc được lần này nhất định hữu hiệu, sao không đưa thẳng cho lão dơi đi, lão cẩu còn không được.” Trộm một ít còn chưa tính, cái phối phương kia cậu xem không hiểu nhưng số lượng dược liệu cần thiết thực sự kinh khủng.

“Không được.” Hermione cương quyết từ chối: “Nếu đọc được có tác dụng, mình không ngại tới xin lỗi Snape giáo sư, nhưng trước đó không thể nói với bất cứ ai.”

Ron khó hiểu lắc đầu, biết mình không thể nào lay chuyển được ý định của bạn tốt: “Tùy bồ, dù sao lão dơi cũng không ngờ ở mình bị phục kích, bắt tại trận không được cũng bế tắc thôi.”

“.....mình sẽ cẩn thận.” Hermione ôm áo tàng hình chạy đi.

Chiều hôm nay, học trò năm thứ sáu không có lớp, nhưng mà năm thứ 4 có lớp phòng chống nghệ thuật hắc ám, như vậy Snape giáo sư nhất định không có ở hầm.

Đứng ở cửa hầm, Hermione thực muốn gõ đầu mình, cô không biết mật khẩu a.

Thở dài một hơi, Hermione không muốn về tay không: “Alohomora!” Bạch quang chuẩn xác bắn vào tay cầm, cửa lập tức mở ra: “Thật xin lỗi, giáo sư.”

Hermione nhanh chóng lén vào, đi thẳng tới tủ cất giữ dược liệu, cô từng xấp xếp dược liệu một lần vì thế cũng biết vị trí đại khái, mở túi không gian tùy thân, Hermione nhanh chóng bỏ dược liệu vào từng gói nhỏ.

Chỉ tốn 15 phút, Hermione đã lấy đủ các loại dược liệu, cô gái mỉm cười trùm áo tàng hình, nơi này là địa bàn của Slytherin, cẩn thận một chút tốt hơn.

Kéo cửa, Hermione nhẹ nhàng bước qua ngoài, cô gái lập tức bị giật mình suýt chút nữa đã giật bắn, một bàn tay che miệng không để mình phát ra tiếng, thượng đế, là Malfoy, Draco Malfoy đang đứng sát bên cạnh.

Hermione kiềm chế tiếng hô hấp.

Hồng bét, Hermione cẩn thận nghiêng người, cửa hầm đang mở, nói cách khác là bên trong có người, mặc kệ, phải mau nghĩ biện pháp chạy trốn, không thể bị chụp lại được.

Hermione khom lưng đi tới đối diện Malfoy, định đi vòng qua một hành lang khác.

Cô thấy Malfoy đi tới cửa hầm xem xét, lông mi hơi nhú lại tựa hồ nghi hoặc vì sao bên trong không có người.

Từ từ, cẩn thận từng chút, Hermione tự tin dưới sự trợ giúp của áo tàng hình, chỉ cần không phát ra tiếng động có thể chạy thoát. Lại nói tiếp, vì cái gì Malfoy lại đột ngột chạy tới đây?

Nghiêng đầu, Hermione vừa đi vừa quan sát động tác Malfoy, sau đó cô thấy Malfoy rút ra một tấm da dê nhìn nhìn gì đó.

Đó là cái gì.

Hermione đang nghi hoặc, đột nhiên, Malfoy quay đầu lại nhìn về hướng cô gái.

Hermione lập tức ngừng thở, ánh mắt thiếu niên bạc kim sắc như dao, tựa như nó thực sự nhìn thấy cô.

Không thể nào.

Hermione chuyển tầm mắt muốn bỏ chạy.

“Granger.” Đúng lúc này, thiếu niên mở miệng, giọng điệu lạnh nhạt: “Mày định thành thật hiện thân, hay để viện trưởng chúng tao tự mình tìm mày nói chuyện?”

Hermione cứng đờ, nó thực sự biết là cô, sao có thể!

“Tao nghĩ Snape giáo sư rất cao hứng kiểm kê xem hẻm thiếu hụt món gì.” Draco vô tình xem bản đồ đạo tặc thì phát hiện một cái nên không nên xuất hiện trong hẻm, vì thế cậu tới đây xem thử. Kỳ quái là chỉ thấy tên không thấy người, chẳng lẽ là thần chú ẩn thân? tuy rằng năm lớp 6 vẫn chưa được học tới thần chú này, nhưng với bản lĩnh của cô gái này không phải không có khả năng.

Trong nhất thời Hermione không thể tìm ra lối thoát, bất quá cô nàng đột nhiên nhớ ra Malfoy là người duy nhất trừ bỏ Harry biết Allen ở đâu, muốn tìm Allen cần có Malfoy hỗ trợ, Hermione không thể trông cậy vào Harry, với tình hình hiện tại trừ bỏ Snape giáo sư thì cái gì Harry cũng mơ hồ.

Nghĩ như vậy, Hermione liền kéo áo tàng hình xuống: “Chào, Malfoy.” Cô gái hếch cằm nói.

Draco nhíu mi, không phải chú ẩn thân mà là đạo cụ pháp thuật: “Mày lén lút lút lút làm gì trong này?” Cậu không kiên nhẫn đặt câu hỏi.

“Tao nhớ không nhầm thì mày không thích Harry quần quít lấy Snape giáo sư.” Hermione chọn lọc từ ngữ.

“.....đây là đương nhiên.” Draco cố gắng điều chỉnh giọng điệu mình có vẻ mỉa mai: “Một cứu thế chủ ngớ ngẩn, đúng là bi ai của Gryffindor.”

Không phải tới để cãi nhau, Hermioen tự cảnh cáo chính mình: “Tao tìm được một phối phương có thể giải trừ trạng thái hiện tại của Harry, vì thế tới mượn chút được liệu.”

“Mượn?” Harry che dấu ngạc nhiên, châm chọc: “Tao nghĩ là trộm thì đúng hơn.”

“Nếu mày có thể giữ im lặng, kết cục vui vẻ, không phải sao?” Hermione xem nhẹ giọng điệu đối phương.

Draco trầm mặc.

“.....Malfoy?” Không có giọng điệu đáp trả ác liệt, ngược lại làm Hermione cảm thấy kỳ lạ, cô gọi.

Draco không đáp, xoay người bước đi. Từ sau khi cha mẹ xảy ra chuyện, cậu hiểu được lập trường thực tế mình nên đứng, mất đi lý do đối nghịch với Gryffindor, cậu cũng không cần thiết phải đối đầu.

Kết cục vui vẻ? Nếu là vậy thì tốt rồi.

Lúc này đến phiên Hermione giật mình, trong đầu cô nàng đã hình thành sẵn các ý tưởng nhưng không ngờ Malfoy lại dễ dàng bỏ qua như vậy.

Malfoy có gì đó là lạ.

Nhưng mà việc này không nằm trong phạm vi Hermione quan tâm, ăn cơm tối xong, cô tiến vào phòng cần thiết, ở đây cô có thể chuyên tâm chế tác độc dược, không thể bị bất cứ thứ gì quấy nhiễu, thời gian chế tác độc dược này khá dài.

“Nhất định phải có tác dụng.” Hermione nhìn chất lỏng cuộn cuộn thành lốc xoáy trong nồi quặng mà cầu nguyện.

Thức suốt đêm làm Hermione không chịu nổi, hậu quả là suốt buổi sáng cô gái cứ ngáp dài.

“Trông bỏ như một chết đi ấy.” Ron quan tâm hỏi: “Độc dược thế nào rồi?”

“Sắp xong rồi.” Hermione mơ hồ đáp lại.

Ron xoay người vỗ vỗ bả vai Harry, tâm nói, bỏ tèo, đến lúc đó bỏ phải hảo hảo cảm ơn Hermione.

Buổi sáng là lớp phòng chống nghệ thuật hắc ám, Hermione chỉ ráng cố gắng lấy lại tinh thần để luyện tập, lần đầu tiên cô nàng mong ngóng lớp lịch sử pháp thuật như vậy, đó là lớp duy nhất có thể công khai ngủ gật.

Đừng nghĩ tới chuyện ngủ nữa, nên nghĩ làm thế nào tìm Malfoy nói chuyện.

Hermione cân nhắc, không ngờ sau giờ học Malfoy lại là người tới tìm mình trước.

“Mày muốn gì?” Ron hùng hổ xông tới làm hộ vệ cho Hermione.

Thiếu niên bạch kim không hề để ý tới Ron, cậu mở miệng với Hermione: “Potter ngu xuẩn vẫn chưa tới lớp.” Draco che dấu bất mãn.

“Về chuyện này, chúng ta có thể nói chuyện chút được không?” Hermione nghiêng đầu bảo Ron về trước.

“Hermione?” Ron không thể tin nổi.

Hermione bắt đầu kể tai nói nhỏ với Ron: “Hôm qua nó phát hiện mình vào hầm.”

Cái gì? Ron cảm thấy lưng mình ướt mồ hôi.

“Dù sao thì bỏ cứ về trước đi, mình có thể lo được.” Hermione đẩy Ron.

Ron do dự một lát vẫn đi ra ngoài hành lang, cách xa một chút, tuy rằng không nhìn thấy hai người, nhưng nếu Hermione la lên cậu vẫn có thể kịp chạy tới hỗ trợ.

Trong phòng hiện tại chỉ còn Draco và Hermione.

“Tao muốn hỏi một chuyện.” Hermione dứt khoát nói.

Draco nâng đầu, bình tĩnh nhìn cô gái: “Tao không có nghĩa vụ trả lời vấn đề của mày.”

“Slytherin mà Harry thích.” Hermione chăm chú quan sát biểu tình Malfoy, đối phương có vẻ khá kinh ngạc khi nghe tới vấn đề này: “Anh ta là ai?”

Thực hiển nhiên, đây không phải chủ đề Draco thích, mỗi khi cậu nhớ đến thì lại buồn bực: “.....”

Im lặng kéo dài.

Thật lâu sau, Draco lên tiếng: “Nếu mày muốn hỏi chuyện này thì tao không có gì để nói.”

“Này liên quan tới chuyện Harry khôi phục bình thường.” Hermione gia tăng lợi thế: “Tao muốn gặp người đó.” Tự mình xác nhận đối phương có nguy hiểm hay không vẫn tốt hơn.

“.....không được.” Draco phỏng đoán, cố ý lộ ra một nụ cười không nghiêm túc: “Vì cái gì mà mày cho rằng một Slytherin đồng ý gặp một đứa Muggle như mày?” Draco không đề cập tới máu bùn, bởi vì cậu cần biết một chút tin tức: “Tốt nhất mày nên nói cho rõ ràng, nếu không chỉ sợ mày phải dành một đêm tâm sự với viện trưởng chúng tao, mày cũng thấy đó, hôm nay tính tình thầy cũng không được tốt cho lắm.”

“Tao.....” Hermione thực nảo nảo: “Trừ phi để tao xác nhận người kia không tổn thương Harry, nếu không cái gì tao cũng không nói.”

Gì? Draco có chút hồ đồ, lấy lại tinh thần cậu cười lạnh: “Tổn thương Potter? Thực buồn cười, còn không biết ai thương tổn ai, nếu anh ta muốn Potter chết, Potter đã sớm mất mạng....” Chết tiệt, cậu nói chuyện này để làm gì, Draco mất kiên nhẫn xua tay: “Tao không có thời gian nói xàm với mày, tránh qua một bên đi.”

“.....chờ đã.” Hermione gọi thiếu niên lại: “Tao.....” Không biết vì sao, cô tin tưởng lời nói của Malfoy, Malfoy cay nghiệt ngạo mạn, thích moi lỗi người khác nhưng không nói dối, cô nghĩ như vậy.

“Đây là giải được cùng phương pháp sử dụng.” Hermione đưa bình độc được cùng tấm da dê qua: “Nếu mày lừa tao, tao sẽ không bỏ qua.” Cô gái cương quyết nói xong bỏ đi, không hề để ý tới phản ứng của thiếu niên bạch kim.

Cái gì chứ? Draco giật mình, nó cho cậu là cái gì chứ?

Cúi đầu đọc lời chú giải, a? Draco đen mặt, nói giỡn a.

Hermione Granger chết tiệt, giao cho cậu làm cái việc gì đây a!

Cậu cái gì cũng không biết, không biết, không biết! !

Cậu không thể làm như mình không biết gì cả thật sao? Draco buồn bực thở dài.

.....

Có một câu nói là nạn này chưa qua nạn khác đã tới.

Lớp học biến hình buổi chiều đã nghiệm chứng được câu nói này.

McGonagall giáo sư đứng trên bục giảng giải về hình thái Animagus hiện tại đã đăng ký, hóa thú là thuật biến hình cao cấp, hàng năm số học trò Hogwarts có thể thành công đếm được trên đầu ngón tay. Vì thế môn học này cũng không cần thiết phải nắm rõ.

Có một loại nước thuốc có thể cưỡng chế phù thủy Animagus, bình thường dùng để nhận thức hình thái động vật của chính mình, mà trọng điểm giờ học hôm nay cần nắm giữ là thần chú giải trừ Animagus, loại chú ngữ này có thể kiểm tra bên cạnh mình có Animagus ẩn nấp hay không.

Sau khi phát sinh chuyện Peter Pettigrew, McGonagall liền thêm Chương trình học này vào năm lớp 6.

Hermione cùng Harry một tổ, cô vừa cố gắng niệm chú chữ giáo sư dạy, vừa nhin không được mà ngủ gà ngủ gật, cô thực sự rất buồn ngủ.

McGonagall giáo sư cẩn thận cầm lấy khay nước thuốc, sau đó thuận tay đặt trên bàn học trò đầu tiên, vừa lúc chính là trước mặt Hermione và Harry.

Hermione không thể lúc nào cũng nhìn Harry chăm chăm, vì thế khi Harry nghịch ngợm đưa tay sờ nước thuốc cô gái cũng không chú ý, tới tận khi Harry ngửa đầu uống sạch độc được như đang uống nước bí đỏ thì không chừa cô gái, toàn bộ Gryffindor xung quanh cũng nhìn thấy.

“Harry!” Vài tiếng kinh hô, trước mắt bao người, Harry dần teo nhỏ lại.

Hermione cúi đầu tròn to mắt, cô định thả dũa phép xuống thì một đạo bạch quang bắn tới người Harry, ụt, không, nên nói là lên người tiểu miêu.

“Thượng đế ơi.” Hermione hoảng sợ, lập tức tỉnh táo lại, kinh ngạc nhìn dũa phép của mình, rõ ràng cô không hề ra thần chú.

“Thực không bớt lo a, trò Potter.” McGonagall lập tức đi tới, tiểu hắc miêu trên mặt đất hoang mang ngẩng đầu, lắc lắc, có chút mơ màng: “Thật là một Animagus xinh xắn.” McGonagall không hề giận dữ, bà phát tay, vừa lúc có thể làm mẫu, bà khẽ đọc chú ngữ.

Tiểu miêu không hề phản ứng.

McGonagall tròn to mắt, quay lại trừng Hermione: “Vừa rồi trò bắn ra chú ngữ gì?”

“Em không có.” Hermione cuống quít lắc đầu.

Dũa phép chỉ hoạt động khi mình có đối tượng, nhưng vừa nãy dũa phép của cô trong nháy mắt đó vừa nhắm trúng Harry, Hermione biết rõ mình không đọc chú ngữ: “Úc, không thể nào.....”

Vô thanh chú, kỹ năng này trong lớp phòng chống nghệ thuật hắc ám cô vẫn chưa thuần thục, lúc nãy lại bắn ra.

“Giáo sư, em đang niệm chú ngữ cô dạy, em nghĩ có lẽ vừa nãy em niệm không đúng.” Hermione cúi đầu nhận sai, lúc này cô hơi hoảng hốt.

“Không phải ác chú gì là tốt rồi.” McGonagall thở phào nhẹ nhõm, đồng thời nhắc ý học trò mình có thể thực hành vô thanh chú mà kiêu ngạo: “Chú ngữ thất bại sinh ra ảnh hưởng cố định hình dáng của trò ấy, không có việc gì, yên tâm đi, chờ được hiệu quả đi cậu ấy sẽ trở về bình thường.”

“Phải bao lâu?” Ron khô khan hỏi.

“24 giờ.” McGonagall xoay người, đây là một con mèo lông ngắn, có đôi mắt xinh đẹp như chim trả, trên trán còn có vết sẹo tia chớp, bà đột nhiên có một ý niệm trong đầu, ít ra trong 24 giờ này Harry sẽ không kêu tên Severus.

Ý niệm này thực sự làm bà sung sướng, vì thế khóe miệng McGonagall khẽ nhếch, học trò đặc ý của bà cho dù phạm sai lầm cũng làm ra thành tựu.

Hoàn

68. Chương 68: Giáo Sư Và Mèo Con

“Đáng yêu quá.....” Sau khi tan học, Hermione được giao nhiệm vụ chăm sóc chú mèo nhỏ Harry, cô gái cúi đầu nhẹ nhàng trấn an vật nhỏ trong lòng: “Đừng sợ, Harry.”

Mèo con lập tức mở to đôi mắt tròn vo nhìn mọi vật xung quanh mình, không hề có chút biểu hiện sợ hãi.

“Hắc, bỏ tèo, bỏ quả thực được các cô gái yêu thích.” Ron tới gần trêu ghẹo, nhẹ nhàng điểm nhẹ cái trán mèo nhỏ, sau đó quay đầu nhìn Hermione: “Nói thật chứ, cậu ấy nhìn còn đẹp hơn Crookshanks.”

Harry là giống mèo lông ngắn điển hình của Anh quốc, chúng nó có bộ mặt khá múp míp, đôi mắt to hiểu kỳ, cá tính ôn nhu, trung thành như loài chó, quả thực so với Crookshanks còn đẹp hơn, a không, Hermione lập tức tự trách trong lòng, Crookshanks thân ái, tao không hề ghét bỏ mày, mày là con mèo xinh xắn nhất.

Chú mèo nhỏ vươn hai cẳng chân ngắn ngủn khều khều ngón tay Ron, phát ra tiếng kêu meo meo.

“Harry, bỏ sao vậy?” Ron vội hỏi.

“Mình nghĩ cậu ấy hi vọng bỏ không nói cậu ta xinh đẹp.” Hermione phiên dịch, lập tức chú mèo con không kêu nữa.

“Bỏ có thể nói tiếng mèo?” Ron trêu ghẹo.

Hermione nhún vai: “Mình học Crookshanks.”

“Thật sao?” Ron trừng mắt.

“Đương nhiên là giả.” Hermione khinh bỉ nhìn thiếu niên tóc đỏ, vô cùng hoài nghi cấu tạo não bộ của đối phương: “Cho dù là giáo sư có thể tự do biến hóa thành Animagus nhưng cũng không có cách nào nói chuyện với mèo, bỏ không chịu đọc sách giáo khoa sao?”

Ron vò đầu: “Mình chỉ biết phù thủy Animagus tính tình sẽ có tập tính của động vật, a, Harry có thích sợi len không?”

Chú mèo mun nhẹ nhàng meo một tiếng, ánh mắt tỏa sáng.

“Có vẻ cậu ấy rất thích.” Hermione le lưỡi, lại nói: “Mình nghĩ cậu ấy còn thích uống sữa, à, theo mình nhớ thì giống mèo lông ngắn rất tò mò, mỗi phút đều thích rượt đuổi theo chủ nhân của mình.....”

“Chủ nhân?” Ron nhin không được nuốt nước miếng: “Hermione, bỏ nghĩ hiện tại Harry sẽ nhận ai làm chủ nhân?”

Hermione cũng nuốt nước miếng theo: “Ách, mình nghĩ chúng ta mau quay về ký túc xá thôi.”

Đã chậm, mèo con Harry đột nhiên nhảy xuống khỏi vòng tay cô gái, vui sướng chạy ào tới một hướng, khứu giác khi làm mèo thính hơn con người rất nhiều.

“Ôi, Harry.....” Hai người vội vàng đuổi theo.

Không thể không nói, mèo so với người chạy nhanh hơn.

Như một cơn gió quét qua, Harry linh hoạt quẹo qua góc quanh, sau đó lại chạy qua một khúc quanh nữa, hương vị ngày càng gần hơn.

Snape đang chuẩn bị tới đại sảnh ăn cơm chiều, một cục đen thui gì đó nhảy tới, trực tiếp nhảy lên bắt được vạt áo chùng của y.

Một con mèo?

Móng vuốt mèo con bấu vào vải dệt, cả người đánh đu tòng teng, may mắn mèo con cũng không quá nặng, nếu không vạt áo chùng của Snape chắc chắn đã đi tong.

“Không nên.....” Snape nhú mi.

“Harry!” Hai người lao tới.

“Ôi, Snape giáo sư.” Hermione bị dọa, Ron cũng vậy, cậu nhìn thấy vị trí của con mèo nhỏ chỉ có thể thềm rên rỉ trong lòng.

Snape nghe thấy cái tên kia rất rõ, y cúi đầu nhìn lại, cuối cùng cũng thấy dấu hiện trên trán mèo con: “Đây là chuyện gì?” Y hỏi.

Hermione cúi đầu, bất đắc dĩ kể lại chuyện ngoài ý muốn trên lớp biến hình.

“Lại uống loạn độc được?” Sau một lúc lâu Snape mới lạnh lùng đánh giá: “Gryffindor trừ 10 điểm.”

Mèo nhỏ vẫn tiếp tục chơi đánh đu, Snape như vậy nhìn thực sự rất buồn cười.

Ron muốn cười chỉ có thể sống chết ghen lại.

Đại sư độc được nhú mi, khom lưng túm cổ mèo con, kéo mạnh nó ra, quăng xuống đất, mèo nhỏ lập tức ngẩng đầu nhìn nam nhân, ánh mắt tròn vo vô cùng ủy khuất.

Ôi, Hermione rên rỉ trong lòng, người ta nói loại mèo này chỉ cần một biểu tình đơn giản cũng có thể túm được tâm người khác, quả thực không sai, đáng yêu vô cùng.

Snape nheo mắt, bước nhanh về phía trước.

Mèo nhỏ lập tức đuổi theo sau.

“.....thật đáng tiếc, nó đã tìm được chủ nhân.” Ron thở dài châm chọc.

Hermione trừng Ron, cũng vội vàng túm lấy bạn tốt đuổi theo sau.

Đại sảnh Hogwarts.

Từ lúc Snape nói chuyện một lần với Harry, hai người miễn cưỡng bảo trì ước định một người ngồi trên dây bàn giáo sư, một người ngồi ở dây bàn học trò, chính là lần này mèo con mặc kệ ước định này, cậu chạy theo sau nam nhân lên dây bàn giáo sư, sau đó ngẩng đầu nhìn chiếc bàn dài cao cao.

“Meo.....” Rất cao.

Snape trừng mèo nhỏ, không cho leo lên.

“Meo.....” Em muốn ngồi trên đùi Severus.

Đám học trò nhìn lên, chuyện của Harry không đến một phút đã bắt đầu lan truyền rộng rãi.

“Đáng yêu quá.....”

“Thực muốn nuôi một con.....”

“Lại đây, Harry.....” Hermione cũng ráng gom góp dũng khí chạy lên, định ôm mèo con trở về.

Mèo nhỏ linh hoạt lủi đi, dễ dàng trốn thoát.

“Ha hã.” Cụ Dumbledore đi tới, mỉm cười với Hermione: “Mặc dù dùng cơm ở đây có chút không hợp lệ, nhưng ngẫu nhiên có ngoại lệ cũng không sao.”

“Meo.....” Cảm ơn cáo già tốt bụng.

“Đến đây nào, Harry, ăn cơm thôi.” Cụ Dumbledore hòa ái vươn tay, mèo nhỏ lập tức chạy tới.

“Dumbledore.....” Snape nghiêm khắc cảnh cáo.

“Đừng như vậy, Severus, chỉ là một chú mèo nhỏ.” Cụ Dumbledore cười khanh khách, đặt mèo con lên bàn dài.

Mèo nhỏ lập tức chạy tới chỗ Snape, tuy rằng không phải đùa, bắt quá như vậy cũng không sao, Harry nghĩ vậy.

Cụ Dumbledore dùng dao cạo cạo mặt bàn, bữa tối phong phú lập tức xuất hiện trước mắt.

“Severus, cắt thịt bò nhỏ một chút thì tốt hơn, yếm hầu mèo con khá mỏng.” Cụ Dumbledore không quên dặn dò.

Snape dừng lại một chút, mặt ngày càng đen.

Đám học trò không ai động tới thức ăn, đều quay đầu lên nhìn xem viện trưởng Slytherin có cắt thịt cho Harry hay không.

“Meo.....” Tiếng kêu yếu ớt đáng thương, đủ để khơi gợi mẫu tính của các cô gái.

Snape nổi gân xanh, vẫn bất động như cũ.

“Harry đáng thương.” Bà Pomfrey hung hăng trừng đại sư độc dược, sau đó đổ sữa vào đĩa đưa tới trước mặt Harry: “Uống đi, đứa nhỏ.”

Mèo con không hề nhúc nhích, bảo trì tư thế chăm chú nhìn nam nhân tóc đen.

“Severus.....” Cụ Dumbledore phát ra giọng mũi khe khẽ.

Phiền phức! Snape không kiên nhẫn đặt đĩa sữa kia qua một bên, sau đó càng không kiên nhẫn ra hiệu cho Harry.

Mặc kệ biểu tình vô cùng ghét bỏ kia, mèo con vẫn vô cùng thỏa mãn, ngoan ngoãn đi tới cúi đầu uống sữa.

Đầu lưỡi nhẹ nhàng liếm sữa, vẫn chưa quen làm mèo, không lâu sau râu mèo con dính đầy sữa, cố gắng dùng lưỡi liếm nhưng hiển nhiên liếm không tới, sau đó mèo nhỏ nâng hai chân trước lên lau mặt, phịch! Trọng tâm không vững, cái đầu nho nhỏ lập tức ngã ụp vào đĩa sữa.

Cầu nhàu cầu nhàu.....

Bất đắc dĩ dùng sữa rửa mặt, mèo nhỏ loạng choạng giấy giấy kéo đầu ra.

Các vị giáo sư thấy tình cảnh đó đều buồn cười, cụ Dumbledore xoa râu nhìn McGonagall, nhỏ giọng lầu bầu: “Đồng dạng là mèo, sao lại khác biệt lớn như vậy.....”

Mèo nhỏ vẻ mặt buồn như đứa trẻ bị đánh quay đầu nhìn nam nhân duy nhất không cười.

Snape đau đầu, đẩy chén đĩa qua một bên, kéo ghế dựa quyết đoán rời đi.

Mèo nhỏ phản ứng cực nhanh, vội vàng nường theo độ cao của chiếc bàn chuẩn xác phóng lên vai nam nhân: “Meo.....”

Snape do dự, nghiêng đầu nhìn thấy gương mặt mèo buồn cười.

Chết tiệt! Nhịn xuống xúc động muốn quăng mèo con Harry xuống, Snape nhanh chóng biến mất khỏi tầm mắt mọi người.

“Được rồi, tiếp tục ăn cơm đi.” Cụ Dumbledore nhắc nhở.

Dãy bàn Gryffindor, Ron kéo Hermione: “Giải được của bồ rồi cuộc có tác dụng không?”

Hermione chống cằm hừ một tiếng, cô nhìn về phía dãy bàn Slytherin, thiếu niên bạch kim vô cùng bình tĩnh dùng bữa tối, bước kế tiếp không nằm trong tay cô, huống chi Harry lại còn đang biến thành mèo, Hermione thở dài, chờ Harry biến trở lại thành người mới đi hối thúc vậy.

Snape hung hăng trừng mắt nhìn mèo nhỏ đang chúi mặt lên vai y.

“Meo.....” Nhóc con nịnh nọt kêu, giờ cái đầu đã chúi sạch sẽ, đôi mắt ngập nước làm người ta không thể trách cứ: “Meo!” Vì biên độ ngẩng đầu quá lớn, mèo con ngã nhào về trước.

Đại sư độc được đưa tay lên chụp được.

Mèo con xoay xoay cơ thể, thuận thế nằm tựa vào lòng ngực nam nhân, đây là vị trí nghỉ ngơi tuyệt vời nhất của nó.

“.....người đến lúc nào mới có thể làm ta bớt lo.” Snape thở dài, ôm lấy mèo con đi vào hầm.

Trên bàn học có thêm một cái chai, Snape liếc mắt nhìn: “Đứa nhãi con nào đây, xem nơi này là hoa viên sao?” Thật bức mình, đầu tiên là bị mất một ít được liệu, bây giờ là xông bừa vào phòng, y bận rộn nên tạm thời buông tha mà thôi, đám quỷ này dám leo lên đầu mình.

Y nghiêm mặt, nam nhân cầm lấy tấm da dê được cái chai dè lên, đảo mắt một lần, y cứng đờ.

Giải được tình mê cùng phương pháp sử dụng, là ai đưa tới? Có lẽ là từ khoảng 2 giờ chiều trở lại..... sao không trực tiếp đưa cho y..... chẳng lẽ là..... Dumbledore?

Không, lão già chỉ e thế giới bất loạn sẽ không làm như vậy.

“Meo?” Mèo nhỏ vươn đầu lưỡi mềm mại liếm ngón tay nam nhân.

Snape bình tĩnh trừng mèo con Harry.

“Meo!” Mèo con cao hứng chiếm được chú ý từ chủ nhân.

“.....không được chạy loạn.” Snape đặt nhóc con này xuống đất, bắt đầu đi kiểm tra bình độc được kia.

Mèo con lập tức quanh quẩn bên chân nam nhân, nam nhân đặt nỗi quặng lên bắt đầu kiểm tra, Harry quay vòng xung quanh, cậu ngẩng đầu nhìn, không khỏi cảm thấy người yêu của mình vô cùng cao lớn dũng mãnh.

Mặt Snape ngày càng âm trầm, kết quả cho thấy đây quả thực là giải được chứ không phải trò đùa, là ai? Kết hợp với điều kiện ghi trên tấm da dê..... nụ hôn của người yêu? Càng chăm chọc chính là loại điều kiện khốn khiếp này đích xác có thể tăng mạnh hiệu quả của giải được.

Ngồi lại trên sofa, Snape híp mắt trừng cái chai.

“Meo!”

“Meo!”

“Meo!”

Mèo con không ngừng nhúc nhích trên đùi nam nhân, tựa như đang hỏi đối phương có chuyện gì.

Snape không cúi đầu, bàn tay vuốt ve lớp lông trắng an mèo con.

Harry sung sướng nằm ườn bụng lên làm nũng với nam nhân.

“.....vẫn là khôi phục bình thường tốt hơn.” Snape lầm bầm.

“Meo?” Mèo con loạn choạng cuộn mình vui đùa, hai chân bé xíu ý đồ bắt lấy ngón tay nam nhân, đây là trò chơi nó mới phát hiện.

Snape rót độc được ra đĩa đặt trước mặt mèo con: “Uống hết.” Y phân phó.

Harry ngoan ngoãn nghe theo, liếm một chút: “Meo.” Khó uống.

Snape ra hiệu cho Harry.

“Meo.” Được rồi, nếu là yêu cầu của Severus, Harry cau mày uống hết đĩa độc dược: “Meo!” Nên thưởng đi? Mèo con ra sức trèo lên người nam nhân: “Ồ.....” Biến thành mèo không hôn được Severus.

Đại sư độc dược nhẹ nhàng thở ra, y dịu dàng ôm lấy mèo con: “Ít ra so với việc phải đối mặt với mặt thật của người đơn giản hơn nhiều a.....”

“Meo?” Harry mơ màng.

Đôi mắt xinh đẹp của mèo con mở to, gương mặt của nam nhân dần phóng đại, sau đó là xúc cảm của đôi môi.

Quá tuyệt vời! Harry bị nụ hôn chủ động này làm kinh hỉ tới mức choáng váng.

Cảm giác này quá tuyệt vời!

Harry mơ mơ màng màng, cuối cùng chìm vào bóng tối ấm áp.

Hoàn

69. Chương 69: Ác Mộng

Đầu Harry rất nặng, mờ mịt, tựa như bị hơn mười con ngựa giẫm qua, hoặc như có người đang đánh boom bên trong.

Chẳng lẽ cặp song song lại giờ trò đùa dai gì? Harry mơ hồ nghĩ, cơ thể cũng nặng nề, cậu giãy dụa thử h�n hển, loại cảm giác này thực khổ sở.

“Hắc, Harry, khỏe không?” Bên ngoài có ai đang gọi tên cậu.

“Có muốn đi tìm bà Pomfrey không?” A? Chẳng lẽ cậu lại bị thương?”

“Bình tĩnh một chút.” Nga, này hình như là tiếng của Hermione, nói vậy cậu đang ở bệnh xá sao?

“Sao mình bình tĩnh được? ! Lão dơi quăng Harry hoàn toàn bất động cho mình, lờ như.....” Là giọng điệu nôn nóng của Ron.

“Đó là buổi sáng!” Hermione dùng đề xi ben cực cao áp chế Ron: “Bây giờ Harry đã khôi phục nguyên dạng, đây đại khái chỉ là chút đi chứng.”

Đã xảy ra chuyện gì?

Harry cố gắng giãy dụa muốn chống lại sức mạnh đang áp chế cơ thể.

Rốt cục, Harry thử h�n hển, mở mắt ra, nhin không được mà nhắm lại, chói quá.

“Harry?” Mấy cái đầu quây lại, chặn đi ánh sáng.

Harry mở mắt ra lần thứ hai, sau lưng cậu ướt đẫm, lạnh băng.

Màn màu vàng đỏ, là phòng ngủ? Như vậy vì sao Hermione lại ở đây.

“Úc.....” Harry chưa kịp hỏi thì cơn choáng váng lại ập tới.

“Harry?” Hermione thân thiết hỏi: “Làm sao vậy?”

“Mình bị Buckbeak đá vào đầu sao?” Harry xoa đầu, thì thào: “.....mình nhớ năm nay không có lớp sinh vật huyền bí.....”

“Có lẽ lão dơi đá đầu bồ.” Sắc mặt Ron vô cùng khó coi, cậu nhớ lại hình ảnh đại sư độc dược chán ghét mèo con, có lẽ không chỉ là đá vào đầu.

“Ron!” Hermione tăng cao giọng điệu cảnh cáo Ron, sau đó ôn nhu nói với Harry: “Đừng để ý, Ron chỉ lo lắng cho bồ thôi, mình nghĩ Snape giáo sư sẽ không làm chuyện đó.”

“.....vì sao mình phải để ý?” Harry nhú mày: “Nói như là.....”

A?

Đầu óc Harry loạn thành một đoàn, có cái gì đó dần dần hiện ra: “A——”

Thiếu niên tóc rối phát ra tiếng kêu thê lương.

“Harry?” Ron vội vàng chụp lấy bạn tốt, quay đầu nhìn Hermione với vẻ mặt cầu xin: “Thực sự không cần tìm bà Pomfrey sao?”

Hermione cũng hoảng sợ, cô gái vội vàng tiến tới gần: “Chỗ nào không thoải mái?”

Seamus cùng Neville sợ run cả người, cả hai đồng dạng biểu tình lo lắng.

“Ác mộng!” Harry cố ôm lấy đầu, cậu hoảng sợ nói: “Mình mơ thấy——”

Lập tức, Harry ngáp miện lại.

“Harry?” Hermione cẩn thận truy hỏi: “Mơ thấy cái gì?”

“Không, mình nghĩ hôm qua ăn không tiêu.” Harry lắc đầu, vô cùng sợ hãi: “Chắc bị Snape cấm túc nhiều quá.” Nói tới tên Snape, Harry không khỏi rùng mình.

Bốn người đồng thời sững sốt.

“Bồ kêu lão dơi là cái gì?” Ron xác nhận.

“Snape.....” Harry liếc mắt, chỉnh lại xưng hô: “Giáo sư?”

“Ôi! Harry!” Ron lệ trào quanh hốc mắt, ôm mạnh lấy Harry một cú: “Người anh em tốt, bồ rốt cục cũng trở lại!”

Harry nghi hoặc nhìn một vòng người đang bày ra biểu tình kinh ngạc cùng vui sướng: “.....sao vậy?”

Hermione có chút hoang mang: “Chính là vì cái gì.....”

“Quan tâm làm gì!” Ron kéo Hermione đang xoay vòng vòng, cậu nói: “Có lẽ hình thái động vật làm mất đi được tính? Dù sao thì Harry bình thường là tốt rồi!”

“Chúng ta rất nhớ bồ.” Seamus cùng Neville chạy tới cho Harry một cái ôm.

Harry có chút sồn gai ốc, cậu mới đi một vòng địa ngục trở về sao?

“Mình phải báo cho mọi người biết tin tốt này!” Seamus vui vẻ chạy ra khỏi cửa.

“Sao lại thế này?” Harry hoàn toàn không nhớ được gì.

“Tóm lại, bồ thay quần áo trước đi.” Ron chụp bả vai Ron: “Mình nghĩ tỳ nữa sẽ có rất nhiều người chạy vào.”

Harry cúi đầu nhìn, cậu còn mặc áo ngủ: “A, ừ.” Quảng nghi vấn ra sau đầu, Harry nhảy xuống giường kéo ngăn tủ của mình.

Hermione thấy vậy liền đi ra ngoài, con gái dù sao cũng phải tránh mặt.

“A——”

Tiếng thét khủng khiếp của Harry làm Hermione đứng lại.

“Harry?” Hermione quay đầu, Ron cùng Neville đồng dạng quảng ánh mắt nghi hoặc qua.

“Sao mình lại có thứ này?” Hai tay Harry túm hai đầu chiếc quần lót quay ra, hình vẽ banh Snitch không phải vấn đề, vấn đề là trên đó có viết chữ “Snape”.

Hermione cầu nhàu một tiếng sau đó thờ dài: “Bồ không làm vậy mình mới thấy cổ quái.”

Hai cậu bé như nuốt phải một nỗi sên, Ron ghen thật lâu mới nói: “Thứ kinh khủng hơn còn ở mặt sau, đáng tiếc, bồ từng khoe với tụi mình.....ú, Harry, thề với trời, tụi mình không muốn biết.”

Mặt sau? Harry choáng váng theo phản xạ có điều kiện lật ra xem.

“Thân ái Severus” Thượng đế! Mặt sau còn vẽ một hình trái tim thật to ngay hồng tâm!

Đầu Harry nổ bùm một tiếng, không thể nào, chẳng lẽ.....Harry kéo quần ngủ mình đang mặc.

“Úc!” Hermione bùm mặt vội vàng chạy ra ngoài.

Harry tái mặt: “.....sao mình lại có thể mặc thứ này! !”

“Chuyện này.....” Ron vô lương tâm bĩu môi: “Có lẽ đại khái bồ biết trong độc được có một loại gọi là tình được?”

Trong nháy mắt mặt Harry tái xanh, mặt ngày càng tái: “Mình mơ thấy.....mình tìm Snape giáo sư..... hèn hò?” Cậu thì thào.

“Bồ có thể xem nó là ác mộng.” Ron gật đầu: “Mình hiểu mà.”

“Kia nó không phải mộng? !” Harry hét lên.

“Người anh em, mình có hiểu tâm tình của bồ, thật sự.” Ron đi tới vỗ vỗ bả vai bạn tốt: “Còn bây giờ, mau thay quần áo đi?”

Harry không thể tin nổi nhìn Ron, lại nhìn qua Neville, sao bọn họ có thể bình tĩnh như vậy? Harry hoàn toàn không biết bởi vì mình mà năng lực thừa nhận của học trò Gryffindor tăng lên vài cấp.

Tình được? Cậu động dục với Snape?

Trời ạ, đó là địa ngục! Harry cẩn thận nhớ lại, trừ bỏ ngày đầu tiên, sau đó Harry hoàn toàn không nhớ được sau đó đã xảy ra chuyện gì, trí nhớ bị đứt gãy sau đó là tới lúc này.

Có lẽ cũng không quá kinh khủng? Harry điên cuồng lực lợi ngăn tử, cậu phải đổi quần lót.

“Bồ mặc áo khoác trước đi.” Ron nhin không được nói: “Cuối tuần mình có thể đi mua quần lót với bồ.” Không chút bất ngờ, tất cả vật dụng của cậu đều được đánh dấu hiệu bằng bút dầu.

Sắc mặt Harry tái nhợt, cậu tùy tay cầm lấy áo chùng rộng thùng thình bao lấy mình, vô cùng hoảng sợ.

“Harry, đây chỉ là chuyện ngoài ý muốn.” Ron nhin không được, cố gắng trấn an.

“Mình có thể hiểu mà.” Neville nhẹ nhàng nói: “Thực sự, rất hiểu.”

Ron quan sát Neville, đột nhiên nghĩ tới nếu người bị trúng tình được là Neville, có lẽ bây giờ cậu ta đã nhảy từ trên tháp xuống.

Không đợi Harry kịp chỉnh lí tâm tình thì một đoàn sư tử như ong vỡ tổ ủa vào.

“Harry, nghe nói cậu không sao nữa?”

“Harry, thấy cậu mình thực cao hứng!”

Từng người, bắt luận là nam hay nữ đều nhiệt tình ôm Harry một cái: “Hoan nghênh trở về.” Mỗi người đều nói như vậy.

“Cám ơn.” Harry cố gắng lấy lại tinh thần.

Nhóm Gryffindor đứng kín cả phòng.

Harry nhìn xung quanh một vòng, đột nhiên cảm thấy ảm áp, mọi người thực sự quan tâm cậu, bày ra nụ cười tươi tắn: “Mình gây ra rất nhiều phiền toái cho mọi người đi.”

“Không có.” Ginny xua tay.

“Chỉ bị trừ chút điểm thôi.” Dean bổ sung, bất quá lập tức nói: “Nhưng chúng mình thực sự vui vẻ khi thấy lão dơi mang bộ dạng bị ghen sắp chết suốt cả ngày.”

Danh hiệu lão dơi làm mặt Harry trở nên trắng bệch.

Ginny gõ đầu Dean, quay lại cẩn thận hỏi Harry: “Anh có nhớ hết không, về Snape giáo sư?”

Harry khô khan nói: “Trống rỗng.”

Ginny thở dài một hơi: “Không nhớ rõ cũng tốt.”

Một đám sư tử thấy trạng thái như vậy cũng buông tha việc tra hỏi: “Kỳ thật giờ nhớ lại cũng có chút thú vị.” Ginny cười nói.

“Đúng vậy đúng vậy.” Ron hát đệm, cố gắng giảm bớt xấu hổ của Harry, cậu thờ dài: “Harry, bộ thật sự làm tội mình thương tâm.” Cậu khoa trương hoa tay múa chân: “Bồ không biết Hermione tốn bao nhiêu mồ hôi mới dụ được bồ leo lên chổi, bồ đòi bồ đội!”

Harry nhìn thấy biểu tình của Ron không khỏi bật cười: “Nghiêm trọng như vậy?”

“Còn nghiêm trọng hơn nữa!” Ron cố tình nghiêm mặt, chăm chú nhìn Harry: “Bồ tèo, tiểu thư vạn sự thông của chúng ta từ lúc chào đời tới nay lần đầu tiên bài tập bị không đạt yêu cầu đều do bồ ban tặng!”

“A?!” Harry há hốc mồm, cậu nhìn nhìn Hermione.

Hermione suy nghĩ nhú mi: “Quả thực như vậy, bồ giúp Snape giáo sư sửa bài tập, hậu quả, không chỉ mình, tất cả bài tập Gryffindor lần đó đều không đạt yêu cầu.”

“Úc.....” Harry vò đầu, cậu hoàn toàn không nhớ.

“Hắc, Harry, mình khóc muốn chết luôn.”

“Đúng vậy, Harry, cậu phải bồi thường cho chúng ta.”

“Ít nhất phải mời ăn cơm, an ủi tâm hồn đáng thương của chúng ta!”

Nhóm sư tử bắt đầu âm ỉ, người một câu ta một câu, không hề trách cứ, tất cả đều là trêu đùa.

Náo loạn một giờ, nhóm người vây quanh Harry mới được hồi sinh tới đại sảnh ăn cơm tối, lúc này tin tức Harry khôi phục bình thường đã lan truyền khắp Hogwarts.

“Thực đáng tiếc, Severus.....” Trên dãy bàn giáo sư, cụ Dumbledore chậm rãi nói: “Harry như vậy thực đáng yêu, không phải sao?”

Đại sư độc được không chút thay đổi sắc mặt: “Đồ ngọt nghệt trong não, thực nhiên nhiên đây mới là trạng thái chính xác.”

“Thực sự tốt quá.” McGonagall thở phào nhẹ nhõm, mỉm cười nhìn dãy bàn Gryffindor bên dưới vô cùng náo nhiệt.

Nhóm Ravenclaw tìm tòi nghiên cứu chăm chú nhìn thiếu niên tóc rối, âm thầm phân tích xem tình được có tác dụng phụ hay không, Hufflepull đang thanh toán tiền cược thắng thua, số Harry đặt cược Harry bị như bị vĩnh viễn hoàn toàn thua trắng.

Bên Slytherin, Blaise vừa đâm thức ăn vừa nói: “Lần này viện trưởng có thể hãnh diện rồi.”

Đối với chuyện này, Draco không có ý kiến.

“Cụng ly!” Nhóm Gryffindor vui sướng chạm cốc với nhau, chúc mừng cứu thế chủ của bọn họ thoát khỏi ma chướng của lão dơi.

Harry uống nước bí đỏ, nhân cơ hội lên nhìn bàn giáo sư.

Má ơi! Chạm phải ánh mắt âm trầm của đại sư độc được, Harry bị dọa co rụt cổ, cậu sao lại liều lĩnh như vậy chứ, đầu tiên là cỡi sạch quần áo, bây giờ là tình được, cậu với Snape nhất định là oan gia trời sinh!

Từ từ.....

Harry đột nhiên nhận ra một vấn đề nghiêm trọng: cậu không nhớ rõ mình uống tình được lúc nào?

Hermione nói sau khi trúng tình được trí nhớ sẽ mất đi là chuyện bình thường, nhưng trước đó thì sao? Cậu không có khả năng không nhớ rõ!

“Đến, Harry, ăn nhiều chút!” Ron nhào tới chụp vai Harry, đánh gãy suy nghĩ của cậu.

“A, được!” Harry giờ nữa tiếp tục ăn vừa nhận sự quan tâm của mọi người.

Lát nữa mới nghĩ tới chuyện này đi, Harry bật cười trước những lời chia buồn từ Ravenclaw, cậu không muốn dập tắt hưng phấn của mọi người.

Hoàn

70. Chương 70: Hermione Truy Ra Chân Tướng

Harry nghiêng người nằm trên sofa ở phòng nghỉ chung, cậu mới biết được chính mình mơ mơ hồ hồ hơn một tháng, nhìn không được mà thở dài, mình mê trai lâu như vậy sao? Đây đến tội cũng đã xảy ra chuyện gì chứ!

“Hey, Harry!” Hermione ôm sách đi tới.

Harry ngẫm đồng ý để Hermione ngồi xuống bên cạnh mình, vẽ mặt đau khổ: “Chuyện bài tập mình thật xin lỗi.” Harry biết bạn tốt rất cuồng nhiệt trong chuyện học tập.

“.....lúc đầu có chút tức giận.” Hermione không phủ nhận, cô gái vuốt vuốt tóc: “Bất quá hiện tại cũng không có ý muốn trách cứ bỏ.”

Harry mỉm cười tràn ngập ý xin lỗi.

“Nhưng mà mình không thể không hỏi bỏ.” Hermione vòng tay trước ngực, biểu tình thực tức giận: “Tình được có thể nhận biết dễ dàng qua màu sắc và hương vị, bỏ rồi cuộc có nào hay không? Tùy tiện uống bậy như vậy!”

“Mình không có!” Harry giải thích: “Thật sự, Hermione, mình không biết!”

“Sao lại không biết!” Hermione tăng thêm giọng điệu trách cứ: “Cái đó với nước thuốc giả trang hoàn toàn khác nhau, chẳng lẽ bỏ không phát hiện?”

“Nước thuốc giả trang?” Harry thì thào, từ này kích động thần kinh cậu, cậu vỗ tay thật mạnh: “Đúng rồi, ngày đó mình tới chỗ bỏ tìm nước thuốc giả trang!”

Khóe miệng Hermione run rẩy: “Harry.....” Người này đang trêu chọc cô sao?

“Không phải, Hermione!” Harry vội vàng xua tay, dồn dập nói: “Không phải tình được, lúc ấy thứ mình uống là phúc linh tề, chắc chắn nó bị hỏng rồi mới gây ra nhiều chuyện tồi tệ như vậy!”

Hermione ngăn ra: “Phúc linh tề?” Cô gái hoài nghi mình nghe lầm.

“Đúng, mình nghĩ dùng phúc linh tề xong sẽ hỏi được thân phận Allen, uống xong lại ừ ừ cạc cạc moi ra được lọ độc được bỏ giấu!” Harry nhớ lại, sau đó cậu nhảy dựng lên: “Meilin! Allen——”

Harry không nhìn Hermione, cậu hoang mang chạy về ký túc xá, hơn một tháng cậu không liên lạc với Allen!

Hermione vẫn mang bộ dáng sững sờ: “Phúc linh tề?” Cô gái lẩm bầm lặp đi lặp lại.

Harry trở về phòng, lấy quyển nhật ký vội vàng mở ra.

Cái gì cũng không có, ngay cả một lời nhắn cũng không có, cảm giác mất giác càn quét vào lòng cậu, Allen sao lại không có chút lo lắng nào như vậy?

Hay là Malfoy đã nói gì đó? ! Harry cảnh giác.

Tên vô liêm sỉ kia có lẽ đã nói gì đó chia rẽ mình với Allen? Hừ, không phải không có khả năng, cái miệng thối của Malfoy có gì mà không thể nói! Harry khóc không ra nước mắt, thấp giọng thì thào: “Allen, đừng tin nó a, dù có chuyện thay lòng đổi dạ cũng không tới mức nhào đi yêu Snape giáo sư a, không, mình căn bản không có chuyện thay lòng.”

Không được, cậu phải tìm Allen! Harry xoay người tìm kiếm áo tàng hình.

Lục lọi tủ quần áo lần thứ n cũng không thấy thứ cậu cần, trò đùa gì đây, bản đồ đạo tặc kì quái biến mất, ngay cả áo tàng hình cũng không cánh mà bay?

“Harry.....” Âm thanh Hermione truyền tới từ phía cửa.

“Chờ mình một chút.....” Harry không rảnh quan tâm tới chuyện khác.

“Áo tàng hình đang ở chỗ mình.” Hermione đánh gãy lời Harry.

“Hermione?” Harry rút cuộc cũng quay đầu lại.

“Bỏ không thể ra ngoài lúc này.” Hermione nhẹ nhàng nói.

“Đó là áo tàng hình của mình!” Harry kêu to.

“Mình không muốn cãi nhau với bồ, Harry.” Ánh mắt Hermione mập mờ.

“Chính là——” Harry cố giải thích.

“Không có chính là gì hết!” Hermione có lúc cường ngạnh như vậy: “Hôm nay bồ phải ở lại đây!”

“Hermione?” Harry có chút giật mình.

“Còn nữa, quyển sách của Allen đưa mình mượn, có chút đầu mối.” Hermione vươn tay, biểu tình ép buộc.

Harry do dự, lại không thể chống lại khí thế của bạn tốt, cậu rút quyển sách đưa qua: “Hermione?” Cường không lại, Harry chỉ có thể yếu ớt nói.

“Thương lượng không có đường sống!” Hermione giật lấy quyển sách, quay đầu bước đi.

Hermione sao lại giống như ăn nhầm thuốc súng vậy? Harry buồn bực bất đắc dĩ lao lên giường, bây giờ cậu chỉ có thể nhìn quyển nhật ký mà thở dài, nghĩ nghĩ, viết xuống một câu: tôi thực khó chịu.

Harry nâng đầu nhìn chằm chằm trang giấy, nhìn đến phát đau vẫn không có đáp lại.

“Tệ thật.....” Harry xoay người nằm trên giường, ánh mắt chăm chú nhìn trần nhà, chua xót oán giận.

Hermione ôm sách, giống như trúng tà đỡ dẫn đi vào phòng nghỉ chung, trên bàn còn đặt mớ sách vở cùng bài tập của cô.

Phúc linh tề không hề biến chất, hay nên nói chính xác là nó chỉ có tác dụng trong một thời gian nhất định, để sau một trăm năm cũng không thành vấn đề. Nếu phúc linh tề không mất đi hiệu lực, như vậy sự tình phát triển tiếp đó chính là phạm vi mà phúc linh tề gián tiếp gây ra.

Hermione ngã ngồi xuống sofa, đọc được đem tới sự may mắn theo lý luận không phải đưa tới vận may cho người sử dụng, mà bản thân đọc được nhận định được người dùng khao khát thứ gì và làm nó may mắn hơn, hai thứ này suy luận khá tương tự nhưng hoàn toàn bất đồng.

Phúc linh tề làm Harry uống tình được, phúc linh tề làm Harry gặp Snape giáo sư, vì cái gì?

Hermione có chút hỗn loạn, lại như vô cùng chắc chắn.

Có lẽ lúc cô muốn Harry đưa sách của Allen cho mình, tiềm thức đã nói cho cô biết mình nên làm gì.

Tay Hermione có chút run rẩy, cô mở sách Allen ra, trong đó có bút tích của Slytherin kia, cô gái ngừng thờ, đồng thời lật bài tập mới nhất của mình, trong đó có bút tích của Snape giáo sư.

Thượng đế ơi, cô rốt cuộc đang làm gì.....

Hermione bị ẩn số mình lơ mơ đoán ra dọa, nhưng vẫn cố gom góp dũng khí so sánh hai chữ viết.

Kích thước bất đồng, một cái lớn một cái nhỏ, Hermione tìm điểm khác biệt trước, lại nhìn kiểu chữ.... không sai biệt lắm, phong cách chữ....không sai biệt, trái tim Hermione không thể chịu nổi, cô gái nuốt nước miếng, lừa mình dối người vô ích, cái gọi là không sai biệt lắm cơ bản chính là giống hệt, ngay cả phong cách chữ, từng thói quen chấm bút, thói quen độ cung.....

“Thượng đế.....” Hermione kinh hoàng, sau lưng ướt đầm một mảnh.

Vì thể lịch sử bút tích trên sách mới lâu như vậy, một Slytherin 35 tới 40 tuổi, tinh thông độc dược, bề quan bí thuật cùng quyết đấu, đây không phải chính là Snape giáo sư sao?

Nhưng, chính là..... Hermione thực sốt ruột, vì cái gì Harry không nhận ra?

Ngẫm lại, cẩn thận ngẫm lại, Hermione liều mạng bình phục hô hấp của mình, Harry gặp được một Slytherin bị sự cố độc dược.... ừ, thượng đế, bị co rút tâm trí cùng tuổi tác..... Allen mà Harry yêu cơ bản là người đang nằm trong trạng thái bị sự cố độc dược! Đó là Severus Snape thời kì thiếu niên! !

Như vậy mọi việc đã thông suốt!

“Ông trời của tôi ơi.....” Ánh mắt Hermione nhìn thẳng về trước, mọi chuyện lại là như vậy!

Cô gái thu lại vẻ hoảng hốt trên gương mặt, ôm sách vở dờ dẩn trở về ký túc xá, bước chân cô gái nhẹ bồng như đang giẫm trên kẹo bông, cô nên làm gì bây giờ? Trong đầu Hermione loạn thành một đoàn, tựa như có người bên trong đang lặn qua lặn lại, một bước, hai bước, ba bước.....

Ầm!

Đôi mắt Hermione mất đi tiêu cự theo tiếng vang mà tối sầm, giây tiếp giây cô mất đi tri giác.

.....

Cảm xúc chán nản của Harry cứ kéo dài, cậu mơ màng.

Lúc này, Ron vọt vào: “Harry, đi mau.”

“Cái gì?” Harry ỉu xiu.

“Hermione vào bệnh xá rồi.” Ron xông tới kéo Harry bỏ chạy.

“Gì cơ? !” Harry kinh ngạc.

“Học trò năm thứ hai nói.” Ron vừa chạy vừa giải thích: “Bọn họ lúc trở về từ thư viện thì phát hiện Hermione té xỉu ngay cửa phòng nghỉ, trên trán có vết thương.”

“Xảy ra chuyện gì?” Harry vội hỏi.

“Không rõ nữa.” Ron lắc đầu.

Lúc hai người chạy tới bệnh xá, cô gái đã tỉnh lại, sắc mặt khó coi nằm trên giường.

“Bồ có khỏe không?” Ron vội hỏi.

Tầm mắt cô gái lướt qua Ron dừng lại trên người Harry, sắc mặt cô lại càng khó coi hơn.

“Bà Pomfrey?” Harry quay đầu hỏi bà y tá.

Biểu tình bà Pomfrey thực quỷ dị, bà chậm rãi mở miệng: “Đụng bị thương mà thôi.”

“Đụng bị thương?” Ron há to miệng.

“Cô bé đụng phải cửa.” Bà Pomfrey cười khanh khách, đây là lần đầu tiên bà gặp phải tình huống này: “Lần sau đi đường nhớ chú ý trước sau.”

“Bồ tự mình đập vào cửa?” Ron kinh ngạc sau đó cười to: “Cửa? Ha ha ha ha.....”

Hermione cắn môi.

“Không sao là tốt rồi.” Harry cũng nhin không được cong khóe môi.

Hermione trừng mắt lườm hai người, nghiêng người không thèm chú ý, nếu không phải vì chân tướng kinh khủng kia, cô cùng đầu đến mức hốt hoảng tông phải cửa? Ron vô liêm sỉ, có gì buồn cười chứ, cậu mà biết lí do nhất định sẽ đập đầu vào tường!

“Hermione?” Harry chỉ trích Ron, Ron vội che miệng lại, nhưng vẫn cười không ngừng.

“Sách bồ có thể cầm đi.” Hermione khô khan nói, sổ sách vở cũng được đưa tới bệnh xá cùng cô gái.

Harry sững sốt, đi tới tủ đầu giường xem, chớp mắt mấy cái, cậu hỏi: “Bồ.....”

“Mình cái gì cũng không biết!” Hermione tức giận gầm nhẹ. Harry Potter rõ ràng là một tên ngốc, chẳng lẽ không có chút năng lực phân tích sao? Cùng giáo thụ thiếu niên ở chung lâu như vậy, một chút nhận thức cũng không có? Đường nét gương mặt có thay đổi nhưng ít ra vẫn có chút tương tự chứ! Còn tính tình kia nữa, cô không tin thời kì thiếu niên có thể tốt hơn bây giờ bao nhiêu! Sao thủy có biến đổi cỡ nào cũng không thể thành sao hỏa!

Cô gái nội thương.....Hermione cảm thấy lá gan cũng phát đau, không phải khoe khoang, nếu Harry mang cô đi gặp người đó một lần, cô nhất định sẽ nhận ra được! Ách.....cũng may Harry chưa cho gặp, nếu không cô nhất định ngất xỉu ngay lập tức, Harry cùng Snape..... thực sự đang yêu nhau..... Hermione co rụt cơ thể, cô lại muốn xỉu rồi.

“Đừng tức giận nữa, mình không cười.” Ron nghĩ Hermione đang giận mình, vội vàng giảng hòa.

“Mình muốn nghỉ ngơi, hai bồ về trước đi.” Hermione nhắm mắt lại đuổi khách.

“Bồ nằm lại đây sao?” Ron cảm thấy chỗ này không thoải mái bằng phòng ký túc xá.

“Não mình bị chấn động được chưa! Mình cần im lặng!” Hermione nóng nảy gầm lên.

“Được được được.....” Ron bị dọa: “Tụi mình đi, lập tức đi ngay.....”

Harry thấy vậy lập tức kéo Ron, Ron nhỏ giọng oán giận: “Vô duyên vô cớ lớn tiếng như vậy làm gì.....”

Bà Pomfrey có chút hoang mang nhìn Hermione, còn hai đứa trẻ kéo nhau đi ra ngoài.

“Mình nghĩ tâm tình Hermione không được tốt.” Harry an ủi Ron.

“Mình không thèm so đo với người bệnh.....đụng vào cửa.....” Ron nhớ lại lại bắt đầu cười, sau đó cậu ngửa đầu nghi hoặc hỏi: “Harry.....chấn động não là cái gì?”

“.....”

Hoàn

71. Chương 71: Im Lặng Là Vàng

Tối đó, đại đa số mọi người thở phào nhẹ nhõm, cũng có người lo sợ bất an trần trọc, tỷ như Hermione, mất ngủ nghiêm trọng cũng có, tỷ như Harry, và Snape. Hầm trở nên quạnh quẽ, không có nhóc con ngang ngược ở đây thật là.....không quen. Snape ngủ hơn một tháng trên sofa tuyệt đối không thừa nhận loại cảm giác có tên là tịch mịch này.

Cũng có người vô cùng cao hứng.

Buổi tối Draco vừa quay trở lại hầm đã bị đại cầu bồ nhào tới té xuống đất, một lát sau mặt dính đầy nước miếng: “Sirius?” Draco giãy giụa, người cậu này lại ăn nhằm thứ gì rồi?

Đại cậu suy sụp mấy ngày nay hiện tại lại vô cùng có sức sống, chạy tới chạy lui, vui vẻ kêu hai tiếng liền hóa thành hình người, gương mặt anh tuấn bày ra nụ cười thật tươi: “Hey, cháu ngoại trai, khiêu vũ chúc mừng nào!” Nói xong nam nhân túm lấy Draco xoay hai vòng.

“Đủ rồi, dừng lại!” Draco bị kéo mạnh có chút chóng mặt.

Sirius cười hắc hắc, sung sướng nói: “Tập Animagus không?”

Draco nhú mi, quan sát động tác cùng biểu tình của nam nhân, kết hợp gian ỉu rử cùng phần chần của Sirius, tựa hồ giống như.....

“Cháu ngoại trai bé bỏng?” Sirius vui sướng.

Từ lúc Potter trúng tình được bắt đầu ỉu rử, lúc Potter khôi phục bình thường lại hưng phấn, Draco khép hờ mí mắt, chuyện này tuyệt đối không phải trùng hợp, chẳng lẽ.....

“Phát gốc cái gì!” Sirius nhào qua, bộ mặt phóng đại.

“.....anh thích Potter.” Draco đột nhiên nói.

“A?” Sirius sửng sốt, sau đó lập tức tươi cười gật đầu: “Harry bé bỏng đáng yêu của tôi rồi cuộc cũng thoát khỏi ma chướng của Snivellus, thật đáng mừng!”

Cơ mặt Draco có chút run rẩy nho nhỏ, Harry bé bỏng đáng yêu? Tóc gáy cậu lập tức dựng lên.

Sirius cao hứng vỗ tay lại hóa thành cẩu chạy tới chạy lui trong phòng.

Draco rối rắm.

Đây là sức hút của cứu thế chủ sao? trên mặt Potter có viết chữ “thích đàn ông” sao? Sao bất luận là cha đỡ đầu hay cậu của cậu cũng đều thích cái tên Gryffindor mặt mũi không đẹp, mông không có lại còn không biết đẻ trứng kia?

Thế giới này làm sao vậy?

Draco chậm chạp ôm quần áo vào phòng tắm, cậu nhìn gương mặt vô cùng đẹp trai của mình trong gương, so với Potter không biết hơn bao nhiêu mà nói, chớp mắt, Draco nhún vai, quên đi, bị hai ông già truy đuổi cũng không phải chuyện đáng hâm mộ, dù sao cậu vẫn thích các cô gái hơn.

Nói ra thì cha đỡ đầu cùng cậu có tính cách trái ngược nhưng lại có khẩu vị giống nhau? Ách, đại khái thì Potter là đồ ăn đại chúng đi.

Tắm xong Draco leo lên giường ngủ, hôm nay không luyện tập, nghỉ một ngày, cậu lười nổi điên với Sirius đang bị động kinh.

Nghiêng người, Draco nhắm mắt lại.

Mẹ đỡ đầu hoặc mẹ.....ai, dù thế nào thì sao Potter cứ là âm hồn không tan vậy chứ?

Draco buồn bực.

.....

Sáng sớm, Harry cùng Ron chạy tới bệnh xá đón Hermione, tâm trạng cô gái so với hôm qua càng thê thảm hơn.

“Harry.....” Hermione vẫn cúi đầu, cô đưa tay kéo vạt áo Harry.

“Sao?” Harry vội vàng trả lời.

“.....không, không có việc gì.” Hermione cúi đầu nói, so với việc kinh khủng Harry yêu Snape chỉ sợ chuyện Snape thích Harry cũng là thật. Sự kiện tình được kia, nếu đổi góc độ xem là trò chơi vợ chồng son thì, ừ, vợ chồng son.....Hermione bị suy nghĩ của mình dọa sợ, cô gái khóc không ra nước mắt, cũng chỉ có vận khí kinh dị của Harry mới có thể giả trang đi giả sấu lại rình về được một giáo sư tình nhân.

“Có gì không thoải mái sao.” Harry quan tâm hỏi.

Mỗi tất tật đều khó chịu. Hermione trầm nghĩ, sau đó kéo hai bằng hữu tới đại sảnh ăn sáng.

Ginny cùng đám người trêu ghẹo Hermione, cô gái miễn cưỡng nở nụ cười.

Buổi sáng là lớp bùa mê, trên đường tới phòng học, Harry cân nhắc nên làm thế nào để đòi lại áo tàng hình từ chỗ Hermione, cậu có thể dùng mặt thật tới gặp allen, nhưng không có áo tàng hình rất khó ra ngoài, Hermione có tâm sự, hơn nữa còn là tầng tầng lớp lớp, Harry nhìn ra được nhưng không biết chính xác là chuyện gì.

Góc quanh kế tiếp, ba người đi tới phòng học vừa vận dụng phải đại sư độc được.

“Snape——” Harry sợ hãi kêu, sắc mặt biến ảo như bảng màu vẽ, trí nhớ mơ hồ làm Harry bình thường có thể bỏ qua, nhưng nhìn thấy chánh chủ vẫn không thể kiềm nén được xấu hổ, hận không thể đào một cái lỗ mà chui vào.

“Là giáo sư, Potter.” Snape nhú mi: “Vô lễ với giáo sư, Gryffindor trừ 10 điểm.”

Tức giận cỡ nào cũng chỉ trừ chút điểm mà thôi, Harry đột nhiên nhớ lại đánh giá của hiệu trưởng: “.....giáo sư.” Cậu lắp bắp nói hết câu.

Snape giáo sư tốt bụng, thầy cứ xem như chưa hề phát sinh chuyện gì đi, chúng ta mỗi người một đường, em biết thầy là người tốt. Harry cúi đầu nhìn mũi chân mình không ngừng cầu nguyện, có chút bất an cùng sợ hãi.

Snape nheo mắt, hô hấp nặng nề hơn, bộ dạng như con gái mất trinh của nhóc con này làm y vô cùng khó chịu, rốt cuộc ai mới là người bị hại? Nghiêm mặt, Snape khôi phục hô hấp, tầm mắt chuyển qua hai người còn lại, Weasley ngu ngốc nhìn mặt đã biết, còn về phần Granger..... cúi đầu, không thấy rõ biểu tình, thật sự không giống bộ dạng luôn ngẩng cao đầu bình thường.

Cảm giác được tầm mắt sắc bén, cô gái sợ run cả người: “Xin xin lỗi.....” Hermione cũng không rõ vì cái gì mình phải xin lỗi, vội vàng gặt đầu một cái rồi chạy đi.

“Hermione?” Ron ngừng lại một giây, lập tức đuổi theo.

Harry chậm chân, lúc này đi cũng không được, mà không đi cũng không xong, cậu lén nhìn biểu tình của nam nhân lại bị dọa mà rụt cổ, thực khủng bố, cậu nói bé xíu: “Thật xin lỗi, giáo sư, lúc đó.....em không phải cố ý.....” Harry áy náy, trong lòng thực muốn khóc: em thực sự không phải cố ý đùa giỡn thầy.

Đùa giỡn là một từ nói về hành động quấy nhiễu, Harry biết rõ ý nghĩa nó không tốt, nhưng cậu thực sự không tìm được từ nào khác chuẩn xác hơn, so ra về gan dạ thì Neville còn mạnh hơn cậu gấp trăm lần, xem xem cậu ấy ngày nào cũng làm nổ nòi quặng, Harry thực toái niệm.

Lỗi tai Harry dường như nghe thấy.....tiếng nghiêng răng?

“Cút.....” Lần này là tiếng nghiêng răng nghiêng lợi.

Harry cơ hồ là chạy trời chết, cậu thật sự không phải cố ý, sao lại khủng bố như vậy chứ! Harry nén giận, đồng thời nghĩ lại, chính mình không bị Snape lăng trì quả thực là ông bà phù hộ.

Harry chạy theo hai người bạn, Ron đang cần nhân hỏi Hermione gì đó, cô gái chỉ lắc đầu.

“Hermione, có chuyện gì dừng ghen trong lòng.” Ron trấn an.

Hermione vẫn im lặng như trước, dừng một chút sau đó đi vào phòng học.

“Bồ vừa bình thường thì cậu ấy lại trở nên kì quái.” Ron bật hơi, thuận miệng nói: “Bồ nói xem có phải cậu ấy uống nhầm độc được gì không? Thuốc buồn bực?”

“Đừng nói đùa nữa.” Harry lắc đầu đi vào, nếu Hermione cũng uống nhầm độc được thì chắc chắn Snape sẽ làm nổ nòi quặng, a, không, là nổ hăm!

Flitwick giáo sư uốn thân hình thấp bé của mình mỉm cười với Harry: “Thầy trò tinh thần phấn chấn như vậy thật tốt quá.”

Harry nhú mày, có vẻ thị lực của Flitwick ngày càng kém, thế mà lại không phát hiện toàn thân cậu đang tản mát ra hơi thở ai oán.

Harry đi tới vị trí bên cạnh Hermione: “Hermione.....”

Cô gái không để ý tới, cúi đầu xem sách giáo khoa.

Thực sự uống phải độc được buồn bực sao? Harry bĩu môi, thở dài, cũng cúi đầu.

“Hôm nay chúng ta học thần chú triệu hồi hùng mạnh, dùng cho những vật thể bị cố định bằng pháp thuật.” Flitwick bắt đầu giảng về chú ngữ, cùng lúc đó sử dụng thần chú cố định những mảnh lông chim lên tường: “Mọi người luyện tập phát âm trước sau đó luyện tập thao tác.”

Harry có cảm giác đã rất lâu rồi mình không luyện tập, lấy lại tinh thần, cậu giơ đũa phép nhắm thẳng vào chiếc lông chim, đầu tiên tập trung lực chú ý, sau đó thầm niệm chú ngữ một cách rõ ràng, Harry hành động theo bản năng.

Bùm! Lông chim mang theo một khối đá trên tường như hỏa tiễn bay vọt tới.

“Oa!” Harry lập tức cúi đầu né tránh, bên tai truyền tới âm thanh sừ một phát, loảng xoảng! Cửa sổ phòng học bị phá nát: “Sao lại thế này?” Cả phòng học trợn mắt há hốc, Harry không thể tin nổi.

“Úc.....” Flitwick giáo sư lấy lại tinh thần trước nhất: “Tuyệt vời, vô thanh chú xuất sắc, chỉ cần luyện tập nhiều hơn.”

Vô thanh chú? Harry choáng váng, từ khi nào cậu nắm giữ kỹ thuật giỏi như vậy.

“Thử lại xem?” Flitwick giáo sư thích thú, tăng mạnh thần chú cố định một chiếc lông chim khác.

Harry do dự nâng đũa phép, loại cảm giác lúc này lập tức quay trở lại, giống như cơ thể tự biết nên làm thế nào, nheo mắt bắt đầu niệm chú ngữ, lần này chỉ có lông chim bay ra khỏi vách tường, cấp tốc bay tới trước mặt cậu, sau đó dừng lại.

Bên Slytherin, Draco có chút đăm chiêu, Potter bị tình được khổng chế bất luận lên lớp nào cũng không hề tập trung chú ý, cái gì cũng hổng bét, chính là trên thực tế, có vẻ nhóc con này đã được huấn luyện trong hầm, cha đỡ đầu của cậu tuyệt đối không thể dành khoảng thời gian một tháng để nói chuyện yêu đương với Potter.

“Gryffindor thêm 10 điểm, lần này là điểm mười hoàn mỹ.” Flitwick vỗ tay.

Harry vò đầu, Hermione lần đầu tiên trong buổi học xoay đầu nhìn cậu.

“Mình không biết.....” Harry vội vàng xua tay: “Cứ như đột nhiên nắm bắt được kỹ xảo.....”

“Vô thanh chú là trọng điểm trong phòng chống nghệ thuật hắc ám.” Hermione nhẹ giọng nói.

“A?” Harry xấu hổ, lần thứ 2 lắc đầu: “Không phải mọi người nói mình không học lớp phòng chống nghệ thuật hắc ám sao?”

“.....không.” Hermione rút tầm mắt về, cô hiểu ra, là Snape giáo sư tự mình dạy Harry, có thể đạt được trình độ này trong một thời gian ngắn như vậy nhất định huấn luyện rất nghiêm khắc. Nam nhân này.....Hermione đột nhiên muốn than thở, một Slytherin điển hình, nắm bắt hết cơ hội có thể để làm chuyện cần thiết.

Vì Harry bất ngờ trình diễn nên lớp học sau đó vô cùng tích cực, Flitwick giáo sư rất hài lòng.

Tan học, đám học trò như ong vỡ tổ rời đi, Hermione vẫn như cũ rời đi sau cùng, cô cẩn thận ôm sách giáo khoa cùng bút ký ra ngoài.

“Yo, tiểu thư ôm cửa?” Một nữ sinh Slytherin cố ý đụng phải Hermione, cô gái lão đảo một chút suýt chút nữa té ngã, những thứ trên tay rơi xuống đất.

Nhóm Slytherin theo sau vui vẻ cười rộ lên rồi đi, việc Hermione đụng cửa cứ bị đám người này lấy ra trêu đùa, còn hơn cả Harry, lời châm chọc cô gái hoàn mỹ của Gryffindor càng táo bạo hơn.

“Bệnh thần kinh!” Ron mắng, ác ý cười nhạo cùng đùa giỡn là hai chuyện khác nhau.

“Đừng để ý tới bọn họ.” Hermione không thèm quan tâm, xoay người nhặt đồ đạc, cô gái nhớ ra gì đó, vội vàng đưa mớ đồ trong tay cho Ron: “Mang về giúp mình, mình có việc gấp.” Nói xong lập tức chạy ra ngoài.

Ron cùng Harry đối mặt không nói gì, chỉ đành cúi xuống nhặt tập vở, vừa thở dài vừa sửa sang lại mấy tấm da dê bị xổ bung ra của cô nàng.

Hermione chạy gấp có chút khó thở, cô cố gắng đuổi theo đám Slytherin kia, mục tiêu của cô chính là: “Malfoy.....” Gương mặt cô gái vì chạy nhanh mà đỏ bừng.

Thiếu niên bạch kim cùng cậu bạn tốt Blaise đi ở sau cùng đồng thời quay đầu.

“Tiểu thư ôm cửa, có chuyện gì sao?” Draco khinh miệt châm chọc, Blaise cười cười.

Hermione hít sâu vài ngụm: “Tao biết anh ta là ai.”

Hermione rõ ràng thấy biểu tình Malfoy thay đổi trong chớp mắt, ánh mắt chìm xuống, như một dòng nước đá đang che dấu tình tự của mình.

Không khí im lặng quỷ dị, vài giây sau Draco nói: “Cậu về trước.”

Blaise ngăn người một chút mới hiểu được đang nói với mình, cậu hoang mang gật đầu, liếc mắt nhìn hai người một chút, rồi đi.

“Tao không rõ ý của mày.” Giọng điệu Draco vô cùng lạnh lùng.

“Mày đem độc dược đưa cho Snape giáo sư.” Hermione nhìn thẳng đôi mắt xám của đối phương.

Draco mím môi, cô gái này không có khả năng nhìn trộm cậu.

“Không, không phải mày tiết lộ.” Hermione lập tức hiểu được biểu tình của thiếu niên: “Là Harry.....trong nhà chưa tỏ, ngoài ngõ đã tường.”

“Ngoài cuộc tỉnh táo trong cuộc u mê?” Draco hừ lạnh.

“Tao.....tao chỉ thực rối loạn, không biết nên làm cái gì bây giờ.....” Hermione lắp bắp nói.

“Vì thế mày tới hỏi tao?” Draco nhướng mi, lần thứ hai chăm chọc: “Ngạc nhiên chưa, tiểu thư vạn sự thông của Gryffindor lại đặc biệt nhờ tao làm cố vấn?”

“Mày là người duy nhất biết chuyện này.” Hermione buột miệng nói, đúng vậy, cô không biết làm cái gì bây giờ, nói cho Harry biết, hay là không nên nói? Cô không có ai để thương lượng, chỉ có Malfoy, cô tin tưởng Malfoy cũng từng hoang mang về việc này.

Draco thu hồi biểu tình mỉa mai, trầm mặc một hồi, cậu nhẹ nhàng nói: “Cứ coi như không biết, Granger, đối với ai cũng tốt.”

“Chính là.....” Hermione khó xử.

“Đây là đề nghị của tao.” Draco đánh gãy lời cô gái, tùy ý lắc lắc tay rời đi, tỏ vẻ không muốn tiếp tục dây dưa vấn đề này nữa.

Hermione nhìn theo bóng thiếu niên bạch kim biến mất ở cuối hành lang, đúng vậy, Malfoy nói đúng, làm bộ như không biết là lựa chọn tốt nhất, ít ra Snape giáo sư cũng không tìm mình gây phiền phức? Hermione thực không dám nghĩ nếu Snape giáo sư biết cô biết chuyện này sẽ có hậu quả gì, về phần Harry, cô chỉ muốn xác định Allen có nguy hiểm hay không không phải sao?

Kết luận, không nguy hiểm, như vậy là được rồi.

Nhớ lại hành động xuất sắc của Harry trên lớp bùa mê lúc nãy, Hermione càng chắc chắn điểm này.

Ngẫu nhiên cũng phải học tập Slytherin, người khôn phải biết giữ mình, cuối cùng, Hermione quyết định như vậy.

Hoàn

72. Chương 72: Ý Nghĩa Của Cây Tầm Gửi

Remus:

Thực sự cảm ơn sự giúp đỡ của chú, Harry đã khôi phục bình thường, về phần người trong lòng Harry, chưa được cậu ấy cho phép con cũng không thể nói tên cho chú biết, bắt quá, con cũng thực muốn biết, nếu người đó không phải một cô gái, chú và chú Sirius có để ý không?

Đồng dạng trung thành, Hermione.

Hermione nhìn theo bóng cú mèo bay đi, Remus là một người ôn hòa trầm ổn, sẽ không giống như chú Sirius cứ chạy ào tới trường hỏi xem tột cùng có chuyện gì, vì thế cô mới đề cập tới vấn đề này một chút, xem như là làm trước một chút giảm sốc, Harry cứ mơ mơ màng màng, cô không hi vọng bằng hữu và cha đỡ đầu của cậu một ngày nào đó vì biết được chân tướng mà chết vì kinh hách.

Về phần Harry, Hermione đầu hàng, cô sẽ vui vẻ sắm vai một bằng hữu tri tâm.

Vì thế, Hermione kéo người bạn tốt mỗi ngày đều dùng ánh mắt đáng thương nhìn mình qua một bên: “Áo tàng hình trả cho bồ, độc được giả trang cũng cho bồ, bồ được tự do.” Hermione nhướn mi tuyên bố.

“Hermione?” Harry vui sướng tiếp nhận, chính là cậu cảm thấy cô gái có chút là lạ.

“Không cần khách sáo.” Hermione vỗ vỗ vai thiếu niên, sau này cô đã có thể rảnh rang mà xem sách, hoặc nói chuyện yêu đương, nếu không sẽ bỏ phí cuộc sống.

Hôm nay vừa lúc là thứ 6, Harry cân nhắc hôm nay ra ngoài là chủ ý không tồi, Allen vẫn thủy chung không có chút tin tức nào, điều này làm cậu cứ canh cánh trong lòng đồng thời lại có vài phần lo lắng. Đáng tiếc kế hoạch phải thay đổi, buổi chiều cậu nhận được lời mời của Slughorn giáo sư, nói là mời cậu tới một bữa tiệc riêng, còn nói rõ phải mang theo bạn gái.

“Không đi được không?” Harry mù mịt hỏi Hermione và Ginny đồng dạng cũng nhận được thiệp mời.

“Em nghĩ anh nên đi đi.” Ginny trả lời: “Giáo sư đã định tổ chức từ sớm, vì trạng thái của anh mới kéo dài tới giờ, anh là người thầy muốn mời nhất.”

Harry thở dài, quên đi, dù sao thì tốt xấu gì Slughorn giáo sư cũng từng giúp đỡ cậu.

Thiếu niên tóc rối xoa đầu, quay qua mời Hermione: “Bồ đi với mình không?” Chủ ý khá tốt, Hermione cũng cần tìm một bạn nam đi cùng.

Hermione giương mắt nhìn cậu, Ginny thấy vậy đứng lên rời đi.

“Harry.....” Hermione chậm rãi nói: “Bồ có biết người tham dự với bồ đêm nay sẽ trở thành cô gái may mắn trong lời đồn?”

“A?” Harry đơ.

“Hơn nữa mình cam đoan lời đồn này truyền ra từ Slytherin.” Cô gái thông minh vòng tay trước ngực: “Có trời mới biết bọn họ muốn giải khuây cho Snape giáo sư cỡ nào.”

“.....có ý gì?” Harry có chút mơ hồ.

“Mình đoán bồ không chú ý tới chuyện có người cá cược bồ và Snape giáo sư lộng giả thành thật đi, nói tới thì mình cũng khá khâm phục Hufflepuff, thực sự, tuy rằng những trò đùa này cũng khá nhàm chán.” Hermione thở dài, ngừng một chút mới nói: “Vì thế có rất nhiều người hi vọng nhìn thấy bồ có một cô bạn gái bình thường.”

“Snape không phải người yêu của mình!” Mặt Harry đỏ bừng.

“Không ai dám nói như vậy trước mặt bồ.” Hermione ôn hòa đáp lại, tâm nói, rõ ràng là phải.

“Vậy bồ theo giúp mình đi, Hermione.” Harry yếu ớt nhờ: “Giúp mình đi mà.”

“Không.” Hermione cương quyết cự tuyệt: “Mình là bằng hữu, Harry, bằng hữu không phải dùng để làm lá chắn.”

“Nhưng mình có thể tìm ai bây giờ?” Harry thực buồn bực.

“Nếu bỏ tốt bụng thì ai cũng dừng tìm.” Hermione cầu nhàu, nếu tin tức bị truyền ra thì ai biết người kia sẽ làm cái gì.

“Hermione?” Harry cầu xin.

Cô gái hất tóc, thản nhiên rời đi.

Harry thực sự rối rắm, rốt cuộc là tên khốn nào loan tin đồn nhảm sau lưng mình!

Hay là nhờ Ginny? Không, Ginny nhất định đã đi với Dean, hay là Cho? Úc, không, cậu không muốn dính vào rắc rối nữa, thực tế chỉ cần cậu mời nhất định sẽ có nhiều cô gái đồng ý, nhưng cậu cần chỉ là xã giao, không thể để bọn họ hiểu nhầm, cứ như vậy người có thể mời chẳng còn bao nhiêu.

Buổi tối, Harry trở thành tiêu điểm, cậu mời Luna Lovegood.

“Cám ơn anh đã mời.” Cô gái mỉm cười dịu dàng, chiếc váy dài phát ra ánh sáng lấp lánh, vô cùng..... chói mắt, càng miễn bàn tới bó lông chim bảy màu....đủ loại trên đầu.

“Không cần khách sáo.” Harry khô khan nói, tựa như mình đang quay lại tiệc vũ hội vào lễ giáng sinh năm thứ 4.

“Úc, mau vào nào Harry.” Slughorn đồng dạng một lúc lâu sau mới bắt đầu phản ứng, ý bảo thiếu niên mau vào vừa, cũng gặt đầu chào Luna: “Thực độc đáo, đứa nhỏ.”

Harry ức chế xúc động muốn quay đầu bỏ chạy, dẫn Luna ngồi xuống.

Sau đó cậu thấy tên Slytherin gọi là Blaise gì đó nhìn mình cười châm biếm, còn có Parkinson chó xù đang quần quít lấy Draco, ánh mắt tràn ngập khinh miệt cùng một chút thương hại.

Harry thầm rên rỉ, sau đó dừng cảm thẳng sống lưng trừng trở lại, đồng thời cậu thực sự khâm phục tố chất tâm lý của Luna.

Căn phòng được ếm chú ngữ không gian, có vẻ vô cùng rộng lớn, trừ bỏ khu bàn tròn lớn, đi xuống cầu thang còn có một sân nhảy, mang bạn gái tới để khiêu vũ? Harry lại rên rỉ, khả năng khiêu vũ của cậu có thể sánh ngang với kỹ năng chế tác độc được.

“Các em đều là những đứa nhỏ tài hoa.” Slughorn mỉm cười, bắt đầu nói lảm nhảm.

Harry cúi đầu, như đứng trên đồng lửa, ngồi trên đồng than.

“Nga, Harry, lúc trước chỉ là một chút tai nạn, bắt quá không sao, thầy nghĩ đó là một kinh nghiệm thú vị.” Slughorn chụp mạnh lấy bả vai Harry, Harry không chú ý syút chút nữa ngã nhào xuống: “Thầy tin em nhất định sẽ càng say mê độc được hơn.”

Harry thực không biết Slughorn từ đâu moi ra kết luận này, cậu nhớ tới quyển sách độc được của Allen, nếu không có nó cậu đã không được Slughorn ưu ái như vậy, nghĩ như vậy Harry lại muốn rời đi sớm một chút.

“Đứa nhỏ xấu hổ.” Slughorn thấy Harry ngoại trừ gặt đầu không còn phản ứng gì, vì thế quay đầu nói chuyện với những người khác.

Trong các cuộc trò chuyện và nhảy múa, Slughorn thật sự là một lão nhân phóng khoáng, đèn treo, trên bàn hoặc uống quanh trên tường đều được trang trí bằng cây tầm gửi, lão nhâm ôn hòa châm chọc: “Cứ thỏa thích tận hưởng yến hội đi.”

“Hey, Luna.....” Harry không biết nên đặt tay ở đâu: “Tôi không biết khiêu vũ.”

“Úc, không sao, em có thể tìm người khác nhảy.” Cô gái không chút e ngại, lắc lắc tay tránh đi.

Thật là một cô gái hiểu ý người khác, Harry tán thưởng trong lòng, cậu lui lui về phía sau, lui vào góc, thừa dịp Slughorn không chú ý tới cậu, Harry phóng về phía cửa, ánh mắt đột nhiên nhìn thấy vòng tầm gửi trên bàn, nghĩ nghĩ một chút, cậu vội vàng cầm lấy một bó, sau đó khom lưng chui ra khỏi cửa.

Ngoài hành lang, Harry thở phào nhẹ nhõm, bước về hướng ký túc xá.

Trở lại phòng, Harry lấy áo tàng hình, mang theo bó tầm gửi cùng nỗi quặng chọc cười mua trước đó vội vàng rời khỏi trường học.

Đường Bàn Xoay vẫn âm trầm như vậy, Harry nhìn không được rùng mình một chút, mở cửa, bên trong tối đen như mực, lại không có nhà sao? Harry ảo não, lần nào cũng vậy.

Nằm trên giường của Allen, đắp bằng chăn của Allen, Harry trầm tĩnh lại, những lo lắng ở trường đã biến mất trong nháy mắt, cho dù nơi này không có một bóng người nhưng vẫn làm cậu cảm thấy an tâm.

“Tôi rất nhớ anh.....”

“Anh chạy đi đâu rồi.....”

“Một chút cũng không lo cho tôi....”

Harry ôm gối đầu, hờn dỗi, chỉ kém là không đóng vai phản diện mà thôi.

.....

Snape về nhà vào lúc 9 giờ sáng thứ bảy.

Nếu Harry khôi phục bình thường, như vậy việc đầu tiên người này làm sẽ là chạy tới đây. Vì thế lúc Snape đẩy cửa phòng ngủ phát hiện người nào đó đang ngủ say thì không hề bất ngờ. Trúng tình được quần quít lấy y, giải xong tình được vẫn quần quít, Snape thở dài, y chú ý tới nỗi quặng đặt trên tủ đầu giường và bó tầm gửi.

Đại sư độc dược trong hình dáng thiếu niên tùy tay cầm lấy nỗi quặng.

“A ha ha ha ha——” nỗi quặng đột nhiên phát ra tiếng cười to.

Tay Snape run lên, cái nỗi rơi xuống làm y vội vàng chụp lấy, cái quỷ gì đây?

Còn chưa kịp cẩn thận suy nghĩ thì một vòng tay siết chặt lấy y.

Thiếu niên với gương mặt giả trang tĩnh lại, giống như bạch tuột tám chân bám dính lấy y, Snape nhìn không được muốn phun, chẳng lẽ tình được còn chưa được cởi bỏ sao?

Cơ thể thiếu niên hơi run rẩy, cảm xúc có chút không đúng, Snape chỉ đành nhân nhượng trấn an Harry: “Làm sao vậy?”

Ngữ điệu lạnh nhạt, Harry lại càng ủy khuất: “Anh không liên lạc với tôi.” Cậu lên án.

“.....”

“Tôi nhấn lại, nhưng anh không thêm để ý tới!” Harry tiếp tục lên án.

“.....” Y đã quên xem quyển nhật ký, chuyện này không thể trách Snape, mấy ngày nay có chút thời gian rỗi y đều dùng vào việc ngủ, thực sự rất bận rộn: “Ta rất bận.” Đây là lời giải thích duy nhất.

Harry nghẹn lời, vòng tay thoáng chút buông lỏng: “Chỉ vì bận?”

“Ừ.” Snape không đổi sắc mặt.

Không phải bởi vì có người nói này nọ? Harry nhìn bạn trai, đúng vậy, Allen phải tự nuôi sống bản thân rất vất vả nên không có thời gian quan tâm cậu, đúng vậy.....Harry lại ôm chặt đối phương: “Anh không biết đâu..... mấy ngày trước tôi xui muốn chết.”

Mây Snape nhú chặt đến mức có thể đánh bật một viên đạn: “Hử?” Y cân nhắc phát ra giọng mũi.

“Tôi uống phúc linh tề quá hạn, kết quả mọc nấm suốt một tháng.” Harry đáng thương nói.

“.....phúc linh tề?” Snape mê hoặc.

“Quên đi, anh không muốn biết đâu.” Harry rầu rĩ nói, bám dính lấy viện trưởng Slytherin không phải chuyện gì đáng quang vinh.

Mây Snape càng nhú lại thật chặt.

“Được rồi, tôi không sao.” Harry với năng lực hồi phục cường đại quay ngược lại trấn an đối phương, cậu đưa tay lên xoa xoa mi mắt thiếu niên: “Đừng nhúu nữa, gần đây bận rộn lắm sao?” Harry lúc này mới phát hiện tinh thần đối phương không được tốt cho lắm.

Snape sưng sốt, động tác này lúc còn ở hầm Harry đã làm vô số lần.

Cho dù không nhớ rõ, nhưng thói quen vẫn còn lưu lại.

Mày giãn ra, Snape nhẹ nhàng lắc đầu.

“Thực không có?” Harry đột nhiên tiến tới gần: “A! Mắt anh thâm đen này!”

“Đừng đột ngột la lên như vậy.” Snape ghét bỏ nói, cúi đầu nhìn sang vật trên tay: “Thứ tinh xảo này là gì?” Ngâm ý châm chọc.

“Nồi quặng chọc cười.” Harry nhếch môi: “Anh nên cười nhiều hơn.”

“Người xác định không phải muốn làm ta phát tác bệnh tim?” Snape lạnh lùng hỏi lại.

“Tôi đoán tim anh nhất định cứng như kim cương.” Harry khoa trương quơ tay: “Cho dù gặp tuyết lở cũng không sợ.....” Harry nhìn thấy biểu tình trong mắt đối phương, lập tức cầm lấy bó tầm gửi bên cạnh: “Tặng cho anh cái này.”

Snape lơ là liếc mắt, chán ghét đánh giá: “Tầm gửi, cuồng và lá có thể làm thuốc bổ thận hoặc an thai? Người cứ giữ cho mình dùng đi.”

Harry suýt chút nữa cắn trúng đầu lưỡi mình, cậu đỏ khốc đỏ cười: “Không, cái này có tác dụng khác.” Có một bạn trai đam mê độc dược trong nhiều phương diện thực sự bị đả kích.

“Hử?” Snape thực hưởng thụ bộ dáng kinh ngạc của đối phương.

Harry cầm lấy bó tầm gửi đưa cao lên đầu bạn trai, sau đó lớn tiếng nói: “Người đứng dưới dây tầm gửi không được cự tuyệt nụ hôn của người khác!”

Snape theo phản xạ có điều kiện chuẩn bị chạy trốn, Harrr đã nương người tới trước, chuẩn xác bắt được môi đối phương.

Ôn nhu lại có chút lưu luyến vuốt ve, hơi thở đen tối quanh quẩn xung quanh hai người, Harry nhắm mắt lại, hơi hé miệng, thì thào: “.....còn có, chúng ta vĩnh viễn sẽ hạnh phúc.”

Người cậu đang hôn môi mới chính là người yêu của mình, Harry mơ hồ nghĩ.

Hoàn

73. Chương 73: Tranh Cãi

Hai người nằm trên giường ngủ tới tận chiều, hiển nhiên, đây là chủ ý của Harry.

“Tôi muốn mua rất nhiều thứ.....” Harry cúi đầu thì thào trước ngực bạn trai: “Tôi đói bụng.....”

Cầu nhàu cầu nhàu, bụng Harry bắt đầu tạo phản, cậu đỏ mặt: “Anh ngủ có ngon không?”

“Trừ bỏ suýt chút bị người siết cổ chết, thì cái gì cũng tốt.” Snape trêu chọc.

Harry ngửa đầu lên chớp chớp mắt: “Tay phải của anh đâu?”

Sắc mặt Snape lập tức chìm xuống, bàn tay vô thức đang siết chặt eo đối phương vội vàng rút lại.

Harry cười hắc hắc, sáng chói như ánh mặt trời, bất mãn cùng ủy khuất khi chờ đợi suốt đêm qua đã hoàn toàn tiêu tán.

Một giờ sau, siêu thị Muggle.

Snape cúi đầu tựa chọn một tá khoai tây liền phát hiện không thấy Harry, không phải lại đi mua khoai tây chiên với chocolate đi, Snape cảm thấy mình phải dạy Harry một khóa, ăn nhiều đồ ngọt sẽ ngốc nghếch, Dumbledore chính là ví dụ!

Đẩy xe hàng, Snape đi tới khu đồ ăn vặt nhưng không phát hiện người, nhíu mày, nhìn trái nhìn phải, lúc này mới thấy Harry vội vàng nhét cái gì đó vào túi plastic màu đen.

“Này.....” Snape đi tới, tức giận lên tiếng.

“A!” Harry bị dọa tới mức run rẩy, túi plastic màu đen trên tay rơi xuống xe đẩy.

Snape cảm thấy buồn cười: “Người không biết lúc tính tiền cũng phải lấy ra sao?”

“A? Tôi.....” Harry xấu hổ, kêu chít chít: “Tôi.....”

“Bí mật nhỏ?” Snape thực hưởng thụ cảm giác vặn hỏi.

“Không phải.” Harry uể oải, bất đắc dĩ lấy mấy món đồ trong túi plastic ra: “Không cho anh cười.”

Mấy cái quần lót cùng vài cái áo 3 lỗ mà thôi.

Hai má Harry nóng bừng đến muốn bốc hơi, kỳ quái là không nghe thấy tiếng cười nhạo nào, cậu cẩn thận nhìn về phía Snape, lại phát hiện đối phương nghiêng đầu đi, sao người xấu hổ lại biến thành Allen rồi?

“Anh cần không? Nếu không mình đi mua thêm cho anh mấy cái.” Da mặt Harry đột nhiên dày lên, quần lót tình nhân có vẻ rất được.

“Không cần.” Snape thực sự tin rằng não Harry thiếu đi vài cái tế bào.

Harry nhún vai, đột nhiên cười nói: “Vây đổi dầu gội đầu đi, loại trong nhà không hợp với anh, anh nên dùng loại chống nhờn.”

Lần này tới phiên Snape tức giận, y trừng Harry.

“Mấy thương hiệu của Muggle nhất định có loại hợp với anh.” Harry cười ha hả kéo bạn trai đi, chỉ có những mối quan hệ rất thân mật mới có thể nói tới những vấn đề riêng tư này, điều này làm cậu cảm thấy rất tuyệt.

Đứng trong khu vực sản phẩm dầu gội, sữa tắm, Harry không ngừng so sánh các loại nhãn hiệu, Snape nghiêm mặt không ngừng phóng khí lạnh.

“Thử loại này trước xem.” Harry giơ một chai lắc lắc, sau đó trực tiếp bỏ vào xe đẩy: “Dudley hay dùng loại này, tôi đoán nó khá tốt, ách, ít ra trên hướng dẫn cũng có viết dành cho tóc nhờn.”

Snape nhìn chằm chằm chai dầu gội như nó là độc dược, tóc y bị nhờn vì thường xuyên tiếp xúc độc dược! Không phải trời sinh!

“Tức giận?” Harry cười mỉa: “Tôi cũng chỉ suy nghĩ cho anh thôi, tôi không muốn người yêu trở thành một sinh vật đầy dầu, a, chuyện này làm tôi nhớ lại trước kia các học viện có đánh đổ lão dơi đầu bóng nhờn bao lâu mới gội đầu một lần.....” Harry nói ra sau đó lập tức ngừng lại: “Úc, thật xin lỗi.”

Mặt Snape đen thui.

“Tôi nói là Snape giáo sư.” Harry xua tay giải thích: “Tôi không phải cố ý nói xấu viện trưởng của anh, thật mà, chỉ là quen miệng.....”

Snape hừ lạnh một tiếng: “Bao lâu?”

“Gì cơ?”

“Người cực bao lâu?” Âm thanh Snape trầm thấp trơn bóng như tơ.

“Úc, đây là đánh đổ theo học viện, đương nhiên, học viện của anh không tham gia.” Harry thấy bạn trai không trách tội liền nói tiếp: “Ravenclaw nói là một tuần, đây là kết luận của bọn họ sau khi nghiên cứu ‘chuyên môn’, học viện tôi nói là một tháng, không có căn cứ, chỉ đoán theo trực giác, còn Hufflepuff mới

cường điệu nhất, anh nhất định không thể tưởng tượng nổi, bọn họ nói là một năm, quá phóng đại đúng không?”

“Sau đó?” Snape nghiêng răng nghiêng lợi, Hufflepuff, mặt ngoài thành thật, bản chất xấu xa.

“Còn gì mà sau đó chứ?” Harry quơ tay: “Tranh luận mãi nhưng cũng không có đáp án chính xác, cuối cùng bỏ mặc qua một bên.”

Harry vỗ vỗ vai bạn trai: “Không có gì phải tức giận, chúng ta còn đồ xem McGonagall giáo sư sau khi biến thành mèo có ăn chuột hay không, ừm, còn có Dumbledore giáo sư, chúng ta đồ là có bao nhiêu viên kẹo bên trong áo chùng của thầy.”

Học trò buôn chuyện giáo sư trong trường chỉ là hình thức giải trí bình thường, Harry cố gắng biểu đạt quan điểm này.

Snape khó chịu lắm bầm, xoay người đi.

Harry bắt kịp, cậu nhin không được truy vấn: “Thế viện trưởng của anh rốt cuộc bao lâu mới gọi đầu một lần?”

Snape đột nhiên đứng lại, Harry thỉnh linh lập vào lưng y: “Ồi.....” Cậu bùm mũi.

Snape ném qua một ánh mắt âm u, nghiêng răng nghiêng lợi nói: “Mỗi ngày.”

“Oa a.....” Harry tỏ vẻ ngạc nhiên: “Đây nhất định là tin tức làm Hogwarts bùng nổ!

Ánh mắt lại càng âm u.

“Yên tâm, cái gì tôi cũng không nói.” Harry vội vàng lắc đầu: “Tôi điên mới đi trêu chọc y.”

Người đã chọc rồi! Snape bước nhanh hơn, một đám nhãi con, thích bị ngược đãi sao! !

Nửa giờ sau, hai người quay về đường Bàn Xoay.

Harry ngửa đầu nhìn bạn trai đang bận rộn trong nhà bếp, cậu đang suy tính xem nên mở miệng thế nào, dù thế nào đi nữa cậu cũng muốn thắng thắng với nhau.

Snape không kiên nhẫn đặt hai đĩa mì ý lên bàn, vì cái gì là y xuống bếp? Bị nụ cười của người nào đó biến thành nô dịch, đại sư độc được vô cùng bất mãn.

Harry cầm nĩa xoay tròn sợi mì.

“Không có bỏ độc.” Snape càng bất mãn, bày ra bộ dáng do dự đó cho ai xem!

“Không.” Harry ngoan ngoãn cúi đầu ăn một ngụm to: “Ăn ngon lắm.”

Khóe miệng Snape khẽ nâng lên một độ cung khó thấy, y cúi đầu gấp một ít bỏ vào miệng.

“Anh là ai?”

Snape ghen, y ngẩng đầu lên, nhìn thấy biểu tình vô cùng nghiêm túc của Harry.

Dừng một chút, Snape nuốt xuống số thức ăn trong miệng, thu hồi lại thần thái ngây ngẩn lúc nãy, thản nhiên nói: “Ta nghĩ rằng chúng ta đã có được sự nhất trí.”

“Tôi chỉ hi vọng chúng ta hiểu nhau hơn.” Harry lựa từ.

“Không cần.....” Snape cương quyết cự tuyệt.

Harry nhú mày, thái độ bạn trai quá kiên quyết, cậu hít một hơi, cố gắng phóng nhẹ giọng điệu: “Vì sao chứ? Tôi không hiểu việc này có gì phải đấu, tựa như tôi không hề để ý việc anh biết tôi là ai, nếu như anh muốn.” Harry khéo léo biểu đạt, buồn bực nói thêm một câu trong lòng, huống chi anh cũng đã biết thân phận tôi.

“.....ta để ý.” Snape nghiêng đầu, giọng điệu cứng rắn.

Harry thật không thể tin được, vì cái gì lại như vậy? Allen quá bận rộn, cậu nhân nhượng, có Malfoy làm bằng hữu, cậu cũng nhân nhượng, không thể lúc nào cũng ở cùng cậu, thậm chí còn không nhớ nhung cậu, cậu cũng có thể nhân nhượng, ngay cả việc uống thuốc giả trang trong khi có tới 90% khả năng anh biết thân phận mình, cũng chỉ vì để ý tới cảm nhận của Allen, cậu không muốn làm đối phương cảm thấy cậu bức bách anh.

“Ta không muốn nói về vấn đề này.” Snape lạnh lùng bỏ sung.

“Tôi không hiểu!” Harry bật dậy: “Có cần thiết phải dấu không? Anh có biết là tôi không hề để ý tới việc anh là ai!”

“Vậy cần gì phải truy vấn?” Ngữ điệu Snape vô cùng sắc bén.

“Tôi muốn biết tên thật của người mình yêu, này có gì không đúng?” Harry cất cao âm lượng: “Tôi không biết, không biết gì cả, bộ dáng Malfoy nhìn tôi hết như nhìn một đứa ngu xuẩn! Anh có nghĩ tới cảm thụ của tôi không? !”

“.....” Snape giấu đi bàn tay đang siết chặt của mình vào ống tay áo: “Ta không muốn nói về vấn đề này, ta nghĩ người nghe rất rõ ràng.” Cố gắng kìm nén cảm xúc.

“Tôi không hiểu!” Harry xù lông, ngay cả một lý do cũng không có!

“Người không cần phải hiểu.” Snape nói ngay sau đó.

Harry tức giận thở hổn hển: “Không cần lên mặt dạy đời tôi, tôi biết mình muốn cái gì, nên biết cái gì! Tôi không phải con nít!” Tầm mắt gắt gao bám chặt vào đối phương, làm cậu thất vọng chính là đối phương không hề có chút phản ứng nào.

Không khí gượng gạo khuếch tán, cuối cùng Harry xoay người lao ra ngoài.

Lúc này, Snape mới vô lực tựa vào ghế, Harry không biết, y không nói không phải vì không muốn, mà là không dám, từ khi nào y trở nên sợ hãi sự thật như vậy.

.....

Thứ bảy này có một người nằm nướng trên giường tới tận giữa trưa mới bò dậy, không ai khác là Draco Malfoy.

Phòng ngủ.

“Cháu ngoại trai, có gì đâu mà không vui.” Sirius bày ra bộ dáng cậu họ dựa trên ghế, trong tay cầm một con gà đang gặm, hần phất tay về hướng Draco, an ủi: “Slughorn là lão già không có mắt, đừng để ý tới lão.” Nếu hần không nhìn lầm thì Draco đang buồn bực vì hôm qua không nhận được thư mời của lão già đó.

Malfoy luôn thích hư vinh, Draco thừa nhận điểm này, cậu khó chịu nhìn Sirius: “Tôi đoán anh cũng không nằm trong phạm vi của ông ta!”

“Vậy em sai rồi!” Sirius cười hắc hắc, thuận tay quăng khúc xương gà vào thùng rác: “Năm đó lão có mời ta tham gia vào tụ hội con sên đó, chính là tôi không thèm đi!” Sirius làm mặt quỷ: “Lão già ái mộ hư vinh, ai thèm đi tăng bốc lão!”

Draco khiêu mi, hừ lạnh một tiếng: “Anh thật là không chịu nổi mũi viện trưởng sao.” Nếu cậu nhớ không lầm, Slughorn là viện trưởng của cha đỡ đầu.

“Viện trưởng của tôi?” Biểu tình của Sirius tựa như đang nghe chuyện tiểu lâm, hần đứng lên: “Không phải em lầm đi.”

“Lầm?”

“Viện trưởng của tôi là Minerva McGonagall.” Sirius lớn tiếng tuyên bố: “Tôi là Gryffindor anh đừng!”

“A?!” Draco nhảy dựng lên, trợn mắt há hốc nhìn nam nhân.

Sirius rất cởi mở, lại hay nói, cũng rất thích vận động, loại nam nhân tùy tiện này quả thực không giống một quý tộc, nhưng Draco chưa bao giờ nghĩ người này là một Gryffindor, bởi vì dòng họ Black đại diện cho Slytherin.

“Narcissa không nói cho em biết?” Sirius hỏi lại, sau đó nhếch miệng cười: “Tôi nghĩ chị ta đại khái đã quên mất.”

“Sao có thể chứ!” Draco đột nhiên kêu lên: “Anh là một Gryffindor, sao mẹ tôi lại nhờ anh hỗ trợ? !” Cha bị bỏ tù, mẹ đang lừa gạt Chúa tể Hắc ám, Draco chỉ cho rằng cha mẹ không tán đồng với Chúa tể Hắc ám, điều cậu nên làm là cẩn thận dè dặt, thức thời thoát thân, nhưng cậu không ngờ mẹ mình lại thay đổi như vậy, có quan hệ với Gryffindor khác nào phản kháng.

“Tôi còn là cậu của em.....” Sirius làm ra bộ đáng thực bi thương.

Biểu tình Draco thực khó xem, một lần nữa ngồi xuống, cố bình tĩnh lại, khô khan nói: “Chuyện này nhất định là chuyện kinh động nhất trong lịch sử phân viện Gryffindor.”

Sirius dùng phương thức quen thuộc của Draco, nhướn mi nói: “Là vinh hạnh của tôi.”

“Thực khó tưởng tượng nổi.” Draco thở ra một hơi, một Black lại vào Gryffindor, khó trách mẹ từ trước tới giờ không hề nói cho cậu biết có người cậu này tồn tại.

“Quả thực oanh động, năm đó lúc nón phân loại kêu tên học viện của tôi, cả nửa Hogwarts hét chói tai, một nửa quên đi làm thế nào để hét.” Sirius nhớ lại, khoe miệng cong lên: “Tôi là người duy nhất trong nhà tiến vào học viện Gryffindor.”

“Cha mẹ anh không trách?” Draco cẩn thận hỏi.

“Sao có thể? Hôm sau tôi thu được một lá thư sấm, mẹ ta biểu hiện như một người đàn bà đánh đá.” Sirius xua tay: “Nếu không phải sau đó em trai thuận lợi tiến vào Slytherin, bà nhất định sẽ bắt tôi nghỉ học.”

Draco chớp mắt.

“Nói tới thì, em có điểm giống Regulus.” Sirius chìm vào ký ức, thần nhiên nói: “Đương nhiên không phải diện mạo, là phương diện khác, bộ dáng luôn giả bộ cao ngạo, thực tế chỉ là một đứa con nít nhát gan, lúc còn bé luôn lẻo đẻo theo sau tôi.”

Draco cười giượng, sao mà giống chứ, chết tiệt.

“Đáng tiếc, sau khi lớn lên liền biến thành bộ mặt người chết, mỗi ngày chỉ nói tới kế thừa huyết thống, phiền muốn chết.” Sirius càu nhàu.

Draco nhịn không được nhú mày: “Sau đó thì sao?”

“Cái gì sau đó?” Sirius quay đầu hỏi.

“Những người khác?”

“Ai biết, chính là cái tên nhát gan đó lại chạy đi gia nhập tử thần thực tử, có lẽ đã chết ở một xó nào đó đi.” Sirius thuận miệng nói: “Lúc tôi ra khỏi Azkaban, trong nhà không còn ai.”

“.....anh không đi tìm?” Mày Draco nhú lại càng sâu.

“Vì cái gì phải tìm?” Sirius khó hiểu.

“Đó là em trai của anh.” Draco cảm thấy mình không thể hiểu nổi suy nghĩ của Sirius.

“.....cha mẹ hay em trai cũng vậy, từ lúc đầu tôi với bọn họ đã mỗi người một ngã, bọn họ chỉ thích đi theo Chúa tể Hắc ám, cả ngày nói tới chuyện tinh lọc huyết thống chó má, tôi không quản bọn họ đi tìm chết!” Sirius khó chịu găm nhẹ, dường như đang cố gắng ẩn nhẫn cảm xúc trong lòng.

Vài phút sau, Draco nói: “Tôn trọng huyết thống là truyền thống, tôi không nghĩ nó có gì sai.”

“Giống như Voldemort, truyền thống vĩ đại cỡ nào a?” Sirius nhịn không được châm chọc, giáo dục của cháu ngoại trai thực có vấn đề.

“Kia cũng vì phương pháp giữ gìn của hần sai lầm!” Draco đỏ mặt, cậu chán ghét Sirius không có bộ dáng giữ gìn huyết thống quý tộc như vậy.

“Giống như ba em sao?” Sirius cười lạnh: “Tự đưa mình vào Azkaban? Em nên cảm thấy may mắn vì mình không giống hần.”

“Không được nói cha tôi như vậy!” Draco nhảy dựng lên, phần nộ trùng Sirius.

“Sự thật là vậy.” Sirius nhấn mạnh.

“Anh——” Draco tức giận tới phát run, cậu kéo cửa: “Đi ra ngoài!”

“Tôi chỉ nói sự thật.....”

“Ra ngoài cho tôi!” Draco không thể tha thứ cho bất cứ kẻ nào nói xấu cha.

Sirius bĩu môi, biến thành cẩu chạy ra ngoài, thực bực bội, hần phải giải sầu!

Draco đóng mạnh cửa, ngồi xuống sô pha, cẩu dần vô liêm sỉ Sirius!

Đúng vậy, cha của cậu không phải người tốt.

Có lẽ lạnh lùng, có lẽ tàn nhẫn, có lẽ đã làm không ít chuyện xấu, nhưng trong mắt Draco, cha vĩnh viễn là người luôn đặt cậu và mẹ ở vị trí quan trọng nhất.

Hoàn

74. Chương 74

Harry giống như lạc đường lang thang trong trường học, cúi đầu, cậu thực rối rắm.

Tức chết cậu rồi, sao Allen cứ bày ra biểu tình bình tĩnh như vậy chứ, xứng đáng để cậu lo được lo mất như vậy sao? Chỉ cái tên mà thôi, có cái gì phải dẫu chứ, Harry tức giận dùng sức đá bay một tảng đá to bằng nắm tay.

“Ôi!” Harry lập tức chụp lấy chân, đau muốn chết, ngay cả tảng đá cũng khi dễ cậu.

“Ô——” Cơ hồ là cùng một lúc, một âm thanh rên rỉ vang lên.

Harry vội vàng quay đầu lại, sau đó trợn mắt há hốc nhìn thấy cha đỡ đầu đang trong trạng thái cẩu, trên đỉnh đầu còn có thêm một cục u to như bánh bao.

“Ôi, con xin lỗi!” Harry vội vàng chạy tới, xem xét thương thế của Sirius.

Sirius buồn bực muốn chết, hần khôi phục hình người, ôm đầu: “Con định mưu sát cha đỡ đầu của mình sao?”

“Con không thấy chứ.” Harry nhỏ giọng giải thích, sau đó giọng càng nhỏ hơn: “Rất đau sao?”

“.....cũng không sao.” Sirius không đành lòng làm con đỡ đầu khó chịu, xoa xoa đầu, ra vẻ cũng không đau lắm: “Con ở đây một mình làm gì?”

“Tâm tình không tốt.” Harry uể oải thừa nhận, gương mặt cậu hiện tại nhăn nhó như trái khổ qua, muốn dẫu cha đỡ đầu cũng không được.

“Chú có thể hiểu!” Sirius lớn tiếng an ủi, lòng cảm phần: “Yên tâm, chú nhất định sẽ giúp con giáo huấn Snivellus.”

“A?” Harry sửng sốt, vội vàng xua tay: “Không phải, tuy rằng cũng làm con có chút buồn bực, nhưng mà, Snape giáo sư sau này không làm khó con.”

“Nó dám? !” Sirius siết nắm tay, đối với ai đó chiếm tiện nghi con đỡ đầu của mình mà vô cùng bất mãn.

“Được rồi.” Harry mê mang đáng gây tâm tình mãnh liệt của cha đỡ đầu: “À.....Sirius.....”

Sirius lập tức làm ra bộ dáng chăm chú lắng nghe.

“Nếu chú quan hệ rất tốt với một người luôn che giấu rất nhiều chuyện, hơn nữa còn nhất định không chịu nói cho chú biết, chú sẽ làm sao?” Harry hỏi.

“Vây rất buồn bực!” Sirius nói.

Harry nghe vậy càng thêm mê mang.

Sirius thấy vậy lập tức bày ra tư thái trưởng bối, rất hiếm khi Harry xin ý kiến hẳn: “Có thể dừng quản tới việc đó, hoặc là trực tiếp thẳng thắn với đối phương?” Cậu cha đỡ đầu vừa nói vừa nhe ra hàm răng nanh.

“.....” Harry đột nhiên nghĩ, nếu người trước mắt là chú Remus thì tốt rồi.

“Hoặc là trộm điều ra, đem một phần tổ tiên đối phương làm rõ hết!” Sirius bổ sung lựa chọn thứ 3.

Ngay cả tên cũng không biết, làm sao tìm được một phần tổ tiên cơ chứ? Harry bĩu môi.

“Thế nào?”

“Ừm, cảm ơn.” Harry bất đắc dĩ trả lời, sau đó nói sang chuyện khác: “Sao chú lại ở đây?”

“Có chút việc.” Sirius mơ hồ nói, nhớ lại lúc bị đuổi đi hẳn cũng buồn bực: “Đi thôi, tới quán ba cây chổi uống một li.”

“Uống rượu?” Bé ngoan Harry còn chưa thành niên tỏ vẻ kinh dị.

“Ngẫu nhiên uống một hai ly cũng không sao.” Sirius rủ rê.

“Nhưng thân phận của chú....” Harry tiếp tục nghi ngờ.

“Ai lại đi bắt một con chó biết uống rượu?” Sirius cười hắc hắc: “Giới pháp thuật còn có chó biết khiêu vũ kìa!”

“.....”

Vì thế, sau khi uống rượu giải sầu với cha đỡ đầu tới tận nửa đêm mới về, Harry mơ mơ màng màng quên mất mật khẩu tựa vào cửa ký túc xá Gryffindor ngủ một đêm, còn Sirius tuy nhớ rõ mật khẩu nhưng người nào đó không mở cửa cho hẳn vì thế hẳn nằm ngủ ngoài cửa phòng sinh hoạt chung Slytherin một đêm, lúc là cậu, yêu cầu chỗ nghỉ ngơi của hẳn cũng không cao.

.....

“Sao bồ có thể uống rượu? !” Sáng sớm ngày cuối tuần, Harry bị rỗng, người rỗng chính là Hermione Granger, cũng chỉ có Hermione mới sáng sớm 7 giờ đã muốn chạy tới thư viện trường đọc sách.

Không thể không nói, lúc cô gái từ ký túc xá ra phát hiện Harry cả người nồng nặc mùi rượu thì tức giận tới cỡ nào, cố cố sức kéo thiếu niên vào phòng sinh hoạt chung, bỏ thêm vài thần chú tĩnh âm, sau đó hít thật sâu bắt đầu rít gào.

Harry giật bắn người tỉnh lại, tiếp đó nhu nhu đầu, đầu rất đau: “Hermione?” Cậu có chút mờ mịt, bắt quá 3 giây sau, cậu nhớ lại hôm qua đã xảy ra cái gì.

“Sao lại thế này!” Hermione chống nạnh, hung hăng chất vấn, cô là bằng hữu, không phải bảo mẫu!

Harry nhìn Hermione, tựa như nhìn thấy một chiến hữu lâu ngày không gặp, đây là người duy nhất biết tình cảnh của cậu: “Hermione....” Cậu gọi khẽ.

“Đang nghe.” Hermione bày ra biểu tình bề ngoài giải thích cho rõ ràng.

“Anh ấy cự tuyệt nói tên cho mình biết.” Harry dứt khoát nói: “Chúng mình cãi một trận, sau đó.....” Âm thanh Harry ngừng đột ngột, không biết nếu nói là cha đỡ đầu dẫn cậu đi uống rượu có thể làm Hermione tức giận mà gửi một lá thư sấm cho chú Sirius không nữa?

Hermione cứng đờ, khóc không ra nước mắt, cô đứng ra là cứ làm như không hề phát hiện gì hết mà trực tiếp chạy tới thư viện trường, sao cô thấy mình giống gà mẹ như vậy chứ.

“Mình cảm thấy anh ấy không nói lý lẽ.” Harry lên án.

So với người mình người thì đúng là không nói lý, Hermione trầm nghĩ, hai người cãi nhau? Ai, ngày mai tính tình giáo sư nhất định rất tệ.

“Hermione, mình phải làm cái gì bây giờ?” Harry xin giúp đỡ.

Mình không phải cố vấn tình yêu của bồ, Hermione trầm nói trong lòng.

“Hermione?” Harry truy hỏi.

Mình đúng là một người xui xẻo, Hermione bổ sung thêm một câu trong lòng, cuối cùng mở miệng: “Có lẽ anh ta có lý do.” Tỷ như không muốn hù chết bồ?

“Mình nghĩ không thông.” Harry lắc đầu.

Hermione không muốn chê bai khả năng quan sát cùng chỉ số thông minh của bạn tốt, vì thế cô giữ im lặng.

“Bồ biết không? Anh ấy cứ ngồi im trên ghế, mặt không chút thay đổi, bất luận mình lớn tiếng thế nào, anh ấy cũng không sứt mẻ gì hết, thậm chí ngay cả bịa ra một lý do anh ấy cũng lười nói với mình.” Tia bi thương xuất hiện trên mặt Harry: “Mình không hiểu anh ấy lo lắng cái gì, chỉ là một cái tên thôi, nói cho mình biết thì có mất gì đâu?”

Hermione đột nhiên nheo mắt lại, biểu tình trở nên nghiêm túc: “Anh ta có nói lúc nào sẽ nói cho bồ biết không?”

“Không, không có.” Harry thở dài: “Thái độ của anh ấy cứ như vĩnh viễn cũng không muốn nói cho mình biết.”

“Bồ cảm thấy.....hai người như vậy còn có thể ở cùng nhau không?” Hermione do dự hỏi.

“Đương nhiên có thể!” Âm thanh Harry lập tức nhấn cao: “Mình rất tức giận, đúng vậy, nhưng.... đây nhất định không phải lý do tụi mình tách ra. Anh ấy thích mình, đúng, nhất định như vậy, chỉ là, ai biết rốt cuộc anh ấy nghĩ cái gì a!”

Harry ảo não ôm đầu.

“Bồ nên về ký túc xá nghỉ ngơi một chút đi.” Hermione vỗ vỗ vai bạn tốt.

“Đau đầu muốn chết.” Bị Hermione nhắc nhở Harry mới phát giác, đầu ngày càng đau.

Hermione nhìn theo bóng dáng thiếu niên đang phiến não, biểu tình cô gái theo suy nghĩ mà ngày càng trở nên sâu sắc. Hai người này cứ như đang chơi một trò chơi, nếu vạch trần ra không thể tránh được xấu hổ cùng quẫn bách, Snape giáo sư không muốn đương nhiên có lý do của mình, nhưng không chỉ như vậy, giáo sư cho cô có cảm giác như đang sợ hãi sự thật, hoặc chính xác là sợ mất đi?

Hermione cũng không rõ một nam nhân lạnh lùng cay nghiệt như vậy có thể có cảm giác đó không, nếu là thật thì Hermione không khỏi muốn cười nhạo một phen, quả thật, Harry không thích Snape, nhưng nếu Harry biết ra chân tướng, Hermione rất tin tưởng bằng hữu sẽ không vì vậy mà buông tay, Harry so với bất cứ ai càng thiếu thốn tình cảm hơn, cũng vì vậy, so với bất luận kẻ nào cậu lại càng quý trọng điều đó hơn.

Tình yêu của Harry, không phải thứ gì đó nông cạn.

.....

Draco đơn phương chiến tranh lạnh với Sirius, cậu hờ hững với nam nhân này, không hề để ý tới hành động đùa giỡn tí tưng của nam nhân, người này có thể xem như không hề phát sinh ra chuyện gì nhưng da mặt cậu không dày như vậy, cậu làm không được! Sau đó, từ sáng tới tối nam nhân cũng co rụt vào trong góc mà hờn dỗi nhưng không rời đi.

Làm một người bảo vệ, miễn cưỡng cũng đủ tư cách, Draco rầu rĩ thừa nhận người cậu đàn này cũng còn một ưu điểm, bất quá trong lòng vẫn cứ bị thứ gì đó nghẹn lại, cậu gửi một lá thư cho mẹ, cách một ngày cậu thu được hồi âm, nội dung như thế này:

Draco thân yêu:

Nhận được thư của con làm mẹ rất ngạc nhiên, mẹ có dự cảm quan hệ của con và Sirius khó tránh khỏi khúc knhẩu vì suy nghĩ và tín ngưỡng hoàn toàn bất đồng, nhưng mà, mẹ không ngờ cậu ta lại nhắc tới Regulus với con, đại khái cũng giống như lời cậu ta nói, con làm cậu ta nhớ tới quá khứ.

Con trai, con nói Sirius lúc nhắc tới người nhà rất lạnh lùng, nói tới Regulus thì thờ ơ, thẳng thắn mà nói, nếu thực sự như vậy cậu ta sẽ không tới giúp mẹ, trên thực tế, lúc còn bé, người cậu ta yêu thương nhất là em trai mình, đừng thấy cậu ta tùy tiện như vậy, nhưng chỉ cần Regulus ho khan hay cảm mạo cậu ta liền khấn trương kinh khủng, càng miễn bằg cả ngày cứ như gà mẹ che chở em trai, bởi vì Regulus so với chúng ta là người tính tình ôn hòa nhất, cũng dễ bị người khác khi dễ nhất.

Sirius từ nhỏ đã có chủ kiến cùng tư tưởng của mình, không phải dễ dàng bị gia tộc Black điều khiển, lúc nón phân loại đưa cậu ta vào Gryffindor mẹ nhớ rõ ngày đó vẻ mặt cậu ta vừa mờ mịt nhưng lại vừa hưng phấn, mẹ cũng nhớ rõ lúc cậu ta vò đầu hỏi mẹ, mẹ cậu ta có thể sẽ rất tức giận không, chính là, sau khi mẹ cậu ta gửi một lá thư sấm tới vào hôm sau, cậu ta cũng không nhắc tới vấn đề này nữa.

Sau đó một năm, Regulus tiến vào Slytherin, mẹ nghĩ đây chính là chuyện đả kích Sirius nhất, đối với cậu ta việc đó có thể xem là phản bội, vì thế cậu ta bắt đầu lạnh nhạt với Regulus, tới lúc Regulus bắt đầu luôn miệng nói về vấn đề huyết thống gia tộc thì cậu ta hoàn toàn phớt thờ, thậm chí không hề đề cập tới tên gọi này nữa.

Sirius quá thất vọng, cậu ta tiến vào Gryffindor cũng vì muốn nói cho Regulus, bọn họ có thể đứng dưới ánh mặt trời.

Chỉ là Sirius không biết, Regulus lựa chọn Slytherin chính là nói với cậu ta, em ấy có thể để cậu ta có được tự do.

Cặp anh em này một người cởi mở, một người hướng nội, lại đồng dạng không biết cách biểu đạt suy nghĩ của mình, bởi vì không có ai dạy cho bọn họ.

Về phần chuyện cha con, mẹ không thể không nói, Sirius vẫn rất chán ghét ông ấy, lúc ở trường cũng vậy, chuyện này mẹ bất lực, nhưng con phải nhớ kỹ, Sirius sẽ đem hết toàn lực để bảo vệ cháu ngoại trai của mình, cho dù đứa cháu này là một Malfoy.

Ký tên là một đóa hoa thủy tiên, mẹ cậu thường dùng phương thức ký tên này.

Draco liếc này hướng đại cẩu không hề nhúc nhích, nghiêng người nằm trên giường, rầu rĩ nhìn bức tường sơn trắng, một cảm xúc tiêu cực dâng lên trong lòng, không phải tức giận, mà là khó chịu, một lát sau, Draco nhắm mắt lại nhưng không tài nào ngủ được, bất đắc dĩ, cậu mở mắt ra, từ khi nào cậu cũng trở thành một người không giữ miệng được, cậu cắn cắn môi: “Anh cũng biết đi, sau khi cha bị bỏ tù, Chúa tế Hắc ám muốn đóng dấu hiệu cho tôi.” Cậu đột ngột nói.

Đại cẩu màu đen lập tức đứng dậy, lỗ tai cũng vểnh thẳng lên, hừ một tiếng tỏ vẻ đang nghe.

“Nếu tôi không tiếp nhận, mẹ con tôi nhất định phải chết.” Draco vẫn nhìn bức tường, giọng điệu có chút run rẩy, cậu nhớ tới sự hi sinh của mẹ.

Sirius hóa thành hình người: “Mọi chuyện đã qua rồi.” Giọng hần rất nhẹ.

“Vì thế cho dù không muốn, tôi cũng phải gật đầu.” Draco bức chính mình nói tiếp, cậu thực sự chán ghét phải phơi bày nội tâm của mình, lần này vì Sirius đã giúp cậu nhiều như vậy nên cố gắng làm: “.....như vậy còn em trai anh thì sao?”

Sirius giật mình.

“Tôi nghĩ, cậu ta so với anh lại càng lo xa hơn.” Draco không quay đầu lại, cậu chưa xốt nói: “Có vài thứ, so với đứng dưới ánh mặt trời còn quan trọng hơn.”

75. Chương 75: Kẻ Thứ Ba Xuất Hiện

Harry giống như bị chứng rối loạn ám thị, chỉ cần ở trong phòng ngủ, cách 3 phút lại lật quyển nhật ký, lật xem xong lại khó chịu nằm vật ra giường, cho dù không có lời giải hòa cũng nên có một lời giải thích đi, tốt xấu gì cũng tỏ ra quan tâm vấn đề này một chút chứ, cứ trống lốc như vậy là sao.

Harry rầu rĩ không vui nhìn chiếc chìa khóa căn nhà ở đường Bàn Xoay nằm trong ngăn kéo, lần nào cũng là cậu chủ động làm hòa, lần này không đi, trừ phi Allen chủ động liên hệ, ít ra..... trong vòng một tuần, Harry thật muốn gõ đầu mình, mới chiến tranh lạnh được một chút đã muốn thỏa hiệp, cậu thực vô dụng! Không được! Một tháng! Nếu Allen không quan tâm cậu, cậu liền không để ý tới anh suốt một tháng!

Nghĩ như vậy nhưng tâm trạng Harry cũng không tốt lên được chút nào, cậu vẫn mang bộ dáng mê mang như trước.

Harry giận dữ nên một lần lên lớp độc được không thềm sử dụng sách của bạn trai, việc này làm lộ ra nguyên hình dốt đặc cán mai đốt cháy nỗi quặng của mình, bất quá, Slughorn chỉ coi đó là một chút thất thường, an ủi cậu không cần để ý.

Hermione có chút hứng thú với quyển sách kia, bút ký của Snape giáo sư, có thể gặp nhưng không thể cầu a, bất quá quả thực rất muốn, nhưng Hermione cố gắng bảo trì khoảng cách với bằng hữu, cô gái cố tự nhủ với mình, không cần xen vào chuyện không quan hệ tới mình, cô sợ mình lạnh mồm lạnh miệng vô tình nói ra.

Hermione không ngờ hành động của cô làm Ron sinh ra không ít suy nghĩ.

“Bồ cãi nhau với Harry à?” Sau khóa độc được, Ron nín lấy cô gái.

“Không có.” Hermione lắc đầu.

“Thực không có?” Ron nhìn thẳng cô gái, hỏi lại.

“Thực không có.” Hermione thản nhiên nói.

“Từ lúc ở bệnh xá về bồ cứ lơ cậu ta.” Ron quan tâm nói.

Hermione ngừng lại động tác trên tay, nhướng mi, hai tay khoanh trước ngực, thờ ơ nói: “Gần đây học tập rất bận rộn, mình cũng không phải bảo mẫu của cậu ấy, đâu cần lúc nào cũng kè kè đi theo bên cạnh?”

Ron cuống quýt xua tay: “Không không, mình không có ý này....” Ánh mắt cậu có chút mập mờ.

Hermione nghi hoặc, hừ mũi.

Thiếu niên tóc đỏ vò đầu, lộ ra thần thái rối rắm: “.....Ginny nói bồ không đi tụ hội với Harry.”

“Sao?” Hermione nhất thời không phản ứng được.

“Chính là lần Slughorn giáo sư mời.” Ron tựa hồ bị nghẹn thật lâu, cố gắng nói ra miệng: “Mọi người đều nghĩ hai bồ sẽ đi cùng nhau.”

“A?” Hermione lại càng nghi hoặc, đây là ý gì.

Khẩu khí Ron trở nên có chút uể oải: “Rõ ràng tụi mình là thiết tam giác, nhưng từ học kỳ này, hai người cứ tụm lại một chỗ, lúc Harry trúng tình được cũng do bồ chăm sóc, dù sao mình cũng có chút khó chịu, chính là Ginny nói hai người đang hẹn hò nên mình cũng không muốn xen vào.....”

“Chờ đã, ngừng lại!” Hermione vội vàng phát tay: “Tụi mình không có hẹn hò!” Điểm này phải nói rõ.

Biểu tình Ron lại càng uể oải: “Nếu hai người không kết giao sao cứ tránh mặt mình!” Ron thực ủy khuất, vốn nghĩ là giúp người khác hoàn thành ước vọng, chính mình bị bỏ qua một bên còn chưa tính, nhưng sự thật lại hoàn toàn không giống như cậu nghĩ.

“.....bồ nghĩ nhiều quá.” Hermione thở dài trong lòng: “Chỉ là bàn luận về chuyện học tập, bồ vốn không có hứng thú.”

Ron phồng mồm, nhún vai: “Harry từ lúc nào say mê học tập như vậy.....” Cậu oán giận.

Lần này Hermione không trả lời.

“Quên đi.” Ron quyết định buông tha chuyện này, sư tử thần kinh thô nghĩ nghĩ cái gì đó liền nhếch môi cười: “Mình nói chuyện này cho Ginny.”

“Nói cho Ginny?” Hermione kinh ngạc chớp mắt: “Làm ơn đi Ron, chuyện này có gì tốt mà nói ra.”

Gương mặt đầy tàn nhang của Ron sắp tới gần, chớp chớp mắt nhìn Hermione: “Chuyện này bồ không biết, Ginny thích Harry, nếu không phải hiểu lầm hai người, con bé.....”

Hermione há to miệng: “Không phải con bé quen Dean.....”

“Nó chia tay với Dean từ sớm rồi.” Ron bật hơi: “Thật ra thì nó luôn thích Harry, Fred với George luôn cổ vũ con bé truy đuổi, mình cũng nghĩ vậy. Chỉ cần tình địch của con bé không phải bồ, mình tin chắc 100% nó thành công!”

Nói xong, Ron dào dạt sức sống hưng phấn đi, tựa như Harry nhất định sẽ trở thành em rể mình.

“Này.....” Hermione vô lực gọi nhưng không thể giữ chân Ron. Cô phải nói sao bây giờ, Ginny quả thực rất tốt, đáng tiếc Ginny không hề có điểm nào phù hợp với tiêu chuẩn của Harry.

Càng nghiêm trọng hơn chính là, tình địch thật sự của Ginny vô cùng khủng bố!

.....

Sau giờ cơm trưa.

“Harry, chuyện huấn luyện kỳ Quidditch sắp tới, tụi mình cần lập kế hoạch một chút.” Ginny lấy được tin tức từ chỗ anh trai xong lập tức áp dụng hành động, cô bé chủ động tìm cơ rủ rê Harry.

“Sao?” Harry lừ đừ ngẩng đầu, nghe xong có chút áy náy, cậu là đội trưởng nhưng cái gì cũng làm phiền Ginny: “Được, chúng ta có thể..... tan học làm kế hoạch.”

Trên mặt Ginny lập tức tràn ngập ánh mặt trời: “Tốt, tới thư viện nha, sẵn làm bài tập luôn.”

“Không thành vấn đề.” Harry hiền lành trả lời, không hề có chút nghi ngờ.

Hermione ngồi bên cạnh nghe mà nội thương, Harry quá trì độn về mặt này, ánh mắt Ginny giống như muốn nuốt sống cậu ta vậy! Được rồi, có lẽ không nghiêm trọng tới vậy, bắt quá Harry quả thực quá mơ hồ.

Hermione bực bội chống cằm, nghiêng đầu liền nhìn thấy gương mặt tươi cười đắc ý của Ron.

Một cặp anh em ngu ngốc!

Hermione dở khóc dở cười, cô nên làm gì bây giờ? Rõ ràng đã quyết định không lo chuyện bao đồng, nhưng chuyện rắc rối cứ đổ xuống trước mắt!

Trong mắt Harry, Ginny chỉ là một đứa em nhỏ, cậu thực yêu thích Ginny, hướng chỉ gần đây cậu quả thực rất buồn phiền, có nhiều việc dời đi sự chú ý không thể nghi ngờ là rất tuyệt.

Lập kế hoạch cùng làm bài tập xong, Harry dắt nhóm cầu thủ tập trung ra sân thể dục tập luyện, cậu kiên nhẫn sửa đúng tư thế cho từng cầu thủ, thậm chí còn dạy Ginny hai động tác độ khó cao.

Tài năng bay lượn trên bầu trời của Harry có thiên phú đặc biệt, rất nhiều động tác chỉ cần liếc mắt một lần có thể làm được.

“Anh giỏi quá.” Ginny tán thưởng từ đáy lòng, sắc mặt vì vận động mà ửng đỏ.

Harry ngượng ngùng mỉm cười, nâng chổi bay tới chỗ cao, cậu thật sự vô dụng, ngay cả bay lượn cũng nhớ tới Allen, thiếu niên kia không rành môn này gắt gao ôm chặt lấy thắt lưng cậu, nếu có thể bắt cóc Allen lên không trung lần nữa, nhất định phải trêu chọc anh một phen.

Ngửa đầu nhìn lên bầu trời cao tít, Harry hít sâu một hơi.

“Harry?” Âm thanh Ginny vọng tới.

Harry quay đầu mỉm cười: “Luyện tập thêm một lần nữa?”

Ginny gật mạnh đầu.

Nhất định phải thắng tất cả các trận đấu, nếu không thực có lỗi với mọi người, Harry nghĩ như vậy.

.....

Hermione thực lo lắng, cô cân nhắc xem nên làm thế nào để nói với Ginny, làm bằng hữu của cô bé, cô nên nói chỉ Ginny biết Harry đã có người yêu, chứ không phải nhìn Ginny lao vào hố sâu.

Chính là cô không biết mở miệng thế nào, nhất là Ginny còn tìm cô làm cố vấn.

“Quần áo hôm nay của em thế nào?” Cô gái tóc đỏ mỉm cười thật tươi.

“.....ừm.” Ngỡ khí Hermione thực miễn cưỡng.

“Em còn đem theo bánh rán mẹ làm.” Ginny giơ lên cho Hermione xem: “Em nghĩ Harry nhất định rất thích.”

“.....ừ.” Hermione khô khan trả lời, Harry không phải thích ăn bánh rán, nhưng cậu ấy thích hương vị gia đình.

“Em đi đây!” Ginny vui sướng chạy ra ngoài.

Hermione nhìn bóng dáng cô bé mà thở dài, bởi vì trận đấu sắp tới nên hai người mấy ngày nay luôn cùng nhau làm bài tập sau đó đi luyện tập Quidditch, đương nhiên, những việc đó đều do Ginny cố ý sắp đặt.

Có lẽ cô nên đổi góc độ, nhắc nhở Harry một chút, Hermione bắt đầu dĩ dời mục tiêu.

“Cái gì?” Harry đang trong trạng thái mệt mỏi vì kiệt sức chỉ muốn lao về phòng ngủ nghỉ ngơi, lại bị bạn tốt cản lại.

“Về Ginny.....” Hermione cẩn thận mở miệng.

“Con bé biểu hiện rất tốt, yên tâm, chúng ta nhất định sẽ thắng.” Harry đảm bảo.

“Không phải.....” Hermione tìm từ: “Bồ không biết là cô bé..... hình như thích bồ?”

Harry giật mình, lập tức lắc đầu: “Không thể nào.”

Hermione choáng váng, mấy ngày nay hành động của Ginny trong mắt Harry tính là cái gì a.

Thiếu niên tóc rối tùy ý phất tay: “Bồ đâu phải không biết mình có người yêu rồi.” Harry nói xong liền bước qua.

Hermione đỏ trán, Harry rõ là một tên ngu xuẩn!

Cuối tuần này, Harry ôm quyển nhật ký ngủ, trong lòng không ngừng nén giận lại nhin không được mà nhớ nhung, cuối cùng còn cố ép mình không được liên lạc, nhưng trong mộng lại mơ thấy người yêu.

.....

Tâm tình Snape thực không tốt.

Cà phê đã không đủ để bình phục tâm tình của y.

Y phá lệ lật quyển nhật ký, y nghĩ với tính tình của Harry nhất định sẽ thiếu kiên nhẫn mà cúi đầu trước, nhưng Harry lại im lặng. Vì sao phải chấp nhất như vậy? Trong lòng tuy là cười lạnh, kỳ thật vẫn hiểu

được, chuyện này người sai trước là mình, chính là cho dù mình không đúng cũng nhất định không chịu thỏa hiệp.

Vì thế chuyện này trở thành chiến tranh lạnh, là một Slytherin, Snape rất tin tưởng khả năng kiên nhẫn của mình.

Bất quá.....

Snape nhíu mi, từ trên dãy bàn giáo sư nhìn xuống dãy bàn Gryffindor náo động, nha đầu Weasley sao cứ quần lấy Harry? Rõ ràng, một lần, hai lần có thể xem là trùng hợp, nhưng ba bốn lần nhất định là cố ý, rõ ràng có vấn đề.

“Ha ha.....” Dumbledore quay đầu cười với Snape: “Nhân duyên của Harry tốt thật.”

Snape lập tức thu lại tầm mắt, hung hăng trừng Dumbledore.

“Nhưng mà, Harry cũng quá mơ hồ đi.” Dumbledore chậm rãi nói, cười cười.

Snape bực bội cúi đầu, mặc kệ, không liên quan tới y.

Y là người trưởng thành, một Slytherin lý trí, không phải con nít, sao có thể vì cái chuyện ngu ngốc đột ngột nhảy ra kẻ thứ ba mà nảy sinh cảm xúc chứ! Snape tự nói với mình.

Nói là nói vậy, nhưng mà khi Snape “ngẫu nhiên” đi ngang qua tháp thiên văn thì mặt y đen như đáy nồi, xa xa, Harry đang thỏa thuê bay lượng, một bóng dáng đỏ rực chường mắt như bóng với hình bám theo bên cạnh.

Thân ảnh đen như mực đứng im lặng thật lâu, đột nhiên áo chùng tung bay, nam nhân xoay người bước nhanh đi.

Trên đường từ tháp thiên văn về hầm, hàn khí tử vong từ cơ thể nam nhân phát ra làm sinh vật lớn nhỏ đều bị tổn thương tâm lý nặng nề.

Ghen, thực là cảm xúc ấu trĩ, Slytherin tuyệt đối không thừa nhận bọn họ ghen, bất quá nếu đổi cách nói thì có thể nói như vậy, chiếm dụng của Slytherin vô cùng mãnh liệt, bất luận tuổi tác, Slytherin nào cũng vậy.

Hoàn

76. Chương 76: Khúc Mắc Của Sirius

Tình thế chuyển biến ngày càng rõ ràng, nhất là sau khi Gryffindor thắng cả hai trận đấu, lúc ăn cơm, nhóm sư tử hào hứng chúc mừng, cô gái tóc đỏ lại lôi kéo cánh tay Harry reo hò, tầm thủ của bọn họ là cầu thủ xuất sắc nhất!

Bảo thạch ghi điểm của Gryffindor đã tăng không ít, tất cả mọi người đều cao hứng, Hermione cũng không ngoại lệ, bất quá cô nàng vui vẻ nhưng trong lòng vẫn có một chút run sợ, bởi vì Snape giáo sư, nam nhân kia sắc mặt vẫn khó coi như trước nhưng rất kỳ quái, y không trừ điểm nhiều như trước, không chỉ như vậy, ngược lại còn thu liễm rất nhiều.

“Có lẽ hiệu trưởng Dumbledore đã nói gì đó.” Lúc Hermione hỏi thử Harry, cậu trả lời như vậy.

Hermione không nghĩ cụ Dumbledore có thể ngăn cản người nào đó trừ điểm.

“Chuyện này có gì kỳ quái đâu, không có Harry quần quít bên cạnh lão dơi vui muốn chết.” Ron vỗ vỗ vai bạn tốt, lớn tiếng nói: “Chẳng lẽ bồ thích bị trừ điểm?”

Hermione lại càng lo lắng hơn, mọi người chỉ biết được một khía cạnh, cô gái lại biết tất cả.

Ai, quên đi, người trong cuộc không vội, cô chỉ là người xem thì lo lắng gì cơ chứ.

Hermione miễn cưỡng ôm sách đi về hướng thư viện, quả nhiên chỉ có sách là bằng hữu trung thành nhất của cô.

“Này, Granger.” Âm thanh lạnh lùng vang lên, làm Hermione ngừng cước bộ.

Cô gái quay đầu, là Malfoy.

Hermione nhú mi, úc, suýt chút nữa cô đã quên, còn có một người đồng mệnh với mình, thẳng sống lưng, cô gái học theo giọng điệu quý tộc nói: “Có việc?”

Draco bị nghẹn một chút, sau đó không kiên nhẫn nói: “Tụi mày rốt cuộc đang làm trò gì?”

“Tao không hiểu ý của mày.” Hermione kỳ thật cũng hiểu đại khái, chỉ là làm bộ như không biết.

Mày Draco nhú lại, giễu cợt: “Con Weasley kia?”

Khóe miệng Hermione run rẩy: “Xem ra tao không thể trông mong mày có chút lễ phép.”

“.....tao không tới để nói chuyện với mày về cái vấn đề lễ phép xã giao.” Hai tay Draco đan trước ngực, cay nghiệt nói: “Đầu sọc muốn làm gì? Hoàn lương?”

Hermione bị nghẹn, hi vọng Malfoy có thể nói ra lời dễ nghe đúng là chuyện xa vời.

“Thật là xứng đôi, một con bé đầy tàn nhang không biết xấu hổ với một.....” Draco lạnh nhạt nói.

“Câm miệng!” Hermione tức giận đánh gãy lời quý tộc bạch kim: “Snape giáo sư không để ý, mày để ý cái gì?”

Draco nheo mắt hỏi lại: “Sao mày biết thầy không để ý?” Meilin biết, cha đỡ đầu của cậu mang theo luồng áp suất thấp tiến vào ký túc xá, đám Slytherin cấp thấp đều chịu không nổi.

Một Slytherin giỏi che dấu sẽ không biểu hiện ra yêu thích của mình, giống như Snape hiện tại, mà đồng dạng là Slytherin Draco có thể nhìn được cha đỡ đầu càng ẩn nhẫn thì cơn giận trong lòng càng dữ dội.

Hermione chớp mắt: “A?”

“Tóm lại, tốt nhất mày nên bảo Potter đình chỉ hành vi ngu xuẩn của nó lại.” Draco cứng rắn nói.

Hermione vẫn không nhúc nhích, Malfoy tới tìm cô ý là muốn nói Snape giáo sư rất để ý tới chuyện này? Đương nhiên, cũng không phải không nên để ý, nhưng chính xác biết nam nhân đó để ý vẫn có cảm giác không thể tin nổi.

Draco chán ghét lườm cô gái sau đó tao nhã quay người rời đi, không thể không nói, cậu thật sự nhiều chuyện.

“Chờ đã.” Hermione cuống quýt nói: “Harry không biết mình đang làm cái gì.”

“Cái gì?” Draco quay đầu.

“Tao nói là.....” Hermione xấu hổ cố bức mình nói rõ hơn: “Đầu óc Harry đều là vị Slytherin kia, không hề lưu ý tới hành động của Ginny.”

Lần này tới phiên Draco trợn mắt há hốc: “Nó là heo sao?”

“Hermione vò đầu: “Đại khái là vậy.”

Rất hiếm khi hai người này có chung một nhận thức về một vấn đề.

“Tao đề nghị mày nói chuyện với cậu ấy.” Hermione cẩn thận nói.

“Sao tao phải đi?” Draco không vui.

“Vậy mày nghĩ tao phải nói sao giờ?” Hermione đau đầu: “Tao nói cái gì, cậu ấy đều cho là không có khả năng.”

“Không có khả năng? Nó đã biến rất nhiều chuyện không thể thành có thể rồi, hừ, năng lực của cứu thế chủ thật thần kỳ.” Draco tức giận.

“Tao nghĩ là.....” Hermione quan sát biểu tình thiếu niên, nói tiếp: “Nếu Ginny cùng Harry có gì đó, mày phải cao hứng mới đúng, dù sao, mày cũng không hi vọng.....”

Draco trừng Hermione, người kia lập tức theo phản xạ có điều kiện mà rút cổ.

“Không phải không hi vọng, đúng hơn là chán ghét.” Draco khó chịu, nói xong lại có chút bất đắc dĩ: “.....Chuyện của y không tới phiên tao khoa tay múa chân.”

“Y” ở đây đương nhiên chỉ Severus Snape.

Hermione đột nhiên cảm thấy Malfoy cũng không đến mức chán ghét.

“Một đám Gryffindor ngu xuẩn, trừ bỏ gây phiền phức còn biết làm gì.” Trước khi đi, Draco còn thỉnh thoảng ra một câu.

Ách, vẫn rất đáng ghét, Hermione chép miệng nhìn bóng dáng người nào đó, nhin không được mà phỉ nhổ trong lòng.

Draco trở lại phòng ngủ, cậu cầu của cậu thành thật hơn trước nhiều, có lẽ cuộc nói chuyện lần trước làm nam nhân cảm động đi, Sirius cũng không còn chửi bới cha, hay người nhà nữa, bọn họ cũng không nhắc lại vấn đề này, lúc đầu Draco còn cảm thấy rất tốt nhưng sau đó, cậu liền cảm thấy không thích hợp, trừ bỏ khoảng thời gian luyện tập, Sirius rất ít khi có mặt trong phòng, phần lớn đều hóa thành cầu đi dạo lung tung, tới tận khuya lúc ngủ mới trở về.

Draco nhiều lần dùng bản đồ đạo tặc xem thử, Sirius cũng không rời khỏi trường học, chỉ là một mình đi dạo bên ngoài, dường như không muốn nói chuyện với cậu, đúng vậy, trong khoảng thời gian này bọn họ nói chuyện hiếm tới cực điểm, Draco không nhớ Sirius luôn nháo động lúc lúng túng lại trở nên kỳ quái như vậy, lúc luyện tập luôn cố tỏ ra bình thường làm Draco không thể nói được gì.

Buổi chiều không có khóa, Draco lại lấy bản đồ đạo tặc ra xem, trước tiên tìm xem người ngu ngốc kia ở đâu, hừm, ở sân bóng Quidditch, thật chăm chỉ, nhìn nhìn tới cha đỡ đầu nhà mình, ách, tháp thiên văn, Draco thở dài, con bé Weasley kia không bị rơi xuống từ không trung thật sự là kỳ tích của Meilin.

Lại tìm tới bóng dáng cậu cầu, đang lêu lổng gần rừng cấm, phạm vi 30 met xung quanh không có tên người khác, cậu đột nhiên nhớ tới Sirius từng nói qua lúc hóa thành cầu khứ giác tăng rất mạnh, có thể dò xét các sinh vật khác trong một phạm vi nhất định, Sirius đang lẩn tránh mọi người, Draco nâng cằm cân nhắc, dường như Sirius thuộc dạng người lúc gặp phải những chuyện phức tạp sẽ đi tìm một chỗ kín đáo, hơn nữa cũng không muốn trao đổi với người khác.

Chẳng lẽ Sirius vẫn muốn lẩn tránh cậu, không hi vọng cậu nhắc lại chuyện trước đó?

Nếu thật sự như vậy, Sirius so với trong tưởng tượng của cậu còn để ý tới.....Regulus hơn.

Nếu có mâu thuẫn mà thực sự để ý, nhất định phải đi xác minh, chính là Sirius vẫn còn trong trường học, chưa từng rời đi. Đây không phải vì cậu, Draco tự tin tình hình trước mắt không hề có nguy cơ gì nguy hiểm tới tính mạng để Sirius phải lo lắng không rời đi.

Như vậy.....vì cái gì?

Là một Slytherin giỏi suy luận, có gì đó đang rục rịch trong đầu Draco, cậu dường như có thể hiểu được.

Hơn bốn giờ, bên ngoài đột nhiên bắt đầu đổ mưa, hạt mưa nặng nề rơi xuống mặt đất phát ra tiếng vang, Draco tùy ý quét mắt về phía bản đồ đạo tặc, những người trong sân bóng Quidditch vội vã rời khỏi, người trên tháp thiên văn đã sớm không thấy tên, còn gần rừng cấm, cái tên Sirius Black vẫn không nhúc nhích.

Ánh mắt Draco dừng lại ngay cái tên kia, thật lâu thật lâu, người đó vẫn như cũ không hề có xu hướng di động.

“Ngu ngốc.....” Draco cuối cùng vẫn đứng lên, lấy cây dù trong tủ quần áo.

Mưa rất lớn, bên ngoài không còn học trò nào, Draco tự giấu lác đầu, vẫn miễn cưỡng bung dù bước ra ngoài.

Gần tới lễ Giáng Sinh thời tiết có chút rét lạnh, gió lạnh đánh vào cổ Draco, cậu dừng một chút, không hề co rút tiếp tục bước tới trước.

Nhiệt độ gần rừng cấm còn thấp hơn trong lâu đài mấy độ, Draco lười nhìn bản đồ đạo tặc, cậu đi thẳng tới một phương hướng, trời mưa cũng có chỗ tốt, ngay cả chó săn xuất sắc nhất cũng không ngửi được mùi vị đã bị nước mưa che lấp.

Sirius nằm dưới một gốc cây, tán cây không đủ che chắn gió mưa nhưng hắn không hề để ý, hắn không muốn quay về, trên người sớm đã ướt đẫm, lạnh ngắt, nhưng hắn vẫn không muốn động, cũng lười động.

“Không biết bà Pomfrey có thể trị bệnh cho chó không?” Một tán dù xuất hiện phía trên đỉnh đầu đại cầu, đồng bộ là âm thanh nhàn nhạt của thiếu niên.

Sirius biết mình nên nhảy dựng lên, tùy tiện làm ra vẻ hắn đang tắm mưa, nhưng đại khái vì lạnh mà đầu óc có chút trì độn, hắn chỉ ngẩng đầu chó lên, không hơn.

“Còn chưa tỉnh?” Thiếu niên bạch kim miễn cưỡng cười cười nhìn sủng vật đang ngây ngẩn, suy nghĩ một chút, khép dù lại, ngẩng đầu nhìn trời, tùy ý để những hạt mưa đánh lên người, lần thứ hai tầm mắt dời về phía người cậu, giọng điệu vẫn bình thản như trước: “Còn muốn trốn tránh sao, Sirius?”

Sirius cả kinh, hắn lập tức bật dậy, Draco làm bộ như không phát hiện, ngược lại ngồi xuống bên cạnh Sirius: “Về Regulus, anh sợ tôi nói tới chuyện này vậy sao?”

Đại cầu nghiêng đầu nhìn về phía thiếu niên vô cùng bình tĩnh, ngay sau đó hắn biến về hình dáng nam nhân, dựa lưng vào gốc cây, không nói gì, chỉ cúi đầu nhìn vũng nước dưới chân, giọt mưa không ngừng rơi xuống làm mặt nước lăn tăn, hắn không thấy rõ mặt mình.

“Cha mẹ hay em trai của anh, bọn họ đã làm sai vì vậy đã chết hết, anh luôn nghĩ như vậy sao.” Draco cố gắng ép mình mở miệng: “Hay đúng hơn, anh đã cố ép mình nghĩ anh và bọn họ không hề liên quan, như vậy anh không cần phải phụ trách hay khổ sở, như vậy anh có thể sống thoải mái?”

Cơ thể nam nhân nháy mắt cứng đờ, cơ mặt cũng căng cứng.

Draco liếc mắt nhìn Sirius một chút, kiên nhẫn chờ đối phương nói chuyện.

“.....tôi không chú ý tới việc bọn họ thích hay không, từ nhỏ đã vậy.” Rốt cuộc, Sirius cũng mở miệng, âm thanh có chút khàn khàn: “Cha hay mẹ, cho tới giờ vẫn luôn chán ghét tôi, nhưng Regulus, đứa em trai duy nhất đứng bên cạnh cuối cùng cũng rời bỏ tôi, em có thể hiểu được không? Rõ ràng là một gia đình, nhưng tôi và bọn họ lại khác biệt đến vậy.” Quả thật, Sirius có rất nhiều bằng hữu, nhưng có nhiều thứ tình bạn không thể thay thế được.

Tựa như các bằng hữu không biết hắn phải trải qua các ngày lễ Giáng Sinh thế nào, một mình ở lại trường học, nhàm chán ngẩn nhìn trần nhà trong phòng ngủ, hay nhìn ngọn nến trong phòng sinh hoạt chung, nhìn ánh nến lập lòe đến ngẩn người, hắn tuyệt đối sẽ không thừa nhận lựa chọn của mình sai, chính xác hơn cho dù trong lòng đang bị tổn thương hắn cũng muốn mỉm cười thật to, vì thế chỉ cần bước ra khỏi cánh cửa đó hắn sẽ cố gắng làm một Sirius Black tràn đầy sức sống mỗi ngày đều thực vui vẻ.

“Anh vẫn nhớ kỹ những người nhà dù họ đối xử không tốt sao?” Draco nhẹ nhàng hỏi.

Giống như bị cái gì đó chặn ngang cổ họng, một lúc lâu, Sirius nói: “Bằng không thì sao?” Kỳ thật hắn muốn nói em thì biết cái gì, nhưng hắn đột nhiên cảm thấy Draco hiểu được rất nhiều chuyện, một người thừa kế xuất thân từ một gia tộc cổ xưa, Draco so với con đồ đầu của hắn nhạy bén hơn nhiều lắm.

“Tôi đã gặp Bella, tôi thực chán ghét bà ta.” Draco đột nhiên nói: “Cho dù bà ta là chị ruột của mẹ tôi.”

Sirius nhú mi, hắn cũng không có ấn tượng tốt với người chị họ này.

“Mẹ nói với tôi, bà ấy trước đây còn công mẹ đang bị bệnh chạy thẳng tới St Mungo.” Draco nhắm mắt lại, chậm rãi nói tiếp: “Lúc mẹ nói tới chuyện này thực buồn bã, đại khái mẹ cũng hiểu người chị gái hiền lành này đã không còn tồn tại nữa, cho dù như vậy, mẹ vẫn muốn giữ lại những đoạn trí nhớ tốt đẹp đó.”

Draco lần thứ hai mở mắt ra, cậu nhìn về phía nam nhân: “Còn anh? Ngay cả dùng khí đối mặt với người thân của mình cũng không có sao?”

Sirius ngơ ngác.

Nhà cũ Black, bức họa trên tường vĩnh viễn bị che lại, còn căn phòng của Regulus cũng bị khóa kín, Sirius ở đó, nhưng không hề chạm tới bất cứ thứ gì khơi gợi tới quá khứ, hắn theo bản năng kháng cự hết tất cả, bản năng cự tuyệt thừa nhận một nơi âm trầm tối đen đã từng cho hắn có cảm giác gia đình, cho dù đó chỉ là một đoạn thời gian ngắn ngủi.

Cơ thể Draco có chút cứng ngắc, cậu chậm rãi đứng lên, thở dài phun ra luồng hơi lạnh phiêu tán trong không khí: “Để một Slytherin bàn luận vấn đề dửng dưng, anh thực sự nên đập đầu mình vào tường.” Ngửi khí cậu có vài phần đùa cợt.

“Hắt xì!” Thiếu niên bạch kim hắt hơi, nhu nhu mũi, cậu nhắc chân đá người nào đó: “Còn muốn ngây ngốc ở đây bao lâu?” Có chút mất kiên nhẫn.

Sirius cứ như một đứa ngốc há hốc mồm, cúi đầu lắc lắc đầu, cuối cùng biến thành đại cẩu theo đuôi Draco quay về.

Hoàn

77. Chương 77: Giáo Sư Bực Bội

“Hắt xì!”

Draco oán hận nhìn nam nhân đang vò đầu cười ngây ngô đối diện, vì cái gì đều bị mắc mưa, thời gian người này dầm mưa còn lâu hơn cậu, nhưng người bị cấm lại chỉ có mình cậu là sao?

Vốn đang định về nhà cũ một chuyến Sirius đành phải hủy bỏ hành trình, nếu để Narcissa biết hắn liên lụy cháu ngoại trai bị cấm lạnh, nhất định sẽ bị chị ta lột da.

“Uống chút nước ấm không?” Trung khuyến cậu ngồi xuống bên cạnh bày ra vẻ mặt tươi cười.

“.....quả nhiên ngu ngốc sẽ không bị cấm.” Draco bực bội, ngọn lửa trong bụng cũng bị dập tắt.

“Tôi nấu thuốc trị cảm cho em được không?” Trung khuyến cậu đề nghị.

Draco ngoài cười nhưng trong không cười: “Tôi có cần viết di chúc trước không?”

Sirius ghen, Meilin, nhiều năm như vậy nhưng môn độc được của hắn luôn kém cỏi nhưng cũng không tệ đến vậy đi, quên đi, đã mười mấy năm không đụng tới nồi quặng, tốt nhất không cần đem cháu ngoại trai ra làm vật thí nghiệm.

“Tôi tới hầm lấy là được rồi đi.” Sirius lầm bầm.

“Ai.....” Không đợi Draco kịp cản, đại cẩu đã biến mất ở cửa ra vào.

Cố sức vói lấy bản đồ đạo tặc, Draco nhìn lên liền muốn hôn mê, cha đỡ đầu vẫn còn đang ở hầm.

Hơn nữa gần đây áp lực của cha đỡ đầu khá gay gắt, cả người như một quả bom không biết lúc nào sẽ phát nổ, chớp mắt vài cái, Draco nằm xuống giường, quên đi, cứ để Sirius làm vật thể thân cho cha đỡ đầu phát tiết một chút, Draco vô lương nghĩ.

Draco vùi mình vào chăn, mơ mơ màng màng ngủ gà ngủ gật, không muốn tới đại sảnh ăn cơm.

Không biết qua bao lâu, âm thanh hùng hùng hổ hổ của nam nhân truyền tới tai cậu.

“Snivellus! Khốn khiếp! Thối tha không biết xấu hổ.....”

Draco trợn mắt lên nhìn thấy kiểu tóc mới của Sirius, cậu nhin không được cười khúc khích, cha đỡ đầu cũng quá độc ác đi, nửa cái đầu trọc lóc.

Sirius xấu hổ che đầu mình, biết che không được đành buông tay: “Xin có chút được thôi, nó lại cứ như uống phải một tá hỏa được, lần này là nó động thủ trước!” Nói xong, nam nhân nghiêng răng, cứ như đánh nhau thì hẳn phải là người ra tay trước không bằng.

Draco càng nhìn càng buồn cười.

“Này, độc được, còn có bữa tối.” Sirius đặt bữa tối lên tủ đầu giường.

Cái gọi là bữa tối này chỉ là một tô cháo đậu xanh, Draco nhướn mi, người ngu ngốc này cũng biết người bệnh không nên ăn thức ăn dầu mỡ?

“Tôi tới phòng bếp tìm gia tinh làm.” Sirius thấy ánh mắt cháu ngoại trai liền giải thích: “Hay em thích ăn cái khác?”

“Này là được rồi.” Draco tiếp nhận bình độc được, hỏi: “Giáo sư biết tôi bị bệnh?”

Nhắc tới viện trưởng Slytherin, sắc mặt Sirius lập tức trở nên khó coi: “Nó thà đập vỡ hết độc được cũng không chịu cho tôi, tính tình thực ghê tởm.....”

“Lúc đi tôi còn cố tình đánh vỡ nồi độc được nó đang nấu.” Sirius cười hắc hắc.

Draco đỡ trán, người cậu này đã đánh mất nhân cách hay nên nói là quá ngây thơ đây?

“Úc, đúng rồi, em phải nghĩ cách cho tôi.” Sirius chỉ chỉ nửa cái đầu bóng loáng của mình.

“Nói sau đi.” Draco tùy ý đáp ứng, uống hết số độc được mùi vị cũng không tệ lắm, sau đó cúi đầu ăn cháo.

Sirius lùi về bên giường, thu hồi biểu tình bất cần đời, nhìn nhìn thiếu niên bạch kim, tầm mắt chuyển đổi xuống mặt đất: “.....Draco.....”

Draco không ngẩng đầu, khe hờ mũi tỏ vẻ đang nghe.

“Cám ơn.....”

Hử? Draco ngẩng đầu, lần này cậu nhìn thấy một đại cầu đang ghé đầu nằm trên giường, đầu chó vùi vào trong chăn.

Xem ra mặt chó cũng có lúc mỏng.

.....

Hôm sau Draco khỏe hơn hẳn, sáng sớm ở đại sảnh liếc mắt một cái liền phát hiện cha đỡ đầu đang trừng mình.

Cũng đâu phải cậu kêu Sirius qua đó đâu, Draco thăm biện giải trong lòng, sau đó nhìn về phía dãy bàn Gryffindor, con bé Weasley vẫn xum xoe lấy người nào đó, mà người kia quả nhiên bày ra bộ dáng hồn nhiên không hề phát giác gì cả.

Thật sự là con heo! Draco phỉ nhổ, loại ngu xuẩn trong tình cảm như vậy rốt cuộc làm sao mà ở cùng với cha đỡ đầu? Chẳng lẽ cha đỡ đầu tỏ tình trước? Draco không khỏi bị ý tưởng này dọa sợ.

Cha đỡ đầu..... cũng là một người ngu ngốc trong vấn đề này, hay đúng hơn, cho tới giờ, Draco luôn nghĩ rằng tình cảm không nằm trong phạm vi quan tâm của cha đỡ đầu, cha chỉ cần nỗi quặng là đủ rồi.

Hai người này sao lại có giao điểm.....Draco thực sự không thể tưởng tượng nổi.

Vẫn nên tìm Potter nói chuyện đi, Draco thở dài.

Buổi sáng không có khóa học chung với Gryffindor, Draco cũng không rảnh mà bỏ công đi tìm, lúc giữa trưa, Draco ở phòng sinh hoạt chung nghe được một tin tức, độ chính xác thực đáng nghi, Ginny Weasley bị trật chân lúc học lớp phòng chống nghệ thuật hắc ám, nhóm học trò cấp 5 Slytherin diễn tả lại bộ dáng đi cà nhắc của con bé lúc ra khỏi phòng học.

Nói như vậy, cha đỡ đầu đã không nhận được nữa?

Đây chỉ là một chút giáo huấn, cha đỡ đầu đã khá nường tay, Draco phân tích, con bé ngu ngốc, ai bảo mày chen chân vào, không chém đứt chân mày đã là quá nhân từ.

.....

Phòng nghỉ chung Gryffindor.

“Em có sao không?” Hermione khẩn trương chạy tới hỏi thăm Ginny.

“Không sao, bà Pomfrey nói ngày mai sẽ khỏe.” Ginny đảm bảo: “Nhất định không ảnh hưởng tới trận đấu.”

Hermione nuốt nước miếng: “Sao em lại bị thương?”

“Lão dơi chỉ đạo luyện tập.” Cô bé chung nhóm với Ginny thò đầu ra nói: “Chị xem, tay của em cũng bầm tím.”

Hermione xem xét, lại nhìn về phía chân Ginny, tay với chân, ý nghĩa hoàn toàn bất đồng a.

“Em đi nghỉ ngơi chút.” Ginny được cô bé kia dìu đi.

Hermione thở dài một hơi, nếu thật sự là Snape giáo sư cố ý, như vậy đúng là nguy.

“Hey, Harry.” Hermione vừa lúc gặp Harry đi ngang qua.

“Sao?” Vừa mới ăn cơm xong, thiếu niên có chút lơ đãng, trên thực tế ngoại trừ Quidditch thì những lúc khác cậu cứ mơ màng như vậy.

Hermione túm lấy Harry, nhỏ giọng hỏi: “Hai người sao rồi?”

“Cái gì?” Harry nghi hoặc.

“Bồ với.....Allen.” Hermione hơi nghẹn.

Harry lập tức lộ ra bộ dáng uể oải: “.....anh ấy chẳng để ý chút nào hết.” Không thèm quan tâm tới người kia kết quả người khổ sở cũng là mình.

Hermione nhăn mặt khổ sở, nhìn không được mà nói thầm, bồ muốn anh ta để ý tới cỡ nào nữa? Giết Ginny hay hủy Gryffindor?

“Harry.....” Hermione cân nhắc xem nên khuyên nhủ thế nào.

Harry mơ màng như một chú chó con bị vứt bỏ: “Đừng lo lắng, lễ Giáng Sinh mình sẽ tới tìm anh.”

Chỉ vì không chịu thỏa hiệp mà cắt đứt, sao Harry làm được chứ.

Lễ Giáng Sinh? Hermione không cần đếm cũng biết không phải vài ngày.

Harry lắc lắc đầu rời khỏi phòng nghỉ chung, cậu muốn yên tĩnh một chút.

Allen rốt cuộc có chuyện khó gì mà nhất định phải che giấu? Nghi hoặc này cứ quanh quẩn trong đầu Harry, muốn cậu tìm ra gì đó nhưng Harry nghĩ mãi không ra.

Từ từ, chẳng lẽ anh vốn là một người quen biết? Hoặc là một người cậu vốn biết tên?

Harry cân nhắc, theo lý mà nói, nếu là một cái tên xa lạ hoàn toàn không có ảnh hưởng gì, hay là lúc ở trường Allen từng khi dễ cậu? Đây không phải không có khả năng, lúc Harry vừa vào trường, không ít Slytherin tìm tới gây khó dễ, ngoại trừ Malfoy cậu không có khả năng nhớ hết mặt.

Khi dễ thì sao chứ, Harry tự nhận mình không phải người bủn xỉn, cậu có thể vì Allen mà hòa bình ở chung với Malfoy, còn cái gì cậu không thể làm a?

Bằng không để lễ Giáng Sinh dò hỏi thử, Harry tính toán, cũng uể oải thừa nhận, cho dù kết quả Allen vẫn không chịu nói thì người bết tắc cũng chỉ là cậu.

“Chết tiệt!” Harry đột nhiên lớn tiếng gào lên, xoay người chạy về hướng sân bóng Quidditch, thực bực bội lao về trước, lúc quẹo qua một khúc quanh, Harry đụng phải người nào đó: “Ồi!”

Harry ngã ngồi xuống đất ôm đầu hô đau.

“Potter.” Âm điệu của nam nhân lạnh như băng.

“Ssnape giáo sư?” Đầu lưỡi Harry cuộn quít, sao Snape không ở trong hầm?

Ánh mặt trời Gryffindor thực nghi ngờ khi thấy lão dơi xuất hiện bên ngoài lâu đài.

“Là Snape giáo sư, tự tiện đổi tên giáo sư, Gryffindor trừ 10 điểm.” Nam nhân không chút thay đổi nét mặt.

“A, thực xin lỗi.” Harry thành thật thừa nhận sai lầm, mình đã gây ra rất nhiều phiền phức cho nam nhân này, hiện tại Harry đâu dám cãi câu nào.

Ánh mắt nam nhân có chút mờ mịt phức tạp, sau một lúc lâu trở thành đùa cợt: “Quá khó để sửa đổi bản tính lỗ mãng sao?”

Harry cúi đầu, cậu chỉ không để ý xung quanh một chút mà thôi.

“Lúc này.....đi đâu?” Snape chất vấn.

“Chỉ là.....đi luyện tập Quidditch.” Harry nói thật, tuy rằng hiện tại không phải thời gian luyện tập, nhưng thời gian luyện tập vốn cũng không có giới hạn.

“Có vẻ ta quá rầy cứa thế chủ hện hò đi?” Snape thờ ơ châm chọc.

A? Harry nghe không hiểu, chỉ có thể lắc đầu.

Nam nhân không nói thêm gì nữa, nhanh chóng lướt qua thiếu niên, kế tiếp liền biến mất ở góc quanh.

Lên cơn thần kinh gì chứ? Harry buồn bực.

Slytherin là một môn học khó hiểu, từ viện trưởng tới học trò, không hiểu nổi người nào.

Harry ảo não bước đi, thật không biết cậu đã chọc ai a.

Còn chưa tới sân bóng, Harry liền thấy trong sân có người, chết tiệt, Malfoy đã rời khỏi đội bóng còn ở trong này làm gì?

Draco ở sân bóng làm gì, đương nhiên là đang chờ Harry, cậu nhìn bản đồ đạo tặc có thể đoán ra hướng đi của Harry.

“Hừ, lén lén lút lút.” Draco đột nhiên lên tiếng, người nào đó chuẩn bị quay người chuẩn đột nhiên ngừng lại.

“Malfoy, mày nói gì?” Harry tức giận bước tới: “Sao mày lại ở đây?”

“Nơi này cũng không phải của mày, tao vì sao không được ở đây?” Draco khoanh tay trước ngực, khiêu khích nói.

Harry sắc, hôm nay đúng là xui xẻo!

“Yo, không cùng bạn gái nhỏ của mày tình chàng ý thiếp sao?” Draco cố ý khinh thường nói.

Harry lại bị sắc, cậu sống chết tròng mắt lườm thiếu niên bạch kim.

“Con bé mặt đầy tàn nhang nhà Weasley, ánh mắt của mày thực tệ.” Draco lạnh nhạt đánh giá.

“Mày muốn đánh nhau?” Harry siết nắm tay, vô cùng khó chịu.

Trên đời này sao có con heo ngốc như vậy chứ!

Draco đại khái có thể tưởng tượng được tình cảnh Granger nhắc nhở Potter, đầu heo này hiểu được cái gì chứ, thực bất lực.

“Không, tao đang cảnh cáo mày.” Vì suy nghĩ cho cha đỡ đầu, lần này Draco quyết định nói trắng ra: “Potter, nếu mày không hi vọng con bé Weasley kia bị bạn trai mày độc chết thì tốt nhất nên bảo trì khoảng cách với nó.”

“A?” Harry há to miệng, đại khái có thể nhét vừa một cái trứng gà.

“Slytherin cho tới bây giờ không thể dùng từ rộng lượng để hình dung.” Draco buông lỏng tay, liếc nhìn thiếu niên tóc rối: “Potter, đừng đùa với lửa sẽ có ngày bị thương.”

Câu nói này thực không sai, Draco tao nhã xoay người đi.

“Chờ đã.....” Harry vội vàng nói: “Tao không có.....”

“Con heo như mày đúng là bất trị.” Draco không quay đầu lại, quăng lại một câu sau đó vội vàng chạy như bay, ai biết bệnh ngu có thể lây lan không chứ, hừ.

Hoàn

78. Chương 78: Mật Khẩu Chính Xác

Sau khi được Hermione cùng Malfoy nhắc nhở, Harry rút cuộc phát hiện ra cô gái bên cạnh có chút nhiệt tình quá mức.

“Hey, Harry, cùng làm bài tập về nhà không?” Ginny tươi cười.

Sao lúc trước cậu không phát hiện bộ dáng của Ginny giống hệt Cho lúc trước, Harry thở dài một hơi: “Không, thực xin lỗi, Ginny, hôm nay anh có chuyện khác phải xử lý, như vậy gặp lại ở sân bóng sau nha.”

Cô gái lập tức lộ ra vẻ mặt kinh ngạc, vài giây sau mới tìm lại được âm thanh của mình: “.....chuyện còn quan trọng hơn cả làm bài tập sao?” Cô gái khô khốc hỏi.

Harry gật mạnh đầu, không chút khách khí quay đầu đi hướng khác, trong lòng nghĩ tới câu nói của Malfoy, Allen thực sự muốn độc chết Ginny sao? Khóe miệng thiếu niên bất giác cong lên một độ cung.

Quay về phòng ngủ, Harry ôm lấy quyển nhật ký, ngẫm nghĩ một hồi vẫn không viết, chỉ cầm lấy bút lông chum gõ gõ lên trang giấy, lầm bầm: “.....đều tại anh cả, bây giờ tôi không đáng làm một người bằng hữu, haiz, kia cũng không có cách nào, không thể để anh độc chết Ginny được.”

Bất quá, nếu Allen đối phó Ginny, cậu có thể nhìn thấy anh.

Ai, Harry gõ đầu mình, rút cuộc cậu đang nghĩ cái gì chứ.

Ginny, thực xin lỗi, cậu không cố ý nghĩ như vậy.

Nếu Ginny cố ý thân cận Harry ngoại trừ cậu thì tất cả mọi người đều nhìn ra, như vậy Harry cố gắng xa cách Ginny mọi người cũng nhanh chóng phát giác.

Tỷ như Harry không còn một mình chỉ đạo Ginny phi hành, mà là luyện tập tổ đội.

Tỷ như lúc ăn cơm, Harry cười ngây ngô rút cánh tay bị Ginny “vô thức” túm lấy.

Tỷ như Harry khéo léo cự tuyệt món điểm tâm Ginny đưa tặng.

Harry cự tuyệt hết tất cả cơ hội ở riêng một chỗ với Ginny.

Việc này, người phản ứng lớn nhất không phải Ginny thì chính là Ron.

“Bồ tào, bồ có ý gì?” Buổi tối, Ron leo lên giường Harry, bắt măn chất vấn bạn tốt, Seamus cùng Neville cũng vênh tai lên nghe.

Harry đang đọc sách giáo khoa phòng chống nghệ thuật hắc ám, cậu ngẩng đầu lên: “Chuyện gì?”

“Chuyện Ginny.” Ron dứt khoát.

Harry cân nhắc, chuyện này trước đến nay luôn cảm thấy khó xử, nhưng lại không thể cứ im lặng không nói gì, cậu không phải cố ý làm tổn thương Ginny hay bắt cứ ai: “Hermione nói Ginny hình như..... thích mình.” Nói xong, cậu vẫn có chút xấu hổ.

“Xem là vậy đi.” Ánh mắt Ron sáng bừng, chẳng lẽ bạn tốt xấu hổ?

“Mình.....” Harry cảm thấy nếu nói không thích, có vẻ hơi quá đáng.

“Thế nào?” Thính giác Ron cực nhạy bén, cậu hưng phấn hỏi.

“Mình cảm thấy..... tụi mình không hợp.” Harry tỏ thái độ.

Ron lập tức ngây ngốc, ý là cự tuyệt?

Lúc nói đến chuyện yêu đương, đám nam sinh có lan truyền một cách cự tuyệt với người mình không thích là: cậu là một cô gái tuyệt vời, nhưng chúng ta không hợp.

“.....vì cái gì?” Ron không hiểu, em gái của cậu có chỗ nào không thích hợp.

Không vì gì cả. Harry nói trong lòng, chính là lời nói ra miệng lại khác: “Không thấy mặt sẽ không đặc biệt nhớ nhung.” Cậu trả lời thành thật.

Harry khát vọng gia đình, cậu từng nghĩ tới việc mình sẽ kết hôn với một cô gái bình thường, không nhất định phải là người đặc biệt yêu thương, thích là tốt rồi, mỗi ngày tỉnh lại có hương vị của một người khác bên cạnh làm cho cậu an tâm là đủ rồi.

Nhưng hiện tại, suy nghĩ của cậu đã thay đổi.

Cậu thích nhìn bộ dáng không tình nguyện mà xuống bếp nấu cơm cho cậu.

Cậu hưởng thụ lúc đầu vô mồm với Allen, hưởng thụ lạc thú trên cột người kia.

Allen cay nghiệt không ơn nhu, cũng không thể nói là hiền lành am hiểu ý người, cũng không đặc biệt nổi trội, nhưng cậu thích hết tất cả của anh, cậu thích nhất lúc nằm bên cạnh Allen, sau đó nhìn đôi mắt đen láy chứa đầy hình ảnh của mình.

Nếu xa cách sẽ nhớ nhung, khao khát được gặp mặt.

Lúc hai người ở cùng nhau, cho dù không làm gì cậu cũng cảm thấy thực hạnh phúc.

Trái tim của Harry hoàn toàn dành hết cho Allen, làm sao có thể để ý tới người khác?

Cậu đã gặp được người thích hợp với mình nhất.

“Tình cảm..... có thể bồi dưỡng mà.” Ron ấp úng nói.

“Thực xin lỗi.” Harry một lần nữa giơ quyển sách lên ngăn cách mình và Ron.

Ron không cam lòng một lúc lâu sau mới leo xuống giường Harry: “Ginny sẽ rất buồn.” Cậu bổ sung thêm một câu.

“.....thực xin lỗi.” Harry chỉ có thể nói như vậy, cậu chui vào chăn, nghiêng người đưa lưng về phía băng hũu.

Tối hôm đó, phòng ngủ bốn người im lặng dị thường.

Harry hôm sau thấy ánh mắt Ginny hồng hồng, áy náy lập tức cọ cọ trong lòng, tay chân cậu có chút luống hết nhìn Ginny lại nhìn Hermione, không biết nên làm cái gì bây giờ.

Hermione nghiêng đầu giả vờ như không biết, Ron quay đầu qua hướng khác, tựa hồ vẫn còn mất hứng.

Harry hận sao mình không thể dúi đầu vào mớ chén đĩa, cậu cầu nguyện lễ Giáng Sinh mau tới đi, như vậy cậu có thể dùng kỳ nghỉ để hòa giải mối quan hệ này, thời gian luôn là liều thuốc tốt nhất.

Hai ngày sau, lễ Giáng Sinh.

Ký túc xá Slytherin.

“Em có muốn tới chỗ tôi không?” Mái tóc Sirius cuối cùng cũng khôi phục nguyên trạng, hắc đề nghị Draco.

“Không cần, cảm ơn.” Draco chỉnh lý lại hành lý, không ngừng đầu lên.

“Em và Narcissa đều có thể tới.....” Sirius cố gắng.

“Không được.” Draco vẫn cự tuyệt: “Mấy ngày lễ ngày khó tránh các buổi tiệc xã giao quý tộc, mẹ phải ở lại trang viên.”

Nam nhân cao lớn hơi ngấn người, ánh mắt đen tràn ngập tình tự mơ hồ, sau đó hần khô khan nói: “Em đúng là rất giống Regulus.”

Draco rút cuộc cũng quay đầu lại, kinh ngạc nhìn Sirius.

Sirius miễn cưỡng mỉm cười, chìa chìa ngực: “Lúc chưa tới trường, tôi luôn dẫn em ấy ra ngoài chơi, nhưng chỉ cần mặt trời vừa lặn em ấy cứ nằn nặc đòi về, bảo là mẹ một mình sẽ rất buồn chán, lúc đó cha vì công tác bận rộn mà ít khi ở nhà.”

“Tôi còn cười bảo em ấy nhất gan, sợ tối, cần chi phải viện ra nhiều lý do như vậy.” Cười khổ, nam nhân nói tiếp: “Cũng khó trách cha mẹ thương em ấy, bây giờ nhớ lại, tôi từ nhỏ đã là một người vô tâm.”

“.....như vậy, một người vô tâm như anh ở chỗ của tôi suốt mấy tháng nay làm gì?” Draco đột nhiên hỏi.

Sirius giật mình, nhúc nhủ đầu thở dài, chuyển chủ đề: “Tôi cũng phải trở về xem sao.”

.....

Cầu cha đỡ đầu bị truy nã trên chuyến xe lửa tốc hành Hogwarts chạy xộc vào dưới ghế của con đỡ đầu, ghế rất thấp, cũng vì Harry phối hợp che chắn nên Sirius không hề bị người khác phát hiện, nằm trên tàu nửa giờ mới chờ được đa số mọi người rời khỏi sân ga.

Hai cha con có chút lơ đãng, một người một cầu lang thang hơn một giờ mới đi tới nhà cũ.

Đẩy cửa ra, bên trong tối đen, không khí tràn ngập hương vị của tro bụi.

“Remus không ở đây sao?” Harry có chút kỳ quái, mặt đất phủ một lớp bụi dày, đã rất lâu không có ai tới đây sao?

“Chắc bị Molly kéo về trang trại Hang Sóc rồi.” Sirius biến trở về nguyên hình đi tới mở đèn phòng khách: “Dù sao cậu ta ở lại đây chỉ có nước ngồi chờ chết đói.”

“Còn những người khác?” Harry hỏi.

“Hội phượng hoàng rất hiếm khi tụ tập lại lúc không có việc.” Sirius nhìn bộ sofa phủ một lớp bụi dày, tự hỏi xem Kreacher có cố ý quấy rối hay không.

Quên đi, nam nhân quay đầu nhìn về bức màn ở huyền quan, có chút chần chờ.

“Sirius?” Harry nhẹ nhàng kéo cha đỡ đầu.

“Úc, không có gì.” Sirius quay đầu cười.

“Vậy quét tước một chút nha?” Harry vào nhà bếp, tiến vào trong xem thử, không có dụng cụ vệ sinh: “Ách, dùng cái gì bây giờ?”

Sirius vốn gốc gác về công việc nhà cảm thấy đau đầu: “Harry, con lên lầu xem thử xem.”

Harry nghi hoặc với quyết định của đối phương, nhưng vẫn ngoan ngoãn lên lầu.

Sirius cảm thấy bước chân mình thực nặng nề, hần đi về hướng một căn phòng, đợi đến lúc đứng trước cửa phòng ngủ, hần cảm thấy ngay cả hít thở cũng có chút khó khăn.

Cánh cửa này vô cùng sạch sẽ, một chút bụi bặm cũng không có, Sirius phát hiện.

Trên cửa có viết tên đầy đủ của Regulus.

Harry nhảy bén phát hiện ra hơi thở cha đỡ đầu thay đổi, bất đồng với vẻ cổ mở lúc xưa, thay vào đó là cảm giác thâm trầm cùng cô độc, cậu hé miệng nhưng không phát ra âm thanh.

“Chú đột nhiên muốn nhìn một chút.” Giây tiếp theo, cha đỡ đầu nhếch miệng khôi phục vẻ mặt như xưa, đưa tay xoa mái tóc rối bù của Harry: “Đây là phòng em trai Regulus của chú.” Vui vẻ, có chút tùy ý, Sirius thần niên giới thiệu.

“.....um.” Harry ngây ngốc gật đầu.

Nam nhân mở cửa bước vào.

Trong và ngoài cánh cửa là hai thế giới hoàn toàn khác biệt, đây là cảm giác đầu tiên của Harry, giường lớn kê sát tường, màn che màu xanh nhạt, sạch sẽ, giá sách cùng bàn học được sắp xếp gọn gàng, trên sàn không hề có một hạt bụi, ngay cả tấm kính cửa sổ cũng sáng bóng, hoàn toàn bất đồng với căn nhà u ám ngoài kia.

Sirius mở to hai mắt, nhìn thấy khung cảnh này hần cũng thực giật mình.

Phịch một tiếng, âm thanh của con gia tinh già nua vang lên: “Không được vào——không được vào phòng của tiểu thiếu gia——” Âm thanh khàn khàn như mang theo lời nguyên rủa.

Harry bị dọa, thiếu chút nữa theo phản xạ có điều kiện mà rút đũa phép.

Sirius chán ghét nhú mày, sau đó híp mắt nhìn Kreacher: “Mày quét dọn?” Hần lạnh lùng hỏi.

Biểu tình Kreacher tỏ vẻ không muốn trả lời, nhưng bản năng làm nó mở miệng: “Kreacher vì tiểu thiếu gia mà quét dọn, phòng tiểu thiếu gia phải bảo trì sạch sẽ, nơi này không phải chỗ kẻ phá gia chi tử nên vào, Kreacher đáng thương không thể bảo hộ phòng của tiểu thiếu gia.....”

“Câm miệng.” Có được đáp án Sirius không muốn nghe tiếp nữa, hần ra lệnh: “Trở về tầng hầm của mày, không cho phép không được ra ngoài.”

Lần này, chưa kịp kháng nghị gì gia tinh đã biến mất.

“Kreacher chỉ công nhận mình Regulus.” Sirius quay đầu giải thích với Harry.

“Có lẽ chú nên đối xử với nó tốt hơn một chút.” Harry đề nghị.

Sirius không trả lời, chỉ dồn lực chú ý vào căn phòng, hần chậm rãi nhìn chung quanh một vòng.

Đó là ánh mắt hoài niệm, Harry cảm nhận được: “Em trai chú..... đâu rồi?” Harry cũng không xác định đó là một chủ đề thích hợp.

“Chú không biết.” Sirius nhẹ nhàng trả lời.

Harry ngậm miệng lại, hỏi lung tung không bằng không hỏi.

Thật lâu sau, Sirius mới nói: “Bất quá, chỗ này có thể có chút manh mối.”

“Sao cơ?” Harry nghe không hiểu.

“Lúc còn nhỏ, chúng ta rất thích trò chơi truy tìm kho báu, chú đem dấu vật gì đó, nó sẽ đi tìm, hoặc là ngược lại.” Sirius nhớ lại: “Sau đó những lần tranh cãi sẽ đem giấu những lời mình muốn nói, để đối phương tìm.”

Nam nhân cao lớn vừa nói vừa đi tới bên giá sách, rút ra một quyển, lộ ra mảng tường trắng bóc: “Chỗ này có một phần rỗng, chỉ cần.....” Sirius đưa tay lên sờ sờ, xúc cảm thay đổi, hần nhú mày.

“Sao vậy?” Harry đi tới xem.

“Chú nghĩ che dấu của ma pháp hắc ám.” Sirius thở dài: “Năm lớp 6, trước khi bỏ nhà đi, chú cũng tới đây, cũng phát hiện chú nghĩ này, chú không chịu thua cố cỏi bỏ sau đó phát hiện bên trong là huyết thống tinh khiết, nga, một quyển sách lý luận khôn khiếp, Regulus lấy nó làm quà tặng cho chú, chú liền ném vào mặt nó.”

“Thật sự không tiến bộ chút nào.....” Nam nhân toái niệm, vung đũa phép giải trừ.

Harry dần dần có thể nhìn thấy bốn góc dần chuyển sang màu xám.

Sirius nhú mi: “Bỏ thêm chú ngữ mới?”

Quăng tới một đồng chú rà xét, Sirius kết luận: “Chú ngữ có mặt khẩu.”

“Gi cơ?” Harry không hiểu.

“Phải có mặt khẩu chính xác mới có thể mở, nếu cố gắng cưỡng ép thứ bên trong sẽ tự hủy diệt.” Sirius khô khan giải thích, hơn nữa lại bồi thêm một câu: “Cá tính của nó là vậy, cho dù biết chú biết chỗ nó dấu nhưng vẫn không đổi nơi khác, cố ý muốn phân cao thấp với chú.”

Sirius ngồi xuống ghế dựa, thở dài.

Giống như Regulus đang ngồi ở đối diện hắn, giả hoạt mỉm cười: thế nào? Anh không lấy được sao!

“Huyết thống tinh khiết?”

Không phản ứng.

“Cao quý?”

Không phản ứng.

“Black vĩnh viễn thuần huyết?”

Vẫn như trước không phản ứng.

“Ma thuật hắc ám?” Lần này Harry chen vào nói.

Vận may tuyệt đối của cứu thế chủ đã mất hiệu lực.

Kiên nhẫn của Sirius cạn sạch, hắn phát tay: “Quên đi, Harry, hay là ra ngoài mua chút gì đi, nếu không, chúng ta nhất định sẽ chết đói.” Hắn cũng không thể ngược đãi con đỡ đầu của mình.

Cứ vậy hai cha con đi ra ngoài, buổi tối xách về một mớ túi lớn túi nhỏ.

Vội vàng ăn chút thức ăn nhanh, cầm lấy khăn lau vừa mua, hai người vô cùng khí thế lao vào dọn dẹp, tới tận khuya, Sirius và Harry trong tình trạng kiệt sức trở về phòng mình lăn quay ra ngủ.

Đêm khuya nhà cũ lộ ra khí lạnh âm trầm, ánh trăng thưa thớt xuyên qua khe cửa tiến vào càng tăng thêm cảm giác thê lương.

3 giờ sáng, trên cầu thang có một bóng đen, bóng dáng cao lớn, là Sirius.

Trong bóng tối không thấy rõ gương mặt nam nhân, hắn hơi cúi đầu, đẩy cửa phòng Regulus.

Im lặng đứng đối diện vách tường, không nhúc nhích một hồi lâu, cứ như một u linh.

“.....” Nam nhân nói gì đó, rất nhỏ, ngay cả chính hắn cũng không nghe được.

Không khí dường như cô đọng, chỉ có âm thanh nuốt nước miếng.

Dường như đang nhấn nạy cái gì đó nam nhân nhắm mắt lại, từ từ mở ra.

“Sirius.” Hắn nói tên của chính mình.

Răng rắc một tiếng, vách tử ngăm văng ra.

Hoàn

79. Chương 79: Thân Phận Của Allen

Regulus đã gọi tên hắn rất nhiều lần, cho dù hắn không hề quan tâm tới cậu?

Chưa sót dâng trào trong cổ họng cùng xoang mũi, đôi mắt nam nhân thâm trầm tràn ngập bi thương, Sirius không thể không ngừng thở, đem cảm xúc mạnh mẽ áp chế xuống, lúc đối mặt với đám tử thần thực tử đôi tay cũng không hề run rẩy như lúc này.

Chậm rãi đưa tay vói vào, quả nhiên có cái gì đó.

Một phong thư cùng một quyển nhật ký.

Chỉ hai thứ này nhưng lại giống như có khối lượng ngàn cân, Sirius chậm rãi ngồi xuống, ngồi bệch trên sàn nhà sạch bóng không có một hạt bụi.

Nhẹ nhàng vung đũa phép, ánh sáng mập mờ.

Vầng sáng trong bóng đêm có chút chói mắt, Sirius đưa đũa phép về phía lá thư.

Hô hấp lại trở nên nặng nề.

Hắn biết, lá thư này là Regulus gửi cho mình.

Nhắm mắt lại, vài giây sau Sirius mở mắt, lật tấm giấy da, nội dung chỉ chiếm khoảng một phần ba trang giấy, có chút bất ngờ.

Sirius:

Lúc anh xem phong thư này, em đã chết rồi.

Anh nói đúng, Chúa tể Hắc ám không phải người đáng để theo, hắn là loại người máu lạnh hung ác, hơn nữa so với tưởng tượng của anh lại càng tà ác hơn, nếu như hắn vẫn chưa chết, như vậy anh hãy đọc quyển nhật ký của em lưu lại, có lẽ hắn không thể ngờ em phát hiện được bí mật này——bí mật về sự sống bất tử. Em nghĩ, anh sẽ cần nó, để giết hắn.

Mặc khác, em cảm ơn vì anh đã xem phong thư này, còn nữa, thực xin lỗi.

Regulus.

Đơn giản nói ngắn gọn thể hiện sự thay đổi của cậu thiếu niên thiếu quả quyết, khúm núm năm xưa.

Tấm da dê rơi xuống đất, đũa phép cũng rớt xuống, lăn trên mặt đất phát ra tiếng vang thanh thúy.

Sirius đưa hai tay bịt mắt, bả vai rộng lớn co rút lại, cơ thể lúi vào bóng đêm, co rúm lại, trong không khí lạnh như băng khẽ vang lên âm thanh khụt khịt, còn có tiếng nghẹn trong cổ họng.

Một khắc quyết định đối mặt kia, Sirius đã có dự cảm, em trai mình đã không còn trên đời này.

Nhưng mà vì cái gì.....

Vì cái gì muốn nói cảm ơn?

Vì cái gì lại muốn nói xin lỗi?

Hắn để mặc đứa em trai duy nhất của mình đơn độc đối mặt với hắc ám, chính mình lại bỏ trốn, Regulus không hề thay đổi, so với bất cứ ai cũng ôn hòa thiện lương hơn, là hắn..... tất cả đều là lỗi của hắn.

Sirius hít sâu một hơi, đầu gục xuống đất.

Cho dù không muốn cũng phải cúi đầu thuận theo, Sirius xem hành vi đó là yếu đuối, bởi vì hắn có chết cũng không chịu cúi đầu, chính là từ trên người Draco, hắn bắt đầu hiểu được thuận theo không có nghĩa là sợ chết, thuận theo có khi vì muốn bảo hộ.

Regulus dùng phương thức của chính mình để bảo hộ người thân.

“Thực xin lỗi.....” Nam nhân khóc không thành tiếng.

Hắn mới là người phải xin lỗi.

.....

Phòng Harry ở lầu ba, lúc cậu tỉnh lại đã là 10 giờ sáng.

Bởi vì bức màn khá dày nên ánh sáng trong phòng vẫn còn u ám, Harry nhìn đồng hồ treo tường trước mặt liền vội vàng nhảy xuống giường, hôm nay cậu tính toán đi tìm Allen, cậu thừa nhận, đối mặt với Allen cậu chỉ có thể nhận thua.

Chạy dọc theo cầu thang, Harry liếc mắt một chút liền nhìn thấy cửa phòng Regulus đang mở, không lẽ cha đỡ đầu ở trong? Từ hôm qua vào đây cha đỡ đầu có chút kỳ lạ, cậu hơi lo lắng.

Harry nhẹ nhàng bước qua, xem xét, đúng là đang ở trong!

Harry thấy cha đỡ đầu đang ngồi trên ghế, biểu tình nghiêm túc, chính là.....

“Sirius?” Harry tới gần một chút, ý đồ xem rõ hơn.

Nam nhân giật mình, theo phản xạ có điều kiện bảo vệ quyển nhật ký trong tay, bất quá vừa thấy Harry liền thả lỏng, cổ nặn ra một nụ cười.

“Có chuyện gì?” Harry vội vàng hỏi. Cậu quả nhiên không nhìn lầm, ánh mắt Sirius hồng hồng có chút sưng, bên trong còn có tơ máu, gương mặt tiêu tụy, cả người chỉ qua một đêm liền già đi vài tuổi.

Sirius mỉm cười được nửa chừng liền thất bại, hắn bây giờ hoàn toàn cười không nổi: “.....chứ không sao.”

Tầm mắt Harry dời về phía thứ trong tay nam nhân.

Sirius theo ánh mắt Harry lần thứ hai quay trở lại quyển nhật ký, ngón tay không khỏi siết chặt, có chút trắng bệch.

Trọng tâm các ghi chép trong quyển nhật ký của Regulus chỉ có một vấn đề——hồn khí, bí mật cả đời của Chúa tể Hắc ám. Định nghĩa hồn khí, phương pháp chế tác, sự tà ác của hồn khí, Regulus đã tổng hợp lại nội dung trong sách, cùng với hành động của Regulus, vì sao chết, chết ở đâu.

“Chú nghĩ cậu ta là một tử thần thực tử, thực sự đúng là vậy.” Âm thanh Sirius có chút thều thào, dừng một chút, giọng điệu không thể che dấu chút tang thương: “Nhưng cậu ta vì bảo hộ gia đình mà gia nhập, cuối cùng vì phản kháng Voldemort mà chết.”

Harry đi tới bên cạnh nam nhân, cậu có thể cảm nhận rõ ràng hơi thở đau xót trên người nam nhân tản ra.

“Chính là, đến tận bây giờ chú mới biết được.....” Sirius cúi đầu: “Chú thực ngu ngốc.”

“Sirius.....” Harry nhẹ nhàng an ủi cha đỡ đầu, cậu không biết cách an ủi người khác, nhất là một người luôn vui vẻ đột nhiên trở thành như vậy, cậu lại càng không biết làm sao, chỉ mấy câu ngắn ngủi, cậu đã hiểu được, vì cái gì cha đỡ đầu luôn đóng kín căn phòng này, mà lúc này, lại thống khổ đến vậy.

“Chú ấy là một người dũng cảm.” Harry an ủi.

Sirius gạt mạnh đầu.

Lại một trận im lặng, Harry không biết làm sao, so với việc vì Regulus chết, cậu khổ sở vì cha đỡ đầu khổ sở. Đối với Harry, bất luận là cha mẹ vì bảo hộ cậu chết đi, hay là Regulus xa lạ, cậu không thể cảm nhận được sự đau đớn đó như Sirius.

“Tốt lắm, chứ không sao.” Sirius đứng lên, vỗ vỗ bả vai con đỡ đầu: “Đúng rồi, con muốn nhìn ảnh chụp em trai chứ không? Cũng lâu rồi chứ không thấy nó.”

Harry yên lặng đi theo sau Sirius.

Sirius lục lại tủ quần áo, lấy ra một quyển album bìa đen đặt phía dưới.

Mở ra, Sirius ngoắc Harry tới gần.

“Con xem, đây là lúc nó 7 tuổi.” Sirius tùy tay chỉ bức hình bên trái.

Một đứa trẻ diện mạo khá bình thường, đây là ấn tượng đầu tiên của Harry khi nhìn ảnh chụp, dạng người này nếu bị ném vào đám người sẽ bị vùi lấp thành người qua đường.

“.....đây là chú.” Giống như bị ghen gì đó, Sirius chỉ về phía bức hình hai đứa trẻ đứng cạnh nhau.

Lúc còn nhỏ Sirius có bộ dạng rất khuôn mẫu, còn có gương mặt rực rỡ như ánh mặt trời. Harry để ý tới góc ảnh chụp có dấu vết màu đen, giống như từng bị đốt.

“Một lần cãi nhau, chú ném hết ảnh hai đứa chụp chung vào lò sưởi.” Sirius cười khở: “Chú nghĩ, còn lại chắc cũng chỉ có tấm này.” Đầu ngón tay Sirius vuốt ve tấm ảnh, hẳn nhớ tới cảnh Regulus giả vờ thờ ơ trong lúc hẳn ném đám ảnh chụp vào lò sưởi, sau đó lúc hẳn rời đi lại vội vàng cứu mở ảnh rồi lên cất đi.

Lúc đó Sirius chỉ giữ lại số ảnh chụp của mình cùng đám bạn ở Gryffindor, hẳn không muốn nhìn thấy cậu.

Nhưng Regulus đã cẩn thận giữ lại, ghi nhớ trong lòng.

Hai người chụp chung dừng lại lúc Sirius 11 tuổi, cũng là lúc nhập học, sau đó đều là ảnh Regulus chụp một mình, Sirius chưa xót: “Tính cách nó rất hướng nội, không có bằng hữu chân thật nào.”

Harry không nói gì, ảnh chụp Regulus lúc là thiếu niên có vẻ rất ngượng ngùng, lúc nào cũng tránh né tầm mắt bên ngoài.

Sirius cẩn thận nhìn từng tấm, đến tận tờ cuối cùng, trong đó có một bức hình khá lớn, chụp tập thể: “.....là nó cầm đi.....” Sirius thì thào, đây là hình lúc hẳn tốt nghiệp, hẳn đã tìm rất lâu, không ngờ lại nằm ở đây.

Đây là bức hình học trò năm thứ 7 của bốn học viện chụp chung, Sirius đứng đầu trong đám học sinh mặc đồng phục màu vàng đỏ, không ngừng vẫy tay.

Trong ảnh không có niên học của Regulus, nhưng Sirius có thể tưởng tượng được em trai chăm chú nhìn ảnh chụp này, nhìn thấy hẳn 18 tuổi đang tươi cười sáng lạn, Meilin biết, trong suốt 6 năm học hẳn chỉ quảng cho Regulus ánh mắt xem thường hoặc thờ ơ, cố ý hoặc vô ý, hẳn đã tổn thương cậu quá sâu.

Sirius phát ra tiếng thở dài, hẳn nhắm mắt lại, điều chỉnh cảm xúc.(shbl)

Harry chớp chớp mắt nhìn ảnh chụp, cậu thấy cha mẹ mình, cha định ôm lấy mẹ, ý đồ hôn một cái kết quả bị mẹ hung hăng đánh cho một quyền, thiếu niên tóc nâu bên cạnh Sirius nhất định là Remus, Remus mỉm cười kéo Sirius, tựa hồ muốn hẳn yên tĩnh một chút, người nam sinh thấp bé kế đó, Harry không muốn đoán.

Tầm mắt nương theo ánh mắt Sirius đang nhăn nhó, ừ, là một đám Slytherin.

Đột nhiên, Harry trừng to mắt, cậu tiến tới gần hơn, không thể tin nhìn một Slytherin đang đứng trong góc, tóc màu đen, ánh mắt không kiên nhẫn, hình dáng này, thần thái này!

Tuyệt đối là Allen không sai!

Sao lại thế này? Hô hấp Harry trở nên dồn dập, sao Allen lại có mặt trong ảnh chụp của chú Sirius?

“.....đây là ai vậy?” Harry nghe thấy âm thanh mình vô cùng khô khốc, còn có chút run rẩy.

Sirius nghe cậu hỏi liền liếc mắt qua, lông mi run lên: “Snape.” Hẳn nói, hôm nay hẳn chẳng còn khí lực mà chửi mắng tên Slytherin đó.

“Chú nói cái gì?” Cơ thể Harry trong nháy mắt cứng đờ như đá, cậu đại khái nghe được một từ đơn.

“Severus : Snape.” Sirius tức giận nói: “Nó cũng có thời kỳ học trò, con xem, bộ dạng thực làm người ta chán ghét.”

Harry vô lực ngã ngồi xuống sàn.

Snape.....giáo sư?

Người trong ảnh chính là.....Snape giáo sư?

Giống như có một con vệt đang gào to lặp đi lặp lại trong đầu Harry cái tên Severus Snape, đại não không thể suy nghĩ, tiếng vọng vang lên âm âm trong đầu, cùng lúc đó sắc mặt cậu trở nên trắng bệch.

“Harry?” Sirius kì quái nhìn phản ứng của con đồ đầu.

Thiếu niên tóc rối không trả lời, tầm mắt đăm đăm, không có tiêu cự, hiển nhiên không hề nghe thấy.

“Harry!” Sirius tăng lớn âm lượng.

Harry mờ mịt ngẩng đầu.

“Con làm sao vậy?” Sirius nhìn ảnh chụp, lại nhìn về phía Harry.

Harry mông lung nhìn miệng nam nhân đang chuyển động, tựa hồ muốn nói gì đó, dùng sức hít thở vài hơi, cậu há mồm: “A?”

“Con sao vậy?” Sirius lặp lại.

Harry cuối cùng cũng nghe được, cậu lắc đầu một chút rồi dừng lại, lại lắc đầu: “Không sao.”

Nếu là bình thường, Sirius nhất định sẽ truy vấn rốt cuộc có chuyện gì, bất quá hiện tại hắn cũng đang hỗn loạn, còn thêm chuyện hồn khí, hắn phải nhanh chóng tìm Dumbledore nói chuyện, nga, còn có Kreacher, trong nhật ký Regulus có nói một hồn khí đang ở chỗ Kreacher: “Vậy thì tốt, trong bếp có thức ăn, chú có chuyện gấp phải ra ngoài, con.....”

Những lời sau đó Harry đều không nghe lọt tai, cậu chỉ dờ dẩn gạt đầu, tiếp tục gạt đầu, mãi đến khi Sirius rời đi.

Hoàn

80. Chương 80: Ranh Giới Sống & Chết

Bút ký trên sách đọc được có lịch sử 15 đến 20 năm.

Lời nói của Hermione lúc ấy càng làm đầu óc cậu hỗn loạn hơn, cứ như một thao nước lạnh đổ lên đầu.

Cô ấy phán đoán không sai, luôn đúng, sai chính là mình, hiểu lầm cũng là mình.

Tay chân Harry lạnh băng, vấn đề tuổi tác có thể xác nhận lại, còn lại hết thảy đã có lời giải thích, Allen trước mặt cậu đích thực luôn là tuổi giả, mặc kệ là lúc đầu 4 tuổi, sau đó 18 tuổi, đều là giả. Nga, không, không phải Allen, phải nói là Severus : Snape.

Allen chính là Severus : Snape!

Khiếp sợ, ngỡ ngàng, phẫn nộ cùng khủng hoảng, tình cảm phức tạp đan xen trong trái tim Harry, cậu hoàn toàn không thể tiếp nhận người yêu của mình chính là viện trưởng Slytherin, một lão dơi nổi danh vì cay nghiệt khủng bố.

Bị lừa gạt.

Harry siết chặt tay, căn môi tròng mắt nhìn về một hướng không rõ.

Snape biết rõ cậu là ai, rõ ràng đến không thể rõ hơn, thế mà nam nhân này cứ thờ ơ quan sát, nhìn cậu mê muội, nhìn cậu xấu mặt, nhìn cậu cứ như một đứa ngốc mà lo được lo mất!

Buồn cười cỡ nào chứ, Harry : Potter chủ động yêu thương nhớ nhung Severus : Snape!

Tức giận trong nháy mắt áp đảo toàn bộ cảm xúc, Harry giật bắn lên khỏi mặt đất, cậu nhất định phải có được lời giải thích, đáng giận! Hô hấp dồn dập, Harry chạy tới cửa thì dừng lại.

Không, cậu không thể cứ như vậy mà chạy qua đó, như vậy khác nào tự rước lấy nhục.

Mũi chân Harry không ngừng chà chà mặt đất, nguy trang, tốt lắm, cậu phải dùng gương mặt của Daniel để đi gặp tên chết tiệt đó!

Bên ngoài rất lạnh, Harry siết chặt quần áo vào người, gió rét làm đầu óc cậu có chút thanh tỉnh, chính là cậu không muốn suy nghĩ tiếp nữa, chỉ cúi đầu bước nhanh, cái gì cũng không muốn nghĩ nữa, chờ tới khi nhìn thấy người kia thì nói sau!

Cậu nên nói cái gì đây?

Lúc đứng trước cửa ngôi nhà ở đường Bàn Xoay Harry lại lúng túng không biết làm sao, cậu phải nói gì với Snape đây?

Tâm trạng phần nộ đi suốt một quãng đường đã vơi đi bảy tám phần, Harry luống cuống.

Người nhặt được Snape đang bị sự cố độc được là cậu, cũng là cậu muốn cùng một chỗ với Snape, không, không đúng, là nam nhân này hôn cậu trước!

Chết tiệt, cũng vì vậy mới xoay chuyển thành cục diện hiện tại! Harry tìm ra điểm mấu chốt.

Hít sâu một hơi, Harry mở cửa ra, trong nháy mắt đẩy cửa cậu đứng chờ, chẳng lẽ cậu phải chất vấn đối phương vì cái gì lại hôn cậu sao? Giây tiếp theo Harry lập tức muốn xoay người chạy trốn, nhưng dùng khí Gryffindor không cho phép cậu lùi bước, phụng phịu, cậu bước vào trong.

Dưới chân giẫm phải cái gì đó ướt át.

Harry đảo mắt nhìn, ánh mắt đột ngột tròn to.

Là máu, đỏ tươi, chói mắt.

Nhìn theo dấu vết máu, tầm mắt Harry dời về phía trước: “Meilin.....” Cậu che miệng, không thể tin nổi, nằm trên sàn nhà khoảng 5 met phía trước rõ ràng chính là Snape, chính xác là hình dáng thật không hề nguy trang tuổi!

Nam nhân im lặng nằm ở nơi đó, sắc mặt tái nhợt, hai mắt nhắm nghiền, áo chùng màu đen bao lấy cơ thể, trước ngực là một mảnh ướt át, dưới thân là một vũng máu.

“Không!” Harry hét lên, theo bản năng mà nhào qua, vội vàng sờ cổ nam nhân, ầm ập, mũi vẫn còn hơi thở, không chết, Snape không chết! Harry vui sướng tìm kiếm dấu phép của mình, chú cầm máu, cậu cần làm chú cầm máu.

Harry hoàn toàn quên bèn đi quy định học trò không được sử dụng pháp thuật ngoài trường học, toàn bộ ý niệm trong đầu cậu bây giờ chính là Snape có thể sống sót! Nhưng mà, túi tiền rỗng tuếch nói cho Harry biết cậu đã quên mang theo dấu phép.

Làm sao bây giờ? Mùi máu tươi nồng nặc xoang mũi Harry, trái tim cậu cũng sắp nhảy ra ngoài, Snape có dấu phép, Harry cố gắng kiềm chế sợ hãi khi đối mặt với cơ thể chồng chất vết thương, cậu không dám tìm, sợ chính mình trong quá trình tìm kiếm sẽ làm vết thương của nam nhân càng nặng hơn.

Tầm mắt chuyển dời tới những những nơi có thể đặt dấu phép.

Tìm người hỗ trợ?

Không kịp.

Cậu nên làm gì bây giờ? Nước mắt xộc ra, Harry cảm thấy mình hít thở không nổi.

Không, cậu không muốn Snape chết.

Allen cũng tốt, Snape cũng tốt, anh là người cậu yêu, anh là người cậu yêu, anh phải sống.

Harry quỳ rạp xuống đất, cầm lấy bàn tay phải đã lạnh băng của nam nhân, bắt đầu niệm chú, lập đi lập lại thần chú cầm máu cùng giữ ấm, tập trung tinh thần, Harry nhắm mắt lại, dấu phép chỉ là nơi trung gian để tập trung ma lực, cậu nhớ rõ Snape từng nói như vậy, vì thế chỉ cần chuyên tâm, cho dù không có dấu phép cũng có thể làm được.

Từng đợt ma lực bị hút ra khỏi cơ thể Harry, cậu cảm thấy khó chịu nhưng vẫn không ngừng niệm chú, ngay cả ngược mắt nhìn xem nam nhân cũng vô cùng khó khăn, máu ngừng chảy chưa? Harry không biết, cậu vô lực ngã xuống, bóng tối ập tới quét đi ý thức, cuối cùng, cậu chỉ có thể cố niệm chú ngủ trong lòng, mãi đến khi cảm giác trong cơ thể toàn bộ biến mất.

.....

Trong bóng tối, Harry nhìn thấy Allen, cậu mỉm cười kéo tay đối phương, nhưng đối phương đột nhiên biến thành Snape, nam nhân lãnh khốc khinh thường nhìn cậu.

Harry hoảng sợ buông tay, ngay lúc đó nam nhân liền biến mất.

“Không!” Harry sợ hãi hét lên, cậu giật bản dậy, thở hồng hộc, cảm giác mệt mỏi lập tức ập tới, hai tay theo phản xạ chống đỡ cơ thể mới giúp cậu không nằm ngã xuống lần nữa.

Đây là đâu? Ánh mắt Harry mờ mịt, cảm xúc dưới tay thực mềm mại, là ra giường.

Trí nhớ ập về, huyết sắc trên mặt Harry biến mất, Snape, Snape thế nào rồi?

“Harry, không có việc gì.” Âm thanh ôn hòa cùng trấn an vang lên, đồng thời, một bàn tay già nua xoa đầu Harry.

“.....Dumbledore giáo sư?” Harry ngơ ngác, cậu nghĩ mình đang nhìn thấy ảo giác.

Lão nhân tóc bạc mỉm cười trấn an thiếu niên đang giả trang, nghiêng người.

Harry nhìn qua, cậu thấy Snape đang nằm trên một cái giường khác, im lặng: “Anh, anh.....” Harry kích động.

“Bị thương quá nặng cùng mất máu, anh ta cần nghỉ ngơi, vì thế thầy không đánh thức anh ta dậy.” Cụ Dumbledore giải thích, nhìn vào mắt Harry, lại nói: “Còn con, cũng suy yếu chút nữa đã đánh mất tánh mạng.”

Hiển nhiên, Harry chỉ chú ý tới trọng điểm Snape không chết, một lúc lâu sau cậu mới bắt đầu phản ứng lại nửa câu sau của cụ Dumbledore: “Sao cơ?”

“Ma lực và sinh mệnh của phù thủy có kết nối chặt chẽ với nhau, nếu cạn kiệt ma lực cơ thể sẽ vô cùng suy yếu.” Cụ Dumbledore nghiêm túc nói: “Có thể nói nếu cơ thể quá suy yếu bản năng sẽ đình chỉ việc sử dụng ma thuật, mà lúc này con làm chính là dùng sinh mệnh chuyển hóa thành pháp thuật, cũng may thầy tới kịp, nếu không con khó giữ được mạng.”

Harry chớp mắt.

“Sau này không được sử dụng pháp thuật như vậy, hiểu không?” Cụ Dumbledore nhắc nhở.

Cho dù mất đi ý thức, vẫn tiếp tục sử dụng pháp thuật, đây là chấp nhất trước khi Harry té xỉu.

“Con.....” Harry muốn giải thích, nhưng suy nghĩ lại, chỉ có thể nói: “Thực xin lỗi...”

“Là con cứu anh ta.” Cụ Dumbledore lại bày ra gương mặt cười tủm tỉm, cụ nhìn về phía Snape: “Con làm tốt lắm.”

Harry lúc này mới nhận ra cụ Dumbledore có lẽ là người hiểu rõ chuyện giữa hai người họ nhất, cậu nuốt nước miếng, có vài phần xấu hổ cùng vài phần bất an: “Dumbledore giáo sư, thầy đã sớm biết chúng con.....” Dừng một chút mới nói tiếp: “Vì sao thầy không nói cho con biết anh ấy là ai?”

Khóe mắt cụ Dumbledore cong lên, khóe miệng lộ ra tươi cười giảo hoạt: “Lúc anh ta yêu con, thầy cũng không nói cho anh ta biết con là ai, như vậy mới công bằng, đúng không?”

Harry nghẹn, vì cái câu “lúc anh ta yêu con” kia.

“Còn nhớ rõ lời thầy nói lúc ở phòng hiệu trưởng không?” Cụ Dumbledore nhẹ nhàng nói: “Thầy không hi vọng người anh ta yêu trở thành vết thương trí mạng..... còn con, Harry, con chính là người có thể tổn thương anh ta sâu nhất.”

“Con.....”

“Đương nhiên, Harry, thầy tin tưởng con sẽ không.” Cụ Dumbledore sâu sắc nhìn cậu bé: “Con là một đứa trẻ thông minh có thể nhìn thấu bản chất xuyên qua lớp ngụy trang, Severus là người thế nào, con rõ hơn bất kỳ ai khác.”

Harry ngơ ngác dời ánh mắt về phía nam nhân đang mê man.

Allen là người thế nào, còn Snape là người ra sao.

Harry quả thực so với bất cứ ai đều rõ hơn, cay nghiệt để che dấu ôn nhu, lạnh khốc để che dấu thâm tình: “Anh ấy không nói thân phận cho con biết, vì cảm thấy con sẽ rời đi sao?” Cậu thì thào.

Một Slytherin cao ngạo hơn bất kỳ ai lại có một mảnh tự ti như vậy, Harry nhớ tới cậu bé bướng bình muốn giấu gương mặt mình sau mớ tóc dài, cậu cảm thấy chua xót.

“Con sẽ như vậy sao?” Cụ Dumbledore thấu hiểu.

“.....Sẽ không.” Harry nhẹ nhàng nói, kiên định lắc đầu, chờ một chút cậu hỏi: “Sao anh ấy lại bị thương?”

Cụ Dumbledore lộ ra thần sắc khó xử.

“Giáo sư?”

“Anh ta là một thành viên của Hội Phượng Hoàng, đồng thời cũng là tử thần thực tử.” Cuối cùng cụ Dumbledore mở miệng, sắc mặt nghiêm túc: “Harry, Severus luôn đi trên lằn ranh nguy hiểm.”

“.....gián điệp?” Harry hiểu ra: “Anh ấy bị thương.....là Chúa tể Hắc ám?”

“Có lẽ đúng vậy.” Cụ Dumbledore cảm khái.

“Thân phận gián điệp bị phát hiện sao?” Harry lập tức lo lắng.

“Không, nếu như vậy anh ta chắc chắn không thể trở về.” Cụ Dumbledore nhìn xuống: “Tom rất tàn nhẫn, không tin nhiệm bất cứ ai, thầy nghĩ đây là trừng phạt hoặc cảnh cáo.”

Trái tim Harry treo lơ lửng, cậu đột nhiên cảm thấy thực tự trách, Snape luôn phải đối mặt với rủi ro, mà cậu cứ như một đứa nhỏ chỉ biết đùa nghịch, cậu thật sự ngu ngốc.

“Những lời thầy vừa nói nhất định phải giữ bí mật.” Cụ Dumbledore căn dặn.

Harry gật đầu, với trình độ bề quan bí thuật hiện tại ứng phó chuyện này không thành vấn đề.

“Thầy còn có việc, con ở lại chăm sóc anh ta, hai người cần nói rõ mọi chuyện, được không?” Cụ Dumbledore đứng lên: “À, đúng rồi, đại khái lúc bữa tối anh ta sẽ tỉnh.”

Cụ Dumbledore rời đi, trong phòng chỉ còn lại hai người.

Harry leo xuống giường, chiếc giường lập tức biến thành chiếc ghế dựa. Nga, cũng đứng, phòng này vốn chỉ có một chiếc giường, cái cậu vừa nằm có lẽ do cụ Dumbledore biến ra.

Chậm rãi đi tới giường lớn, Harry lần đầu tiên nhìn nam nhân đang ngủ với khoảng cách gần thế này.

Đưa tay lên vuốt ve ngũ quan đối phương, nhịp tim Harry dần gia tốc, nhẹ nhàng vuốt hàng mi nhú chặt của nam nhân: “Lúc ngủ cũng phiền não sao hả?” Thì thào....

Cậu cầm lấy bàn tay nam nhân: “Yêu cứu thế chủ Gryffindor thực sự làm anh đau đầu đi.....tôi cũng nghĩ vậy.....”

Vén những sợi tóc của nam nhân ra sau vành tai, Harry nghiêng đầu, nhớ lại gương mặt phần hận của người nào đó lúc nói tới số lần gọi đầu, cậu thực sự muốn cười, tiêu rồi, cậu thể mà lại cảm thấy viện trưởng Slytherin ngẫu nhiên có lúc rất đáng yêu.

“Lúc ở trường anh lại hung dữ với tôi như vậy, còn khi dễ tôi.” Harry tựa đầu bên tai nam nhân, thì thầm lên án, một lúc sau mới nói tiếp: “Bất quá thấy anh thích tôi nhiều như vậy, tôi tha lỗi cho anh.”

Dùng đầu ngón tay chọt chọt gò má tái nhợt của nam nhân, người nọ không hề phản ứng.

“Còn nữa, tôi cũng yêu anh, Severus.” Harry mỉm cười bổ sung hết câu.

Hoàn

81. Chương 81: Không Nói Cho Anh Biết

Harry chọn lựa nguyên liệu nấu ăn trong siêu thị.

Cụ Dumbledore có tới một chuyến, nhưng trong phòng bếp không có thứ gì để ăn cả. Đến lúc Snape tỉnh lại Harry không thể để anh bụng đói như vậy, cơ thể Snape vẫn còn rất suy yếu, cần phải bồi bổ.

Dầu mỡ không tốt, Harry cân nhắc, chọn vài củ cà rốt, tuy Snape không thích ăn cái này nhưng rất có dinh dưỡng, cứ hầm chung với cháo là được, chọn thêm chút thịt nạc, Harry tới quầy tính tiền, vừa nhắc mắt liền nhìn thấy hình ảnh chính mình trên cửa thủy tinh.

Vẫn là gương mặt ngây trang, thực không xong, như vậy Snape tỉnh lại nhìn thấy mình chỉ sợ.....

Độc được để ở nhà cũ Black, cậu đã quên mang theo, Harry bắt đắc dĩ nhìn mớ túi plastic trong tay thở dài, nếu quay về nhất định ngày mai mới ra khỏi nhà được, quên đi, dù sao Snape cũng không phải không biết cậu là ai.

Harry nhức đầu không biết nên nói thế nào với Snape, bỏ đi vấn đề không được tự nhiên, cậu có thể tưởng tượng được bản tính kỳ quặc của Snape. Sợ gì chứ, bây giờ Snape rất yếu, cho dù rống lên cậu cũng chiếm ưu thế hơn. Harry nghĩ tới mà bất lực vỗ trán, sao cậu lại tưởng tượng tới cảnh cãi nhau thế này, là nói chuyện, hảo hảo nói chuyện với nhau.

Mở cửa, Harry đi vào, vừa nhắc đầu liền sững sốt: “Anh.....”

Snape tỉnh lại sớm hơn dự đoán, hơn nữa còn đang ngồi trên sofa ở phòng khách, chính là, điều làm Harry bất ngờ chính là gương mặt đối diện là Allen, người kia lại uống thuốc giảm tuổi!

Lúc trước Snape luôn uống thuốc giảm tuổi khi gặp cậu, chuyện này Harry có thể hiểu được, bấy quá lúc này thì sao chứ? Harry đột nhiên hiểu ra, Snape tỉnh lại sau cơn hôn mê không hề biết chuyện cậu đã tới, bởi vì bản thân đang ở đường Bàn Xoay nên lúc nào cũng uống thuốc giảm tuổi để đề phòng, tỷ như, Daniel đột ngột tới chơi.

Thiếu niên tóc đen không đứng lên, im lặng nhìn cậu, gương mặt tái nhợt hiện lên một tia đỏ ửng mắt tự nhiên.

Harry siết chặt tay cầm túi plastic trong tay, cái mũi phun khí, người ngu ngốc này, chết tiệt, khốn khiếp! Bộ dạng như thế mà còn uống thuốc giảm tuổi! Rốt cuộc có muốn sống không a!

Lúc cơ thể bị thương không nên sử dụng độc được thay đổi hình thể, điểm thường thức này Harry biết.

Chỉ vì không muốn bị cậu phát hiện sao, Harry nhận ra điều này thực sự đau lòng, cố nén lại cảm xúc.

“Người định tiến vào? Hay muốn đi ra?” Người đánh võ không khí trầm mặc là Snape, giọng điệu vẫn lạnh nhạt bình tĩnh như trước.

Harry trừng qua, người kia không có chút sợ hãi nào.

Đứa ngốc.

Harry mắng trong lòng, như vậy rồi còn muốn che giấu, vì cái gì không chịu tin cậu? Harry cảm thấy chua xót, hít sâu một hơi, cậu bình tĩnh đi qua, nhẹ giọng nói: “Chắc anh đói bụng rồi đi.”

Snape nhìn thẳng về phía thiếu niên, ánh mắt bình tĩnh như nước, không hề có chút quái lạ.

Danh sự xuất cao đồ.

Harry thầm cười khổ, che giấu cảm xúc là bài học nhập môn của bề quan bí thuật, chỉ sợ Snape không thể nào ngờ hiện tại cậu có thể dễ dàng vận dụng.

Snape cũng thở nhẹ một hơi, lúc ý nghĩ lại đầu đau như búa bổ, ý niệm đầu tiên trong đầu là uống thuốc giảm tuổi, chỉ sợ nhóc con động kinh này bất ngờ chạy tới tìm y, bất quá, sao y lại nằm trên giường? Đại khái đã có người tới, vô thanh vô thức giúp đỡ y chỉ có Dumbledore.

Harry chú ý người nào đó có chút miễn cưỡng, bất ngờ cậu đưa tay sờ trán đối phương: “Anh phát sốt?” Harry trợn mắt, khó trách sắc mặt ửng hồng như vậy.

“Không có gì.” Snape rút người về phía sau, kéo giãn khoảng cách.

Không có gì mới là lạ! Harry buồn bực, nam nhân này cứ làm người ta vừa tức lại vừa đau lòng, cho dù suy yếu đến sắp ngã xuống cũng gắng gượng đứng thẳng trước mặt cậu, không chịu mất đi khí thế.

Giây tiếp theo, Harry thầm thỏa hiệp: “Anh ngồi đi, tôi đi nấu cơm.”

Snape nhú mày, nhìn thiếu niên biến mất ở cửa phòng bếp, lúc này mới chậm rãi ngồi xuống, hai chân y có chút không chịu nghe lời, đại khái là di chứng của thần chú tra tấn đi, nhấn nạy một chút là tốt rồi.

Dựa vào ghế sofa, vẻ mặt Snape có chút lo lắng, lần phạt này ngoài dự kiến của y, Harry trúng tình được cả ngày quần lầy y rơi vào tai Chúa tể Hắc ám, Snape cũng đoán trước chuyện ồn ào trong trường học thế này thế nào cũng không thể bịt kín. Chúa tể Hắc ám rất tức giận, nghi ngờ lòng trung thành của y, y chỉ có thể lầy việc theo dõi Dumbledore làm tấm mộc, miễn cưỡng ứng phó cuối cùng kết quả là như vậy.

Còn sống thực sự đã rất may mắn.

Snape nhắm mắt lại, điều chỉnh lại hô hấp của mình.

Trong bếp Harry vừa nấu cháo vừa dụi mắt, nước mắt không thể khống chế cứ trào ra, những hành động của Snape từ trước tới giờ đều là vì cậu, lúc tỉnh táo lại Harry dễ dàng hiểu ra, ngoài mặt là cay nghiệt cùng khi dễ, nhưng thực tế đang bảo hộ cùng dạy dỗ, dùng phương thức của riêng mình để biểu đạt tình yêu.

Đương nhiên, điều này không thể thay đổi sự thật người này chính là một nam nhân đầy dầu khôn khéo.

Đồng dạng, cũng không thay đổi được chuyện cậu yêu cái tên đầy dầu khôn khéo này.

Lúc Harry bùng thức ăn ra ngoài, cậu phát hiện giáo sư trong hình dạng thiếu niên đang dựa vào sofa ngủ say.

Xem ra đã quá mệt mỏi, Harry nhẹ nhàng bước tới, tỉ mỉ đánh giá, thiếu niên cùng giáo sư lúc tuổi thật khác biệt rất lớn, tháng năm rồi cuộc đã gây ra bao nhiêu đau khổ cho người này? Harry hút khí, ngồi bên người Snape, nhẹ nhàng ôm lấy đối phương, người kia cũng không tỉnh.

.....

Lần thứ hai tỉnh lại Snape xác định mình đang nằm ở phòng khách, có lẽ đã tối.

Snape có chút ảo não, lúc định ngồi dậy mới phát hiện ra mình đang bị ôm, ý thức được là ai, y cứng đờ.

“Anh tỉnh?” Âm thanh trầm thấp vang lên bên tai Snape.

Snape ngẩn ra, lần này y mạnh mẽ kéo giãn khoảng cách.

Trong bóng tối, Harry có thể nhìn thấy cặp mắt đen kia mang theo cảnh giác, cậu xấu hổ giải thích: “Tôi nghĩ anh cần nghỉ ngơi, nên.....”

“Sao người không về nhà?” Snape đứng lên, mở đèn.

Ánh sáng bùng lên làm Harry nhện không được nhắm mắt lại, vừa vặn người vừa nói: “Tôi nghĩ anh.... bệnh vẫn chưa hết.” Harry bất giác nói dối, nói xong còn nghe thấy tim mình đập thành thịch, cậu không về Sirius nhất định sẽ nổi điên, ừ, không, cụ Dumbledore nhất định sẽ đi nói một tiếng.

“Ta tốt lắm.” Snape thần nhiên khẳng định.

Harry không ý kiến, cậu xoay cổ, hoạt động bả vai đã cứng ngắc, bởi vì tư thế lúc này không được thoải mái lại sợ đánh thức Snape nên cậu cứ nằm yên không nhúc nhích: “Ách, đồ ăn nguội hết rồi.”

Snape quét mắt qua bàn, rút đĩa phép quăng một câu chú ngữ, lập tức nóng hổi.

Harry nhếch mi, đĩa phép lấy từ đâu ra? Âm thầm đánh giá, đĩa phép trong tay đối phương một lần nữa được nhét vào túi bí mật.

Hai người ngồi đối diện nhau, thực im lặng.

Harry ăn hai ngụm, ngẩng đầu nhìn Snape, nghĩ nghĩ một hồi nói: “Thật sự không muốn?”

Snape khó hiểu nhìn qua.

“Về thân phận.” Harry bắt đầu tiếp nhận ánh mắt cảnh giác của người kia, cậu chống cằm: “Anh không muốn nói đến vậy sao?”

Một trận trầm mặc, Snape căng thẳng.

Hai người trừng mắt nhìn nhau.

Cuối cùng Harry rời tầm mắt đi trước, Snape đến tột cùng là không tin chính mình hay không tin cậu, hoặc là cả hai? Một khi đã vậy, cậu cũng không miễn cưỡng, không chịu thắng thắng là tổn thất của Snape, không phải cậu: “Không muốn nói thì thôi.”

Ánh mắt Snape trong chớp mắt âm đạm đi.

Harry nhảy bèn quơ được chớp mắt này, cậu đại khái có thể đoán được suy nghĩ của Snape, ai, thật sự là một người kỳ cục, Harry một lần nữa cảm lấy nữa ăn dặm một miếng thịt bò bỏ vào miệng, nhắm nuốt, người đối diện đã thả lỏng cảnh giác, Harry đột nhiên lại nói: “Mặc kệ anh là ai, tôi thích anh.”

Snape sững sốt, mày bắt giác nhíu lại, một lúc lâu sau mới nhẹ nhàng trả lời: “Ừ.”

“Hi vọng anh nhớ kỹ lời của tôi.” Harry thực bất mãn phản ứng của Snape, tự nói với mình không cần chấp nhặt với người bệnh, cũng đừng hi vọng Snape có thể nói mỉa mai, nam nhân này tính tình thế nào không phải mình đã quá rõ rồi sao?

Cơm nước xong dĩ nhiên đã tận khuya, Snape tuyệt đối không đề nghị Harry quay về ổ chó kia lúc này, mà Harry cũng không tính toán để Snape một mình, vì thế hai người vô cùng ăn ý lảng tránh đi việc về nhà, muộn một chút, hai người cùng ngủ trên một giường, như những lần trước Harry từng qua đêm ở đây.

Người ta thường nói những lúc yếu ớt rất thích dựa vào người khác, Snape không biết mình có bị dính trạng thái này hay không, nhưng sau khi trải qua cuộc họp đẫm máu của Chúa tể Hắc ám, y thực sự nhớ hương vị của thiếu niên, sạch sẽ cùng ngọt ngào.

Như bình thường ôm lấy thất lưng đối phương, Snape nhắm mắt lại, nhiệt độ cơ thể Harry khá cao làm y cảm thấy rất ấm áp.

Lần này Harry cũng không quá tự nhiên, cậu cảm nhận hai gò má mình đang nóng bừng lên, may mắn đã tắt đèn nếu không Snape nhất định sẽ phát giác điểm bất thường, cảm giác này thực quái lạ, lúc trước ôm Snape nằm ở sofa, so với cảm giác bị Snape ôm thật khác biệt, cảm giác thân mật hơn hẳn.

Nếu là hình dáng thật của Snape.....mặt Harry càng đỏ hơn, cậu đoán, cảm giác sẽ càng lớn hơn.

Đúng vậy, tuy rằng rất kỳ quái, nhưng lại có cảm giác tốt đẹp hơn.

Trong lúc hoảng hốt, có những hình ảnh bắt đầu chạy vào đầu Harry.

Căn hầm tràn ngập ánh sáng ấm áp, một thiếu niên nhu thuận nằm trong lòng ngực nam nhân, mơ mơ hồ hồ nói lời yêu.

Cũng là thiếu niên đó, ngồi trên đùi nam nhân, lớn tiếng đọc thơ, nam nhân đỏ mặt.

Thiếu niên lén chạy tới hôn trộm một cái, sau đó vui vẻ chạy vào phòng ngủ.....

Harry chớp mắt, đoạn trí nhớ đang đảo trong đầu, đây là đoạn thời gian cậu trúng tình được? Bởi vì cậu thừa nhận tình yêu với Snape nên..... trí nhớ quay về?

Nói như vậy, phúc linh tề không hề biến chất, chính xác nó đã cho cậu vận may tuyệt đối.

Harry nhúc nhích cơ thể, càng áp sát vào người nam nhân hơn, ngẩng đầu muốn cọ lên trên.

“Làm sao vậy?” Âm thanh nam nhân đột ngột vang lên đánh gãy động tác Harry, giọng có chút khàn.

Bất quá, điều này cũng trợ giúp Harry đột kích thành công, cậu chuẩn xác ngẩng đầu lên hôn lên môi Snape, thật mềm mại, có chút lạnh, cảm xúc giống hệt như trong trí nhớ.

“Ngủ ngon.” Harry ôn nhu nói, một lần nữa lui về trong lòng ngực Snape.

“Ngủ ngon.”

Hoàn

82. Chương 82: Khi Dễ Người Hiền

Giấc ngủ thiếu thốn mấy hôm trước đã được bổ sung, sau khi tỉnh lại trời đã sáng choang, chớp mắt, y kinh ngạc phát hiện trên giường không có ai, tính cảnh giác của y quá thấp, ngay cả lúc Harry rời đi cũng không biết, Snape tự kiểm điểm mình, rời khỏi phòng, cái mũi nhạy bén của y ngửi được mùi thức ăn, hình như là món canh, vãn tay có thể dễ dàng nghe được âm thanh nhỏ nhỏ trong phòng bếp.

Harry không có đi, nhận thức này làm trong lòng Snape thực ảm áp, bất quá, y lập tức làm mặt lạnh đi xuống lầu, nhóc con chết tiệt này ở lại đây, con cháu nhà kia sẽ không chạy tới tìm đi?

“Buổi sáng tốt lành.” Harry giống như linh cảm được mà quay đầu lại, cười tươi rói: “Anh rửa mặt đi, xong là có thức ăn ngay.”

Snape định nói gì đó, nhưng nhìn thiếu niên quay đầu lại vô cùng chuyên chú với nồi canh trên bếp thì ngậm miệng lại, rầu rĩ tiến vào phòng tắm, đầu tiên là kiểm tra vết thương trước ngực, trừ bỏ mấy vết sẹo thì khôi phục cũng không tệ, bất quá hai ngày này vẫn không nên hoạt động mạnh, Snape hiểu rất rõ tình trạng cơ thể mình, lúc không cần cậy mạnh y sẽ rất cẩn thận, mở vòi nước ấm, dùng khăn ướt lau mặt, tính táo lên rất nhiều, theo phản xạ có điều kiện chuẩn bị gội đầu, tay mới nâng lên một chút bả vai đã đau rát.

Snape dừng lại, một lát sau rút tay về, quên đi, qua hai ngày nữa gội cũng được, dù sao trong mắt người khác cũng không khác gì, nghĩ tới đó, Snape lại có chút ảo não.

Vệ sinh xong, Snape ra ngoài, vài lát bánh mì và một đĩa rau dưa được đặt trên bàn.

Snape nhíu mi, y thấy cà rốt với củ cải mà mình chán ghét.

Snape rất kén ăn, hơn nữa còn cố chấp, không thích thứ gì sẽ gạt qua một bên hoặc làm như không thấy, Harry ngẫu nhiên sẽ hầm một vài thứ y mới miễn cưỡng nếm thử, vì thế lúc này, y nhíu hai hàng chân mày ngồi xuống.

Harry bận rộn từ sáng sớm, trên trán tích một tầng mồ hôi, cậu vội vàng đặt dao nĩa xuống: “Canh chưa nấu xong, anh ăn trước một chút đi.” Nói xong Harry lúc này mới nhìn về phía Snape, trên mặt chỉ có một màu xám trắng, nhện không được mà đưa tay qua: “Sốt chưa hạ sao?”

Chân mày Snape giãn ra: “.....ta không sao.”

Harry chống cằm, chớp mắt đánh giá, thăm thở dài trong lòng, nếu không phải còn chút kiêng dè, cậu thực sự muốn đề Snape ra mà lột quần áo, để người này rõ cái gì là không sao, cái gì là có sao.

“Ăn đi.” Harry quan tâm.

Snape cúi đầu, gầy gầy đĩa ăn.

Harry cầm miếng bánh mì nướng lên cắn hai cái liền phát hiện Snape đang có “ý đồ gây rối”.

“Buổi sáng ăn khoai tây không có nhiều dinh dưỡng.” Harry vội vàng nói, dùng nĩa gom mớ cà rốt vào chính giữa: “Củ cải với đậu nành phải ăn, a, còn cà rốt nữa.”

Tay Snape hơi dừng lại, sắc mặt mờ mịt không rõ.

Harry thấy đối phương bất động cũng không chịu thỏa hiệp, ngược lại nhìn chằm chằm.

Snape quơ tay chọt chọt miếng cà rốt, cổ tay động một chút lại đẩy qua một bên, sau đó y chọt một miếng khoai tây bỏ vào trong miệng, cúi đầu nhấm nuốt.

Harry dở khóc dở cười, nam nhân 30, 40 tuổi đầu này sao lại có lúc trẻ con như vậy?

Harry đột nhiên cảm thấy không thành thật nói chuyện với Snape thực sự rất tốt, cậu rất khó tưởng tượng Severus -Snape sẽ làm ra hành động này trước mặt Harry : Potter.

Có đôi khi lớp nguy trang sẽ làm người ta biểu hiện chân thực hơn, Snape cũng vậy, cậu cũng vậy, đều giống nhau.

Harry suy nghĩ, đột ngột chích một miếng cà rốt nhanh nhẹn nhét vào miệng đối phương, ánh mắt người kia lập tức trừng to, hùng hổ lườm cậu.

Daniel có thể làm rất nhiều chuyện mà Harry : Potter không thể làm, tỷ như có quyền uy đối đầu với Snape.

“Phải ăn hết mới có lợi cho cơ thể.” Harry cười tủm tỉm, trong lòng nói, bây giờ tôi là người yêu anh chứ không phải học trò, anh phải nghe lời tôi.

Biểu tình của Snape thực sự rất khó coi.

Harry thả lỏng giọng điệu: “Tôi làm rất vất vả.”

Snape nhướn mi.

Harry giơ ngón tay lên: “Vì cắt củ cải mà suýt chút nữa cắt vào tay rồi nè.”

Snape không nói gì.

“Na, Allen?” Harry cố ý tăng cao âm lượng.

Snape ghen, tuy rằng sắc mặt vẫn đen xì nhưng gáy cà rốt trở lại, vẻ mặt đau khổ bỏ nó vào miệng.

Ánh mắt Harry tỏa sáng, oa, rất.....rất tuyệt vời a!

Snape chậm rãi nhấm nuốt, thực khó ăn, mặc kệ tay nghề của Harry thế nào, loại rau củ này vốn đã khó ăn, nhưng vấn đề là y không chịu nổi ánh mắt đó của Harry.

Harry một lần nữa quay lại đĩa thức ăn của mình, chậm rãi cắn nuốt, vừa lòng nhìn Snape ăn hết bữa sáng tình yêu của mình.

Cuối cùng cậu cũng ngộ ra, Snape thích mềm không thích cứng.

“Uống hết ly sữa nóng này đi.” Harry bưng li sữa tới, duy trì tươi cười.

Snape nheo mắt, y không muốn uống loại thức uống dành cho con nít: “Ta no rồi.” Thản nhiên nói, y đứng dậy kéo ghế muốn chạy.

Harry nhanh nhẹn dùng một tay ngăn lại: “Tôi đã làm xong rồi.”

“.....” Snape đau đầu.

“Uống một chút đi, lần này thôi.” Harry ôn nhu dụ dỗ.

Snape bình tĩnh nhìn gương mặt thiếu niên, áy náy vì giấu diếm Harry, cảm kích vì Harry chăm sóc, Snape cuối cùng cũng cầm lấy ly sữa chậm rãi uống hết, lần thứ hai y khẳng định, y chán ghét sữa, uống xong, y nhìn không được mà thâm oán hận trong lòng: Harry : Potter, xem như người lợi hại!

Harry vui sướng trong lòng, mặt Snape nhăn như bánh bao thật thú vị, làm cậu nhìn không được muốn hôn một chút, kim lòng không đậu dần tiếp cận, đột nhiên Harry chú ý tới tóc đối phương, cậu dừng lại, chớp chớp mắt, một lát sau cậu nhếch môi: “Tôi giúp anh gội đầu nha.” Cậu đề nghị.

“Cái gì?” Snape nghi ngờ lỗ tai mình.

“Anh mới hạ sốt, tự mình gội không chừng sẽ té xỉu mất.” Harry làm ra bộ mặt nghiêm túc: “Anh ngồi đi, tôi gội cho.”

“Không cần.” Snape lắc đầu lui ra sau.

“Đương nhiên cần rồi.” Harry tranh luận: “Tóc của anh cũng có mùi rồi.”

Sắc mặt Snape trong nhất mắt xanh lét, y nghiêng rắng nghiêng lợi: “Không ai cần người ngửi.”

“Đừng nóng giận mà.” Harry chạy vào phòng tắm cầm khăn mặt, tháo và dầu gội đầu chạy ra: “Thề đó, tôi không hề có ý tứ ghét bỏ anh.”

Snape trừng mắt nhìn tháo nước, lại trừng cái ghế dựa Harry kéo ra: “Ta có thể dùng thần chú vệ sinh.” Y cương quyết cự tuyệt.

Harry kéo tay Snape, động tác khá cương quyết kéo người nọ ngồi xuống ghế.

“Ta.....” Snape hồi phục lại tinh thần nhớ tới tình trạng cơ thể mình.

Nghiêm khắc mà nói, Snape là người kiểm soát rất mạnh mẽ, những chuyện mình quyết định nhất định sẽ không để người khác chi phối, càng miễn bàn tới chuyện thỏa hiệp, mà Harry? Meilin, trên thế giới này quả thực có cụm từ khắc tinh.

“Tin tưởng tay nghề của tôi đi.” Harry từ phía sau ôm cổ Snape, dán mặt bên tai y, ôn nhu nói: “Được không?”

Snape hoàn toàn bị một sức mạnh vô hình trói chặt vào ghế, theo bản năng mà gật đầu.

Harry lại thắng lợi, hơn nữa cậu phát hiện ra một hiện tượng rất thú vị, lỗ tai Snape đỏ, Harry thả tay xoay người tới phòng tắm lấy một ít nước ấm, sau đó trở lại, dư quang thoáng qua bắt gặp Snape có chút không được tự nhiên, Harry đột nhiên cảm thấy viện trưởng Slytherin cay nghiệt cường ngạnh lúc này thực hiện lành.

Như vậy có thể xem là cậu khi dễ người hiền không?

Harry suy nghĩ, có chút giống, ách, Snape trước đó đã khi dễ cậu nhiều như vậy, bây giờ cũng không tính là quá đáng đi, thậm chí môi, cậu cũng vì Snape mà thôi.

Bất quá nếu Snape biết cậu biết sự thật, lại cố ý làm như vậy nhất định sẽ thẹn quá hóa giận.

Bưng tháo nước ấm tới bên cạnh Snape, Harry vô lương nghĩ, cứ đợi biết rồi tính sau.

Snape có chút khấn trương, từ trước tới giờ y không có thói quen cho phép người khác đứng sau lưng mình, lại càng không có thói quen có người khác đụng vào tóc mình, Harry : Potter chết tiệt rốt cuộc muốn làm gì đây! Snape mất mặt thật sự muốn bỏ trốn: “Ta thật sự.....”

“Allen.....” Harry cố ý lộ ra biểu tình đáng thương.

Snape bại, rầu rĩ cúi đầu.

Harry muốn cười lại phải cố nhịn xuống, cậu đi tới phía sau Snape, dùng khăn mặt vòng quanh cổ: “Đừng lo, tôi sẽ không để nước đổ vào trong cổ áo anh.”

Snape tựa như một con mèo bị giẫm đuôi, lập tức nói: “Ta không có.....lo.” Ngực khí trở nên khô khan.

Thực sự là tra tấn người ta mà, toàn bộ dây thần kinh não bộ của Snape đều căng cứng, thính giác cũng nhạy cảm hơn, y nghe thấy âm thanh Harry nặn dầu gội đầu, sau đó là một bàn tay luồn vào trong tóc, tiếp đó là cảm giác ấm áp, rất nhanh, đôi tay kia một lần nữa tiến vào, không nặng không nhẹ bắt đầu xoa nắn, tìm Snape đập thực nhanh, y thậm chí còn có thể miêu tả hình dạng mười đầu ngón tay của Harry.

Chỉ cần Harry động một chút, Snape lại căng cứng cơ thể hoặc rụt cổ, bộ dáng rất thú vị, có lẽ cậu là người đầu tiên gội đầu cho anh, Harry nhớ tới lúc trước đưa bé chỉ cần một chút quan tâm liền cảm kích dựa vào cậu, bọn họ giống nhau không có được sự ấm áp từ gia đình, tuổi thơ tràn ngập bạo lực cùng bài xích, trải qua một cuộc sống tàn khốc làm Snape hoàn toàn trống rỗng về khái niệm tình cảm, không biết làm thế nào để ở chung với một người, làm thế nào để yêu một người, nam nhân này hoàn toàn không hiểu, vì thế cứ luôn vụng về chiều theo ý cậu.

“Có mạnh quá không?” Harry vừa mát xa vừa hỏi.

“Được rồi.” Snape khô khan trả lời.

“Vậy là tốt rồi.” Harry cười tiếp tục: “Anh thích là tốt rồi.”

Snape khẽ phồng miệng, y chưa nói là thích. Nhưng mà, ngoại trừ có chút không được tự nhiên, tay nghề của Harry cũng không tệ lắm, trời sinh biết chăm sóc người khác sao? Snape đột nhiên có chút mất hứng: “Người thường làm?”

Harry sửng sốt, sau một lúc lâu mới nói: “Không, không có, tôi thấy thợ làm tóc ở cửa hàng thường làm vậy.” Cậu quan sát Snape, sau đó phát hiện ánh mắt có chút lóe sáng, khóe miệng cũng hơi nhếch lên, bất quá rất nhanh liền trở lại bình thường.

A? Harry đang suy nghĩ lại nghe thấy đối phương nói: “Hóa ra ta là vật thí nghiệm.” Lên án có ngầm ý châm chọc cùng bất mãn.

Người này trở mặt còn nhanh hơn lật sách, Harry quan sát, tinh tế đánh giá trong lòng sau đó ánh mắt cậu lóe sáng: “Nếu tôi gọi cho người khác.....anh có độc chết người ta không?”

“Cái gì?” Snape nhất thời không phản ứng kịp.

Harry mỉm cười không nói.

Snape hí mắt, y không phải kẻ ngốc, rất nhanh liền hiểu ra liền quần bách, chết tiệt, y không có ghen, nhóc con này nhất định hiểu sai ý: “Ta không hiểu người đang nói gì.”

“Không sao.” Harry thản nhiên nói, ý cười không hề giảm.

Cái gì kêu không sao? Snape bực mình.

“Được rồi, anh nghiêng ra sau một chút, tôi xả tóc.” Harry vừa nói vừa xối nước.

Snape không thêm phản ứng Harry nữa, chỉ miễn cưỡng nghe theo.

Harry sau khi tẩy tóc xong lại mát xa một lượt nữa, lại đổ thao nước rồi tẩy lại một lần, cầm lấy khăn mặt sạch, Harry cẩn thận lau tóc Snape.

Snape muốn tự mình lau lại bị Harry chụp được.

“Để tôi làm đi.” Harry nói, giơ tay lên không biết có ảnh hưởng vết thương không nữa. Snape rất cạy mạnh, cậu nhất định không để anh có cơ hội.

Cẩn thận lau từng lọn tóc, sau đó Harry mới dùng tay đi thu dọn: “Một thì nằm nghỉ ở sofa một chút đi.” Còn không quên dặn dò một câu.

Mặt Snape xụ lại, nhóc con chết tiệt, cho dù y đang bị bệnh thật nhưng có cần xem y là con nít không?

Trong lòng mặc dù nghĩ vậy nhưng Snape chỉ vươn tay túm tóc lắc lắc một hai cái, nhưng vẫn thành thật ngồi lại sofa.

Hoàn

83. Chương 83: Canh! Canh! Canh!

Snape thở dài, tuy rằng nghe nói người bệnh phải bồi bổ cơ thể là thường thức, nhưng y thực sự không phải heo, mới gọi đầu xong chưa được một giờ, Harry liền bưng một chén canh đuôi bò tới đặt trước mặt y, Snape lúc này mới hiểu vì cái gì lúc này Harry nói ăn lót dạ.

Vấn đề là, dạ dày y cũng không lớn, nói cách khác là sức ăn không lớn, trên thực tế sức ăn của y còn kém một học trò Gryffindor, vì cái gì phải so với Gryffindor? Rất đơn giản, đám Gryffindor không có đầu óc tứ chi phát triển trước giờ luôn ăn rất nhiều, ngay cả nữ sinh cũng vậy.

“Ném thử chút được không?” Harry xum xoe.

Snape nhú mi, nghĩ nghĩ nói: “Đuôi bò?”

Harry gật đầu, không rõ vì sao đối phương lại hỏi rõ như vậy.

Snape cười tinh nghịch: “Bổ thận dưỡng da? Ta nghĩ ta không cần.”

Harry ghen, trừng Snape, người này vẫn bày ra vẻ mặt tựa tiểu phi tiểu.

Chỉ thấy Harry nhếch chân mày một chút, chạy vào phòng bếp, một chốc sau lại bưng một chén canh ra: “Canh móng heo.” Nói xong đặt trước mặt Snape, hai tay giao trước ngực.

Snape trừng mắt, nguyên một cái móng heo to đùng nằm trong chén, hệt như một cục mỡ nhìn thấy thôi cũng ngán muốn chết.

“Tôi còn canh gà hầm nữa.” Harry lầm bầm nói: “Anh muốn uống loại nào?” Sáng sớm hôm nay cậu đã mua cả ba loại thịt, bị thương nên ăn cái gì bổ dưỡng cậu cũng tham khảo qua mớ sách ở cửa hàng, tìm hết nửa ngày mới có đáp án, sau đó lại chạy tới chạy lui mua đầy đủ nguyên liệu nấu ăn, bận rộn hết cả buổi sáng mới làm xong.

Snape tròn tròn mắt, quét nhìn hai chén canh, buồn bực: “Thực sự ăn không vô.”

Trước lúc bị thương vốn đã ăn rất ít, bị thương xong lại càng ít hơn, Harry bắt măn, rõ ràng cao ngang ngựa Sirius nhưng nam nhân này lại gầy đến vậy, chỉ cần gió thổi qua một cái cũng muốn gục, Harry giờ phút này hoàn toàn quên mất vị đại sư độc dược này bước đi khí thế ở hành lang Hogwarts đủ để nổi lên một cuộn gió lốc, hơn nữa còn vững vàng không gì đánh ngã được.

“Vậy uống hết nước canh thôi.....” Nhìn thấy sắc mặt Snape khó chịu, Harry vội vàng bổ sung: “Coi như uống được đi.”

“.....độc dược so với cái này còn dễ uống hơn.” Snape không thèm nhìn canh móng heo, đây không phải lựa chọn của y, vì thế y liếc chén canh đuôi bò, trắng mắt đánh giá.

“Sao có thể chứ?” Harry vội nói: “Tôi làm theo sách nấu ăn mà, tuyệt đối không có vấn đề.”

Nếu lấy khả năng điều chế độc dược của Harry làm tiêu chuẩn thì Snape xác thực sợ hãi các thành phần trong món canh đuôi bò này, Harry chỉ có thể xử lý những dược vật đơn giản, chỉ cần phức tạp một chút.....thì cực kỳ ngu ngốc.

Harry nôn nóng, múc một muỗng canh hớp một ngụm, tằm tắc hai tiếng, đảm bảo: “Rất tuyệt mà.” Hôm nay cậu đã phát huy hết khả năng.

Snape nhìn thấy chén canh cùng cái muỗng trước mắt mà ngẩn người.

“Ít ra cũng uống một chút thử xem?” Harry chủ động đưa muỗng canh tới bên miệng Snape.

Gián tiếp hôn môi so với trực tiếp có khi lại càng có hương vị hơn, Snape trừng mắt nhìn cái muỗng vừa chạm vào môi Harry kia, tên ngu ngốc này không biết chữ cẩn thận viết thế nào sao?

Snape nghiêng đầu, tránh tầm mắt thiếu niên, sau đó bưng lên chén canh chậm rãi uống.

Cánh tay Harry vẫn đang đưa trên không trung, có chút khó hiểu, nhưng vẫn rất cao hứng vì đối phương uống hết.

Hương vị tốt hơn so với tưởng tượng, Snape thầm đánh giá, đồng thời tỏ vẻ oán giận đối với những biểu hiện trong năm năm học độc dược ở trường, nhóc con chết tiệt này không phải làm không được, sao nhiều lần gây ra họa như vậy!

Đợi Snape uống hết, Harry bày ra gương mặt tươi cười: “Ngon lắm đúng không?”

“.....tạm được.” Snape tức giận trả lời.

Harry biết, đây đã có thể xem là lời khích lệ của Snape, cậu quan sát anh, lần thứ hai đưa tay qua sờ trán đối phương.

Snape nhú mày.

“Tôi sợ anh lại phát sốt.” Harry giải thích, trước khi Snape lên tiếng lại bắt lấy tay anh: “Mới uống canh nóng mà tay anh lại lạnh ngắt.”

Thể chất y thiên hàn, Snape nói trong lòng, đột ngột rút tay về.

Trong bếp có sẵn thức ăn rồi, hâm nóng lại có thể ăn.” Harry dặn dò: “Phải nghỉ ngơi nhiều một chút, đừng bào chế độc được nữa, một ngày không nấu không ghen chết anh đâu.”

Snape nhướng mi.

“Tôi phải về nhà một chuyến.” Harry thực sự không muốn đi, nhưng bên Sirius cũng làm cậu lo lắng.

Trong đầu Snape lập tức nhớ tới con cẩu đần kia, vì thế y hừ lạnh một tiếng, làm ra bộ dáng xa cách, thái độ ghét bỏ.

Harry thật sự bị chọc cười, đúng là nam nhân kỳ quặc: “Tôi đi đây, phải tự chăm sóc mình đó.” Phất tay, mới chạy được hai bước Harry đã chạy ngược trở lại, chuẩn xác hôn lên môi Snape.

“Tạm biệt.” Lần này Harry thực sự rời khỏi, đưa lưng về phía Snape, trên mặt hiện lên nụ cười thật tươi, không cần quay đầu lại cậu cũng có thể đoán Snape nhất định đang đỏ mặt.

Cửa mở ra rồi đóng lại, căn phòng chìm trong im lặng.

Snape bĩu môi: “.....ngu ngốc.”

Nhìn một vòng phòng khách, Snape ngồi trên sô pha không muốn động, độ ẩm trong không khí tựa hồ lại giảm đi vài độ.

Hôm nay là lễ Giáng Sinh đi.....

Thật buồn tẻ.

.....

Harry đỡ thắt lưng tiến vào nhà cũ, thuốc giải trừ lớp giả trang đặt trong ngăn tủ phòng tắm, cậu dễ quên ở đó, bước nhanh hơn, Harry cúi đầu lao vào nhà tắm.

“Ôi.” Không biết là đụng phải ai, vì thế cậu cuống quýt che mặt.

“Chậm thôi, con trai.” Âm thanh hòa nhã.

Harry lập tức nhận ra là cụ Dumbledore, cậu ngẩng đầu, xấu hổ cười.

Dumbledore lộ ra nụ cười tủm tỉm, né đường.

“Harry đã trở lại sao?” Lầu hai vang lên tiếng động, tiếp đó là tiếng bước chân cùng tiếng người.

Harry vội vàng lao vào phòng tắm tìm độc được uống một ngụm, đồng thời rút khăn mặt chà chà cái trán, vài giây sau, cậu khôi phục nguyên trạng, thở phào nhẹ nhõm một hơi, cậu ra ngoài.

Má ơi, lúc này Harry mới nhìn thấy trong nhà có rất nhiều người, cả gia đình Weasley, Kingsley, Tonks, Remus, còn có McGonagall giáo sư, Sirius đang ngoắc cậu.

“Hey, Harry.” Fred nháy mắt.

“Em bỏ lỡ một ngày Giáng Sinh náo nhiệt a.” George tỏ vẻ nuối tiếc.

Harry nhìn về phía cụ Dumbledore, cụ giảo hoạt nháy mắt, tuy rằng không biết cụ đã nói thế nào, nhưng Sirius không nhào tới ôm cậu khóc lóc là được rồi.

“Hôm nay là lễ Giáng Sinh, ta đã làm rất nhiều món ngon.” Molly xắn ống tay áo, thương tiếc nhìn Harry: “Đứa nhỏ, con nhất định chưa ăn gì.” Nói xong còn quay đầu trừng Sirius.

Sirius rút cổ, Remus che miệng cười, Tonks vội vàng đi theo Molly vào phòng bếp chuẩn bị thêm thức ăn.

“Giáng Sinh vui vẻ.” Ginny đứng sau cặp song sinh nhỏ giọng nói.

Harry có chút không biết làm sao, bất quá rất nhanh sau đó Ron cũng đi tới: “Hey, Giáng Sinh vui vẻ.”

Bằng hữu cũng không thể cứ giận dỗi mãi, Harry vội vàng gật đầu: “Giáng Sinh vui vẻ.”

Lúc này, Harry nhìn thấy có người đứng bên phải Kingsley: “Hermione?” Cậu kinh ngạc.

“Mình mới Hermione tới nhà mình ăn lễ.” Ron giải thích: “Sau đó mẹ lại kiên quyết muốn tới đây, mọi người liền tụ tập hết qua bên này.”

Hóa ra là bà Weasley lo lắng hai cha con đang ở nhà cũ, viết thư cho Sirius, người nọ bảo không tới nên liền mang hết mọi người qua.

“Náo nhiệt rất tốt.” Cụ Dumbledore vui tươi hơn hớn: “Đã lâu không có ai lưu lại mừng lễ Giáng Sinh với lão nhân này.” Trừ bỏ gia đình Weasley, những thành viên Hội Phượng Hoàng cũng bàn luận chút công việc, ừ, đương nhiên không phải hờn khí, chỉ là một chút văn kiện linh tinh Regulus : Black lưu lại Bộ Pháp Thuật năm đó, Sirius cân nhắc làm thế nào để rửa sạch tội danh cho em trai, bất quá, trước mắt hi vọng khá xa vời, dù thế nào thì Sirius phải tẩy trắng mình trước mới nói tiếp.

Mà loại bí mật quan trọng về hồn khí, Sirius tạm thời chỉ nói với một mình Dumbledore.

McGonagall nâng gọng kính trên mũi, nhìn qua cũng rất cao hứng.

Harry ngỡ ngàng nhìn Hermione, hai mắt mở to, Hermione là người thông minh, đột nhiên buông tay để mặc cậu yêu đương, hiển nhiên là đã biết được sự thật.

“Sao vậy, Harry?” Hermione bước tới: “Thấy mình kinh hỉ vậy sao?”

Harry ngây ngốc gật đầu, đây không phải kinh hỉ, là kinh hách mới đúng.

“Ngồi xuống cả đi.” Remus ôn hòa nói, mọi người liền ngồi xuống bàn tròn, Harry suy nghĩ một chút, ngồi xuống bên cạnh Hermione.

Lục tục một hồi, đủ loại thức ăn đầy màu sắc xuất hiện trên bàn, cặp song sinh âm ỉ rót rượu cho mọi người.

Harry chống cằm, nhớ tới Snape, người này ở nhà một mình không biết có sao không, có nghe lời cậu không nữa.

Dumbledore quét qua một vòng, đột nhiên nói: “Remus.”

“Sao?” Người sói quay đầu lại.

“Kêu Severus tới đây đi.” Dumbledore nói.

Nhất mắt, cả phòng khách yên tĩnh.

Trong số thành viên Hội Phượng Hoàng, người không hề biết tới ăn chơi lễ lộc gì chính là Severus : Snape.

Harry ghen, bối rối nhìn cụ.

Dumbledore bảo trì mỉm cười.

“Gọi nó tới làm gì!” Sirius khó chịu, bình thường hội họp không nói, trong trường hợp này, tên Snivellus tới đây chỉ có nước gây mất hứng.

Ron cùng Ginny yên lặng gật đầu, cũng không muốn nhìn thấy viện trưởng Slytherin.

“Sirius.....” Remus trừng Sirius.

“.....con cũng thấy không nên.” Harry xen vào, một câu này làm tất cả mọi người đều nhìn về phía cậu, cậu liếm liếm khóe môi: “Con con.....”

Ánh mắt cụ Dumbledore có phần kinh ngạc, Sirius lập tức ôm lấy bả vai con đỡ đầu: “Quả nhiên là Harry của chú, có chung kẻ thù.” Nói xong còn cười hắc hắc hai tiếng.

“Harry.....” Remus đỡ trán.

Harry không giải thích nữa, chỉ mỉm cười vài tiếng.

“Harry cảm thấy lúng túng cũng đúng thôi.” Molly giải hòa, bà từng nghe tới những chuyện trong trường: “Đừng khó xử cậu bé nữa.”

Hermione quan sát Harry, thở dài một hơi.

Harry lặng lẽ thờ phào, bày ra bộ dáng tươi cười ăn lấy ăn để.

Trong suốt thời gian bữa tiệc, Sirius khó chịu oán hận người nào đó khi dễ con đỡ đầu của mình ở trường, còn chiếm không ít tiện nghi, Ron cũng nói vào vài câu, còn trêu ghẹo Harry.

“Tình được của tụi mình đúng là kiệt tác!” Cặp song sinh hoan hô.

“Nhưng bồ không nhớ được bao nhiêu.” Ron tấm tắc: “Không nhớ thì tốt, không nhớ thì tốt rồi.”

Harry vò đầu, cậu đã nhớ lại rồi, nhớ lại cũng rất tốt a.

Hermione nhìn Harry, nhìn tới mức Harry có chút sợ hãi: “Mình đi vệ sinh chút.” Thiếu niên chọn đại một cái cớ.

Thở dài một hơi, Harry rửa mặt, hôm nay là lễ Giáng Sinh, cậu đã quên mua quà cho Snape mất rồi, hơn nữa còn bỏ Snape ở nhà một mình, không được, phải tìm cơ hội chuồn đi.

Harry cân nhắc, mở cửa phòng vệ sinh liền nhìn thấy cụ Dumbledore đang đứng ngoài cửa.

Harry chột dạ.

“Sao lại thế?” Dumbledore nghiêm túc hỏi, câu nói lập tức trở nên có chút hài hước: “Severus giận dữ sao?”

Harry bị chọc cười, lắc đầu: “Chỉ là.....buổi sáng anh ấy vừa mới uống thuốc giảm tuổi, muốn tới lại phải uống một liều tăng tuổi.”

Cụ ngẩng người: “Hai người còn chưa nói chuyện xong?”

Harry nghịch ngợm le lưỡi: “Con muốn a, nhưng anh ấy không cho cơ hội.”

Dumbledore chớp chớp mắt, ngộ ra: “Đứa nhỏ này thật là.....”

Harry ngượng ngùng cười: “Đúng rồi, con muốn chăm sóc anh ấy vài ngày, bên này..... thầy có thể.....”

“Chuyện này không thành vấn đề.” Vua viện cớ Dumbledore gật gật đầu.

“Cám ơn!” Harry cảm kích nói.

“Bất quá Harry.” Cụ Dumbledore tinh quái chớp mắt: “Cũng không thể vì Severus hiền lành mà khi dễ người ta nha.....được không?”

Harry lập tức ngượng ngùng xua tay: “Đâu có, giáo sư nói đùa.” Harry không đợi cụ Dumbledore nói thêm lời nào liền vội vã vọt về bàn, hít sâu một hơi, lần đầu tiên cảm nhận ánh mắt cụ Dumbledore nháy bén kinh dị.

Hoàn

84. Chương 84: Khiêu Khích

Ăn xong bữa tiệc lớn mừng lễ Giáng Sinh, mọi người lục đục quay về nhà.

Harry vui sướng thu thập hành lý, đặc biệt là độc dược giả trang và tiền, sau đó lắt lư theo sau cụ Dumbledore.

“Sirius, tạm thời anh rất bận rộn nên cứ để Harry tới ở với tôi vài ngày đi.” Đây là lý do cụ Dumbledore tìm ra.

Sirius muốn một mình điều tra chuyện hồn khí, việc này đúng là vấn đề nan giải.

“Ta có thể chăm sóc.....” Molly muốn giúp một tay.

“Tụi mình cũng có thể chơi với nhau.” Ron vội vàng phụ họa theo.

“Không được, vừa lúc tôi cũng có chút việc muốn bàn với Harry.” Cụ Dumbledore cự tuyệt.

“Harry.....” Hermione kêu.

“Sao?” Harry cố làm ra vẻ điềm tĩnh, dừng cảm đón nhận ánh mắt cô gái.

“.....ú, không có gì, gặp lại bồ ở trường sau.” Hermione có chút do dự, cuối cùng vẫn nuốt trở vào, lần này cô định nói chuyện Snape giáo sư với Harry, nhưng không tìm được cơ hội.

Sirius thực áy náy vì không thể chăm sóc con đỡ đầu của mình, gương mặt nhìn Harry mang theo cảm giác tội lỗi.

Ra khỏi nhà cũ, Harry cảm thấy tự do hơn hẳn.

“Sirius nếu biết sự thật, nhất định ngay cả lão nhân này cũng chẳng tha.” Cụ Dumbledore đột nhiên nói.

Harry thử tưởng tượng, thực vậy, bất quá ngoài miệng lại nói: “Sao có thể chứ, Sirius rất kính trọng thầy.”

Dumbledore cười khanh khách: “Nếu Severus được một nửa như con, thầy cũng không cần lo lắng vậy nữa.” Đời này Dumbledore đã trải qua rất nhiều chuyện, gặp qua vô số người, Severus : Snape cũng không phải đứa nhỏ có cảnh ngộ thâm trầm nhất mà cụ từng gặp, nhưng mà có thể nói hoàn cảnh đã xây dựng nên tính cách kỳ quặc của Snape, rõ ràng tâm không xấu, nhưng biểu hiện bên ngoài luôn làm người khác hiểu lầm cùng bài xích, tuy rằng đứa nhỏ này cũng không để ý tới việc đó.

Harry giả thuyết trong đầu một chút, lập tức nhăn mặt: “Như vậy thực đáng sợ.”

Dumbledore nghe thấy nghĩ nghĩ cũng cảm thấy vậy, cười thực thoải mái: “Tựa hồ cũng khủng bố thật.”

Harry kéo hành lý, lắc đầu, đem hình ảnh tưởng tượng về giáo sư đuổi ra khỏi đầu: “Anh ấy như vậy là tốt rồi..... không cần phải thay đổi gì cả.”

Ánh mắt Dumbledore cong lên, sờ sờ mái tóc rối bù của Harry: “Con là đứa nhỏ tốt.”

Harry có chút ngượng ngùng, cậu nhìn mắt cụ Dumbledore: “Giáo sư, tay của thầy vẫn không tốt lên sao?”

Dumbledore thu hồi nụ cười, thuận theo nhìn về phía bàn tay cháy khô: “Hơi nghiêm trọng một chút, bất quá không cần lo lắng.”

“Đã mấy tháng rồi.” Harry không tin lời cụ nói cho lắm.

“.....đã tốt hơn nhiều, chỉ có điều hơi chậm mà thôi.” Dumbledore thần nhiên trả lời, chuyển chủ đề: “Gần đây vết sẹo còn đau không?”

Harry sờ sờ trán, lắc đầu: “Chỉ ngẫu nhiên nằm mơ một chút, ác mộng, nhưng cũng không quá tệ.”

Ánh mắt cụ có chút lo lắng.

“Giáo sư?”

“Tốt lắm, con đi đi.” Vừa đến ngõ quẹo, Dumbledore chụp lấy bả vai Harry, bảo.

Harry do dự một chút vẫn gật đầu đi vào.

Dumbledore nhìn theo bóng đứa nhỏ xa dần, kín đáo thở dài: “Hồn khí.....” Âm thanh vang lên mang theo tia ưu thương khó dấu.

.....

Snape trợn mắt há hốc nhìn cậu bé mới rời đi vào buổi chiều đang kéo hành lý vào cửa nhà mình, vẻ mặt tươi cười thực đáng khinh.

“Tôi sẽ ở lại vài ngày.” Harry lớn tiếng tuyên bố.

Đùa gì chứ? Snape kéo cảnh báo trong đầu, con cầu dẫn kia đâu rồi? Sao lại để con đỡ đầu chạy lung tung ở ngoài? Với thân phận hiện tại, Snape không thể không nghi ngờ.

Harry nhếch miệng, bộ dáng Snape đại ra thực thú vị: “.....không chào đón sao?” Harry cố ý nói thực uất ức.

Snape gật đầu không được mà lắc đầu cũng không xong.

“Hôm nay là lễ Giáng Sinh a.” Harry cường điệu, sau đó lộ ra nét mặt chán nản: “Tôi quên mua quà rồi.”

Ai, tán gẫu với cụ Dumbledore một hồi liền quên mất chuyện này.

“Anh thích cái gì?” Harry trực tiếp hỏi Snape.

Snape chớp mắt vài cái, khẽ lắc đầu: “Không sao.”

“Như vậy sao được?” Harry tiến tới, suy nghĩ một chút nói: “Vậy anh có chuẩn bị quà cho tôi không?”

Đối phương là Snape, mình phải mặt dày mới được, kinh nghiệm nói cho cậu biết nếu không đòi nhất định sẽ không có quà.

Snape nhìn qua có vẻ vô cùng xấu hổ, khô khan nói: “Đại khái.....không có.”

Harry phồng má.

Snape thở dài trong lòng, không thể không nói: “Người muốn cái gì?”

Chuyện này đúng là làm khó Harry, cậu không có thứ gì đặc biệt muốn cả, nhưc đầu, Harry lúng túng.

“Không có thì thôi.” Snape lập tức nói, cố gắng mở lối thoát.

“A, từ từ.” Harry chưa nghĩ xong lời nói đã thốt ra: “Vậy anh hôn tôi đi.” Nói xong, gương mặt thiếu niên liền đỏ ửng.

Snape cũng cứng đờ.

Harry lúng túng ngồi xếp bằng trên sofa, khô khan nói: “Lần nào cũng là tôi hôn anh.” Trừ bỏ lần đầu tiên cùng lần hóa thành mèo kia, vì thế cậu thực tổn thất.

“Nhàm chán.” Snape nghiêng đầu.

Harry lập tức túm lấy cánh tay đối phương: “Nhàm chán cái gì?”

“Ý tưởng.” Snape nói như đinh đóng cột.

Nhất định không được đầu hàng, Harry vòng tay ôm lấy thắt lưng Snape: “Đây là quà tôi muốn anh tặng vào lễ Giáng Sinh.”

Quá gần, Snape có chút không quen nhưng lại không biết làm sao, cố gắng suy nghĩ xem nên làm gì, gương mặt xa lạ lại vô cùng quen thuộc đã tiến tới trước mắt, lông mi thật dài cơ hồ chạm phải mặt y, trái tim Snape đập dồn dập.

Thực xấu hổ, nhưng Harry cảm thấy cho dù không kiếm được lời nhưng ít ra phải lấy lại vốn chứ, bất quá, cậu vẫn thử tiến tới gần chút nữa, cách đôi môi đối phương khoảng nửa cm thì dừng lại, nhắm mắt, cậu có thể cảm nhận rõ rệt hơi thở ấm áp của đối phương phun trên mặt mình.

Nếu đã yêu, đương nhiên sẽ muốn thân cận người mình yêu, Harry là vậy, mà Snape cũng vậy, chính là người này ngày càng có xu hướng hướng nội.

Harry kiên nhẫn chờ đợi, Snape không đẩy cậu ra mà trêu chọc, quả nhiên, vài giây sau, một cảm giác ấm nóng bao trùm trên môi cậu, trái tim Harry khẽ rung động, cảm giác này thực tuyệt vời, cậu hơi hé miệng, đáp lại. Nhớ tới kỷ xảo hôn môi học được lúc trúng tình được, cậu thử dùng đầu lưỡi chạm vào môi đối phương sau đó lập tức lùi về.

Cái này gọi là khiêu khích, bất quá Harry rất nhanh hiểu được khiêu khích một Slytherin không phải hành động sáng suốt.

Hơi thở nóng rực xâm nhập vào khoang miệng Harry, đầu lưỡi nam nhân lướt qua hàm răng cùng từng chiếc nướu, cùng lúc đó lưng Harry bị áp chặt vào lưng ghế sofa, sau đó không cần Harry mở mắt cũng biết mình đang bị Snape áp chặt, hô hấp có chút khó khăn, thậm chí có phần hít thở không thông, nhưng môi lưỡi tương giao làm cậu luyện tức tách ra.

“Ừm.....” Harry phát ra tiếng rên rỉ khó nhịn, lại mang theo vài phần ngọt ngào.

Nam nhân phía trên đột nhiên ngừng động tác, tách ra.

Harry lấy lại được hơi thở, mạnh mẽ hít vào một hơi, suýt chút nữa cậu bị chết ngộp vì hôn môi, cố gắng bình phục, cậu nheo mắt nhìn Snape, người này có chút mất tự nhiên.

Những lần hôn môi trước chưa từng nóng bỏng như lần này, Harry thầm đánh giá.

Snape kéo tay Harry ra, quỳ củ ngồi lại sofa, y lúc này lại không khống chế được, thực sự tội tệ, nếu nhóc con này ở lại đây.....Snape cảm thấy mình đang đối mặt với ngày tận thế.

Nếu nhóc con ngốc nghếch này ở trên giường cũng không thành thật như vậy.....

Snape không dám nghĩ nữa, y nên tin tưởng vào khả năng tự chủ của mình.

Y không thể hại Harry : Potter, một chút cũng không được.

“Tôi đem hành lý lên lầu.” Harry nhảy xuống sofa, vui sướng tung tăng chạy lên lầu, suy nghĩ trong đầu cậu hoàn toàn tương phản với suy nghĩ của Snape.

Thân phận hay những thứ khác đều đã hiểu rõ, cậu không còn áp lực gì nữa, trong tình yêu hai người họ trước sau vẫn luôn hòa hợp như vậy, cậu đã sắp 17, không có gì không thể làm, hơn nữa, Harry nhớ lại dư vị của nụ hôn lúc này, nếu như tiếp tục nữa nhất định sẽ càng tuyệt vời hơn.

Hơn nữa, với tình tình không được tự nhiên của Snape, tốt nhất nên có quan hệ thân thiết mới đảm bảo hơn.

Đang trong thời kỳ trưởng thành, hormone lan tràn làm đầu óc thiếu niên chứa đầy suy nghĩ đen tối, ách, yêu nhau làm chuyện đó là điều đương nhiên mà, Harry nghĩ một chút gương mặt liền đỏ bừng, lắc lắc đầu, cậu đẩy cửa phòng ngủ bước vào trong.

Đợi đến khi sắp xếp xong xuống lầu, gương mặt Harry đã khôi phục bình thường.

“Lần này anh muốn uống canh gì?” Harry nhìn đồng hồ, cậu không đói bụng, nhưng Snape nhất định đói.

Snape xụ mặt, y không muốn uống canh, y tình nguyện uống thuốc dinh dưỡng.

“Sao?” Harry bày ra gương mặt tươi cười.

“Không uống.” Snape gạt bỏ: “Coi như là quà Giáng Sinh.”

Harry dở khóc dở cười, cũng đành phải gạt đầu: “Tính ra hôm nay là ngày kỉ niệm chúng ta quen nhau được một năm nhỉ?” Ngày kỉ niệm Daniel gặp gỡ Allen: “Chúng ta ra ngoài ăn đi.”

Snape nhú mi khi nghe tới đề nghị ra ngoài, bất quá lúc nhìn tới chén canh móng heo liền đồng ý.

“Có cần mặc thêm áo khoác không? Khăn quàng cổ nữa? Mang luôn hai đôi găng tay nữa?” Bộ dáng Harry hết như gà mẹ.

“Không cần.” Snape bĩu môi: “Ta tốt lắm.” Y không cần hình thức chăm sóc cho con nít!

Lúc nào anh chả nói mình tốt lắm, Harry âm thầm phỉ nhổ, nhưng vẫn nghe theo ý Snape.

Đường cái vẫn náo nhiệt hết năm ngoái, khắp nơi giăng đèn kết hoa vô cùng xinh đẹp.

“Lạnh lắm không?” Harry thấy Snape chưa đi được mấy bước đã rút cổ.

“Ta tốt lắm!” Snape mách mớ nói.

Harry cũng không nói nhiều, chủ động cởi bỏ khăn choàng cổ của mình choàng lên cho Snape, tiếp đó túm lấy hai bàn tay Snape mà hà hơi, cương quyết không cho Snape kéo khăn quàng cổ xuống, cậu nói: “Mới hết bệnh, không được cậy mạnh.”

Snape phun khí, nghiêng đầu qua một bên.

Hai người chọn một nhà hàng kiểu Italia, chọn một bàn sát cửa sổ trên lầu 4.

Rất nhanh, một đĩa sườn cừu nướng kiểu Ý được bưng lên, còn có hai ly rượu đỏ, trong dịp lễ thể này, uống chút rượu rất thích hợp.

“Lễ Giáng Sinh vui vẻ.” Harry nâng ly hướng về phía Snape nói.

“Người cũng vậy.” Snape miễn cưỡng chạm một chút, sau đó nhướn mày nhìn người nào đó đặt hai đĩa thức ăn tới trước mặt mình: “Người không ăn?”

“Không đói.” Harry vò đầu, số thức ăn ăn ở nhà cũ còn chưa kịp tiêu hóa.

Snape không nói gì.

“A, bên kia có phóng pháo hoa kia.” Harry đột nhiên chỉ ra ngoài cửa sổ.

Là hướng quảng trường, pháo hoa đủ màu sắc đang nổ rộ trên bầu trời.

Snape cũng quay đầu xem, y nhớ tới màn pháo hoa năm trước, có chút cảm khái, khi đó y đâu thể nào ngờ tới cục diện hiện tại, Harry ngày càng thân thiết hơn, việc này thực sự làm y bất an, nếu cứ như vậy đến lúc bị tổn thương lại càng nặng nề, Snape nhíu mày.

“Một năm.....” Thiếu niên Gryffindor thì thào: “A!”

Snape nhướn mi, đột nhiên la lên làm gì.

Harry chăm chăm nhìn Snape: “Một năm rồi, sao tôi có thể quên mất sinh nhật anh chứ, sao có thể vậy chứ?” Ở chung một năm chắc chắn phải tới ngày sinh nhật của Snape, sao cậu lại ngu ngốc tới mức không nghĩ tới chuyện này cơ chứ.

Nếu thích một người, nhất định phải cho đối phương những thứ tuyệt vời nhất, giống như lúc Harry chăm sóc cho Snape lúc 4 tuổi, hiện giờ Harry muốn lấp đầy hết tất cả nỗi tiếc của Snape, làm cho người cậu yêu tràn ngập trong hạnh phúc.

Nhân tiện nhắc tới, đây cũng là truyền thống tốt đẹp của gia tộc Potter, Potter cha cũng luôn vây quanh Lily hết như vậy.

“.....không sao.” Snape cúi đầu ăn mì. Harry cứ luôn chọc vào phần mềm yếu nhất của mình, đây cũng không phải lần đầu, chỉ sợ cũng không phải lần cuối.

“Ngày mấy tháng mấy?” Harry mắt long lanh nhìn Snape.

Snape không trả lời.

“Chuyện này cũng không chịu nói cho tôi biết sao?” Ngữ khí uể oải vô cùng ủy khuất.

“.....9 tháng 1.” Snape đại bại.

“A? Sắp tới rồi!” Harry lập tức phát hiện ra ngày đó đã gần kề: “Nhất định phải chúc mừng.”

Snape thở dài trong lòng, chúc mừng y sinh nhật 37 tuổi?

Y không thấy có chút nào đáng để chúc mừng cả.

Hoàn

85. Chương 85: Ý Loạn Tình Mê

Harry thực sự muốn kiểm tra xem vết thương của Snape đã lành hẳn chưa, chính là vấn đề này thực sự khó khăn, không thể nào vô duyên vô cớ lột quần áo của Snape, rơi vào đường cùng cậu chỉ có thể hi vọng cơ hội lần sau, thường xuyên sờ trán Snape, chỉ cần không yếu tới mức phát sốt có lẽ cũng không có vấn đề gì.

Snape thực buồn bực, Harry cứ sờ trán y mãi, y tỏ thái độ: “Ta thực sự không có vấn đề gì hết.”

Trừ bỏ ăn thức ăn bổ dưỡng, Snape tự mình bào chế chút độc được an thần cùng bổ huyết, hiện tại Snape thực sự rất khỏe, ngay cả một chút di chứng của thần chú tra tấn cũng không có.

Harry cũng đành từ bỏ, bất quá vẫn phải kiểm tra kỹ, trên trán Snape dán nhãn “không thể tin tưởng”.

Bên ngoài đột ngột đổ tuyết, Harry đứng bên cửa sổ nhìn ra ngoài, lễ Giáng Sinh hàng năm đều là một mảnh trắng xóa, hoàn hảo cậu đã mua rất nhiều nguyên liệu, như vậy hai ba ngày nữa cũng không cần ra ngoài. Harry nhu nhu mũi, quay người nhìn lò sưởi trong phòng khách, nhiệt độ trong phòng lại giảm bớt rồi, có chút lạnh.

Snape đang tắm, Harry dựng thẳng lỗ tai lắng nghe, cậu không có ý gì, chỉ lo lắng không biết Snape có té xỉu hay không, ai, chỉ có thể giúp gội đầu, không thể nào tắm gội được a, điểm này Harry vẫn hiểu được, cậu nhìn về phía cánh tay mình, Snape hẳn là có dấu hiệu đi?

Harry nghĩ, có lẽ bất luận thế nào Snape cũng không hi vọng bị mình nhìn thấy.

Cạch, cửa phòng tắm mở ra, Snape ướt sũng bước ra.

Harry thẫn thờ dài, quả nhiên lần này gội đầu luôn, cậu vội vàng cầm lấy khăn mặt tiến tới, bao lấy đầu tóc đen kia: “Mau lau khô cẩn thận cảm nữa.”

“Ta tự làm.” Snape cầm lấy khăn, vừa lau vừa đi lên lầu.

Harry đành phải vào phòng tắm, xối qua loa hai ba phút liền quần áo ngủ chạy lên lầu, tiến vào phòng ngủ liền thấy Snape đang nằm trên giường.

Harry nhếch miệng cười chui vào chăn, tiến vào liên lạnh đến phát run, quả nhiên, Harry nhìn về phía Snape: “Lần sau để tôi tắm trước đi.”

Snape phát ra giọng mũi thản nhiên tỏ vẻ thách thức.

“Chân của anh thực lạnh.” Harry thở dài, Snape khá kém về phương diện cảm ứng nhiệt độ, bình thường tay chân lạnh cóng mới cảm thấy lạnh, chứ hơi lạnh một chút liền không thèm để ý tới, cầm lấy một bàn tay Snape, cậu thở dài: “Tay anh cũng lạnh.”

“Thế chất ta vốn hàn, không cần ngạc nhiên.” Snape viện cớ, muốn rút tay lại.

“Không chú ý cơ thể không tốt.” Harry cố ý tiến tới gần Snape hơn, truyền độ ấm của mình cho đối phương: “Nếu anh quên thân chú giữ ấm, tôi không ngại làm ấm giường cho anh.”

Snape ghen, lời nói này.....

Harry cười hắc hắc, áp sát vào lồng ngực đối phương nhưng cẩn thận không đè quá nặng: “Đang xem sách gì?” Hôm nay cậu có chút mệt mỏi, vì thế dựa vào lồng ngực dày rộng của người nào đó như một con mèo, tùy ý hỏi.

“Thuật phòng ngự.” Kỳ thực là ma pháp hắc ám, nhưng Snape đổi cách nói.

Harry nga khê một tiếng, nhắm mắt lại, chậm rãi nói: “Vô thanh chú có thể sử dụng thường xuyên, còn vô trượng ma pháp thì sao?”

“Đưa phép dùng để tập trung ma lực.” Snape nhớ rõ mình đã từng đề cập tới vấn đề này với Harry: “Nếu chỉ dựa vào định lực của phù thủy rất khó thực hiện, nói chung, khoảng thời gian con người có thể tập trung lực chú ý rất ngắn ngủi, vì thế không nên sử dụng vô trượng ma pháp, nếu không làm được cũng không sao, nếu như bị bạo động có thể dẫn tới tình trạng mất ma lực.”

Thật là, Harry nén giận trong lòng, lúc trước Snape cũng đâu nói rõ ràng như vậy, hơn nữa..... có lẽ nằm trên giường nói chuyện nên Snape cũng không mang theo gai nhọn đi, nghĩ lại quả thực không hề có chút châm chọc nào, nếu không..... hay là cơ thể vẫn chưa khỏe hẳn?

Harry dùng miệng lưỡi độc ác của Snape làm tiêu chuẩn sức khỏe bình thường.

“Úc, vậy nếu dùng vô trượng ma pháp Bộ Pháp Thuật không thể kiểm tra được đúng không?” Harry đột nhiên nghĩ tới vấn đề này, trợn mắt hỏi Snape.

“Đám ngu xuẩn đó chỉ biết thông qua đũa phép để kiểm tra hành tung ma lực.” Snape khinh bỉ bĩu môi, đồng thời nhay bén phát hiện ra điểm không thích hợp: “Người từng dùng vô trượng ma pháp?” Harry tuyệt đối không hỏi những thứ vô bổ.

“A, không, này.....” Harry chi chi vài tiếng hoàn toàn đánh mất thời cơ để nói dối.

Ánh mắt Snape sắc bén.

Harry ảo não, buộc lòng phải thừa nhận: “Dùng qua một lần, xem nè, tôi vẫn rất tốt.” Harry bày ra chiêu bài mỉm cười tươi rói.

Sắc mặt Snape âm trầm: “Sử dụng ma lực là thường thức bắt buộc ở năm thứ 1, đại não của người nhét đầy cỏ lác sao, hừ, lỗ mãng quả nhiên là bản sắc của Gryffindor.

Harry sưng sốt.

Có vẻ không liên quan gì tới giường, Harry rút cổ, kỹ năng châm chọc không hề phân biệt địa điểm, Snape nhất định đã khôi phục hoàn toàn.

Snape thực sự lo lắng vị cứu thế chủ này không cần chống lại Chúa tể Hắc ám đã sớm chết ở một xó nào đó.

“Buồn ngủ.....” Harry giả vờ ngáp, vươn tay tắt đèn ngủ, căn phòng lập tức chìm vào bóng tối.

“Người——” Snape còn cầm sách trong tay, chân mày nhíu chặt vào nhau, Harry : Potter trước mắt y ngày càng làm càn hơn, không đợi Snape kịp lên án, một cánh tay ấm áp đã vòng lên ôm lấy cổ y, đồng thời quyển sách trong tay cũng bị lấy đi, sau đó âm thanh Harry khê vang lên bên tai.

“Nghỉ sớm một chút đi.” Âm thanh trầm thấp ôn nhu.

Nhiệt khí phun vào vành tai Snape, dây thần kinh trong chớp mắt trở nên vô cùng mẫn cảm.

“Ngủ ngon.” Một nụ hôn nhẹ, một bàn tay ấm áp kéo cánh tay lạnh lẽo của y vòng qua thắt lưng thiếu niên, tư thế của hai người bị Harry chủ động đẩy vào một chỗ, hai cơ thể gắn chặt vào nhau, hoàn mỹ không còn chút khoảng cách.

Chết.....tiệt.....

Snape cố gắng bình phục hô hấp của chính mình, đầu Harry đã chuyển dời qua ngực y, không rõ cố ý hay vô ý mà phun ra hơi thở nóng rực lên phần xương quai xanh của y, mái tóc mới gội xong mang theo mùi hương giống hệt như y, trừ bỏ mùi này còn có mùi hương đặc biệt của cơ thể Harry, thực sự vô cùng.....khieu khích.

Snape chỉ cần hơi nghiêng đầu một chút đã có thể chạm vào cổ Harry, cho dù trong bóng đêm nhưng Snape vẫn có tưởng tượng ra hình dáng cái cổ xinh đẹp đó.

Chết tiết!

Snape ngừng thở, áp chế ý niệm trong đầu, y không khỏi ảo não, nhóc con này không phải là yêu tinh đầu thai đi.

Harry vốn có ý muốn dụ dỗ, bắt quá cậu thực sự cũng quá mệt mỏi, vì thế..... ưm, khách quan mà nói là dụ dỗ được một nửa liền ngủ quên.

Người khổ sở lại là Snape.

Nếu đã có chút tâm tư nhất định sẽ rất khó buông tay, khao khát của Snape đối với Harry đã tiến thêm một bước chuẩn xác mà nói bắt đầu từ nụ hôn trên sô pha, nụ hôn tràn ngập xúc cảm chiếm giữ. Nếu nói từ trước tới nay Snape chỉ có ý nghĩ muốn bào hộ đứa trẻ này, như vậy sau nụ hôn đó, y muốn tiếp xúc nhiều hơn, chiếm giữ nhiều hơn.

Mặc dù ý chí không hiểu rõ nhưng bản năng cơ thể không thể gạt người.

Ngủ chung trên một chiếc giường như vậy, đối với Snape mà nói có thể xem là một loại tra tấn.

Mở to mắt, cơn buồn ngủ hoàn toàn bay biến, Snape ngẩng đầu nhìn trần nhà, không phải y đã uống phải thứ tình dược linh tinh nào đó đi? Về phương diện này y rất tự tin, Harry muốn kê đơn y vẫn chưa đủ trình độ..... y nghĩ xem vì cái gì? Snape thở dài trong lòng, suy nghĩ lung tung như thế này cũng không giống y.

Lãnh đạm nghiêm cẩn, luôn gò bó bản thân, y chưa bao giờ mất khống chế như thế này.

.....

Harry tỉnh lại trong vòng tay ấm áp của người nào đó.

Cậu chớp mắt vài cái, ngẩng lên liền nhìn thấy gương mặt Snape, dù ngủ vẫn rất nghiêm túc, khóe miệng Harry lập tức nhếch lên, tầm mắt chuyển về phía đồng hồ treo tường, mới 8 giờ sáng.

Ánh mắt Harry tràn ngập tình cảm ấm áp, cậu quay đầu lại si mê nhìn Snape.

Sau một lúc lâu, Harry một lần nữa cười thầm, hình như cậu trêu đùa Snape đến phát ngiên rồi, chậm rãi nhích tới một chút, đầu tiên hôn lên chóp mũi to đáng yêu, sau đó hạ xuống, miêu tả đôi môi của Snape.

Đôi môi mỏng của nam nhân thực sự gợi cảm, Harry vô thức tăng thêm chút lực đạo trong khi đang mơ hồ hồ nghi.

Đột nhiên, cánh tay nguyên bản đang ôm lấy thất lưng Harry túm lấy cánh tay cậu.

Snape tỉnh.

Bị hôn như vậy còn không tỉnh, Snape nhất định là một khúc cây.

"Chào." Harry không hề nhận ra mình đã làm sai cái gì, giọng điệu có chút lười biếng, lại cúi xuống hôn nhẹ Snape một chút.

Snape theo phản xạ ôm chặt lấy cơ thể Harry xoay người đè lên trên, thị giác theo bản năng nheo mắt bắt mắt từ trên cao nhìn xuống người nào đó, chờ động tác hoàn thành y mới phát hiện chính mình đang đè trên người Harry.

Harry có chút kinh ngạc, bất quá dễ dàng nhận ra người không được tự nhiên hơn lại chính là Snape, Harry thấy rất rõ người kia sau khi hoàn hồn ánh mắt tràn ngập lúng túng, cùng với ý đồ muốn thoát ra.

Không được đi.

Đây không phải ngưỡng ngừng mà là trốn tránh, nhạy bén của Harry lập tức phát huy tác dụng, cậu nhanh chóng ôm lấy cổ Snape kéo anh xuống, đồng thời dâng môi mình lên, vội vàng, nóng bỏng, cậu học theo cách Snape từng hôn mình, học cách liếm mát, học cách xâm nhập, học cách điều chỉnh hô hấp của mình.

Chỉ cần dụng tâm, bất luận là gì Harry cũng là học trò ưu tú nhất, cơ thể cứng ngắc phía trên dần mềm mại, Harry hài lòng cảm nhận cánh tay Snape đang ôm lấy đầu mình, quyền chủ động cũng quay trở lại trong tay nam nhân, đoạt lấy là thiên tính của Slytherin.

Cơ thể Harry trượt xuống, tay phải sờ soạn lung tung túm được tấm chăn bên cạnh, dùng sức kéo mạnh qua đỉnh đầu, hoàn toàn bao lấy hai người, cũng ngăn cách hoàn toàn với ánh sáng mặt trời dần dần chiếu vào phòng, mặc kệ tiếp theo muốn làm gì, ánh sáng sẽ làm cậu xấu hổ, Harry can đảm lỗ mãng là sự thật nhưng không phải có da mặt dày như tường thành.

Đám con trai mới trưởng thành như Harry, không phải lúc nào cũng tụt lại bàn luận tới chủ đề tình cảm, nhưng thỉnh thoảng cũng đề cập tới việc lên giường, nhưng hương vị qua lời nói truyền đạt hoàn toàn khác biệt cảm xúc thực tế, giờ phút này, Harry nghĩ như vậy.

Cách Snape gặm cắn cổ cậu có thể làm cậu hưng phấn tới ngón chân cũng phải duỗi thẳng.

Harry nhỏ giọng kiềm nén thở hổn hển, những tiếng rên rỉ khe khẽ vang lên trong bóng tối mờ mịt dưới lớp chăn, cậu không thấy rõ mặt Snape, như vậy thực rất tốt, nếu không cậu nhất định xấu hổ chết mất.

Thị giác mất đi, Harry không thể không sử dụng thính giác, cơ thể cậu vô cùng mẫn cảm, cậu có thể cảm nhận rõ rệt bàn tay Snape đang chậm rãi mở cúc áo ngủ chạm vào lớp da bên dưới, ngón tay Snape cũng không trơn bóng, đầu ngón trở có vết chai, cảm xúc thô ráp xẹt qua trước ngực làm cơ thể Harry run rẩy một trận.

Điện lưu từ bụng dưới xông thẳng lên trên, theo những nơi tiếp xúc với đầu ngón tay nam nhân mà lần lượt khuếch tán, khô nóng khó nhịn.

Harry vặn vẹo cơ thể, hai tay rũ xuống bắt đầu sờ soạng cởi nút áo ngủ Snape, hoàn hảo áo ngủ không có nhiều nút thắt như áo chùng, chỉ mất 10 giây Harry toại nguyện cởi bỏ được lớp quần áo trên người nam nhân, cậu chủ động dán sát cơ thể mình lên, da thịt tiếp xúc, cảm nhận được nhiệt độ cơ thể người kia Harry thỏa mãn thở dốc, bất quá, rất nhanh cậu lại cảm thấy vẫn chưa đủ.

Harry giống như một con mèo gặm cắn cổ Snape, cùng với liếm mút, cậu muốn cho đối phương những cảm xúc tuyệt vời nhất, như cậu đang cảm nhận, bất quá một lần nữa nam nhân thoát khỏi cậu, đè áp xuống đặt những nụ hôn lên xương quai xanh cậu.

Tiếng rên rỉ của Harry dần lớn hơn, bàn tay mù quáng vuốt ve nam nhân.

“Ừm.....” Đôi tay bị túm lấy, áp lên phía trên, lực đạo quá lớn làm Harry không thể nhúc nhích.

Hiển nhiên, nam nhân trên giường vô cùng bá đạo, dục vọng chiếm giữ rất mạnh.

Việc duy nhất Harry có thể làm hiện giờ là ngưỡng cổ tiếp nhận, xương quai xanh, trước ngực, eo, cảm giác tê dại, hưng phấn cùng một chút đau đớn nhẹ nhàng, Snape gặm cắn, lực đạo không mạnh không nhẹ càng làm cơ thể Harry nóng rực, cậu cảm thấy cả người mình sắp bị thiêu cháy.

Lực đạo áp chế tay trái cậu rời đi, cùng lúc đó, một bàn tay tiến tới phía dưới cậu.

Harry lúc này mới ý thức được cơ thể cả hai đang dán sát vào nhau, dục vọng nóng rực cương cứng cọ xát nhau, của cậu, còn có của Snape.

Mặt Harry nóng bừng, cảm thụ trước nay chưa từng có, đại não hoàn toàn không thể suy nghĩ chìm đắm trong khoái cảm cực hạn từ sự đụng chạm mang tới.

Đầu lưỡi Snape, tay Snape, Snape là một thiên tài.

Tiếng rên rỉ ngọt ngào đến mức làm Harry tự cảm thấy mất mặt, nhưng lại không thể khống chế được.

Tay phải Harry cũng được giải phóng, bởi vì cánh tay kia của đại sư độc được bắt đầu vòng ra sau dọc theo xương sống tiến tới hông cậu.

Áo ngủ bị kéo xuống, Harry vặn vẹo hai cái liền thoát khỏi ràng buộc của chiếc áo, bàn tay không kìm được bắt đầu sờ soạng phần da thịt mở rộng dưới lớp áo mở bung, cậu chán ghét bị lớp vải ngăn cách, khó nhịn kéo quần áo nam nhân, cậu muốn cởi hết mọi thứ trên người đối phương. Tư thế như đang ôm ấp, tay Harry vòng ra sau gáy nam nhân, ôm lấy bờ vai, dời xuống, đến cánh tay, Harry chậm rãi kéo áo Snape.

Cơ hồ thành công.

Nhưng mà, Harry đã quên đi một chuyện quan trọng, mà chuyện này chính là nguyên nhân làm cậu thất bại.

Tất cả động tác của nam nhân đột ngột ngừng lại.

Khoảnh khắc đầu ngón tay Harry chạm vào một nơi trên cánh tay nam nhân.

Dấu hiệu hắc ám.

Snape bừng tỉnh trong nháy mắt, y đang làm cái gì?

“.....ừm?” Harry phát ra giọng mũi.

Snape kinh hoàng chống đỡ cơ thể ngồi dậy, chăn bông nghiêm kín bị kéo ra một lỗ hổng, tấm chăn rút xuống bên hông Snape.

Ánh sáng đột ngột tiến vào, ngay sau đó nửa cơ thể Harry lộ ra ngoài, không khí lạnh như băng lập tức tập kích, Harry run rẩy đồng thời khôi phục tỉnh táo.

Hoàn

86. Chương 86: Cơ Giận Dữ Của Harry

Snape cúi đầu nhìn chiếc áo ngủ xộc xệch, phản ứng đầu tiên của y là kéo áo bao kín lấy cơ thể, đặc biệt là cánh tay, sau đó y nhìn về phía Harry.

Snape cứng đờ.

Nửa người trên Harry tràn ngập vết hôn ngân hồng hồng hoặc tím bầm, một vết kéo theo một vết.

Là y cần? Snape cố nhớ lại, y vừa nãy mới.....hoàn toàn không khống chế được.

“Hắt xì!” Trần trụi giữa mùa đông Harry không khỏi hắt xì một tiếng.

Snape phản xạ lập tức kéo chăn lên, bất quá động tác mới làm một nửa lập tức cứng đờ, hai người đắp chung một tấm chăn, kéo lên lập tức bao phủ lấy cả hai.

Sắc mặt Snape thực sự rất khó coi.

Harry liếc mắt nhìn Snape, dè dặt kéo bả vai đối phương, cậu muốn kéo thân thể này trở lại, cậu muốn tiếp tục, muốn biết chuyện tiếp theo sẽ tuyệt vời cỡ nào.

“.....tôi cảm thấy như vậy tuyệt lắm, thật sự.” Harry khẽ thì thầm như đang mê hoặc, cậu chậm rãi nâng người lên, từng chút tiếp cận, chỉ cần một nụ hôn, một nụ hôn có thể.....

Đột nhiên Harry bị Snape đẩy mạnh ra, cơ thể ngã mạnh xuống giường.

Giây tiếp theo, Snape nhảy xuống giường, tuyệt vọng lao ra khỏi phòng.

Harry trừng mắt, lúc hồi phục lại tinh thần thì người kia đã chạy mất dạng.

Chạy.....

Snape thể nhưng bỏ lại cậu mà chạy trốn.

Harry liềm liềm môi, uể oải mặc áo ngủ, sau đó lại càng chán nản hơn chú ý tới cây trụ trời của mình.

Snape là tên ngu ngốc, Harry vừa mắng vừa nhớ lại cảm giác lúc này, mê muội trong đó mà thở hỗn hển tự giải quyết, biểu tình Harry tăng thêm vài phần quyến rũ, khoái cảm một lần nữa ập tới theo dư vị lúc này còn sót lại.

Harry leo xuống giường, cài nút áo, nhìn lại đồng hồ bừa bãi trên giường không khỏi có chút xấu hổ.

Nuốt nước miếng, lại cảm thấy miệng lưỡi có chút khô khốc, Harry bước ra cửa phòng, liếc mắt liền nhìn thấy Snape đang ngồi trên sofa, xấu hổ cần nhắc xem nên nói gì với Snape, Harry bước xuống cầu thang, đi được một nửa cậu đột nhiên phát hiện tóc Snape rũ xuống, ướt cũng.

Chẳng lẽ? !

Khoảng cách ngưỡng ngừng lập tức biến thành hư không, Harry vội vàng chạy xuống.

Tiếng bước chân đánh gãy suy nghĩ Snape, y quay đầu lại thấy Harry lại muốn né tránh.

Tầm thủ xuất sắc của Gryffindor không phải danh hiệu thổi phồng, Harry túm lấy cánh tay Snape, mạnh mẽ giữ chặt, cảm xúc ập tới là lạnh băng tới tận xương: “Anh làm cái gì vậy!” Cậu rống to.

Không chỉ có mái tóc ướt sũng, còn có áo ngủ.

Snape xối nước lạnh, cường ngạnh áp chế khát vọng của chính mình, đồng thời làm mình tỉnh táo lại.

Harry chỉ là một đứa nhỏ cái gì cũng không hiểu, nhưng Snape không phải, làm sao y có thể hồ nháo theo Harry? Loại sự tình này, y không thể làm với Harry, không thể.

Snape liếc nhìn Harry, gương mặt đau đớn kia như kim châm vào mắt y.

Tín nhiệm như vậy, tình yêu như vậy, y không thể tiếp nhận nổi.

“Thực xin lỗi.” Snape thu hồi tầm mắt, nhàn nhạt lên tiếng.

Một tiếng xin lỗi này thực sự làm Harry tức giận: “Tôi nguyện ý thì có gì cần xin lỗi!”

Rõ ràng là người tình ta nguyện, cũng không phải ép buộc gì!

Sự thẳng thắn của thiếu niên chỉ đổi lấy một trận trầm mặc.

“Anh bị lạnh, mau đứng lên!” Harry kéo Snape, nam nhân này định làm cậu đau lòng đến chết sao.

“Ta không sao.” Snape mạnh mẽ rút tay về, ngữ điệu lạnh lùng.

“Đừng cậy mạnh.....” Harry thả nhẹ giọng điệu, muốn kéo Snape đi ngâm nước nóng, cơ thể anh vốn đã không tốt, lỡ như ngã bệnh thì làm sao vậy giờ, trời đang rất lạnh.

“.....người không hiểu.” Snape khàn khàn nói, vẫn bất động như trước, lầm bầm: “Người cái gì cũng không hiểu.” Âm thanh không lớn nhưng mang theo chán nản cùng thống khổ đang cố gắng kiềm nén.

Harry sững sốt, cuối cùng cậu cũng hiểu được nguyên nhân Snape lảng tránh mình.

Cậu là cứu thế chủ Harry : Potter, anh là tử thần thực tử Severus : Snape, anh lớn hơn cậu 20 tuổi, bọn họ trở mặt nhau trong suốt 6 năm, bọn họ thiếu nhau quá nhiều lời giải thích.

Snape không có khả năng biết rõ cậu là Harry : Potter mà chạm vào cậu.

Nam nhân này suy nghĩ rất nhiều, điểm này khác biệt với Harry, Harry chỉ nghĩ tới tình yêu, bởi vì yêu nên muốn thân thiết, vì yêu nên muốn ôm lấy.

Harry há mồm, cậu chưa xốt nói: “Sao anh biết tôi cái gì cũng không hiểu?”

Snape đáp lại chỉ là một cái hừ lạnh.

Nói cho anh biết, lời nói thành khẩn tới bên miệng lại phải nuốt vào.

Cho dù không phải là Harry : Potter, cho dù chỉ là Daniel, chỉ sợ Snape cũng không chạm vào cậu. Harry chăm chú nhìn người mình yêu: “Nếu tôi không hiểu, vì cái gì anh không thể nói cho tôi biết?”

Snape không nói, chỉ nghiêng mặt đi.

Harry muốn bức bách Snape phải thẳng thắn, nhưng đối phương hoàn toàn không có dự định mở miệng lần nữa.

Rất lâu sau, Harry đứng lên, nhẹ nhàng nói: “Sẽ bị cảm, tốt nhất anh nên đi tắm qua nước nóng rồi mặc nhiều quần áo một chút.”

Snape tựa hồ không hề nghe thấy cũng như không để ý tới.

Harry cười khổ, này có thể xem là giận lẫy không? Không thể hiểu nổi, nếu không phải biết được khúc mắc của Snape, phỏng chừng đã sớm bị người này chọc tức mà chạy đi. Harry quả thực rất tức giận, giận Snape, cũng giận chính mình, lúc này cậu căn bản không có cách nào hạ mình dỗ Snape.

Harry nhú mi, sau đó xoay người vào phòng tắm, vịn vòi sen, một dòng nước lạnh như băng xối thẳng từ đỉnh đầu xuống cơ thể, Harry lạnh đến phát run nhưng không chịu lùi bước, Severus a Severus, anh thực sự

không dám nghĩ tới chuyện yêu Harry : Potter sao? Hay là, anh không dám tin tưởng thế giới này có một người thực sự yêu thương mình, không hề sợ hãi anh là một tên vô liêm sỉ xấu xa?

Snape mở miệng tự ti làm Harry đau lòng, mà khoảng không tin nhiệm của Snape làm cậu khổ sở cùng tức giận, cậu có thể cùng anh đối mặt với bất kỳ điều gì, bất cứ khó khăn hay trở ngại nguy hiểm, cậu không phải một đứa con nít, nếu Snape hiểu cậu thì phải càng tin tưởng vào cậu, tin tưởng tình yêu của cậu, cương quyết và tin tưởng chứ không phải như thế này.... do dự hết lần này tới lần khác.

Nhiệt độ cơ thể hạ lạnh băng tới mức chết lặng, môi Harry bắt đầu tím tái.

Loảng xoảng, cửa phòng tắm mở bung.

Harry không chút thay đổi sắc mặt quay đầu lại, là Snape.

Lần này tới phiên Snape vô thố, y vội vàng tắt vòi nước, rút đũa phép muốn làm một thần chú giữ ấm cho Harry.

Harry bắt được đũa phép của Snape: “Tôi không sao.” Cậu quăng câu nói cùng giọng điệu hệt như lúc này Snape đối với cậu ngược trở về.

Cho dù cậu yêu nam nhân này, nhưng cậu có tính cách của riêng mình.

Harry ngoan ngoãn, nhưng không có nghĩa là nhu nhược.

Snape ngơ ngác, nhiệt độ lạnh băng truyền tới từ cánh tay Harry làm y nhanh chóng bình tĩnh: “Nhóc con.....” Snape đề cao âm lượng, theo thói quen mà âm điệu trở nên trầm thấp cùng hơi thở nguy hiểm: “Người tốt nhất nên nghe theo ta.....”

Thật sự không nói đạo lý, Harry lạnh nhạt nhượng một bên mi, chuyện Snape có thể làm, cậu lại không thể?

“Anh có thể tắm nước lạnh, đương nhiên tôi cũng có thể.” Harry cất cao âm điệu, dùng khí thế không chút yếu kém đánh trả: “Chẳng lẽ còn phải được sự cho phép của anh?”

Harry đẩy tay Snape ra, bước ngang qua người anh.

Điều này hiển nhiên đã vượt khỏi phạm vi kiểm soát của Snape, y có thói quen làm người xung quanh phải nghe theo mình, không hề có chút phản bác, y đã quen với những hình thức đơn giản, một là thuận theo hoặc biết khó mà lui, tính tình quá mức nghiêm khắc làm Snape không am hiểu về cách thức xử lý quan hệ tình cảm.

Những lần Harry khắc khẩu với y, y chỉ có thể thuận theo tự nhiên mà bảo trì im lặng, không phải trầm mặc là chủ ý tốt, mà vì Snape không có cách nào khác, lần này cũng vậy, Harry phớt lờ y mà bỏ đi, y thực sự không biết nên làm gì bây giờ.

Là lỗi của y, chính xác vì y đã quá phạm.

Snape thở dài.

.....

Harry chui vào chăn, không hề mặt quần áo.

Áo ngủ đã ướt sũng, cậu cũng lười đi tìm bộ khác.

Chăn bông ướt nhẹp cũng không ấm áp chút nào, Harry cũng mặc kệ, Snape đang rét run dưới lầu, cậu cũng cùng chịu đông lạnh với anh.

Nhớ tới lúc này hai người còn thân mật khắng khít trong chăn, Harry liền cảm thấy thực ỷ khuất, trên đời này có lẽ không có ai nháo loạn được thế này như cậu với Snape, một chút vợ vãn, một chút buồn cười.

Harry cuộn mình thành một đoàn, chăm chú nhìn cửa phòng, trong lòng vẫn hi vọng người nào đó tiến vào, đáng tiếc nửa ngày cũng không thấy.

Ngủ ngốc, đại ngủ ngốc!

Severus : Snape, xem như anh lợi hại! Harry oán hận.

Harry hạ quyết tâm không ra ngoài, có đói chết cũng không ra, dần dần đầu cậu bắt đầu choáng váng, một lúc sau liền mất đi tri giác.

Không biết qua bao lâu, Harry lại mơ mơ màng màng tỉnh lại, cậu cảm thấy đầu rất nặng, hoảng hốt nhìn thấy Snape đang ngồi bên cạnh.

“Tê.....” Harry vừa định ngồi dậy, đầu liền đau nhức, cậu phát hiện trên trán có cái gì đó..... khăn mặt? Nhiệt độ xung quanh cơ thể vô cùng ấm áp, Harry mê mang nhìn về phía Snape.

“Người bị cảm.” Snape mất hết nửa ngày mới phun ra được một câu.

Cậu thực sự vô dụng, Harry tự giễu, nghiêng đầu qua một bên.

“Uống hết độc được đi.” Snape vừa nói vừa đưa qua một bình độc được.

Harry không để ý tới.

Khí thế của viện trưởng Slytherin hoàn toàn không có tác dụng trước mặt sư tử Gryffindor, Snape trong nhất thời không tìm được biện pháp ứng phó.

Harry đơn giản nhắm mắt lại.

Chỉ số tình cảm quá thấp, Snape vắt óc suy nghĩ hết nửa ngày, không thể không bức chính mình mở miệng: “Buổi sáng, không phải ta cố ý.”

Harry nheo mắt.

“.....người vẫn chưa trưởng thành, ta cảm thấy.....không tốt.” Snape gian nan phun ra.

“Đủ rồi!” Harry quay người lại, mạnh mẽ ngồi dậy, một trận choáng váng lập tức ập tới: “Ai thêm giận chuyện này! Làm thì làm, không làm thì không làm, tôi nhỏ nhen tới mức tức giận chuyện này sao? Anh, cái tên đại ngu ngốc này, gầy hơn chiếc đĩa còn bày đặt xối nước lạnh giữa mùa đông, anh có muốn mạng không hả!” Harry vừa yếu ớt rống vừa đưa tay sờ trán Snape.

Harry bức bối Snape do dự đối mặt với cậu, bức bối Snape không tin tưởng cậu, bất quá sau khi tức giận tan đi, cậu lại cảm thấy đau lòng hơn, đau lòng vì nam nhân này chỉ biết âm thầm giãy dụa cùng tự tổn thương mình.

“Trước khi làm gì nghĩ tới cảm giác của tôi một chút, được không?” Harry nhấn mạnh: “Tôi để ý tới ấm lạnh của anh, an nguy của anh, tất cả của anh!”

Hoàn

87. Chương 87: Quà Sinh Nhật

Snape há hốc, y không biết nên làm thế nào với một người thực sự quan tâm y tới vậy, vì thế y chỉ ngây ngốc xoa đầu Harry, nhẹ nhàng, dùng hành động để nhấn tới lời an ủi.

Harry thấy biểu tình của Snape thật bất đắc dĩ, đòi phượng như vậy làm cậu cảm thấy chính mình dường như đang khi dễ người khác: “Lấy lại đây đi, tôi uống.” Harry thỏa hiệp.

Snape ngẩn người một chút mới lấy độc được qua.

Vừa uống vừa liếc nhìn Snape, lông mi Harry nhú chặt, liếm liếm môi nhẹ nhàng oán trách: “Khó uống muốn chết.”

Đại sư độc được không hiểu phong tình không biết đây là một câu làm nũng, theo bản năng định châm chọc nhưng lại cảm thấy không đúng, lời nói dâng lên tới miệng lại bị mạnh mẽ áp xuống, cuối cùng đáp lại chỉ có một tiếng: “Ừ.”

Harry cảm thấy buồn cười, ừ cái gì mà ừ chứ.

Snape bị Harry nhìn chăm chăm lúng túng nghiêng đầu.

Đường đường là viện trưởng Slytherin lại bị cậu bức thành bộ dáng này, Harry nghĩ như vậy liền mềm lòng, rồi lại nhịn không được muốn “khi dễ” tiếp, cậu đưa bình độc được trở lại: “Còn lại anh uống hết đi.”

Lời vừa nói ra, Harry thấy mặt Snape xoắn lại thành một cục.

“Ta.....” Snape muốn cự tuyệt.

“Anh uống hết tôi sẽ không giận nữa.” Harry lại nói.

Bị chiếu tướng Snape nhăn nhó thầm cân nhắc trong lòng, không bao lâu sau, y nghe theo uống hết nước thuốc mình đã làm.

“Có phải rất khó uống không?” Harry xấu xa truy vấn, còn cố ý chép miệng.

Là độc được dĩ nhiên sẽ có mùi vị khó uống, bất quá tâm tư Snape không hề đặt ở mùi vị độc được, bị hỏi như vậy có chút cứng đơ, gật cũng không phải mà lắc cũng không phải.

Quan tâm sẽ bị loạn.

Snape quá để ý tới cảm thụ của Harry, vì thế trong nhất thời không nhận ra Harry đã bớt căng thẳng, cũng không biết trả lời thế nào.

Trầm mặc một trận.

Người mở lời trước vẫn là Harry: “Tôi đói bụng.”

Cái gì cũng chưa ăn, lại chạy đi tắm nước lạnh, sau đó lại mê man một trận, gây sức ép cả ngày như vậy đương nhiên phải đói bụng.

“.....ta đi làm.” Snape rốt cuộc được giải thoát, vội vàng bước ra cửa.

Harry nhìn theo bóng lưng bạn trai rồi đi, đã lâu rồi Snape không làm thức ăn, nghĩ nghĩ một chút khoe miệng lại nhếch lên ý cười.

Harry chậm chạp leo xuống giường, mặc quần áo, nhẹ nhàng bước xuống lầu, lên đi tới cửa phòng bếp.

Đại sư độc được lúc thái rau gừng mặt cũng vô cùng nghiêm túc, giống như đang điều chế độc được, vừa cẩn thận lại chuyên chú, các loại nguyên liệu được xếp gọn trên đĩa, chỉ chờ bắt đầu nấu nướng.

Harry quét mắt, thở dài: “Sao lại nhiều như vậy.” Snape đem hết thức ăn trong phòng bếp lấy ra hết, bộ dáng muốn lấy lòng của anh thực sự quá đáng yêu.

Snape quay đầu lại, nhất thời xấu hổ.

Harry đi tới, chỉ một chút: “Tôi ăn cái này là được rồi.”

Snape rầu rĩ nghe theo.

Harry nhìn nhìn một chút mới ra phòng khách ngồi chờ, cậu vốn không phải người thích sai khiến người khác, cũng không phải người cứng rắn, hành động của Snape quả thực cho dù cậu ủy khuất cùng tức giận cỡ nào cũng đành phải từ bỏ.

Thế giới rộng lớn này, người có thể đối xử tốt với Harry như vậy không nhiều lắm, mà với tính nết của Snape, làm được như vậy Harry đã rất cảm động. Trong lòng âm ập, Harry thì thào với chính mình, âm thanh nhỏ bé dường như không thể nghe thấy: “Severus a Severus, anh cứ nuông chiều tôi như vậy, sao tôi có thể rời khỏi anh chứ.”

Có lẽ vì cảm sốt, Harry chờ một hồi có chút mệt mỏi, vì thế ngủ gật trên sofa.

Không biết qua bao lâu, Harry bị mùi thức ăn đánh thức.

“Tỉnh thì mau ăn đi.” Snape thấy Harry mở mắt vội nói.

Harry gật gật đầu, ném thử một ngụm: “Ăn ngon lắm.” Đánh giá khách quan kèm thêm một nụ cười tươi rói của Potter.

Thần kinh căng cứng suốt một ngày của Snape lúc này nhìn thấy nụ cười của Harry mới thở phào một hơi.

“Anh không ăn sao?” Harry nhú mi.

Snape không nói, cúi đầu ăn.

Nam nhân trong nóng ngoài lạnh. Harry thầm đánh giá.

Cơm nước xong, Harry nhìn Snape rửa chén, nghĩ nghĩ, cậu đi tới giá sách cầm lấy tập thơ ngồi xuống sofa xem.

Đại khái khoảng nửa giờ sau, Snape đi ra.

Dựa theo hình thức lúc hai người ở chung, nếu Harry đến, Snape thường làm độc dược, nhưng hôm nay Snape có chút chần chờ, đại khái Snape có thể hiểu được tâm tình của Harry, một người bệnh, nếu không nhìn thấy lúc nào cũng cảm thấy lo lắng, cứ đặt trước mắt để chăm sóc hơn.

“Anh đọc cho tôi nghe có được không?” Tâm tư căn bản không hề đặt vào quyển sách, Harry đột nhiên ngẩng đầu ôn nhu nói.

Snape nghi hoặc, đi tới trước một chút mới nhìn thấy thứ trong tay Harry.

Harry không đợi Snape cự tuyệt đã vươn tay kéo đối phương ngồi xuống, lười nhát dựa vào người Snape, thuận tay đưa tập thơ qua: “Tôi muốn nghe anh đọc.” Nói xong liền nhắm mắt lại.

Phần lớn đều là thơ tình, Snape thực khó chịu, Harry : Potter này thực sự biết cách giày vò y.

Chỉ sợ ngay cả chính bản thân Snape cũng không đoán được, trên đời này có một người như vậy làm y phải hao hết tâm tư mà cứng chiều.

Âm thanh trầm thấp mềm mại như tơ lụa vang lên bên tai Harry, mặc dù giọng điệu có chút cứng nhắc, gượng gạo nhưng Harry có thể nhận ra sự ôn nhu không thể che giấu, Snape rất dịu dàng với cậu.

.....

Vài ngày tiếp đó, hoàn toàn là Snape chăm sóc Harry.

Harry cũng không nhắc lại chuyện sáng ngày đó nữa, hai người cho dù nằm chung một chỗ cũng không làm gì nhiều hơn, trong lòng Snape có khúc mắc, Harry cũng không muốn giẫm lên nỗi đau của anh.

Nói? Hay không nói?

Harry không phải không do dự tới việc thẳng thắn, nhưng cậu vẫn còn vài phần không cam lòng.

Thôi cứ để thêm mấy ngày nữa đi.

Trong lòng Harry vẫn nhớ tới sinh nhật Snape, đáng tiếc, chính mình tự quán nơ con bướm phồng chùng cũng không tặng được, Harry tự giễu.

Sáng sớm ngày 9 tháng 1, Harry rón rén bò xuống giường.

“Đi đâu?” Snape tỉnh ngủ.

“.....vệ sinh một chút.” Harry quay đầu lại hôn nhẹ Snape: “Anh ngủ tiếp đi.”

Harry ra tới cửa nhà mới cảm thấy hồng hồng, làm gì có cửa hàng nào mở cửa sớm vậy chứ, giới Muggle đã thế, phồng chùng bên Hẻm Xéo còn trễ hơn.

Nhưng vấn đề quan trọng hơn là nên mua cái gì bây giờ?

Harry thực sự đau đầu, một đại sư độc dược 37 tuổi sẽ thích cái gì?

Harry nhớ lại nỗi quặng chọc cười mình từng mua, lúc đó còn chưa biết thân phận của đối phương, giờ nhớ lại Snape nhất định cảm thấy mình thực ấu trĩ, nếu không, tặng nguyên liệu độc dược thì sao?

Không, không được.

Đầu tiên cậu không biết cái gì quý hiếm cả, thứ hai, cho dù mua được thì cậu cũng không muốn suốt hôm nay Snape ôm lấy mở nôi quặng linh tinh, thực sát phong cảnh.

Nên mua cái gì đó chín chắn, trịnh trọng một chút, Harry cân nhắc nên xem tới cửa hàng nào.

Đột nhiên, mắt cậu sáng lấp lánh.

.....

Snape ngủ không sâu, một lúc lâu phát hiện Harry không trở lại liền leo xuống giường.

Trong phòng trống rỗng, Snape nhướng mi, đầu tiên dùng ma lực kiểm tra một phen, sau đó cho ra kết luận Harry đã ra ngoài, cẩn thận suy nghĩ lại, lúc nhìn thấy lịch treo tường, Snape bừng tỉnh, vì thế y cũng không nôn nóng, xoay người vào phòng tắm, rửa mặt gội đầu.

Nhớ lại lúc trước Potter cha chúc mừng sinh nhật Lily, cánh tay đang gội đầu của Snape chợt run lên, một trận khí lạnh dâng lên trong lòng, loại tình cảm phức tạp này thực sự làm người ta vô cùng rối rắm, Snape thở dài.

10 giờ sáng Harry mới trở về.

Snape kinh ngạc phát hiện trong tay đối phương còn cầm theo một hộp bánh ngọt, đây cũng có thể xem là khá “đơn giản” đi, trong lòng Snape dâng lên một trận mất mát, đương nhiên, y không nên như thế bởi vì dù nói thế nào đây cũng là lần đầu tiên có người mừng sinh nhật cho y.

“Sinh nhật vui vẻ.” Harry chậm chậm chạy tới, đặt hộp bánh lên bàn: “Tặng cho anh này.”

“Cám ơn.” Ngữ điệu Snape không hề phật phùng.

Harry quan sát một chút, nhún vai: “Anh đã sớm đoán được tôi đi mua quà cho anh đi.”

Snape gạt đầu.

Harry cũng không so đo với thái độ lạnh nhạt của Snape, cậu lấy bánh ngọt ra: “Tôi biết anh không thích ăn bơ, đây là bánh trái cây.”

Hình dáng chiếc bánh cũng không quá bắt mắt, nhưng hơi lớn một chút, cỡ 20 inches đi, Snape thực hoài nghi Harry định dùng chiếc bánh này rửa mặt, nếu không bọn họ ăn đến hết kỳ nghỉ cũng chưa xong, Snape thực sự hiểu năng lực ăn đồ ngọt của mình.

“Tôi bảo ông chủ làm loại lớn nhất, kết quả.....” Harry le lưỡi, vừa giải thích vừa cắm ngón lên mặt bánh, thận trọng cảm từng cây một.

Nhìn số nến che kín hết phân nửa mặt bánh, Snape nhìn không được nói: “Người cắm dư.”

“A?” Harry ngẩng đầu, có chút xấu hổ: “Ông chủ cho tôi nhiều nến lắm, tôi cảm thấy cắm hết mới tốt.”

“Tùy người.” Snape nhìn chiếc bánh nếu một bên không có nến cũng kỳ quái, vì thế không ngăn cản nữa.

Harry thấy vậy cười khanh khách tiếp tục cắm, kỳ thực đây không phải một đồng nến, chính xác là 37 cây, đây là ám chỉ Harry dành cho Snape, xem thử nam nhân này có phát hiện hay không.

Thực hiển nhiên, tâm tư Snape không hề đặt trên chiếc bánh.

Harry ngược lại giống như sinh nhật mình, cậu vui vẻ châm lửa, thật nhiều ánh nến sáng lấp lánh, chiếu lên gương mặt hai người, một đang cười, một nghiêm túc.

“Ước nguyện đi.” Harry nhắc nhở Snape.

Ước nguyện với bánh kem, thực sự ấu trĩ, Snape thâm bĩu môi trong lòng.

“Mau lên.” Harry thúc giục.

Bất đắc dĩ nhắm mắt lại, vài giây sau lại mở ra.

“Tốt lắm, giờ thôi nên đi.” Harry chỉ huy.

Snape cảm thấy chính mình thực sự đang chiều ý để Harry vui vẻ, nam nhân với một bó tuổi làm đi làm loại chuyện này thực sự không chút thú vị.

Thấy Snape bất động, Harry hít sâu giúp anh thổi nển.

“Đến, ăn thử một chút.” Động tác Harry vô cùng nhanh nhẹn, rút cây nển xuống, cắt một khối nhỏ đặt lên đĩa: “Đây là bữa sáng hôm nay, anh chờ tới giờ nhất định đã đói bụng.”

Bị nhìn thấy, Snape khó chịu trừng Harry.

Harry vẫn cười tủm tỉm như trước, ân cần xắn một miếng nhỏ, dùng nĩa ăn đưa tới bên miệng Snape.

Khóe miệng Snape run rẩy, nghiêng đầu.

“Ném thử chút đi, anh sẽ thích cho xem.” Harry không chịu rút lui.

“.....Ta tự mình ăn.” Snape cúi đầu cầm lấy nĩa ăn.

“Ít nhất cũng ăn miếng này đi.....” Harry kiên trì.

Hai người giằng co một hồi, cuối cùng Snape cũng chịu thỏa hiệp, cúi đầu qua cắn.

Harry nâng cằm, khẽ cười.

Hương vị trái cây nồng nặc nhưng không ngán, ăn vào miệng lập tức tan ra, Snape nhắm nuốt một chút, sau đó y dừng lại, trong bánh ngọt có thứ gì đó cứng cứng, lạnh băng như kim loại, Snape nhú mào trảo tư một chút, sau đó quay đầu nhìn Harry, trong mắt mang theo một tia kinh ngạc.

“Kỳ thực tôi rất muốn đem chính mình tặng cho anh, đáng tiếc hiện tại anh không chịu nhận.” Harry cười nói giỡn, sau đó thu hồi lại tươi cười, nghiêm túc nhìn Snape: “Vậy bây giờ, món quà này.....anh thích không?”

Snape nuốt bánh ngọt xuống, im lặng phun dị vật ra.

Là một chiếc nhẫn.

Hoàn

88. Chương 88: Tương Lai

Harry thực hài lòng nhìn bộ dáng ngờ ngạc của Snape, biểu tình này đúng là trăm năm khó gặp.

Snape nhìn xuống đất, không biết nên làm thế nào để bình ổn mới cảm xúc rối rắm trong lòng.

Cộc cộc cộc.....

Tiếng gõ cửa đột ngột truyền tới.

Snape theo phản xạ nắm chặt chiếc nhẫn trong tay, quay đầu lại.

Harry thực kinh ngạc, ai lại tới nơi này? Úc, không phải lại là Malfoy đi! Đây là người duy nhất Harry nghĩ tới, Malfoy chết tiệt.

Snape đứng lên, vung đũa phép, bánh ngọt lơ lửng bay vào nhà bếp, sau đó y đi tới mở cửa.

Harry chép miệng, có chút mất hứng, lại thăm mắng Malfoy một câu.

Người đứng trước cửa không phải Draco Malfoy. Snape giật mình, ánh mắt có chút phức tạp nhìn vị khách, người này là một cô gái rất trẻ, mái tóc màu vàng, đeo một chiếc kính mắt màu trà.

“Tôi có thể vào không?” Giọng nữ thanh thúy đánh vỡ im lặng.

Snape nghĩ nghĩ một chút né người, để vị khách tiến vào.

Cô gái nhìn thấy trong phòng còn một người thì bước chân hơi dừng lại một chút, nhưng vẫn bước tiếp.

Harry trợn tròn mắt.

“Người lên lầu.” Snape nói với Harry.

A? Harry không vui, cậu tròng Snape.

“Đi lên.” Snape tăng thêm giọng điệu.

Harry do dự một chút nhưng vẫn nghe theo, vừa đi vừa ngoái đầu nhìn lại, cô gái kia nhìn qua cũng ngang ngang tuổi cậu, bất quá, cậu chưa từng gặp qua, người này là ai?

Đợi thiếu niên biến mất sau cánh cửa phòng ngủ, cô gái tóc vàng mới rút đũa phép ra bỏ thần chú cách âm ở bốn góc, lúc này mới mở miệng: “Thực xin lỗi đã dùng hình dạng này tới thăm, bất quá Draco nói nếu muốn tới đây tốt nhất nên ngụy trang một chút.”

Snape dùng ánh mắt bảo đối phương ngồi xuống: “Ta nghĩ trong khoảng thời gian này người khá bận rộn, Narcissa.”

Người tới đúng là Narcissa, bà Malfoy đã uống độc được giảm tuổi.

Narcissa bình tĩnh ngồi xuống, chậm rãi nói: “Tôi nghĩ anh nên cảnh giác hơn.”

Snape nhú mi nghi hoặc.

Chậm rãi, Narcissa tiếp tục nói: “Bella định đi cùng nhưng bị tôi cự tuyệt. Severus, xem ra nơi của anh cũng không phải an toàn tuyệt đối.” Nói xong, ngón tay bà chỉ ra ngoài.

Snape giận tái mặt, nơi ở của mình ở giới Muggle từ trước tới nay không hề bị ai chú ý, sao Bellatrix lại biết được nơi này? Đây không phải tin tức tốt.

Narcissa tiến tới gần hơn, nghiêm túc nói: “Lần này tôi tới nhờ anh hỗ trợ.”

“Hỗ trợ?” Snape nheo mắt: “Có con cầu đàn kia theo làm bảo vệ còn chưa đủ?” Giọng nói mang theo ý vị trào phúng thần nhiên cùng dò xét.

“Sirius.....” Narcissa nhẹ giọng thở dài: “Có nhiều chuyện cậu ta có thể giúp, nhưng với tính tình nóng nảy đó thì nhiều chuyện không làm được.”

“Thế nào?”

“Tôi cũng không gạt anh, Severus.” Hiện giờ Narcissa làm tất cả để bảo vệ chồng và con trai của mình, vì thế bà trợ giúp Hội Phượng Hoàng đồng thời cố gắng không vi phạm mệnh lệnh của Chúa tể Hắc ám: “Nhóm tử thần thực tử muốn tiến vào Hogwarts, tôi đã giao chuyện này cho Sirius làm, tôi nghĩ Hội Phượng Hoàng sẽ tương kế tựu kế, bất quá, có một chuyện khác, cậu ta không làm được.”

“Nói rõ ra.” Snape nhận thấy có chút không ổn.

“Tính mạng của Dumbledore.” Narcissa nhìn thẳng mắt Snape: “Đây là mệnh lệnh máu chốt Chúa tể Hắc ám giao cho Draco, tôi định trà trộn vào Hogwarts, nhưng nếu làm vậy Sirius nhất định sẽ nghi ngờ.”

Snape kinh hãi: “Người.....”

“Tôi không còn đường lui nữa.” Ngữ khí Narcissa nghiêm túc: “Lucius còn trong Azkaban, nếu như xảy ra rắc rối gì, Lucius không thể trốn được.”

Đối với Narcissa, người nhà là ràng buộc duy nhất của bà.

“Người cho rằng.....ta sẽ giúp?” Snape lạnh lùng hỏi.

Narcissa không trả lời.

“.....Draco biết bao nhiêu?” Snape lại hỏi.

“Lúc chấm dứt kì nghỉ, tôi sẽ nói cho nó biết tất cả.” Narcissa không thể để đứa con không biết gì mà quay về trường học, bà đứng lên, nói: “Có lẽ, anh sẽ có biện pháp tốt hơn?”

Snape trầm mặc.

“Tôi đi trước.” Narcissa cáo từ, đi tới cửa, chợt nhớ tới gì đó bà quay đầu lại nói: “Thiếu chút nữa đã quên mất, sinh nhật vui vẻ, Severus.”

Snape nhìn theo bóng người phụ nữ rời đi, xem ra tình hình trang viên Malfoy mấy ngày này cũng không tốt lắm.

Harry vẫn lo lắng tình huống dưới lầu, cậu kéo cửa một chút, nhìn trộm nhưng đáng tiếc cái gì cũng không nghe thấy, vừa thấy vị khách kia rời đi, cậu liền vội vàng chạy xuống, tới gần Snape đang cúi đầu trầm tư: “Sao vậy?”

Snape liếc mắt nhìn Harry, khẽ lắc đầu: “Không có gì.”

“.....cô ta là ai?” Harry hỏi.

“Không quan trọng.” Snape cự tuyệt trả lời: “Bây giờ người thu thập đồ đạc lập tức trở về nhà.”

“Cái gì?” Harry tròn mắt, nghĩ mình nghe lầm.

“Người nghe rất rõ.” Snape gật đầu nhấn mạnh: “Ta có chuyện phải xử lý, không rảnh quản người.”

“A?” Harry há to miệng, lớn tới mức đủ nhét vừa một cái trứng gà.

Thế là, trong ngày sinh nhật người yêu, Harry cùng mớ hành lý bị ném ra khỏi ngôi nhà ở đường Bàn Xoay.

“Vây là sao chứ? !” Harry đứng bên đường thực sự không hiểu gì cả, cậu ảo não giậm chân, có ai như cậu mới vừa cầu hôn xong, giây sau đã bị đuổi ra khỏi cửa không chút, nhất định là chuyện có một không hai!

Đột nhiên, Harry tỉnh táo lại, Snape vội vàng bảo cậu đi, chẳng lẽ có liên quan tới Chúa tể Hắc ám?

Cô gái kia là ai?

Đắn đo một chút Harry vẫn trở về nhà cũ Black, trong nhà không có ai, vì thế hành động đầu tiên của cậu là lao vào phòng Regulus tìm kiếm quyển album tốt nghiệp kia, cẩn thận tìm qua một lượt nhưng không thấy cô gái tóc vàng lúc này.

Chẳng lẽ cậu tính sai?

Harry nhú mi.

Ầm một tiếng.

Harry quay đầu lại, là gia tinh già đang quấn một tấm khăn ăn hình tam giác——Kreacher.

“Harry chủ nhân.....” Âm thanh gia tinh khàn khàn.

Harry sửng sốt, cậu chưa bao giờ thấy Kreacher lễ phép như vậy, còn gọi cậu là chủ nhân.

Ánh mắt Kreacher rơi xuống trang album.

“Tôi chỉ xem một chút.” Harry lập tức nói, cậu biết người Kreacher thích nhất là Regulus vì thế vội vàng đặt vào chỗ cũ.

Kreacher lập tức lộ ra biểu tình vô cùng cảm kích: “Kreacher chỉnh lí tất cả vật dụng của Regulus chủ nhân, tất cả đều phải sạch sẽ, chỉnh tề.....”

“Sirius đâu rồi?” Harry vội vàng đánh gãy lời cảm nhàm của gia tinh.

“Không biết, chủ nhân không nói gì.” Kreacher trả lời.

Thật kỳ lạ, Harry tròn mắt há hốc, Kreacher lại gọi Sirius là chủ nhân, không phải có ai uống thuốc đa dịch giả làm nó đi, Harry run rẩy trong lòng, ách, tựa hồ không thể có khả năng này.

“Trên cổ người là?” Harry chú ý tới trước ngực Kreacher lộ ra một mặt dây chuyền.

Kreacher lập tức kích động tới chảy nước mắt: “Sirius chủ nhân tặng cho ta, ngài hoàn thành nguyện vọng của Regulus chủ nhân, mề đay bị phá hủy.....Kreacher vô dụng, Kreacher không thể làm được, Kreacher.....”

Harry có chút không hiểu, mặt dây chuyền nhìn qua rõ ràng còn rất nguyên vẹn. Thấy Kreacher đã bắt đầu gào khóc, Harry vội vàng phát tay cho nó lui xuống.

Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?

Harry nghi hoặc rời khỏi phòng, Sirius không ở nhà, cậu nên làm gì bây giờ? Hay là quay lại đường Bàn Xoay? Harry vẫn có chút lo lắng sợ làm hư chuyện của Snape.

“Harry Potter.” Đột nhiên, một âm thanh phụ nữ xông vào tai Harry, cậu lập tức cảnh giác quay đầu lại, kinh ngạc nhìn bức màn luôn được kéo kín ở huyền quan đã được mở ra, bên trong là một bức họa.

Người phụ nữ trong bức họa liếc mắt nhìn Harry: “Sirius gần đây rất bận rộn, sẽ không về nhà, cậu có thể tới trang trại Hang Sốc.”

Harry chớp mắt nói: “Chú ấy bận chuyện gì?”

“.....vài chuyện quan trọng.” Ngữ điệu thực tang thương.

“Bà là?” Harry lại hỏi.

Người phụ nữ nhắm mắt lại, một lúc lâu sau mới mở ra: “Tôi là mẹ nó.”

.....

Nhắc tới trang trại Hang Sốc, Harry quả thực có chút nhớ những người bằng hữu của mình, kết quả, mười phút sau, cậu thông qua lò sưởi âm tường tới nhà bạn tốt, làm cho một nhóm Weasley đang đùa giỡn ở phòng khách một sự kinh hỉ.

“Harry!” Cặp song sinh sững sốt giây lát lập tức nhào tới nghênh đón.

“Harry!” Bà Molly ngạc nhiên kéo lỗ tai hai cậu con trai kinh hỉ nói: “Ôi, con trai, con tới thật tốt quá, tới đây ta xem nào, con lại gây đi rồi?”

“Harry nhất định không quen ăn đồ ngọt ở nhà cụ Dumbledore.” Ron trêu chọc.

“Đồ ngọt?” Bà Molly nhú mày: “Thật không, Harry?”

Harry sờ sờ mũi, không biết nên trả lời thế nào.

“Thế sao có đủ dinh dưỡng được!” Bà Molly khó chịu: “Yên tâm, Harry, tối nay sẽ có một bữa thật ngon.”

“Đến đây, lên lầu thôi.” Ron túm Harry leo lên lầu, cặp song sinh nhanh nhẹn đuổi theo.

“Đừng có làm nổ tung nóc nhà đấy!” Bà Molly ngẩng đầu rống to.

“Đây đúng là chủ ý hay.” Fred nhìn George.

“Mẹ chúng ta đúng là người có sức sáng tạo.” George nhăn mặt làm trò hề.

Ron ngửa đầu hô to: “Harry tới rồi đây!”

Lập tức có người lộ đầu ra.

Harry thấy mái tóc nâu của Hermione lập tức choáng váng: “Bồ không về nhà sao?”

“Có về, hôm qua mới tới.” Hermione mỉm cười giải thích.

“Anh có thể tới thật tốt.” Ginny bị xem nhẹ ở một bên nói chen vào.

Harry gượng gạo mỉm cười.

Đám người ngồi trong phòng Ron nói chuyện phiếm.

Ron hỏi Harry lễ Giáng Sinh này đã làm gì: “Trong nhà cụ Dumbledore có phải có rất nhiều thứ kỳ quái không?”

Harry vò đầu, ráng bịa ra vài chuyện: “.....chỉ có hơi nhiều đồ ngọt một chút mà thôi.”

Một buổi chiều thoải mái trôi qua, buổi tối, cả nhóm trẻ ồn ào đón tiếp Harry, thức ăn rất nhiều, bà Weasley hằng hái đưa thức ăn tới trước mắt Harry, để cậu ăn nhiều một chút.

Harry mỉm cười ăn, trong lòng lại bắt đầu nhớ Snape.

Đồ ăn Snape làm nhất định ngon hơn.

Thật muốn đi tìm anh.

Harry thở dài trong lòng, tự nói với mình: Harry, không cần tùy hứng, Snape bảo mi rời đi nhất định có lý do của anh, không cần như con nít mà nháo loạn.

“Không hợp khẩu vị sao?” Bà Molly thấy vẻ mặt Harry có chút mơ màng liền hỏi.

“Úc, không, ăn ngon lắm.” Harry vội vàng trả lời, kéo lực chú ý trở về, những cái khác không cần nói, chỉ mong Snape tự chăm sóc bản thân là tốt rồi.

.....

Thung lũng Godric, nhà Dumbledore.

“Thật sự hiếm thấy, Severus, uống ly trà không?” Lão nhân tóc bạc cười tủm tỉm nhìn vị khách ngoài ý muốn.

“Thực hiển nhiên ta tới đây không phải muốn uống trà.” Đại sư độc dược có chút mất kiên nhẫn nói, bất luận bao nhiêu lần, y đều không thể chịu nổi tần suất ăn đồ ngọt của Dumbledore.

Dumbledore nghịch ngợm nháy mắt: “Harry tốt không?”

“Không chết được.” Snape cay nhiệt nói.

Dumbledore sững sốt, sắc mặt có chút biến đổi, một lúc lâu sau nghiêng đầu hỏi: “Có chuyện gì?”

Snape có chút nghi hoặc với phản ứng của Dumbledore, nhưng vẫn khô khốc nói lại chuyện Narcissa tới tìm y.

“Tom, đứa nhỏ đó.....” Dumbledore thở dài.

Snape ghen một chút, chết tiệt, Chúa tể Hắc ám không phải đứa nhỏ!

Dumbledore ngồi trên sofa, trên mặt mang theo một tia sầu lo.

Thật lâu sau, Snape mới lấy lại hơi thở bình thường: “Người tính toán thế nào?”

Dumbledore giơ tay mình lên: “Cho dù nó không ra tay, tôi cũng không sống được bao lâu nữa, anh hiểu rất rõ mà.”

Sắc mặt Snape trở nên vô cùng khó coi.

“Một khi đã như vậy, không bằng cứ chết có ý nghĩa.” Dumbledore nhẹ nhàng nói.

“.....lão già điên.” Ánh mắt Snape phức tạp, lạnh lùng đánh giá, xoay người muốn bỏ đi.

“Severus.....” Âm thanh Dumbledore rất nhẹ nhàng, nhưng thành công ngừng lại bước chân của đại sư độc dược.

Trái tim Snape chùng xuống: “Tiếp theo người nên tìm Draco nói chuyện.”

“Nó chỉ là một đứa nhỏ.” Ngữ điệu Dumbledore tràn ngập bi thương: “Severus.....”

“Đủ rồi!” Snape đương nhiên biết Draco chỉ là một đứa nhỏ, lại còn là con đỡ đầu của y, bất luận thế nào y cũng không để Draco phạm vào tội lỗi chết chóc, chính là, chính là.....

“Cái chết của tôi sẽ làm anh tiến thêm một bước tín nhiệm với Chúa tể Hắc Ám.” Dumbledore tiếp tục: “Hắn so với chúng ta tưởng tượng lại càng khó tiêu diệt hơn, vì thế tôi cần anh đứng bên cạnh hắn, anh là người thích hợp nhất.....”

“Albus Dumbledore!” Snape quay phắt lại đánh gãy lời lão nhân: “Người hiểu sát nhân là chuyện kinh khủng thế nào mà.” Huống chi lại còn giết đi người bảo hộ mình mấy năm nay, tội nghiệt này nặng nề cỡ nào, Snape không thể gánh vác nổi.

“Đúng vậy, tôi hiểu.” Ngữ khí Dumbledore nghiêm túc: “Chính vì hiểu được, nên tôi không muốn cái chết của mình hại một đứa nhỏ.”

“Còn ta thì sao?” Snape phẫn nộ.

Dumbledore nhìn sâu vào mắt nam nhân: “Tôi thực có lỗi, Severus.”

“.....ta không đồng ý.” Ngữ điệu Snape lạnh như băng, y không thể đồng ý được, nếu là trước kia còn không tính, chính là hiện tại, một khi đeo tội lỗi này trên lưng, y làm sao có thể đối mặt với Harry Potter, nếu chiến tranh kết thúc, y may mắn còn sống, y làm thế nào có thể theo đuổi một cuộc sống mới.

“Bởi vì Harry?” Dumbledore lộ ra biểu tình chua xót.

Snape không phủ nhận, chiếc nhẫn Harry tặng vẫn còn lẳng lẳng nằm trong túi tiền, còn có gương mặt của Harry lúc đó, một khắc đó Snape thật sự khao khát tương lai, tương lai của hai người.

“Tom bắt tử bằng cách phân liệt linh hồn của mình.” Dumbledore đột nhiên chuyển chủ đề: “Hắn chế tạo hồn khí để cầu sinh mệnh vĩnh cửu.”

“Cái gì?” Snape khiếp sợ.

“Muốn đánh bại hắn, nhất định phải tìm ra tất cả hồn khí hắn đã chế tạo.” Ánh mắt Dumbledore buồn bã, nói hết câu: “Hơn nữa phải tiêu hủy chúng.”

Đây là bí mật cường đại của Chúa tể Hắc ám? Snape nhanh chóng tiêu hóa vấn đề, khó trách năm đó Chúa tể Hắc ám tan biến nhưng không chết: “Vì cái gì.....lại nói chuyện này cho ta biết?” Chuyện cơ mật như vậy.

“Harry biết xà ngữ không phải ngẫu nhiên.” Dumbledore nhắm mắt lại, ông biết lời nói kế tiếp của mình tàn nhẫn thế nào: “Mỗi khi vết sẹo đau nhức, nó sẽ phát sinh liên hệ với Chúa tể Hắc ám, nguyên nhân hết thấy vì bọn họ có liên kết linh hồn, hay nói đúng hơn, một mảnh linh hồn của Tom đã bám vào..... linh hồn của Harry.”

Sắc mặt Snape trắng bệch: “Harry.....là hồn khí?”

Dumbledore gật đầu.

“Sao có thể như vậy!” Snape không thể tin được: “Không thể nào.....”

“Chỉ sợ Tom cũng không ngờ.” Dumbledore cười khổ.

“Không, không.....” Snape lắc đầu, y nhìn Dumbledore, yếu ớt hỏi: “Ý của người, Harry phải chết?”

“.....đúng vậy.”

Snape giống như bị tàn phá hết sức lực, ngã xuống sô pha.

“Tôi thực có lỗi.”

“Nó tín nhiệm người.....” Snape ngẩng đầu, ánh mắt tràn ngập trách móc cùng lửa giận: “Ta cũng tín nhiệm người, Dumbledore, bây giờ người lại nói với ta những lời này, người bắt nó phải đi chết!”

“Thực xin lỗi.” Dumbledore cúi đầu.

Một trận trầm mặc.

“.....không, không phải lỗi của người.” Snape lần thứ hai mở miệng, âm thanh chua xót: “Là lỗi của ta, bởi vì năm đó ta đã mật báo, Lily đã chết, Harry bị đóng dấu hiệu, ta đã hại chết bằng hữu tốt nhất của mình, bây giờ lại.....” Người y yêu nhất.

Dumbledore đứng lên, nhìn về phía đại sư độc được luồng cuống, ông không nên dùng chuyện của Harry để bức Snape, nhưng người duy nhất có năng lực đứng bên cạnh Chúa tể Hắc ám mà không bị phát hiện chỉ có

Severus Snape, vì đại cục mà suy nghĩ, phải có sự hi sinh, nếu không kết quả lại càng có nhiều người phải chết hơn.

Yêu cùng được yêu, Dumbledore chỉ có thể cố hết sức giúp hai đứa nhỏ đáng thương này có một đoạn trí nhớ tốt đẹp.

Cuộc sống không phải cảnh trong mơ, lúc tỉnh mộng phải đối mặt với sự thật, bất luận nó tàn khốc cỡ nào.

“Những lời của tôi, phải suy nghĩ lại thật kỹ, Severus.”

Dumbledore nhìn bàn tay cháy khô của mình, nhắm mắt lại.

Hoàn

89. Chương 89: Người Muốn Cái Gì?

Sáng sớm hôm sau, Remus cũng tới trang trại Hang Sóc, thực hiện nhiệm vụ tiền giáo sư phòng chống nghệ thuật hắc ám trải qua kì nghỉ thực hồng bát, đại khái là do mớ lông mao kia có chút vấn đề nho nhỏ.

“Remus, anh nên ăn nhiều một chút.” Bà Weasley đương nhiên sẽ chú ý tới dung nhan tiều tụy của Remus.

Ăn xong bữa sáng, cặp song sinh với Ron ra sân bắt chuột, Ginny cùng Hermione đứng một bên chỉ huy, còn Harry và chú Remus đứng vây vòng ngoài.

“Gần đây chú Sirius đang vội gì hả?” Harry nhỏ giọng hỏi.

Con người màu nâu của Remus lóe lóe, lắc đầu: “Chú cũng không biết, Dumbledore bảo cậu ấy đi làm nhiệm vụ một mình.”

Harry có chút giật mình.

“Yên tâm, cậu ta tốt lắm.” Remus thông minh vội vàng bổ sung: “Cậu ấy tự biết chăm sóc mình.”

“Nga.” Harry rầu rĩ đáp lại, nghĩ nghĩ lại hỏi: “Remus, vì sao chú Sirius lại chán ghét Snape?”

“A?” Người sói nghi hoặc vấn đề thiếu niên đưa ra.

“Hay nói là vì cái gì Snape lại chán ghét Sirius?” Harry lại hỏi, một bên là cha đỡ đầu, một bên là người mình yêu, người đứng giữa vừa vặn chính là Remus, Harry muốn tìm hiểu chuyện này, về sau có lẽ dễ dàng hơn.

“Vì sao con lại muốn biết chuyện này?”

“Con chỉ cảm thấy kỳ quái, Snape có vẻ rất chán ghét mọi người, nhưng cảm giác này đặt trên người chú Sirius lại càng rõ ràng hơn, ngược lại, mọi người cũng không thích Snape, mà biểu hiện của chú Sirius lại càng gay gắt hơn.” Harry cẩn thận tìm tòi.

Remus chăm chú quan sát Harry một hồi mới nói: “Quan hệ của bọn họ cũng giống như con và Malfoy, có lẽ càng tệ hơn.”

“VẬY.....” Harry muốn hỏi rõ hơn.

“Được rồi.” Remus đánh gãy lời Harry: “Con chơi với đám nhóc Weasley đi.” Nói xong, chú ấy đẩy Harry đi, cự tuyệt tiếp tục vấn đề này.

Harry bắt đầu đi gia nhập hàng ngũ bắt chuột.

Người sói nhìn đám nhỏ nháo loạn, thì thào lặp lại lời Harry nói lúc nãy: “Mọi người cũng không thích Snape?”

Không phải nên dùng “chúng ta” mới đúng sao?

Remus có chút đăm chiêu.

.....

Harry lao vào tắm rửa một thân đầy bùn đất của mình, đổi quần áo mới, sau đó vì rảnh rỗi lài không khổng chế nhớ tới người nào đó, thở dài, cậu lấy quyển nhật ký ra, tuy rằng Snape không thích viết cho lắm, nhưng mà.....

Mở ra một tờ mới, Harry tròng mắt, thế mà lại có thêm một câu mới, thời gian là hôm qua, thật kỳ lạ, Snape cứ nhiên chủ động tìm cậu?

người muốn cái gì?

Harry nhướng mi, lời này có nghĩa gì, cậu đọc không hiểu.

Snape hỏi cậu muốn gì? Snape muốn tặng quà cho cậu sao?

Không phải quà phải bất ngờ mới có kinh hỉ sao? Harry đoán, bất quá nếu đối tượng là Snape, có quà tặng đã là rất may mắn rồi.

Cậu muốn gì.....

Cậu muốn Snape thắng thắng, muốn.....

Harry kìm không được mặt dần đỏ lên, cậu le lưỡi, quên đi, Snape giống như con nhím vậy, nếu mà cậu viết thực thì nam nhân kia không co người lại xù lông mới là lạ.

tôi phải nghĩ lại đã, coi như anh nợ tôi đi. Harry vui tươi hơn hử viết, cậu có thể tưởng tượng Snape nhìn thấy câu này nhất định sẽ nhăn nhó, nhất định rất buồn cười.

“Harry, bà Weasley bảo chúng ta.....” Một cái đầu thò vào.

Harry ôm chặt quyển nhật ký, vẽ mặt đỏ bừng.

“Harry?” Người tới là Harry, ánh mắt cô gái dừng lại trong lòng Harry, liếc mắt một chút liền nhận ra đó là gì.

Harry thực xấu hổ, khoảng thời gian này cậu cố ý tránh mặt Hermione một chút, nhưng lần này vẫn bị bắt gặp.

Hermione nhức đầu, nuốt nước miếng, cô cẩn thận hỏi: “Hai người vẫn còn liên lạc?”

Mặt Harry lại càng đỏ hơn, thành thật gật đầu.

“Cái kia.....” Hermione khó khăn tìm từ.

Harry cúi đầu nhìn sàn nhà: “Mình biết anh là ai.”

“A?” Hermione lúng túng.

“Mình biết anh là ai.” Harry nhẹ nhàng lập lại một lần nữa.

Lần này tới phiên Hermione xấu hổ.

Harry đứng lên, cất kỹ quyển nhật ký sau đó quay đầu lại nói thêm: “Mình cảm thấy..... cũng rất tốt.”

Tuy rằng biết thần kinh bạn tốt rất cứng cỏi, tiếp nhận rất nhanh, nhưng tình cảnh này thực sự vẫn làm Hermione rung động.

“Tốt lắm, mình chuẩn bị bị bỏ chê cười rồi đây.” Harry đi tới bên cạnh Hermione, sắc mặt vẫn đỏ bừng.

“.....ai dám chê cười bỏ a.” Hermione đỡ trán, sau một lúc lâu, cô chớp chớp mắt: “Vậy thầy có phản ứng gì?”

Harry sững sốt, chép miệng nói: “Anh ấy không biết.”

“A?” Hermione cũng sững sốt theo.

“Anh ấy biết mình là ai cũng không nói ra không phải sao? Vì cái gì mình phải nói cho anh biết chứ.” Harry không phục nói.

Hermione tưởng tượng tới trạng thái hai người này thực sự choáng váng.

Harry cười hắc hắc, lộ ra hai chiếc răng nanh: “Kỳ thực như vậy rất thú vị, Allen so ra nhân nhượng mình hơn, cũng không hung dữ, mình muốn ăn gì hay làm gì, anh cũng làm, mình làm bộ tức giận anh còn lúng túng không biết làm sao.”

Hermione nổi đầy hắc tuyến, khô khan nói: “Giáo sư mà biết nhất định sẽ độc chết bỏ.”

“Anh ấy không nở đầu!” Harry khẳng định nói, vui vẻ đi xuống lầu.

Không biết thế nào, nhưng hình tượng bạn tốt trong lòng Hermione đột nhiên trở nên thật cao lớn rồi lại càng đáng khinh hơn, Hermione khẽ thở dài, âm thầm cảm thán cho nam nhân bị lợi dụng kia.

.....

Trong căn phòng tràn ngập hơi thở u ám ở đường Bàn Xoay.

Snape ngồi trên sofa không hề nhúc nhích, tâm tình y lúc này giống hệt như năm đó nghe tin Chúa tể Hắc ám muốn giết chết cả nhà Lily, hay đúng hơn, lại càng thương tâm hơn.

Gương mặt nam nhân không có biểu tình gì, thần thái trống rỗng tựa như đang sử dụng bệ quan bí thuật.

Quyển nhật ký đặt trên bàn trà mở ra, Snape vươn tay nhẹ nhàng khép nó lại.

“Nợ?”

Y nợ cậu nhiều lắm, chính y hiểu rõ nhất.

Hôm qua, nguyên bản y không phải muốn viết Harry muốn gì mà là “Ta muốn gặp người.”, bất quá, lý trí Slytherin ngăn cản hành động đó, vì thế y đổi thành một câu như vậy.

Bất luận Harry muốn gì, y sẽ dùng hết toàn lực để hoàn thành, Snape không biết đây có thể xem là bồi thường hay không, mặc kệ hắn biết rất rõ, bất cứ bồi thường nào cũng không thể tha thứ cho sai lầm của y.

Snape không phải một người đấu tranh vì chính nghĩa, lúc đầu sở dĩ đứng bên Dumbledore chỉ vì muốn báo thù cho Lily, nhân tiện bảo hộ con trai của cô, nói đơn giản y không thể dễ dàng tha thứ cho Chúa tể Hắc ám không phải vì đối phương đã giết bao nhiêu người, mà bởi vì Chúa tể Hắc ám đã giết chết người bằng hữu thân thiết nhất của mình.

Cả đời này y không nhận được một sự đối đãi công bằng nào, như vậy sao y có thể chân chính nguyện ý chiến đấu vì người khác? Nhiều lắm thì y chỉ là một Slytherin vì lợi ích của riêng mình mà thôi, hiện giờ, người duy nhất y muốn bảo hộ chỉ có Harry Potter, y hi vọng người này có thể sống sót.

Y nên làm thế nào đây?

Nói cho Harry biết sự thật, sau đó mang cậu bé trốn đi?

Nếu có thể, Snape thực sự muốn nhốt Harry vào một nơi chỉ có y biết.

Ý tưởng đen tối cỡ nào.

Sau đó để mặc Chúa tể Hắc ám chiếm cứ giới pháp thuật? Sau đó giới pháp thuật sẽ bị hủy diệt?

Snape cảm thấy mình không có gì phải quan tâm, trước mắt, bằng hữu của y không có mấy người, có lẽ tính cả Dumbledore, nhưng lão nhân này thực sự không thể sống được bao lâu nữa, gia đình Malfoy? Y không cần lo nhiều, gia đình này hiểu rõ nhất cách tránh né nguy cơ, về phần những người khác, hoặc ngay cả tính mạng của y, cũng không sao cả.

Snape cười khổ, đầu ngón tay vuốt ve trang bìa quyển nhật ký, y hiện tại thực cảm hận vì sao Harry lại là Gryffindor, bởi vì Gryffindor vĩnh viễn không ích kỷ được như Slytherin.

Cái gì đó y không quan tâm Harry sẽ quan tâm, người y không để ý, Harry cũng sẽ để ý.

Y lãnh khốc như một con độc xà, còn con sư tử Gryffindor chói sáng như ánh mặt trời kia sẽ đem sinh tử của mọi người thành trách nhiệm cùng nghĩa vụ của mình.

Kết quả, y chỉ có thể thỏa hiệp.

.....

Những ngày kế tiếp, Harry không thấy quyển nhật ký có thêm câu nào khác, đại khái Snape chê cậu phiền hoặc là quá bận rộn? Tốt xấu gì ngày mai cũng đã chấm dứt kỳ nghỉ, về trường cậu có thể nhìn thấy Snape. Chẳng qua, lúc đó Snape nhất định sẽ làm ra bộ mặt chán ghét khi thấy cậu, Harry nghĩ tới liền cảm thấy thực buồn cười.

Bởi vì thể cục biến hóa của giới pháp thuật, Bộ Pháp Thuật sắp xếp mạng lưới bột floo an toàn, Harry, Ron, Hermione, Ginny bốn người thông qua lò sưởi âm tường trực tiếp tiến vào văn phòng của McGonagall giáo sư.

McGonagall đang bận rộn với đồng công văn, không rảnh phản ứng bọn họ, vẫy vẫy tay ý bảo bọn họ rời đi.

Harry phải tro bụi trên người, nếu là học trò Slytherin có phải vừa chui ra khỏi lò sưởi sẽ nhìn thấy Snape?

“Tới chỗ Hagrid đi?” Âm thanh Hermione đánh gãy suy nghĩ Harry, bốn người đi ra tòa lâu đài, đi về hướng ký túc xá Gryffondor, từ xa có thể nhìn thấy Hagrid đang đứng trước nhà cho Buckbeak ăn.

“Em không đi đâu.” Ginny nói xong liền rời đi, cô bé có chút sợ Buckbeak.

Vì thế, cuối cùng chỉ có tổ hoàng kim ba người đứng trước mặt Hagrid.

“Hey, Harry!” Hagrid thật nhiệt tình, Buckbeak cũng nhìn về phía họ.

“Nó có vẻ to hơn nhỉ.” Harry thuận miệng nói.

Ron rút đầu, cậu chú ý tới khoe miệng còn dính máu của Buckbeak.

“Nga nga, đương nhiên, cậu bé mạnh mẽ của tôi.” Hagrid cao hứng, tựa như người được khích lệ là đứa con của mình.

Hermione le lưỡi, đột nhiên cô thấy một bóng người xuất hiện phía sau căn nhà nhỏ, lập tức ngậy người, trộm kéo áo chùng Harry, chính là Harry vô cùng thân thiết sờ sờ Buckbeak không hề phát hiện.

Hermione không khỏi kéo cạnh hơn, nhưng vẫn không có phản ứng.

Trái lại Ron ngẩng đầu lên trong nháy mắt kêu lên sợ hãi: “Lão dơi——”

Thói quen thực hại người, theo phản xạ lập tức bật ra những từ thường dùng.

Hermione nhắm mắt lại, đồng thời mắng Ron một câu: “Ngu ngốc.....” Cô gái thấp giọng nói, cẩn thận mở mắt ra, mỉm cười xấu hổ: “Snape giáo sư.”

Harry lúc này mới phản ứng lại, trong nhất thời không biết nên nói gì, chỉ ngơ ngác nhìn đại sư độc dược.

Ánh mắt nam nhân ngừng một chút trên người Harry, mới quét về phía cậu bé tóc đỏ: “Bắt kính với giáo sư, Gryffindor trừ 10 điểm.” Sau đó hoàn toàn không để ý tới Hermione, áo chùng tung bay nhanh chóng rời đi.

Đợi nam nhân đi xa, Ron mới làm mặt quỷ đồng thời oán giận: “Bộ mặt âm trầm của lão dơi có thể hù chết người a, cứ như có người thiếu lão tới cả trăm vạn ý.”

Xì cười một tiếng, Hermione bắt ngờ phì cười. Chỉ cần ngẫm lại chuyện Snape cùng Harry, lại nhìn bộ mặt Snape bày ra, liền cảm thấy thực buồn cười.

“Bồ cười cái gì?” Ron buồn bực.

“Không, không có gì.” Hermione vừa nói vừa lén nháy mắt với Harry.

Harry vò đầu, cười gượng, quay đầu lại hỏi Hagrid: “Sao Snape giáo sư lại ở đây?”

“Thu thập dược liệu.” Hagrid lớn tiếng nói: “Y thường tới rừng cấm hái chút dược liệu.”

“Thường xuyên sao?” Harry trợn mắt: “Khoảng lúc nào?”

Điều này đúng là làm khó Hagrid, hấn lắc đầu: “Không rõ nữa.”

Vẫn đang định hỏi xem, có thể làm như trùng hợp gặp nhau nhưng Harry đành phải thất vọng rồi.

Mọi người nói chuyện vài câu, sau đó mới tạm biệt Hagrid.

Ron nhin không được oán giận với Harry: “Hagrid thực mơ màng, nếu như hỏi được hành tung lão dơi, có thể thả đám chuột ra cắn lão.”

“Ron!” Hermione cảnh cáo nói.

“Được rồi, kia dọa một chút cũng được mà.” Ron bĩu môi.

Harry nhún vai.

Hermione bắt đắc dĩ, dọa? Harry thả chuột ra cắn chết bồ cũng không nỡ dọa Snape giáo sư!

Hoàn

90. Chương 90: Hồn Loạn

Sáng sớm hôm sau, phòng sinh hoạt chung dán thông báo về Chương trình học độn thổ.

Ron cố gắng chen vào ghi tên của cả ba người.

“Thực thú vị a, biến mất ở chỗ này rồi xuất hiện ở một chỗ khác.” Ron khoa tay múa chân.

“Trong lâu đài cũng được?” Harry nhướng mi.

“Đương nhiên không được.” Hermione liếc Harry: “Lâu đài có quy định đặc biệt, cấm độn thổ, sẽ có phòng học đặc biệt cho Chương trình học này.”

“Nga.” Âm thanh biểu hiện hứng thú của Harry không lớn lắm.

Hermione đột nhiên sấp tới gần, giọng điệu châm chọc: “Cho dù có thể, Snape giáo sư cũng không hi vọng bồ đột ngột xuất hiện trong hầm của thầy.”

Harry đỏ mặt: “Hermione!”

Hermione le lưỡi, lăm bầm hai tiếng, sau đó ngẩng đầu ưỡn ngực bước đi.

Harry ngớ người, Hermione trước kia chưa bao giờ trêu chọc cậu như vậy.

Bữa sáng đầu tiên sau ngày khai giảng thực phong phú, Harry vừa ăn vừa cố kiềm chế không để mình nhìn lên dây bàn giáo sư, bất quá cậu dám cá Snape nhất định gạt bỏ cà rốt cùng củ cải qua một bên không thèm để ý tới, nam nhân kén ăn.

Dư vị hạnh phúc của kì nghỉ lễ vẫn còn lại, đám học trò thăm hỏi lẫn nhau, khoe ra những món quà mình nhận được, một lát sau, một đàn cú mèo ồ ạt bay vào, ném lại thư tín cùng báo chí, sau đó như ong vỡ tổ ủa ra ngoài.

“Úc, Meilin.” Ron trợn mắt.

Harry gấp một khối thịt gà bỏ vào miệng, cậu không còn chút hứng thú nào với nhật báo tiên tri.

“Harry, bồ xem nè!” Ron đưa tờ tít qua trước mắt bạn tốt.

Harry liếc mắt một chút liền không thể dời tầm mắt.

Bà Malfoy khán án, Lucius liệu có thể vô tội phóng thích?

Tiêu đề cực kỳ chấn động.

“Sao có thể chứ!” Harry chụp lấy tờ báo, làm sao có thể tha bổng cho tên tử thần thực tử này?

Tin tức trên báo cũng không nói rõ, chỉ đơn giản đề cập tới phiên tòa phúc thẩm, nhưng vấn đề trọng yếu bằng chứng nào có thể chứng minh Malfoy vô tội hay có tội hoàn toàn không đề cập tới.

Dãy bàn giáo sư cũng bắt đầu nghị luận, người duy nhất giữ im lặng là Snape đang nhìn chăm chăm hình bằng hữu tiêu tụy trên mặt báo, trước đó Lucius tiến vào Azkaban để tránh né trừng phạt của Chúa tể Hắc ám, thứ hai vì không muốn đối đầu với Hội Phượng Hoàng, chừa một đường lui cho mình, tuy rằng thời điểm đó bạn tốt có nghĩ tới Chúa tể Hắc ám sẽ làm khó người nhà của mình, nhưng hẳn tuyệt đối không đoán được, Chúa tể Hắc ám khắc dấu hiệu cho Draco vẫn còn chưa thành niên, tuy rằng người bị đóng dấu hiện thực sự không phải Draco.

Nếu vợ cùng đứa con của mình bị ép buộc ra chiến trường, như vậy việc Lucius bị bỏ tù không còn ý nghĩa.

Thời điểm lễ Giáng Sinh, Narcissa chắc hẳn đã tới Azkaban thăm Lucius, Snape cân nhắc, quyết định khán án này có lẽ là chủ ý của Lucius.

Chẳng qua, chuyện này không phải dễ dàng, trên tay Lucius có dấu hiệu hắc ám, điểm này mọi người đều biết, trừ phi hắn có thể chứng minh mình không hề tham dự trận đấu ở Bộ Pháp Thuật năm rồi, nhưng chuyện này cũng không dễ, Lucius bị bắt ở Bộ Pháp Thuật.

Hoặc trận chiến đó có ẩn tình?

Hay Narcissa muốn thừa dịp phúc thẩm cứu người? Quả thực, Azkaban không phải một nơi tốt để hành động.

Dãy bàn Slytherin.

Nhóm tiểu xà khôn ngoan vô cùng an phận cúi đầu ăn cơm, tựa như không hề biết tới tin tức chấn động này, Draco chống cằm không nói gì, chuyện này mẹ bảo cậu không cần để ý tới, vì thế cậu cũng không rõ vì sao lại như vậy.

“Bỏ xem Malfoy đang làm trò quỷ gì.” Ron vừa đảo mắt về phía dãy bàn Slytherin, vừa hỏi Harry.

“Ai biết.” Tầm mắt Harry vẫn không rời khỏi mặt báo.

“Bỏ hỏi chú Sirius thử xem.” Hermione đề nghị, người trực tiếp tham gia trận chiến đó có lẽ sẽ biết chút gì đó.

“Ngay cả chú ấy ở đâu mình còn không biết.” Harry đặt tờ báo xuống, nhin không được oán giận.

“Vậy hỏi Remus thử xem?” Hermione lại nói, cảm thấy có chút không ổn: “Thôi để mình hỏi đi.” Nếu Harry hỏi, chỉ sợ Remus chỉ trả lời qua loa cho xong.

Cơm nước xong, buổi sáng là lớp độc dược cao cấp, Harry dựa theo chỉ dẫn của Hoàng Tử Lai là người đầu tiên hoàn thành độc dược.

Hermione nhìn thấy bằng hữu gian dối cũng không nói gì, Snape giáo sư nhất định sẽ xấu hổ vì hành động của bồ, Hermione nói trong lòng.

Harry thật sự cũng không trầm mê trong những lời tán thưởng của Slughorn, cậu âm thầm quan sát thiếu niên bạch kim đang đứng trong một góc lớp học, thẳng thắn mà nói, bọn họ đã rất lâu không có tranh chấp, xấu hổ cùng lúng túng là một trong những nguyên nhân, bất quá mặc kệ Harry phỏng đoán Draco Malfoy thế nào cũng không thể thay đổi được sự thật Malfoy cha là một tên ác ôn.

Sau khi tan học, đám học trò thu thập đồ đạc lục tục rời đi, Harry cố ý ở lại sau cùng, trùng hợp chính là thiếu niên bạch kim là người rời đi kế cuối, cậu bé quý tộc cao ngạo tựa hồ không hề nhìn thấy cậu, không thèm liếc mắt một cái.

Harry cũng người vài giây mới bắt đầu đi theo ra ngoài, đây cũng là bất đắc dĩ, không có bản đồ đạo tặc cậu không thể nắm rõ hành tung của Malfoy, chỉ có thể dùng cách theo dõi ngóc ngách này, cũng may cậu có áo tàng hình.

Từ xa nhìn thấy Malfoy chuẩn bị quẹo qua góc quanh, Harry vội vàng chạy tới trước, vừa chạy vừa kéo áo tàng hình trong túi không gian tùy thân trùm lên người.

“Đứng lại, Harry!”

Cùng lúc với âm thanh là một bàn tay túm chặt lấy Harry.

“Hermione?” Harry chỉ còn lại phần đầu lơ lửng trong không trung, nhìn thực quái dị.

“Bồ định làm gì?” Cô gái giao hay tay trước ngực, vẻ mặt mắt kiên nhẫn: “Mình thấy bồ cứ chần chờ không chịu ra đã biết có vấn đề.”

“.....chỉ muốn thăm dò chút tin tức thôi.” Harry bắt đầu dĩ, nhìn Hermione bổ sung: “Không bị phát hiện đâu, bồ xem mình đã chuẩn bị rồi....” Nói xong, đem áo tàng hình trùm hết cả người.

“Không được.” Hermione không thả tay: “Malfoy quay về ký túc xá Slytherin, bồ cũng theo vào sao? Đùa gì chứ, hơn nữa mình nghi ngờ nó sẽ phát hiện.”

“Sao có thể chứ?” Harry muốn thuyết phục cô gái: “Tụi mình đều muốn làm rõ xem nhà nó đang làm trò quỷ gì, không phải sao?”

“Nga? Bồ nghĩ nó sẽ đàm luận vấn đề này với ai? Goyle hay Crabbe?” Hermione bày ra vẻ mặt khinh thường, cô túm lấy áo tàng hình trên người Harry: “Đừng gây thêm phiền phức nữa, mình sẽ viết thư cho Remus, tới đó sẽ biết.”

Harry thực sự không lay chuyển được Hermione, chỉ đành mê mang theo sau cô gái.

Ở góc hành lang, Draco dựa vào tường neho mắt lại.

.....

Harry thực buồn bực, vốn nghĩ lúc tới trường sẽ có nhiều cơ hội nhìn Snape hơn, nhưng cậu phát hiện trừ bỏ thời gian dùng cơm, cơ bản không gặp được nam nhân kia, mà lớp phòng chống nghệ thuật hắc ám có giờ vào thứ năm, cậu lại phải chờ.

Dứt khoát uống thêm một liều tình dược cho rồi, Harry buồn rầu nghĩ.

Đương nhiên, chỉ là nghĩ mà thôi.

Cùng lắm thì trên lớp của Snape cố tình gây ra lỗi, sau đó bị phạt cấm túc?

Chủ ý này không tồi, đáng tiếc rất nhanh liền tuyên bố phá sản, tới đó, McGonagall giáo sư bảo cậu tới chỗ cụ Dumbledore, bổ sung một số lớp bổ túc.

Harry vô cùng rảnh rỗi rãi rãi đầu đi.

Ký túc xá Slytherin, phòng ngủ.

Draco nhìn bản đồ đạo tặc, cậu để ý Granger đang đi tới nhà cú, còn có, đầu sọc đang đi tới phòng hiệu trưởng.

“Em không cần lo lắng, mệnh lệnh của Chúa tể Hắc ám, tôi sẽ làm giúp em.” Sirius đang ngồi gặm chân gà trên sofa đột ngột mở miệng, hắc nghĩ cháu ngoại trai đang lo lắng về chuyện này.

Draco nhẹ nhàng ừ một tiếng, cất bản đồ đạo tặc, nhật báo tiên tri bị cậu nhét vào giữa đồng sách, Sirius với cha trước giờ vẫn luôn bất hòa, vì thế không nên nói tới chuyện này, bất quá, nhìn Sirius cậu nhớ tới lời căn dặn của mẹ, mẹ nói bà chỉ nói cho Sirius biết một nửa mệnh lệnh, về phần nửa còn lại.....

Draco nghĩ tới lại rét run cả người.

Ý nghĩa sự tồn tại của Dumbledore Draco hiểu được, mặc dù cậu không có nhiều hảo cảm với lão nhân này, nhưng không thể phủ nhận giá trị của Dumbledore, xác thực mà nói, bởi vì Dumbledore ở Hogwarts nên Chúa tể Hắc Ám mới không xâm chiếm được nơi này.

Sự tình đã vượt qua tưởng tượng của Draco, cậu chỉ có thể im lặng đứng một bên, cẩn thận diễn tốt vai diễn của mình, mặc khác sẽ do mẹ an bài.

Dấu hiệu cũng vậy, mà giết chóc cũng vậy.

Draco đột nhiên thống hận chính mình, muốn giúp đỡ nhưng không thể làm được gì, chỉ có thể đứng nhìn.

“Này, ăn xong rồi thì hoạt động một chút đi.” Draco đột nhiên đứng lên, tức giận đập sô pha.

“Muốn quyết đấu?” Sirius bày ra gương mặt tươi cười: “Rất sẵn lòng.”

Trễ một chút, đại cầu nằm lười ra chiếc giường nhỏ mà ngủ, còn Draco nhìn chiếc áo chùng dính đầy dầu mà dở khóc dở cười, Sirius chết tiệt, nhất định là cố ý.

.....

Hermione thu được hồi âm đã là buổi chiều hai ngày sau, theo khoảng cách giữa các hàng chữ xem ra Remus có chút do dự có nên nói rõ hay không, bất quá, cuối cùng Remus cũng nói hết.

Hermione nhìn sơ qua, liền lao ra khỏi ký túc xá tìm Harry, cậu đang chơi Quidditch ở sân bóng.

Tuy nói là đội trưởng, nhưng mấy ngày nay Harry có chút đãng trí, lúc thì kiếm cớ để gặp Snape, lúc thì phải tới chỗ cụ Dumbledore xem lại các đoạn ký ức về Chúa tể Hắc ám lúc còn bé.

Dumbledore giảng giải bí mật hồn khí cho cậu, chuyện này thực làm Harry đau đầu, rốt cuộc cậu phải tiêu diệt bao nhiêu Chúa tể Hắc ám mới chấm dứt?

Thực là một chặng đường gian nan.

Hermione từ xa ngoắc cậu, Harry lao vụt xuống: “Có chuyện gì?”

“Có tin.” Hermione hạ giọng.

Harry lập tức hiểu ý, suýt chút nữa cậu đã quên mất chuyện Malfoy khán án.

Harry cất chổi xong, giao đội bóng cho Ginny, lúc này mới theo Hermione trở về: “Tình huống thế nào?”

Hermione nhìn trái nhìn phải, kéo Harry ra phía trước sân bóng: “Không ổn.”

Harry sững sốt, lập tức nghi ngờ: “Ý bồ là Malfoy thực sự sẽ được phóng thích? Sao lại có thể như vậy!”

“Bồ nghe mình nói hết đã.” Hermione dè Harry lại, chậm rãi nói: “Remus nói bọn họ có đánh nhau trong Bộ Pháp Thuật, nhưng bởi vì lực lượng phân tán, nên ngay từ đầu Remus không hề nhìn thấy Malfoy.”

“Vậy là sao?” Harry nghe không hiểu.

“Trong trí nhớ của nhóm thần sáng cùng thành viên Hội Phượng Hoàng không hề có cảnh Malfoy gây chiến ở Bộ Pháp Thuật, vì thế không thể định tội.” Hermione giải thích: “Malfoy thậm chí có thể chống án thành bọn họ vu khống, bởi vì Malfoy là nhân viên cao cấp của Bộ Pháp Thuật, hẳn có quyền tiến nhập vào Bộ Pháp Thuật.”

“Vu khống?” Chuyện này đúng là rất buồn cười, Harry không thể tin nổi: “Nếu là vu khống, tên vô liêm sỉ đó đã sớm nháo loạn rồi, sao phải chờ tới tận bây giờ?”

“Chúa tể Hắc ám trở lại làm cả giới phù thủy rối loạn, bộ trưởng trực tiếp phát lệnh giam giữ Malfoy để làm an lòng mọi người, hơn nữa thời điểm đó bà Malfoy cũng không chống án, vì thế Bộ Pháp Thuật cũng không truy tới cùng.” Hermione hít sâu một hơi, tiếp tục nói: “Ai ngờ tới mấy tháng sau, chuyện này một lần nữa bị lật trở lại.”

“Từ từ.” Harry nhảy bèn phát hiện chỗ không thích hợp: “Vì cái gì nói không có đoạn trí nhớ làm căn cứ định tội Malfoy? Dù sao phải có người qươ được hẳn mới đúng.”

“Đúng vậy, đây chính là mấu chốt.” Harry thở nhẹ: “Người qươ được hẳn không thể ra tòa làm chứng.”

“Vì cái gì?” Harry có chút mơ hồ.

Hermione lấy bức thư ra đưa cho Harry, bắt lực nói: “Bởi vì người này là một tội phạm bị truy nã.”

Harry liếc mắt nhìn liền thấy tên người này trên lá thư, ủa, Meilin.

“Sirius Black.” Hermione nói ra.

Đột nhiên, một tiếng vải dệt ma sát rất nhỏ vang lên truyền tới tai Hermione.

“Ai?” Cô gái cảnh giác quay đầu lại, đồng thời giơ đũa phép lên.

Harry dời tầm mắt qua, nhưng không phát hiện người nào.

Hermione nheo mắt lại.

“Hermione?” Harry kêu.

Cô không nghe sai, là âm thanh áo chùng ma sát vào cột đá, tầm mắt Hermione nhìn xuống, lập tức chú ý tới lớp vỏ khác thường chỗ cột đá, tựa như có gì đó đè lên nó.

Hermione hạ đũa phép xuống, quay đầu nhìn về phía Harry, vài giây sau đột ngột xoay người lại vung đũa phép, một câu chú chuẩn xác bắn tới: “Hiện thân!”

Bạch quang đánh tới chuẩn xác, rất nhanh một người hiện ra.

“Draco Malfoy?” Harry trừng mắt.

Thiếu niên bạch kim hung tợn trừng mắt nhìn Hermione, sau đó lộ ra một mặt cười lạnh.

“Mày nghe lén tụi tao nói chuyện!” Harry bèn nhón lên án.

“Người nào đó có ý đồ theo dõi tao trước.” Thiếu niên tuần tú hờ hững nhếch một bên mi, lời nói băng quơ che dấu hai nắm tay đang siết chặt bên dưới lớp áo chùng.

“Mày——” Harry vừa giận vừa thẹn.

Draco không muốn dây dưa, hừ lạnh một tiếng quay đầu đi.

Hermione lôi kéo Harry, đợi Malfoy đi xa mới nói: “Đó là chú ẩn thân cao cấp, không ngờ nó lại biết.”

“Có tác dụng như áo tàng hình của mình?” Harry tức giận quăng lại một câu.

Hermione đối với những điểm khiếm khuyết trầm trọng về thường thức của Harry đã sớm giác ngộ, cô không thể vừa lắc đầu vừa giải thích: “Lúc dùng chú ngữ ẩn thân không thể dùng bất kỳ pháp thuật nào khác, hơn nữa loại pháp thuật này tiêu hao ma lực rất lớn, bình thường không có người dùng nó.”

Hermione nheo mắt, điều cô nghi hoặc không phải chuyện này, Malfoy tới nghe lén bọn họ hẳn vì ngày đó nghe được cô nói mình sẽ hỏi thăm tin tức từ Remus, nhưng vấn đề là vì sao Malfoy có thể chuẩn xác tìm được bọn họ?

Hoàn

91. Chương 91: Rửa Tội

Sirius Black!

Không thể không nói, Draco không thể nào ngờ được mình lại nghe thấy cái tên này, tên đầu sỏ làm cha bị ném vào Azkaban lại chính là Sirius!

Nam nhân này ôm tâm tư thế nào lại đứng bên cạnh cậu?

Thực buồn cười.

Draco âm trầm trở về ký túc xá, đứng trước cửa phòng ngủ ước chừng khoảng 3 phút mới mạnh mẽ kéo cửa.

Đại cầu như bình thường nghe thấy tiếng động quay đầu chó lại.

Hơi thở Draco có chút bất thường, một vô thanh chú sắc bén phóng tới.

Phản xạ của đại cầu không phải bình thường, kinh ngạc vội vàng né tránh sau đó khôi phục hình dáng nguyên bản.

“Dracp?” Sirius có chút hoang mang.

“Chia năm xẻ bảy!” Âm thanh Draco không thể che dấu phần nộ.

Sirius vội vàng vung đũa phép tạo ra một lá chắn: “Sao vậy?” Hắn hoàn toàn không hiểu gì cả.

Draco không hề ngừng lại, chú ngữ bắn tới không ngừng, có lúc là bạch quang, lúc là hồng quang, không hề gián đoạn bị bắn ngược xuống đất.

Nếu xét về thực lực, một chọi một, Draco hoàn toàn không phải đối thủ của Sirius.

Đợi đến lúc khí thế ban đầu qua đi, Sirius nắm bắt một khe hở bắt lấy cánh tay cháu ngoại trai: “Em phát điên cái gì?”

Draco dùng sức kéo ra, thực hiển nhiên, xét về sức lực cậu lại càng không phải đối thủ của Sirius.

Không chút sợ hãi trừng mắt nhìn nam nhân, Draco rớt cục mả miệng, ngữ điệu lạnh như băng: “Mẹ tôi biết không?”

“Cái gì?” Sirius hoang mang.

Draco hừ lạnh: “Chuyện anh đưa cha tôi vào Azkaban.”

Biểu tình Sirius trong nhất mắt trống rỗng, hắn buông tay.

Draco rút tay về, nhưng cũng không công kích nữa, chỉ lạnh lùng nhìn nam nhân cao lớn, mà lúc này, Sirius lại một mực lảng tránh ánh mắt cậu.

“Xem ra.....là không biết?” Draco tăng cao âm lượng.

“Tôi.....” Sirius trong khoảng thời gian ngắn không biết nên giải thích thế nào, lúc nghỉ hè Narcissa tìm tới hắn, hắn không cố tình lảng tránh chuyện Lucius, mặc kệ là lập trường hay nguyên nhân khác dẫn tới kết quả này, thì chuyện này hắn không tiện mở miệng.

“Thực sự là anh sao?” Draco cười lạnh, chỉ tay về hướng cửa: “Cút cho tôi.”

“Draco, tôi.....”

“Cút!” Draco tăng lớn âm lượng: “Tôi không cần anh giúp! Không cần! !”

Nam nhân do dự, Draco mạnh mẽ đẩy người đuổi ra ngoài, sau đó đóng sầm cửa lại.

Đối trá vô liêm sỉ!

Draco chán nản ngồi phịch xuống giường, sau khi hai người giảng hòa vì chuyện của Regulus, Sirius còn từng an ủi cậu vì chuyện cha bị bỏ tù, cậu thực sự là một đứa ngu ngốc!

Thực ngốc!

.....

Ngày hôm sau.

“Mình có thể tưởng tượng ra bộ mặt đắc ý của Malfoy.” Harry rầu rĩ đi về hướng phòng học.

“Bất luận nó có biết hay không thì đây cũng chính là sự thật.” Hermione thấp giọng nói: “Harry, bỏ không cần bày ra vẻ mặt khổ sở đó, đây là lớp đầu tiên của môn phòng chống nghệ thuật hắc ám a.”

Hình ảnh Snape hiện lên trước mắt làm Harry thực sự sung sướng, cậu điều chỉnh ra một nụ cười: “Đúng, bỏ nói đúng.”

Chính là thực tế không hề tốt đẹp như Harry nghĩ.

Snape đối với cậu thực xa cách, đây là chuyện bình thường.

Snape liên tục trừ điểm Gryffindor, đương nhiên, đây cũng là chuyện bình thường.

Snape đứng bên cạnh chỉ đạo cho Malfoy hơn mười phút, còn nói nhẹ nhàng như vậy, chết tiệt, cậu chán ghét chuyện này.

Đến khi Snape đi qua chỗ cậu, anh lại làm như không thấy không thèm nhìn cậu tới một cái?

Snape đáng ghét! Chỉ cho cậu thấy được mặt nghiêng, mặt sau, cái ót!

Hermione kéo áo chùng Harry, dùng ánh mắt an ủi bạn tốt, trong mắt cô, biểu hiện của Snape thực bình thường, nếu như có ánh mắt gì mập mờ trên lớp, như vậy chính là tai nạn kinh khủng nhất thế kỷ.

Nhìn bộ dạng oán hận của bạn tốt, Hermione cũng không dám đánh giá, cô nhìn qua bên Slytherin, biểu hiện của Malfoy cũng không cao hứng như bọn họ nghĩ, thực kỳ quái.

Sau khi tan học, cơn buồn bực của Harry dâng lên tới tận đỉnh, cậu oán niệm với Hermione: “Anh cũng không chịu cảm tức mình.”

Hermione ghen, cô cảm thấy Harry thực sự tẩu hỏa nhập ma rồi: “Nếu không tí nữa bồ công kích Malfoy một chút đi?” Cô gái bực bội đề nghị.

Đem oán niệm vì Malfoy được phóng thích trực tiếp chuyển dời lên Draco Malfoy, Harry thì thào: “Tựa hồ là chủ ý tốt.”

“Tĩnh tĩnh Harry.” Hermione chụp lấy bả vai bạn tốt, bắt đắc dĩ lắc đầu.

Harry hoàn hồn, le lưỡi, thầm nói trong lòng, cùng lắm thì cuối tuần lại khi dễ Snape vậy.

Harry xoa xoa thắt lưng quay về phòng ngủ, liếc mắt một cái liền nhìn thấy cha đỡ đầu lâu ngày không gặp đang dùng móng vuốt lật báo. Mấy ngày nay đầu đề của nhật báo tiên tri đều là chuyện phúc thẩm, tình thế kéo dài khá lâu.

“Sirius?” Harry cao hứng lao tới, mạnh mẽ xoa xoa đầu chó.

Đại cầu biến thành nam nhân, cấp cho con đỡ đầu một cái ôm thân thiết.

“Chú thật sự không thể ra làm chứng sao?” Harry nhìn tờ báo lại nhớ tới những lời Hermione nói.

Ánh mắt Sirius trở nên phức tạp, nhìn lại tờ báo, không nói gì.

“Đáng giận!” Harry tức giận bất bình.

Sirius đau đầu, để Malfoy đào thoát hẳn quả thực không cam lòng, bất quá bên cháu ngoại trau cũng làm hẳn thực phiền não. Malfoy cha là một tên khôn, bất hẳn không có gì sai, nhưng cháu ngoại trai không xấu, hẳn cố sức bảo vệ có gì phải nghi ngờ? Draco vì cái gì cứ phải đem hai chuyện giao lại cùng một chỗ!

Sirius suy nghĩ rất đơn giản, bởi vậy có thể thấy, thần kinh thô cũng có lúc phiền não.

“Cho chú ở nhờ vài ngày.” Cuối cùng, Sirius nói với con đỡ đầu của mình.

“Đương nhiên rồi.” Harry gật đầu, nhớ lại chuyện gì đó hỏi tiếp: “Sirius, chú có tìm được bản đồ đạo tặc của con không?”

Nhắc tới chuyện này, Sirius lại càng đau đầu, hần vò đầu, khô khan nói: “Gần đây bận rộn quá nên quên mất.” Nói xong, hần lại biến về hình cầu nhảy lên giường con đỡ đầu.

“Vậy chừng nào chú rảnh nhất định phải tìm giúp con.” Harry đưa tay qua điểm điểm cái mũi cầu.

Đại cầu mơ hồ hừ một tiếng.

Bên ký túc xá Slytherin lại là một quang cảnh khác.

Draco trở về phòng ngủ liếc mắt liền nhìn thấy chiếc giường nhỏ đặc chế dành cho Sirius, khó chịu, mạnh mẽ quay đầu, nhìn thấy chén đĩa trên bàn trà, là dành cho Sirius ăn, lại khó chịu.

Hôm qua lưỡi động tới nên chưa dọn dẹp, mọi thứ đều bày ra trước mắt, cực độ khó chịu.

Loảng xoảng, loãng xoảng.....

Đrao vung đũa phép, mớ vật phẩm toàn bộ bay vào thùng rác.

Bớt đi những thứ linh tinh rách nát, căn phòng lập tức sạch sẽ, tầm mắt Draco lại chiếu tới chiếc giường nhỏ, mắt nheo lại, thật lâu sau: “Chia năm xẻ bảy!”

Chú ngữ rơi xuống, chiếc giường lập tức bị xé nát, giây tiếp theo đồng dạng bị quăng vào thùng rác.

Nhẹ nhàng hơn hẳn.

Draco thờ ơ nhìn khung cảnh trước mắt, trong lòng nói, quả nhiên trông trải nhìn tốt hơn hẳn.

Quét mắt nhìn một vòng, dấu vết sự tồn tại của nam nhân hoàn toàn bị quét sạch, Draco nhắc chân định đi tới sô pha.

Hử? Draco ngừng lại, âm thanh không đúng.

Dùng chân giẫm lên sàn nhà một chút, cẩn thận lắng nghe, quả nhiên không thích hợp.

Draco nhắc chân phải, cúi người nhẹ nhàng gõ lên sàn nhà, âm thanh có tiếng vọng, Draco cân nhắc một chút sau đó trợn mắt, cẩn thận dùng thần chú cắt mở phần sàn nhà, bên dưới có một phần rỗng, trong đó đặt một quyển nhật ký khá dày.

Sirius dấu?

Draco lấy nó ra, mày nhíu lại, nhìn về phía thùng rác, nếu không phá chiếc giường nhỏ kia, cậu không thể nào phát hiện ra thứ này. Ngồi lên sô pha, Draco lật ra trang bìa, trang đầu tiên viết tên chủ nhân quyển nhật ký: Regulus Black.

Này.....

Draco có chút do dự, nhưng vẫn lật tiếp tờ sau đó.

Nhìn một hồi, Draco hoàn toàn quên đi cơn tức với Sirius, cậu hoàn toàn chìm đắm trong sự thật kinh khủng ẩn chứa trong quyển nhật ký, đến tận giữa trưa Draco mới xem tới tờ cuối cùng, hơn nữa bút tích không giống, tựa hồ là chữ của Sirius: nhật ký, đã tiêu hủy; nhẫn, đã tiêu hủy; mặt dây chuyền, đã tiêu hủy; ghi chú, chú ngữ cùng độc được bình thường không có hiệu quả, hiện tại chỉ có thể sử dụng nọc độc của quái xà.

Úc, Meilin.....

Mồ hôi lạnh thấm ướt lưng áo Draco, bàn tay như bị điện giật mà co rụt lại, quyển nhật ký lẳng lẳng nằm trên bàn trà tựa như mãnh thú đang ngủ say.

“Sự tình này.....” Draco khê thì thào, sắc mặt tái nhợt.

.....

Những ngày kế tiếp có vẻ gió êm sóng lặng.

Harry buồn bực tìm được an ủi từ cha đỡ đầu, Hermione cũng không phát hiện được hành động đáng ngờ nào của Malfoy, lớp học chung của Gryffindor và Slytherin đều trôi qua trong an bình, nhóm học trò tụi 5 tụi 3 bàn tán về tin tức phức tạp, đoán xem kết cục thế nào.

Đáng giá nhất là, bên Hufflepuff lại bắt đầu mờ cá cược, Hermione thực sự bội phục, bất luận sự tình khản trương cỡ nào, nhóm tiểu hoan cũng có thể tìm được trò vui.

Lúc cuối tuần, Harry giả trang chuồn êm tới đường Bàn Xoay nhưng lại không tìm được người, phòng mỗ, Harry chỉ đành quay lại trường học, sau đó bị cha đỡ đầu đồng dạng mang tâm trạng buồn bực kéo tới quán ba cây chối nốc rượu.

Lần này Harry không dám uống nhiều, đầu bắt đầu choáng váng liền không uống nữa, sau đó im lặng nhìn cha đỡ đầu trong hình dáng đại cầu cầu nhàu nốc rượu, nếu dễ dàng để Lucius Malfoy bị thả ra như vậy, cho dù là ai cũng khó chịu!

Một chút rượu đích thực có lợi cho giấc ngủ, cuối tuần Harry nằm chết trên giường nướng tới tận giữa trưa.

“Harry, mau nhìn này!” Đột nhiên có một đôi tay lay cậu.

Đầu Harry vẫn còn chút choáng váng, trợn mắt nhìn Hermione đang vô cùng hưng phấn. Úc, trời ơi, Hermione lao vào phòng ngủ nam sinh?

Lúc này, Hermione đang lắc lắc đại cầu bên cạnh: “Tin tức lớn, đừng ngủ nữa.”

Harry liếc mắt một cái, liền tỉnh hẳn: “Peter bị bắt?”

Sirius nghe vậy lập tức thanh tỉnh, nhào qua xem.

“Đội trưởng thần sáng Shaker lợi dụng người sói Greyback làm mồi, dẫn đầu cấp dưới thành công phá hủy một căn cứ bí mật của tử thần thực tử, bắt được vị “anh hùng Peter Pettigrew” đã chết 15 năm trước!” Hermione lớn tiếng đọc, sau đó liếc nhìn Sirius tiếp tục: “”Xem ra thân phận của “tử thần thực tử Sirius Black” cần phải xác nhận lại!”

“Quá tuyệt vời!” Harry nhảy dựng lên: “Như vậy chú có thể rửa sạch tội danh, sau đó tố cáo Lucius Malfoy!”

Hiện tại đang là giữa trưa, phòng ngủ không còn ai khác, Sirius biến trở về hình người, có thể thoát khỏi thân phận tội phạm truy nã hẳn thực cao hứng.

Hermione mỉm cười thật tươi: “Vì không để Malfoy cha thoát tội, Bộ Pháp Thuật lần này phải vung vốn khá lớn.”

“A?” Harry nghi hoặc.

“Greyback là tội phạm truy nã rất vất vả mới qư được, nếu không phải khẩn cấp, bỏ nghỉ Bộ Pháp Thuật sẽ đồng ý lấy hắn làm mồi nhử sao? Vạn nhất hắn chạy thoát thì sao? Úc, không, hẳn thực sự đã trốn được.” Hermione chỉ vào dòng cuối: “Bộ Pháp Thuật khẳng định không ít người phản đối chuyện phóng thích Malfoy, vì thế mới xúc tiến hành động lần này, thậm chí chịu tổn thất sống mất Greyback chỉ để bắt được Peter, rất may còn sức nặng của Lucius Malfoy.”

Harry trợn mắt: “Mình không thêm cảm ơn hắn đâu.”

Biểu tình Sirius trở nên phức tạp.

Hoàn

92. Chương 92: Giao Dịch

Sirius Black trở thành mục tiêu mới của nhật báo tiên tri, lời thú tội của “anh hùng ngày xưa” đã giúp nam nhân này lấy lại tự do, cùng vinh quang.

Đại sư độc được vẻ mặt âm u chán ghét vút tờ báo qua một bên, sau đó sắc mặt lạnh băng tiếp tục ăn món sườn cừu xào với củ hành, không để thừa lại chút gì, ăn xong y ngẩng đầu nhìn về hướng dãy bàn Slytherin, con đờ đầu của y nhìn tờ báo trầm tư, gương mặt lạnh lùng không biểu hiện cảm xúc gì. Ánh mắt Snape lại đảo qua dãy bàn Gryffindor, Harry đang cao hứng chạm cốc với Granger, ánh mắt Snape trở nên âm u, sau đó thu hồi tầm mắt.

Rõ ràng biết kết cục sẽ thế nào, chỉ có thể lảng lảng nhìn, hoàn toàn bất lực, loại tư vị này thực sự khổ sở. Snape oán hận cục diện mình không thể kiểm soát được.

Phần mộ cũng đã được đào sẵn, hiện tại chỉ cần chờ người nhảy vào trong!

Snape đẩy chén đĩa ra, sau đó mang theo vẻ mặt oán hận rời khỏi đại sảnh đường.

Ánh mắt Harry vẫn luôn quan sát bàn giáo sư, vừa thấy vị trí kia trống không cậu liền ngoảnh đầu lại xem, suy nghĩ, yên lặng thở dài, mâu thuẫn của người yêu và cha đỡ đầu có vẻ không thể giải hòa nổi.

Thực hiển nhiên, Harry cảm nhận được Snape đang mất hứng, nhưng đoán sai nguyên nhân.

.....

Xem xong tin tức, Draco không chút hoang mang dùng cơm, khí độ tao nhã như thường.

Sirius có ra tòa làm chứng hay không?

Có, đương nhiên sẽ đi.

Với tính cách căm ghét cái ác của nam nhân đó nhất định sẽ làm như vậy.

Bất quá, trước đó, Sirius nhất định sẽ có hành động bên cậu.

Quả nhiên, lúc Draco trở về phòng ngủ liền phát hiện trên sàn nhà có một tờ giấy, được nhé qua cửa phòng, nội dung như sau.

Draco:

Về chuyện cha em, tôi muốn nói chuyện với em, buổi tối gặp nhau ở lều hét, thông qua cây liễu roi ở ngoài tòa lâu đài, em có thể tiến vào.

Hi vọng em sẽ đến.

Sirius.

Draco không chút biến đổi xé nát tấm da dê, sau đó ném vào thùng rác.

Nguyên buổi chiều, không có lớp học, Draco im lặng ngồi trên sofa trong phòng ngủ, tựa hồ đang suy nghĩ cái gì, lại tựa hồ không có, ngay cả buổi cơm tối cũng không đi.

Màn đêm buông xuống, thẳng đến 9 giờ, Draco mới rời khỏi ký túc xá.

Dùng chú ngữ đánh trúng cơ quan trên gốc liễu roi, cây liễu lập tức ngừng chuyển động, Draco ngừng một chút mới tiếp tục bước tới trước.

Những ngày qua, Sirius nói cho cậu biết rất nhiều thứ, cũng như dạy cậu rất nhiều điều, nếu đứng ở lập trường của riêng mình, Draco thực sự cảm kích, nhưng bất luận cảm kích thế nào, có một số việc Draco nhất định không chịu thỏa hiệp.

Xuyên qua thông đạo âm u, Draco đẩy cánh cửa đang khép hờ.

Nam nhân cao lớn đang nhìn chằm chằm cánh cửa, vừa thấy thiếu niên bước vào lập tức xoay mặt đi, bộ dáng lúng túng.

Draco thuận tay khép cửa lại, thản nhiên nói: “Có gì cứ nói thẳng.”

Sirius vỗ đầu, người trước mắt không hề lớn tiếng chửi mắng thực ngoài dự kiến của hắn, bất quá, hắn nhanh chóng phát hiện ra Draco đang bày ra biểu tình quen thuộc của đám Slytherin——hờ hững, biểu tình như vậy so với lúc thiếu niên nháo một trận với hắn trong phòng ngủ hoàn toàn một trời một vực, Sirius đột nhiên cảm thấy rất khó chịu.

Draco lạnh lùng nhìn, chờ đợi.

“.....Tôi xin lỗi.” Sirius cuối cùng cũng mở miệng, âm thanh trầm thấp: “Chuyện cha em, tôi không biết làm thế nào để nói với em, tôi.....”

“Anh sẽ đi xác nhận ông có tội.” Draco đánh gãy lời nam nhân, giọng điệu khẳng định.

Sirius ghen, ánh mắt mù mờ, trầm mặc.

“Vì thế anh tới tìm tôi, muốn nói cho tôi biết anh tính toán để cha tôi tiếp tục ngồi chồm hổm trong ngục giam, bảo tôi không cần để ý?” Draco mỉa mai hỏi.

“Tôi.....” Sirius không biết nói gì, hơn nửa ngày mới nói: “Hắn đã làm sai phải bị trừng phạt.”

“.....có lẽ.” Khóe miệng Draco nhếch lên một độ cung lạnh như băng, cậu nheo mắt lại: “Nhưng mà, anh xác định có thể ra làm chứng ở tòa án?”

“Có ý gì?” Sirius nhú mày.

“Làm giao dịch, Black.” Draco đã dự tính trước đề cao âm điệu: “Tôi tin rằng đối với anh mà nói, vật này chắc chắn quan trọng hơn tự do của cha tôi.”

Hermione làm huynh trưởng vừa lúc hôm nay có nhiệm vụ tuần tra, làm xong hết, cô gái thuận tiện đi tới văn phòng của McGonagall lấy bài tập về nhà đã chỉnh xong ôm về ký túc xá. Vừa rời khỏi lâu đài, ánh mắt Hermione liền nhìn thấy ở một chỗ khá xa, Malfoy đang quay về ký túc xá Slytherin, mái tóc bạch kim đặc trưng của gia tộc Malfoy đặc biệt chói lọi dưới ánh trăng.

Gần 10 giờ rồi, Malfoy còn đi nơi nào? Hermione nghi hoặc.

Không bao lâu sau, bóng dáng thiếu niên bạch kim biến mất, Hermione lắc lắc đầu, tiếp tục hành trình của mình, đại khái tâm tình không tốt nên Draco ra ngoài tản bộ đi? Dù sao sau khi thân phận của Sirius được hợp pháp hóa, Malfoy liền xong đời.

.....

Buổi xét xử Lucius Malfoy diễn ra vào cuối tuần.

Sáng sớm, Ron liền đánh thức Harry, nói muốn đi xem.

Harry ngáp dài, vẫn chưa ngủ đã.

“Nghe nói Percy là thư ký.” Ron khó chịu: “Mình thực không hiểu anh ta có phẩm chất gì.”

Harry không nói gì, đột nhiên nhớ tới buổi xét xử Malfoy, có lẽ Snape cũng tới xem? Nghĩ như vậy cậu lập tức nhảy xuống giường, cơ hội gặp Snape vốn đã ít ỏi, bất luận thế nào cũng không thể bỏ qua.

Hermione tới phòng bếp lấy một ít điểm tâm, tính toán đưa cho Remus, cho tới giờ vị giáo sư người sói này đã giúp đỡ bọn họ không ít.

Vì thế tổ hoàng kim ba người cùng dắt tay nhau đi.

Toàn án có vẻ âm u, thành viên Hội Phượng Hoàng tập trung ở một khu vực, Harry liếc mắt một cái liền nhận ra.

“Hey, bên này.” Tonks đổi tóc thành màu đỏ ngoắc tay với ba đứa trẻ.

Sau khi ngồi xuống, Harry lập tức quan sát xung quanh, rất lớn, người tới rất đông, ở đâu a? Harry cảm thấy với giao tình của Snape và Malfoy, anh nhất định sẽ tới.

Quả nhiên, trong một biển người, Harry nhìn thấy Snape, anh ngồi ở vị trí gần cuối, lông mày Harry nhú lại, bởi vì cậu nhìn thấy Draco Malfoy đang ngồi cạnh Snape, chỗ gần cửa ra vào.

Snape đại khái đang an ủi Draco Malfoy?

Harry đột nhiên có vài phần đồng tình với Draco Malfoy, mặc kệ Malfoy là ai, đối với nó, chung quy vẫn là cha.

Thở ra một hơi, Harry thu hồi tầm mắt, quay lại nói chuyện với Remus: “Sirius đâu?”

Remus đang ăn bánh nướng Hermione đem tới, nhưng người khác cũng đang ăn, vô cùng vui vẻ, cứ như một buổi dã ngoại.

“Một lát nữa sẽ ra.” Remus nói.

Ước chừng nửa giờ sau, buổi xét xử bắt đầu.

Quý tộc bạch kim tiều tụy nhưng không hề mất khí thế, vẫn duy trì bộ dáng cao ngạo đứng ở vị trí bị cáo.

Hiện trường lập tức ồn ào, tràn ngập tiếng la ó cùng chửi mắng.

Ngồi gần chỗ bị cáo nhất là Narcissa Malfoy, ánh mắt bà chăm chăm nhìn chồng mình, dường như không hề nghe thấy bất kỳ âm thanh nào.

Kế tiếp là màn mở đầu rườm rà với bài phát biểu nhằm chán của thẩm phán, ít ra Harry cho là vậy, không biết qua bao lâu, thời điểm mấu chốt cũng tới.

“Nhân chứng Sirius Black, cho vào.” Quan tòa tuyên bố.

Nam nhân tóc đen cao lớn chậm rãi đi lên khu vực nhân chứng, bên dưới vang lên tiếng hoan hô vang dội.

“Sirius hình như có chút kỳ lạ.” Harry nhỏ giọng nói.

Chính xác, không phải vẻ mặt tùy ý vô cùng hưng phấn như bình thường, ngược lại có chút nôn nóng, gương mặt cúi gầm xuống.

“Có lẽ tối qua ngủ không ngon.” Tonks thì thào.

Remus nhú mày, cho dù Sirius không ngủ một đêm cũng không có bộ dáng như vậy, anh đột nhiên có dự cảm không tốt.

“Sirius Black, hãy thuật lại hoàn cảnh lúc anh phát hiện Lucius, cùng với hành vi phạm tội cùng quá trình bắt được tội phạm.”

Trước mắt bao nhiêu người, nam nhân nhìn Malfoy, người nọ oán hận trừng mắt nhìn hắn, Sirius lại nhìn về phía chị họ ở phía sau, ánh mắt của bà làm hắn chột dạ.

“Sirius Black?” Bên tai tuyên tới âm thanh thúc giục.

Sirius cuối cùng nhìn thoáng qua chiếc ghế cuối cùng, sau đó thu lại tầm mắt, nhắm mắt lại: “.....không biết.”

“Cái gì?” Tất cả mọi người đều cho rằng mình nghe nhầm.

Sirius cắn môi, hít sâu vài lần, sau đó rống lớn: “Con mẹ nó tôi nói không biết, lỗi tại các người điếc hết rồi sao? ! Tôi cái gì cũng không biết!”

Toàn hội trường chìm trong yên lặng.

Sirius xoay người bước đi, buồn bực đẩy ra đám phù thủy có ý ngăn cản, biến mất sau cánh cửa.

“.....đây là chuyện gì?” Harry nghe thấy âm thanh mình vô cùng gượng gạo.

“Vì cái gì lại như vậy?” Ron cũng mờ mịt.

Hermione ngơ ngác, không thể tin được, cô quay đầu lại vừa lúc nhìn thấy Draco Malfoy rời khỏi, Hermione chớp mắt, vội vàng đuổi theo. Rời khỏi hội trường, Hermione quan sát xung quanh, tốt lắm không có ai bên ngoài trừ Malfoy, cô gái cẩn thận làm chú ngữ tiêu thanh dưới chân mình. Đợi Malfoy dừng lại, Hermione nhanh nhẹn núp sau một cột đá, cô cũng không biết vì cái gì phải theo dõi, chỉ có cảm giác sự thật ở ngay đó.

Vánh tai, Hermione nghe được tiếng bước chân của người khác.

“Thật sự là gương mặt khó coi, Black.” Âm thanh lạnh nhạt của thiếu niên phá vỡ im lặng.

Hermione trợn tròn hai mắt, không thể tin nổi. Malfoy nói chuyện với Sirius?

“Cha em được tự do, bây giờ, trả thứ đó cho tôi.” Đáp lại là âm thanh phẫn nộ của Sirius.

“Là anh dấu chúng nó quá tệ, không nên trách tôi.” Draco lấy ra quyển nhật ký bọc da rồng, đưa qua: “Thanh toán xong.”

Sirius thực đau đầu, từ lúc biết Draco có được quyển nhật ký của Regulus, thần trí hắn không lúc nào bình tĩnh, sớm biết vậy không nên dấu thứ này trong phòng ngủ: “Em cam đoan không nói nội dung bên trong cho bất cứ ai.”

“Draco nhướng mi: “Này không nằm trong phạm vi giao dịch, tôi chỉ đáp ứng trả thứ này cho anh mà thôi.”

“Chết tiệt, em có biết chuyện này nghiêm trọng cỡ nào không!” Sirius lòng nóng như lửa đốt.

Ánh mắt Draco chột lóe, sau một lúc lâu mới nói: “Cứ xem như tôi không hề biết nội dung bên trong, Black, tôi cũng không muốn tìm cái chết. Còn nữa, nếu tôi là anh, tôi sẽ đốt nó đi, nhất định anh hiểu rõ tầm quan trọng của chuyện này?”

Sirius siết chặt quyền nhật ký.

“.....hay nên nói là, anh muốn dùng nó để lật lại bản án của chủ nhân quyền nhật ký?” Ngữ khí Draco vô cùng bèn nhợt.

Sirius kiềm lòng không được lui về sau vài bước, thiếu niên trước mặt quả nhiên rất nhạy bén. Quyền nhật ký này là vật chứng quan trọng để lật lại bản án của Regulus, vì thế bất luận thế nào hắn cũng phải giữ nó lại.

“Anh cho rằng lúc nào thích hợp để công bố nó? Lúc nào?” Draco trào phúng: “Black, anh thực sự ngu xuẩn.”

“Không liên quan tới em.” Sirius cứng ngắc phản bác.

Draco hừ lạnh một tiếng: “Tôi biết anh cũng không có gì hay ho để nói, việc cấp bách bây giờ anh nên suy nghĩ biện pháp giải thích với đám người trong Hội Phượng Hoàng về chuyện phát sinh hôm nay, anh nói xem?” Nói xong lời cuối cùng, âm điệu Draco tràn ngập châm chọc.

Draco nhanh chóng bước đi.

Sirius tức giận mắng: “Chết tiệt.”

Hoàn

93. Chương 93: Chết Chóc Và Rơi Xuống

Lucius vô tội phóng thích.

Trước phán quyết của tòa án, nhóm quý tộc vẫn im lặng không nói gì, mà bên Hội Phượng Hoàng bắt đầu bùng nổ.

“Đến tột cùng là sao?”

“Sao có thể như vậy?”

“Sirius làm sao vậy?”

Chính là, sau khi tòa phán quyết, bọn họ vẫn không tìm được Sirius, cũng không có biện pháp hỏi xem rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì.

Harry phát hiện thần sắc Hermione bất an: “Bồ sao vậy?”

“Là Draco Malfoy uy hiếp Sirius.” Hermione nhỏ giọng nói.

“Bồ nói cái gì?” Harry trừng mắt.

“Malfoy lấy được một thứ gì đó của chú Sirius, vô cùng quan trọng.” Hermione tiến sát tới bên cạnh Harry: “Chú Sirius không thể không thỏa hiệp, chính tai mình nghe được.”

Harry khiếp sợ: “Bọn họ đâu rồi?”

“Malfoy có lẽ đã quay lại trường, còn Sirius, mình không biết.” Hermione lắc đầu.

Malfoy thế mà lại có biện pháp bức bách cha đỡ đầu nhà mình thỏa hiệp, chuyện này thực sự làm Harry kinh ngạc: “Mau quay về.”

Sirius cũng không quay về trường học, hay ít nhất không quay về phòng ngủ của Harry.

Vài ngày tiếp đó, hoàn toàn không có tin tức.

Harry sốt ruột, Hermione viết thư cho Remus, bên Hội Phượng Hoàng cũng đang loạn thành một đoàn, đồng dạng không có tin tức của Sirius.

Sirius mất tích.

“Hỏi Malfoy đi, tên vô liêm sỉ đó, nó.....” Harry nôn nóng.

“Sao nó biết được chứ.” Hermione thở dài.

“Nhưng tất cả cũng tại nó.....”

“Nhưng không có nghĩa nó biết Sirius ở đâu.” Hermione kết luận.

“Tức chết được mà.” Harry giậm chân.

Cha đỡ đầu mất tích làm Harry không rảnh rỗi suy nghĩ tới vấn đề luyến ái, ngoài ra, Snape dạo này lại càng âm trầm hơn, cho dù đối với nhóm tiểu xà cũng không tốt hơn được chút nào, thậm chí còn trừ điểm nhà Slytherin.

Harry thật vất vả có được chút thời gian liền bị cụ Dumbledore gọi tới phòng hiệu trưởng học bổ túc.

“Hiệu trưởng, thầy biết chú Sirius ở đâu không?” Harry nhân lúc được nghỉ ngơi hỏi.

“Không rõ lắm, bắt quá trò yên tâm, anh ta không có việc gì.” Cụ Dumbledore cười tủm tỉm.

“Vậy chuyện..... chú ấy làm nhân chứng.....” Harry do dự.

“Harry.” Âm thanh lão nhân trong chớp mắt trở nên nghiêm túc: “Chiến tranh sắp bắt đầu rồi, Harry, không cần để ý tới những việc nhỏ này.”

Chiến tranh..... sắp bắt đầu rồi?

Harry chột run rẩy.

Mấy tháng sau, Harry vẫn không có chút tin tức nào của Sirius, còn bên Snape, Harry cũng không có nhiều thời gian quan tâm anh, chỉ có thể ngẫu nhiên viết vài câu phải chú ý nghỉ ngơi trên quyển nhật ký, Harry không biết khoảng thời gian này Chúa tể Hắc ám có triệu hồi Snape hay không, bắt quá quãng thâm dốt mắt của Snape làm cậu thực đau lòng.

Nhiều lúc Harry thực muốn túm lấy Malfoy hỏi xem rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì, nhưng hiện tại Malfoy cứ như bôi dầu lên chân vậy, đúng giờ đi học, tan học thì vội trở về, không dư thừa một giây nào, cậu không thể nào bắt nó được.

Ký túc xá Slytherin, phòng ngủ.

Căn phòng to như vậy từ lúc người nào đó rời đi trở nên lạnh lẽo hơn, Draco đương nhiên biết, với tính tình của người nọ tất nhiên sẽ không trở về nữa, bắt quá anh vẫn còn ở trong trường, nhiều lần Draco nhìn thấy tên gọi Sirius Black xuất hiện trên bản đồ đạo tặc, chấm đen di chuyển rất nhanh, thường là vào ban đêm.

Nam nhân này vẫn đang thực hiện lời hứa với mẹ, Draco nghĩ tới điểm này không khỏi nhắm mắt lại trầm tư ngồi trên sofa, chuyện hôn thú, cậu đã báo cho cha mẹ biết, so với biểu tình khiếp sợ của mẹ, cha giống như bị mất hồn phách vậy, lúc này Draco mới hiểu, gia đình bọn họ lại có thêm một lý do để đứng bên người cứu thế chủ.

Ai có thể ngờ, quyển nhật ký cũ nát năm đó cha ném xuống lại là một bộ phận linh hồn của Chúa tể Hắc ám?

Sự tình này nếu bị phát hiện, cả nhà bọn họ chết là cái chắc.

.....

Trước khi cơn bão ập tới không khí sẽ yên lặng dị thường, báo chí cơ hồ không còn đề cập tới tin tức tử thần thực tử tập kích dân chúng nữa, kéo dài suốt nhiều ngày, ngay cả Bộ Pháp Thuật cũng bắt đầu tuyên bố thiên hạ thái bình.

Nhưng số người tin tưởng thực sự ít ỏi.

Buổi tối hôm nay, nhóm Gryffindor bị “nhốt” trong ký túc xá, McGonagall giáo sư cấm bọn họ ra ngoài, ngay cả thư viện cũng không được phép, lý do không nói rõ, chỉ yêu cầu nhóm huynh trưởng giữ trật tự.

Harry là ngoại lệ duy nhất, cậu như thường lệ tới phòng hiệu trưởng.

Chỉ là lần này, lão nhân không nói gì nhiều, chỉ nói: “Giúp lão nhân này tản bộ một chút đi, được không?”

Harry gật đầu, đi theo bên cạnh cụ Dumbledore.

“Gần đây cùng Severus thế nào?” Lão nhân cười tủm tỉm.

Harry đỏ mặt, nhỏ giọng nói: “Anh ấy khá bận rộn.”

“Đúng vậy, rất bận, cũng khó cho anh ta.” Cụ Dumbledore chậm rãi bước tới trước.

Hai người chậm rãi đi tới tháp thiên văn, cụ Dumbledore ngửa đầu thở dài: “Hôm nay là trăng tròn, có lẽ Remus lại khổ sở đây.”

Harry không nói tiếng nào.

“Đúng rồi, không phải trò thắc mắc Sirius đang làm gì sao?” Cụ Dumbledore đột nhiên hỏi: “Anh ta đang tiêu hủy hồn khí.”

“.....a?” Harry sửng sốt.

“Đó là bí mật, càng ít người biết càng tốt.” Cụ Dumbledore thở dài: “Đây là chuyện của đám người lớn, nhưng hiện tại vẫn phải làm phiền tới trò.” Lão nhân xoa đầu Harry.

“Đây là việc con nên làm.” Harry khẽ lắc đầu, trả lời: “Con rất vui nếu có thể giúp được gì đó.”

Một trận trầm mặc.

“Harry, trò có tin vào kỳ tích không?” Cụ Dumbledore nheo mắt nhìn bầu trời.

“A?”

“Con người luôn tin vào những điều kỳ tích, không phải sao?” Cụ Dumbledore quay đầu lại, trong ánh mắt màu lam lóe lên quang mang.

“Ừm.” Harry có chút không hiểu.

Cụ Dumbledore lại nhìn lên bầu trời, thì thào: “Không biết ánh trăng ở Đức có xinh đẹp như thế này không?”

“Giáo sư?” Harry nhẹ giọng gọi.

Cụ Dumbledore dường như không hề nghe thấy.

“Ngao ô ——” Trong giây lát, một tiếng sói tru thật dài xé rách bầu trời.

“Remus?” Harry lập tức nhào tới lan can nhìn xuống dưới, lúc này, có thể gào rú như vậy chỉ có thể là người sói.

“Hình như không phải.” Cụ Dumbledore nhướng mày, xoay người chuẩn bị đi, cơ thể có chút loạng choạng.

“Thầy khỏe không?” Harry vội vàng đỡ cánh tay cụ, giật mình nhìn thấy cánh tay đã cháy khô: “.....tay của thầy?”

Âm thanh bùm bùm từ phía xa vọng tới, Harry quay đầu có thể nhìn thấy ánh sáng độc chú lóe lên, có người quyết đấu? Còn đang nghi hoặc thì một ngọn lửa màu vàng bùng cháy ở phía chân trời, dần dần hiện hình một con chim phượng hoàng, là dấu hiệu của Hội Phượng Hoàng.

Thình thịch thình thịch.....

Tiếng bước chân dồn dập chạy tới gần.

Harry căng thẳng, nhìn về phía lão nhân.

“Áo tàng hình của trò đâu?” Cụ Dumbledore nhẹ nhàng hỏi.

Harry lúc này mới chú ý âm thanh của cụ vô cùng suy yếu, cậu kích động lôi áo tàng hình ra khỏi túi không gian tùy thân.

Cụ Dumbledore vội vàng túm lấy trùm lên người thiếu niên, sau đó đẩy Harry vào một góc xa, đồng thời quăng ra một thần chú trời buộc.

“Giáo sư?” Harry kinh ngạc kêu lên.

Dumbledore lại quăng ra một chú ngữ khóa lưỡi: “Nhớ kỹ, những gì nhìn thấy chưa chắc là sự thật.”

Harry không thể lên tiếng, vô cùng nôn nóng, rốt cuộc có chuyện gì?

Loảng xoảng, cửa bị chú ngữ đánh vắng.

Harry kinh ngạc nhìn ba người tiến vào, trong đó có một nam nhân cậu không biết, nhưng hai người còn lại vô cùng quen mắt, Bellatrix, cậu từng thấy cha đỡ đầu chỉ vào bức hình người phụ nữ này trên báo mà mắng, người còn lại là Lucius Malfoy, chết tiệt, tên Malfoy vô liêm sỉ này quả nhiên chỉ biết làm chuyện xấu!

“Chắc chắc chắc, xem ra ngài có vẻ rất suy yếu.” Quý tộc bạch kim lên tiếng như đang hát bài thánh ca.

“Chào buổi tối, ba vị.” Cụ Dumbledore đứng thẳng sống lưng.

“Đừng giả vờ!” Bella kiêu ngạo cười to: “Ông không thể phát ra chú ngữ.”

“Nga?” Dumbledore không nhìn tới Bella, chỉ nhìn tới quý tộc bạch kim, thì ra là thế, nếu Malfoy vô tội phóng thích, như vậy nhiệm vụ giết mình không còn do Draco đảm nhiệm nữa.

“Đoán được sao?” Lucius lạnh lùng cười: “Đại sư độc dược ông tín nhiệm nhất đã thêm vào chút dược liệu, cảm giác không tồi đi?”

Sắc mặt lão nhân có chút phức tạp.

“Đúng là ngu xuẩn.” Bella đắc ý quan sát sự luống cuống của đối thủ, mặt nghiêng người, để lộ ra bóng dáng người phía sau.

Máu trong người Harry trong chớp mắt đông cứng lại khi thấy Severus Snape xuất hiện, nam nhân mặc áo chùng đen ánh mắt không có chút độ ấm, phát ra hơi thở tàn khốc.

Sao Severus lại ở đây?

Đại sư độc dược Malfoy nói..... là chỉ Severus?

Harry không thể tin được, Severus hạ độc cụ Dumbledore, bây giờ còn đứng bên phe tử thần thực tử? Đang giỡn sao.

Harry nhìn chằm chằm nam nhân mình yêu thương, áo khoác tàng hình phát huy toàn bộ công dụng của mình, không ai phát hiện được cậu.

“Avada Kedavra!”

Chú ngữ phát ra ánh sáng xanh biếc lạnh như băng, ánh sáng tử vong trong chớp mắt vụt tới người lão nhân, Dumbledore lao đảo ngã xuống tháp thiên văn, biến mất khỏi tầm mắt mọi người.

Đại não Harry trống rỗng, trong con người cậu chỉ còn hình ảnh cánh tay Snape vẫn chưa hạ xuống.

Severus giết Dumbledore giáo sư?

Harry cảm thấy nghẹt thở, sẽ không, sẽ không, là ảo giác.

“Ha ha ha ha ——” Bella ngửa đầu cười to, đồng thời giơ đũa phép lên cao, ánh lửa hắc ám bay vút lên không trung, vụn vụn thành dấu hiệu Hắc Ám: “Dumbledore đã chết! ” Âm thanh bén nhọn của mụ phát ra.

Đột nhiên, một ánh sáng đỏ đánh về hướng Bella, mụ lưu loát né tránh.

Nhóm người cảnh giác nhanh chóng mở ra khoảng cách.

“Mày lặp lại lần nữa.” Nam nhân hung tợn rống lên, xuất hiện trong tầm mắt chính là Sirius Black mất tích bấy lâu nay.

“Cặn bã!” Belle đột nhiên tức giận, vung đũa phép bắt đầu công kích.

Cuộc chiến dữ dội bắt đầu.

Lucius giơ đũa phép, nhưng không tham chiến, tựa hồ có chút do dự, còn Snape vẫn không hề nhúc nhích, Nott đứng bên cạnh thấy vậy liền ném qua một cái chú ngữ.

Harry trừng mắt, cậu muốn hét lên nhưng bất lực.

Sirius thấy được nhưng không thể nào né tránh, dưới tình thế cấp bách hắn cúi thấp người nhanh chóng biến về trạng thái Animagus, dùng chênh lệch độ cao cơ thể mà tránh được, bất quá, nếu từ hình thái cầu khô phục hình người thực khó khăn, vì thế hắn đơn giản há mồm nhào về phía Bella.

Lần này, còn chưa kịp tới gần, Sirius đã bị một đạo chú ngữ của Bella đánh trúng, cả người bị quăng mạnh ra ngoài.

Harry trơ mắt nhìn theo cha đỡ đầu mất tích đã lâu, giống như hiệu trưởng biến mất trước mắt.

“Từ độ cao này ngã xuống, hắn chết không thể nghi ngờ.” Lucius lạnh lùng đánh giá, lười biếng quay người đi.

Đại sư độc dược trừ bỏ lúc phát ra chú ngữ đoạt mạng không hề nói tiếng nào, sắc mặt lạnh băng rời đi.

Bella vốn định tới nhìn thử, nhưng nghe thấy vậy cũng cao hứng bỏ đi, Nott đi cuối cùng.

Trên tháp thiên văn chỉ còn mình Harry.

Có thứ gì đó xé nát trái tim Harry, cụ Dumbledore đã chết.....Sirius cũng chết.....

Không, cậu muốn tìm Severus, cậu muốn giết Bella, Harry mờ mịt cho rằng chỉ cần làm như vậy, những người thân của cậu sẽ không phải chết, bọn họ tuyệt đối không thể chết.

Harry nghe được tiếng nổ mạnh, sau đó là tiếng hét chói tai, không biết qua bao lâu, rốt cuộc cậu cũng có thể động đậy.

Vội vàng lao xuống, giống như đang đuổi theo thứ gì đó.

Sẽ không, không có chuyện gì phát sinh cả.

“Harry——”

Dường như có ai đó đang gọi cậu, chính là đôi chân không thể khống chế cứ tiếp tục chạy.

“Harry!” Hermione xuất hiện, túm lấy tay bạn tốt.

Cô gái thở hồng hộc, gương mặt tràn ngập hoảng sợ: “Tử thần thực tử vào trường.....”

“Mình biết.....” Harry nói, ánh mắt trống rỗng.

“Chúng ta thắng rồi.” Tonks đột nhiên xuất hiện, cao hứng tuyên bố, bởi vì nhận được tin mật báo từ trước, trừ bỏ một số ít chạy thoát, phần lớn tử thần thực tử không phải chết cũng bị bắt, lâu đài không bị phá hủy, Hội Phượng Hoàng đạt được thắng lợi.

Harry lắc đầu, da dầy như bị đốt cháy, cậu lắc đầu, sắc mặt tái nhợt.

“Làm sao vậy, Harry?” Lúc này Ron cũng chạy tới.

“.....cụ Dumbledore, Sirius.....” Harry nghẹn lời.

“Em thấy Sirius?” Tonks vội vàng hỏi.

Harry cơ hồ sắp bật khóc: “Bọn họ, bọn họ ngã xuống từ tháp thiên văn..... cụ Dumbledore đã chết.....”

Hermione bùm miệng, Ron trừng mắt, mái tóc Tonks trong nháy mắt biến thành màu xám trắng.

“Ồ đây?” Có người lao tới, là Kingsley.

“.....sườn tây, sườn tây có một rừng cây.” Cơ thể Harry không ngừng run rẩy.

Kingsley lập tức kéo Tonks chạy về hướng kia, không thấy tận mắt tuyệt đối không thừa nhận.

Ron hốt hoảng chạy về ký túc xá, Hermione cùng Harry đi phía sau, Hermione nắm chặt tay bạn tốt, im lặng an ủi.

“Sao anh ta có thể.....” Harry đột nhiên mở miệng, mang theo hơi thở tuyệt vọng.

“Harry?” Hermione nhẹ nhàng kêu.

“Sao anh ta có thể giết hiệu trưởng.....” Đôi mắt xanh biếc của Harry tràn ngập thống khổ: “Mình không tin.....”

“.....ai giết cụ Dumbledore?” cánh tay Hermione bị Harry siết tới phát đau.

“Mình không tin.....” Harry đẩy mạnh Hermione, sau đó quay đầu bỏ chạy, cậu muốn hỏi Severus, nếu có thể gặp được Severus, nếu có thể gặp.....

Như vậy, chính là Severus có nỗi khổ!

Hoàn

94. Chương 94: Tôi Yêu Anh!

Mặc đồng phục Gryffindor Harry giống như phát điên lao ra khỏi trường học, trong đầu cậu rối loạn một nùi.

Severus không đứng bên người Chúa tể Hắc ám, sẽ không!

Ý niệm này điên cuồng gào rống trong đầu cậu.

Chính là, vì sao Severus phải giết hiệu trưởng?

Đó là Albus Dumbledore, là hiệu trưởng! Vì cái gì anh phải giết cụ!

Chẳng lẽ có một ngày, Severus cũng tự tay giết chết mình sao?

Không! Giống như bị bóp cổ, Harry gặp người lại ho khan, nước mắt cũng trào ra.

Sirius đã chết, người thân duy nhất của cậu cũng không còn, nếu như có một ngày cậu phải đối mặt với đũa phép của người yêu, Harry thực sự không biết mình phải đấu tranh cho cái gì.

Cậu còn cần đối mặt với Chúa tể Hắc ám làm gì?

Harry cảm thấy sinh mệnh của mình bị xé rách.

Vịn vào tường, cậu chậm chạp đi tới đường Bàn Xoay, bước chân nặng như đeo chì.

Cuối cùng cũng tới căn nhà u ám kia, Harry cũng không còn chút sức lực, suy sụp ngồi bệt trước cửa, cơ thể không ngừng run rẩy, đầu óc cũng bùng nổ.

Đột nhiên cậu không dám bước vào trong, cậu muốn chờ ở đây.

Chờ đợi một chú ngữ tà ác, hoặc là một người vì cậu mà mở rộng cửa?

Harry ôm chặt gối, chôn đầu vào trong.

Severus, cầu xin anh, nói cho tôi biết tất cả chỉ là giả dối.

Nói cho tôi biết, anh chỉ là bất đắc dĩ.

Nói cho tôi biết, nói cho tôi biết đi.....

Thời gian chờ đợi dài đằng đẵng, dài tới mức cơ thể Harry tê liệt, nhưng cậu vẫn duy trì tư thế như vậy.

“Hắt xì——”

Đêm khuya yên tĩnh, âm thanh kéo cửa vang lên rất rõ.

Harry run rẩy, còn tưởng rằng mình nghe nhầm.

Ánh sáng chiếu rọi lên mặt đất dưới chân, Harry sợ hãi nhắm mắt lại.

Tiếp đó là một mảnh yên tĩnh, không ai nói gì, chỉ là Harry có thể cảm nhận được, phía sau có người, nam nhân cậu đang chờ đợi.

Vô lực giật giật chân, Harry hít sâu một hơi cố gắng đứng lên quay đầu lại.

Harry muốn khóc.

Cậu nhìn thấy Severus uống thuốc giảm tuổi.

Trải qua một đêm kinh khủng như vậy, nam nhân này vẫn không quên che dấu tung tích!

Là vì cậu sao?

Harry cơ hồ là nhào tới lòng ngực người trước mắt đồng thời phát ra tiếng khóc nức nở, cậu cảm nhận được cơ thể đối phương cứng ngắc, nhưng cậu vẫn ôm chặt lấy không buông tay.

Lần này người sững sờ là Snape, ôm lấy y chính là một Harry Potter chân thật, gương mặt tái nhợt với vết sẹo tia chớp cùng đôi ngươi xanh biếc.

Snape chần chờ, sau một lúc lâu vẫn đưa tay ôm lấy thiếu niên đang vô cùng thương tâm.

Đáp ứng Dumbledore, y đã làm, một khắc đó, tâm y như tro tàn, sau khi kết thúc hết thấy, y muốn trở lại căn nhà ở giới Muggle, đây là nơi đầu tiên y cảm nhận được ấm áp.

Snape biết có lẽ sẽ không trùng hợp như vậy.

Nhưng mà một lần nữa y bắt gặp thiếu niên đang chờ đợi ở cửa.

Người y không thể đối mặt nhất.

Thật lâu, thật lâu sau Snape mới quyết tâm ra mở cửa, y muốn nói với Harry, sau này đừng tới tìm y nữa.

Nhưng mà, Harry không cho y có cơ hội nói chuyện, thiếu niên cứ khóc mãi, khóc không ngừng, Snape có thể cảm nhận nước mắt thấm ướt ngực mình.

Đợi đến lúc tiếng khóc dần dần giảm đi, cánh tay Harry vẫn gắt gao ôm lấy y, âm thanh cuối cùng biến mất.

Khóc mệt mỏi liền ngủ.

“Thực xin lỗi.” Snape nhẹ nhàng nói, vòng tay cũng không rời khỏi lưng Harry, có lẽ đây là lần cuối cùng y có thể thân thiết chạm vào người mình yêu.

“.....không, ta không thể buông tay.” Snape ôm chặt lấy Harry, thì thào. Cho dù phải trả bằng sinh mạng mình, cho dù linh hồn tan biến, y cũng phải tìm ra phương pháp để Harry sống sót.

.....

Harry tỉnh lại phát hiện mình đang nằm trên giường trong phòng ngủ, cơ thể nằm trong vòng tay ấm áp của người kia.

Harry chớp mắt, trí nhớ đêm qua nhanh chóng ập về.

Harry hơi ngẩng đầu, nhìn thấy Snape, thực hiển nhiên, người này ngủ cũng không yên, dù đang nhắm mắt nhưng hàng chân mày vẫn nhíu chặt.

“Cho dù tận mắt nhìn thấy cũng không chắc là thật.”

Những lời nói như di ngôn của cụ Dumbledore vang lên trong đầu.

Cụ Dumbledore muốn nói tình cảnh đó sao?

Mặc kệ phát sinh chuyện gì, hãy tin tưởng nam nhân này.

Nếu thật như vậy, Severus dùng tâm tình thế nào để giết cụ Dumbledore?

Tử vong sao?

Đây là.....chiến tranh?

Harry đau lòng, bản chất trẻ con trên người chậm rãi tản đi, cậu thực ngây thơ cho rằng mọi việc luôn tốt đẹp, nhưng thực tế, sự thật lại tàn khốc đến vậy?

Harry muốn vươn tay, muốn chạm vào gương mặt anh.

Vừa mới động một chút đối phương đã có dấu hiệu muốn tỉnh lại.

Harry vội vàng nhắm mắt, cậu không biết mình sợ điều gì, chính là không muốn đối phương biết mình đang nhìn lên.

Harry có thể cảm nhận Snape đã tỉnh lại, hơn nữa còn chăm chú nhìn mình, thật lâu.

Sau đó một nụ hôn dịu dàng đặt lên trán cậu.

Harry chưa xót, vừa chuẩn bị phối hợp lại thì đột nhiên sau lưng cậu, nơi bị Snape ôm lấy truyền tới một trận nóng rực.

Đó là.....cánh tay Snape.

Dấu hiệu..... đang nóng lên.

Snape thanh tỉnh, y vội vàng ngồi dậy, nhảy xuống giường, chuẩn bị đi. Ngay lúc đó, một đôi tay từ phía sau ôm lấy y.

Cánh tay Harry có thể cảm nhận được từ nhiệt độ cánh tay Snape truyền tới, hốc mắt cậu nóng lên: “Tôi sẽ không tới nữa.....”

Snape nghe ra tiếng khóc nức nở.

“Nếu..... nếu chiến tranh kết thúc, chúng ta đều còn sống.....” Âm thanh có chút tắc nghẹn: “Chúng ta sẽ ở cùng một chỗ, một căn nhà đơn giản, một cái sân vườn nho nhỏ, chúng ta sẽ ở cùng nhau, được không?”

Âm thanh dường như đang cầu xin.

Trong nhất thời, Snape không biết nên trả lời thế nào, mãi đến khi nhiệt độ trên cánh tay trở nên bỏng rát nhắc nhở y phải rời đi. Cùng lúc đó, đôi tay đang giam cầm y cũng buông ra.

Snape không dám quay đầu lại, đi tới hai bước lại dừng lại, y phải cho Harry một đáp án, y phải nói gì đó trước khi rời đi.

“Được không?” Harry nhẹ nhàng hỏi, hơn nữa lần đầu tiên gọi tên người mình yêu: “.....Severus?”

Âm thanh này như một đạo sấm chớp giáng xuống Snape, y cứng đờ.

“.....tôi biết anh là ai, như anh vẫn luôn biết tôi là ai.”

Âm thanh mềm mại như lông tơ quấn quanh bên tai Snape, Snape không biết mình nên nói cái gì, tiềm thức mách bảo y phải rời đi, vì thế đôi chân y lại bắt đầu di động.

Trong nháy mắt y đi ra khỏi cửa, y nghe được lời cuối cùng của Harry.

“Tôi yêu anh, Severus.”

.....

Harry rửa mặt, hủy diệt hết tất cả dấu vết chứng tỏ mình từng hiện diện ở đây.

Cậu không phải con nít, cậu cũng phải tìm ra hồn khí để hủy diệt, những gì cụ Dumbledore và chú Sirius chưa hoàn thành, cậu phải tiếp tục thực hiện.

Cậu không muốn tiếp tục được bảo hộ, cậu muốn dùng chính sức lực của mình để bảo hộ những người quan trọng.

Cậu thậm chí không còn thời gian để bi thương khóc lóc nữa.

Harry tát mạnh lên má mình, phải thanh tỉnh, phải mạnh mẽ hơn nữa!

Harry trở về trường học khi một ngày mới bắt đầu.

Người đầu tiên phát hiện ra cậu là Remus.

Lang nhân không tham gia cuộc chiến đấu đêm qua, hôm nay chỉ vừa khôi phục lại dựa vào khứu giác nhạy bén của sói mà tìm được cậu.

Rất nhanh, Hermione cùng Ron không ngủ suốt đêm qua cũng nhào tới, ôm chặt lấy Harry.

“Con rốt cuộc đã đi đâu?” Remus cùng McGonagall giáo sư tiến tới, thân thiết hỏi.

Harry nhẹ nhàng lắc đầu.

“Trông bề tẻ quá.” Giọng Hermione mang theo chút nước nỡ.

Harry cố nặn ra một nụ cười khó coi ý đồ an ủi bạn tốt.

Hermione nhìn thấy lại càng khổ sở.

“Úc.” Ron chùi mắt, nói: “Mọi người không tìm được Sirius.”

“Cái gì?”

“Chỉ có Dumbledore giáo sư.” Âm thanh Hermione thực khàn: “.....không có Sirius.”

“Chú ấy còn sống?” Harry kích động: “Đúng rồi, Bellatrix không phải bắn tới tử chú, chú ấy chỉ bị té xuống, chú ấy không chết, không chết!”

Hermione cũng gật đầu: “Chẳng qua là không phát hiện được tung tích mà thôi.”

“Không sao, không sao rồi.” Harry thì thào, Sirius có lẽ vì muốn tra hồn khí, nên không thể tự hợp với thành viên Hội Phượng Hoàng.

“Harry.” McGonagall đứng bên cạnh chen vào nói, mang theo vài phần thống khổ: “Trò có thấy..... là ai giết cụ Dumbledore không?”

Harry nghe vậy biểu tình lập tức đông cứng.

“Harry?” Hermione cẩn thận gọi.

Harry cắn môi, cuối cùng nhắm mắt lại, cái tên kia bật ra từ đôi môi cắn chặt: “Severus Snape.”

Nếu anh phải làm một tử thần thực tử được tin nhiệm bên cạnh Chúa tể Hắc ám, như vậy, tôi thành toàn cho anh.

Thét chói tai, không thể tin nổi, nghi ngờ, thống khổ, lên án. Harry tùy ý những âm thanh vang lên bên tai, cậu nhắm mắt lại, im lặng lắng nghe.

Hermione nhẹ nhàng cầm lấy cánh tay Harry, muốn an ủi.

Harry mở mắt ra.

“Tay bồ bị thương.” Hermione lúc này mới chú ý trên tay Harry có vết trầy.

“Không sao.” Chỉ trầy da một chút thôi, không đau chút nào.

“Vẫn nên tới bệnh xá đi.” Hermione đề nghị.

McGonagall lập tức nói: “Remus, anh theo Harry, tình huống cơ thể anh hiện tại cũng không xong.”

Remus mệt chết đi, cũng không gắng gượng nữa, mọi người đang chuẩn bị đi về hướng bệnh xá lại thấy bà Pomfrey lao tới, vẻ mặt vô cùng kích động: “Thấy Malfoy không?” Bà ý tá hỏi.

McGonagall giật mình, biểu tình trên mặt có thể đọc được hai chữ “không biết”.

“Không thấy nó đâu.” Bà Pomfrey thở phào nói.

Harry thấy biểu tình mọi người đều biến sắc: “Hermione?” Cậu gọi tên bạn tốt, hi vọng biết được chút tin tức.

“Tôi qua sau khi bồ chạy đi, chúng ta gặp Malfoy.” Trả lời là Ron, âm thanh có chút sợ hãi: “Cánh tay nó toàn là máu, nó, nó bị người sói cắn.”

Người sói?

Harry nhớ lại tiếng sói tru hôm qua: “Greyback?”

McGonagall chưa xót gật đầu, hôm qua nếu không sớm chuẩn bị dặn dò đám học trò ở lại ký túc xá, chỉ sợ hậu quả vô cùng nghiêm trọng: “Không rõ vì sao Malfoy lại chạy ra ngoài, bất quá vết thương cũng không phải bị cắn.” McGonagall nhìn về phía bà Pomfrey.

“Là vết cào, ít nhất có thể nhận định không phải dã thú bình thường gây ra.” Bà Pomfrey có vẻ thực tiễn: “Bởi vì miệng vết thương không thể khép lại, về phần có phải bị cắn hay không, tôi còn chưa kịp kiểm tra, mới rời đi một chút để lấy được liệu, nó đã biến mất không thấy tăm hơi.”

“Nó không ra đây.” Remus nói xong vội vàng chạy tới.

McGonagall, Pomfrey cùng tổ hoàng kim ba người vội vàng đuổi theo.

Một đường đi thẳng tới bệnh xá, Remus lắc đầu: “Kỳ quái, mùi của nó tựa hồ không hề tồn tại.”

“Sao có thể như vậy?” McGonagall nhíu mày.

“Nó cố ý tiêu mùi.” Remus ngắt lời: “Phòng ngựa có người truy đuổi.”

“Nó.....” Harry há mồm, thắc mắc bật ra: “Sẽ biến thành người sói sao?”

Trong nhất thời, một trận trầm mặc.

Cuối cùng người trả lời là bà Pomfrey: “Nếu như thực sự bị Greyback cắn, sẽ như vậy.”

Trái tim Harry chùng xuống.

Hermione cũng không chịu nổi: “Hay là nó về nhà?”

Bà Pomfrey nhìn qua chiếc giường thấm đầy máu nhẹ nhàng lắc đầu, giọng điệu trầm trọng: “Nó không chịu nói cái gì gây ra thương tích, nếu như thực sự như vậy, nó sẽ không trở về, gia tộc Malfoy sẽ không chấp nhận nó.”

Huyết thống tinh khiết tối cao.

Kiêu ngạo của quý tộc tuyệt đối không thể bị xúc phạm.

Hoàn

95. Chương 95: Trả Nợ Và Bỏ Trốn

Draco đã sớm chuẩn bị cho cuộc tập kích này, cậu nghiêm khắc ra lệnh cường chế đám tiểu xà không được rời khỏi ký túc xá, vô luận bên ngoài phát sinh động tĩnh gì cũng phải ở trong phòng. Draco cầm bản đồ đạo tặc quan sát hình tình chiến đấu cùng hướng đi của hai bên, bất quá cậu vẫn tập trung chú ý vào Dumbledore, dù sao nhiệm vụ lần này chính là giết chết hiệu trưởng.

Không bao lâu sau, cậu lưu ý tới tình hình trên tháp thiên văn, đúng lúc đó cậu thấy một chấm đen tên Sirius đang lao tới tháp thiên văn.

Không xong.

Cậu xem nhẹ cái mũi cầu của Sirius.

Draco đỡ trán, có lẽ cũng nên thừa nhận, Sirius còn có bản tính lỗ mãng.

Cẩn môi, Draco cầm lấy bản đồ đạo tặc lao ra khỏi ký túc xá, cậu phải cản Sirius lại, tên ngu xuẩn đó nhất định sẽ làm ra hành động ngu xuẩn nhất trên đời, lấy một địch ba.

Draco vừa xem bản đồ vừa cẩn thận chạy tới, cậu không thể lên đỉnh tháp được, bên dưới đỉnh tháp là phòng chứa vật phẩm, Draco chạy vào đó, bản đồ biểu hiện cậu đang ở dưới đám người kia.

Đột nhiên, một khối màu trắng chợt lóe qua cửa sổ.

Draco sững sốt chạy tới, sau đó vội vàng ngừng lại, cậu không ló đầu ra mà nhìn vào bản đồ đạo tặc, tên Dumbledore đã không còn ở trên đỉnh đầu cậu nữa mà đang ở phía dưới, cái lên lóe lóe sáng sau đó biến mất.

Dumbledore đã chết?

Bản đồ đạo tặc không thể biểu hiện tên người chết.

Lúc này, Draco nghe thấy tiếng Bella gào thét cùng âm thanh rống giận của Sirius.

Tên Harry Potter ở phía trên, nhưng đám người kia rõ ràng đứng cách nó rất xa, đại khái đang ẩn nấp, Draco nhìn không được mà thở dài, rõ ràng đều là Gryffindor, ngay cả tên đầu sỏ kia còn biết khôn rời xa khỏi nguy hiểm, có sao Sirius lại ngu dần đến vậy chứ?

Draco chăm chú nhìn bản đồ, tai vánh lên lắng nghe động tĩnh.

Thằng đến.... cái tên Sirius lóe lên theo một đường cong bắt đầu lao xuống.

Úc, Meilin!

Khóe mắt Draco nhìn thấy một đoàn màu đen rơi xuống.

Draco theo bản năng lập tức nhảy ra bắt được.

Lần này tốt xấu gì cũng có chuẩn bị so với lúc Dumbledore rơi xuống, Draco may mắn tóm được một cẳng chân của con cầu.

Không, nên nói là vô cùng xui xẻo qư được cẳng chân con cầu.

Nửa người Draco lơ lửng bên ngoài, cậu liều mạng giữ thăng bằng không để chính mình ngã xuống cùng phát ra tiếng kêu rên.

Sirius Black chết tiệt!

Cánh tay Draco vô cùng đau đớn, bản năng động vật làm đại cầu vươn móng vuốt liều chết bấu chặt lấy cánh tay Draco.

Draco đau đớn không tự chủ buông lỏng.

Đại cầu lập tức rơi xuống.

Draco vội vàng tóm chặt lại, vết thương quá nặng, Draco có thể ngửi được mùi máu tươi nồng nặc.

Mồ hôi nhỏ giọt xuống cằm Draco, máu tươi nhiều xuống đầu đại cầu.

Đồng tử đại cầu phóng đại, thực hiện nhiên đã ý thức được tình huống hiện tại.

Nếu Sirius có thể biến trở lại thì tốt rồi, Draco nghĩ như vậy, nhưng rõ ràng Animagus trong tình trạng bị treo lơ lửng trong không trung không thể nào điều phối ma lực để khôi phục nguyên trạng.

Chịu đựng cơn đau đớn, Draco chậm rãi lui về sau.

Từng chút một.

Lúc đầu Draco lùi về sau khung cửa, tứ chi của đại cầu cũng tựa được vào khung cửa mà mượn lực leo lên.

Cánh tay phải Draco không nghe lời bắt đầu run rẩy.

Đầu óc cũng bắt đầu choáng váng.

“Em.....” Sirius cuối cùng cũng biến trở về, hắn không biết làm sao.

“Im lặng.” Ánh mắt Draco quét qua bản đồ đạo tặc, thấp giọng nói.

Sirius đồng dạng cũng nhìn theo, đám người Bella đang leo xuống, ánh mắt hắn lại bắt đầu tràn ngập phần nộ.

Trước khi Sirius lao đi, Draco vươn cánh tay không bị thương túm lấy nam nhân.

Sirius ngẩn ra, sau một lúc lâu cuối cùng cũng hiểu ra được, hắn gục đầu xuống, không đuổi theo nữa, mãi đến khi tên của đám người đó rời đi.

“Tôi, cái kia, thần chú chữa trị.....” Sirius nói không đầu không đuôi.

Cánh tay Draco đã đỏ sẫm, nhìn qua vô cùng nghiêm trọng.

Phông chừng cũng thực nghiêm trọng, bởi vì Draco không thể khống chế được cánh tay của mình nữa.

Sirius nhìn cánh tay đầy máu của mình, thực sự sợ hãi cùng tự trách: “Thực xin lỗi, xin lỗi, tôi.....” Vết hết óc nhớ lại câu chú cầm máu nhưng hiệu quả cũng không quá lớn.

Chờ cơn đau đớn ập tới, cảm giác chết lặng cũng rất tốt, chờ thêm một chút, Draco ôm lấy cánh tay mình đứng lên: “Chỉ là vết thương nhỏ mà thôi, tôi tự tới hầm, không cần anh quản.”

Sirius sửng sốt.

Draco chậm rãi leo xuống tháp thiên văn, sau đó dựa vào tường cố gắng điều chỉnh hô hấp. Cậu chỉ là không muốn nợ Sirius mà thôi.

Đợi đến khi có lại chút khí lực, Draco mới chậm rãi quay về hướng ký túc xá Slytherin, trong hầm có độc được cầm máu cao cấp cùng bổ huyết, đáng tiếc mới đi được một nửa, Draco xui xẻo đụng phải hai tên Gryffindor Granger cùng Weasley. Bởi vì tay phải bị thương, không thể cầm đũa phép, Draco không thể phản kháng bị hai người này túm tới bệnh xá, ngay cả chút khí lực mắng người cũng không còn.

Mãi đến khi tiếp xúc với ánh sáng, Draco mới biết mình bị thương nghiêm trọng cỡ nào, huyết nhục mơ hồ còn chưa tỉnh, đây là lần đầu tiên trong đời Draco nhìn thấy xương cốt của chính mình, Draco thấy Weasley nôn một tiếng sau đó chạy ra ngoài, còn Granger thì vô cùng hốt hoảng, nhưng vẫn không ngã xuống, nga, năng lực thừa nhận của cô gái này thực mạnh mẽ.

Bà Pomfrey hít sâu một hơi: “Trò gặp Greyback?”

Vết trảo quá rõ ràng do dã thú gây ra, cùng với tình hình hiện tại dã thú hoạt động trong khu vực trường Hogwarts chỉ có Greyback, vì thế bà Pomfrey cho ra kết luận này.

Draco đương nhiên biết Greyback là ai.

Tóm lại cũng là một loại chó, Draco oán hận nghĩ, không trả lời.

Rất cuội, Granger cũng rời khỏi bệnh xá.

“Nó bị người sói cắn sao?”

Draco nghe rõ ràng tiếng hét của thiếu niên ngu ngốc, cậu nhin xuống cơn xúc động.

Bà Pomfrey đưa qua một lọ độc dược, sau đó ra ngoài rống hai tên ồn ào bên ngoài, Draco cuối cùng cũng có được không gian yên tĩnh.

Nằm trên giường, Draco nhìn bóng dáng bận rộn của bà Pomfrey, cậu vẫn như trước không hề nói tiếng nào, mất máu quá nhiều làm cậu có chút mệt mỏi rồi, vì thế cậu nhắm mắt lại ngủ gật.

Không biết qua bao lâu, cánh tay cậu đột nhiên đau đớn, Draco mở mắt ra, liếc mắt liền nhìn thấy Sirius đang đứng bên giường, đang siết chặt cánh tay được băng bó của cậu.

“Anh muốn mưu sát tôi à?” Draco không còn khí lực chống cự, hung tợn nói.

Sirius lập tức rút tay lại, cuống quýt xoa tay: “Tôi tôi.....”

“Anh có thể sửa họ thành Longbottom.” Draco thấy bộ dáng lúng túng của nam nhân, lửa giận lại bùng lên, tức giận nói.

Sirius thực ảo não, cũng thực rối rắm, hắn không ngừng gãi đầu, chỉ còn kém lột luôn lớp da, sau một lớp lâu mới phun ra được một câu: “.....có đau lắm không?”

Draco nội thương, nghiêng đầu qua một bên.

Một trận trầm mặc.

Draco nheo mắt lại nhìn ra ngoài cửa sổ, mấy tháng nay cậu đã suy nghĩ rất nhiều, sau khi cư xử với Sirius như vậy, cậu thực sự có chút áy náy: “Chuyện trên tòa án..... thực xin lỗi.”

Nam nhân rõ ràng chờ người.

Draco không hối hận chuyện bức ép Sirius nguy chứng, nhưng cậu quả thực nên giải thích.

Từ ngày đó, cho dù Sirius có được thân phận tự do, nhưng lại như xưa không thể nghênh ngang tiêu sái dưới ánh mặt trời, cả giới pháp thuật nghi ngờ Sirius, anh cũng không xuất hiện, theo lời mẹ nói, Sirius tựa hồ cũng không cho Hội Phượng Hoàng một lời giải thích hợp lý.

Black có kiêu ngạo cùng kiên trì của mình.

Sirius so với bất cứ ai lại càng kiên trì chính nghĩa cùng quang minh của mình, mà Draco lại đánh nát nó.

“.....đều là quá khứ.” Sirius nhẹ nhàng nói, ngừng lại, lại nói: “Hôm nay em đã cứu tôi một mạng.”

Draco quay đầu lại, nhìn nam nhân: “Không có gì.”

Sirius nhún nhún vai như bình thường, tư thái cũng khá thoải mái.

Draco biết, đây đại biểu hai người xem như giải hòa.

“Em phải cẩn thận, tôi còn một số việc phải làm.” Sirius thấy thời gian không còn nhiều, sợ bà Pomfrey sắp quay lại.

Con người màu xám của Draco chợt lóe: “Anh lại tìm hồn khí?”

Sirius nhú mày.

“Tôi biết một cái ở chỗ nào,” Draco nhướng mi.

“Cái gì?” Sirius thực kinh ngạc.

Draco leo xuống giường, nhìn nhìn cánh tay bị băng bó như bánh chưng, trong đầu chợt lóe lên một suy nghĩ, ngay cả bà Pomfrey cũng cho rằng cậu bị người sói cắn, như vậy.....

Có thể dùng lý do này để rời khỏi trường học, đồng thời cũng không cần về nhà mà không bị ai hoài nghi.

Con trai nhà Malfoy bị người sói tấn công đột nhiên mất tích, đại khái cậu cũng có thể đoán được đầu đề của nhật báo tiên tri .

“Tôi đi với anh.” Draco quả quyết nói: “Tôi không muốn cứ ăn không ngồi rồi thế này nữa.”

“Như vậy sao được?” Sirius lập tức phản bác.

“.....anh có biết biểu tình của mẹ lúc biết chuyện xảy ra với Regulus không?” Draco dùng một tay chỉnh lí lại quần áo của mình, cũng không nhìn Sirius: “Tôi nghĩ bà cảm hận không thể giết Chúa tể Hắc ám ngay lập tức, mà tôi giúp anh, tuyệt đối tốt hơn cứ ở lại Hogwarts giả vờ làm ra bộ dáng yếu ớt.”

Draco ngẫm nói, mẹ sẽ tán thành quyết định này.

“Anh rốt cuộc có muốn biết chỗ của hồn khí kia hay không?” Draco mắt kiên nhẫn nói.

Sirius giống như nhìn thấy người chị họ Narcissa chống nạnh tràn ngập khí thế áp đảo, thở dài một tiếng, Sirius dẫn đầu ra khỏi bệnh xá, sau đó quơ đũa phép tiêu trừ hết dấu vết.

Sau đó là sự kiện Draco Malfoy biến mất một cách bí ẩn.

.....

Tang lễ của cụ Dumbledore được cử hành trong Hogwarts.

Mọi người trong giới pháp thuật tới truy điệu, tiếng khóc vang trời, các thành viên Hội Phượng Hoàng mang nét mặt bi thương, trận chiến này, bọn họ giành được thắng lợi áp đảo nhưng lại tổn thất vị thủ lĩnh quan trọng nhất.

Harry đứng trong một góc khuất, yên lặng nhìn, ngay cả nhìn thấy bộ dáng giả dối của Rita Skeeter cũng không có phản ứng gì.

“Harry, về chuyện Snape.....” Hermione nhỏ giọng khó khăn mở miệng.

“Đừng nói nữa.” Harry đánh gãy ý đồ muốn an ủi của bạn tốt.

Hermione gục đầu xuống, không tiếp tục nữa, chính là bộ dáng cô gái lại càng khổ sở hơn.

Theo thân xác cụ Dumbledore được đặt vào quan tài, tiếng khóc lại càng lớn hơn, Harry quan sát một hồi, sau đó dờ dẫm đưa tay lên chùi vệt nước trên mặt.

Rõ ràng không hề khóc, nhưng sao nước mắt vẫn chảy xuống?

Harry nhìn tay mình, lâu thật lâu.

Cuối cùng, cậu siết chặt, xoay người rời đi.

Hoàn

96. Chương 96: Thần Hộ Mệnh Tình Yêu

Sau khi học kỳ kết thúc, Harry theo Ron trở lại trang trại Hang Sóc.

Hermione rất lo lắng, chính là bạn tốt không bao giờ nhắc tới chuyện tới hôm đó nữa, những lúc ở cùng nhau, Harry có đề cập tới một việc, hi vọng cô có thể hỗ trợ tìm kiếm một chút thông tin về hồn khí.

Ngay người trong trang trại Hang Sóc gần hai ngày, Harry liền rời đi, theo Remus.

Một tháng sau đó, Hermione vẫn không thu được tin tức gì đáng kể, Hermione tìm được một chút tư liệu về hồn khí trong thư viện ở nhà cũ Black, những thứ tà ác này thực sự làm cô gái kinh sợ, đồng thời, cô cũng hiểu được thứ mà Harry đang phải đối mặt.

Harry lại xuất hiện ở trang trại Hang Sóc, xuất hiện trước mắt Hermione vào ngày 31 tháng 7, là sinh nhật 17 tuổi của cậu.

Nhóm Wealsey nhiệt tình tổ chức tiệc sinh nhật cho cậu.

Bà Molly làm một bàn thức ăn thật lớn, trừ bỏ nhóm Weasley, phần lớn thành viên Hội Phượng Hoàng cũng tới, bắt quá, vẫn không thấy bóng dáng Sirius.

Hermione nhảy bén phát hiện Harry có sự thay đổi, cậu trở nên trầm tĩnh hơn, cử chỉ cũng chừng chặc hơn nhiều, cậu mỉm cười chạm cốc cùng mọi người, lại tươi cười nói cảm ơn, nhưng những lúc nghiêng đầu nhìn về một phương xa nào đó, gương mặt thiếu niên thực im lìm, không vui vẻ cũng không khổ sở, giống như đang trầm tư.

Buổi tiệc kết thúc, cặp song sinh đề nghị trò chơi quyết đấu, Harry bị Ron mạnh mẽ đẩy lên.

Cậu bé mắt xanh cầm chắc đũa phép bày ra tư thế đề phòng không hề có chút đùa giỡn, động tác gọn gàng dứt khoát, không hề có chút động tác dư thừa, ngay cả Bill cùng Charles vô cùng hưng phấn nhào tới cũng bại trong tay Harry.

Thành viên Hội Phượng Hoàng đứng một bên quan sát lớn tiếng cổ vũ, ánh mắt Remus lại dần ảm đạm.

“Cậu ấy đang luyện tập thực chiến sao?” Hermione nhỏ giọng hỏi người sói.

Remus khẽ gật đầu, hơn một tháng nay bọn họ đều ở Hogwarts, khoảng thời gian nghỉ hè Hogwarts không có một bóng người, nhưng hệ thống phòng ngự vẫn hoạt động, cũng có điều kiện dạy học hơn, Harry không ngừng nghỉ một giây nào, té ngã liền đứng lên, Remus chú ý, đôi mắt Harry hoàn toàn bất đồng với quá khứ.

Dumbledore chết đi, xem ra đều đã kích rất lớn tới mọi người.

Harry lộ ra bản năng chiến đấu xuất sắc ở trang trại Hang Sóc, điều này giúp cậu gia nhập Hội Phượng Hoàng, đương nhiên, đây cũng là yêu cầu của cậu, cậu hi vọng mình có thể tham gia chiến tranh.

Buổi tối, Hermione một mình tìm được Harry: “Chuyện hồn khí, bỏ tính toán thế nào?”

“Mình sẽ tự đi tìm.” Harry lật xem mớ tư liệu Hermione mang tới, ngữ điệu ổn định.

Hermione căng thẳng, cố gắng phóng nhẹ ngữ điệu: “Harry, không cần phải như vậy.”

Harry ngẩng đầu, nghênh đón cậu là một cái ôm từ cô gái.

“Bỏ còn có tụi mình, bỏ không cần phải chiến đấu một mình.” Hermione nhẹ nhàng nói.

“Mình biết.....” Harry nhẹ nhàng vỗ lưng Hermione: “Vì thế mình mới nhờ bỏ giúp mình điều tra hồn khí, nếu là mình sao có thể tìm được nhiều tư liệu như vậy, chẳng qua, kế tiếp mình định theo Hội Phượng Hoàng hành động, bỏ chờ xem đi.....”

“A?” Hermione khó hiểu.

Harry cười cười, không nói thêm nữa. Cậu suy nghĩ rất nhiều, Chúa tể Hắc ám dấu hồn khí ở đâu chỉ sợ chỉ có chính hắn cùng thân tín bên cạnh mới biết được, tựa như quyển nhật ký vào năm thứ 2, nó cũng là hồn khí được Lucius Malfoy cất giữ, cậu tin có những thứ tương tự trong tay những người khác.

Mà muốn tiếp cận những người này, nơi tốt nhất chính là chiến trường, đáng mừng là trong trận chiến lần trước, tử thần thực tử bị tổn thất không ít, đám nhân vật nòng cốt cũng không quá nhiều, huống chi cậu phải nắm rõ hướng đi của Chúa tể Hắc ám, dù sao hắn mới chính là địch nhân lớn nhất của cậu.

.....

Allen:

Tin tức hôm nay không tồi, tôi đoán trong một khoảng thời gian ngắn không thể gặp lại anh.

Daniel của anh.

.....

Tờ nhật báo tiên tri đặt trên mặt đất bị gió thổi bay đi, đầu đề là Severus Snape chính thức đảm nhiệm chức vụ tân hiệu trưởng Hogwarts. Cậu đứng im nhìn tờ báo bị cuốn đi thật xa, siết chặt đũa phép trong tay, không chút thả lỏng.

Remus không biết đưa Harry tới chiến trường rốt cuộc là đúng hay sai, nhìn Harry đang chăm chú xem bản đồ, anh nói: “Không trở về trang trại Hang Sốc sao?”

“Không cần.” Harry không hề ngừng lại, đầu cũng không quay, đột nhiên, cậu đứng lại: “Vẫn chưa có tin tức của Sirius sao?”

“Không có.”

“Vây đi thôi.” Harry không nói thêm gì nữa.

Ánh mắt Remus tràn ngập lo lắng, làm người cộng tác hiện tại của Harry, anh vô cùng lo lắng trạng thái tâm lý của cậu bé, không phải vì yếu ớt, ngược lại vì đối phương quá mức cứng cỏi, không hề sợ hãi cũng không nao núng, mãnh mẽ lao vào những nơi không ai muốn tới, truy lùng đám tử thần thực tử.

Có một số việc Remus không rõ, nhưng cũng không truy vấn.

Buổi tối, hai người dựng một túp lều đơn giản, nơi này khá hoang vu. Harry tùy tiện ăn chút gì đó liền chui vào góc riêng của mình, cách một lớp vải dệt, cuối cùng cậu cũng có thể thoát ly khỏi ánh mắt mọi người, Harry nhắm mắt lại, phân tích số tin tức gần đây thu được, nơi cuối cùng Bellatrix xuất hiện là làng Hogsmeade, Hội Phượng Hoàng cử người tới điều tra nhưng không tra được manh mối, trang viên Malfoy hoàn toàn khép kín, không ai biết bên trong đã xảy ra chuyện gì, gần đây bọn tử thần thực tử rất ít khi hành động, không dễ dàng truy lùng được, có lẽ đang âm mưu một kế hoạch lớn.

Đột nhiên, có thứ gì đó áp lên má cậu, Harry kinh ngạc định niệm chú ngữ.

Trợn mắt sững sờ, đây là.....nai? một con nai con trong suốt tản ra hơi thở ấm áp? Thần hộ mệnh?

Harry ngơ ngác vươn tay, mặc dù không thể chạm vào, nhưng đầu ngón tay có cảm giác đang chạm vào thứ gì đó rất mềm mại. Nai con cúi đầu: “Hém xéo.....tập kích.....” Âm thanh trầm thấp quen thuộc của nam nhân thì thầm bên tai Harry, ngay sau đó, nai con biến mất.

Harry lập tức lấy lại tỉnh táo, nhảy dựng lên, xốc bồ liềm gào to: “Mau dậy, Remus, Hém Xéo xảy ra chuyện!”

Người sói mặc dù không rõ tình huống lắm, nhưng theo tổ chất vốn được huấn luyện lập tức bật dậy.

“Chú trở về báo tin.” Harry nói xong lập tức độn thổ biến mất.

Remus có chút mất tập trung, nhưng anh hiểu rõ cần trở về thông báo, lại nói tiếp, tính tình của Harry giống hệt như James!

Lúc Harry tới Hém Xéo, chợt nghe thấy âm thanh nổ mạnh, đất cát văng khắp nơi, bóng đen tán loạn trên bầu trời, trên đường khắp nơi tràn ngập tiếng hét chói tai.

Harry vội vàng kéo một phù thủy đang hoảng sợ ôm đầu qua một bên, nhanh chóng lao vào chiến trường.

“Là Harry Potter!” Có người thấy cậu liền hét lớn.

Harry linh hoạt né tránh: “Chia năm xẻ bảy!” Chú ngữ chuẩn xác đánh trúng tên tử thần thực tử vừa la lên, người nọ rống lên một tiếng ngã quỵ xuống đất.

Luồng sáng của chú ngữ giao nhau ở ngã tư đường, âm thanh thủy tinh vỡ vang lên không ngừng. Rất nhanh sau đó, người của Hội Phượng Hoàng ập tới, hai bên đánh nhau kịch liệt.

Không ai rảnh rỗi chú ý tới Harry nữa, cậu tranh thủ khoảng không liền tìm kiếm xung quanh xem có “người quen” hay không.

Bella! Harry nhìn thấy người biến mất ở góc quanh đúng là Bellatrix! Cậu vội vàng đuổi theo, ngay lúc chuẩn bị queo vào thì bị người tím lấy.

“Đừng qua đó!” Là Remus.

“Nhưng mà.....” Harry nóng nảy.

“Không nên vào hẻm Knockturn.” Remus cản dận, cho dù là chiến tranh, cũng không được tùy ý tiến vào hẻm Knockturn.

“Đáng giận.” Harry vẫn xoay người lại, giúp đỡ Hội Phượng Hoàng, đồng thời bảo hộ đám dân chúng vô tội. Trận chiến ở Hẻm Xéo, thương vong rất ít.

Có người hỏi Harry tình báo ở đâu, cậu chỉ âm thầm cười, chỉ vết sẹo trên trán, sau đó rời đi, lần này, ngay cả lời chúc mừng cậu cũng không nói.

.....

Allen:

Ngoại trừ mật báo, anh không thể để thần hộ mệnh ở bên cạnh tôi nhiều hơn được sao?

Daniel của anh.

.....

Hai tháng tiếp đó, Bộ Pháp Thuật hoàn toàn trở thành bù nhìn của Chúa tể Hắc ám, bộ trưởng Scrimgeour có ý định chống đối Chúa tể Hắc ám mất tích, sinh tử chưa rõ.

Harry ngày càng lạnh lùng hơn, có khi suốt cả ngày không hề nói một câu, này có quan hệ tới chiến tranh nhưng lại cũng không trực tiếp có quan hệ, bề quan bí thuật có thể bảo vệ suy nghĩ cùng tin tức của cậu, chính là, có những việc khá tồi tệ, nhất là sau một lần Chúa tể Hắc ám lãng trí một Muggle, những ngày tiếp đó Harry cứ bị ám ảnh nghe thấy tiếng thét thê lương của người kia.

Những lần Remus tìm nơi để hóa thành dạng sói, Harry tựa vào một gốc cây, thở phì phò, nghiêng đầu nhìn thần hộ mệnh nai con bên cạnh, mỗi lần xuất hiện đều vì chuyện chiến tranh, nhưng thật hiếm thấy, lần này nó chỉ im lặng đứng bên cạnh cậu, đại khái cũng biết được đêm trăng tròn sẽ không có người quấy rầy.

“Tôi rất muốn gặp anh....” Harry nhẹ nhàng nói, tiếp tục ôm lấy đầu mình, chậm rãi nói: “Tao không sao.”

Nai con tỏa ra ánh sáng nhu hòa nghiêng đầu cọ cọ Harry.

“Thực hối hận vì không học tốt môn độc dược.....” Harry thở dài, hiện tại muốn điều chế chút độc dược trấn tĩnh cũng không xong, nếu nói cho người khác biết, nhất định sẽ tố cáo cậu về nghỉ ngơi, con người xanh biếc nhìn về phía nai con trở nên thật ôn nhu, Harry nhắm mắt lại, hít sâu: “Hú hồn thần hộ mệnh——”

Một quần sáng màu bạc dần dần hình thành, ánh mắt Harry thực ôn nhu, lẩm bẩm nói: “Tuy rằng không xinh đẹp như trước kia, bất quá cũng thực đáng yêu.” Chú dơi con màu bạc nhẹ nhàng đập cánh, nai con đuổi theo sau, tựa hồ đang chơi đùa.

Cho dù quanh cảnh xung quanh thực u tối, nhưng cũng có những thứ làm người ta ấm áp.

Harry nheo mắt lại quan sát, gương mặt không có nụ cười, nhưng ánh mắt tràn ngập hạnh phúc, một lúc lâu sau, cậu cúi đầu, siết lấy nắm tay, thầm nghĩ, vẫn nên đi tìm Hermione xin chút thuốc an thần thì hơn. Đương nhiên, lúc này cậu thực sự nhớ nhung căn cứ có đầy đủ mọi thứ.

Trước lúc người sói quay lại, Harry hủy bỏ thần hộ mệnh, đốt lửa, nấu chút thức ăn, sau đó tựa vào gốc cây ngủ một chút, mặc dù ngủ không nhiều, nhưng nghỉ ngơi rất cần thiết. Nai con khẽ lưng tay lộ tai, tựa đầu gác lên đùi Harry ngủ, âm áp chậm rãi bao lấy Harry, hô hấp cậu dần vững vàng, sau một hồi lâu, nai con ngẩng đầu lên, tựa hồ cảm nhận Harry quả thực đang ngủ mới biến mất.

.....

Allen:

Ngoại trừ để thần hộ mệnh ở bên tôi nhiều hơn, anh không thể để nó nói thêm gì đó ngoài tin tình báo sao?

Tỷ như: tôi yêu anh?

Daniel của anh.

Hoàn

97. Chương 97: Gặp Nạn & Thoát Hiểm

Harry không thể không quay về trang trại Hang Sóc, bởi vì Remus bị thương.

Sau hôm trăng tròn, người sói so với bình thường khá yếu ớt, Harry biết Remus vì lo lắng cho mình mới cố tình đi theo, vì vậy cậu thực áy náy, còn về phần tên tử thần thực tử đánh lên Remus.....Harry đánh ngất đối phương, gương mặt kia dường như Harry đã từng gặp qua, hình như là học trò Slytherin lớp trên.

Harry luyện tập qua chú ngữ đoạt mạng, nhưng cậu không thể nào thực hiện nó trên sinh vật còn sống, cho dù đối phương là phù thủy Hắc Ám quảng ra tử chú, Harry cùng lắm chỉ dùng chú ngữ có ánh sáng đỏ đánh ngã đối phương, càng miễn bàn tới gương mặt trẻ tuổi của Slytherin kia, nếu không phải chiến tranh, bọn họ có lẽ là đồng học, cao lắm là đồng học chán ghét nhau mà thôi.

Sau khi tới trang trại Hang Sóc, Harry bị một đám Weasley vây quanh, còn có cả Hermione vô cùng lo lắng.

“Sắc mặt bồ kém quá.” Hermione thực lo lắng, mấy ngày nay cô làm một vài công tác cho Hội Phượng Hoàng, cũng có thể đưa ra ý kiến cùng sách lược chiến đấu, tiểu thư vạn sự thông công hiển không ít cho Hội Phượng Hoàng, so với các thành viên trực tiếp chiến đấu cũng không kém bao nhiêu.

“Ngủ không tốt lắm.” Harry nhận cơ hội muốn một chút thuốc an thần, cho dù được hiệu không đủ, nhưng cũng có thể để cậu nghỉ ngơi một chút, hơn nữa giường ở trang trại Hang Sóc so với dã ngoại mềm mại hơn. Lúc tỉnh lại đã là trưa hôm sau, Harry hiếm có dịp được ăn món ngon do chính tay bà Weasley xuống bếp.

“Ăn nhiều một chút.” Bà Molly chưa xót đưa đĩa rau qua cho Harry.

“Mình cũng muốn đi giúp bồ.” Ron ủ rũ, cậu từng thử qua, nhưng thực lực vẫn chưa đủ để vượt qua khảo sát của Hội Phượng Hoàng, không được phép ra ngoài tác chiến.

Harry xoa xoa huyệt thái dương, buồn bực không ăn được gì.

“Ác mộng sao?” Hermione nhỏ giọng hỏi.

Harry sững sờ, đúng là đêm qua lại thấy ác mộng, từ khi chiến tranh bắt đầu lại càng nghiêm trọng hơn, hành động tàn bạo của Chúa tể Hắc ám không hề dừng lại, liếm môi, những giấc mộng này bắt đầu có ảnh hưởng tới cảm giác của cậu khi tỉnh lại, cảm giác chân thật, tỷ như vị giác, cậu nhớ rõ thức ăn bà Weasley làm thường có vị mặn, chứ không phải..... nhạt nhẽo vô vị.

“Có một chút, bắt quá không nghiêm trọng.” Harry thản nhiên trả lời, ngoài dự liệu Harry là Hermione không hề truy vấn, chỉ cúi đầu không nói gì.

Nghỉ ngơi một ngày, Hội Phượng Hoàng truyền tới tin tức mới nhất, Gringotts cháy, lúc vụ nổ xảy ra, có người nhìn thấy Bellatrix xuất hiện ở nơi bắt đầu vụ nổ, mang theo một con yêu tinh. Lúc này, Bill cùng Charles đang có nhiệm vụ, cặp song sinh cũng không ở trang trại Hang Sóc, Harry nghe tin liền nhảy dựng lên.

“Remus hiện tại không thể chiến đấu.” Molly kéo Harry lại: “Con không thể đi một mình.

Hội Phượng Hoàng khi tác chiến, bình thường là hai hoặc nhiều người thành một tổ.

“Tôi đi với em!” Một âm thanh tràn đầy sức sống vang lên, người lên tiếng chính là Tonks, cô vốn đến đưa thuốc cho Remus, Tonks là nữ nên thường được an bài lưu lại đóng giữ ở trận địa, đương nhiên Tonks không quá tình nguyện.

Harry không nói nhiều, cùng Tonks, hai người dọn đồ tới Hẻm Xéo.

Hẻm Xéo hiện tại cứ như một bãi hoang mạc, không ai mở tiệm, cửa hàng của cặp song sinh cũng sớm bị phá hủy, hiện tại ngay cả nơi duy nhất mở cửa, ngân hàng Gringotts cũng gặp nạn.

Gringotts loạn thành một đoàn, nhóm yêu tinh cũng vô cùng sợ hãi.

Bellatrix bắt yêu tinh để làm gì? Harry từ xa nhìn thấy cảnh tượng hỗn loạn, âm thầm suy đoán: “Chúng ta vào thử xem.” Cậu nói với Tonks. Tonks quan sát bốn phía, cảm thấy không có nguy hiểm mới cẩn thận đi phía trước, Harry theo sát phía sau.

“Yêu tinh sẽ không nói thật.” Tonks quay đầu nói với Harry: “Cho dù bọn nó biết được cái gì.....cúi đầu xuống!” Tonks đột nhiên hô to, Harry lập tức nghe theo, giãy tiếp theo Tonks vung chú ngữ đánh vào bóng đen phía sau Harry, thân hình cao lớn lao đảo một chút nhưng không ngã xuống.

Harry trừng mắt, vung tay quăng qua một đạo ánh sáng đỏ, người nọ loạng choạng nhưng vẫn sừng sững không ngã.

Từ lúc tham chiến tới nay, Harry vẫn chưa thực sự gặp phải đối thủ mạnh mẽ, đặc biệt là người bị đánh trúng hai chú ngữ vẫn không chút suy sụp, Harry đột nhiên nhớ tới chuyện tiền vốn Hermione nói tới lần đó, hiện tại cậu thực tán đồng với cô, lúc trước Bộ Pháp Thuật mao hiểm thả Greyback để bắt được Peter đúng là lỗ vốn.

Đúng vậy, người trước mắt chính là Greyback, một người sói thuần chủng, hơn nữa tên này vô cùng khỏe mạnh, thể chất người sói làm khả năng chống cự chú ngữ của hắn được nâng cao hơn, Greyback chỉ bị chú ngữ gây ra chút choáng.

“Harry Potter.....” Âm thanh nữ nhân âm trầm, Harry lập tức quay đầu, ánh mắt vẫn cảnh giác người sói, bất quá, khi cậu thấy rõ tình huống trước mắt, trái tim lập tức chùng xuống. Bellatrix đang bóp chặt cổ Tonks, đũa phép của cô đã bị đánh văng.

“Mặc kệ tôi, chạy đi!” Tonks kêu to.

Nếu chạy đi, cậu có thể trốn thoát, Harry biết mình không thể cùng lúc đối phó hai người, hướng chỉ trong tay đối phương còn có con tin, nhưng mà nếu cậu chạy trốn..... Tonks sẽ.....

Bella nháy mắt với người nói, Greyback dùng lúc lắc lắc đầu, vài giây sau, hắn đi tới chỗ Harry.

Harry nhìn thấy, cắn chặt môi, rút cuộc cậu hạ đũa phép xuống. Cậu biết chính mình nên chạy đi, nhưng cậu không thể bỏ Tonks lại được.

“Harry!” Tonks cơ hồ muốn bật khóc.

Harry bị một lực mạnh vặn tay ra sau, kéo đi.

“Thu hoạch lớn! Thu hoạch lớn rồi!” Bella vui sướng cười ha hả: “Chủ nhân nhất định sẽ rất cao hứng, vô cùng cao hứng!”

Harry nhắm mắt lại, một trận choáng váng ập tới, cậu phát hiện địa điểm thay đổi, đập vào ánh mắt là một đại môn vô cùng xa hoa, khoáng sản vườn tráng lệ, chính là không gian bị hắc ám bao phủ có vẻ rất âm trầm.

Tonks bị mù đàn bà điên kéo đi, mái tóc cô trắng bệch như sắc mặt mình, Harry cũng bị đả ngộ tương tự, cậu cắn răng, thực hoài nghi cánh tay mình rất nhanh sẽ bị Greyback xé đứt. Nếu gặp Chúa tể Hắc ám, cậu nên làm gì đây? Harry thở hồng hộc, cậu vẫn chưa chuẩn bị tốt.

Hai người bị kéo vào trong phòng, đẩy ngã xuống mặt đất.

Cơ thể Harry đụng vào thứ gì đó cứng ngắc, cậu cố gắng nhìn qua phát hiện đó là một khối thi thể, không, nên nói là thi thể nằm khắp nơi trên mặt đất, dạ dày Harry bắt đầu khó chịu muốn nôn, nơi này là..... địa ngục, cơ thể vụn vụn không còn hình dạng, cánh tay hay chân bị chặt đứt, còn có.....cơ thể không còn lớp da.

Cậu nghĩ mình đã tới được địa điểm trong giấc mộng.

“A!” Dù là thần sáng trải qua huấn luyện chuyên môn Tonks cũng không chịu được mà phát ra tiếng kêu sợ hãi.

Harry cố nén ghê tởm cùng cảm giác run rẩy đang dâng lên từ dạ dày, cậu kéo Tonks, chăm chú nhìn về phía đối thủ, chẳng qua, lần này trên tay bọn họ không còn đũa phép, Harry nhìn thấy Bellatrix ném hai cây đũa phép xuống cạnh một đồng thi thể.....bà Malfoy, người duy nhất có mặt trong đại sảnh.

“Chủ nhân không ở đây sao?” Bella quay đầu lại hỏi em gái, Greyback chăm chú quan sát hành động của Harry.

“.....đi ra ngoài rồi, những người khác cũng vậy.” Narcissa trả lời, bà phụ trách đóng giữ ở đây.

Harry cuối cùng cũng hiểu được đây là đầu, trang viên Malfoy.

Không có cách nào lập tức tranh công trước mặt chủ nhân, Bella lộ ra biểu tình tiếc nuối, sau đó biểu hiện trên gương mặt mù trở nên điên cuồng, mù vươn đầu lưỡi liếm lên đũa phép của mình: “Như vậy, chúng ta có thể chơi đùa một chút.”

Narcissa tỏ ra bình tĩnh nhưng trong lòng vô cùng bất an, vì sao Potter cùng Nymphadora lại bị Bella quơ được?

Harry thông qua đoạn đối thoại của bọn họ phân tích tình hình, hiện tại bọn họ có thể xem là trong bất hạnh có vạn hạnh, vẫn còn cơ hội đào tẩu, chỉ cần có thời cơ, Harry âm thầm quan sát, Tonks hiển nhiên cũng đang cân nhắc, giáo dục của Thần Sáng không chỉ có ma pháp, còn có võ thuật.

“Tra tấn!”

Hai người đều tính sai một chuyện, bọn họ đối mặt không phải phù thủy có lí trí mà là một kẻ điên thực sự.

“A!” Trong đại sảnh vang vọng tiếng kêu thê lương của cô gái.

Harry trơ mắt nhìn Tonks lảo nhuyển trên mặt đất, cơ thể co rúm lại: “Dừng tay!” Harry rối loạn, cậu muốn ngăn cản mù đàn bà điên cuồng này lại bị người sói đâm một quyền ngã xuống đất: “Ồi!” Đau đớn rên lên.

Narcissa hơi nhíu mi, lòng bàn tay đổ mồ hôi.

Gương mặt Bella tràn ngập thần thái hưởng thụ, hưởng thụ máu tươi, hưởng thụ tiếng thét chói tai.

Một phút sau, chú ngữ đình chỉ, cả người Tonks thấm ướt mồ hôi, cô gái không ngừng thở hổn hển, Harry nhào tới đỡ cô dậy, người nọ cố gắng lộ ra nụ cười trấn an: “Tôi không sao.....”

“Cảm động cỡ nào a, hình ảnh cảm động thực sự làm người ta ghê tởm!” Bella phát ra tiếng cười ghê rợn: “Harry Potter là của chủ nhân, còn phần này, tao sẽ cho mày.... hưởng thụ cao cấp nhất.....”

Bella chậm rãi giơ cao đũa phép, đồng thời hưởng thụ ánh mắt oán hận của hai người: “Tra.....”

“Avada Kedavra!” Đột nhiên, một ánh sáng xanh biếc lướt qua mái tóc Bella, vụt qua đỉnh đầu Harry cùng Tonks, chuẩn xác đánh vào người người sói. Người sói cho dù mạnh mẽ cỡ nào cũng không thể chống lại tử chú, Greyback trừng to đôi mắt tới mức kinh dị ngã âm xuống đất, không hề nhúc nhích.

“Narcissa? !” Bella kinh ngạc phát hiện chú ngữ do em gái mình phóng ra, mù lập tức quay đũa phép về phía bà: “Mày làm cái gì!” Bella phẫn nộ.

Harry cùng Tonks không ngờ sẽ phát sinh tình huống này, Harry vội vàng giúp Tonks đứng lên.

Narcissa là một Slytherin, một khi muốn làm gì nhất định đã nắm chắc 10 phần, cho dù giết người cũng vậy, nếu một kích này không chuẩn xác diệt trừ Greyback, bà nhất định thất bại: “Nó là con gái của Andromeda.” Narcissa nghe thấy âm thanh của mình thực bình tĩnh, như đang trấn thuật lại sự thật.

Tonks run rẩy đứng lên, giật mình nhìn người phụ nữ tóc vàng.

“Là con cặn bã kia! Sỉ nhục!” Bella lại càng phẫn nộ, mù rống Narcissa: “Nó đáng chết, nó và thứ con lai này đều đáng chết! Mày đang làm cái gì? Van xin cho nó? Lòng dạ đàn bà! Tao sẽ không bỏ qua loại con lai này!”

“.....Tôi biết chị sẽ không.” Ánh mắt Narcissa có chút chua xót: “Chia năm xẻ bảy!”

Bella trừng mắt, ngay sau đó, hai chị em bắt đầu đánh nhau.

Harry bất chấp đang xảy ra chuyện gì, cậu phải giúp Tonks rời khỏi đây.

Narcissa biết mục đích của mình là gì, vì thế lúc Bella lộ ra một khe hở, bà lập tức ngừng công kích, vội vàng chạy tới chỗ Tonk cùng Harry, bắt lấy tay hai người lập tức độn thổ.

Trang viên Malfoy có hạn chế độn thổ, Narcissa dựa vào quyền lực chủ nhân có thể di chuyển, nhưng Bella không làm được, mục đích giận cỡ nào cũng chỉ có thể phóng ra vài đạo chú ngữ móp méo dần biến mất trong không gian.

Hoàn

98. Chương 98: Tôi Muốn Gặp Anh

Harry ngửi thấy mùi máu tươi, hiện tại, cậu miễn cảm với loại mùi này đến chết lặng.

Lúc tiếp đất, Tonks hoàn toàn té ngã xuống đất, còn Harry mặc dù khá ổn định nhưng với sức nặng của người phía sau cũng làm cậu lảo đảo ngã ngồi xuống đất, Narcissa ôm lấy cánh tay trái của mình, may mắn tránh được, nếu không nơi bị thương chính là ngực.

“Bà.....” Harry là người đầu tiên hồi phục tinh thần, theo bản năng rút lại thứ đang chèn bên hông người phụ nữ tóc vàng, là đứa phép của cậu, bất quá cậu lập tức ý thức được người này vừa cứu mình: “Tay của bà.....”

Máu tươi không ngừng chảy.

“Không chết được.” Narcissa bình tĩnh nói.

“Vì cái gì bà.....” Tonks hồi phục một chút, nhưng không thể hiểu được vì sao bà Malfoy lại cứu mình: “Bà biết.....mẹ tôi?”

“.....” Cho dù là chị em họ, nhưng đời sau biết được quan hệ này rất ít, Narcissa không khỏi cảm thấy chưa sót: “Đi thôi.” Bà không trả lời, mà đỡ hai người đi tới trước.

Harry lúc này mới chú ý nơi này cũng là một hoa viên, khắp nơi trồng đầy hoa hồng, tuy rằng có chút nghi hoặc đỡ Tonks đi, mặc kệ thế nào thì bà Malfoy cũng đã cứu bọn họ.

Vài phút sau, ba người đi tới trước một tòa nhà.

“Ai?” Âm thanh cực kỳ cảnh giác, một người phụ nữ theo cánh cửa mở rộng xuất hiện, đứa phép giờ cao.

“Me? !” Tonks không thể tin người đứng trước mắt là mẹ.

Harry cũng vô cùng ngạc nhiên, bởi vì mẹ Tonks cùng Bellatrix có vài phần giống nhau.

“Dora? Con.....” Andromeda vội vàng chạy qua, liền phát hiện cánh tay đầy máu của em gái: “Cissa, em sao vậy?”

Narcissa nhẹ nhàng lắc đầu.

Andromeda vội vàng dùng khăn thấm máu.

“Mẹ.....” Tonks nghi hoặc gọi.

Harry im lặng quan sát, còn chưa kịp tiêu hóa hết ngạc nhiên, người xuất hiện sau cánh cửa lại làm cậu lắp bắp kinh hãi: “Malfoy?”

Nghe thấy động tĩnh bên ngoài, thiếu niên bạch kim lao ra liền nhìn thấy cứu thế chủ, mày cũng nhui lại, bất quá lực chú ý của cậu rất nhanh liền tập trung lên người mẹ: “Mẹ, sao.....”

“Vết thương không nặng.” Narcissa quay lại nói với Andromeda: “Cho con gái chị uống được giảm đau đi.”

Andromeda lập tức hiểu ý, vội vàng ôm lấy đứa con gái nhìn qua không hề có ngoại thương: “Dora....”

Tonks liều mạng lắc đầu: “Mẹ, con không sao, thật sự không sao.”

“Mẹ nó, các người không thể đi vào rồi nói chuyện được sao? ! Gấp chết tôi!” Đột nhiên, một tiếng nam nhân gào to vọng ra từ trong nhà.

Harry cảm thấy âm thanh này vô cùng quen thuộc, cậu vội vàng chạy vào trong, bên trong có một phòng nhỏ, là phòng ngủ, một đồng sách đặt dưới đất, trên người là một người nam nhân, bị quần băng như xác ướp, chân còn bị treo lên cao, phần duy nhất có thể nhận biết là đầu: “Sirius?”

Harry không thể tin vào đôi mắt mình.

“Harry?” Nam nhân bị phỏng quay đầu, đồng dạng thực giật mình.

“Đây rốt cuộc là sao?” Harry nhìn Sirius, lại quay đầu nhìn những người khác, những việc chứng kiến hôm nay thực sự làm cậu kinh hoàng hết lần này tới lần khác.

Draco nheo mắt, nhìn Sirius, lại nhìn về phía đối thủ một mắt một còn: “Ra ngoài nói chuyện một chút, thế nào?”

Harry sớm không còn là một cậu bé luôn tung nắm đấm đối mặt với Malfoy nữa, chiến tranh thay đổi rất nhiều người, điểm này không thể nghi ngờ, cậu không chút chần chờ, nhắc chân rời đi.

“Em định làm gì!” Ngược lại Sirius tỏ ra sốt ruột, không phải nói với Harry mà là Draco, người nọ không thêm để ý, bước nhanh ra ngoài: “Này, Draco, em không thể.....”

Harry vội vàng theo sau, xem nhẹ tiếng quát của cha đỡ đầu, trực giác mách bảo cậu nên nói chuyện với Malfoy.

Harry quan sát thì Malfoy rất khác với trước kia, loại chuyển biến này cũng từng phát sinh trên người mình, hai người đi thẳng một đường không nói gì, mãi đến khi rời khỏi tòa nhà một đoạn, đứng bên cạnh luống hoa.

“Đầu tiên, có thắc mắc gì, mày hỏi.” Draco mở miệng trước.

Harry nhú mày, sau một lúc lâu nói: “Sao Sirius lại như vậy?”

“Tội tao tới Gringotts trộm hồn khí, anh ta bị rồng phun lửa bị thương.” Draco đan hai tay trước ngực, thẳng thắn trả lời: “Qua hai ngày nữa sẽ khỏe.”

“Các người?” Harry nghiêng đầu nhìn về phía căn nhà, suy tư về mối quan hệ giữa những người này, hướng chỉ Malfoy còn biết tới chuyện hồn khí!

Draco nhớ lại, nói đại khái: “Andromeda với mẹ tao là chị em ruột, trước khi lập gia đình họ đều mang họ Black, cũng là chị họ của Sirius, thực hiển nhiên, quan hệ cũng không tệ lắm.”

Harry nói không nên lời.

“Tao muốn làm rõ là chúng ta không có ác ý.” Draco thở dài.

“....đây không giống những lời mày có thể nói.” Một lúc lâu, Harry trả lời.

“Có lẽ tao chỉ muốn làm mày tin tưởng những chuyện kể tiếp không phải đang lừa gạt mày.” Draco sở dĩ không hề tranh cãi hay làm ra vẻ mờ mịt như trước với Potter, cũng bởi vì trong lúc điều tra và trộm hồn khí, bọn họ đã phát hiện một sự thật kinh khủng.

“Sao?”

“Có lẽ mày đã điều tra qua, tỷ như đặc trưng của hồn khí?” Draco nghiêng đầu, không nhìn tới Potter.

“Tao không hiểu ý mày.” Harry lắc đầu: “Chúa tể Hắc ám chọn lựa thứ hấn yêu thích, đây là đặc thù mày nói sao?”

“Còn không cần thận lựa chọn?” Draco bức chính mình nói tiếp: “Không phải nhất định là đồ vật, cũng có thể là vật sống. Potter, hồn khí còn có thể là sinh vật sống.”

Harry cảm thấy máu trong người mình bắt đầu đông đặc, cậu không truy vấn, chỉ chờ đợi, chờ đợi Malfoy nói ra đáp án.

“Đó là một mảnh linh hồn của Chúa tể Hắc ám, nó có thể có được năng lực tương tự như Chúa tể Hắc ám, tỷ như.....xà khẩu.” Draco nhắm mắt lại, lại mở ra, nhìn về phía thiếu niên mắt lục: “Gia tộc Potter, không hề có thể hệ nào có xà khẩu, đây không phải kế thừa.”

Trong đầu Draco nhớ lại lúc Sirius biết được chuyện này đã tức giận phá hủy toàn bộ vật dụng trong phòng, Sirius kiên quyết phải giữ bí mật, ai cũng không thể nói. Draco hiểu rõ, nếu chuyện này lan truyền ra, cho dù là Hội Phượng Hoàng cũng sẽ xem Potter là địch nhân. Hồn khí của Chúa tể Hắc ám là mấu chốt để tiêu diệt hắn, vì thế..... bắt buộc là địch nhân.

Draco hi vọng Chúa tể Hắc ám bị đánh bại, nhưng không thể nói sự tình này ra ngoài, ngay cả cha mẹ cậu, nhưng lúc này cậu không ngờ lại gặp Harry Potter, vì thế cậu chọn lựa nói cho Potter sự thật, về phần Potter sẽ làm thế nào, cậu..... bất lực.

Làm như vậy thực sự rất ích kỷ, Draco không phủ nhận. Nếu như phải chọn lựa Potter cùng đồng quy vu tận với Chúa tể Hắc ám, hay để Chúa tể Hắc ám sống, cậu lựa chọn về trước, không chỉ vì riêng cậu. Có lẽ cậu là một người tàn nhẫn, nhưng cậu không phải loại người đạo đức giả, cậu chọn lựa để Potter tự quyết định ít nhất, không phải ném đá giấu tay.

Ít nhất..... cậu cũng không phải thực sự muốn Potter đi tìm chết.

Đối với chuyện này, Harry đã sớm có chút dự cảm mơ hồ, hiện giờ mới hiểu được tất cả: “Tao là..... hồn khí?” Cậu nghe thấy âm thanh của mình như vỡ vụn, cũng vô cùng khẳng định.

“Đúng vậy.” Draco cố ép mình nói ra kết luận.

“Tao hiểu rồi.....” Harry lui về phía sau, một bước, hai bước, sau đó xoay người bỏ chạy.

Lưu lại Draco đứng đó siết chặt nắm tay.

Có một số việc, bắt buộc phải đối mặt.

.....

Harry bịt lấy trán mình chạy như điên, đúng vậy, cậu nên sớm biết!

Những cơn ác mộng mỗi đêm, xuyên thấu qua ánh mắt hắn để nhìn thấy địa ngục, liên hệ của cậu và Chúa tể Hắc ám luôn tồn tại, từ một khắc kia! Giết người có thể chế tạo hồn khí, mà Chúa tể Hắc ám đã giết cha mẹ cậu, hắn là trong thời điểm đó, đúng vậy, vết sẹo trên trán chính là bằng chứng!

Cậu là hồn khí, cậu là hồn khí!

Harry không biết mình đã chạy bao lâu, hao hết khí lực cậu quỵ trên mặt đất há mồm thở dốc, vì vận động quá sức, tầm mắt cậu có chút mơ hồ, nhìn bàn tay mình, cậu cảm thấy sợ hãi.

Như vậy, cậu nhìn nhóm tử thần thực tử là sinh ra hận ý tận xương tủy cũng vì nó sao?

Hay nên nói là, ý nghĩ mãnh liệt kêu gào muốn giết người cũng là vì nó?

Thay đổi cậu không phải chỉ có chiến tranh, mà còn vì mảnh linh hồn kia?

Cậu nên sớm biết.

Cậu là hồn khí.

Chính là, cậu không để những suy nghĩ đen tối đó thành sự thật, vì thế cậu vẫn như cũ là Harry Potter, cậu vẫn như cũ đứng không.

Harry dúi đầu vào hai cánh tay, tuyệt vọng một lần nữa xâm chiếm cậu.

Cậu nên làm gì bây giờ? Cậu phải làm gì đây?

Nhiệm vụ của cậu là tiêu hủy hồn khối, tất cả, nhiệm vụ của cậu là xử lý Chúa tể Hắc ám!

Như vậy, cậu trở thành mục tiêu của chính mình.

Cậu không thể sống sót sao?

.....

Ban đêm, Hogwarts, hầm.

Snape như bình thường nhăn mày tới lui điều chế độc dược, mấy tháng này, đám học trò vẫn không bớt lo, nhưng tình hình là có hai tên tử thần thực tử vào làm giáo sư, Snape đã cố hết sức giảm tổn thương tới mức thấp nhất, nhưng mà vẫn có một mớ học trò không biết tránh né, đại đa số.... đều là Gryffindor ngu xuẩn.

Mỗi lần nhắc tới Gryffindor, Snape lại nhớ tới Harry, nhóc con kia lại đang làm chuyện nguy hiểm gì rồi? Y biết trạng thái của Harry vẫn không tốt, nhưng y chỉ có thể làm một chuyện vô cùng nhỏ bé, một chú ngữ thần hộ mệnh, một sự bầu bạn đơn giản.

Y hiểu rõ, hành động ầm áp này có lẽ rất hiệu quả với những đứa trẻ.

Giải quyết công vụ trường học làm y lâm vào tình trạng kiệt sức, tham gia hoạt động tử thần thực tử làm y lao lực quá độ, Snape không chút biến đổi sắc mặt nhưng trên lưng phải gánh áp lực rất lớn, đêm khuya cũng không có một khắc rảnh rỗi, ngẫu nhiên y cũng nghĩ tới vì sao Harry lại nhận ra mình, sau đó y phát hiện nhóc con này đã trêu chọc y vô số lần, nhớ tới khoảng thời gian hai người ở chung, y thực sự có xúc động muốn bóp chết nhóc con chết tiệt này, nhưng cuối cùng tất cả lại hóa thành một mặt cười khổ bên khóe môi.

Y muốn trở lại quá khứ, chỉ có y và cậu.

Snape đổ độc dược vào lọ, nhanh nhẹn thu thập mớ bữa bãi trên bàn, y còn rất nhiều việc, trên bàn ngoài còn một mớ lớn bài tập cần phê chữa.

Đột nhiên, có một đôi tay ôm lấy y từ sau lưng, Snape kinh hoảng suýt chút nữa đã ném bình độc dược đi.

“Là tôi.....”

Snape dừng lại, dừng lại tất cả động tác y định làm, tỷ như tách ra khoảng cách, tỷ như niệm chú, y không thể tin vào lỗ tai mình, không thể tin kẻ ngu ngốc này lại dám chạy tới đây!

“Đầu người đụng vào ván cửa sao? !” Snape có chút thờ hồn hể, thốt lên mắng, Hogwarts hiện tại là thế giới của tử thần thực tử, chỉ dựa vào một cái áo tàng hình, khôn vặt? Ngu xuẩn!

“Tôi muốn gặp anh.....” Âm thanh Harry thực trầm thấp, áo tàng hình rút xuống, đôi tay thiếu niên gắt ao ôm chặt lấy ngực nam nhân, chôn mặt vào lưng anh: “Tôi muốn gặp anh.....” Âm thanh hơi run rẩy.

Tựa vào tấm lưng nhìn như lạnh băng lại vô cùng ầm áp của nam nhân, trong khoảnh khắc này, Harry thực muốn khóc.

Nếu không tới gặp anh, thì đến bao giờ tôi mới có thể gặp lại?

Hoàn

99. Chương 99: Tình Yêu Tuyệt Vọng

Tính ra thì đây là lần đầu tiên hai người dùng diện mạo thực sự của mình thẳng thắn đối mặt nhau, thực thần kỳ, không có xấu hổ, không có ngăn cách, không có gì không tự nhiên, nam nhân lớn tuổi mặc áo chùng đen bắt đầu đi xoay người lại, vòng tay kéo thiếu niên vào lòng ngực mình, giống như đây là chuyện bình thường nhất trên đời.

Cơ thể thiếu niên rét run, tựa như hàn khí thấm vào tận xương tủy, Snape nhú mày, lồng ngực lại ần ần đau: “Có chuyện gì?” Không hề châm chọc, cũng không hề trách cứ, Snape nhẹ nhàng hỏi.

Thiếu niên trong lòng buồn bực lắc đầu, cánh tay lại càng siết chặt hơn, Harry tới đây không phải để bàn luận, cậu tới để gặp người mình yêu, thân thiết với anh, dùng hết tất cả cơ hội, vì mỗi lần được gần nhau, cậu lại mất đi một lần cơ hội, cậu không có tương lai, bọn họ cũng không có tương lai.

Trong trận chiến này, bất luận là cậu, hay những người bên cạnh cậu, bọn họ đều phải trả giá rất nhiều, hết thầy đã không thể dừng lại được nữa, Harry trốn không thoát, rất nhiều thảm kịch diễn ra trước mắt cậu, rất nhiều tiếng thét vọng bên tai, còn có mùi máu tươi nồng nặc xông vào xoang mũi, chiến tranh nhiều thêm một ngày sẽ càng có nhiều vong hồn, cậu có thể nhìn thấy ánh mắt trống rỗng tràn ngập thống khổ cùng tuyệt vọng, bọn họ, là trách nhiệm của cậu, cậu phải chấm dứt hết thầy.

Snape không đuổi Harry rời đi nữa, hẳn có lẽ là nơi an toàn nhất ở Hogwarts, bất luận là ai cũng không thể tùy ý xâm nhập nơi này, dù sao Snape cũng là hiệu trưởng, đồng thời cũng là tử thần thực tử có vị trí rất cao, một hồi sau, Snape phóng nhẹ giọng điệu: “Ngồi đi, ta lấy chút độc được.”

Harry không hề động.

“Đừng làm như con nít, xấu hổ.” Snape xoa đầu thiếu niên, như trách cứ cũng như không phải.

Harry lúc này mới chịu thả tay ra, dời ra khoảng cách, ngoan ngoãn ngồi xuống sô pha, nghiêng đầu, cậu chú ý từng động tác của nam nhân, biểu tình nghiêm túc lựa chọn độc được, lúc xoay người lại làm ra bộ dáng như không thèm nhìn cậu, bước nhanh về phía trước, có chút sốt ruột: “.....anh có vẻ không được tự nhiên.”

Snape sững sờ, sau đó lập tức khôi phục thái độ hung ác bình thường, nhét độc được vào trong tay Harry, người nọ cũng không nhìn xem là gì càu nhàu vài tiếng giữa đầu uống hết, sau đó ném cái chai qua một bên, Harry nói: “.....ngồi với tôi một lát được không?” Hoàn toàn không cho người ta có cơ hội nhăn tâm cự tuyệt.

Snape cứng ngắc ngồi xuống, y thực sự xem lời nói của Harry, còn có hành động thỏa hiệp của chính mình. Ngay sau đó, thiếu niên với cái đầu tóc rối bù nằm lên đùi y, tìm được vị trí thích hợp sau đó không nhúc nhích nữa, từ từ nhắm mắt lại tựa như đang nghỉ ngơi.

Snape nhận ra một mối trong đôi mắt của Harry, do dự một lát, y đưa tay lên khoát lên vai thiếu niên, mấy tháng không gặp, người yêu của y đang nằm trước mắt, lúc còn ở đường Bàn Xoay vẫn chỉ là một đứa nhỏ, chỉ là một đứa nhỏ sớm trưởng thành, mà hiện tại, cậu đã trở thành một nam nhân âm trầm, hơn nữa cả người phủ đầy tang thương cùng nặng nề, không còn là một đứa nhỏ.

“Này, Severus, anh phát hiện tôi là Daniel từ lúc nào?” Đột nhiên Harry hỏi nhưng cũng không mở mắt ra.

“.....lần người khóc trong hầm.” Một lát sau Snape nói.

Harry nhớ số lần mình khóc không nhiều, nhưng không thể nhớ nổi, cậu cũng không truy tới cùng, lại nói: “Dù sao mỗi lần tôi khóc đều là lỗi của anh.”

“.....” Snape không nói gì.

Harry quơ tay, bắt lấy cánh tay còn lại của nam nhân, độ ấm còn cao hơn cơ thể mình, Harry nhẹ nhàng nắm lấy, áp mặt vào mu bàn tay: “Trước kia chúng ta còn cá cược xem anh có nhiệt độ cơ thể hay không, bởi vì quỷ hút máu bình thường lạnh như khối băng vậy, ừm, còn có, có lần Ron còn định mang tôi vào lớp độc được, thử xem có thể xua đuổi được anh không.....” Harry nhớ lại chuyện cũ lộ ra mặt cười thần nhiên: “Chờ cậu ấy đến trường, anh có thể trừ điểm.”

“.....phần của người cũng không ít hơn là bao.” Snape nhú mi, theo bản năng châm chích lại lời nói của Harry. Bất quá lời vừa nói ra, âm điệu cứ dần giảm xuống, tới từ cuối cùng thực sự không thể nghe thấy. Snape cũng không giãi làm ra vẻ lạc quan giả dối.

Harry trầm mặc, qua một lát sau cậu đột nhiên xoay người ghét trên đùi nam nhân mà cười, nặng nề cười.

Quả nhiên a, Severus, cái gì anh cũng biết, nhưng cái gì cũng không nói, đúng vậy, anh khôn khéo như vậy, còn dạy tôi bẻ quan bí thuật, so với bất kỳ ai anh hiểu rõ mối liên hệ của tôi và Chúa tể Hắc ám, anh luôn phát hiện chân tướng sớm hơn bất kỳ ai, đúng không?

Harry nghe thấy tiếng cười của mình thực khó nghe, đời này cậu chưa từng cười như vậy, trong lòng cậu âm thầm gọi n lần tên của nam nhân, tựa như muốn khắc nó vào trong não: Severus, Severus, Severus.....

“Harry!” Snape nhíu mày ngày càng chặt, năng thiếu niên đang luống cuống ngồi dậy.

“.....tôi không sao.” Harry bịt trán lại, dừng một giây, sau đó gương mặt khôi phục bộ dáng bình thường: “Tôi mệt quá.” Nói xong, Harry đứng lên, ngựa quen đường cũ đi vào phòng ngủ.

Ánh mắt Snape có chút lo lắng nhìn về phía phòng ngủ, một lúc lâu sau, y đứng dậy đi tới giá sách, rút ra một quyển sách cũ nát đã ố vàng, mở ra một trang có đầy bút ký, y chăm chú nhìn lại một lần, không có phương pháp nào để tách biệt linh hồn và hồn phiến, Snape chỉ có thể đi bước nào tính bước đó.

Y tìm được một khế ước, thời điểm sinh mệnh Harry gần như bằng không, y sẽ chuyển dời ma lực, thậm chí là sinh mệnh của mình thông qua khế ước tới cơ thể đối phương, y không biết làm vậy có hiệu quả hay không, y cũng không biết mảnh hồn phiến kia liên hệ chặt chẽ với sinh mệnh Harry thế nào, y chỉ biết sự bảo hộ của sinh mạng có lựa chọn, linh hồn của y chọn lựa bảo hộ cho Harry Potter, như vậy có lẽ sẽ có một kết cục khác, nhưng cũng chỉ là có lẽ mà thôi.

Có lẽ y sẽ thất bại, rất có thể.

Nhưng mà, cho dù như vậy, ít ra y cũng không để cậu một mình đối mặt với tử vong.

.....

Snape không quan tâm tới mớ bài tập nữa, y tắt đèn, phóng chú dò xét bốn phía, đồng thời kèm thêm chú cách âm, bột floo để sẵn trên nóc lò sưởi, có thể dùng bất cứ lúc nào, cuối cùng phải ra ngoài tiêu trừ mùi cùng dấu vết của Harry ở đại sảnh, Snape nhặt lấy áo tàng hình trên mặt đất đi vào phòng.

Snape thấy Harry đang vùi trong chăn, trên người mặc áo ngủ của y, đại khái là tùy tiện lấy trong tủ áo đi, sắc mặt vẫn không tốt như trước.

“Tôi vẫn cảm thấy nằm trong lòng anh càng thoải mái hơn.” Harry không ngủ, thấy anh tới liền kéo anh ngồi xuống, lắc lắc hai tay áo, nói: “Bây giờ tôi có giống con dơi con không?” Harry cơ hồ không có quần áo màu đen, càng miễn bàn tới áo ngủ đen.

Không đợi Snape kịp nói gì, thiếu niên đã nhào vào ôm ấp của anh, tựa như xưa, thân thiết dựa vào, dùng nhiệt độ cơ thể xác nhận tồn tại, trao đổi hơi thở ấm áp. Snape có chút không được tự nhiên, nhưng rất nhanh tâm tư của y tập trung vào việc làm sao hạ khế ước lên người Harry mà không để đối phương phát hiện, đây là một nan đề, đối phương đã không còn là một phù thủy nhỏ không biết gì nữa.

“Ngủ ngon.....” Harry nhẹ nhàng nói.

Snape không trả lời, chỉ vòng tay ôm lấy eo đối phương.

Trong màn đêm tràn ngập tiếng hít thở vững vàng, hồi lâu, Snape quyết định để lại sau, Harry rất khó mới có thể ngủ an ổn như vậy, y không muốn đánh thức đối phương, y sẽ tìm cơ hội khác.

Snape cũng mệt mỏi, vì thế y nhắm mắt lại, thực khó có được một đêm yên lặng như đêm nay.

.....

Nửa đêm.

Snape bị thiếu niên đang run rẩy trong lòng đánh thức, bất đồng với nhiệt độ thấp lúc trước, hiện tại độ ẩm cơ thể Harry lại tăng cao, miệng còn phát ra âm thanh nức nở.

“Harry?” Snape đưa tay, chạm tới vết sẹo đang nóng bừng, đúng vậy, cái trán nóng lên, chính xác hơn là vết sẹo, nóng tới bỏng tay.

“A!” Harry bật người ngồi dậy, đầu đầy mồ hôi, cậu thở hồng hộc, vài giây sau cơ thể lại lạnh như băng, gương mặt tràn ngập thống khổ, chết tiệt, khôn khiếp! Bùm lấy cổ họng, Harry quay đầu muốn nôn, lại bởi vì dạ dày không có thứ gì mà thấy bại.

Con rắn kia, trong tất cả giấc mộng, Harry oán hận nhất là chính mình biến thành thị giác của nó, ai có thể tưởng tượng được hương vị tanh tưởi trong cổ họng lúc nó nuốt thức ăn? Không ai, ngoại trừ Harry, Harry cố gắng hít thở, cậu ý thức được một chuyện, cậu có thể liên kết với con rắn đó..... như vậy nó rất có thể là hồn khí, thì ra là vậy, có một hồn khí tồn tại bên cạnh Chúa tể Hắc ám.

Ánh mắt Harry nháy biến trở nên lạnh lùng.

“Harry!” Một bàn tay mạnh mẽ túm lấy cậu, Harry muốn đánh trả, nhưng cánh tay mới đi được một nửa cậu liền nhớ tới đây là đâu, người bên cạnh là ai, cũng may đối phương là bậc thầy về thực chiến, dễ dàng đỡ được công kích của cậu. Chính là vẻ mặt nam nhân chắc chắn cũng âm trầm như âm thanh của anh, đáng tiếc quá tối, Harry không nhìn được.

“Ác mộng sao?” Trong lúc Harry trầm mặc, nam nhân đặt câu hỏi.

Harry vòng tay ôm lấy anh, cái trán chạm vào ngực nam nhân, vẫn còn rất lạnh, nhiệt độ cơ thể biến đổi làm Harry có chút khó chịu, cộng thêm cơn ác mộng ảnh hưởng, Harry run rẩy sở soạn, bắt lấy cánh tay nam nhân.

Nhìn không được biểu tình của Snape, thật tốt, Harry đột nhiên nghĩ vậy, giây tiếp theo cậu tiến tới, thông qua âm thanh lúc này, chuẩn xác tiếp xúc đôi môi đối phương.

Snape còn chưa kịp lấy lại tinh thần, đầu lưỡi thiếu niên đã mạnh mẽ xông vào, ngang ngược dây dưa, đồng thời Snape cảm thấy bàn tay Harry đang nắm lấy cánh tay mình tăng lực, đây không giống như một nụ hôn, cứ như đang truyền đạt gì đó, tỷ như bắt lực, tỷ như sợ hãi, tỷ như tuyệt vọng.

Harry đè lên trên nam nhân, không hề chấm dứt nụ hôn, đôi tay cũng bắt đầu làm cản. Cậu cần một hơi thở khác để tiêu tán đi hương vị kinh khủng trong đầu, cậu cần một sự kích thích để che dấu ảo giác của cơ thể, cậu cần Severus ôm mình, cậu muốn anh.

Snape rất nhanh phát hiện ra Harry không thích hợp, y xoay người dứt khoát đè thiếu niên lại, bắt được cánh tay thiếu niên, khàn giọng nói: “Harry, trạng thái của ngươi hôm nay rất tệ.....” Lúc này cần chính là bình tĩnh, chứ không phải.....

“Không phải.....hôm nay?” Tiếng thở nặng nề của thiếu niên vang lên bên tai Snape trở thành chua xót: “Nhưng mà chúng ta có ngày mai sao?”

Snape giật mình, trong bóng tối, cái gì cũng không thấy rõ, nhưng vẻ mặt thế nào mới có thể phát ra ngữ điệu như vậy?

“Có một số việc chúng ta đều hiểu rõ, Severus, vì vậy.” Thiếu niên chủ động bỏ lên người nam nhân, thân cận hơn nữa, mê hoặc cũng tốt, dụ dỗ cũng tốt, Harry nhắm mắt lại, yêu thương hôn lên đôi môi lạnh lẽo, lời nói nhẹ nhàng phun ra xen lẫn những hành động mờ mịt: “Hiện tại anh chỉ cần nghĩ tới tôi là tốt rồi.”

Những lời này hoàn toàn cắt đứt thần kinh Snape, gần bó hai người không chỉ có tình yêu, còn có tuyệt vọng, hai cơ thể rất nhanh dây dưa cùng một chỗ, kịch liệt va chạm, tựa như hai con thú điên cuồng với những vết thương buồn thiu.

Không phải dịu dàng ôn nhu, là một loại kết hợp sáp nhập sinh mệnh cùng linh hồn vào cùng nhau.

Bọn họ yêu nhau, tới chết cũng không thay đổi.

Hoàn

100. Chương 100: Sự Hối

Không có lãng mạn, không ôn nhu lưu luyến, nó hoàn toàn bất đồng với những ảo tưởng của Harry về lần đầu tiên, bất quá, cậu thực sự thích phương thức hiện tại, thô bạo, đơn giản, trực tiếp, cùng với đau đớn,

cậu thích Snape hung hăng ôm lấy mình, tựa như muốn siết chặt mình trong vòng tay, cậu cũng thích cách Snape kịch liệt va chạm, nó làm cậu có cảm giác cậu thuộc về anh.

Sau khi kết thúc, Harry mềm nhũn áp lên ngực nam nhân, hiển nhiên không còn chút khí lực.

“Severus.....” Harry siết chặt vòng tay, thì thầm.

“.....sao?” Âm thanh Snape thực trầm thấp.

“Tôi yêu anh.” Harry cực kỳ mệt mỏi nóng xong câu đó liền chìm vào giấc ngủ.

Nếu thời gian có thể ngừng lại, Snape chỉ hi vọng giữ được khoảnh khắc này, giờ phút này, nó có tất cả ấm áp cùng yêu thương mà bất kỳ ai cũng ao ước. Snape chậm rãi vươn tay chạm tới tấm lưng thiếu niên, cánh mũi đang áp bên vành tai thiếu niên, Snape nhận không được khe nghiêng đầu hôn nhẹ.

Dựa vào trí nhớ xuất sắc của mình, Snape vẽ chú văn trên lưng Harry, vừa vẽ vừa khẽ ngâm xướng, ánh sáng nhàn nhạt tựa như một đôi cánh đỏ rực như lửa xuất hiện trên lưng thiếu niên, hoàn thành khẽ ước vàng sáng biến mất trong nháy mắt, đôi mắt đen lầy như hắc ngọc của nam nhân chăm chú nhìn thiếu niên đang say ngủ, tựa như nhìn thấy cả thế giới.

.....

Trời còn chưa sáng Harry đã thức dậy, bởi vì sáng sớm Snape còn phải tới đại sảnh Hogwarts, vì thế Harry cũng không tiện lưu lại hầm, cậu im lặng mặc quần áo, ôm lấy nam nhân một chút sau đó khoác áo tàng hình rời đi.

Rất nhanh sau đó, Harry đã đứng bên ngoài phạm vi trường Hogwarts, gió thổi rét lạnh, cậu không khỏi siết chặt cánh tay, khóe miệng nhếch lên một nụ cười chua xót, chỉ mới rời khỏi không bao lâu cậu lại bắt đầu nhớ Snape, thực sự không xong, lắc lắc đầu, Harry quay người cố gắng bước nhanh hơn, tình yêu phải đặt ra sau, những chuyện cậu phải làm còn ngay trước mắt.

Trở lại hoa viên kia, Harry liếc mắt liền nhìn thấy Malfoy đang ngồi trên bộ bàn đá đặt bên ngoài, cậu duy trì biểu tình bình thường đi qua, đặt thứ trong tay lên bàn: “Tôi có mua bữa sáng.” Ngực khí thực bình thản.

Thiếu niên bạch kim nhíu lại hàng mi, nhẹ nhàng gật đầu, đưa tay cầm lấy một phần, sau đó đưa lại phần còn lại, đồng thời chìa chìa vào trong nhà: “Nymphadora trở về báo tin, bên trong chỉ còn Andromeda với Sirius.” Draco không đề cập tới mẹ mình, trước đó mẹ đã vội vã chạy đi ngăn cản cha quay về trang viên, hẳn là kịp lúc.

Harry cũng không hỏi nhiều, đi vào nhà, một người đang nằm nhưng vô cùng hùng hổ, người đứng bên cạnh cũng hùng hổ không kém, tựa hồ còn đang trừng đối phương.

“Harry!” Sirius nhìn thấy con đỡ đầu của mình lập tức kêu to, giọng điệu có chút kinh hoảng.

“Con rất tốt, Sirius.” Harry đi tới mỉm cười với Andromeda, nói với nam nhân: “Đừng có làm bộ dáng như thấy quỷ vậy.”

Sirius lập tức lấp bắp: “Cái kia, chú.....”

“Bộ dạng cứ như con gái ấy.” Andromeda tức giận hừ một tiếng: “Không hung thần ác sát nữa đi? Hừ?” Bà cất cao âm điệu, bắt quá rất nhanh liền quay qua Harry giải thích: “Cậu ta cứ nháo đi tìm con, may mắn con trở lại, nếu không tôi phải đánh ngất cậu ta mới được.”

Harry thờ dãi ngồi xuống bên cạnh cha đỡ đầu, nói với Andromeda: “Có con ở đây rồi, bà đi nghỉ ngơi một chút đi.”

Andromeda gật đầu, suy nghĩ một chút định đi ra ngoài.

“Con cũng đưa cậu ấy một phần rồi.” Harry vội nói.

Andromeda cười cười, lại trừng Sirius: “Tinh thần thẳng bé mấy ngày nay đã không ổn, cậu còn rống nó, tý nữa nhất định phải xin lỗi nó, có nghe không?”

Biểu tình Sirius trở nên thực khó coi, Harry lập tức ngộ ra trong lúc mình bỏ đi, cha đỡ đầu đã cãi nhau với Malfoy, nguyên nhân chắc chắn là chuyện hôn khí, hơn nữa, còn tinh thần không ổn, Harry nhin không được lên tiếng hỏi: “Cậu ta..... ổn không?”

Andromeda nghe vậy thực kinh ngạc.

Harry đau đầu, chĩa chĩa cánh tay: “Malfoy biến mất khỏi trường học..... tình hình lúc đó cũng khá tệ.” Cậu ám chỉ chuyện người sói, nhưng lập tức cậu cảm nhận chuyện này có chút không đúng, Remus rất yếu ớt vào những ngày trăng tròn, nhưng Malfoy còn đi theo Sirius đánh cướp Gringotts.

Lúc này tới phiên sắc mặt Andromeda khó coi, một lần nữa bà hung hăng trừng mắt liếc Sirius: “Vì muốn cứu một con cẩu đần mà suýt chút nữa mất đi cánh tay, đương nhiên cũng không tệ tới vậy! Mà con cẩu này lại còn hung hăng sửa bậy!”

Sirius gục đầu xuống, không nói.

Harry trừng mắt, thực giật mình.

Andromeda lắc đầu rời đi.

“Harry.....” Đợi tới lúc trong phòng chỉ còn hai người, Sirius mới lên tiếng: “Draco nói gì với con?”

“Một ít chuyện con nên biết.” Sau một lúc lâu, Harry trả lời.

“Harry, nghe chú nói này——” Nhất mắt Sirius lộ ra thần thái nôn nóng: “Con không cần——”

“Con sẽ tự mình quyết định.” Harry đánh gãy lời cha đỡ đầu.

“Đừng vội vàng kết luận như vậy!” Sirius gấp đến độ muốn nhảy lên, nhưng lớp băng vải hạn chế hành động của hắn: “Nhất định có biện pháp, Harry, nhất định sẽ có biện pháp khác, chỉ cần chúng ta cố gắng.....”

“Nếu tất cả mọi người bên cạnh con đều chết hết vẫn chưa nghĩ ra biện pháp thì sao?” Harry thần nhiên hỏi.

“Mẹ nó, chú không quan tâm!” Sirius kích động vươn tay túm chặt lấy cánh tay con đỡ đầu: “Con không cần phải làm vậy, Lily đã chết, James đã chết, chú không muốn sự tình này phát sinh trên người con, chú không muốn!”

Harry cảm thấy ấm áp, cậu nhìn cha đỡ đầu của mình, lúc trước cũng vì bảo hộ cậu mà trốn thoát khỏi Azkaban, một lát sau cậu lắc đầu: “Không quan tâm? Cho dù người chết đi là McGonagall giáo sư? Là Remus? Hoặc chính là những người chị của chú?”

Sirius ghen, hắn muốn lắc đầu nhưng hắn không làm được, Harry quan sát biểu tình có thể nhìn ra suy nghĩ của đối phương, cậu nặn ra một nụ cười, cầm lấy bàn tay của cha đỡ đầu: “Con quan tâm, con quan tâm tất cả mọi người bên cạnh con, con biết chú cũng vậy.”

“Nhưng mà.....” Sirius kịch liệt lắc đầu.

“Để con tự quyết định đi, được không?” Harry nhẹ nhàng hỏi.

“Chú.....”

“Lúc chú suýt chút nữa bị chết cháy, chú có hỏi qua ý kiến của con chưa?” Harry hỏi lại. Mọi người đều cố gắng quên mình trong chiến tranh, như vậy sao cậu có thể lùi bước được cơ chứ?

Sirius cố gắng muốn nói, lại không biết nên nói thế nào.

Harry xoay người cầm lấy bữa sáng, cố gắng không nói tới vấn đề này nữa, đợi tới lúc Andromeda quay lại, Harry mới gạt đầu đi ra ngoài, sau đó cậu thấy Malfoy vẫn còn ngồi trên ghế đá, lần này đang ngắm người, đây là lần đầu tiên Harry nhìn thấy Malfoy cũng có những lúc như vậy.

“Chuyện hai người cãi nhau.....” Harry có chút xấu hổ, với tính tình của cha đỡ đầu, Malfoy có thể nhẫn nại ngồi bên cạnh đã là rất tốt tính.

Thiếu niên bạch kim thân nhiên nhìn thoáng qua, thuận tiện nói: “Anh ta luôn quan tâm quá mức tới người.”

Harry cúi đầu, một lát sau nói: “Tôi có thể ngồi bên cạnh không?”

Draco nhú chặt mày, nhưng vẫn gật đầu.

Vì thế Harry ngồi cạnh Draco trên chiếc ghế đá: “Tôi muốn nói về hồn khí, hai người đã giải quyết bao nhiêu, còn lại bao nhiêu.”

“.....bốn.” Draco nheo mắt, tiếp nhận đề tài này: “Số còn lại có khả năng là ba, bởi vì phù thủy tin tưởng số 7 là con số huyền bí nhất.”

“Con rắn bên cạnh Chúa tể Hắc ám là một, như vậy, chỉ còn một cái.” Harry thân nhiên.

“.....” Draco nhìn thiếu niên không hề thay đổi sắc mặt kia thật lâu, sau đó nghiêng đầu: “Căn cứ theo đặc điểm của những hồn khí đã được chọn, nhất định là một vật phẩm có giá trị, tỷ như mặt dây chuyền Slytherin, cúp vàng Hufflepuff, tôi có tìm hiểu qua, Gryffindor cùng Ravenclaw cũng có những vật tượng trưng như vậy, bảo kiếm Gryffindor cùng vương miện Ravenclaw.”

“Hai cái?” Harry nghi hoặc.

“Bảo kiếm Gryffindor không có dấu hiệu hắc ma pháp, hồn khí là vương miện Ravenclaw.” Draco kết luận.

“Ở đâu?” Đây mới là trọng điểm.

“Trường học.” Draco nói: “Bên tử thần thực tử đã điều tra qua, không có ai cất giữ.”

“.....bên trường học để tôi tìm.” Harry đứng lên.

Draco cân nhắc một chút, nhưng cũng không phản đối, dù sao cậu cũng không tiện quay về trường, về phần Potter, không phải gia tộc Potter truyền lại áo tàng hình sao? Granger từng mặc nó để lén tới hầm: “Ách.....vậy người mang cái này theo đi.” Draco rút tấm da dê trong túi tiền đưa qua.

“Bản đồ đạo tặc của tôi?” Harry buột miệng nói.

“.....của người?” Draco nhú mày, quay đầu nhìn về phía tòa nhà.

Harry nheo mắt nhìn theo, thở dài: “Nếu cậu thích, tôi dùng xong sẽ trả lại.” Dù sao, sau này cậu cũng không cần tới nó nữa.

Draco không trả lời.

Harry chậm rãi nói: “Tôi đi đây, nếu chú Sirius có hỏi.....”

“Chuyện này người không cần lo lắng.” Draco cũng đứng lên, bắt quá cậu đi về phía cửa: “Với tình trạng của anh ta bây giờ, tôi cũng không để anh ta ra ngoài gây rối.”

Harry ngẩng ra, gật gật đầu rồi đi. Nhìn thấy mọi người ở đây đều có năng lực áp chế cha đỡ đầu, cậu cũng không quá lo lắng nữa.

.....

Bản đồ đạo tặc cùng áo tàng hình tuyệt đối là một tổ hợp hoàn mỹ, Harry thoải mái quay về trường học, tránh đi những điểm đen sắp tiếp cận tên mình, cậu quay trở lại hầm trước tiên, không cần mặt khẩu, xà tiểu thư ở tay cầm sẽ mở cửa cho cậu, bất quá lần này khi âm thanh tê tê phát ra từ miệng, cậu cảm thấy khó chịu.

Hầm không có ai, có lẽ người yêu của cậu có tiết dạy.

Hầm thực vắng lặng, cũng rất lạnh, Harry nhìn quanh một vòng, sau đó ngồi xuống sô pha, lúc chỉ còn một mình, cậu không thể tiếp tục duy trì vẻ lạnh nhạt trên gương mặt, cậu không thể để cha đỡ đầu biết thực ra cậu cũng không cứng rắn tới vậy.

Cậu không thể để bất cứ ai biết, cậu không muốn chết, cậu rất sợ.

Cậu muốn ở lại bên người mình yêu, cùng những người thân, như vậy là đủ rồi, nhưng mà ngay cả nguyện vọng nhỏ bé này sao lại khó thực hiện như vậy?

Vì cái gì.

Hoàn

101. Chương 101: Vị Trí Vương Miện

Snape trở lại hầm liếc mắt một cái đã thấy Harry đang cuộn mình nằm trên sô pha.

“Anh đã trở lại.” Thiếu niên lười nhát quay đầu lại, lộ ra nụ cười mỉm.

Lời trách cứ nẩy lên tới tận cổ họng Snape lại bị nụ cười này đánh bại, y nhanh chóng đóng cửa lại, nghiêm mặt đi tới sô pha: “Trường học không an toàn, người không nên chạy lung tung.”

“Tôi tới thẳng đây, chưa kịp chạy chỗ khác.” Harry thu hồi tươi cười: “Còn nữa, tôi tới làm chính sự.”

Snape nhếch một bên mi.

“Anh có biết vương miện Ravenclaw nằm đâu không?” Harry hỏi.

“Vương miện Ravenclaw?” Snape lặp lại, sau đó lắc đầu: “Chỉ nghe nói qua.”

“Nó với con rắn bên cạnh Chúa tể Hắc ám đều là hồn khí.” Harry dứt khoát nói: “Con rắn kia phải chờ cơ hội, còn về phần vương miện, có lẽ ở trường học.”

Sắc mặt Snape trầm xuống, hồn khí là chuyện y luôn mập mờ không muốn đề cập tới, kết hợp với phản ứng đêm qua của Harry: “Người có biết.....” Y không thể nói tiếp.

Harry nhẹ nhàng nắm lấy bàn tay đại sư độc dược, nhắm mắt lại: “Anh sẽ cùng tôi chiến đấu, đúng không?”

Snape không trả lời, chỉ siết chặt bàn tay lạnh lẽo trong tay mình, đúng vậy, đến khi y chết.

.....

Quyền hạn của hiệu trưởng có thể làm rất nhiều chuyện, nhưng không thể tìm được vị trí của vương miện bị quăng ở một xó nào đó.

Snape đã kiểm tra kho dự trữ trong phòng hiệu trưởng nhưng không có chút manh mối, ngay cả đám bức họa cũng không rõ, về phần ký túc xá riêng của nhà Ravenclaw, Snape không tiện đi vào, phần này do Harry tìm, cho dù rất lo lắng nhưng Snape hiểu được Harry hiện tại có đủ khả năng và cẩn thận, có lẽ không thành vấn đề.

Lúc này Harry đang ảo não đứng trước cửa ký túc xá Ravenclaw, mặt khẩu Ravenclaw không cố định mà cần phải trả lời một vấn đề, đây không phải làm khó cậu sao? Không thể không thừa nhận chỉ số thông minh khiếm khuyết của mình, Harry dựa theo bản đồ đạo tặc tìm được một người trên lầu ba đang nhìn chăm chú vào một góc tòa thành.

“.....Luna” Harry nhỏ giọng.

Người nọ xoay người lại, cô gái tóc vàng đẩy đẩy gọng kính trên mũi, trên mặt không hề có biểu hiện ngạc nhiên, giống như chuyện âm thanh vang lên giữa một hành lang trống vắng là một chuyện không có chút nào kỳ quái: “Harry?”

Harry thực kinh ngạc, cậu vẫn chưa cởi bỏ áo tàng hình: “Sao em biết?” Vừa nói, cậu vừa kéo áo tàng hình xuống.

Cô bé lộ ra nụ cười nhàn nhạt, vẫn kỳ quái như trước kia: “Em có thể nhìn thấy một số thứ kỳ lạ.” Luna chìa chìa đôi mắt mình.

“Tựa như.....tư tư nhưng?” Harry đột nhiên nhớ lại.

“Đúng.” Ý cười trên mặt Luna càng sâu.

Harry vò đầu mỉm cười, Luna luôn là một cô bé kỳ lạ, nhưng lại rất đáng tin, vì thế cậu mở miệng hỏi: “Tôi nghe nói thư viện chuyên môn của Ravenclaw có phòng cất giữ như thư viện trường?”

Luna gật đầu: “Ồ ký túc xá.”

“Có thể đưa tôi tới đó không? Tôi cần tìm một vật.”

“Đương nhiên có thể.” Luna cũng không hỏi nhiều, quay về hướng ký túc xá, Harry vội vàng đuổi theo cô bé.

“.....gần đây trong trường rất tẻ sao?” Harry thấy xung quanh vắng lặng liền nhẹ giọng hỏi.

“Có một chút, bắt quá cũng không đến nỗi nào.” Biểu hiện Luna có vẻ rất thích thú, cô bé nghiêng đầu về phía Harry: “Mọi việc nhất định sẽ ổn, đúng không?”

“.....ừ.”

Có Luna trợ giúp, Harry dễ dàng tiến vào ký túc xá Ravenclaw, bài trí nơi này rất trang nhã, hoàn toàn bất đồng với vẻ rực rỡ của ký túc xá Gryffindor, Luna đi tới phía thư viện ở tít trong cùng, trả lời 3 câu hỏi cửa mới mở ra.

Thư viện này rất nhỏ, chỉ có kệ sách, ngay cả nơi để ngồi đọc sách cũng không có, Harry quan sát xung quanh, không có học trò nào.

“Thường thì buổi tối mới có người tới đem sách mang về phòng ngủ xem.” Luna giải thích, đi tới chỗ bên cạnh cửa, nói tiếp: “Chỗ này có một phòng cất giữ, để vài thứ kỳ quái, đại khái.....có vài thứ chúng tôi không đựng vào.”

Ánh mắt Harry sáng lên, mở cửa vào trong, bên trong khá sạch sẽ, có mấy cái tủ lớn chia thành nhiều ngăn tủ nhỏ, bên trong có rất nhiều thứ kỳ quái, một mớ thủy tinh, còn có một cuốn sách đốt một nửa, còn có một tấm thảm hình dạng kỳ quái, Harry cẩn thận tìm kiếm.

“Cần giúp không?” Luna hỏi.

“Tôi.....” Harry quay đầu lại, nghĩ nghĩ, cuối cùng vẫn nói ra: “Tôi đang tìm một cái vương miện.”

Luna nghiêng đầu suy nghĩ: “Trang sức nằm trong tủ bên cạnh.” Cô bé đi tới ngăn tủ ở góc tối, kéo một ngăn, bên trong có những chiếc vỏ sò sâu thành vòng cổ, có cái là bông tai, hoặc những chiếc lắc lóng lánh.

Harry vội vàng đi tới, cẩn thận tìm kiếm, không có, không có vương miện.

“Chỉ có nhiều đây thôi.” Luna ngẩng đầu nhìn xung quanh, khẳng định nói: “Em thường đọc sách trong này, những thứ kia cũng từng nhìn qua, không có vương miện.”

Harry có chút thất vọng, bắt quá lập tức lấy lại tinh thần: “Tôi xem thử sổ sách này, có lẽ bên trong có ghi lại.”

Hai người trở ra thư viện, tìm kiếm ở dãy kệ về truyền thuyết xưa hoặc các vật phẩm pháp thuật. Ravenclaw là một học viện không thích tranh giành, tôn trọng trí thức cùng sáng tạo, chứ không phải đấu tranh, vì thế trong này có rất nhiều bộ sách về luyện kim hoặc khế ước, nhóm Ravenclaw thích phát minh ra những thứ thú vị, tỉ như giới Pháp Thuật có dụng cụ chuyển hoá thời gian.

Hai người yên lặng lật sách, một quyển lại một quyển, hi vọng có chút manh mối.

.....

Buổi tối, hầm.

Snape không an tâm ngồi phê chữa bài tập, lời bình cũng lười viết, không phải khoanh tròn thì phết một vết, giải quyết xong một đồng giắt da, Snape thực sự có chút nôn nóng đi tới lui trong hầm, mãi tới khi đồng hồ chỉ 10 giờ, y mới rời khỏi hầm, làm như thường lệ bắt đầu tuần tra.

Trên đường gặp phải anh em Carlo, Snape bực bội đuổi hai người đi, thực hiển nhiên hai người cũng không có ý định nói chuyện nhiều với Snape.

Chết tiệt, Harry rút cuộc đã chạy đi đâu rồi? Snape tuần tra hết tòa lầu đài liền đi ra ngoài, y đặc biệt lượn một vòng qua phía ký túc xá Ravenclaw, đồng thời vãn tai lắng nghe động tĩnh chung quanh, chính là có ai đó đột ngột dọa y sợ tới nhảy dựng.

Một cánh tay Snape không hề được báo trước đột ngột bị cầm lấy, Snape hơi ngừng lại một chút sau đó lập tức khôi phục bình thường, suy nghĩ một chút đã đoán được nhất định Harry đã làm chú tiêu âm dưới chân, rất nhanh, cơ thể thiếu niên dựa tới gần, tay trái Snape có thể cảm nhận âm áp từ cơ thể cậu.

Một đường trầm mặc, thẳng tới khi trở lại hầm.

Chờ cửa hầm khép lại, Harry ôm lấy nam nhân, một lát mới nói: “Vốn định ngủ lại trong phòng cất giữ của ký túc xá Ravenclaw một đêm, nhưng nơi đó rất lạnh, ngày mai tôi lại tới vậy.”

Không đợi Snape kịp nói gì, thiếu niên tóc rối đã đi vào phòng ngủ, chốc lát sau cầm lấy một bộ quần áo ngủ màu đen xoay người vào nhà tắm, hoàn toàn không chú ý tới chủ nhân nơi này, khoảng hai mươi phút sau, Harry cả người tỏa nhiệt khí đi ra, gấp một cái lại đi vào phòng ngủ.

Snape vô thức thở dài, đồng thời, y vui sướng vì Harry ở nơi này hoàn toàn không bảo trì trạng thái cảnh giác cao độ, sau đó Snape làm xong vài công tác còn lại, sau đó vào phòng ngủ, thiếu niên đang cuộn mình ngủ, Snape chui vào chăn, từ sau lưng ôm chầm lấy Harry, người nọ lập tức xoay người lại, điều chỉnh tư thế một chút, nặng nề ngủ tiếp.

Những ngày kế tiếp đều như vậy.

Ban ngày, Snape không nhìn thấy Harry, lúc buổi tối Harry sẽ trở lại hầm, thường không nói gì nhiều, chỉ biết im lặng nằm trong lòng ngực y, có đôi lúc, Snape cảm thấy hình như Harry không ngủ, bất quá nếu cậu đã chọn lựa nhắm mắt thì Snape cũng không hỏi nhiều, y chỉ biết yên lặng siết chặt vòng tay, làm bộ chính mình không hề biết đối phương đang giả vờ ngủ.

.....

Harry ở trong hầm bao lâu thì cậu càng không thể buông tha cảm giác ám áp này, cậu vẫn đi điều tra vương miện, nhưng mà trong lòng thực sự có một hi vọng, nếu như vĩnh viễn kiếm không thấy thì tốt rồi, Harry vừa nghĩ như vậy, vừa tự trách chính mình.

Có một lần, khi cậu lật xem một quyển sách về khế ước cổ xưa, cậu biết được trong giới phù thủy, tuy hai người nam nhân ở cùng nhau không nhiều, nhưng được xem là hợp pháp, nhận thức này hoàn toàn bất đồng với giới Muggle, nhìn không được liếc mắt qua một chồng sách bên cạnh còn chưa xem hết, Harry ném quyển sách qua một bên, cậu cần chú ý tới những cuốn sách nói về vật phẩm pháp thuật xem có tìm được ghi chú về vương miện hay không, chứ không phải mấy thứ này.

Dưới sự trợ giúp của Luna, hai người đã dùng khoảng thời gian ngắn nhất có thể xem qua một lượt các bộ sách, nhưng không thu hoạch được gì.

“Có lẽ chúng ta có thể hỏi các bức họa?” Luna đề nghị.

“Hẳn là bọn họ không biết.” Harry đã hỏi qua rất nhiều bức họa trước đó, ngay cả một vị viện trưởng của Ravenclaw trước đó cũng không biết: “Có lẽ.....chỉ có người đã chết mới biết được.” Harry thở dài.

“Người đã chết?” Âm điệu Luna cất cao: “Em biết một người đã chết, bà ấy có lẽ là người hiểu biết tất cả lịch sử của Ravenclaw.”

“A?” Harry nghi hoặc.

“Bà Gray.” Luna cười khanh khách giải thích: “Bà ấy là một hồn ma của Ravenclaw, có lẽ bà ấy biết.”

“Chúng ta tới hỏi thử xem.” Harry lấy lại tinh thần.

Luna gật đầu: “Khoảng này bà ấy thường ở trên tầng tháp cao ngất ngám bầu trời.”

Harry lúc này không còn tâm trí tò mò vì sao Luna lại biết rõ tập tính của hồn ma như vậy, tựa như cho tới bây giờ cậu cũng không biết những sở thích của Nick.

Bà Gray là một người phụ nữ lớn tuổi có gương mặt khá u buồn, so với những học trò khác của Ravenclaw, bà rất thích Luna, bất quá dù như vậy thì vấn đề hai người vừa đặt ra có vẻ bà khá phản cảm: “Tôi không muốn trả lời vấn đề này.” Bà cứng rắn nói.

“Nói vậy bà biết?” Ánh mắt Harry sáng rực.

Bà Gray không kiên nhẫn quay đầu đi.

“Không, chờ đã, cái đó có quan hệ với Chúa tể Hắc Ám!” Harry vội vàng kêu gọi hồn ma đang chuẩn bị rời đi: “Chiếc vương miện đó bị ám đầy pháp thuật hắc ám, chúng ta phải hủy nó đi nếu không.....hậu quả không thể tưởng tượng nổi.”

Hồn ma lần thứ hai quay người lại, biểu tình vô cùng dữ tợn: “Hắn là kẻ lừa đảo, một kẻ lừa đảo thuần chất!”

Harry và Luna đều bị phản ứng của bà dọa sợ, nghe bà Gray lên án tiếp, bọn họ mới hiểu ra, hóa ra người đã làm hỏng chiếc vương miện có thể làm con người ta mình mất chính là Tom Riddle, hắn lừa bà lấy được vương miện nhưng cũng không hủy nó mà động tay động chân, làm nó càng khó phá hủy hơn.

“Tôi có thể giúp bà, thực sự.” Harry chân thành nói.

Gương mặt vặn vẹo vì tức giận của bà Gray khôi phục lại bình thường, chăm chú quan sát Harry: “Phải tìm được một căn phòng, nghĩ về nó và vương miện sẽ có ở đó.” Nói xong, hồn ma lướt đi, nhìn qua vô cùng buồn bực cùng mệt mỏi.

Harry cùng Luna nhìn nhau, trầm miệng một lời: “Là phòng Cần Thiết!”

Tiếp đó, Harry tạm biệt Luna, đi một mình, bởi vì đang trong lâu đài, cẩn thận một chút sẽ tốt hơn, tuy rằng phải đi đường vòng có chút ngoắt ngoéo, bất quá lúc tới được phòng cần thiết, Harry nhanh chóng tìm được vương miện Ravenclaw.

Hoàn

102. Chương 102: Mình Kết Hôn Đi!

Tìm được vương miện, Harry thực căng thẳng, hít sâu một hơi sau đó cầm lấy nó rời khỏi phòng Cần Thiết, trước khi quay trở lại hầm, cậu còn tới mặt thất một chuyến, xác quái xà vẫn còn ở đây, cậu lấy một chiếc răng nhanh của nó, Malfoy từng nói qua thứ này có thể tiêu hủy hồn khí.

Mang theo hai thứ này, lúc Harry trở lại hầm đã tối, Snape vừa lúc cũng ở đây.

“Nghe nói có thể mê hoặc người.” Harry đặt vương miện xuống đất, hai tay cầm chặt răng quái xà: “Nếu có vấn đề gì anh phải lập tức đánh thức tôi.”

Snape nhíu mày: “Để ta.”

“Vẫn là tôi làm đi.” Harry cười cười: “Nếu như anh ngắt đi tôi cũng không biết làm sao.”

Nói xong, Harry giơ tay lên cao, đâm thẳng xuống, răng nọc chạm vào vương miện phát ra âm thanh tê tê cùng ánh sáng lóe rực, một luồng sức mạnh chống cự truyền tới cổ tay, Harry hít thở không thông, màu sắc trước mắt dần trắng xóa.

Harry nghe thấy một giọng nam, là hồn phiến đang la hét, Harry tập trung lực chú ý, tăng mạnh lực đạo trong tay.

Âm thanh lại càng to hơn nữa, như đang vọng trong tai Harry.

Cùng lúc đó, Harry cảm thấy có thứ gì đó trong cơ thể đang cộng hưởng với vương miện, cậu cảm thấy khó chịu, cực kỳ khó chịu, bàn tay bắt đầu tê cứng một chút, trong đầu bắt đầu xuất hiện một ý niệm không thể khống chế, đúng vậy, vì cái gì cậu phải chết? Chúa tể Hắc ám tạo ra hồn khí không phải vì muốn cuộc sống vĩnh hằng sao? Như vậy, nếu Chúa tể Hắc ám biết mình là hồn khí chắc chắn hẳn cũng không giết mình, cậu vì cái gì phải đi tìm chết?

Âm thanh từ tính hấp dẫn của nam nhân bắt đầu tiến thêm một bước dụ dỗ Harry buông tay.

Thông qua những từ ngữ này, Harry dường như có thể nghĩ được loại hơi thở đáng sợ này, vĩnh viễn cô đơn, cậu không cần như vậy, cậu.....

“Harry!” Đột nhiên một âm thanh vang lên, sau đó đôi tay lạnh băng của Harry được thứ gì đó túm chặt, thật ấm áp, mang theo hơi thở của sự sống.

“Severus.....” Miệng Harry mở dần mấp máy, tầm mắt trở nên rõ ràng hơn, xuyên qua ánh sáng, cậu thấy Snape, cậu đang làm gì? Harry ngơ ngác nhìn thứ trong lòng bàn tay, vương miện.....hồn khí của Chúa tể Hắc ám.....

Chết tiệt! Harry hoàn hồn trong nháy mắt, cậu mạnh mẽ dùng sức, răng rắc một tiếng, vương miện vỡ vụn.

Tiếng kêu thê lương như sấm rền, chấn động làm lỗ tai Harry phát đau, cậu ôm chặt cơ thể, âm thanh khủng khiếp này cứ như đang rót vào cơ thể cậu, hay nên nói là thứ gì đó bên trong cơ thể cậu đang cộng hưởng với nó, so với những âm thanh bên ngoài còn lớn hơn—tiếng hét thê lương chói tai.

Harry bị chặt tai hét lên.

Snape ở bên cạnh nhất thời giật mình, trong tâm mắt y, cả quá trình cũng không phức tạp, y chỉ nhìn thấy ánh sáng cùng tiếng rân tê tê, lúc đầu biểu tình Harry có chút mê mang, vì thế y lớn tiếng đánh thức Harry, bất quá sau khi vương miện bị hủy biểu tình của Harry hoàn toàn nằm ngoài dự kiến của y, thiếu niên té ngã xuống đất, co rúm lại không ngừng run rẩy, gương mặt trắng bệch không còn chút máu, miệng phát ra âm thanh tê tê chói tai cùng thống khổ.

“Harry!” Snape vội vàng ôm chặt thiếu niên vào lồng ngực, người nọ lập tức phản ứng kịch liệt, không ngừng giãy dụa, Snape suýt chút nữa đã tuột tay: “Là ta.....” Snape ôm lấy Harry, dùng hết toàn sức lực cơ thể.

Hồn khí cộng hưởng lẫn nhau, nếu có một hồn khí có linh hồn sống trong lúc đó càng phản ứng mãnh liệt hơn, mà Harry lần này lại tự tay hủy diệt hồn khí, khoảng cách gần như vậy, cậu cảm nhận rõ rệt cảm giác đau đớn cùng tuyệt vọng đến xé rách trái tim từ vương miện truyền tới, thực sự cậu không chịu đựng nổi.

Cơ thể vận vẹo dần dần nhỏ đi, Harry thở phì phò, đôi mắt vốn đang phủ một tầng sương mù dần dần khôi phục màu xanh biếc vốn có: “Severus?” Cậu yếu ớt gọi.

Snape không thả tay, ôm Harry ngồi lên sofa: “Không sao chứ?”

Harry quét mắt nhìn mớ hỗn độn trên mặt đất: “Không sao.....” Cậu thì thào nói được một nửa đã quay đầu lại ôm lấy đại sư độc dược, thật chặt.

“Harry?” Snape cân nhắc xem nên hỏi thế nào.

“.....chỉ hơi lạnh một chút.” Harry rầu rĩ trả lời.

“Tắm một chút đi.” Snape cũng phát hiện cơ thể Harry lạnh như băng.

“Không.” Harry lắc đầu, không buông tay: “Anh ôm tôi là được rồi.”

“Harry?” Snape kéo dần chút khoảng cách với thiếu niên, Harry quả thực có những lúc yếu ớt, nhưng biểu hiện rõ ràng như vậy thực sự không bình thường: “Nói cho ta biết, có chuyện gì?” Âm thanh trầm thấp của nam nhân mang theo chút lương vị cứng cỏi, dụ dỗ Harry nói thật.

Hai tay Harry vẫn không rời khỏi lưng nam nhân, cậu bình tĩnh nhìn đôi mắt đen sâu thẳm, sau một lúc lâu cậu gục đầu xuống, cậu nên nói gì đây? Vừa nãy mảnh hồn phiến kia cứ như đã tiến vào người cậu, đương

nhân, không phải loại tồn tại song song vô nghĩa, mà là tử vong, tử vong lạnh lẽo, Harry thực sự sợ hãi, cậu sợ mình bị lãng quên trong bóng đêm, không có ai ôm lấy cậu cho cậu cảm giác ấm áp, không ai cả.

“Không, không có gì.” Harry cắn môi, lại siết chặt khoảng cách với đại sư độc dược, nhắm mắt lại.

Tiếp đó là một trận trầm mặc.

Trái tim Snape đau đớn nhưng là một Slytherin lãnh khốc, ngay cả một câu an ủi y cũng không thể nói ra, điều duy nhất y có thể làm là động tác đỡ dành vô nhẹ sau lưng Harry.

“Tôi muốn về phòng ngủ.” Đột nhiên, Harry khẽ nói, vẫn như trước tựa vào trước ngực nam nhân, ngay cả mắt cũng không mở.

Snape cho phép loại hành động xấp xỉ làm nũng này, y ôm lấy Harry đi vào phòng ngủ, thiên niên đường như không hề có trọng lượng, nhẹ hều, thở dài trong lòng, Snape đặt Harry xuống giường, người nọ dùng hai tay kéo y xuống, làm hai cơ thể dán chặt vào nhau, Harry nhỏ giọng niệm chú ngủ, đèn trong phòng lập tức tắt ngúm.

“Chúng ta làm đi.” Trong bóng tối, âm thanh mềm mại của thiếu niên vang lên.

Không khí tràn ngập áp lực, làm người ta hít thở không thông.

“Severus, không cần cự tuyệt tôi.” Harry vòng tay siết chặt cổ nam nhân, không làm ra động tác kịch liệt như lần trước mà thì thầm cầu xin bên tai nam nhân.

Snape quả thực không thể cự tuyệt Harry, nếu như vậy có thể làm Harry dễ chịu hơn một chút, đây có thể xem là một loại an ủi bằng tình dục, quan hệ vốn là một phương thức để giải phóng áp lực, vì thế y hạ thấp cơ thể, tinh tế hôn lên cánh môi thiếu niên, từng tắc từng tắc, chậm rãi hạ xuống.

Harry nhắm mắt lại, cố gắng nhớ kỹ từng cảm giác lúc này, từng vuốt ve và nụ hôn của anh, nhiệt độ cơ thể cùng vòng tay, cậu vòng hai chân quấn chặt thắt lưng anh, nâng lên cơ thể đón nhận từng lần va chạm của anh, lớn tiếng phát ra tiếng rên rỉ cùng thở dốc, nước mắt không thể khống chế bắt đầu dâng trào, bị cậu mạnh mẽ dồn ép xuống.

Đột nhiên, bàn tay đang siết chặt sàn đan của cậu được một bàn tay khác bao phủ, thật chặt, mười ngón tay đan vào nhau, sau đó là một nụ hôn thật sâu, hơi thở nồng đậm thổi quét qua khoang miệng Harry, cướp đi âm thanh của cậu, sau đó va chạm bên dưới ngày càng mãnh liệt hơn, từng chút từng chút tựa như muốn xé nát cậu. Trong cơn đau kịch liệt vô cùng kích thích, Harry chỉ còn một ý niệm trong đầu: chính là như vậy, mạnh mẽ, càng mạnh mẽ hơn, để cậu nhớ kỹ về anh, vĩnh viễn không thể quên.

Kích tình qua đi, không khí tràn ngập hương vị tình dục.

Cơ thể Harry có chút chết lặng, đôi mắt như lục bảo thạch tinh khiết: “Lóa sáng.....” Âm thanh có chút khàn khàn.

Bên giường lập tức xuất hiện một vầng sáng nho nhỏ, ánh sáng nhu hòa, tuy có chút mờ mịt nhưng đủ để chiếu sáng gương mặt hai người.

“Harry.....” Snape hơi nheo mắt.

“Tôi có thể sử dụng vài thần chú vô trượng ma pháp đơn giản.” Harry nhẹ nhàng nói, cậu ngẩng đầu nhìn gương mặt nam nhân: “Tôi..... chỉ muốn nhìn anh một chút.”

“Nói gốc gác gì đó!” Snape nhin không được nhú mày.

“Ngày mai tôi sẽ quay về Hội Phượng Hoàng.” Harry nói: “Không biết tới khi nào mới có thể gặp lại anh.”

Mây Snape lại càng nhú chặt hơn.

Harry vươn tay xoa xoa trán anh: “Cậu mày không tốt, không phải tôi đã nói anh cười lên rất đẹp sao, trước đây anh thực đáng yêu, nếu như được gặp anh khi đó thì tốt rồi.”

“Đừng nói những chuyện không thực tế.” Snape chịu không nổi loại âm điệu đa sầu đa cảm này, y kéo cánh tay Harry xuống, âm thanh trầm thấp mềm mại như tơ: “Được rồi, ngủ sớm một chút đi.”

“.....còn đau không?” Tầm mắt Harry chuyển về hướng cánh tay anh.

“Sao?” Snape lúc này mới chú ý, dưới ánh sáng mờ mờ, dấu hiệu Hắc Ám nhìn thấy rất rõ: “Này.....” Mỗi lần nhìn thấy nó lại làm y nhớ lại những chuyện không tốt, lúc này, thiếu niên thoảng nhích người tới, dịu dàng hôn lên dấu hiệu, cảm xúc này làm nội tâm Snape run rẩy.

Harry dịu dàng đặt xuống một nụ hôn, sau đó kéo cánh tay nam nhân vòng ra sau lưng mình, để cánh tay này có thể ôm lấy mình thật chặt, lúc này cậu mới nhìn về phía đại sư độc được: “Severus, mình kết hôn được không?”

Snape thật sự giật mình, y hoàn toàn không theo kịp tiết tấu của Harry: “Người nói cái gì?”

“Mình kết hôn đi, được không?” Harry hỏi lại lần nữa.

“Harry.....” Từng đợt sóng dâng trào trong lòng ngực Snape.

“Tôi biết một hôn nhân khế ước, lúc ở thư viện Ravenclaw nhìn thấy, mình có thể kết hôn mà, không phải sao?” Harry đánh gãy lời nam nhân, cậu chống tay ngồi dậy, chăm chú nhìn vào đôi mắt anh: “Sau khi thành lập khế ước, thông qua chữ kí pháp thuật của đối phương có thể kiểm tra vị trí chính xác của đối phương, giống như yêu tinh hay gia tinh vậy, đúng không?”

Snape mím môi thành một sợi chỉ, cho dù kết hôn cũng không nên đề cập vào lúc này, Harry đột nhiên nhắc tới rốt cuộc đang nghĩ gì? Snape nhất thời không hiểu được suy nghĩ của người yêu.

“Tôi muốn kết hôn với anh.” Trong đôi mắt xanh biếc chỉ có hình bóng của nam nhân: “Tôi muốn kết hôn với anh ngay bây giờ.” Sau đó, Harry bổ sung: “Tôi sẽ biết ra chứ vấn kia.

Snape nhìn Harry, nếu đây là phương thức Harry tìm kiếm cảm giác an toàn, được rồi, có lẽ đời này y chưa bao giờ bị bức hôn như vậy, Snape thở dài trong lòng, vươn cánh tay còn lại nắm lấy tay Harry: “Làm đi.” Trong cuộc chiến tranh này, bọn họ không biết không thể có thể sống được bao lâu, cần chi phải so đo tới những chuyện khác nữa.

Harry sững sờ, ánh mắt lập tức sáng ngời, cậu triệu hồi đũa phép của mình, sau đó chuyển chú ngậm nga đoạn chú văn thật dài kia, một dãy ánh sáng màu trắng bay ra khỏi đũa phép chậm rãi quấn lấy cánh tay hai người.

Này có vẻ giống thần chú không thể phá bỏ, trừ bỏ không cần người làm chứng, Snape cân nhắc, hơn nữa, y cũng chưa từng nghe qua chú ngữ này, không phải loại kết hôn mà phù thủy thường dùng, chỉ mong chú ngữ do Ravenclaw sáng tạo ra không có gì nguy hại tới tính mạng, Snape có thể sử dụng chút khoan dung ít ỏi của mình để chấp nhận loại chú ngữ xa lạ này.

Kèm theo chú ngữ là một cảm giác ấm áp như ánh mặt trời đang tắt đi mọi lo lắng trong lòng, gương mặt Harry hiện lên một mặt cười nhàn nhạt, cậu niệm xong từ cuối cùng, dãy ánh sáng trắng cũng biến mất: “Hình như thành công rồi?”

“Rất hiếm thấy người không niệm sai chú ngữ.” Snape nhếch khóe môi: “Có thể tính là lần đầu tiên.”

Harry nhơ ngác nhìn nụ cười của nam nhân, sau đó hôn lên đôi môi mỏng của đối phương: “Tôi yêu anh.” Cùng với, thực xin lỗi.

“.....ngủ sớm một chút đi.” Snape áp chế ra lời nói giống như vậy, xoay người ôm lấy Harry, ngoài miệng cầu nhàu một câu chú ngữ, căn phòng lại chìm vào bóng tối.

.....

Sáng sớm hôm sau, Harry đặt một nụ hôn lên đôi môi nam nhân mình yêu nhất, sau đó phát tay rời đi.

Đầu tiên cậu tới chỗ Sirius báo lại tiến độ, sau đó quay lại trang trại Hang Sóc, hỏi về tình hình chiến tranh cùng với..... đón nhận những lời thăm hỏi ân cần của mọi người, cuối cùng, cậu lấy cớ cần nghỉ ngơi tự nhốt mình trong phòng.

Cậu phải..... viết di chúc.

Cậu kết hôn với Snape có mục đích, như vậy cậu có thể hợp pháp lưu tại tất cả những gì của mình cho Severus, quan trọng nhất là, Harry hi vọng sau khi mình chết đi, người cậu yêu thương nhất có thể sống sót, cậu biết hiện tại giới Pháp Thuật đối đãi thế nào với Snape, chờ đến khi chiến tranh kết thúc, rất có thể bọn họ sẽ quăng anh vào ngục.

Cậu là người duy nhất có thể chứng minh Severus vô tội, chính là mặc dù cậu còn sống nhưng với năng lực của mình bây giờ cũng rất khó làm Bộ Pháp Thuật phải buông tha Severus, nhưng nếu cậu chết đi, có lẽ có thể, dù sao đây cũng là nguyện vọng của cứu thế chủ, cậu không tiếc hi sinh tính mạng của mình để đổi mặt với Chúa tể Hắc ám, cậu xứng đáng có một phần thưởng, chính là làm cho chồng mình có thể thoải mái đứng dưới ánh mặt trời.

Ngoài ra.....

Harry gục đầu xuống, cậu còn một nguyện vọng nho nhỏ, chỉ khi kết hôn với Severus, Severus mới có thể là người có tư cách để chôn cất cậu, mà cậu cũng không muốn sau khi chết đi bị chôn ở một nơi âm u nào đó, cậu hi vọng có thể hỏa táng thành tro, có thể ở một nơi nhìn thấy người mình yêu thương.

Cậu biết mình không nên lưu lại di ngôn như vậy cho Severus, chính là cậu thực sự rất sợ.

Vì thế, thực xin lỗi, Severus, thực xin lỗi.

Hoàn

103. Chương 103: Quyết Chiến Ở Hogwarts

Harry một lần nữa quay lại chiến trường với bộ dáng rất điềm tĩnh, cậu mỉm cười với mọi người, cho bọn họ tin tưởng, cậu khuyến khích mọi người, nói cho bọn họ biết chiến thắng đã sắp tới, không thể không nói những lời này của cứu thế chủ có thể làm mọi người phấn khởi tới mức nào, tất cả mọi người đều hi vọng vào Harry, tựa như người lâm vào đường cùng cố bắt lấy một tia hi vọng mong manh.

“Harry!” Lúc không còn ai khác, Hermione giữ chặt lấy bằng hữu tốt của mình.

“Sao vậy?” Harry cười tủm tỉm hỏi.

Cô gái túm lấy cánh tay Harry, lực đạo khá mạnh làm Harry thu hồi tươi cười: “Có chuyện gì sao, Hermione?”

“.....không cần lại đi chiến đấu nữa.” Giống như phải dùng hết cả khí lực, Hermione nói, trên mặt tràn ngập đau xót, cô gái vô thức lắc đầu: “Mình vẫn chưa nói với bồ, chuyện bồ nhờ mình tra, mình.....”

Harry cứng rắn kéo tay cô gái: “Đừng nói nữa, mình biết cả.”

Hermione lộ ra thần sắc kinh ngạc.

Harry tới gần bên tai cô gái: “Mình tốt lắm, thật đó.” Nói xong, Harry xoay người rời đi, cậu nghĩ, cậu đại khái không thể ngây người ở trang trại Hang Sốc lâu hơn nữa, cậu thức sự khó đối mặt với mọi người, Sirius hay Hermione cũng vậy, thực kỳ quái, nhưng khi đối mặt với Malfoy và Severus lại tốt hơn, đại khái vì bọn họ cũng không khuyên cậu không đi chịu chết, vì họ cũng biết rõ không còn cách nào khác, Slytherin luôn có thể giữ vững lí trí của mình khi đối mặt với cuộc chiến sinh tử.

Một tháng tiếp đó, Harry tham dự 5 lần chiến đấu, mỗi lần đều an toàn trở về, ma lực Harry đang tăng mạnh, nhóm lâu la bình thường không còn là đối thủ của cậu, trên chiến trường, khí thế cậu toát ra có thể làm nhóm phù thủy hắc ám sợ hãi, vào lúc này đã bắt đầu có người tuyên dương đại chúng rằng cứu thế chủ chắc chắn sẽ đánh bại Chúa tể Hắc ám, vì thế lòng người lại bắt đầu phập phồng.

Sau đó, cục thế phát sinh khá rõ rệt, bộ trưởng Bộ Pháp Thuật Scrimgeour đã mất tích xuất hiện ở Hội Phượng Hoàng, dẫn theo một vài thuộc hạ của mình gia nhập, cũng có một ít Slytherin.

Harry nhìn thấy Scrimgeour giả tạo tâng bốc mình, cậu đoán chiến tranh chỉ sợ sẽ rất nhanh chấm dứt, nếu không thì.... sao nhóm Slytherin luôn làm việc cẩn trọng lại tỏ rõ quyết tâm chống lại Chúa tể Hắc ám như vậy? Đương nhiên, Scrimgeour rất đáng ghét, bất quá ông cũng thực sự chống đối đám phù thủy hắc ám cũng là chuyện thật, công bằng mà nói, người này cũng còn được.

Địa điểm quyết chiến cuối cùng là Hogwarts, bởi vì Chúa tể Hắc ám quyết định đánh chiếm nơi này, làm đại bản doanh.

Tin tức truyền ra từ Lucius Malfoy, Harry đã gặp Draco Malfoy, lúc này thấy vị Malfoy cha cũng không còn ngạc nhiên cho lắm, bất quá lo lắng về tình huống cụ thể, thành viên Hội Phượng Hoàng vẫn tập trung ở trang trại Hang Sóc, còn nhóm Slytherin lưu lại ở nhà cũ Black.

“Con rắn kia, chúng ta không tìm được cơ hội xuống tay.” Draco tìm cơ hội kéo Harry qua một bên, tỉ mỉ nói lại.

“Bởi vì Chúa tể Hắc ám không ngừng mang nó theo.” Harry thản nhiên nói, cậu cũng hiểu rõ, chuyện này rất khó.

Draco thở dài: “Chỉ có thể chờ cơ hội cuối cùng.” Thẳng thắn mà nói, cho dù có cơ hội tiếp cận Chúa tể Hắc ám để giết con rắn kia, bất luận là Slytherin nào, trừ phi không muốn sống, nếu không kết quả chính là cái chết, nên biết rằng Slytherin tham chiến không phải vì chính nghĩa mà vì sống sót.

Harry giật đầu, nhìn cha đỡ đầu không kiên nhẫn thoát khỏi hai phù thủy tiến về phía mình, liền vội vàng phát tay ra hiệu Draco rời đi.

Thương lượng phương thức chiến đấu một lần nữa, sau khi xác nhận xong lập tức phân chia hành động, McGonagall giáo sư cùng Remus dẫn theo đoàn người thông qua mật đạo thành công quay về trường học bắt được anh em nhà Carlo, Harry cũng đi theo, bất quá cậu không nhìn thấy Snape, nghe nói thấy tình thế không ổn đã tẩu thoát.

Không ổn, trong lòng Harry có dự cảm rất xấu, nếu như Severus đi giết con rắn kia thì sao? Voldemort nhất định sẽ ra tay! Đây không phải điều Harry muốn, cậu dự tính sẽ tự tay giết chết con rắn đó, sau đó đồng quy vu tận với Voldemort.

Đại sảnh ầm ầm náo động, ồn ào quá mức làm Harry không thể tiếp tục suy nghĩ, đám học trò nghe nói sắp chiến tranh có vẻ vô cùng hoảng sợ, cũng may có McGonagall bình tĩnh trấn an: “Im lặng, mọi người, các huynh trưởng dắt các học trò của nhà mình tới các địa điểm sơ tán.”

Đột nhiên một âm thanh cao vút át cả giọng McGonagall giáo sư, âm thanh băng lãnh tận xương, mang theo hàn khí không gì sánh được: “Chống cự vô ích, mau giao Harry Potter ra, ta cam đoan đám học trò sẽ an toàn.”

Cái này, ánh mắt mọi người đều tập trung lên người Harry.

Trước mắt bao người, Harry vô cùng trấn tĩnh, quay đầu nói với McGonagall: “An bài cho mọi người, em đi gặp Voldemort.....”

“Không!” McGonagall không đồng ý.

Harry quay đầu nhìn đám học trò bị dọa tới ngây người, cảm đạm cười: “Voldemort sẽ thất bại, vì thế mọi người phải cố gắng tự bảo vệ mình, nghênh đón ngày mai.”

“Harry.....”

“Harry.....”

“Harry.....”

Đại sảnh lục đục vang lên âm thanh của đám học trò, vô thức thì thảo hoặc kinh hô, chưa có ai có thể bình tĩnh đối mặt với Voldemort như vậy, ngoại trừ cụ Dumbledore, nhưng mà cụ đã chết, hiện tại chỉ còn một người duy nhất..... chính là thiếu niên trước mắt.

“Chúng ta phải chiến đấu!” Một giọng nói phát ra từ dãy bàn Gryffindor.

“Chúng ta cũng vậy!” Rất nhanh bên Ravenclaw cũng hưởng ứng.

Ngay sau đó là Hufflepuff, nhóm Slytherin có chút chần chờ nhưng cũng hưởng ứng.

“Đủ tuổi lưu lại, những người khác mau chóng rời đi!” McGonagall tìm lại được âm thanh của mình, lớn tiếng chỉ huy.

Harry vội vàng chạy ra ngoài tòa lâu đài, bên ngoài đã bắt đầu có tiếng nổ mạnh, chung quanh có thể thấy ác chú lóc quang mang, xem ra thành viên Hội Phượng Hoàng đã bắt đầu giao chiến với tử thần thực tử.

Đây không phải trọng điểm, Harry linh hoạt xuyên qua chiến trường, thỉnh thoảng giúp đỡ bắn ra vài chú ngừ, hơn nữa mọi người nhìn thấy cậu muốn ngăn cản nhưng cậu nhanh chóng thoát được.

Cậu phải mau chóng tìm ra Voldermort, tìm ra Severus!

.....

Thời gian thoáng trôi qua, Snape mang vẻ mặt trống rỗng nhìn biến cố trong trường học, sau khi báo cáo chuyện anh em Carlo bị bắt với Chúa tể Hắc ám, y liền đứng ở một bên chờ cơ hội. Đứng bên cạnh nam nhân khổng lồ nồng nặc mùi máu tanh tươi này, Snape càng tin tưởng vào sự thật mình không thể sống sót trở lại.

Con rắn kia cứ một mực quấn bên chân Chúa tể Hắc ám, Snape căn bản không thể xuống tay, y không chút nghi ngờ, mình chỉ cần lộ ra chút dấu hiệu lập tức sẽ bị Chúa tể Hắc ám phát hiện giết chết. Snape không ngừng suy nghĩ tìm đối sách, mãi đến khi Chúa tể Hắc ám phát ra lời cảnh cáo với toàn Hogwarts, Snape không khỏi cảm thấy cân bằng, y biết với tính tình của Harry, nhất định cậu sẽ tới.

Quả nhiên không bao lâu sau, Snape thấy được bóng dáng quen thuộc, ngoài ý muốn nhìn thấy cậu vô cùng bình thản, có lẽ những chuyện có thể làm bọn họ đều làm cả rồi, chỉ còn có thể phó mặc cho số phận.

Ít nhất, bọn họ còn có thể gặp mặt nhau lần cuối, không phải sao?

Snape yên lặng lui về sau vài bước, dùng tư thái khiêm tốn lưu lại chiến trường cho Chúa tể Hắc ám.

Voldermort có vẻ rất cao hứng: “Rất can đảm, Harry Potter.” Âm điệu âm trầm.

Harry qua khóe mắt có thể nhìn thấy người yêu, trong lòng thầm thở phào nhẹ nhõm, cuối cùng cũng bắt kịp, cậu ngẩng đầu lên đối mặt với Voldermort lộ ra nụ cười khinh miệt: “Hồn khí đã không còn, người tính dựa vào cái gì để bảo mệnh?”

Voldermort vặn vẹo gương mặt trông vô cùng dữ tợn: “Người dám——” Tiếng kêu bén nhọn chói tai.

“Người tính toán thét chói tai như đàn bà?” Harry siết chặt đũa phép trong tay, không ngừng dùng lời nói châm chọc: “Không thể không nói, đột nhiên tôi cảm nó nó rất xứng với người.”

Ăn nhiều nước miếng của người nào đó sẽ giống người đó, lý luận này có vẻ đúng, Harry nhịn không được nghĩ như vậy, không biết rằng người nào đó vì mấy câu nói của cậu mà trái tim đã nhảy tới cổ họng.

Snape nghiêng răng nhin xuống xúc động, được rồi, có lẽ y nên cho Gryffindor 10 điểm, dù sao Harry cũng làm được chuyện mà hầu hết Slytherin không dám làm, hoặc nên nói là, chuyện mà y vẫn luôn muốn làm——châm chọc Chúa tể Hắc ám ngu xuẩn.

“Ta muốn giết người!” Voldermort hoàn toàn không thể chịu được kích thích, linh hồn bị cắt xé làm hấn đánh mất bình tĩnh cùng cẩn thận vốn có, hấn phần nộ vung đũa phép, bén nhọn rít lên: “Avada Kedavra!”

Harry nhanh chóng né tránh, trước khi giết chết con rắn kia, cậu không muốn bị Ma Vương đánh trúng.

Đại xà vung cao cơ thể, phối hợp với chủ nhân, nhanh chóng nhào tới phía trước.

Snape chính là chờ đợi khoảnh khắc này, không ai chú ý tới hành động của y, mà con rắn kia đã thoát khỏi phạm vi bảo hộ của Chúa tể Hắc ám, y nhanh chóng lao tới, rút ra một thứ, ngân quang lóe lên, đại xà còn chưa kịp nhận định tình huống, cơ thể đã bị chém ra làm hai. Thứ Snape rút ra khỏi túi không gian chính là bảo kiếm Gryffindore, thanh gươm này luôn nằm trong tay y, là Dumbledore đã để lại.

“A!” Harry phát ra tiếng kêu, cậu ôm lấy vết sẹo, trong đầu xuất hiện tiếng thét chói tai, hồn khí bị tiêu diệt ảnh hưởng trực tiếp khá lớn tới cậu.

Bất quá, nó không ảnh hưởng nhiều tới chủ hồn, bởi vì Voldemort không có biểu hiện đau đớn cùng khó chịu, hắn đang vô cùng sững sốt trừng mắt nhìn Snape, hoàn toàn không thể ngờ tên đầy tớ trung thành nhất lại phản bội hắn: “Tra tấn!” Hắn gào to, hồng quang lập tức bắn vào người nam nhân tóc đen.

Trong mắt Voldemort, chú ngữ lấy mạng quá mức nhân từ, đối phó Potter, có thể, hắn phải tốc chiến tốc thắng, để tất cả mọi người biết hắn mới là người chiến thắng cuối cùng, bất quá, đối phó với phản đồ, không! Hắn phải cho nó nhận tra tấn đau đớn đến chết!

Đau đớn quen thuộc đủ để xé rách trái tim từ từng dây thần kinh tràn lan khắp cơ thể, Snape té ngã xuống đất, bảo kiếm cũng rớt xuống, này không còn quang trọng nữa, Snape cố nén không phát ra tiếng kêu, mặc kệ có đau đớn bao nhiêu. Ý thức bị cơn đau xé rách, Chúa tể Hắc ám không hề có ý định dừng lại, môi bị cắn đến bật máu, khoang miệng nồng nặc mùi máu tươi, y không thể kêu lên..... đây là ý niệm duy nhất còn sót lại trong đầu Snape.

Snape hình như nghe thấy Chúa tể Hắc ám quăng thêm chú ngữ, điều này làm y càng không thể chịu nổi, cơ thể giống như bị xé rách, ma lực dần dần biến mất, chỉ còn đau đớn ngày càng rõ rệt.

Harry cũng nghe thấy, cậu liều mạng cố đứng vững, cậu nghe thấy chú ngữ tra tấn, nó làm cậu rùng mình, hơn nữa, cậu còn nhìn thấy gương mặt tàn ác của Voldemort, nghe thấy lời nói độc ác của hắn: “Ta phải cho ngươi chịu đủ đau đớn, ma lực từng chút bị xói mòn, sinh mệnh từ chút mất đi, ngươi xứng đáng có kết cục như vậy!”

Chúa tể Hắc ám hưởng thụ loại tra tấn từ tốn này, đó là thần chú điều linh, một loại hắc ma pháp, nó bào rút từ từ năng lượng sống của con người, đồng thời cũng lấy đi linh hồn của người đó. Không còn năng lượng, linh hồn cũng vô pháp thoát khỏi cơ thể.

“Không——” Harry thét lên, giờ đây phép chỉ vào nam nhân tàn khốc kia,

“Avada Kedavra!” Voldemort không còn kiên nhẫn lãng phí thời gian với cứu thế chủ Potter, chỉ vì một lời tiên tri vớ vẩn đã chỉ định tiểu quỷ này mà thôi.

Harry không hề né tránh, cậu hét to: “Avada Kedavra!” Đây là lần đầu tiên cậu niệm chú ngữ đoạt mạng, cũng là lần cuối cùng, ánh sáng xanh biếc đồng thời đánh lên người Harry, cùng lúc đó chú ngữ đồng dạng phát ra từ đũa phép Harry đánh trúng Voldemort.

Hoặc có lẽ là nam nhân cao ngạo kia không hề trốn tránh, hoặc có lẽ hắn đã có thói quen không né tránh bất kì chú ngữ nào, bởi vì Voldemort đã quen có tám thân bất tử, không phải sao?

Một khắc Harry ngã xuống, cậu nhìn thấy Severus nằm không nhúc nhích cách đó không xa, nước mắt trào ra, không còn kịp rồi sao? Lưng Harry đập mạnh xuống đất, cậu chớp mắt, vì chính mình không lập tức chết đi mà cảm thấy giạt mình, giây tiếp theo, cậu muốn tới bên cạnh Snape, bất quá đành thất bại, bởi vì cảm giác mệt mỏi cùng hút thở không thông đang càn quét qua từng tế bào trong cơ thể, người rất nặng, nặng đến mức cậu không thể chống đỡ được, mí mắt nặng nề phủ xuống, bóng tối bao trùm.

Đây đại khái.....chính là cảm giác tử vong đi.

Hoàn

104. Chương 104: Sống Sốt

Xương cốt cả người Harry giống như bị nghiền nát, cậu phát ra tiếng lẩm bầm thống khổ.

Bóng tối nuốt chửng cậu, cái trán nóng như bị thiêu đốt.

Cậu đã chết rồi sao?

Ý niệm mờ mịt xuất hiện trong đầu, bất quá rất nhanh ý thức cậu mất đi, cái gì cũng không còn cảm giác nữa.

Không biết qua bao lâu.

Harry cảm thấy một trận đau nhức khó chịu, đồng thời có gì đó ấm áp, dường như sức lực đang quay trở về cơ thể, giãy dụa cố gắng mở mắt ra, Harry thở hồng hộc.

Cậu nhìn thấy trần nhà trắng toát.

Cậu đang ở đâu?

Bệnh xá Hogwarts sao?

“Ngô.....” Harry chống tay muốn ngồi dậy, lại bị một trận đau nhức ập tới, cơ thể không khỏi loạng choạng, Harry cắn môi, vẫn miễn cưỡng ngồi dậy.

Chớp mắt vài cái, cậu chuyển động cái cổ cứng đờ, trừ bỏ một bồn hoa trong phòng không còn thứ gì khác.

Cậu làm sao vậy?

Harry thở hổn hển bước đi tới trước, để cơ thể tựa vào tường, dùng một tay chống đỡ.

Chính là, ngay cả cánh tay cũng không chịu nghe lời.

Harry cố hết sức nhớ lại, đoạn trí nhớ cuối cùng là cậu quyết đấu với Chúa tể Hắc ám, ma lực phản ứng rất lớn, Harry giống như người được mùi thuốc súng tràn ngập.

Cậu không chết?

Cố gắng đưa hai bàn tay tới trước mắt, đôi tay tái nhợt, nhưng rất chân thực.

Cậu.....còn sống?

Cậu thế mà..... lại sống sót.....

Âm thanh loảng xoảng đánh gãy suy nghĩ Harry, cậu ngẩng đầu.

“Harry?” Đẩy cửa vào chính là Hermione, tiếng vang là do ly trà trong tay cô gái rơi xuống đất.

“Harry!” Cô phù thủy tóc nâu với đôi mắt ướt lệ, cô bé cơ hồ là nhào tới, vội vàng đỡ Harry, cô gái cẩn thận cầm lấy bàn tay ấm áp của cậu: “Tốt quá.....thật tốt quá.....”

Nước mắt rơi xuống.

“Hermione.....” Harry có chút kích động, lên tiếng mới phát hiện ra âm thanh của mình khàn đến đáng sợ.

“Bồ hôn mê suốt bảy ngày rồi.....” Hermione vừa khóc vừa nói: “Ma lực cùng sinh mệnh của bồ xói mòn một cách kỳ lạ, chúng ta đều nghĩ bồ..... mãi đến ngày hôm qua bồ mới thoát khỏi nguy hiểm.....”

Cậu ngủ lâu như vậy?

“Mình không sao.” Harry nhẹ nhàng trấn an.

Hermione vừa gạt nước mắt vừa cười cười gạt đầu, bộ dáng vừa khóc vừa cười như vậy thực cổ quái: “Mình gọi người tới.....”

“Chờ đã.....” Harry tăng lớn âm lượng, nhất thời cảm thấy suy yếu.

“Có chỗ nào khó chịu?” Hermione lo lắng.

“Anh ấy.....đã chết rồi sao?” Đôi ngươi xanh biếc tràn ngập tuyệt vọng cùng một tia hi vọng.

“Ai?” Hermione không kịp phản ứng.

“Severus Snape.” Cái tên này Harry phải dùng hết khí lực toàn thân mới nói ra được.

Hermione sững sờ.

Hermione không ngờ Harry lại hỏi tới chuyện này, sau một đoạn thời gian dài không hề nhắc tới cái tên này, sao lại đề cập vào lúc này.

Harry túm lấy ống tay áo Hermione, ngón tay càng thêm trắng bệch.

“Khụ khụ khụ.....” Bởi vì kích động và dùng sức quá mức, Harry bắt đầu ho khan.

Hermione vội ôm Harry, xoa nhẹ phía lưng cậu.

Một lúc lâu sau, Harry một lần nữa nhặt lại chút khí lực: “Nói cho mình biết đi, Hermione.”

“Sau khi quyết chiến kết thúc, nhân viên của St Mungo lập tức tới hỗ trợ tìm kiếm người bệnh, thầy bị trọng thương, bởi vì trong sổ trị liệu sư có một người từng là học trò của Snape, Slytherin kia kiên quyết đem thầy về nơi này.” Hermione cố nén lại cảm xúc: “Tối hôm qua thầy đã tỉnh lại, hiện tại chỉ sợ đang bị Bộ Pháp Thuật hậu thẩm.”

Còn sống.....

Harry vui sướng tới mức rớt nước mắt, Severus cũng còn sống.....

Cảm tạ Meilin!

“Harry?” Hermione kinh ngạc phát hiện bạn tốt đang cười, bất quá rất nhanh liền thu hồi.

“Hậu thẩm?” Harry không bỏ qua từ mấu chốt này.

“Thầy làm nhiều chuyện như vậy.” Hermione cúi đầu: “Bộ Pháp Thuật quyết định tiến hành xét xử.”

“Không.....” Harry lắc đầu.

“Sao cơ?” Hermione cố gắng rút ra khoảng cách.

Harry tiếp tục lắc đầu: “.....không, anh vẫn luôn giúp mình.”

Hermione trừng to mắt: “Bồ nói cái gì?”

“Anh vẫn luôn giúp mình.” Harry lặp lại: “Từ đầu tới cuối, anh ấy vẫn luôn giúp mình.”

Hermione há mồm, khép lại, sau một lúc lâu cô bé lần thứ hai lên tiếng: “Thật sao?”

Hermione lộ ra một tia cười khổ: “Nếu ngay cả bồ cũng không tin, chỉ sợ không còn ai tin mình nữa.”

Hermione ngã ngồi xuống chiếc ghế bên cạnh giường, các loại cảm xúc rối rắm không ngừng biến ảo trên gương mặt, một hồi lâu sau, cô gái nói: “Những chuyện này, cho tới bây giờ bồ vẫn không nói cho mình biết.”

Harry cúi đầu.

“Mình tin bồ.....” Hermione ngẩng đầu, lộ ra một nụ cười chân thật: “Bất quá.....”

“Harry? !” Đột nhiên một giọng nam đánh gãy lời Hermione: “Bồ tỉnh, Meilin vạn tuế!”

Người vào cửa là Ron, ánh mắt cậu bé trừng to, rống một tiếng cơ hồ cả hành lang đều có thể nghe được.

“Harry Potter tỉnh?”

“Harry tỉnh?”

Lục đục, bên ngoài truyền tới tiếng người náo động.

Tiếp đó là tiếng bước chân dồn dập, một lát sau, vài vị trị liệu sư vọt vào.

Harry nhìn qua, thu hồi vẻ mặt vui sướng cùng âu lo, chỉ lộ ra một nụ cười nhàn nhạt.

“Cảm giác thế nào?”

“Tôi phải kiểm tra một chút.....”

“Nâng tay lên thử xem.....”

Harry im lặng nhận kiểm tra, không chút kêu rên đau đớn, tựa như cậu chỉ vừa trải qua một chút cảm mạo.

“Kỳ tích!”

Mấy vị trị liệu sư đồng loạt hô lên: “Ma lực của cậu đang nhanh chóng khôi phục, mọi việc đang chuyển hướng rất tốt, thật tốt quá.”

“Cám ơn.” Harry nhẹ nhàng đáp lại.

Rất nhanh, có một nhóm người chen vào phòng, là nhóm phù thủy vốn túc trực ở St Mungo.

Rõ rệt nhất là một đám tóc đỏ.

“Percy bị thương, vì thế tụi mình vẫn túc trực ở St Mungo.” Ron nhỏ giọng giải thích.

“Thật tốt quá, đứa nhỏ!” Bà Molly gạt nước mắt.

“Cây ấy vừa tỉnh lại, không thể nói nhiều.” Một trị liệu sư chen vào nói.

Một đám người đều gật đầu, tỏ ý Harry không cần trả lời.

Nửa giờ sau, vị trị liệu sư kia một lần nữa trở lại phòng đuổi người, bởi vì Harry cần nghỉ ngơi.

Người lưu lại cuối cùng là Hermione.

Cô phù thủy thông minh nhu thuận không hề gây sự phá phách được nhóm trị liệu sư tin cậy.

Lúc người cuối cùng biến mất sau cánh cửa, Harry lập tức cúi đầu.

“Bồ đang nghĩ gì?” Hermione nhẹ giọng hỏi, những người khác vô cùng hưng phấn nên không phát hiện, nhưng cô gái nhìn rõ vẻ trầm mặc không yên lòng của Harry, hoặc nên nói là đang trầm tư, tựa như khi chiến đấu đang ở trạng thái suy tư xem nên dùng thế tấn công gì.

“Nếu mình ra tòa làm chứng, phần trăm Severus vô tội phóng thích cao bao nhiêu?” Harry không hề ngại thơ tới mức cho rằng Bộ Pháp Thuật sẽ lập tức phóng thích Severus: “Hermione, mình muốn nghe lời nói thật.”

Bóng tối của chiến tranh, cậu đã đối mặt, nhưng theo tình hình khách quan, không thể vì cậu là cứu thế chủ mà dễ dàng thỏa hiệp.

Hermione nghen.

“.....mình không hiểu về điều lệ và pháp luật xét xử cho lắm.” Harry nói tiếp: “Mình muốn biết, bồ nghĩ sao?”

Hermione suy nghĩ một chút, âm thanh có phần uể oải: “Lần này..... tử thần thực tử bị xét xử công khai, bởi thẩm đoàn nhắc tay biểu quyết xem có tội hay không.” Liếm liếm môi, Hermione nói tiếp: “Cho dù kết án dựa trên chứng cứ, nhưng mà.....tất cả bằng chứng đều bất lợi cho Snape giáo sư.”

Bất lợi là đương nhiên, Harry nhắm mắt lại: “Nếu mình làm chứng?”

Hermione lại suy tư, do dự nói: “Có chút khó khăn.” Lời nói rất khó phủ định lại chứng cứ xác thực, huống chi độ tuổi của Harry có thể làm bồi thẩm đoàn nghi ngờ, tỷ như có bị mê hoặc hay bỏ bùa hay không.

Hermione đứng trên lập trường lý luận cho ra được kết quả này, cô gái cẩn thận quan sát Harry, biểu tình cậu không có nhiều biến hóa, không có uể oải cũng không có phần nộ.

Một trận trầm mặc.

“Giúp mình một chuyện, Hermione.” Harry ngắt đầu, giọng điệu thực bình thản.

Nửa giờ sau.

Hermione đỡ Harry đứng trước cửa trang viên Malfoy.

“Bồ ồ không?” Hermione thân thiết hỏi, cô len mang Harry rời khỏi St Mungo, thật không dám tưởng tượng bên kia đã nháo tới mức nào nữa. Với tình trạng sức khỏe lúc này Harry cũng không thể độn thổ, nhưng Hermione cũng không thể nào cự tuyệt được thỉnh cầu của Harry.

Harry thở hổn hển, cố gắng bình phục hô hấp.

Hermione lấy ra một lọ độc dược bổ sung thể lực mang theo bên người: “Uống một chút đi?”

Harry nhận lấy một hơi uống cạn sạch: “Đi thôi.” Nói xong, cậu đẩy cánh tay Hermione, thẳng lưng đi vào, sắc mặt vẫn còn tái nhợt như trước.

Cả nhà 3 người Malfoy đều có nhà, lúc gia đình báo lại tên của vị khách nhân này, thực sự ba người bị dọa một trận.

“Đã lâu không gặp.” Harry ngồi xuống, mở miệng trước, cố gắng để âm thanh mình vững vàng.

“Xem bộ dáng cậu có vẻ rất tệ.” Draco liếc mắt nhìn Harry một cái, sau đó nhìn về phía Hermione bên cạnh.

Lucius thực phản cảm có Muggle tới nhà mình, nhưng lúc này nó không phải trọng điểm.

Narcissa thực am hiểu ý người bưng lên hai ly trà nóng, loại bổ sung thể lực.

“Cám ơn.” Harry lễ phép nói cảm tạ, lập tức nói: “Thực có lỗi đột ngột tới như vậy.”

“Âm thanh của cậu?” Draco nhẹ giọng hỏi.

“Harry vừa mới tỉnh lại.” Hermione hỗ trợ nói: “Cậu ấy kiên trì tới đây.....” Cô gái dường như đã hiểu ra được chút gì đó.

Lucius cùng Narcissa liếc mắt nhìn nhau một cái.

“Tôi muốn biết một chuyện.” Harry nói thẳng trọng điểm: “Tôi nên làm thế nào để bồi thẩm đoàn phán Severus Snape vô tội.” Đây không phải chỉ nằm trong phạm trù pháp thuật, nó cũng là chính trị, vì thế Harry mới tới đây để nhờ trợ giúp, ngoài ra, ngoại trừ gia đình Malfoy chỉ sợ không còn mấy người hi vọng Severus vô tội.

Lucius thực ngạc nhiên: “Cậu nói gì?”

“Có rất nhiều chứng cứ chứng minh anh ấy có tội, một mình tôi không thể thay đổi phán quyết của bồi thẩm đoàn.” Harry dùng giọng điệu như đang trần thuật: “Như vậy, có phương pháp nào khác hay không?”

“Cậu.....” Narcissa cũng thực giật mình.

Cặp vợ chồng này không hề biết tới mối quan hệ giữa đại sư độc dược và cứu thế chủ.

Draco trợn mắt: “Cậu biết?”

Biết Allen là Snape, nếu không Harry cũng không vì Snape mà tới Malfoy trang viên.

Harry hiểu được hàm ý trong câu nói của Draco, cậu gật đầu, biểu tình không chút biến đổi.

Draco nhú mi, liếc mắt qua nhìn cha mẹ, quyết định tạm thời áp chế nghi hoặc trong lòng, suy tư chớp mắt một cái, trả lời: “Vậy cậu có sẵn sàng đi tới bước cuối cùng không?”

“Nói rõ ràng.” Harry ngắn gọn nói, mang theo chút giọng điệu phân phó.

Về vấn đề đối nhân xử thế, Draco hiển nhiên mạnh hơn “con một sách” Hermione rất nhiều, cậu suy nghĩ một lượt sau đó cho ra kết luận: “Snape bị cho là bộ hạ đắc lực nhất dưới tay Chúa tể Hắc ám, Bộ Pháp Thuật định dùng chiêu xử phạt thật nặng để động viên lòng người.” Ngoài ra, cha đỡ đầu của cậu là một người không tiền không quyền, chỉ là một nòng cốt dưới tay Chúa tể Hắc ám, tuyệt đối là nhân vật Bộ Pháp Thuật muốn loại trừ.

Harry hơi nhú mi, nhưng không xen vào.

“Này có thể xem là phương thức tự khen ngợi của Bộ Pháp Thuật, tà ác được trừng trị, chính nghĩa được tuyên dương.” Draco giải thích: “Nhưng mà nếu như, hành động đó biến thành một chuyện tai tiếng, như vậy nhất định Bộ Pháp Thuật mất nhiều hơn được.”

“Tai tiếng?” Harry nghi hoặc.

“Giết Dumbledore.” Draco đột nhiên nói: “Cũng đã giết rất nhiều người, hiện tại cậu nói muốn cứu thầy, tôi không biết rốt cuộc cậu đang suy tính cái gì, nhưng mấu chốt là cậu định thắng thần với mọi người thế nào?”

Sau khi Dumbledore chết, Draco cũng không rõ chuyện tình của hai người nữa.

Cậu không thể đảm bảo, Harry xuất phát từ lý do gì muốn cứu Snape, Draco không giải đoán suy nghĩ bất thường của Gryffindor.

Đôi mắt Harry khẽ chuyển: “.....tôi hiểu rồi.”

Lần này, ngay cả quý tộc bạch kim nổi tiếng thông minh sắc bén cũng không hiểu được.

Harry đứng lên, chóng mặt làm cậu có chút loạn choạng, Hermione vội vàng đỡ lấy.

Harry lắc đầu tỏ vẻ mình không sao, cậu quay lại nhìn Lucius: “Malfoy tiên sinh, ngài có thể mang tôi vào Bộ Pháp Thuật không? Tôi đoán với tình trạng hiện tại của mình rất khó để tới văn phòng bộ trưởng.”

Lucius nhìn đứa con hình như biết rõ mọi chuyện, cố gắng áp chế suy nghĩ muốn làm rõ mọi chuyện.

“Ngay bây giờ?” Draco nhìn bộ dáng bất cứ lúc nào cũng có thể ngã xuống của Harry.

“Không cần phải đợi đến lúc mọi chuyện đều hồng hồng.” Harry lộ ra nụ cười đầu tiên sau khi tới trang viên: “Làm ơn.”

Hoàn

105. Chương 105: Chồng

Lucius đã lâu không tới Bộ Pháp Thuật, mặc kệ chiến tranh đã kết thúc, vì công khai đứng bên phe đối lập với Chúa tể Hắc ám mà được phóng thích, nhưng tiền tử thần thực tử như ông không được hoan nghênh ở đây, Lucius hiểu rất rõ, chính mình dễ dàng được phóng thích như vậy nguyên nhân chính là con trai mình vô tội, nếu không thể một lượt bắt hết thì chẳng có ý nghĩa gì, hưởng chi giới pháp thuật hiện tại cũng đang bị rạn nứt.

Mặc dù không biết vì lý do gì, nhưng nếu cứu thế chủ có thể cứu ra được bằng hữu, Lucius đương nhiên rất cảm kích, mang Potter tới Bộ Pháp Thuật một chuyến có gì khó khăn đâu.

Hermione mượn một tấm áo choàng, kéo vành nón che khuất mặt mình, đồng thời cũng che chắn cho Harry, cô gái không muốn gây ra kinh động lúc này, Narcissa cùng Draco đi hai bên, cố gắng che chắn cho hai người.

Nhân viên trong bộ khá bận rộn, vài người chú ý tới Malfoy, nhưng cũng chỉ là ánh mắt xem thường, còn lại cũng không thêm chú ý tới, quý tộc đó tiền án, tuyệt đối không cần đặc tội, cũng không nên nịnh bợ, ít nhất trước mắt là vậy.

Đoàn người coi như thuận lợi, nhanh chóng tới văn phòng bộ trưởng.

Cửa phòng đang mở, như vậy vô hình giảm đi không ít phiền toái.

Trừ bỏ bộ trưởng Scrimgeour, trong phòng còn có McGonagall, Sirius, Kingsley, có vẻ đang tranh luận gì đó.

“Úc, Malfoy tiên sinh.” Scrimgeour sắc bén đứng lên chào hỏi.

“Xin chào, bộ trưởng.” Lucius khách khí trả lời.

Kingsley cùng Sirius sắc mặt không được tốt cho lắm, bất quá lúc Sirius nhìn thấy Draco cùng Narcissa thì sắc mặt có chút dịu đi.

“Hermione?” MacGonagall giật mình thấy cô bé có mặt trong đám người.

Lúc này Hermione đang ngẩng đầu lên quan sát, cô gái âm thầm đỡ Harry, cô có thể cảm nhận cậu thực sự suy yếu.

“Là tôi muốn nói chuyện với ngài bộ trưởng.” Harry bước tới trước, lộ đầu ra, dưới ngọn đèn sắc mặt cậu càng thêm tái nhợt, đôi môi cũng không còn chút huyết sắc.

“Harry!” Sirius sợ ngây người.

Những người khác cũng không thể tin được, tin tức St Mungo vẫn chưa truyền tới nơi này.

“Tôi có thể ngồi xuống được không?” Harry không hề để ý tới vẻ ngạc nhiên của mọi người, trực tiếp nói với Scrimgeour.

“Harry, con nên nằm ở St Mungo!” Sirius vui sướng muốn bật khóc vội vàng bước tới, hần canh giữ suốt bên cạnh con đỡ đầu, tới đêm qua được báo con đỡ đầu vượt qua tình trạng nguy hiểm mới dám chạy tới Bộ Pháp Thuật xử lý chút chuyện.

“Cậu ta có chuyện quan trọng muốn nói.” Draco mở miệng, liếc mắt nhìn Sirius một cái.

Hermione vội bước tới trước, đỡ Harry ngồi xuống.

“Chuyện quan trọng?” Sau cuộc chiến tranh, Sirius nhận ra con đỡ đầu của mình đang dần trưởng thành, so với hần còn trầm ổn hơn vài phần: “Này.....” Sirius lo lắng.

Harry ngồi xuống, điều chỉnh tốt hô hấp mới bắt đầu nói với Scrimgeour: “Tôi muốn biết chuyện xử lý Severus Snape.”

Scrimgeour rõ ràng rất sửng sốt, Draco xoay người đóng cửa lại, ngăn cách tầm mắt cùng âm thanh ồn ào bên ngoài.

“Harry?” McGonagall kêu.

Harry không nhìn viện trưởng nhà mình, tầm mắt vẫn dừng trên người Scrimgeour, âm điệu cậu có chút suy yếu nhưng rất bình thản: “Các người định phán anh ta có tội, đúng không?”

“Thẩm lý và phán quyết là trách nhiệm của tòa án.” Phương thức Scrimgeour nói chuyện rất Slytherin.

“Đương nhiên.” Gương mặt tái nhợt của Harry lộ ra một nụ cười mỉa: “Bất quá tôi tin rằng ngài bộ trưởng có thể quyết định phán quyết của các thành viên của bồi thẩm đoàn, hay nói đúng hơn là có thể ảnh hưởng tới phán đoán của bọn họ?”

“Con đang nói cái gì, Harry!” Sirius không thể hiểu được, dường như hần đang nghe nhầm, con đỡ đầu muốn thoát tội cho Snivellus?

“Chúng có quyết định hết thấy.” Scrimgeour cảm thấy nghi hoặc đồng thời có chút tức giận tới thái độ của cứu thế chủ: “Mặc khác, Potter tiên sinh, tôi đề nghị cậu lập tức trở lại St Mungo dưỡng thương, việc này tòa án sẽ công khai xử lý.”

“Cho dù anh ta vô tội?” Harry thu hồi nụ cười.

McGonagall, Kingsley cùng Sirius sửng sốt, ngay cả Scrimgeour cũng ghen một chút.

“Anh ta không có lý do gì để đứng bên Voldermort đối phó tôi, hoặc là giết tôi.” Lần này âm điệu Harry có chút châm chọc: “Tôi tới đây, vì không muốn ngài bộ trưởng cùng bồi thẩm đoàn cho ra phán quyết sai lầm, càng không hi vọng Bộ Pháp Thuật trở thành trò cười của mọi người.”

“Con nói bậy bạ gì đó!” Sirius rống to: “Nó là cái.....”

Scrimgeour đưa tay cản Sirius lại, đánh gãy lời hần: “Tôi không rõ ý của cậu.”

Scrimgeour đưa mắt nhìn về hướng nhóm người Malfoy cùng tới với cứu thế chủ, lại nhìn thiếu niên mắt lực đang yếu ớt nhưng không chút đánh mất khí thế, phương diện này chẳng lẽ có ẩn tình gì sao? Bất quá có một chút, Scrimgeour khẳng định, cho dù Snape bị oan uổng, Bộ Pháp Thuật cũng cần có một trường trị điển hình để ủng hộ lòng người, hướng chi, việc đó vốn không thể nào oan uổng, bằng chứng giết người của Snape đã rất rõ ràng.

Harry nhìn cha đỡ đầu, nâng cằm, dường như đang thở dài: “Tôi giết Voldemort, xem ra hiện tại tôi thực sự là cứu thế chủ, nhưng mà, các người vừa tính toán khen ngợi tôi, đồng thời định ném chồng tôi vào Azkaban?”

Sấm sét giữa trời quang.

Nháy mắt, ánh mắt kinh hoàng của mọi người tập trung trên người Harry.

Draco khiếp sợ lại có chút mờ mịt nhìn qua Hermione, cô gái đồng dạng cũng đang trong trạng thái bị chấn động đến hồn phách cũng không còn.

Bọn họ kết hôn? !

Lucius cùng Narcissa hiếm có dịp luống cuống đến vậy, miệng há to, McGonagall, Kingsley cùng Sirius tròn mắt đã sắp lộn ra ngoài, không khí trong phòng đông đặc lại.

“.....cậu nói cái gì?” Scrimgeour nghe thấy âm thanh chính mình trống rỗng lại mang vài phần bối rối.

“Quả thật có khế ước hôn nhân, không tin ngài có thể kiểm chứng.” Harry lạnh lùng nói: “Ngoài ra, tôi ở chung với anh ta suốt năm năm, ngài bộ trưởng có thể nói ra lí do nào mà trong suốt những năm đấy anh ta có vô số cơ hội giết tôi, mà hiện tại tôi vẫn còn sống, hơn nữa còn thành công cứu thế?”

Thần kinh cứng cõi của McGonagall cuối cùng cũng không chống đỡ được, bà không còn chút sức lực té xỉu, Kingsley nhanh tay lệ mắt đỡ được, tất cả biểu tình của Sirius dường như đã bị xói mòn.

Ngồi lâu như vậy, thể lực Harry đã khôi phục khá nhiều, cậu chống tay đứng dậy: “Theo tôi, bây giờ ngài nên đi bàn bạc với bồi thẩm đoàn.”

Harry xoay người ra ngoài, Draco là người lấy lại tinh thần trước tiên vội vàng bắt kịp, Harry đi tới cửa, nghĩ nghĩ gì đó lại nghiêng đầu nói: “Các người nên cảm tạ anh ta, bởi vì Voldemort chặn ngang tôi và anh, tôi mới có thể hăng hái tiêu diệt hắn như vậy.” Quả thực, những lời này cũng không phải hoàn toàn là thật, bất quá cũng không phải không có lý.

Harry mở cửa bước ra ngoài, cả gia đình Malfoy lập tức theo sát, Hermione lướt mắt nhìn những người khác trong văn phòng sau đó cũng vội vàng rời đi.

Ngồi vào xe ngựa chuyên dụng của nhà Malfoy, Harry dựa lưng vào chiếc gối mềm mại, lúc này cậu mới thoáng trầm tĩnh lại, nhắm mắt, thực một hồi: “Draco.....” Cậu nhẹ giọng gọi.

“Sao?” Draco lập tức đáp lại.

“Có thể ở chỗ cậu vài ngày không?” Âm thanh Harry thực yếu ớt.

Draco nhìn cha, người nọ cứng ngắc gật đầu.

“Harry?” Hermione cầm lấy tay bạn tốt.

“Mình không muốn trở lại St Mungo ứng phó những người đó.” Harry không mở mắt, chỉ thần nhiên nói: “Cũng không muốn ứng phó Sirius.”

Hermione gục đầu.

Trên đường, Hermione xuống xe ngựa, suy nghĩ một chút cô gái quyết định trở về gia đình mình ở giới Muggle, đột nhiên cô phát hiện mình rất nhớ cha mẹ, đã bao lâu cô không gặp hai người? Cứ như một thế kỷ vậy.

Harry quả nhiên mệt muốn chết rồi, đến trang viên xong cậu nằm ở phòng khách ngủ suốt một ngày.

Trong lúc đó, Lucius đặc biệt tới St Mungo mời tới một vị trị liệu sư, chính là vị Slytherin kiên trì cứu Snape, người nọ rất kinh ngạc nhưng đồng thời cũng đồng ý sẽ giữ bí mật.

Đợi đến khi xác định Harry hoàn toàn bình an vô sự, Lucius cùng Narcissa mới bắt đầu hỏi chuyện đứa con.

Draco thẳng thắn kể lại chuyện mình chứng kiến hồi mùa hè năm thứ 5: “Về chuyện kết hôn này nọ, con cũng không biết.”

Narcissa bừng tỉnh: “Mẹ có gặp một đứa nhỏ ở chỗ Severus, là Potter?”

Draco gật đầu.

Lucius sờ cằm: “Không thể tin nổi.” Quý tộc bạch kim đánh giá.

.....

Thức ăn gia đình Malfoy tuyệt đối là nhất đẳng.

Harry lần thứ hai tỉnh lại, độc được cùng thức ăn đã được chuẩn bị một bàn lớn.

“Bọn họ sẽ thả Severus đi?” Trước khi dùng cơm, Harry vẫn chú ý tới chuyện này.

“Nhất định.” Draco trả lời, hôm qua Harry đã nói như vậy, nếu Scrimgeour không chịu thả người chính là ngu xuẩn, huống chi câu nói cuối cùng Harry ném lại có vẻ cảm khái nhưng kỳ thực là uy hiếp. Voldermort chặn ngang hai người nên bị giết, còn ai dám chen chân vào nữa? Không muốn sống hay chê giới pháp thuật quá hòa bình?

Draco vì bản thân lúc trước nghi ngờ dụng tâm của Harry mà âm thầm sám hối, hiện tại cậu không chút nghi ngờ, nếu Snape bị ném vào Azkaban có lẽ Harry không chút do dự mà san bằng tòa ngục giam kia.

Harry Potter hiện tại đã là một phù thủy vô cùng cường đại, điểm này không thể chối bỏ.

“Vậy cậu giúp tôi đi đón anh ta được không?” Harry nghiêng đầu hỏi.

“Cậu không đi?” Draco kỳ quái.

Harry nhẹ nhàng lắc đầu, cười cười: “Nếu bị phóng viên chụp được, anh ta nhất định sẽ tức giận.”

Narcissa nghe vậy cũng bật cười.

Lucius quả thực có thể tưởng tượng được gương mặt bạn tốt, đại khái là nhăn nhó tới mức biến dạng.

Những ngày tiếp đó nhật báo tiên tri không hề đăng tin giết gân gì, ngay cả tin tức về cứu thế chủ chỉ chiếm một tiêu đề, mơ hồ đưa tin Harry đang bí mật điều dưỡng. Sirius thật ra có đến trang viên Malfoy vài lần, đáng tiếc lần nào cũng bị gia tinh ngăn cản không cho vào.

Làm dân chúng mở rộng tầm mắt chính là vụ xét xử Severus Snape, tòa án loại bỏ phần lớn chứng cứ phạm tội, phơi bày ra công hiến làm gián điệp hai mặt trợ giúp hội Phượng Hoàng, ngay cả vụ việc giết Dumbledore cũng là mệnh lệnh của chính Dumbledore, về điểm này, McGonagall tự mình mang bức họa của cụ Dumbledore tới tòa án trình bày lại.

Tử thần thực tử tàn ác nhất trở thành người anh hùng dũng cảm nhất, vô tội phóng thích.

Dưới ánh đèn chớp nháy, đại sư độc được với gương mặt buồn bực cùng chán ghét ngồi lên xe bạn tốt, biến mất trong tầm mắt mọi người.

Hoàn

106. Chương 106: Cầm Thú!

Buổi chiều, khoảng sân vườn của trang viên Malfoy sau chiến tranh đã được phục hồi lại như cũ, qua thời chiến tranh tan hoang, hiện tại là một mảnh xuân sắc dạt dào. Harry thoải mái dựa vào ghế nằm nhắm mắt nằm phơi nắng, cậu nhắm mắt ngửi hương hoa hồng thơm ngát, đột nhiên từ xa vang tới tiếng bước chân dồn dập.

Harry ngẩng người, không đứng dậy, thậm chí đã quên nên phản ứng thế nào.

Ngay sau đó, một đôi tay từ phía sau ôm lấy cậu, ấm áp trời buộc.

Harry nghiêng đầu, nhìn thấy gương mặt cứng nhắc như pho tượng, chính là..... đôi người đen lầy mang theo ngạc nhiên cùng một loại cảm xúc khác.

Harry nhẹ nhàng đưa tay xoa lấy gương mặt kia, cảm giác chân thật: “Chúng ta chưa chết.”

Từ lúc sáng sớm, khi cả gia đình Malfoy đi đón Severus, Harry đã suy nghĩ rất nhiều, lúc gặp lại anh cậu nên nói gì đây? Mấy lời lãng mạng, uất ức, thậm chí buồn nôn, Harry chọn lựa không ít, chính là, cuối cùng nhìn thấy Severus, cậu chỉ có thể bình thản nói ra câu này.

Bọn họ đều còn sống, bọn họ cuối cùng cũng có tương lai.

Snape hiếm có dịp không nói lời châm chọc, kéo gần khoảng cách, hung hăng hôn Harry, người nọ lập tức đáp lại, kịch liệt, găng bó như môi với răng, trao đổi hơi thở cùng hương vị của nhau.

Vừa hôn xong, Harry nhích người ra một chút, ý bảo Snape ngồi xuống: “Tôi đoán, này chúng tỏ anh rất nhớ tôi.”

Snape chăm chú nhìn Harry, thở dài, nhu nhu mái tóc rối bù của người này, còn Harry tựa như chú mèo con được âu yếm, nhắm mắt lại thỏa mãn hưởng thụ.

Snape không biết có nên nói cho Harry biết hay không, Chúa tể Hắc ám ý đồ giết chết Harry, nhưng có vẻ lại giết được mảnh hồn phiến bám trên người Harry, mà cơ thể cậu hoàn toàn không đáng ngại, ngược lại y mới thực sự là người suýt hại chết Harry.

Bị chú ngữ tà ác của Chúa tể Hắc ám đánh trúng, bản thân y đáng ra sẽ bị cạn kiệt ma lực mà chết, chính y cũng nghĩ như vậy, chính là lúc y đau đớn tới mất đi tri giác, ý thức cũng dần dần rời bỏ, y cảm nhận một sức mạnh khác đang chống đỡ mình, đúng hơn là trước khi y chết, có gì đó đang tiếp nối cho sinh mạng y.

Lúc y tỉnh lại ở St Mungo, trong nháy mắt liền hiểu ra mọi chuyện.

Y cùng Harry thành lập khế ước kia, nếu tánh mạng Harry có vấn đề gì, y sẽ dùng tánh mạng cùng linh hồn của mình để chuyển hoá cứu vớt sinh mạng người yêu khỏi độc chú, khế ước này là đơn phương, Snape không nhớ lầm. Chính là y đã quên đi một chi tiết, hoặc nên nói là, y hoàn toàn không chú ý tới một khế ước khác.

Hôn nhân khế ước.

Hôn nhân khế ước sẽ găng bó chặt chẽ sinh mệnh của hai người, đồng thời cũng ảnh hưởng tới khế ước trước đó.

Vì thế lúc Snape sắp tử vong, sinh mệnh của Harry bị đảo ngược, sức mạnh cường đại tiêu diệt chú ngữ của Chúa tể Hắc ám, đồng thời làm y sống lại. Snape nghĩ lại không khỏi sợ hãi, may mắn mà gặp lại học trò cũ, y có chết cũng không sao, nhưng nếu vậy không khéo kéo theo cả Harry chết cùng.

Tình yêu của Snape dành cho Harry, đã cứu ngược lại y.

Snape nhú mi, chỉ cần nghĩ tới quỷ con này hoan hô nhảy tới nhảy lui nói ra những lời xấu hổ trước mặt mọi người, hoặc là chống nạnh chỉ trích y dăm hạ chú ngữ..... được rồi, không nên nói thì hơn.

“Có chỗ nào khó chịu không?” Âm thanh lo lắng truyền tới.

Snape lấy lại tinh thần: “Ta tốt lắm.”

“.....chính là anh rất gầy.” Harry nắm lấy bàn tay người yêu: “Thức ăn của gia đình Malfoy rất tuyệt.”

.....

Những ngày tiếp đó, hai người trụ lại trang viên, gia đình Malfoy tỏ ra vô cùng hoan nghênh đồng thời cũng rất thức thời không tới quấy rầy, hai người đều đang trong tình trạng cần phải điều dưỡng, trong lúc này ở lại đây là tốt nhất.

Harry có một hứng thú nho nhỏ là bức người yêu uống đủ thứ nước dinh dưỡng, vòn có các món điểm tâm dinh dưỡng do bà Malfoy tự tay làm: “Cái này ăn ngon lắm.”

Harry cười tủm tỉm đề cử.

Snape nghiêng đầu, không có thói quen ăn khuya: “Thực hiển nhiên, ta không có hứng thú biến thành heo.” Kỹ năng châm chọc của đại sư độc dược đã hồi phục.

Harry tiến tới gần, niết mặt nam nhân: “Heo còn nhiều thịt hơn anh.”

“Nhóc con chết tiệt!” Snape đập tay Harry.

Harry cười hắc hắc: “Ăn thử một chút đi?”

“Không cần!” Snape cự tuyệt, cơ thể y đã rất tốt: “Người ăn đi.” Bất luận thế nào, trong mắt Snape, Harry vẫn có vẻ rất nhỏ gầy.

Harry liếm liếm khoe môi, buông tay: “Quên đi, tôi đi tắm.”

Nhanh nhẹn chạy vào phòng tắm có thể thấy được cơ thể Harry cũng đã khôi phục trạng thái tốt nhất.

Tiếng nước róc rách, hơi nước phủ mờ phần kính thủy tinh, Snape đứng nhìn cửa phòng ngăn người, ở lại đây chỉ là kẻ sách tạm thời, không thể cứ ở lại mãi.

“Hey, Severus, tôi quên đem áo ngủ rồi.” Đột nhiên cửa phòng tắm hé mở, một cái đầu ướt sũng nhô ra.

Đúng là quỷ con ngớ ngẩn.

Snape lắc đầu, xoay người bước tới tủ quần áo lấy ra một bộ, sau đó đi tới đưa qua, Harry không cầm lấy quần áo ngủ, ngược lại túm lấy tay y kéo vào.

Chờ Snape kịp phản ứng, chính mình đã đứng trong phòng tắm, đối mặt là một.....Harry trần như nhộng: “Người.....”

Vội nước bị vẩy mở, nước ấm ào ào xối xuống, trong nháy mắt đại sư độc dược đã ướt đẫm.

“Cùng tắm đi.” Âm thanh trầm thấp áp chế lại cơn tức giận của nam nhân.

Harry đưa tay cởi áo chùng người yêu, cho dù cả hai đã từng có quan hệ thân mật, nhưng hình như cậu chưa bao giờ tinh tế quan sát cơ thể anh, làn da Severus rất trắng, dáng người cao gầy, bất quá có những đường cong rõ rệt, Harry mê muội ngẩng đầu hôn lên môi anh, từ xương quai xanh đi xuống, động tác trên tay không hề ngừng lại, kéo lớp áo chùng đen.

Snape không phải thánh nhân, người yêu đang ngồi trong lòng mà không loạn, hoặc trở mắt nhìn tình huống này y quả thực không làm được, y túm lấy cái ót Harry ép cậu phải ngửa đầu lên, nhắm ngay đôi môi khe nhếch kia mà hôn xuống, Harry ôm chặt anh, nhiệt tình đáp lại, cuối cùng lớn tiếng thở hồng hộc sau đó nghịch ngợm nói: “Tôi tắm giúp anh?”

“.....câm miệng.” Âm thanh Snape có chút khàn.

“Như vậy muốn làm chuyện khác sao?” Harry lộ ra biểu tình vô tội, tắt vòi nước.

Tầm mắt lập tức trở nên rõ ràng hơn.

Da thịt Harry vì nước xối qua phẫm ra màu phấn hồng đáng yêu, ánh mắt vì tình dục mà có chút u tối, Harry nhẹ nhàng vuốt ve gò má người yêu, hai tay vòng trên cổ anh, âm thanh mềm mại trở thành thứ rượu ngọt ngào vang lên bên tai Snape: “Severus.....”

Cùng lúc đó Snape có thể cảm nhận đầu lưỡi Harry đang quấy phá bên tai mình.

Trước kia hai người làm yêu giống như một phương thức phóng thích cảm xúc hoặc áp lực, nhưng lúc này, không phải. Snape vòng tay ra phía sau ôm lấy Harry, đầu chôn trước ngực cậu, tinh tế mút vào.

Harry dựa vào người nam nhân, phát ra tiếng rên rỉ ngọt ngào, nó dường như một chất xúc tác làm động tác nam nhân càng gấp gáp hơn, bàn tay to tiến về phía cánh hông cậu, vài giây sau trượt vào đường rãnh.

Harry hấp vài ngụm khí, ngẩng đầu bắt giữ đôi môi nam nhân, vừa hôn vừa vận vẹo cơ thể.

“A!” Harry cảm thấy mình bị nâng lên, sau lưng lạnh như băng, cơ thể bị Snape chống đẩy lên tường, hai chân mặc dù chạm đất nhưng đã có chút thoát lực, sau đó một chân bị nâng lên cao, bàn tay vốn đang dừng lại ở khe hông bắt đầu vuốt ve làn da non mịn trong bắp đùi.

“Ừm.....” Harry khó chịu hừ ra giọng mũi, trước kia Snape chưa từng làm như vậy, ý thức mơ hồ, cậu muốn sờ xuống phía dưới của Snape lại bị bắt được: “Sev.....” Cậu oán giận.

Nhưng giây tiếp theo, trừ bỏ thở dốc cùng rên rỉ Harry không làm được chuyện gì nữa, đầu óc chỉ còn một ý niệm, Severus đang sờ cậu, cậu nương theo bản năng nhích cơ thể tới trước, đạt được càng nhiều khoái cảm hơn.

Đột nhiên cơ thể bị lật lại, Harry bị áp vào vách tường, nhiệt độ lạnh băng một lần nữa kích thích Harry.

Harry ngửa đầu, cậu muốn quay lại nhưng không chuyển người được, chỉ cảm thấy một đầu ngón tay thon dài đâm vào bên trong cậu, xoay tròn, vân vân.

Harry không chế không được muốn bật khóc.

Sau đó là hai ngón tay, ba ngón tay, cùng nhau tiến vào, cùng rời khỏi, Harry thở hổn hển: “Sev.....”

Rốt cuộc thứ cứng rắn nóng rực của anh cũng tiến vào huyết khẩu mềm mại.

“A.....” Harry trợn mắt, đôi ngươi màu lục tràn ngập hơi nước.

Va chạm mạnh mẽ từng chút đánh vào thật sâu, Harry không chút e dè lớn tiếng kêu, chính là đôi chân gần như không còn chút sức lực, thực hiện nhiệm vụ nam nhân cũng phát hiện điểm này, vì thế anh ôm lấy Harry, gạt bỏ chai lọ trên bàn rửa mặt gạt xuống đất, không hề để tâm tới.

Harry cơ hồ bị áp cả người lên mặt bàn, cảm thụ va chạm mãnh liệt vô cùng kích thích ập tới từ phía sau.

Trước bàn rửa mặt là một tấm gương lớn, Harry hơi mở mắt liền nhìn thấy Snape đang áp trên người mình, gương mặt không còn vẻ nghiêm túc ngày thường mà tràn ngập dự vọng cùng khát đầu, đây là biểu tình của Snape khi làm tình sao? Harry nhận không được phát ra tiếng cười khê.

Tiếng cười này chọc giận nam nhân, động tác càng mạnh mẽ hơn, càn quấy hơn, đầu óc Harry cũng trống rỗng.

Sau một hồi lâu, điện lưu bắt đầu bùng nổ trong cơ thể, Harry thở thật mạnh, ngay sau đó từ phía sau vang lên một tiếng thở dài, Harry tìm lại được ý thức của mình: “Severus?” Âm thanh có chút khàn khàn.

Snape lấy khăn tắm lau người Harry: “Hài lòng?” Lại là âm điệu châm chọc.

Harry cười thâm trong lòng, đưa tay kéo nam nhân: “Chân mỗi.” Lời nói thực ủy khuất.

Snape đối diện với vẻ mặt này thực không có cách.

“Anh ôm tôi về phòng đi?” Harry nheo mắt, mỉm cười hệt hồ ly.

Potter trêu chọc không thành sẽ không bao giờ bỏ qua, Snape hiểu rõ, chỉ đành ôm Harry đã lau khô ra khỏi phòng tắm.

Cánh tay nam nhân so với tưởng tượng còn mạnh mẽ hơn nhiều, Harry nhận không được đỡ mặt, lại càng nhận không được mà hôn anh.

“Potter!” Snape cúi đầu trừng.

“.....tôi không hài lòng.” Harry vươn đầu lưỡi tùy ý liếm lên vòm ngực Snape, ý đồ khiêu khích quá rõ ràng.

Snape nhướn mày, người trong ngực không hề có ý định ngừng lại.

Harry cuối cùng cũng thể nghiệm được nghi ngờ năng lực của Slytherin là hành động không sáng suốt cỡ nào, cậu bị áp trên sàn nhà làm vài lần, sau đó lại bị đẩy lên giường làm tới mức nhấc không nổi ngón tay.

Đêm khuya.

“Đủ rồi.....Severus.....” Âm thanh Harry vỡ vụn.

“.....ta không hài lòng.” Nam nhân ác ý nâng một chân thiếu niên, một lần nữa chiếm giữ.

“.....sẽ chết mất.....” Âm thanh mang theo tiếng khóc nức nở, Harry vặn vẹo cơ thể, rên rỉ không ngừng.

“Sẽ không.” Lời nói cứng rắn như đinh đóng cột.

“.....cầm thú.....” Harry vừa mới nói xong, cơ thể lại bị mạnh mẽ đổi thành một tư thế khác, thể công kích không hề giảm.

“A.....”

Ngày hôm sau, hai người mệt mỏi chết ôm nhau ngủ, thẳng đến chạng vạng mới tỉnh lại.

“Severus khi dễ người.” Đây là câu đầu tiên Harry nói lúc tỉnh lại, phồng má nói.

“Thắt lưng của tôi sắp gãy rồi,” Đây là câu thứ hai Harry nói sau khi nhận được ánh mắt xem thường.

Thấy Harry làm nũng giã vờ làm ra bộ đáng đáng thương, Snape chỉ đành bưng đồ ăn tới giường, tùy ý Harry cần quấy.

Bất quá, tốt xấu gì lần này Harry cũng được dạy một bài học, trước lúc cái miệng tốt hơn liền ngoan ngoãn chui vào lòng Snape ngủ, không hề có động tác gì khác.

Hoàn

107. Chương 107: Lỗi Lầm

Sân nhà Malfoy, một buổi chiều, Harry lật lật xem nhật báo tiên tri .

“Rốt cuộc cũng quan tâm tới thời sự?” Draco trêu chọc.

Harry cười cười: “Mấy ngày nay các người bạn chết đi.”

“Cũng khá bận.” Draco cũng không che dấu, bất quá tốt xấu gì cũng chỉ cần chặn Sirius cùng McGonagall, bởi vì những người khác cũng không biết cứu thế chủ ở đây.

“Tôi cũng nên đi thôi.” Harry đứng lên.

Draco nhướn mi.

“Chẳng lẽ cậu định nuôi tôi cả đời?” Harry châm chọc trở lại.

Draco nhún vai.

Harry thấy người yêu lập tức chạy tới: “Tôi về nhà cũ một chuyến.”

Lông mày Snape đột ngột nhíu lại.

Harry tiến tới bên tai nam nhân, thì thầm: “Yên tâm, tôi sẽ thuyết phục Sirius không giết anh.”

Cầu dẫn! Snape không muốn nghĩ tới gương mặt của Black.

Draco nghiêng đầu, chăm chú quan sát.

Harry nói xong liền vui vẻ chạy đi.

Draco phỉ phui tro bụi trên người, cũng đứng lên, nhìn thấy cha đỡ đầu của mình liền tươi cười: “Quên nói chúc mừng.”

Snape nghiêm mặt.

“Khách khí quá nha.” Lucius cùng Narcissa đi vào, Lucius cường điệu nói: “Kết hôn mà không chịu mời chúng ta a.” Tầm tắc hai tiếng.

“Đại khái chỉ lo hưởng tuần trăng mật đi.” Narcissa nhếch khóe môi.

Gia đình này muốn tìm cơ hội châm chọc Snape một chút nhưng thực khó khăn, vất vả lắm mới có dịp Snape cùng cứu thế chủ thuốc dán kia tách ra.

Snape đen mặt, không thèm tốn hơi thừa lời, một đám người không đứng đắn..... vô liêm sỉ.

.....

Nhà cũ Black.

Harry hít sâu vài cái, thu thập xong cảm xúc mới đẩy cửa tiến vào.

Phòng khách sáng trưng.

“Ai?”

Harry đi dọc theo huyền quan, thản nhiên nhìn về phía Sirius đang ngồi trên sô pha... còn có Remus.

Thật tốt quá, Harry thờ dãi trong lòng, ít ra cậu không cần một mình đối mặt với Sirius bị kích động.

“Harry?” Remus lộ ra biểu tình kinh ngạc, bất quá lập tức bước nhanh tới cho Harry một cái ôm: “Đứa nhỏ này, rốt cuộc đã trở lại.”

“Thật xin lỗi, để mọi người lo lắng.” Harry nhẹ giọng nói.

Gương mặt Sirius thoáng hiện nét vui sướng, sau đó lại tràn ngập phẫn nộ: “Harry, con với.....”

“Sirius!” Remus quay đầu lại đánh gãy, trừng mắt cảnh cáo Sirius: “Harry vừa mới trở về.”

“Không sao, chuyện gì cần nói thì phải nói.” Harry ngồi xuống đối diện cha đỡ đầu, lâu rồi không gặp, cha đỡ đầu của cậu có chút tiêu tụy, là vì cậu sao? Điều này làm Harry có chút áy náy.

Nam nhân cao lớn có vẻ buồn bực cùng rối rắm, trong nhất thời không nói được gì.

“Là thật.” Harry mở miệng trước, cậu thực nghiêm túc nói: “Con cùng Severus ở cùng một chỗ, là thực.”

Sirius nghe vậy liền nhảy dựng lên: “Severus?” Hắn phát ra tiếng kêu kinh dị: “Làm sao con có thể gọi nó như vậy! !”

Harry không lùi bước: “Cha đỡ đầu, con hi vọng.....”

“Nó là một tên khốn khiếp đầy dâm! Ác ôn!” Sirius gào to.

“Sirius!” Remus một lần nữa túm lấy bạn tốt, lắc mạnh đầu.

“Anh ấy là anh hùng, chú không thể nói như vậy!” Harry đứng lên kháng nghị, cậu nghĩ cha đỡ đầu cho dù có thành kiến cá nhân cũng nên hiểu được lí lẽ.

“Harry là người lớn, nó biết mình muốn cái gì.” Remus khuyên nhủ.

“Cái gì nó cũng không biết!” Sirius gạt Remus, hỗn hển giậm chân, còn cung vẩy hai tay, bộ dáng thực điên cuồng.

“Severus lớn hơn con hai mươi tuổi, là tiền tử thần thực tử, là viện trưởng Slytherin, con biết rõ mình đang yêu ai.” Harry bình tĩnh nói: “Sirius, Slytherin thì sao, là đối thủ một mất một còn của chú thì sao, chú không thể vì yêu thích của mình mà phán xét con đúng hay sai.”

Loảng xoảng! Bùm bùm!

Harry khiếp sợ nhìn cha đỡ đầu vung tay đâm vỡ cửa sổ bên cạnh, mặt kính thủy tinh hoàn toàn vỡ nát.

“Cái đó và yêu thích của chú không quan hệ! Con thích Slytherin? Bất cứ người nào trong Slytherin cũng không sao cả, nhưng tuyệt đối không thể là tên vô liêm sỉ kia! Không thể là nó!” Nắm tay Sirius toàn là máu, phần nộ làm gương mặt hấn vằn vẹo, hấn vung ra khỏi Remus, gào to với con đỡ đầu của mình: “Mặc kệ hiện tại nó làm cái gì, chú tuyệt đối không thể tha thứ cho hành vi của nó năm đó, nó làm sao dám tới gần con, làm sao có mặt mũi chạm vào con! Nếu không phải nó.....”

“Đủ rồi, Sirius!” Remus rống to, mạnh mẽ kéo nam nhân cao lớn.

Sirius chán ghét đa số Slytherin, nhưng nó chỉ là một loại bản năng mà thôi, còn đối với Snape là thực sự căm hận, lúc trước, hấn có thể hòa bình ở chung với Snape, thuần túy là do Dumbledore khuyên nhủ, bản thân hấn chưa bao giờ tha thứ cho người này.

“Nếu không phải anh ấy thì sao?” Harry truy vấn, trong lòng cậu có dự cảm xấu.

“Không có gì, Harry.” Remus vội vàng nói.

“Vì cái gì không thể nói? !” Sirius trừng mắt liếc Remus, điên cuồng nói: “Harry có quyền biết chân tướng!”

“Đừng như vậy, Sirius.” Trong giọng nói Remus có mang theo một tia cầu xin, anh hiểu được đối với Harry mà nói, người kia quan trọng cỡ nào, có một số việc trong quá khứ thì cứ để nó qua đi, tương lai Harry có thể vui vẻ là tốt rồi.

“Con không biết cái gì?” Harry nhìn thẳng vào Sirius.

“Harry.....” Remus đau đầu.

“Là nó! Là nó hại hết James và Lily!” Sirius rống lên: “Nó đem lời tiên tri mật báo cho Voldemort, vì thế Voldemort mới tới giết cha mẹ con!”

Harry giật mình, một lúc lâu sau mới nói: “.....lời tiên tri gì?”

Remus thở dài thật sâu, nói tiếp lời Sirius: “Từng có một lời tiên tri, nói là một đứa nhỏ sinh vào tháng 7 chính là khắc tinh của Voldemort, vì thế năm đó James và Lily mới lần trốn đi.”

Khí lực trên người Harry đột ngột biến mất, cậu ngã ngồi xuống đất.

“Harry?” Remus vội vàng chạy tới đỡ.

Đầu óc Harry rung động, cậu mờ mịt kéo ống tay áo người sói: “Thật như vậy sao, là anh ấy cáo mật?”

“.....đúng vậy.” Remus cúi đầu.

.....

Malfoy trang viên.

Narcissa đang cắt tỉa khóm hoa hồng, việc này bà thích tự mình làm, Draco đứng bên cạnh giúp đỡ, lúc trước cậu cũng không quan tâm tới những việc này, nhưng hiện tại, giúp mẹ làm việc nhà là một trong những niềm vui của cậu, cách hai người một khoảng, Lucius và Snape đang nói chuyện phiếm, một số vấn đề về Slytherin.

Draco xoay xoay bả vai ê ẩm, nghiêng đầu liền nhìn thấy cấu thể chủ mới rời đi nửa tiếng trước, cậu nhướn mi trêu chọc: “Rất nhanh nha, xem ra.....” Mới nói được một nửa, thiếu niên tóc rối đã lao tới trước mặt cậu, trên mặt là biểu tình rối rắm cùng khổ sở, Draco giật mình, lập tức đổi câu: “Cậu làm sao vậy?”

Narcissa cũng đứng lên, kỳ quái nhìn qua.

Harry không phản ứng lại Draco, cậu đi thẳng về hướng nam nhân tóc đen, cậu không tin, cậu không tin Severus lại làm chuyện như vậy, có lẽ có hiểu lầm gì đó? Tựa như cái chết của cụ Dumbledore vậy, tựa như bọn họ đã từng làm.

Harry thở hổn hển đứng bên cạnh bàn tròn, ánh mắt gắt gao nhìn nam nhân mình yêu.

Snape có chút kinh ngạc, Lucius ngồi cạnh cũng thực nghi hoặc, vốn định giả vờ quay người đi lại phát hiện không khí có chút không ổn.

“Không phải là anh, đúng không?” Câu hỏi không đầu không đuôi.

“.....sao?” Snape phát ra giọng mũi thần nhiên, vẫn nghi hoặc như trước.

Harry hít sâu, cố gắng ép mình nói hết câu: “Không phải anh đem lời tiên tri nói cho Voldermort đúng không?” Trả lời tôi đi, phủ nhận nó đi, cầu xin anh, chỉ cần anh nói không phải, tôi sẽ tin anh. Harry cố gắng cầu nguyện trong lòng.

Ánh mắt Snape trợn to, y nhìn Harry, chính là sau khi nhìn cậu biểu tình lại khôi phục vẻ lạnh nhạt ngày thường: “Là ta.” Y nghe thấy âm thanh mình thực trống rỗng, trái tim y cũng theo những lời này mà rơi xuống tận cùng vực sâu, hoàn toàn bị nhấn chìm. Đây là tội lỗi của y, không thể trốn tránh.

Cơ thể Harry bắt giác run rẩy, cậu không thể tin vào tai mình: “Sẽ không.....” Cậu muốn nam nhân phủ nhận nó, cậu không muốn thừa nhận sự thật này.

Tầm mắt Snape chưa từng rời khỏi thiếu niên, y âm thầm siết chặt nắm tay, móng tay bấm vào da thịt đau đớn, y không rên tiếng nào.

Harry cứng ngắc lắc đầu, từng bước lui về phía sau: “Anh sao có thể.....” Ngay sau đó, Harry xoay người bỏ chạy, hoảng hốt chán nản, vô cùng chật vật, mang theo thống khổ không thể che giấu được.

Ánh mắt Snape ảm đạm, chuyện này, y nên sớm nói cho Harry biết, ngay từ lúc đầu, đây cũng là nguyên nhân y cho rằng mình không thể ở cùng một chỗ với Harry, là y, y hại chết cha mẹ Harry. Chính là y đã quên mất chuyện này, sống sót sau chiến tranh làm y quên mất nó.

“Severus, tất cả cũng không phải lỗi của anh.” Lucius lên tiếng.

Snape quay đầu, không nói.

Draco lúng túng nhìn hướng Harry bỏ chạy đi, lại nhìn về phía cha đỡ đầu, lần đầu tiên cậu thấy cha đỡ đầu có dáng vẻ như vậy.....ưu thương, cứ việc gương mặt vẫn lạnh băng như bình thường, nhưng Draco có thể đọc được loại hơi thở u buồn này.

Nhắm mắt lại, cố gắng giấu kín những gợn sóng đang dâng trào, sau một lúc lâu, Snape đứng lên, mệt mỏi phát tay bước đi. Ánh mắt thiếu niên luôn mỉm cười lúc này cơ hồ sắp bật khóc, đau đớn thấm vào tận tâm can y. Tất cả đều là lỗi của y, y vẫn trở thành người thương tổn Harry sâu nhất.

.....

Harry bước đi không hề có mục đích, trong đầu đều là giọng nói của anh “là ta”, sao có thể như vậy? Severus sao có thể làm chuyện như vậy? Sao anh có thể..... hại chết cha mẹ cậu? Sao có thể.....

Lòng ngực Harry vô cùng khó chịu, ngay cả hít thở cũng thực khó khăn.

Vì cái gì lại là Sevrus?

Harry ngồi xõm xuống, ôm lấy gối, nước mắt mạnh mẽ trào ra ngoài, không thể khống chế được.

Quả nhiên, lần nào cậu khóc cũng vì anh.

108. Chương 108: Tình Yêu

Rất khuya Harry mới trở về nhà cũ Black, tuy rằng tâm tình của cậu đã bình tĩnh hơn rất nhiều, nhưng cậu vẫn không biết làm thế nào để đối mặt với Severus, chỉ trích? tức giận? cậu không biết, cậu chỉ biết khi đối mặt với gương mặt anh, cậu không nói nên lời, cái gì cũng không nói được.

“Harry.....” Remus lo lắng nghênh đón cậu, đồng thời hung hăng trừng mắt lườm Sirius đang cố gắng nhào qua.

Harry cúi đầu.

“Con nghỉ ngơi đi.” Remus thấy thế liền nói, sau đó dẫn Harry lên lầu.

Đầu óc hỗn loạn Harry vừa nằm xuống liền ngủ, thẳng đến trưa hôm sau mới mơ màng tỉnh lại.

Sau khi thức dậy cậu cứ ngồi trên giường, không muốn động đậy. Không biết qua bao lâu, cửa bị mở ra, người sói tóc nâu tiến vào.

Harry quay đầu cố gắng bày ra một nụ cười: “Remus.”

“Không cần miễn cưỡng.” Remus thở dài, ngồi xuống mép giường, xoa mái tóc rối bù của thiếu niên, Harry trưởng thành, anh đều thấy rất rõ, nếu không phải việc ngày hôm qua quá mức chấn động, sao Harry lại có bộ dạng luống cuống như vậy.

Harry thu thằm mắt lại.

“Sirius có chút cực đoan, cậu ta chỉ.....” Remus có ý giải thích.

“Chú ấy hận cũng bình thường.” Harry đánh gãy lời người nói: “Nếu có người hại chết Hermione và Ron, con cũng không chịu nổi.” Bàn tay Harry vô thức siết chặt tấm chăn: “Mặc kệ là vô tình hay cố ý.”

Remus giật mình: “Con.....”

“Không lẽ Remus không nghĩ như vậy?” Harry quay đầu nhìn thẳng người sói.

“.....con người phải nhìn về tương lai.” Remus cầm lấy bàn tay thiếu niên: “Chú nghĩ chuyện năm đó, bản thân Severus cũng rất thống khổ, anh ta và Lily là bạn tốt, nếu anh ta biết lời tiên đoán là đứa con của Lily, chú tin rằng cho dù chết anh ta cũng không nói cho bất luận kẻ nào.”

“.....không.” Thiếu niên nặng nề đáp lại.

“Harry?” Remus nhíu mi.

“Con.....con không phải tức giận về chuyện này, có lẽ lúc đầu con tức giận vì anh ấy hại chết cha mẹ, nhưng mấu chốt vẫn không phải.....” Con người lục sắc của Harry khẽ chớp: “.....mười tám năm, con không có cha mẹ, trừ bỏ ảnh chụp, con không có chút ấn tượng nào, Remus, con không biết nói vậy chú có cảm thấy con quá ích kỷ hay không, cảm nhận của con, ảm áp mà Severus cho con còn nhiều hơn cha mẹ.....”

Remus ôn nhu siết nhẹ tay Harry, cổ vũ cậu nói hết.

“Lời tiên tri đó nếu để Voldemort biết, nhất định sẽ có một đứa bỏ trở thành mục tiêu, mặc kệ là ai.” Harry cúi gầm xuống: “Severus biết như vậy, nhưng anh vẫn nói, con nghĩ, điều làm con khó chịu nhất chính là con hiểu được, Severus thực sự từng là một người xấu.”

Mấy năm nay, Harry thấy được anh cay nghiệt cùng thích bao che khuyết điểm, cũng thấy sự ôn hòa và quan tâm của anh, trong mắt cậu, Severus là một anh hùng chịu khổ, cậu chưa bao giờ nghĩ rằng có một khoảng thời gian, Severus thực sự đi theo Voldemort, thật sự tổn thương những người vô tội.

Remus nghe xong liền trầm mặc, một lúc lâu mới nói: “Như vậy, con còn thương anh ta không?”

Harry sửng sốt, thật lâu, cuối cùng cậu vẫn gật đầu. Đây là cảm giác chân thật trong lòng, không phải chỉ vì một lỗi lầm mà nói không yêu.

“Sai lầm khi còn trẻ của Severus là lựa chọn theo Voldemort.” Remus nhẹ nhàng nói: “Sau đó, anh ta phát hiện chính mình đã phạm sai lầm, vì thế luôn cố gắng bù đắp lại, mấy năm nay, anh ta vẫn luôn cố gắng. Harry, con nghĩ một người phải dùng bao lâu để sám hối lỗi lầm của mình?”

.....

Harry sớm không còn là một đứa nhỏ bốc đồng, vấn đề lời tiên tri này, chỉ là nhất thời không chấp nhận được mà thôi, sau khi nói chuyện với Remus, tâm tình của cậu cũng bình thản hơn.

Cậu nghĩ, cậu muốn cùng Severus vượt qua chuyện này, hai ngày sau, thu thập ổn cảm xúc của mình Harry lại tới trang viên Malfoy, cậu muốn nói chuyện với Severus.

Chẳng qua, lần này, cậu không nhìn thấy anh.

“Thầy đi rồi.” Thiếu niên bạch kim làm mặt lạnh nhìn cậu.

Harry sửng sốt: “Đi rồi?” Cậu lặp lại.

“Đúng.” Draco cứng rắn khẳng định.

“Đi đâu?” Harry dờ dẩn hỏi.

“Thầy hi vọng cậu không đi tìm thầy.” Draco cau mày nhấn lại ý tứ của cha đỡ đầu, cứ việc cậu không hề muốn làm việc này.

“Vì cái gì?” Harry thốt ra, điều này và những gì cậu suy nghĩ không hề giống nhau, hai người có mâu thuẫn gì, nên bình tĩnh xử lý mới đúng.

“Vì cái gì?” Draco nâng cao âm lượng, tức giận nói: “Cậu nghĩ sao, nếu không phải vì yêu cậu thì vì cái gì thầy phải bỏ đi?” Draco từ chỗ cha đã biết được chuyện này, tuy rằng cậu hiểu được Harry tức giận không phải không có lý, nhưng nhìn tới cha đỡ đầu cậu thực sự đau lòng, rõ ràng cha không hề quan tâm tới ánh mắt của người khác lại bỏ chạy như vậy, cũng vì quá yêu nên không thể đối mặt đi.

“Tôi.....” Harry choáng váng.

“Thầy còn nói, cậu từng đáp ứng, nếu thầy lựa chọn rời đi, cậu sẽ không đi tìm.” Draco hoàn thành nhiệm vụ, truyền đạt lại câu nói cuối cùng của cha đỡ đầu.

Trái tim của Harry đau nhói, cậu đáp ứng, nhưng đó là.....

Draco nheo mắt, dần lòng chờ đợi phản ứng của Harry.

“Oh.” Cuối cùng, thiếu niên tóc rối khẽ gật đầu, xoay người bỏ đi.

Draco không thể tin tưởng to mắt, cứ như vậy bỏ đi sao? Đây mà là Gryffindor sao, cái tên bá mánh không buông đầu mắt rồi? Còn quân tới hứa với hẹn gì chứ, Gryffindor từ trước tới giờ không phải luôn làm trái luật sao? Harry Potter! Ngu xuẩn chết tiệt! Draco tức giận, cậu còn tính là nếu Potter dây dưa thêm một hai câu liền nói chỗ ở của cha đỡ đầu!

.....

Bởi vì cảm thấy không thể đối mặt, nên đơn giản không bao giờ gặp nữa sao?

Harry nhận ra chuyện này một lần nữa gây ra tổn thương sâu sắc tới Severus, anh không phải loại người thích trốn tránh, hiện tại lại trốn cậu.

Harry thực sự đau lòng, cậu hiểu anh đang tự trách móc chính mình, so với việc bị mọi người không thông cảm, tự bản thân anh đã không tha thứ cho mình, Severus, cho tới bây giờ luôn là một người không biết đối xử tốt với bản thân.

Bây giờ nên làm gì đây?

Harry vô thức cắn môi, cậu tin rằng nếu cậu muốn có thể tìm được anh, nhưng mà cậu nên làm thế nào để anh tin tưởng rằng, tất cả mọi chuyện đã qua đi, đúng cũng tốt mà sai cũng tốt, bọn họ phải tiếp tục bước về phía trước.

Harry thực mê mang, nhưng có một việc cậu hiểu rất rõ, cậu sẽ không buông tay.

.....

Hogwarts, phòng hiệu trưởng.

Harry cuối cùng quyết định tới đây, những lúc cậu cần giúp đỡ cậu thường nhớ tới hiệu trưởng Dumbledore, tuy cụ đã mất, nhưng bức họa vẫn còn, cậu muốn nói chuyện với cụ già sáng suốt này.

“Ôi, Harry, uống chút trà chanh không?” Lão hiệu trưởng với bộ dạng rục rờ không hề khác lúc xưa, đôi mắt màu xanh da trời dưới lớp kính khê nháy, giọng nói mang theo chút cười khê: “Bất quá con phải tự tay lấy, sau giá sách có.” Cụ Dumbledore chỉ chỉ, lại cầu nhàu một câu: “Trong tranh không được ngọt cho lắm, thực đáng tiếc.”

Harry nhịn không được lộ ra tươi cười: “Thầy vẫn như vậy.”

“Harry cũng đã trưởng thành rồi.” Dumbledore mỉm cười, tinh tế nhìn thiếu niên, cụ có chút kinh ngạc: “Giấu dối với Severus sao?”

“.....là anh ấy giận dối.” Harry mỉm cười có chút chua xót.

Cụ làm mặt quỷ: “Không phải anh ta luôn khó chịu vậy sao?”

“Lần này có chút nghiêm trọng.” Harry thu hồi tươi cười, bả vai cũng chùng xuống.

Dumbledore lộ ra biểu tình bí hiểm: “Anh ta có con, nhất định sẽ tốt.”

Harry nghe vậy đỏ mặt.

“Harry, con không phải là người ở cùng với anh ta lâu nhất, nhưng chính là người hiểu biết anh ta nhất.” Dumbledore lại mỉm cười: “Bất luận con muốn làm gì, cứ làm đi.”

Harry vò đầu, xấu hổ thì thầm: “Con còn chưa nghĩ ra.”

Dumbledore buông tay, bộ dáng không nghiêm túc: “Yêu đương thực phiền não, ha ha, người trẻ tuổi rất thích cãi nhau.”

“Giáo sư!” Harry sờ sờ mũi.

“Bất quá.....” Dumbledore chuyển chủ đề: “Cũng không nên quên đi bằng hữu, Harry, mọi người rất lo lắng cho con.”

Harry sưng sốt một chút, gật đầu: “.....con biết rồi.”

Sau khi rời khỏi Hogwarts, Harry tới trang trại Hang Sóc, tươi cười thân thiết ôm lấy mỗi người ở đó, vui vẻ trò chuyện với bọn họ, lúc bà Molly nhiệt tình mời cậu ở lại vài ngày, Harry cũng mỉm cười đáp ứng, trên mặt không hề còn dáng vẻ lo lắng.

.....

Draco thực sự ảo não, cậu vốn nghĩ tên Harry chết tiết kia sau khi suy nghĩ thông suốt sẽ vội vàng chạy tới hỏi chỗ ở của cha đỡ đầu, ai ngờ từ ngày đó tới nay, không hề có chút tin tức nào, tựa như hoàn toàn không để ý tới chuyện này.

Hôm nay, Draco trộm tới nhìn cha đỡ đầu, cha đỡ đầu đang ở trong một căn nhà nhỏ ở giới Muggle, bởi vì cha đỡ đầu không muốn ở giới Pháp Thuật.

“Người không cần tới đây.” Snape thản nhiên nói.

Draco mím môi thành một sợi chỉ, tùy tiện nói một hai câu liền rời đi, cậu nhìn ra được, cha đỡ đầu không tốt chút nào, trạng thái như đang cam chịu số phận, cậu biết mình không thể quản chuyện này, nhưng cậu thực sự không thể gõ đầu cha đỡ đầu một chút, làm cha suy nghĩ lại chuyện này, rõ ràng thích Potter, nên cùng một chỗ, sau đó dùng hạnh phúc để che lấp trí nhớ đau khổ trong quá khứ, như vậy không phải rất tốt sao?

Có đôi khi, Draco cảm thấy cha đỡ đầu và tên Potter cổ chấp kia thực sự giống nhau.

Gryffindor chết tiệt, Slytherin không chủ động, không phải đang khảo nghiệm tính tích cực của Gryffindor sao? Potter hoàn toàn vũ nhục truyền thống tốt đẹp của Gryffindor, Draco nhú mày trở lại trang viên.

Mới vào tới khoảng sân vườn liền nhìn thấy mẹ cùng Potter đang ngồi trên bàn đá uống trà, chói mắt nhất chính là cái tên Potter kia đang mỉm cười nhàn nhạt, đó là phong cách vốn có của Slytherin a.

“Cậu tới làm gì?” Draco thờ ơ hỏi.

Đáp lại Draco là một nụ cười lễ độ, Draco cuối cùng cũng hiểu được vì cái gì mỗi lần mình mỉm cười, đối phương ngẫu nhiên sẽ lộ ra vẻ mặt muốn giết người, bởi vì hiện tại cậu đang có loại xúc động như vậy.

Harry đứng lên, cúi chào Narcissa: “Cám ơn rất nhiều.”

“Không cần khách khí.” Narcissa mỉm cười ôn nhu đáp lại.

Harry lại quay qua gật đầu chào Draco mới rời đi.

Draco không bình tĩnh, cứng ngắc quay đầu nhìn mẹ: “Mẹ nói cho cậu ta biết địa chỉ của cha đỡ đầu sao?”

Người phụ nữ tóc vàng chậm rãi nhấp một ngụm hồng trà, sau đó từ tốn nói: “Không có, cậu ta cũng không phải tới hỏi chuyện này.”

Mí mắt Draco run rẩy, nghiêng răng nghiêng lợi: “Vậy cậu ta tới làm cái gì?”

“Tham khảo một chút tri thức, một đứa nhỏ rất tốt.” Narcissa đặt lại ly trà xuống bàn.

Draco cảm thấy huyết thái dương của mình không ngừng nẩy lên, nhìn lại biểu tình tán thưởng của mẹ, cậu không hiểu nổi: “Mẹ, cậu ta.....”

“Con cho rằng tình yêu là gì?” Narcissa đột nhiên hỏi đứa con.

Draco sững sốt.

“Yêu một người sẽ càng dễ ý tới cảm thụ của đối phương, muốn vì người này làm chút gì đó.” Narcissa chậm rãi nói: “Mẹ từng lo lắng Severus và cậu ta không thích hợp, dù sao đứa nhỏ này cũng còn quá nhỏ, chuyện tình cảm cũng có quá ít kinh nghiệm.”

“Hiện tại xem ra Harry là một đứa nhỏ tốt.” Dừng một chút, Narcissa lại nhìn đứa con: “Khó trách Severus thương nó tới vậy, rất xứng đáng.” Xứng đáng có được toàn bộ tình yêu của một Slytherin.

Hoàn

109. Chương 109: Ta Yêu Người

Hai năm sau.

Trang viên Longbottom, nơi này xa hoa tráng lệ kém trang viên Malfoy, nhưng cũng là một gia tộc pháp thuật cổ xưa, sân vườn tổ chức một hôn lễ vẫn rất dư dả.

Hoa tươi, bong bóng, còn có ruy băng, còn có những con búp bê thổi lên vũ khúc hạnh phúc, hôm nay là hôn lễ của Neville Longbottom cùng Luna Lovegood, nhưng mà, trong hội trường hôn lễ, hấp dẫn ánh mắt của mọi người lại là một người khác, người đó đang mỉm cười ôn hòa ngồi bên một chiếc bàn tròn, cúi đầu thân thiết chào hỏi với đám con nít, có người qua xin chữ ký, cậu cũng tiếp nhận bút lông chim hoàn thành thỉnh cầu của đối phương.

Người đó chính là Harry Potter, cậu bé sống sót, cứu thế chủ của giới Pháp Thuật, bất quá hiện tại, có lẽ nên xưng là thanh niên sống sót, sau chiến tranh, có người đoán Harry sẽ tiến vào Bộ Pháp Thuật, có người đoán Harry sẽ tham gia đội bóng Quidditch, nhưng tất cả mọi người đều bất ngờ, Harry thu thập hành lý sau đó ung dung rời đi, chỉ để lại một phong thư, nói là phải ra ngoài mạo hiểm, vì thế, cứu thế chủ biến mất khỏi tầm mắt mọi người, thật lâu mới thấy mặt một lần, tỷ như tới Hogwarts giúp đỡ một vài khóa

thực hành, hoặc tới St Mungo tặng vài loại dược liệu quý hiếm — lúc mạo hiểm tìm được, còn có, cậu đáp ứng lời mời của kẻ lí sự viết bài về những chuyến thám hiểm, kết quả là những kỳ đó của kẻ lí sự đều không đủ hàng để bán.

Tao nhả lịch sự, dịu dàng quyến rũ, đây là tuần san mới đánh giá Harry, cùng với những cuộc phiêu lưu cậu đã trải qua, đủ để mê đảo đám phù thủy thích hình tượng anh hùng, đương nhiên, Harry hoàn toàn không có cảm giác về vấn đề này.

“Harry, lần trước gặp bồ là nửa năm trước.” Ron tóc đỏ vẻ mặt cảm khái tiến tới bên cạnh bạn tốt: “Chúng ta còn nghĩ không biết bồ có kịp tới dự hôn lễ không nữa.”

Harry khẽ mỉm cười: “Mình đáp ứng sẽ mang về một con bò sát lửa cho Luna.”

Ron nuốt nước miếng: “Bồ thực sự tìm được rồi?”

Harry nhướn mi: “Đương nhiên.”

Hôm nay Hermione rất xinh đẹp, cô gái bưng một mâm điểm tâm nhỏ ngồi xuống bên cạnh Harry: “Lần này ở lại bao lâu?” Không thể so với cái đầu không kiên thức của Ron, Hermione vẫn luôn lo lắng cho Harry, cô không rõ rốt cuộc đã có chuyện gì xảy ra, Harry đột nhiên bỏ đi, cô từng hỏi thăm qua hành tung của Snape, đối phương vẫn ở giới Muggle, bởi vì McGonagall giáo sư có đi tìm thấy ấy vài lần, hi vọng đối phương có thể tiếp tục đảm nhiệm chức vụ viện trưởng Slytherin, kết quả bị cự tuyệt.

Harry chậm rãi lắc ly rượu, khóe miệng hơi nhếch lên: “Có lẽ.....không đi nữa.” Ngữ điệu của cậu mang theo một chút tịch mịch rất khó nhận ra.

“Thật sao?” Ron hào hứng nhảy dựng lên: “Vậy bồ có định gia nhập đội bóng Tornado không?” Ron đang là thủ môn của đội bóng này, cậu rất hi vọng bạn tốt có thể gia nhập, kẻ vai sát chiến với mình.

Harry lắc đầu: “Mình không thể tưởng tượng nổi tình cảnh suốt hai mươi mấy tiếng phải ngồi trên chổi bay.”

Nhóm phù thủy xung quanh nghe ba người nói chuyện đều cười rộ lên.

McGonagall giáo sư đi tới, bà phù thủy nghiêm túc hiếm khi mặc một bộ áo chùng thời trang: “Em có đồng ý tới dạy ở trường Hogwarts không? Đám nhỏ sẽ rất hoan nghênh em.”

“Harry, bồ tài thật.” Hermione nghịch ngợm nháy mắt: “Mình có gặp Charles, mình cá là anh ấy rất sẵn lòng dành cho bồ một lịch trình tới Rumania để học tập về những chú rồng.”

“Này không được.” McGonagall nghiêm túc, ngồi xuống đối diện Harry nói: “Luna và Neville đã đáp ứng làm giáo sư sinh vật huyền bí cùng thảo dược học, nhưng hiện tại trong trường vẫn còn thiếu người, Slughorn giáo sư nói phải đi vài năm, mà cô vừa là hiệu trưởng còn phải kiêm nhiệm viện trưởng Gryffindor, đồng thời còn là giáo sư môn biến hình.”

Harry vò đầu, trời ạ, hóa ra McGonagall giáo sư cũng có lúc oán giận như vậy.

“Coi như là trường hợp khẩn cấp đi.” McGonagall thực đau đầu với tình hình hiện tại, mỗi ngày bà đều bận rộn tới sức đầu mẻ trán: “Giáo sư phòng chống nghệ thuật hắc ám cũng đang thiếu, thông báo tuyển dụng đã đăng không ít, nhưng người có khả năng thực sự không nhiều.”

“Giáo sư phòng chống nghệ thuật lần trước là một bao cớ, bị McGonagall giáo sư đuổi đi.” Hermione nhỏ giọng nói thầm bên tai Harry, cô đang công tác trong Bộ Pháp Thuật, tuy McGonagall từng mời, nhưng cô cảm thấy mình không hợp với nghề nhà giáo cho lắm.

Harry dưới ánh mắt long lanh của McGonagall thực sự không có cách nào, cậu kho khan hai tiếng: “Em đại khái..... có thể làm giáo sư phòng chống nghệ thuật hắc ám.”

“Vậy thực tốt quá.” McGonagall lập tức nói.

Đôi ngươi lục sắc của Harry lóe sáng, sau một lúc lâu lại nói: “Lúc này cô nói Slughorn giáo sư cũng định đi sao?”

McGonagall thở dài, lão nhân kia cũng đã tới tuổi về hưu rồi, nhưng bà thực sự không tìm được người thay thế ông, nên biết rằng, một đại sư độc được “kém chất lượng” có thể làm nổ banh cả trường học.

Harry thả lỏng chân mày, ánh mắt đặt vào ly rượu trong tay: “Cô có thể viết thêm một phần thư mời không? Nếu được thì em sẽ.... mời Snape giáo sư trở về.”

McGonagall giật mình, Hermione cũng sững sốt, hai người ngơ ngác nhìn Harry, hoàn toàn không ngờ đột nhiên nghe thấy cái tên này từ miệng cậu.

“.....đương nhiên, cô thực cao hứng.” Một hồi lâu sau, McGonagall trả lời.

.....

Đường Bàn Xoay.

Snape chỉ ở chỗ Lucius an bài một tháng sau đó trở về nhà của mình, bởi vì một tháng đó y đã biết Harry thực sự sẽ không tới tìm mình, nếu không Harry nhất định có biện pháp tìm được, không phải sao?

Phóng ốc vẫn như xưa, lạnh lẽo cô độc, rất nhiều năm Snape đều sống như vậy, y đã quen rồi, hay nên nói là y nên quen rồi, chỉ là rõ ràng có những chuyện muốn quên đi thực quá khó khăn, khắp nơi trong căn nhà đều có dấu vết của người đó, những dấu vết vô hình.

Lựa chọn trốn tránh, Snape thực sự không thể đối mặt, cho dù Harry nguyện ý tha thứ, y cũng không thể tha thứ cho chính mình, ngay từ lúc đầu, đối mặt với con trai của người bạn tốt mà mình đã hại chết, y đã hiểu được, ngay từ đầu y đã hiểu, nhưng mà y vẫn đưa tay nắm lấy Harry, ôm lấy cậu.

Snape biết, chuyện này nhất định do con cầu dẫn kia nói cho Harry, nhưng mà rất hiếm khi y không cho là con cầu dẫn kia làm sai, ngấm lại, nếu Lily biết y dám chạm vào đứa con thương yêu nhất của cô, biểu tình của cô sẽ thế nào đây? Loại hung thủ giết người như y, căn bản không xứng đáng.....có được hạnh phúc.

Hai năm, cuộc sống của Snape thực đơn giản, buôn bán độc dược để sinh sống cùng nghiên cứu độc dược, y vừa công bố luận văn độc dược của mình trên báo chí, chủ yếu là Pháp và Đức, y cố gắng không lộ diện ở Anh quốc, thậm chí là một cái tên cũng tiếc rẻ. Durmstrang có phái người tới mời y sang Đức làm giáo viên độc dược, cũng hứa hẹn rất nhiều, chủ yếu là cung cấp các hạng mục nghiên cứu độc dược cao cấp. Y đã cự tuyệt.

Snape thở dài, ném một phong thư đến từ Đức qua một bên, y biết mình nên rời khỏi Anh quốc, chính là..... y vẫn luôn cự tuyệt. Snape nhìn về hướng phòng ngủ, ánh mắt sâu xa.

Y cũng không biết mình cứ dây dưa không dứt với Harry có ý nghĩa gì.

Đúng vậy, Harry chưa bao giờ thực sự rời xa cuộc sống của y, cho tới tận bây giờ cũng không.

Buổi tối ngày Snape quay về đường Bàn Xoay, y phát hiện trên khung cửa sổ trong phòng ngủ có một con dơi màu bạc đang treo lủng lẳng, thành thật bám ở đó, ngây ngốc một giờ sẽ biến mất, mỗi ngày đều như thế, không có ngoại lệ, thần hộ mệnh này cho tới nay chưa hề nói một câu nào, dường như đang đợi Snape quyết định, mà Snape vĩnh viễn làm ra bộ dáng không nhìn thấy.

Y không có lời gì để nói.

Quơ đũa phép, Snape rửa sạch mặt bàn hỗn độn, rửa mặt xong mới bước lên lầu, đi vào phòng ngủ, nghiêng người nằm trên giường, Snape nhìn về hướng cửa sổ, y thực hoài nghi hành động của mình đang bị chứng rối loạn ánh ảnh cường chế.

Nhưng hôm nay không giống, bởi vì khung cửa sổ trống rỗng.

Snape mở to mắt, ý niệm đầu tiên trong đầu không phải là Harry rốt cuộc cũng chán ghét, mà là không lẽ nhóc con kia xảy ra chuyện? Snape có nghe một chút về tin đồn của Harry, mạo hiểm, thực thích hợp với bản tính của Gryffindor, nhưng mạo hiểm đương nhiên sẽ có nguy hiểm tới tính mạng.

Snape ngồi dậy, có chút bất an, mạnh mẽ áp chế lại đủ loại suy nghĩ kinh khủng trong đầu, y bước ra ngoài, có lẽ y nên làm thêm vài loại độc dược, hai năm rồi y không thức khuya, có lẽ nên làm lại.

Đi tới lầu một, y lại không biết nên làm độc dược gì mới tốt.

Kéo kẹt một tiếng, cửa nhà bị đẩy ra, trong nhất thời, Snape sững sờ tại chỗ, sau một lúc lâu, y cứng ngắc quay đầu.

“Chào, Severus.”

Là Harry Potter hé ra gương mặt ôn hòa chào hỏi y, hai năm không gặp, Harry đã cao lên rất nhiều, nhưng vẫn rất gầy, thiếu niên này, a, không, thanh niên này nhìn qua so với thời gian sau cuộc chiến tranh kia lại càng..... thâm trầm hơn, Snape không biết nên dùng từ ngữ nào để hình dung, nhưng Harry đứng ở đó, thái độ như đang chào hỏi một người bạn cũ.

Hay đúng hơn là tình nhân cũ? Snape nhú mi, không, nói rõ ra thì bọn họ không có.....li hôn.

“.....có chuyện gì?” Snape cố gắng làm cho giọng nói mình có vẻ bình thản, y khô khan nói.

Giống như không hề bận tâm tới ngữ điệu lạnh nhạt đó, Harry rút chìa khóa ra, đóng cửa lại, tiến vào, bên tay đang ôm một cái bao lớn hình chữ nhật đặt lên sofa.

Snape không được tự nhiên, y cố gắng ép buộc mình dời tầm mắt khỏi Harry, nhìn về phía vật đang bị bọc kín kia, hình dạng giống như một bức họa, Snape phán đoán.

“Có người muốn nói chuyện với anh.” Harry không quay đầu lại, cúi người kéo lớp giấy bọc bên ngoài.

Nói chuyện? Người đầu tiên Snape nghĩ tới là Dumbledore, Harry mang bức họa của Dumbledore tới để nói chuyện với mình? Snape cắn môi.

“Đã lâu không gặp, Sevrus.” Toàn cảnh bức họa lộ ra, người ở bên trong tươi cười vẫy tay, không phải Dumbledore, âm thanh của một phụ nữ còn rất trẻ.

Snape trừng to mắt, hoàn toàn không thể tin được.

Tóc màu đỏ, ánh mắt xanh biếc, là Lily Evans! Sao có thể chứ!

“Tôi nghĩ, hai người cần không gian riêng.” Harry nhìn nam nhân đang ngăn người, xoay người đi lên lầu, cuối cùng biến mất sau cánh cửa phòng ngủ.

“Người.....” Snape nhìn bức họa, cực kỳ khiếp sợ.

“Mình cũng không ngờ có thể gặp lại cậu, còn có Harry.” Người phục nữ tóc đỏ vén tóc.

“Rốt cuộc có chuyện gì?” Phù thủy bình thường sẽ không lưu giữ lại bức họa, nếu không khắp cả giới Phù Thủy đều tràn ngập bức họa, huống chi Lily còn là một phù thủy Muggle, trong trí nhớ Snape, ngay cả Potter cha cũng không thể lưu lại bức họa, chính là trước mắt..... Snape dường như bắt đầu hiểu ra được gì đó.

“Này quan trọng sao?” Lily hỏi.

Ánh mắt Snape thực phức tạp.

“Cậu là người bạn quan trọng nhất của mình.” Lily nói tiếp: “Hơn nữa, tình tình cậu cũng không khác chút nào, Severus, có đôi khi không cần phải tự trách móc bản thân quá nặng nề, nhất là sau khi tất cả mọi người đều thông cảm cho cậu.”

“.....cho dù ta hại chết người?” Snape cứng ngắc nói.

“Cậu thực sự thiếu mình một lời giải thích.” Lily cười khê, nhưng không hề có chút ý tứ trách móc nào.

“.....thật xin lỗi.....” Như vậy là đủ rồi sao? Snape cúi đầu.

“Mình tha thứ cho cậu.” Sau đó, Lily nghiêm túc đáp lại.

Snape ngẩng mạnh đầu.

“Cậu không nghe nhầm, Severus, mình tha thứ cho cậu, sẵn tiện thay mặt James tha thứ cho cậu luôn.” Lily nháy mắt: “Cậu cũng biết đó, anh luôn nghe lời mình.”

Lily trong bức họa cùng Lily thực sự giống hệt nhau, xinh đẹp, thiện lương.

.....

Trong phòng ngủ, Harry vô lực ngồi xuống giường, Meilin mới biết cậu phải tốn bao nhiêu khí lực mới khắc chế được mình không từ giây đầu tiên thấy Severus nhào tới ôm lấy anh. Severus giống hệt như trước kia, không có gầy hơn, điều này làm Harry rất vui, phách thần hộ mệnh tới đốc xức Severus phải nghỉ ngơi đúng là quyết định sáng suốt.

Harry nghe theo lời đề nghị của Dumbledore, làm một chuyện có thể xoay chuyển Severus. Harry đã suy nghĩ rất nhiều, cậu cảm thấy về những chuyện đã phát sinh, Severus thực sự muốn có được sự tha thứ không phải từ cậu, mà là cha mẹ cậu, đặc biệt là mẹ cậu.

Khoảng thời gian này đối với Harry mà nói thực rất dài, chế tác bức họa của mẹ là việc phức tạp nhất cuộc đời này cậu từng làm, so với việc đánh bại Voldemort còn khó khăn hơn, một tháng trước, cậu phải đi sâu tìm lại các đoạn trí nhớ có quan hệ tới mẹ—bởi vì năng lượng của ký ức có thể vẽ ra bức họa—from những người bằng hữu của mẹ, may mắn là những người đó nghe thấy cậu muốn lấy những ký ức về mẹ, cũng không hỏi nhiều về nguyên nhân, thời gian tiếp đó, cậu đi khắp nơi tìm kiếm nguyên liệu đặc biệt để chế tác khung ảnh, bởi vì nguyên liệu bình thường không thể chống đỡ được mớ ký ức hỗn độn này, mặc khác, còn cần nước thuốc rửa ảnh đặc biệt.

Những thứ này nếu không có bà Malfoy hỗ trợ, cho mượn hàng tá sách kể về cách phương pháp chế tác, chính là tài liệu thức sự quá khan hiếm, không phải có tiền là có thể mua được, cho dù cậu là Harry Potter tiếng tăm lừng lẫy cũng không được, vì thế, cậu chỉ có thể tự mình tìm kiếm, tới những khu rừng rậm heo lánh, những nơi không hề có người ở.

Cậu vốn nghĩ chỉ cần khoảng nửa năm là có thành công, nhưng không ngờ đã tốn hơn hai năm, khoảng thời gian đó, nhiều lần cậu định từ bỏ, muốn xông về bên cạnh Severus, nhưng cậu đã cố nhịn xuống, lý trí nói với cậu, cậu phải giải quyết hết khúc mắc trong lòng Severus, cậu không thể để chuyện này thành vách ngăn cách giữa hai người, tuyệt đối không thể.

Harry nhu nhu huyết thái dương, chờ một lúc lâu mới bắt đầu quan sát căn phòng, nơi này cũng không khác lúc trước, ngăn nắp, sạch sẽ và đơn giản, Harry đột nhiên phát hiện dưới giá sách có một cái hộp nhỏ, trước kia chỗ này để trống, xuất phát từ tò mò, Harry bước tới cầm lấy chiếc hộp, mở nắp ra xem thử.

Thứ đầu tiên đập vào mắt là một cái nôi quặng, Harry liếc mắt liền nhận ra, là cái nôi quặng chọc cười cậu đưa cho Severus, còn những thứ khác là một bó tầm gửi khô héo, một tờ giấy da, một sợi dây cột tóc, còn có một chiếc nhẫn.

Một dòng cảm xúc xông thẳng lên não Harry, cậu run nhè nhẹ cầm lấy tấm da dê, khê mở ra, Harry cắn chặt môi cố ngăn cản nội tâm đang gợn sóng, đây là bài thơ tình cậu đã viết trong khoảng thời gian trùng tình được, cậu viết tặng cho Severus, cậu thực không ngờ thế mà Severus vẫn còn giữ.

“Ngu ngốc.....” Harry nhỏ giọng thì thào, cậu ôm lấy cái hộp trở lại giường: “Chúng ta thực ngu ngốc.....”

Rõ ràng yêu thương nhau, nhưng vì cố chấp lại rời xa nhau lâu như vậy, lâu đến mức trái tim cậu đau đớn, đau đến hít thở không thông.

Không khí trong phòng dường như cô đặc lại, mãi đến khi cửa được đẩy ra.

Harry nghe thấy tiếng động quay đầu lại, cậu thấy anh tiến vào, ánh mắt mập mờ, tựa hồ định nói gì đó, lại nghẹn bên miệng, sau đó, ánh mắt anh dừng lại chiếc hộp trong tay cậu, sắc mặt lại càng phức tạp hơn.

Harry thả tấm giấy da vào hộp, đặt hộp nhỏ qua một bên, hít sâu một hơi mới nói: “Tôi nhớ anh, Severus.” Giọng điệu nhẹ nhàng ôn nhu, có chút cảm khái, lại như đang than thở.

“Harry yêu cậu, rất yêu cậu, hai người nhất định phải hạnh phúc.” Snape nghe thấy lời Lily vang vọng bên tai mình.

“Tôi hối hận muốn chết, lúc trước vì sao lại đặt ra ước định này với anh..... nói cái gì mà sẽ không dây dưa chứ.” Harry cố gắng ép chính mình nói hết: “Này, Severus, tôi có thể đổi ý được không?”

Nói xong, Harry ngẩng đầu nhìn anh, lần này, cậu chờ đợi, cậu đợi anh chủ động, như vậy, cậu sẽ biết được hai năm nay tất cả những việc mình làm có ý nghĩa hay không.

Thật lâu, Harry vẫn cố chấp không nhúc nhích.

Rốt cuộc, Snape động, y chậm rãi bước tới trước mặt Harry, chậm rãi khom lưng, tựa như một đoạn phim quay chậm ôm Harry vào lòng, Snape rốt cuộc hiểu được, trong khi mình tự trừng phạt bản thân, đồng thời cũng trừng phạt một người khác, một người yêu y rất nhiều, vì y có thể làm bất cứ chuyện gì: “Thực xin lỗi.....” Âm thanh thực ấy vậy.

Hốc mắt Harry nóng lên, vòng tay ôm lấy Slytherin tóc đen, vùi vào lồng ngực đối phương.

“Sau này không được rời khỏi tôi nữa.” Âm thanh khó chịu.

“.....ừ.” Snape biết, đời này y không thể thoát khỏi Harry nữa.

Harry hôn mát cọ cọ hai cái mới ngẩng đầu lên nhìn thật sâu vào đôi mắt anh: “Tôi yêu anh, Severus.”

“.....ừ.”

Harry bắt mãi phòng mỗ, giây tiếp theo nghênh đón cậu là nụ hôn do đại sư độc được chủ động, che lại những lời oán hận chưa kịp nói của cậu.

“Ừm.....” Lần này tới phiên Harry phát ra âm tiết.

Có câu nói, xa cách thắng tân hôn đại khái là chỉ tình trạng hiện tại, chiếc giường trong phòng ngủ không được tính là rắn chắc của Snape đang nhịp nhàng rung động, căn phòng tràn ngập âm thanh rên rỉ cùng ồ ồ thở dốc, xen lẫn là tiếng thét chói tai tràn ngập vui sướng của Harry.

Đêm khuya.

Harry trong tình trạng kiệt sức nhu thuận dựa vào lồng ngực nam nhân như trước kia, mơ màng kể lại những chuyện cậu trải qua trong 2 năm xa cách cùng nhớ nhung của mình dành cho anh, nói xong liền nhắm mắt lại chìm vào mộng đẹp, đôi tay còn thân thiết ôm lấy thắt lưng nam nhân không rời.

Snape chăm chú nhìn Harry, lông mi, ánh mắt, cái mũi, miệng, từng chút một, y nhớ lại thời điểm lần đầu tiên hai người gặp nhau, khi đó y và Harry cũng nằm trên chiếc giường này, có lẽ nó đã bắt đầu cho tất cả, có lẽ từ khi đó, hết thảy đã không còn giống như bình thường.

Dù sao, bản tính của Slytherin sẽ không cho phép bất cứ kẻ nào xâm nhập vào địa bàn của mình.

Mà Harry là một ngoại lệ, ngoại lệ duy nhất.

Mang theo vài phần thành kính, Snape cúi đầu đặt lên đôi môi Harry một nụ hôn.

“Ta yêu người.”

110. Chương 110: Vĩ Thanh

“Severus, tôi muốn ăn lẩu nấm.”

“.....thay quần áo.”

“Thật là, tủ quần áo của anh chỉ có màu đen, anh nên đổi một chút đi, tỳ nữa chúng ta đi mua sắm nha.”

“Không cần.”

Nửa giờ sau.

“Màu lam này không tồi, rất hợp với anh.”

“Không cần.”

“Màu nâu này cũng đẹp, anh thử xem.”

“.....”

“Úc, dầu gội đầu mới, mua thử một lọ hén?”

“Không cần.”

“Tôi gọi giúp anh, tôi vẫn chưa lặt nghề đầu, a, mua sữa tắm vị chanh nha, tối nay giúp anh chà lưng?”

“.....”

“Ớt, khoai tây, nấm.....có lẽ đủ rồi, mua thêm thịt bò đi, cũng lâu rồi không ăn bít tết, a, Severus, trong nhà nổi ga chưa?”

“.....”

“Không phải anh lại ăn được liệu thay cơm chứ?”

“.....về nhà.”

Sau một trận lách cách.

“Ngon tuyệt vời, à, Durmstrang mời anh làm giáo sư à?”

“Ừ.”

Meilin, sao bọn họ dám làm vậy chứ?”

“Sao?”

“Anh nhất định không đồng ý đúng không.”

“Vẫn chưa.”

“Đây là đúng rồi, nếu không McGonagall giáo sư nhất định sẽ truy sát tới tận đây.”

“Sao?”

“Bà mời anh về làm giáo sư, tôi đã đáp ứng rồi.”

“.....ta không đáp ứng.”

“A? Chính là tôi cũng đồng ý làm giáo sư phòng chống nghệ thuật hắc ám rồi.”

“Đó là chuyện của người.”

“Severus.....”

“.....không có quan hệ tới ta.”

“Hogwarts nhất định đãi ngộ cao hơn Durmstrang.”

“Thực nghi ngờ.”

“Hầm âm u?”

“Người xác định là tốt?”

“Có điều, so ra nó hợp để lão dơi ở.”

“.....”

“Lò sưởi ấm áp?”

“Ta không sợ lạnh.”

“Giường lớn mềm mại trong phòng ngủ? Cộng thêm phúc lợi cứu thế chủ mỗi ngày làm ấm giường thì sao?”

“.....”

“Tặng kèm bữa tiệc lớn đêm khuya?”

“.....”

“Severus?”

“.....tôi đói bụng.”

“Úc, đến, ăn chút thịt bò. A, ừm.....”

Một giờ sau.

“Coi như anh đồng ý rồi nha, hắc hắc.....”

“.....tùy tiện.”

“Tôi tin là mọi người rất cao hứng nhìn thấy gián điệp hai mặt giỏi nhất trở về giới Pháp Thuật.”

“So ra vẫn không chói sáng bằng cứu thế chủ của giới Pháp Thuật.”

“A?”

“Chỉ cần xuất hiện, nhất định sẽ nằm ở đầu đề.”

“Anh xem nhật báo tiên tri?”

“Thỉnh thoảng.”

“Đó là tờ báo rác rưởi.”

“Đúng vậy, giống như tuần san mới chỉ nói những chuyện vô vị.”

“Meilin, anh còn xem tuần san mới

“Hừ.”

“Trời ạ, không phải anh xem mớ chuyện tầm phào bọn họ viết về tôi đi?”

“Na, cái nào, về chuyến mạo hiểm hay là.....”

“Úc, chết tiệt.”

“Tính cách lạnh nhạt của cứu thế chủ, thực sự là đầu đề làm người ta ấn tượng, hơn nữa sau đó có không ít người tranh nhau thành người đầu tiên leo lên giường của người.”

“Không có tin giật gân nên bọn họ viết tùm lum ý mà, chết tiệt.....a, không phải anh đang ghen đi?”

“.....câm miệng.”

“Tôi chỉ nghĩ về anh thôi, Severus, nếu anh độc chết tất cả đàn ông và phụ nữ bên cạnh tôi, tôi phải vào Azkaban thăm anh mất.”

“.....”

“Ừm.....còn nữa, anh nghĩ tôi lạnh nhạt sao?”

“.....”

“Trời ạ, tôi không làm anh hài lòng sao?”

“.....tạm được.”

“Lão già chết tiệt này.....chúng ta lại lần nữa!”

“.....”

“Từng là một cầu thủ Quidditch xuất sắc, tôi nghĩ với sự mềm dẻo của mình hẳn là có thể làm một ít.... tư thế yêu cầu cao, tỹ như thế này? Anh cảm thấy sao..... úc, a..... chậm một chút.....Severus.....”

“.....”

“Úc, nhanh lên.....”

“Yêu cầu của người nhiều quá.”

“A.....”

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/tinh-phi-dac-di>